LOVE'S MAGIC

Magnații parfumurilor înșingerate

Bani și sex, sex și bani
în lumea fascinantă
a magnaților americani

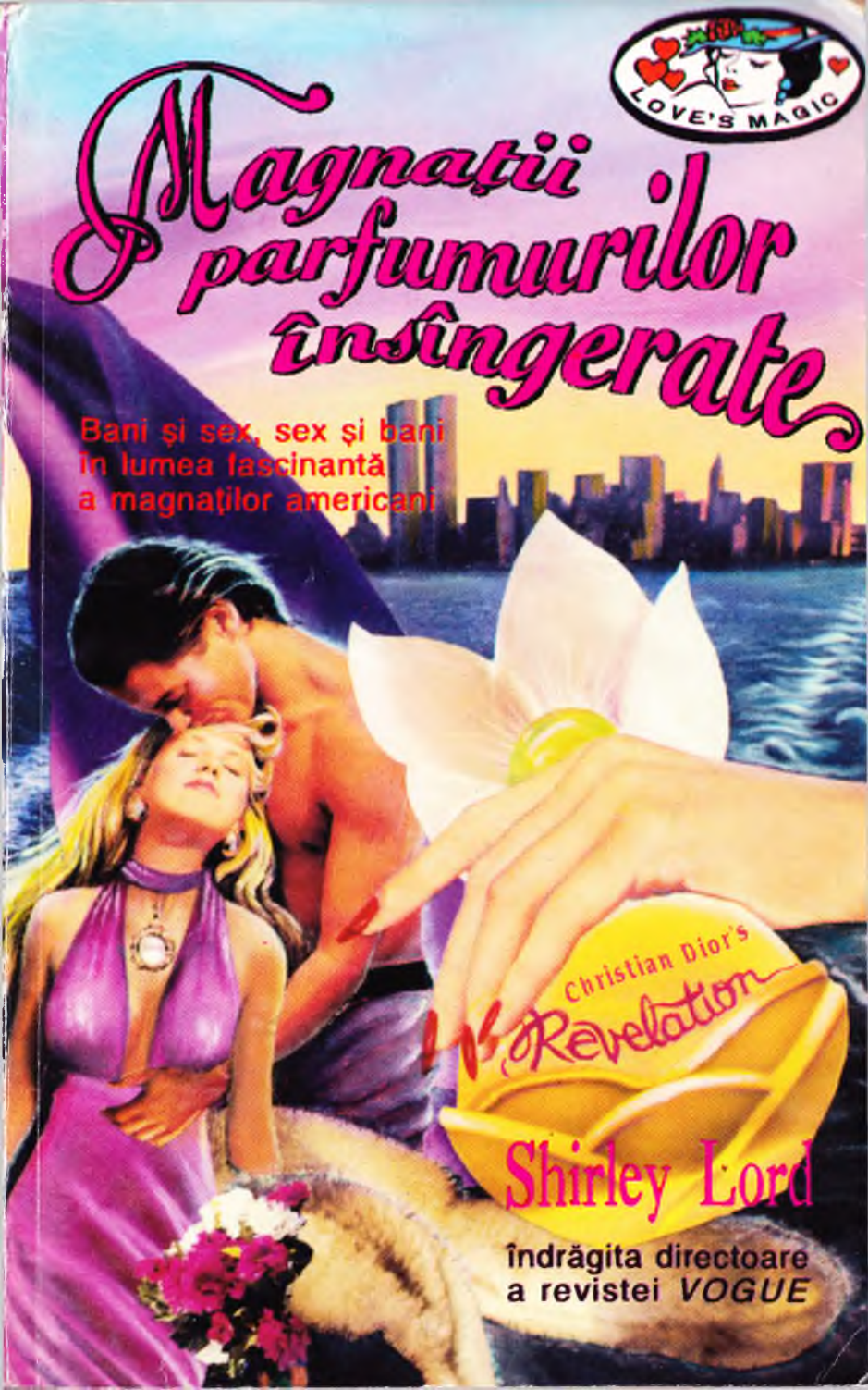

Shirley Lord

**îndrăgita directoare
a revistei *VOGUE***

Frumoasa şi inteligenta Louise Towers reuşeşte cu abilitate şi perseverenţă să construiască un fabulos imperiu financiar. Succesul o propulsează în elita unei societăţi guvernate de bani şi sex, unde întîlneşte figuri celebre ca Helena Rubinstein, Elisabeth Arden sau Christian Dior — personaje ale acestei cărţi.

Personalitate fascinantă şi misterioasă, Louise — gheaţă şi foc — dezlănţuie în jurul ei patimi devastatoare, într-o lume în care lupta pentru putere şi lipsa de scrupule reprezintă condiţii de supravieţuire...

Ea continuă să rîdă, amuzată de furia şi gelozia de pe chipul lui.

El îşi ieşise din minţi. Îi destăcu puloverul dintr-o singură mişcare şi nasturii zburară în toate părţile. Buzele lui îi învineţeau sînii, gîtul, strivindu-i gura cu sărutări. De data asta nu mai putea aştepta, nu mai avea timp să fie blînd. Îi despărţi picioarele, vrînd să audă cum plesneşte fusta, şi o pătrunse, părăsind-o şi regăsind-o iar şi iar, dorind să ajungă tot mai înăuntrul ei, s-o rănească, silind-o să-i dorească pînă la durere, să-şi amintească în veacul vecilor că l-a avut în trupul ei.

ISBN 973-96694-2-5

EDITURA ELIS

LEI 3500

Shirley Lord

Magnații parfumurilor însîngerate

Colecția
LOVE'S MAGIC

Grafică copertă: ADRIANA IONIȚĂ

Shirley Lord
My Sister's Keeper

© 1993 by Shirley Lord
© 1994 by editura ELIS

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparțin editurii ELIS!

ISBN 973-96694-3-3

Shirley Lord

Magnații parfumurilor însîngerate

Traducere de DANIELA-DARIE TRUȚIA

EDITURA ELIS București
1994

Mulțumiri

Țin să mulțumesc lui James Tregar, pentru modul în care a coroborat fapte din trecut în *People's Chronology* (apărut în editura Holt, Rinehart & Winston); lui Tad Szulc, pentru reușitul său ghid al Europei postbelice, din *Then and Now* (editat de William Morrow), precum și autorilor Iris Gioia și Clifford Thurlow, pentru impresionantele lor lucrări *Brief Spring* și *A Journey Through Eastern Europe* (editate de Allan Sutton); lui Patrick O'Higgins, care-mi lipsește foarte mult și cu care am depănat amintiri despre Helena Rubinstein în *Madame* (editura Viking); lui Chuck Coates și Jack Mullen, piloți pe avioane G-3, care au supervizat fragmentele referitoare la aeronautică.

De asemenea, aduc mulțumiri soțului meu, A.M.Rosenthal, pentru sfaturile și încurajările cu care m-a sprijinit în realizarea acestei cărți; lui Cherry și Peter Barker, gazde primitoare, în a căror superbă casă din Wiltshire, Anglia, am scris o mare parte a romanului de față; lui Owen Laster și Betty Prashker, pentru sugestiile lor extrem de binevenite; și în sfîrșit, dar nu cu mai puțină căldură, lui Nicole Tysowsky și Laurice A. Parkin, pentru ajutorul acordat în procesarea textului pe calculator.

Pentru A.M.R.

New York, 1990

— Cea mai bună explicație ar fi că nu mi-am iubit niciodată soțul.

Penelope își închipuia că m-a luat gura pe dinainte, dar nu era așa. Deja știam fiecare cuvînt pe care-aveam să-l rostesc. Întotdeauna știu din timp tot ce am de gînd să spun. În tinerețe, inocența și încrederea mea în oameni se răsfrîngeau în vorbe și în comportament, lucru pentru care a trebuit să plătesc scump. Evenimentele și oamenii mi-au scăpat din mînă. Dar în decursul anilor — al zecilor de ani — am învățat că odată reținute de memorie, cuvintele capătă o viață proprie, ajungînd să te obsedeze, tot așa cum faptele celorlalți îți dezvăluie în cele din urmă adevărul ascuns în spatele vorbelor lor.

Tăcerea se prelungise destul de mult.

— Există și un altfel de dragoste, bazată pe respect și admirație. Soțul meu m-a învățat tot ce știu.

Am rîs încetișor.

— Sau... aproape tot. S-ar putea spune că-i port o adîncă recunoștință. Într-adevăr, am fost nespus de fericiți împreună, în ciuda diferenței de vîrstă dintre noi...

Am intuit că aici se cerea o scurtă pauză.

— ...și a geloziei copiilor lui.

Tot așa cum un copil aflat în căutarea unei comori se trezește dintr-o dată în mijlocul unor bogății ascunse, la fel

și Penelope Davidson — reputată ziaristă și, în același timp, fina mea — își împinse, nerăbdătoare, reportofonul spre mine.

În timp ce-i răspundeam la întrebări, n-o scăpam din ochi pe Penelope — sau, cum i se spunea de obicei, Penny. O studiam atentă ori de câte ori nu se uita la mine, întrucît deși ne întîlneam de peste trei luni, în încordarea trupului ei ghiceam o oarecare stînjeneală, pe care tineam s-o corectez.

Dintotdeauna, fericirea și blestemul vieții mele a fost dorința arzătoare de-a îndrepta orice risca să strice înfățișarea unei femei. Femeile au mare nevoie de ajutor — mai ales acum — și, har Domnului, eu le-am putut fi de folos ani și ani de zile. E unul din motivele pentru care am ajuns aproape nepermis de bogată.

Deși Penny moștenise de la mămică-sa și de la bunică-sa brațe și picioare lungi și subțiri, de fiecare dată lăsa impresia că nu știa ce să facă cu ele. Acum stătea adusă din spate, cu umerii aplecați deasupra picioarelor încrucișate coapsă peste coapsă. Toată ținuta ei trăda neliniște. Mi-am stăpînit pornirea de-a o forța să se rezeme de pernele canapelei, arătîndu-i cum putea să pară în largul ei chiar și atunci cînd simțea cu totul altceva, dar mi-am dat seama că nu era momentul oportun. Penny primise o educație sofisticată, găsindu-se mereu în preajma unor persoane amabile și bine-crescute, printre care Alexandra Sanford — bunica ei și cea mai veche prietenă și sprijinitoare a mea — fără îndoială una din personalitățile de primă importanță ale societății new-yorkeze. Totuși, la fel ca toți cei din generația sa, Penny părea a nu fi în stare nici măcar să privească omul drept în ochi. Poate că de astă dată avea o scuză, dat fiind cîte aflase în decursul acestei vizite; însă de-ar fi fost nepoata mea, aș fi învățat-o pînă acum că o privire ochi în ochi, atît în afaceri cît și în clipele de destindere, era o cale sigură de-a capta atenția interlocutorului și — lucrul cel mai important — de a-l face să-și amintească de tine. O artă pe care japonezii n-au avut nevoie s-o învețe de la nimeni. Dumnezeule, încă îmi răsuna în urechi glasul lui Benedict dirijîndu-mi gîndurile, așa cum făcuse întotdeauna. Aproape că uitasem ce înseamnă să gîndesc de una singură.

Cînd a intrat Anne Marie ca să ia tava cu cestile de cafea, m-am sprijinit de spătarul scaunului, închizînd ochii cîteva clipe. Era o aluzie mai limpede decît bătaia pendulei sau

privirea furișată spre ceasul de mînă, pentru a-i da a înțelege Penelopei că întrevederea luase sfîrșit. Celelalte mijloace erau prea directe și prea vulgare, după cum spunea deseori Benedict. Se făcuse aproape ora cînd de regulă plecam la club, pentru partida de bridge săptămînală, însă de data aceasta îmi părea bine că o contramandasem înainte de venirea lui Penny. Aveam de gînd să-mi petrec ceasurile următoare într-un mod mult mai profitabil.

— Ai pierdut prea mult timp cu mine astăzi, a zis Penny. Îți mulțumesc pentru prînz... ăăă... Cînd crezi c-am putea...

Auzisem că astfel de pauze în mijlocul unei propoziții erau un obicei de-al ei, pe care poate îl găsea util cînd comitea indiscreții față de persoane mai puțin prevăzătoare sau experimentate decît mine.

Cu cîteva luni înainte o rugasem să-mi explice mai pe larg formula din scrisoarea prin care îmi ceruse „un interviu gen discuție de la suflet la suflet și care nu avea să fie publicat decît postum."

Datorită faptului că engleza nu era limba mea maternă, sau mai curînd pentru că Benedict mă învățase să pun întotdeauna punctul pe *i*, am simțit nevoia să mă asigur că înțelesesem exact ce voia să spună.

— Știu că nu mai dai interviuri, tanti T., dar am fost numită la... la...

Penny se poticni și se opri. Acum, cînd îi ceream o explicație clară, nu mai părea la fel de sigură pe ea. Dădea dovadă de o lipsă de încredere în sine de care n-ai fi bănuit-o citindu-i articolele din presă, scrise într-un stil inteligent și expresiv.

N-am intervenit ca s-o ajut.

— ...la rubrica „Necrolog". E foarte important să deținem nu numai informații corecte, dar în cazul unor oameni de excepție ca dumneata, să avem date din care să reiasă complexitatea și forța personalității lor.

Începu să prindă curaj.

— Ne-am gîndit... adică eu și editorul meu... că deși dumneata ai contribuit la dezvoltarea economiei, iar Wall Street acordă din ce în ce mai multă atenție companiei „Louise Towers", acum cu noile dumitale numiri, cu apropiata aniversare a zilei dumitale de naștere și cu zvonurile continue

cum că renunți la conducere, urmînd ca altcineva să-ți ia locul, poate că fișierele noastre nu vor conține adevărata istorie sau...

Deci asta era.

Cum Penelope tăcuse din nou, mă simțeam mai curînd plictisită decît enervată, stare pe care nici nu încercam s-o ascund.

— Cu alte cuvinte, Penny, ți s-a repartizat sarcina de-a vedea care-i starea pacientului, nu? Ei bine, ca să folosesc cuvintele lui Mark Twain, pot să vă asigur, pe tine și pe editorul tău, că zvonurile privind moartea mea sînt cît se poate de exagerate. Deși mi-am petrecut un număr impresionant de ani la cîrma acestei companii, trebuie să-ți spun că niciodată n-am fost mai în formă ca acum. La nevoie, pot să-l rog pe doctorul Askbury să-ți confirme în scris.

— Nu, nu, tanti T.! Sigur că nu! Asta n-are nimic de-a face cu moartea... vreau să spun cu sănătatea, cu vîrsta dumitale, și-așa mai departe. Pur și simplu, e vorba de-a avea documente despre incredibila poveste a vieții dumitale... povestea adevărată, pe care numai dumneata o poți cunoaște, tanti T.!

Nu eram mătușa ei, dar Penny îmi spunea așa de mic copil, ceea ce însemna de peste douăzeci și cinci de ani — spre marea nemulțumire a familiei.

— Editorul meu vrea să devină un al doilea Alden Whitman. Știi la cine mă refer? Cel care-a făcut din rubrica *Decese* a ziarului *The New York Times* o pagină foarte citită, datorită... talentului său la scris, precum și cunoașterii și înțelegerii marilor personalități.

— Vrei să spui că și-a „înviat" interlocutorii?

Nu mă putusem abține de la această remarcă. Am început să rîdem amîndouă. M-am bucurat să aud cum vocea lui Penny devenise mai veselă și mi-am adus aminte că, de fapt, țineam la ea foarte mult. Pe urmă, Penny a replicat:

— N-are nimic de-a face cu moartea... cu viața și cu moartea... sau cu vîrsta și sănătatea cuiva. De altfel, dacă nu ești de acord, să știi că mi s-a cerut să aduc la zi necrologul Madonnei, așa cum mă pricep eu.

Nu era de mirare că se spunea despre fata asta c-ar fi de mare viitor. O făcusem pe Penny să creadă că acceptasem numărul mare de interviuri necesare necrologului, pe motiv

că aveam încredere în priceperea și judecata ei, precum și datorită afecțiunii pe care o purtam maică-sii și bunică-sii. Însă motivul real nu era cîtuși de puțin acesta. Bineînțeles că nu.

După moartea lui Benedict — oricît de incredibil ar părea, au trecut de-atunci doisprezece ani — renunțasem să mai dau interviuri. Întotdeauna îmi displăcuse s-o fac, dar Benedict insistase, spunînd că interviurile reprezentau „o latură necesară a meseriei." Desigur, interviurile erau „acordate" doar cîtorva persoane; totuși, fie că era vorba de *The New York Times*, de *Vogue*, de *Elle* în Franța, de *Harper's Bazaar* în Anglia, de *The Australian* sau de *Asahi Shimbun*, pentru mine toate însemnau același lucru: timp de vreo oră, un străin își lua libertatea de a-și vîrî nasul în trecutul, prezentul și viitorul meu. Gata cu interviurile! Iată una din schimbările operate de mine după moartea lui Benedict. Îmi păstrasem reputația de persoană după care îți puteai potrivi ceasul și care-și respecta întotdeauna cuvîntul dat, fiind încă recunoscută pentru meticulozitate și punctualitate. Știam însă — chiar dacă alții habar nu aveau de acest lucru — că de la moartea lui Benedict îmi îngăduiam, din cînd în cînd și în mod deliberat, unele porniri imprevizibile.

Acum, singura ocazie cînd mai spuneam cîte ceva marelui public, deseori de o curiozitate nepotolită, era la televiziune, în cadrul a patru emisiuni pe an, ale căror scenarii îmi aparțineau tot mie. „Nouăzeci de minute de frumusețe cu Louise Towers" rivaliza ca popularitate cu Barbara Walters.

Ca în majoritatea deciziilor luate în viață, totul era să prinzi momentul oportun. Scrisoarea lui Penny sosise la tanc, deși ea nici măcar nu-și dădea seama. Pe la sfîrșitul anului trecut, aflasem că cineva încerca să scrie încă o carte despre mine, altă „biografie neoficială", plină de obișnuitele jumătăți de adevăr și minciuni sfruntate, care mă scoteau din sărite. Eram sătulă de ele pînă peste cap, dar așa cum învățasem pe pielea mea în decursul anilor de la o întreagă armată de experți ai bîrfei oficiale, ca persoană publică nu aveam de ales. De astă dată, era vorba de o tentativă și mai supărătoare. Nu numai ziarele mai puțin importante, dar chiar și *Times* și *Washington Post* confirmaseră că Steven Holt

primise un avans de două milioane de dolari ca să scrie povestea vieții mele.

Nu era o sumă exorbitantă. În aceste vremuri, cînd banalitățile de moment sînt înghițite sau respinse fără încetare de marele public, onorariul nu era exagerat, avînd în vedere „disecțiile" anterioare realizate de Holt, pe parcursul a șase sute de pagini. Unul dintre impedimente era chiar Holt. Părea o uimitoare replică a unui gentleman: folosea cuvinte pe care milioane de cititori se vedeau nevoiți să le caute în dicționare, pentru a recepta integral fiorul povestirii al cărei mandatar se făcea, în paragrafe atotcuprinzătoare. Pe urmă, dintr-o cauză nu prea clară, uneori chiar presa respectabilă se complăcea să analizeze motivul pentru care astfel de producții sporeau, în loc să micșoreze, numărul cititorilor neavizați; iar aceste analize „permiteau" altor persoane, care se considerau oameni citiți și cu poziție înaltă în ierarhia socială (înspăimîntați la gîndul că ar putea fi văzuți pe plajă citind o astfel de carte „necorespunzătoare") să-l accepte pe Holt fără prea mare greutate. Ca urmare, Holt era citit de toată lumea, „bună și nebună" ca să zic așa. Se spunea despre el că ar fi fost cel mai apreciat scriitor în viață din lumea apuseană.

Din păcate, oamenii făceau destăinuiri lui Holt fără a ști prea bine ce spuneau. De cînd aflasem despre plănuita intruziune asupra vieții mele, îi citisem aproape toate cărțile, constatînd că erau pline de uluitoare indiscreții din partea unor persoane care nu-și găsiseră nimic mai bun de făcut.

Cu cîteva zile înainte de conversația cu Penny primisem îngrijorătoarea veste că Fiona — micuța mea Fiona, cea îndărătnică și repezită — stătuse de vorbă cu el. Știrea era cumplit de dureroasă și în același timp, primejdioasă.

Pînă la propunerea lui Penny, nu-mi trecuse niciodată prin minte să încerc să scriu chiar eu o carte. Întotdeauna fusesem prinsă de munca mea și nici nu mă preocupase gîndul de a găsi un biograf bun — presupunînd că există așa ceva. Pe de altă parte, nu mă trăgea inima să scormonesc prin cenușa memoriei, așa cum făcuse Betty Bacall, ca să scrie *By Myself*[1]. Scrisoarea lui Penny făcuse să-mi încolțească în minte o idee.

1 *By Myself* (engl.) — „De una singură" (n.t.)

Din cîte o știam, eram convinsă că va veni bine pregătita — ceea ce se și întîmplase. „Morga" ziarului îi pusese la dispoziție o cronologie destul de corectă a vieții Louisei Towers, însă editorul ei avusese dreptate. Fișierele conțineau sute de fapte despre viața mea și a celor ce veniseră în contact cu mine și cu activitatea pe care o desfășuram; dar pe lîngă acestea, mai existau mii de presupuneri, păreri și analize ale triumfurilor și tragediilor mele personale și profesionale. Scrise și rescrise de zeci de ori, micile erori deveniseră greșeli grosolane, iar opiniile unor ziariști ajunseseră să fie luate drept fapte reale. Pe urmă, mai erau și cifrele: nenumărate cifre, la care fuseseră adăugate sau șterse zerouri și simbolul $. Fișele erau reci, lipsite de căldură umană și nu reușeau cu nici un chip să transmită adevărul despre cum ajunsesem să devin cea mai cunoscută și mai apreciată femeie din America, după soția Președintelui.

Înainte de a-i da un răspuns lui Penny, petrecusem cîteva nopți de insomnie gîndindu-mă la trecut și înțelesesem că trădarea împotriva căreia luptam acum — venită tocmai din partea celor dragi — era inevitabilă. La urma urmei, poate exista șansa de a salva ceea ce realizasem, spunînd adevărul într-o carte scrisă de mine — sau măcar după indicațiile mele.

Penny stătea pe canapea, sucindu-și și răsucindu-și stînjenită picioarele lungi și înregistrîndu-mă pentru posteritate — pentru un viitor pe care-l speram deocamdată îndepărtat; Penny nici nu-și închipuia că în ultimele noastre discuții, și chiar azi, mă înregistrasem simultan și pentru prezent: pentru o poveste care nu avea să se sfîrșească odată cu moartea Louisei Towers. Urma să fie povestea unei renașteri, menită să pîrjolească și să bîntuie fără răgaz mințile celor ce mă trădau acum.

Ne-am luat rămas-bun, sărutîndu-ne așa cum fac femeile din lumea bună — fără să se atingă, doar tuguindu-și buzele în aer — apoi m-am dus în dormitor cu Powder Blue, pisica siameză, pe urmele mele. Aici mă aștepta Anne Marie ca să-mi desfacă cocul și să-mi perie părul, crezînd că mă pregăteam pentru obișnuitul somn de după-amiază. De fapt, ardeam de nerăbdare să lucrez în pat. Aveam intenția să ascult toate benzile cu interviuri și să adaug pagini întregi de însemnări la cele făcute pînă acum. La prima întrevedere mă bucurasem să descopăr că Penny era, într-adevăr, o ziaristă inteligentă

și că întrebările ei se dovedeau cît se poate de nimerite pentru a-mi sonda și stimula atît memoria cît și imaginația.

În vreme ce Anne Marie îmi aranja așternutul răcoros de olandă, m-a sunat Banks, de la etajul întîi, ca să-mi comunice că lista VIP[1] revăzută — fiecare urmînd să dispună de cîte o limuzină pentru weekend-ul aniversar — trebuia să-mi parvină în cursul după-amiezii, împreună cu planul final pentru ceremonia de inaugurare a noului pavilion și cu o altă versiune a discursului pe care aveam să-l rostesc. Banks mi-a mai spus, cu tonul acela extraordinar de liniștitor care-i era caracteristic, că sărmanul Pieter Mahler se afla sub îngrijire strictă, părînd ceva mai împăcat cu gîndul că nu putea să o revadă pe Kristina.

Se făcuse cam trei fără un sfert după-amiaza. Eram foarte mulțumită că de astă-dată mă hotărîsem să rămîn acasă, mai ales că seara urma să merg la Marlene, unde fusesem invitată la cină. L-am rugat pe Banks să ia mașina pînă la club și să ofere fetelor patru noi truse de voiaj *Louise Towers*, împreună cu scuzele mele.

— Sînt toate pe masa din hol, gata împachetate. Pe urmă anunță-l pe Pebbler s-o ia de-acasă pe Kristina și s-o ducă la familia Hampton. Știi ceva, Banks, nu-i nevoie să te mai întorci aici. Te poți considera de pe-acum în weekend.

După ce Anne Marie m-a lăsat singură, am încuiat ușa și m-am apropiat de seif, ca să scot benzile. Am fost surprinsă să constat că împreună cu cea de azi, erau deja șase. În curînd am să-i vorbesc lui Penny despre cartea pe care voiam s-o scrie pe baza înregistrărilor și însemnărilor mele. Nu mai puteam amîna momentul prea mult timp. Poate am s-o abordez chiar la viitoarea întrevedere, peste zece zile, înainte de weekend-ul aniversar. Da, da, chiar așa am să fac!

În uriașul zgîrie-nori, sediul companiei „Towers", ascensorul rapid făcu prima escală la etajul patruzeci, depășind douăzeci de etaje unde lucrau funcționarii mai mărunți ai companiei, aceștia dispunînd de alte trei ascensoare.

1 *VIP* = *very important persons* (engl.): persoane foarte importante. (n.t.)

În timp ce binecunoscuta limuzină a Louisei Towers — gri deschis cu ferestre fumurii, care fereau ocupanții de priviri indiscrete — se îndrepta spre Bridge Club, în cea de-a doua zi de vineri a lunii iunie, Marlene Angela Towers se afla în drum spre etajul patruzeci și doi, unde urma să aibă loc ședința de trecere în revistă a programului aniversarii. Nu fusese invitată, dar i se părea foarte important să participe. Trebuia s-o asigure pe cumnata ei, Louise, care acceptase în cele din urmă invitația la cină și la bridge pentru aceeași seară, că totul se desfășura după vrerea ei.

Marlene Angela Towers, care-și semna documentele cu inițialele „M.A.T.", era cunoscută în industria cosmetică sub porecla de „Mototoala". Vorbea în clișee și sloganuri, cu un glas subțirel ca de copil, și nu era un secret pentru nimeni că, în afara companiei, mulți se mirau de ce Louise o mai tolera în preajma ei, după moartea lui Benedict.

Cei de la companie cunoșteau motivul. Se prea poate ca ceilalți să-și fi rîs pe ascuns de Marlene și de slugărnicia arătată față de Louise, dar nimeni nu-i punea la îndoială valoarea. Asta se întîmpla nu numai datorită seminarelor intitulate „Alege-ți această muncă și iubește-o", inițiate pentru cosmeticienii și maseurii plictisiți de meserie, sau datorită lecțiilor practice, intitulate „Cîștigați, perfecționîndu-vă singuri în meserie"; Marlene era capabilă să-și țină orele cu o energie și-un entuziasm molipsitor, doar la cîteva minute după coborîrea dintr-un avion cu care-ar fi străbătut jumătate din mapamond.

Spre deosebire de mulți alții, cînd era în ascensor, Marlene nu se uita niciodată în sus, spre afișajul luminos cu etajele, ci în jos, spre picioarele oamenilor, controlînd dacă toată lumea care lucrase deasupra sau dedesubtul etajului patruzeci adera la frecventele ei referate cu privire la ținută, semnate „M.A.T.", care printre altele, susțineau că adidașii nu erau o încălțăminte potrivită pentru cei ce lucrau în birourile administrației. Pe cînd ieșea din lift, la etajul 42, simți că o sufocă un miros neobișnuit. Nările îi fremătară. Tuberoze! Da, recunoscuse parfumul de tuberoze: tropical și erotic. Așa deci! Rămase pe loc, adulmecînd ca un ogar și încercînd să identifice celelalte esențe. Oare aceasta să fi fost alegerea pentru ultimul parfum, creat în cinstea aniversării a douăzeci

și cinci de ani de la înființarea primului salon de igienă și înfrumusețare „Louise Towers", considerat un moment de răscruce în evoluția companiei? Era acest nr. 25 numele codificat al parfumului ce urma să fie oferit numai cîtorva aleși: Barbara Walkers, cîteva mari staruri hollywoodiene și chiar regina Spaniei, care urma să vină cu avionul la dineul de gală, împreună cu maiestatea sa, regele? Ceva se petrecuse, fără știrea și aprobarea ei. Nici de astă dată nu fusese solicitată să participe la luarea deciziilor, într-un domeniu în care era indiscutabil expertă, cu excepția Louisei. Oare nu-și amintea nimeni în nenorocita asta de companie cum Benedict o lăudase în public pentru nasul ei fin, „de calibru profesionist", atunci cînd vînzările parfumului „*Bravado*" se ridicaseră cît ai clipi la un milion de dolari și clienții trebuiseră să se înscrie pe liste ca să-l primească — asta fără eșantioanele și campaniile publicitare de-acum, care costau milioane de dolari? Uitaseră cu toții rolul ei în selectarea esențelor pentru „*Bravado*", dintre toate mostrele prezentate — prima dată cînd părerea ei fusese luată în serios!

Indignată, porni spre micul birou unde Bobby, secretara, îi spusese că va avea loc consfătuirea secretă. Bobby „adulmecase" informații în folosul Marlenei încă din prima zi cînd intrase în companie, în urma demisiei soțului ei Leonard, fratele mai mic al lui Benedict — președintele consiliului de administrație.

— Tanti-M., ce surpriză! Credeam că ești tot la Denver, la selecția candidatelor pentru Cupa de Argint.

Din tonul lui Kick Towers se citea limpede că prezența Marlenei nu-l surprindea cîtuși de puțin. Își duse mîna bronzată la gură, parcă vrînd să-și înăbușe un căscat.

Spre marea usurare a Marlenei, fiica ei Zoe nu era acolo. Și-așa îi venea destul de greu să se împace cu escrocheriile nepotului Kick, iar de curînd începuse să-și dea seama că și Zoe se făcuse o viperă. Tînăra generație își închipuia că deține răspunsuri la toate întrebările, cînd în realitate habar n-avea de nimic.

— Ah, nu, nu, Kick! În martie le-am spus că nu puteam rămîne la a 500-a aniversare a Cupei de Argint, dar totul va fi O.K. Patru fete s-au ocupat de asta, așa că...

— Deci încă o mie de clienți noi! o întrerupse Kick cu blîndețe. Ei, să sperăm că-și vor face apariția și-n magazine. Expoziția de la Denver n-a fost cine știe ce. Și-acum, dacă nu te superi, mătușă M., aici avem de discutat niște chestiuni financiare.

Marlene își roti privirea de jur-împrejurul mesei. Nepoata ei și sora lui Kick, Fiona, stătea între doi înalți funcționari bancari, Craxter și Fromme, păstrînd o expresie de nepătruns. Biata fată! Cînd Fiona nu zîmbea, pe chipul ei se putea citi tot ce exista mai rău în neamul Towers.

— Vai, Kick, credeam că e întrunirea pentru finalizarea programului aniversar. Cum orice părere poate fi utilă, m-am gîndit...

Se opri în mijlocul frazei. În fața lui Kick zărise o scrisoare, după toate aparențele destul de lungă, al cărei scris îl ghici dintr-o ochire, deși literele erau cu susul în jos. Ar fi recunoscut oriunde semnătura aceea roșie, „*Natasa*", cu caractere energice și colțuroase. Inima începu să-i bată mai repede. Toată lumea își ridicase ochii spre ea, într-o tăcere apăsătoare, așteptînd-o să plece. Ce se petrecea aici?

Ar fi vrut să-i înjure pe toți, să-și verse năduful, să le arunce în față bănuielile cu privire la parfumul ce învăluia întreg etajul 42! Cu toate acestea, îl lăsă pe Kick s-o conducă de-a lungul coridorului, pînă la ascensor.

— Îți place esența asta? Louise nu-i prea încîntată. Dumneata ai așa un nas fin! Așteptăm să vină Rhylls luni, cu o nouă variantă, și pe urmă ți-l arătăm și dumitale. Însă, ca de obicei, nu te putem lua prin surprindere, așa-i, tanti Marly?

Glasul lui prietenos și apelativul folosit — cel pe care i-l dăduse în copilărie — o făcură să roșească. Va să zică, măcar Kick recunostea importanța contribuției ei.

— Păi... am fost ușor nedumerită, Kick. Erau cîteva arome neobișnuite acolo... o nuanță subtilă, pe care n-aș putea s-o numesc, însă, desigur, fără o analiză riguroasă, n-am cum s-o identific. Doar nu ne ocupăm de amestecuri aici, nu?

Avusese intenția să facă o afirmație categorică, însă spre marea ei stînjeneală, își dădu seama că fusese o frază prostească și neconvingătoare. Cînd ascensorul se opri, cu un clinchet ușor, Kick o sărută afectuos.

— Bineînțeles că nu. Putem discuta luni cu Rhylls? Opt jumătate ți se pare prea devreme? O să fie un zor nemaipomenit, au rămas mai puțin de paisprezece zile.

— În regulă! Opt jumătate e perfect. Știi că întotdeauna sosește la birou la opt, Kick.

Toată lumea știa asta. Ea nu avea pe nimeni cu care să întîrzie în pat și nici un motiv pentru care să rămînă acasă. Cu excepția mult-așteptatei cine cu Louise, după care urma o partidă de bridge, weekend-ul îi părea aproape ca o pedeapsă.

Senzația de bine o urmări pînă cînd ajunse în birou. Aici avu revelația aproape simultană a două amănunte.

„Pustiul ăsta ar putea convinge o oaste întreagă să-și lepede armele", spunea cîndva soțul ei, Leonard, despre Kick. „E cea mai autentică aschie din vechiul trunchi."

Iar Marlene se lăsase convinsă de „cea mai autentică aschie", care o scoase din sala de consiliu, suind-o în lift, aproape fără ca ea să-și dea seama. Își aduse aminte de scrisoarea de pe masă, cu semnătura în zig-zag *„Natasa"*, și simți că i se face rău. Dacă Louise ar fi fost acolo, s-ar fi dus să-i spună chiar în clipa aceea, însă fără îndoială că plecase la obișnuita partidă de bridge de vineri după-masa.

Oare să-i povestească Louisei totul diseară? Cu siguranță exista o explicație firească — un neînsemnat spionaj industrial asupra unei noi formule de ruj de buze sau ceva de genul ăsta. Întotdeauna se găseau oameni necinstiți, gata de orice ca să cîștige un dolar în plus. Toate companiile aveau de furcă din această cauză, deși nu chiar ca altădată, cînd „Revlon" și „Lauder" își aveau sediul în aceeași clădire — „Societatea generală a parfumurilor", cum i se spunea pe atunci.

Încercă să lucreze, dar fără tragere de inimă. La ora cinci se duse acasă.

Viola fredona un cîntec în bucătărie. Semn bun! Marlene știa bine că nu era cazul să mai întrebe dacă totul e în ordine. De altfel, observă că somonul rece fusese admirabil pregătit la „Grace's Marketplace".

Louise urma să sosească cu vreo jumătate de oră înaintea celorlalți. Chiar Marlene insistase să vină mai devreme, astfel încît Louise să-i poată spune între patru ochi cum putea ajuta și ea ca aniversarea să fie cel mai important eveniment al anului,

dacă nu cumva chiar al deceniului. Oare va fi în stare să-i povestească Louisei ce văzuse? În prezența Louisei, știa bine că-i va fi foarte greu. Ochii ei mari și negri, tăcerile prelungite dinaintea fiecărei replici încă o inhibau, deși urmase cîteva ședințe costisitoare la psihiatru și la hipnotist.

Cît timp rămase sub duș, Marlene trecu în revistă o mulțime de posibilități de-a deschide discuția despre scrisoarea Natașei, dar nu se opri asupra nici uneia. După cum stăteau lucrurile, Natașa nu reprezenta numai principala concurentă. Atîta vrajbă exista între cele două companii, încît uneori Marlenei îi venea greu să creadă că Louise și Natașa erau surori. Își dădu seama că primul ei gînd sunase altfel: „fuseseră surori" — de parcă cele două femei și-ar fi anulat relația de rudenie, ca un cuplu care divorțează. Marlene se număra printre puținii din companie care-și mai aminteau de vremea cînd se iubiseră și se ajutaseră ca niște adevărate surori, apoi cum Natașa fusese adusă de la Praga și cum muncise ră împreună pentru compania „Louise Towers". De asemenea, era una dintre puținele persoane care cunoștea motivul rupturii.

Iar acum, oricîți bani și oricîte relații ar fi avut, Louise nu putea face nimic în privința surorii pe care toată lumea știa că o detestă. Afacerile Natașei prosperau tot mai mult de la an la an, finanțate de uriașul trust farmaceutic „K. Avery", care deținea o parte din acțiuni și care-și pusese în minte s-o doboare și s-o înlăture definitiv pe Louise Towers de pe piața produselor cosmetice. Cît de îngrozitor trebuie să fi fost pentru Louise să constate că sora ei era și...

— Doamnă, doamnă!...

Vocea arțăgoasă a Violei răsună din ușa dormitorului, întrerupîndu-i șirul gîndurilor. N-avea importanță! Oricum, gîndurile ei erau primejdioase.

— Doamnă, puteți veni să gustați supa?

Își puse halatul și coborî la parter. Ca de obicei, Viola avea nevoie de un compliment, ca să-și păstreze buna-dispoziție. Marlene știa că supa nu putea fi decît bună. Era singurul lucru pe care conta în ce privește talentele culinare ale menajerei.

Îi spuse Violei să schimbe lumînările din sfeșnice, făcîndu-se că n-o aude protestînd vehement cum că nu fuseseră

folosite decît o singură dată. Apoi se grăbi să se îmbrace, alegînd rochia „Armani" cenușiu-verzuie, pe care o cumpărase la îndemnul Louisei.

Șapte fără un sfert. Louise avea să pornească spre ea abia peste vreo douăzeci de minute, ca să ajungă la șapte și jumătate. Louise era întotdeauna de o punctualitate desăvîrșită. Convinsă că Kick o lăudase cu scopul clar de-a o amăgi, Marlene prinse curaj și formă numărul cumnatei ei. Era mai bine să-i spună de pe acum Louisei despre scrisoarea Natașei, care în mod evident făcuse obiectul discuțiilor dintre membrii familiei și alți înalți funcționari din consiliul de administrație. Pe urmă puteau dezbate împreună problema, în jumătatea de oră rămasă pînă la sosirea celorlalți oaspeți.

Cînd auzi sunînd telefonul Louisei, Marlene avea deja pregătite primele cuvinte.

„Valsul patinatorilor"... Da-da-da-da-da-da... ding-ding-ding, da-da-da-da...

Îi plăcea enorm muzica, dar tonul ei fals îi rănea urechile. Anne Marie simți că o cuprinde una din cumplitele ei migrene, pentru care „doamna" o trimisese la medic și care parcă pulsa, ritmînd cuvintele *tumoare pe creier, tumoare pe creier*... Doctorul îi spusese să renunțe la ciocolată și la vin roșu, diagnosticul lui de „alergie nutrițională" dovedindu-se ca prin minune a fi corect. Scoase ciocolata din alimentație, redusese cantitatea de vin roșu și pînă azi nu mai avusese dureri de cap. „Ah, Doamne-Dumnezeule! Te implor, ajută-mă să-mi treacă!"

Abia cînd ritmul începu din nou, da-da-da-da, ding-dîng... își dădu seama că nu era muzica, ci o ciudată suprapunere a soneriei telefonului peste melodia cîntată de vechea cutie muzicală a „doamnei". Anne Marie avu imaginea cețoasă a cutiei decolorate, care pornea și se oprea din senin. „Doamna" spunea că o adusese în tinerețe de la Praga; în ea își ținea bijuteriile preferate, deși acestea erau cele mai puțin valoroase: brățara de aur pe care era gravat numele ei și cerceii cu perle, în formă de mici sticluțe de parfum, cu dopuri minuscule

din aur — daruri oferite de domnul Towers în primii ani de căsnicie, după cum îi povestise ea însăși cîndva, cu nostalgie.

Anne Marie dădu să-și astupe urechile cu palmele, dar nu reuși. O năpădi greața: În aceeași clipă, înțelese că și mîinile îi erau legate. Avea mîinile legate la spate!

— Doamnă!... Ajutor!... Ajutor!...

Încercă să țipe, dar nu putu articula nici un sunet. Încet, parcă trezită din anestezia de care se temea atît de mult cînd mergea la dentist, Anne Marie descoperi că era legată, cu ochii acoperiți și cu un căluș în gură. Nu putea nici să se miște, nici să țipe. Simți pe limbă un gust sărat: lacrimile îi șiroiau pe obraz, pătrunzînd prin pînza cu care fusese legată la gură. Se răsuci, se întoarse, se rostogoli, se zvîrcoli, smucind din toate încheieturile, dar fără rezultat. Rămase locului, disperată și neajutorată, leoarcă de sudoare, scăldată în lacrimi. Apoi își reveni încet-încet și începu să-și amintească.

Banks plecase împreună cu Pebbler, șoferul și body-guard-ul „doamnei", luînd limuzina.

Urma să lase niște obiecte la Bridge Club, după care era liber pînă luni. Pebbler trebuia s-o ducă pe Kristina undeva la țară, unde să n-o găsească taică-său, iar cele două cameriste plecaseră de mult acasă.

Anne Marie suspină din nou, amintindu-și de tînărul — de fapt, un copil — cu figură angelică, pistruiat și cu ochi căprui, care sunase la ușa din spate. Banks îi spusese că va sosi un pachet de la birou.

„De la relații cu publicul", adăugase el vesel, imitînd o imagine surprinsă cîndva la video-interfon. „Un plic pentru doamna Towers!"

Chiar în clipa în care deschisese tînărului se auzise soneria de la ușa din față. Își aduse aminte că se enervase, întrebîndu-se cine dracu' putea fi, deși de săptămîni întregi, de cînd cu sosirea cehilor, toți veneau și toate se întîmplau pe nepusă masă, fel de fel de oameni intrau și ieșeau din casă toată ziua bună ziua, pregătind ba una, ba alta pentru weekend-ul aniversar.

Pistruiatul nu se supărase că trebuia să aștepte pînă ce ea vedea cine sunase la intrarea principală. Închisese ușa din spate — asta putea să jure — dar n-o încuiase.

Telefonul continua să sune și Anne Marie simți că-i plesnește capul de durere. Prin fișia de pînză cu care fusese legată la ochi întrezări o geană de lumină. Oare venea de la fereastra de la etajul doi, din capul scărilor? Sau poate din biblioteca de la parter? Nu-și putea da seama dacă se afla la parter sau la etaj. Simți că o trec sudorile de groază. I se păru că aude un zgomot. Își ținu respirația, încordîndu-și auzul. Nimic. Nici un sunet. Nici măcar dinspre camera „doamnei". Oare ce se întîmplase cu „doamna"? Ah, Isuse Cristoase!

Începu din nou să se zbată, adunîndu-și toate puterile și încercînd să se tîrască mai în față, spre locul de unde continua să se audă zbîrnîitul telefonului. Se opri, însă, cuprinsă de un nou val de amețeală și de greață.

Răspunsese la interfonul de la ușa din față. Auzise o voce ciudată, cu accent străin, ca cea a cehului, a lui Pieter Mahler. I se mai întîmplase o dată să nu-i recunoască glasul și „doamna" se supărase foarte tare, certînd-o că nu știa să se poarte. Acum voise să fie sigură că nu greșește din nou. Parcă era vocea lui. Dumnezeu s-o aibă în pază, cu siguranță că era el! Dar cînd ecranul video-interfonului nu-i arătase nimic, ieșise din bucătărie și se dusese în holul de la intrare, ca să se convingă uitîndu-se prin vizor. Tot nimeni. Cum de nu i se păruse suspect? Cum?

Atunci, ca un copil nestiutor, se grăbise să se întoarcă în bucătărie, unde aștepta la ușă băiatul de la „relațiile cu publicul". Gemu, înclestîndu-și dinții pe căluș: retrăi din nou acele clipe de groază. Afară nu mai era nici un băiat. În schimb înăuntru se aflau doi bărbați, amîndoi în negru: cu măști și haine negre, cu cizme și arme tot negre. Fugise tipînd în hol, unde era butonul de alarmă, dar unul dintre ei o înșfăcase de poalele rochiei, trîntind-o la pămînt. Celălalt păsise peste ea nepăsător, îndreptîndu-se spre panoul de alarmă, ascuns cu dibăcie sub casa scărilor; îl deschisese de parcă ar fi avut toate drepturile și deconectase sistemul, în valoare de mii de dolari. Din nou simți că i se taie respirația: ticălosul știa cu precizie unde se afla instalația de alarmă.

O siliseră să urce scările. O mînă cu mănușă neagră îi astupase gura, cealaltă îi răsucise brațele la spate. Îi lipiseră de tîmplă teava unei arme. Sus, la ultimul etaj, se opriseră în

fața ușii încuiate de la camera „doamnei". Nu se așteptaseră să dea de ea.

„La dracu'! E-acasă!" scrîșni unul din cei doi, auzindu-i clar glasul stăpînit, înregistrat pe bandă.

„Am ajutat-o pe Natasa să fugă în 1968. Nu ne văzusem de mai bine de douăzeci de ani... Asta a fost cea mai mare greșeală a vieții mele..."

Peste înregistrare se suprapusese vocea ei reală, sovăielnică și îngrijorată.

„Ce s-a întîmplat, Anne Marie? Anne Marie, tu ești?"

Nu putuse răspunde. Mîna cu mănușă neagră pur și simplu o sufoca. Unul din atacatori încercase ușa și văzuse că era încuiată.

„Deschide ușa, altfel o lichidăm pe cățeaua asta de menajeră!"

Banditul nu strigase, dar amenințarea se auzise tare și clar. Niciodată nu avea să uite glasul acela. Niciodată! Niciodată!

Își mișcă deznădăjduită capul în sus și în jos și-atunci se întîmplă minunea: legătura alunecă de pe ochi. Putea să vadă. Era în anticamera care dădea spre dormitorul „doamnei", de-a curmezișul pragului, cu capul lîngă figurina veche, reprezentînd o pisică și care împiedica ușa să se lovească de perete. Odată cu văzul îi reveni și voința de-a acționa. Se aplecă înainte, agățînd călușul de gheara de otel a pisicii, apoi își smuci brusc capul spre spate, zgîriindu-se adînc pe față, dar reușind să-și sfîșie legătura. Repetă mișcarea iar și iar, uneori neputînd să se agațe de gheara de metal, alteori rănindu-și obrazul și bărbia. Sîngele îi șiroia pe față, dar ea continua să facă gestul aproape mecanic, folosindu-și toată puterea de țărancă din Pirinei, pînă ce încet-încet călușul slăbi și cu o ultimă smucitură, își eliberă gura.

„Adevarat, Anne Marie? Ești în primejdie?"

Vocea „doamnei" rămăsese foarte calmă. Mîna înmănușată n-o mai apăsa pe gură și Anne Marie izbucni în plîns, deși avea țeava unui pistol lipită de tîmplă, iar celălalt ticălos trăsese un foc de armă în tabloul care-i era atît de drag — un Monet din scumpa ei Franță, atîrnat pe palierul de la etajul doi.

„Cu cît ne sfîrșim mai curînd treaba, cu atît mai bine!"

Glasul îi era încărcat de amenințare.

Urmase o clipă de tăcere. Probabil că „doamna" încercase să folosească alarma din dormitor, care răspundea chiar la circa de poliție din strada 70, dar înțelesese că nu funcționa. Atunci descuiase, apărînd în cadrul ușii, cu părul negru despletit pe umeri, iar Anne Marie încercase să se smulgă din strînsoarea celor doi și să alerge spre ea, cu brațele deschise. Acesta era ultimul lucru de care-și amintea. Probabil că unul din acele *bêtes*[1] o lovise, făcînd-o să-și piardă cunoștința.

Anne Marie rămase nemișcată, silindu-se să nu plîngă și adunîndu-și ultimele forțe, ca să se tîrască pe podea. Cu un efort supraomenesc, își propti picioarele în perete și-și făcu vînt să intre în dormitor. În aceeași clipă, telefonul încetă să sune.

Nu-și putu stăpîni un țipăt. Mesele erau răsturnate, sertarele golite, scaunele și lămpile sfărîmate, peste tot cioburi de sticlă și porțelan. Ușa seifului din spatele micului tablou de Picasso era larg deschisă. Dar nu haosul și distrugerea din încăpere o făcuseră să țipe. Louise Towers, cea mai cunoscută și mai apreciată femeie din America, zăcea nemișcată în așternutul răcoros de olandă, năclăit de sînge.

Anne Marie continuă să țipe. Așa o găsi Marlene Towers, care sosi după vreo cincisprezece minute, însoțită de poliție.

— Prea tîrziu... Prea tîrziu... articula ea, plîngînd cu sughițuri. Au ucis-o pe doamna... Sora aia a ei... cehoaica... Natasa. Așa zicea și doamna... Să ascultați banda... Cehii, ah... pînă la urmă, cehii au omorît-o pe doamna...

1. *Bêtes* (fr.) — fiare, animale (n.t.)

LUDMILLA

Praga, 1946

Așa cum stătea, călare pe el, Ludmilla putea privi prin fereastra mansardei, de unde se vedea limpede statuia lui Atlas cu globul pămîntesc pe umeri, înălțată desupra porții palatului Vrtha, sediul legației SUA la Praga.

— Uită-te la mine... Uită-te la mine... Iubita mea... Iubita mea...

Gemetele lui deveniseră rugătoare, dar degetele încleștate pe sînii ei o obligau, o sileau, la fel ca și trupul bărbatului cuprins de spasme frenetice, să se miște și ea mai repede, tot mai repede, așa cum călărise odinioară un poney, în Cesky Raj, Paradisul Boemiei.

Era noaptea nunții — o noapte pe care maică-sa încercase cumva s-o prevină că n-o să-i placă prea mult. Nu-i dăduse nici o atenție, pentru că niciodată nu asculta ce-i spune mama, care probabil ar fi alergat la biserică să mărturisească păcatele fiică-sii, de parcă le-ar fi comis ea însăși, numai să fi aflat că fata mai cunoscuse o dată — ba chiar de două ori — delirul experienței sexuale, atunci cînd Milos o penetrase cu degetul.

— Ah, Milos, nu, nu, nu! țipă Ludmilla, simțind că se sfîșie pe dinăuntru.

Țipătul ei nu-l opri. Nu era același Milos care o răsfățase întotdeauna, cedînd tuturor capriciilor ei. Nu mai era bărbatul răbdător, care-i cerșea cu umilință îngăduința de a-i atinge

sînul dezgolit, pe urmă coapsele, ca apoi să pretindă din ce în ce mai mult. Nu mai era cel care-i spusese în repetate rînduri că, deși îl făcea să sufere, îi respecta hotărîrea de-a rămîne fecioară pînă în ziua măritișului. Se înțeleseseră să se căsătorească numai după ce ea va fi împlinit douăzeci și unu de ani — vîrsta majoratului. Ludmilla nu se grăbise, cel puțin pînă în clipa cînd își dăduse seama că Milos îi putea oferi o șansă de evadare într-o lume de basm, aflată la mii de leghe depărtare.

Dar iată că Milos se preschimbase într-un monstru fără îndurare. Cu cît ea țipa mai tare, cu atît el înnebunea mai mult. Acum o înșfăcase de umeri, trăgînd-o spre el, ca s-o pătrundă mai adînc cu sexul lui uriaș. Ludmilla sîngera. Cearșafurile erau pătate de sînge. Ar fi trebuit să-și dea seama că ea sîngerează, încă de la primele încercări, petrecute în urmă cu cîteva ore. E drept că el o avertizase — dar cu cîtă blîndețe! — în săptămînile dinaintea nunții, spunîndu-i că s-ar putea s-o doară cînd va pătrunde în vagin, cu totul altfel decît cu degetul.

— Ludmi...

Milos aproape că-i țipă numele. Apoi trupul lui se scutură parcă cuprins de friguri. Cînd zvîcniturile se potoliră, închise ochii și-i eliberă umerii, prăbușindu-se, sfîrșit, pe pernă. Așa se întîmplase și prima dată, numai că acum își simțea vaginul arzînd ca o rană deschisă, așa cum uneori o frigea asfaltul prin tălpile scîlciate ale pantofilor, în rarele zile de caniculă de la Praga. Îl privi cu silă. El adormise deja, de parcă odată cu eliberarea suvoiului de spermă, trupul lui rupsese toate punțile spre lume.

Prima dată nu fusese chiar așa de rău. O trecuse în brațe peste pragul apartamentului lui de două camere, o lăsase să meargă în spatele paravanului din colț, ca să-și pună cămașa de noapte cea nouă, minunat brodată de mătușa ei, pentru trusou. Admiraseră broderia, apoi stînd comod în pat, unul lîngă altul, cu cîte un pahar de tuică de prune, ciocniseră încă o dată în sănătatea lor, după care stinseseră lumina.

La început fusese blînd, așa cum îl știa, jucîndu-se cu sînii ei pînă ce sfîrcurile se întăriseră și făcînd-o să se umezească de dorință. De-abia începuse să crească în ea acea „senzație

anume", cînd deodată, fără veste, Milos își lăsase trupul peste al ei, despărțindu-i coapsele cu genunchiul, ca s-o pătrundă. Simțise că trupul i se fărîmă în mii de bucățele și o durere ascuțită îi curmase brusc plăcerea, tăindu-i cheful o dată pentru totdeauna, ca atunci cînd auziseră zvon de glasuri îndreptîndu-se spre ascunzătoarea lor din pădure. Dar pentru că Milos o prevenise, suportase durerea, și-și mișcase trupul așa cum o învățase el. Își muscase buzele, văzînd că bărbatul parcă nu mai avea de gînd să termine, și încercase să-și concentreze toate gîndurile spre viitorul lor împreună, acel viitor pe care i-l promisese el, în America.

În adîncul sufletului, îi ceru scuze maicăi-sii fiindcă făcuse haz atunci cînd fusese sfătuită să închidă ochii și să se roage Sfintei Fecioare s-o ajute să uite „ce se va întîmpla în noaptea nunții". Gîndul la America o ajutase să îndure chinul prima dată, dar nu și-a doua oară. Risca oare o a treia tortură în aceeași noapte? Luase cumva de bărbat un maniac sexual?

Acum Milos dormea adînc, iar pe chip i se întipărise expresia blîndă pe care i-o știa dintotdeauna. Poate băutura să-i fi dezlănțuit acea frenezie de neînchipuit! Probabil aceasta fusese cauza. Foarte bine! Situația nu trebuia să se mai repete.

Ludmilla se duse, schiopătînd, pînă la chiuveta din colț. Întinse mîna să deschidă robinetul, dar chiar în clipa aceea, Milos se mișcă prin somn. Nu putea risca să-l trezească, și totuși nu putea adormi cu nici un chip, murdară de sînge cum era. Furioasă, se șterse cu prosopul marcat cu inscripția U.S. PROPERTY[1]. Acum și ea era proprietatea cuiva, dar cu siguranță că merita efortul.

Milos reprezenta pașaportul cu care avea să scape de viața asta săracă și cenușie, de mirosurile gretoase de soluție de permanent și vopsea de păr și mai ales de duhoarea de epilator, care stăruia în toate ungherele casei în care se născuse și unde locuia acum. El era colacul de salvare, care-o va duce departe de munca istovitoare din „salonul de frumusețe" al familiei, care în celelalte case de pe strada lor era pur și simplu salonul de la intrare. El era biletul de călătorie spre Statele

1 *U.S. PROPERTY* (engl.): PROPRIETATEA STATELOR UNITE (n.t.)

Unite ale Americii, unde îi povestise că Helena Rubinstein și Elizabeth Arden aveau saloane ca niște palate, unde fiecare familie dispunea de sală de baie și mașină, unde rafturile magazinelor erau tixite de ciorapi de nailon, rujuri de buze și lacuri de unghii asortate la culoare, unde nimeni nu auzise vreodată de cupoane și registre de rații pentru alimente și îmbrăcăminte.

Cînd Milos îi descrisese pentru prima dată ce se vindea la oficiul postal american din Praga — „P.X.", cum îl numeau cei de la Legație — Ludmilla nu-l crezuse, pînă ce nu i se îngăduise și lui să-și facă tîrguielile acolo. În seara cînd adusese în dar părinților ei o conservă americană de șuncă de Virginia, aceștia se hotărîseră să-l accepte, deși nu din toată inima. Mecanicul de mașină, urît ca un broscoi, total nepotrivit pentru frumoasa fiică a familiei, devenise dintr-o dată un print, „șoferul colonelului american, viitorul nostru ginere". Ludmilla îl auzise pe taică-său rostind cu mîndrie aceste cuvinte chiar și față de părintele Kusy, preotul familiei, cel care oficiase slujba căsătoriei cu numai șase ore mai înainte.

Ludmilla își apăsă fruntea pe sticla rece a geamului, privind dincolo de porți, spre palatul luminat a *giorno*. Colonelul Benedict Towers, comandantul Legației SUA și patronul sotului ei, probabil dormea la ora asta. Habar nu avea că soferul, mecanicul, ghidul și uneori translatorul său, tocmai se însurase cu iubirea lui din copilărie, de față fiind numai cîtiva membri ai familiei. Nu știa — și sperau cu toții să nici nu afle vreodată — că nunta care abia avusese loc se tinuse în mare taină, datorită unei discutii survenite în urmă cu cîteva luni. Atunci, colonelul îi spusese lui Milos că era nu numai cel mai bun sofer pe care-l avusese vreodată, dar și un mecanic de excepție.

„— S-ar putea chiar să te iau cu mine în America, Milos. Tu vezi-ți de treabă ca și pînă acum, și-am să mă mai gîndesc."

Milos nu pusese prea mare preț pe cuvintele comandantului Legației; îi povestise Ludmillei despre complimentul primit, așa cum îi povestea aproape tot. În schimb, din ziua aceea Ludmilla nu mai avusese liniște. Apoi Milos adăugase cu o mutră nătîngă că poate totusi colonelul luase o hotărîre,

din moment ce-i pomenise din nou de plecare. De astă-dată menționase și data: prin primăvara lui 1947. Milos aproape că plîngea.

„Cum să plec și să te las aici, cînd nu pot trăi fără să te văd în fiecare săptămînă sau chiar zilnic, dacă s-ar putea?"

Ei nu-i trebuiseră decît cîteva clipe ca să-i ofere cea mai simplă solutie.

Nu împlinise încă douăzeci de ani, dar cu siguranță colonelul nu va vrea și nici n-ar putea despărti un sot de soția lui. Așa că ce să mai aștepte? După ce discutaseră situația cu părinții ei, în cele din urmă aceștia acceptaseră. Înainte de Sfînta Barbara, taică-său adusese acasă ramuri de cireș, în speranța că vor înflori în odaie, datorită căldurii de la sobă. Și într-adevăr, înfloriseră, făcîndu-i pe toți să se veselească, întrucît o traditie ceh㠹 spunea că florile de cireș înflorite înaintea Crăciunului erau semn că fetele casei vor avea parte de soți buni — lucru valabil și pentru sora mai mică, Natașa, deși pe-atunci încă o copilă.

Părintii ei fuseseră surprinzător de întelegători — poate chiar respiraseră ușurați, dată fiind lipsa de bani și putinele perspective de-a găsi de lucru. Așadar, făcuseră o nuntă modestă. Oricum, fusese mai bine decît pe vremea ocupației germane, cînd dispensele de căsătorie erau eliberate de autorități — ceea ce putea dura luni de zile, totul riscînd să se sfîrsească chiar cu un refuz. Tatăl Ludmillei era de părere că dacă întîmplător colonelul ar fi aflat despre nuntă înainte ca aceasta să aibă loc sau înainte ca el să ia o hotărîre cu privire la șansa incredibilă pe care i-o putea oferi lui Milos în SUA, ar fi avut un motiv serios ca să se răzgîndească.

Evident, date fiind împrejurările, Ludmilla nu se putea muta în apartamentul lui Milos, oferit de guvernul SUA. Pînă în noaptea nuntii, acesta fusese singurul amănunt care-o nemulțumise, știind că a doua zi urma să se întoarcă acasă, unde Milos avea să vină numai în serile libere. Cît de neînsemnat i se părea acum acest detaliu! Oriunde ar fi locuit, de azi înainte era nevasta lui Milos, căruia legal nu-i putea refuza nimic.

Ludmilla simți că i se umplu ochii de lacrimi. Miza era uriașă. Își jucase toată viața pe o singură carte, sperînd că atunci cînd Milos va mărturisi că avea o soție pe care voia s-o ia cu el în America și care putea fi o menajeră — sau coafeză, dacă patronul era însurat — la fel de pricepută pe cît era el de bun ca șofer, colonelul se va arăta blînd și înțelegător, nu rece și nepăsător, așa cum îl descrisese Milos în repetate rînduri.

Desi Ludmilla nu făcuse niciodată cunoștință cu colonelul Towers, îl zărise o dată și-și spusese că, judecînd după fotografiile apărute din cînd în cînd în cotidianul praghez *Narodni Politika*, părea a fi un om de treabă.

Și Ludmilla se aflase, împreună cu părinții, în mijlocul mulțimii entuziaste de pe podul Carol, în mai, anul trecut, cînd venise Towers într-un jeep american. Sosirea lui — primul ofiter american în uniformă care-și făcea apariția în capitală după capitularea oficială a Germaniei, petrecută în urmă cu o săptămînă — stîrnise senzație, iar Ludmilla, ca și toți ceilalți, se luptase să ajungă lîngă el, dornică să atingă sau să sărute obrazul frumos și sever al învingătorului. Strigase pînă răgușise, întrebîndu-se în sinea ei, ca toată lumea de acolo: „Unde sînt tancurile americane?"

Abia după cîteva săptămîni aflase că Towers, împreună cu cîțiva ofițeri americani de origine cehă de la serviciul de informații, fusese dislocat din cartierul general al trupelor de avangardă — aflate la Pilsen, sub comanda generalului Patton — și trimis la Praga, cu misiunea specială de-a redeschide ambasada SUA, neavînd nicidecum rolul de sol al trupelor de ocupație americane.

Ludmilla plînsese, pentru că și părinții ei plîngeau, îngroziți să descopere că întrucît trupele rusești sosiseră la Praga dinspre nord-est — fiind primele care-i „eliberasera", înainte ca generalul Patton să treacă granița de sud — însemna că în lunile de după război vor fi ocupați de rusi. Sovieticii se aflau încă aici și, după spusele părinților și prietenilor, erau șanse să rămînă pe loc ani și ani de zile de- acum încolo. La tot pasul întîlneai chipurile lor colțuroase și încruntate,

sporind deznădejdea creată de lipsa de alimente și dînd un nou sens privelistii deprimante a nesfîrșitelor cozi la pîine. Nu era de mirare că părinții nu se gîndeau deloc la durerea despărțirii, dorind numai ca fiicei lor să-i fie bine.

— Ludmilla, ce faci acolo? Hai în pat, îngerașule!...

Înainte ca ea să apuce să-i răspundă, bărbatul se întorsese pe partea cealaltă și, cu un mormăit ce părea să trădeze satisfacție, adormise la loc. Cît timp va trebui să aștepte ca să fie sigură că n-o va asalta din nou? Se îndreptă în vîrful picioarelor spre pat și se așeză cu băgare de seamă chiar pe margine, rămînînd cu un călcîi pe covor. Își dădu seama că de fapt, urma sfatul maică-sii.

„Sfîntă Fecioară, Maică a Domnului, roagă-te pentru noi păcătoșii și-n clipa din urmă, Fecioară Maria, ai milă și de preasupusa ta fiică, Ludmilla Sukova, și îmblînzește inima colonelului Towers, ca să îngăduie să-mi însoțesc bărbatul în America... într-o zi ce va veni curînd... curînd..."

Din punct de vedere arhitectonic, Praga este o cutie de bijuterii, conținînd mari valori, de la stilul romanic la cel cubist sau la arta modernă, majoritatea aflate în bună stare, în ciuda actualei prăbușiri economice a țării. Unele clădiri sînt înconjurate de *„schelărie, care a devenit o parte a structurii, o emblemă a firii cehe, în realitate neputincioasă, dar rezistînd cu încăpățînare, asemenea bunului soldat, un fel de frate al lui Don Quichote, din povestirea lui Hasek."*

În clipa aceea sună telefonul și colonelul Benedict Towers se ridică de la birou, unde bătea la vechea mașină de scris Olivetti. Abia dacă vorbise un minut, cînd legătura se întrerupse. Lovi în furcă de cîteva ori, dar nu auzi în receptor decît un bîzîit ascuțit.

La dracu'! De săptămîni întregi tot amînase să scrie referatul ăsta pentru Honey, care voia să-l prezinte cucoanelor de la „Everglades Club", și-acum, uite că trebuia să se oprească a treia oară în decurs de o oră! Îi trecuse cheful pentru toată ziua, dacă nu cumva pentru totdeauna. Se sculase de la șase

și jumătate și scrisese dintr-o suflare cele șase pagini din fața lui, deși cu multe greșeli de dactilografie. Era convins că, oricum, nu asta așteptau de la Honey intelectualele alea snoabe și mofturoase de la Palm Beach, deși ea părea a fi de cu totul altă părere.

Ei bine, vor trebui să înghită prelegerea așa cum era!

Își ținuse făgăduiala. Poate că Milos va reuși să-i găsească cîteva ilustrate, potrivite cu textul menit să destupe mințile americane — presupunînd că mai existau ilustrate în acest frumos oraș al sufletelor blestemate. Simți că-l trec fiorii. De cîtva timp, era ceva în Praga care-l făcea să se înfioare: ceva legat de unele momente din prezent și din trecutul înde- părtat care-i bîntuiau memoria, în vreme ce rușii, cu care avea de-a face zilnic, îi chinuiau imaginația cu coșmaruri privind soarta viitoare a cehilor.

Ah, dacă cehii n-ar fi atît de obsedați de trecut! Uneori, Milos nu se lăsa intimidat de atitudinea lui indiferentă și-i povestea fapte disparate despre nobila istorie a cehilor. Oricum, era mai distractiv decît să-i asculte văicărerile la adresa recentelor ticăloșii ale rușilor, care contribuiau din plin la degradarea continuă a vieții capitalei.

Towers se ridică și se întinse pînă îi trosniră toate încheieturile. Doamne, cît și-ar fi dorit în clipa asta să fie la Palm Beach, privind oceanul, cu un pahar de Martini sec alături, așteptînd — ca întotdeauna — să vină Honey: albă și trandafirie ca un bibelou de Dresda, îmbrăcată și parfumată după ultima modă. Cînd colonelul plecase peste ocean, ea își parfumase hîrtia de scris pînă cînd el îi spusese să înceteze.

„E prea greu de suportat", îi scrisese.

Într-adevăr, era de-a dreptul grețos, simțea că se înăbușă.

Chiar dacă ea îl enervase pînă într-acolo încît pretextase o călătorie de afaceri, ca să poată pleca de-acasă cîteva zile, nu era pregătit să-și amintească de asta tocmai acum. Nu-i lipsea Honey în același fel în care știa că mulți dintre oamenii lui duc dorul soțiilor. Dar dintr-o dată, simțea absența dureroasă a tot ce reprezenta Honey și — ah, Doamne! — mai ales copiii, fetița drăgălașă și cumplit de răsfățată, care moștenise chipul și purtările maică-sii, și fiul lui cu priviri

blînde și angelice, dar care pînă acum nu arătase cine știe ce înclinații deosebite. Poate că așa îl văzuse și pe el taică-său la șaisprezece ani, dar parcă nu-i venea să creadă. La șaisprezece ani, după ce-și petrecuse fiecare vacanță lucrînd în alt domeniu, se vădise deja că avea fler pentru afaceri. Ba chiar se pare că lucrul fusese evident încă de la șase ani — după cum îi spuseseră cîțiva dintre sicofanții lui taică-său.

Știa de ce în dimineața asta se gîndea mai mult ca oricînd acasă. Cauza trebuia căutată în ziua precedentă, cînd curierul diplomatic îi adusese raportul săptămînal al lui Norris. Adjunctul îl înștiința că noul detergent de rufe *„Tide"*, scos de „Procter & Gamble", cucerise piața americană, iar „Westinghouse" urma să scoată o mașină de spălat, cu încărcare pe față, proiectată special pentru *„Tide"*. Veștile îi redeșteptaseră instinctul competitiv. Chiar dacă se gîndise puțin și la oferta lui Truman, care-i propunea un post la Washington, știrile din raportul lui Norris îl făcuseră să-și dea seama că nu fusese nici o clipă ferm decis să accepte. Nu-l interesa lupta politică, exceptînd modul în care FDA[1] i-ar fi putut influența afacerile. Compania de produse farmaceutice „Towers" avea o situație financiară excelentă — har Domnului, era și cazul, după cîte milioane de medicamente scoseseră pe piață în acești ultimi ani de restriște! — dar lumea în care revenea acum, la întoarcerea acasă, nu era cea pe care o lăsase în urmă în 1942 și nici nu va putea fi vreodată aceeași. Acum, cînd compania dispunea de fonduri uriașe, mai avea de dat o bătălie; pentru acest fel de luptă se știa mult mai bine pregătit decît pentru cea care de-abia se sfîrșise. Raportul lui Norris îl făcuse să-și dea seama cît era de nerăbdător să-și extindă și să-și diversifice planurile concepute în ultimele șase-șapte luni, de cînd începuse să se ocupe de organizarea Legației.

Ciudat, în 1944, după bucuria de-a se afla alături de Patton la eliberarea Parisului, se gîndise ca la terminarea războiului, să-și vîndă compania. Își amintea exact momentul:

1 *FDA — Food and Drug Administration* (engl.): Departamentul pentru hrană și medicamente (n.t.)

Norris tocmai îi comunicase prin linia telefonică particulară a Armatei a Treia că „P & G" fuseseră nevoiți să plătească daune în valoare de 10.000.000 de dolari companiei „Lever Brother", în urma unei înțelegeri dintre ei, pentru că furase de la aceștia o formulă de săpun, folosind-o la îmbunătățirea propriului lor săpun, „*Ivory*". Fusese unul din cele mai grave cazuri de spionaj industrial, însă colonelul Towers rămăsese complet indiferent, ba chiar oarecum rușinat că acceptase o convorbire urgentă cu Norris, pe tema unui gen de spionaj atît de diferit de cel care la vreme de război se făcea răspunzător pentru salvarea sau nimicirea atîtor vieți omenești.

Bunicul lui pornise în afaceri numai cu un cal, niște eprubete și vreo cîteva sute de dolari. Taică-său adusese compania pînă în secolul XX și murise în anul 1937, „cu cizmele în picioare", după ce făcuse din ea una din cele mai mari companii de produse farmaceutice din SUA. Înainte de-a intra în armată, Benedict extinsese antrepriza la scară internațională, înființînd cîteva departamente specializate în săpun, adevărați spini în coasta concernului „P & G".

Wall Street Journal îl numise „băiatul minune". Totuși, în ziua aceea din 1944, cînd se afla la Paris, își închipuise că voia să facă pentru omenire ceva mai mult decît să-i ofere medicamente și săpunuri — care, de altfel, însemnau pentru el milioane și milioane de dolari. Mersese pînă acolo încît își notase numele unor firme internaționale putînd forma un consorțiu de intermediari, care să gestioneze enorma cantitate de marfă a companiei. Ba chiar visase și la prețul pe care urma să-l ceară. A doua zi, Patton trimisese unitatea aflată sub comanda lui într-o misiune de salvare a unei divizii aeropurtate din sud-est, supusă unui violent tir de artilerie, iar cînd sosise în Praga, opt luni mai tîrziu, cu trupul și mintea sleite, renunțase definitiv la ideea vînzării.

După ce făcu un duș, se îmbrăcă și coborî în birou, ca să vadă comunicatele, înainte de obișnuita întrevedere de la ora 8 cu adjunctul misiunii și cu consilierul politic, al treilea ca importanță în ierarhia Legației. Cea mai puțin pricepută dintre cele două secretare ale lui — și care, din păcate, își închipuia

că nu avea nevoie să poarte sutien — îl aștepta în holul de la intrare, ținînd în mînă o telegramă cu mențiunea

«TOP SECRET — NUMAI PENTRU DUMNEAVOASTRĂ.»

— Irina are gripă și astăzi a rămas în pat, îndrăzni ea.

Colonelul încuviință, dînd scurt din cap, și-i făcu semn că putea pleca. Începu să citească telegrama și simți că-i ard obrajii, așa cum odinioară se îmbujora primind unul din rarele complimente făcute de taică-său.

«Ai făcut o treabă grozavă, Ben. George Marshall și cu mine acceptăm — deși cu greu — decizia dumitale de-a te întoarce în țară, ca să-ți vezi de afaceri. amînă-ți plecarea pînă la sfîrșitul lui martie, ca să putem numi pe altcineva în loc. Încă o dată, bravo!

HARRY TRUMAN»

În birou era foarte frig, așa cum se întîmpla întotdeauna la mijlocul lunii, cînd se termina rația de combustibil pentru încălzire. Astăzi însă, aproape că nici nu băgă de seamă. Sfîrșitul lui martie! Încă trei luni și jumătate! Exact intervalul la care sperase și el! Însemna că Honey se va ocupa de închiderea casei de la Palm Beach, astfel încît nu va mai fi silit să-și piardă timpul cu asta. Așadar, se vor revedea la New York, unde îi plăcea lui Honey să-și petreacă lunile aprilie și mai, și unde lui îi plăcea să fie tot timpul. La New York se afla și sediul companiei de produse farmaceutice „Towers". După ce va rămîne cîteva zile cu Honey și cu copiii, se va întîlni fără zăbavă cu Norris și — Domnul fie lăudat! — cu încă doi din specialiștii lui în marketing, care scăpaseră cu bine de pe front: împreună vor schița planul pentru compania secolului.

Cineva bătu discret în ușă.

— Intră, intră! zise colonelul, bine-dispus.

În prag se ivi adjunctul, arătînd ca stafia lui Banquo[1].

1 *Banquo* — personaj din piesa *Macbeth* de William Shakespeare. Strigoiul lui îl urmărește fără odihnă pe regele Macbeth, care-l ucisese. (n.t.)

Bietul băiat! Muncea din răsputeri, pentru o leafă de mizerie, tîrîndu-se de-a lungul (era greu de spus „în susul") ierarhiei diplomatice, aşteptînd să se elibereze un post. Cît o să-l bucure vestea!

Towers ştia că omul tremura de frică să nu primească o numire oficială, fiind astfel silit să rămînă acolo ca ambasador. Îi părea rău că nu avea cum să-i liniştească temerile. Nu-i putea spune nimic înainte de a i se fi confirmat oficial data exactă a plecării, dar asta era! Îl va înştiinţa de îndată ce va fi posibil.

Tot restul zilei munci fără odihnă. Nu mai tuşea deloc şi se gîndea că poate astmul de care suferea, agravat se pare de iarna pragheză şi de aerul cu miros de cărbune, era la urma urmei de natură psihosomatică.

Îşi puse uniforma şi se privi în oglinda veche a şifonierului. Nu arăta rău! Pentru un bărbat de treizeci şi opt de ani, nu arăta rău deloc! Constată încîntat că, spre deosebire de tatăl său, pînă acum nu-i ieşise nici un fir alb, iar uniforma, confecţionată pe vremea cînd avea o siluetă perfectă, ajunsese să fie lejeră în talie. Nu era de mirare, cînd mîncărurile de aici erau atît de proaste! Renunţase să-l mai înveţe pe bucătar cum să satisfacă gusturile culinare ale unui american rafinat.

O clipă fu tentat s-o sune pe fermecătoarea soţie a consulului francez şi să-i spună că va veni la cină în seara următoare. Ea îi dăduse a înţelege că soţul urma să lipsească pentru vreo săptămînă, dar tocmai ăsta era necazul! Towers oftă din adîncul inimii.

Amintirea sufleului delicios cu care fusese servit data trecută era chiar mai ademenitoare decît sînii ei mici şi obraznici, cu sfîrcurile mari şi întunecate, care îi aşteptau sărutările, înainte de a trece împreună la lucruri mai pline de imaginaţie. Numai de n-ar fi fost atît de greu de potolit... Dar ce să-i faci?...

Ridică receptorul, apoi îl puse din nou în furcă. Nu, nu merita să se complice. Va renunţa la sufleu, în speranţa că Jan Masaryk, ministrul de externe ceh, va avea la cină *zverina* (vînat) — una din puţinele mîncăruri cehe care ajunseseră să-i placă. Coborî treptele alergînd, foarte bine dispus, deşi

ştia că seara va fi rece şi oficială. Acum, cînd putea însemna pe calendar zilele rămase pînă la plecare, ca un şcolar în aşteptarea vacanţei, era hotărît să se bucure de fiecare clipă ce trecea.

Probabil că veselia lui era molipsitoare; observă că Milos zîmbea cu gura pînă la urechi, în timp ce maşina gonea pe chei, îndreptîndu-se spre castelul Hradcany, sediul guvernului.

— De cum vine primăvara, vreau să merg să vizitez ţara asta frumoasă, Milos. De pildă, mi-ar place să văd Piestany, în Carpaţi. Nu acolo locuia contesa aia sîngeroasă, care-şi păstra tinereţea scăldîndu-se în sînge de fecioară?

— Ba da, domnule. La Cachtice, în Carpaţii mici.

Glasul lui Milos sunase foarte rece. Benedict observă că întrebarea lui făcuse să piară zîmbetul de pe chipul tînărului său şofer.

Se sprijini de bancheta de piele a maşinii, întrebîndu-se de ce tînărul ceh nu se arătase deloc entuziasmat, cînd chiar el îi descrisese frumuseţile acestor locuri. Apoi înţelese. Sigur că da! Îi spusese lui Milos că la primăvară se va hotărî dacă să-l ia cu el în America. De fapt, nu încetase să se gîndească la asta. În viaţa lui nu întîlnise pe cineva atît de priceput la automobile: Milos părea să aibă degete de vrăjitor. De asemenea, nu încăpea nici o îndoială că era exact genul de şofer căruia îi putea încredinţa fără grijă soţia şi copiii. Pe de altă parte, rămînea bătaia de cap pe care-ar fi avut-o cu actele, apoi cu instalarea lui. Îi rămîneau destule de pus la punct în următoarele săptămîni. Pînă la plecare, va lua o hotărîre, indiferent că Milos se va supăra pe el sau nu.

Din întîmplare însă, o scrisoare de la Honey îl determină să se decidă mai curînd.

«Suzanne m-a sunat să mă anunţe că va merge cu Maisie la Coronet, la premiera cu piesa „Toţi fiii mei", de Arthur Miller. I-am spus că după spectacol o va aduce Mercer cu maşina. N-o să-ţi vină să crezi, dar individul nu şi-a făcut apariţia, aşa că fetele au trebuit să meargă pe jos, prin ploaie, şi-abia la jumătatea

drumului spre casă au găsit un taxi. A fost foarte neplăcut, pentru că Maisie e așa o snoabă! Incidentul i-a stricat Suzannei toată seara. Mi-ar fi stricat-o și mie, dac-aș fi știut că fiică-mea umblă noaptea tîrziu, pe străzile New York-ului. Bineînțeles, Mercer s-a jurat că Suzanne i-a spus că nu avea nevoie de el, urmînd a se duce cu cineva la o petrecere, însă adevărul e că-i bătrîn și surd și nu-i place să stea treaz după ora zece seara. Sper că de cum ai să te întorci, ai să-l pui pe liber și-ai să încerci să găsești un tînăr isteț, ca Jeffers, care mi-e de folos aici, în Palm Beach, deși strîmbă din nas cînd îi cer să m-ajute la grădinărit.

Mi-aș dori numai ca Suzanne să iasă și ea cu niște tineri, acum cînd s-au întors atîția de pe front. Eu îi tot spun că nu e logodită și după cîte știu, Dudley n-a făcut nici cea mai mică aluzie cum că ar intenționa să o ceară de soție. Dar ea e așa de încăpățînată! Îmi repetă că n-o interesează nici un alt bărbat și că așteaptă să se întoarcă Dudley din Pacific sau de unde-o fi acum. Războiul s-a sfîrșit de aproape un an și jumătate, iar eu nu pot să pricep de ce nu se întoarce vaporul lui. Presupun că tu știi, dar asta nu înseamnă c-ai să-mi explici și mie.»

Acum că Honey știa cînd va sosi el acasă, scrisorile începeau să capete un ton familiar, ușor arțăgos. Pe Benedict faptul îl întrista, dar își spunea că în ultimii cinci ani soția lui avusese grijă de trei case, fără alt ajutor decît o mînă de servitori bătrîni, așa că nu trebuia să-i poarte pică. Din fericire, în cazul de față, îi putea împlini curînd dorința, găsindu-i pe cineva de încredere, în locul lui Mercer.

— Irina, spune-i lui Milos să vină în biroul meu.

Zece minute mai tîrziu, cînd Milos își făcu apariția, îl găsi pe Benedict cu privirea ațintită asupra străzii triste și cenușii.

— M-ați chemat, domnule?

Glasul îi tremura de emoție. Răsucea între degete o cîrpă unsuroasă, pe care în graba venirii, uitase s-o lase deoparte.

Benedict zîmbi.

— Liniștește-te, Milos. Cred că am o veste bună pentru tine. După cum ți-am spus anul trecut, în primăvara asta mă

întorc în America — în prima săptămînă a lunii aprilie. Aș vrea să lucrezi în continuare pentru mine... acolo. Dacă totul va merge cum trebuie, în cele din urmă am să-ți găsesc o slujbă la mine acasă. Ei, ce zici?

Benedict, care se așteptase la un răspuns afirmativ, plin de entuziasm și recunoștință, se ridică pentru a-și lua rămas-bun de la Milos, deja cu gîndul la prima întrevedere de pe agenda zilei. Spre consternarea lui, văzu că Milos plîngea pe tăcute.

— Pentru numele lui Dumnezeu, omule, ce s-a întîmplat? Nu te silește nimeni să pleci. Credeam...

Milos căzu în genunchi. Nici nu-și dădea seama ce face. De atîta vreme așteptase clipa asta! Știa că Ludmilla se rugase pentru ea! Nu-l întrebase și nu-l sîcîise niciodată, dar el îi simțise neliniștea de fiecare dată cînd se dusese s-o vadă.

Acum, cînd colonelul rostise vorbele pe care le aștepta de atîta timp, mărturisirea că era căsătorit, pregătită cu grijă și repetată în fața oglinzii, îi pierise din minte cu desăvîrșire. Se simțea ca un om pe patul morții, tocmai cînd sosise cel mai important moment din viața lui.

Benedict veni lîngă el și-l ajută să se ridice, nemulțumit că se murdărise de unsoare, de la mîna lui Milos.

— Pentru numele lui Dumnezeu! repetă el. Vino-ți în fire! Ce s-a întîmplat?

— Am să muncesc din zori și pînă-n noapte, domnule! Fără nici o zi liberă! Vă rog, luați-ne cu dumneavoastră!

Băiatul ăsta își pierduse mințile?

— Păi, același lucru ți l-am spus și eu...

Se opri, încruntîndu-și sprîncenele.

— Luați-*ne*?

— Sînt însurat, domnule! Cu cea mai minunată fată din lume, Ludmilla. Ne cunoaștem din copilărie. E de familie bună... Ar putea...

— Taci din gură! tună Benedict. Nu mi-ai spus niciodată că ai o soție! De ce n-ai pomenit pînă acum că ești căsătorit? Ai și copii?

Milos începu să plîngă în hohote.

— Nu... Nu... N-am copii... Nu vrem copii... Vrem să lucrăm pentru dumneavoastră în America. Ludmilla e o

fată minunată... Nu se sperie de muncă... Știe să facă curat, să coase...

Cum Benedict continua să tacă, Milos izbucni aproape isteric:

— E și coafeză. Părinții ei au un salon de cosmetică... De ani de zile... Ludmilla e...

— Taci din gură! îi ordonă din nou Benedict. De cît timp ești căsătorit?

Era singura întrebare care Milos și Ludmilla se rugaseră la Dumnezeu să nu fie pusă. De ce nunta se ținuse pe ascuns? De ce, spre marea lui durere, nu se culcase în același pat cu soția? De ce nu spusese nimic la Legație? De altfel, nici nu ar fi avut cui să-i spună.

— Poftim?

— Ai auzit ce te-am întrebat.

Milos căzu din nou în genunchi, ceea ce avu darul de a spori iritarea lui Benedict.

— O iubesc de zece ani, domnule. De zece ani am visat s-o iau de soție. Am așteptat ca ea...

Pe chipul lui Benedict nu se clinti nici un mușchi. Milos înțelese că nu trebuia să mai spere într-o minune.

— Anul trecut, cînd mi-ați spus că apreciați munca mea... cînd ați vorbit de posibilitatea unei slujbe pentru mine în America... Ludmilla și cu mine ne-am dat seama că nu puteam să ne despărțim...

— Și-atunci v-ați căsătorit?

— Da, domnule.

— Cînd?

— Mîine se împlinesc șase săptămîni, domnule.

Benedict se duse la fereastră, cu umerii tepeni, cu un aer neînduplecat. Începuse să fulguiască. Pe stradă văzu doi soldați ruși, care priveau la o bătrînică ,gîrbovită sub o legătură uriașă de lemne. Bieții oameni! Orice-ar spune Masaryk, el știa fără îndoială ce soartă îi aștepta pe cehi. Churchill avea dreptate. Cortina de Fier coborîse de la Stettin, în Marea Baltică, la Trieste, în Marea Adriatică și se întindea rapid spre Cehoslovacia. Prin urmare, Milos se căsătorise cu Ludmilla în speranța că

el, colonelul Towers, le va oferi covorul fermecat, cu care să zboare spre țara oamenilor liberi.

— Ridică-te! se răsti el, fără să întoarcă capul.

Văzu cum bătrînica de pe stradă se poticnește, scăpînd din mînă legătura de lemne, care se împrăștie peste tot. Nici unul din cei doi soldați ruși nu făcu vreo mișcare s-o ajute. Continuînd să rămînă cu spatele, Benedict spuse:

— Milos, vezi că pe stradă e o bătrînă amărîtă, care are nevoie să-i ajute cineva la lemne. Du-te și fă ceva pentru ea! Pe urmă întoarce-te aici și dă-i Irinei certificatul de căsătorie. O să am nevoie de certificatele de naștere ale tuturor membrilor familiei Ludmillei, inclusiv bunicii, fie că trăiesc sau nu. Trebuie să-i verificăm pe toți, exact așa cum te-am verificat pe tine. Cînd terminăm cu asta, reluăm discuția despre situația... despre problema ta.

— Problema mea, domnule? Vreți să spuneți...?

— Du-te odată și ajut-o pe femeia aia!

Milos se ridică grăbit, iar Benedict se întoarse spre el, privindu-l drept în ochi.

— Ludmilla... soția ta... e drăguță?

Milos se înroși la față.

— Ah, domnule, vă asigur că în viața dumneavoastră n-ați întîlnit o fată mai frumoasă!

Palm Beach, 1948

Chiar dacă purta sandalele noi, cu toc cui, înalt de șapte centimetri, și o toçă sofisticată, cu pene, Honey Towers era încîntată să constate că abia îi ajungea soțului ei pînă la umăr. Continua să creadă că dimensiunile ei miniaturale stîrneau instinctul lui protector, deși nu și-l manifesta întotdeauna. Cu toate acestea, Honey se simțea ca o adolescentă, acum cînd purta prima rochie „New Look"[1], creată de francezul acela despre care vorbea toată lumea, Christian Dior.

Benedict era la telefon, ca de obicei, cu afișul „Rog să nu fiu deranjat" agățat deasupra capului; totuși ea se învîrti prin birou, fericită să simtă muselina mov pal în jurul gleznelor și penele lungi, exact de aceeași culoare, mîngîindu-i ușor obrazul, odată cu briza adiind dinspre terasă.

Mulțumea cerului pentru minunăția aceea de toçă Dior. Alberto își dăduse toată silința, dar coafura ei nu aducea nici pe departe cu stilul de pieptănătură pe care-l purta la New York. Într-o zi o să-i spună de la obraz Elisabethei Arden că în timpul sezonului era cazul să trimită coafori de mîna întîi la salonul de frumusețe din Palm Beach. Uluitor cum nu pricepea o fată bătrînă ca ea că pe timpul iernii, de la Anul Nou și pînă în martie, nevestele celor mai mulți oameni de vază americani

1 *New Look* (engl.) — „O nouă înfățișare" (n.t.)

veneau la vilele din Palm Beach, unde pretindeau aceleași servicii în materie de coafură ca cele cu care erau obișnuite la New York, în Texas sau în California, în tot cursul anului.

Așa cum i se întîmpla de multe ori, Honey începu să danseze step după o melodie din capul ei. „Sînt a ta..." Încet-încet, iute-iute, încet... Încet-încet, iute-iute, încet. Luase acest obicei după plecarea lui Benedict peste ocean. Iar acum, așa cum se plîngea deseori prietenelor apropiate, el lipsea atît de mult de-acasă în călătorii de afaceri, încît uneori nici nu-și dădea seama dacă se întorsese din război cu adevărat.

— Honey!

Era suficient să folosească tonul acesta o singură dată și — așa cum îi spusese de mai multe ori în ultimele luni — îi tăia tot cheful, făcînd-o să se simtă părăsită, ca o Cenușăreasă din Tennessee, prea bătrînă ca să-și mai găsească un Făt-Frumos.

Honey ieși pe terasă. La orizont se zărea un șir de puncte întunecate, mișcîndu-se încet: un convoi de nave în drum spre Cuba. Ah, cît ar fi vrut să poată merge și ea acolo — Cha-cha-cha! — să danseze o noapte întreagă în Havana, așa cum făcuse înainte ca războiul ăsta blestemat să strice tot, preschimbîndu-l pe bărbatul ei înalt și brunet, frumos și tandru, într-un soț plicticos, avînd o singură pasiune: balanța de venituri și cheltuieli.

— Te adoră, Honey! o încurajaseră toate prietenele, atunci cînd le povestise că el nu se întorcea pînă sîmbătă și că nici măcar nu putea să rămînă la marea petrecere dată de Mary Sanford în vinerea următoare.

Așadar, era nevoită să găsească pe cineva care s-o însoțească. E drept că nici nu i-ar fi fost prea greu!

— Ai noroc, Honey, că pasiunea lui sînt afacerile, o liniștiau prietenele, și nu vreo blondină ahtiată după bani. La urma-urmei, ajunge să citești ziarele ca să vezi că-i în curs de-a construi un adevărat imperiu. E nevoie de cineva care să-l conducă!

Auzind că Ben pusese receptorul în furcă, se întoarse în birou. Oare el va remarca croiala îndrăzneață a rochiei de seară Christian Dior, un model înnebunitor, abia sosit de la Paris?

Și dacă da, nu cumva se va înfuria și-i va cere s-o dea jos? Honey aruncă pe furiș o privire spre linia adîncă a

decolteului, care-i descoperea sînii mai mult ca alte dăţi şi chiar mai mult decît avea de arătat, pentru că fiecare gram de carne era ingenios susţinut de un sutien cu buret, cusut în corsajul rochiei.

— Foarte frumoasă!

Benedict Towers părea la fel de entuziasmat ca şi în faţa unui nou material de perdele.

— Benedict...

Colonelul îşi turnă un pahar de Martini. Nu era nevoie să privească spre Honey ca să ştie că luase o expresie îmbufnată.

Existau cîteva căi sigure de a-i alunga supărarea, acum şi pentru tot restul serii.

Cum ea era machiată şi gata de plecare, singurul lucru care-i rămînea de făcut era s-o ia în braţe, ridicînd-o în aer, şi sărutînd-o oriunde ar fi găsit un loc neacoperit de îmbrăcăminte, mai sus... ori mai jos...

Sau o putea strînge în braţe, ocolind terasa în pas de dans o dată sau de două ori şi murmurîndu-i la ureche fel de fel de nimicuri.

Numai că în astă seară se simţea foarte bine-dispus. Dacă ea voia să rămînă îmbufnată, atunci n-avea decît să se ducă singură la petrecerea dansantă a familiei Spencer Lover. Ar fi fost păcat, fiindcă Spencer Lover era unul din puţinii milionari din Palm Beach care strînsese avere prin propria-i muncă şi cu care avea plăcere să-şi petreacă seara. Ştia că poate conta pe Spencer dacă ar fi vorba să-şi facă puţin timp pentru o discuţie despre politică şi afaceri în bibliotecă, la o ţigară de foi, în timp ce femeile îşi vor rupe picioarele dansînd cu tot felul de cavaleri de ocazie, care de cîtva timp se obişnuiseră să-şi petreacă iernile în Florida.

— Ce se întîmplă cu tine, dragul meu? De-abia te-ai întors şi toată ziua ai vorbit la telefon, iar acum te porţi de parcă nici n-aş exista!

Honey stătea în faţa lui, ca o fetiţă necăjită şi deznădăjduită. El se sprijini de tejgheaua barului, privind-o cu răceală, fără s-o atingă.

Era încă foarte atrăgătoare în astă seară, cu trupul pe care i-l ştia atît de bine, pus în valoare de rochie — probabil cea despre care i se vorbise aşa de mult şi a cărei trecere prin

vamă durase o veşnicie. Dacă o făcea pe nevastă-sa să arate astfel, atunci merita aşteptarea! Totuşi, deşi în mod normal ar fi fost cazul să-şi facă datoria şi să pretindă că o dorea, în realitate abia aştepta să se termine petrecerea, pentru că gîndul îi era la cu totul alte lucruri. Trebuia să încheie afacerea cu cortizonul sintetic înainte să prindă de veste „Squibb" sau „Lily". Era necesar să se asigure că Norris perfectase afacerea cu terenul din California, unde urma să se construiască următorul complex de uzine. De asemenea, era cazul să-l aducă pe tipul de la televiziune la Palm Beach, deşi nu se grăbea să cumpere acţiuni T.V. — cel puţin nu după ce cumpărase cele douăzeci de posturi de radio din nord-est. Probabil se va deplasa personal în Elveţia, ca să se informeze despre noul antibiotic; şi încă ceva, trebuia să cadă de acord asupra unei discuţii cu „Royal Little", care se extinsese uluitor în domenii fără nici un raport cu preocupările lor din industria textilă.

Întrucît Spencer Lover pusese bazele filaturii „Burlington", Benedict îşi notă în minte să nu uite să-l întrebe în timpul petrecerii ce părere avea despre ultimele iniţiative ale lui „Little".

Honey avea unghii ascuţite. Îi desprinse degetele de pe încheietura lui şi i le sărută cu un aer aproape oficial.

— Foarte frumoasă! repetă el. Ai să-i faci praf pe toţi! Asta-i rochia de la Paris? De la savantul ăla creştin[1]?

Spre marea lui uşurare, Honey izbucni în rîs.

— Ah, Ben, sigur că nu e aşa! E de la Christian Dior, creatorul de modă, autorul stilului „New Look", lansat anul trecut. Ştii foarte bine cum îl cheamă. Doar au scris despre el toate ziarele. Chiar crezi că rochia o să facă senzaţie? Sînt convinsă că niciodată nu s-a văzut aşa ceva în Palm Beach. Abia aştept să văd mutra aia acră a lui Marjorie Merriweather Post!

Făcu o nouă piruetă, ca să-i arate lui Benedict cum se înfoia rochia lungă, arătînd strălucirări ale picioarelor ei micuţe şi frumoase.

---

1 Joc de cuvinte intraductibil: *Christian* (Dior) ca nume propriu şi *christian* (engl.) cu sensul de „creştin". (n.t.)

— E cam... cam decoltată, iubito, ce zici?

— Crezi?

Honey își acoperi cochetă decolteul cu amîndouă mîinile. În aceeași clipă, cineva ciocăni la ușă și în prag își făcu apariția Jeffers, promovat la rangul de majordom.

„Cît e de plin de el!" se gîndi iritat Benedict, pentru a nu știu cîta oară.

O să-i atragă din nou atenția lui Honey că haina cu croială severă și pantalonii de modă veche, în dungi, cu care ei îi plăcea să-l vadă îmbrăcat, nu reușeau să ascundă că tipul era homosexual, deși Honey se încăpățîna să nu creadă.

Își puse în minte ca într-una din zile să-l întrebe chiar el pe Jeffers cum de reușise un găligan de treizeci de ani și un metru nouăzeci să scape de armată.

— Suferă de astm, îi spusese cîndva Honey, pe tonul acela plin de repros și compătimire care-l amuțea, dîndu-i ei posibilitatea să treacă la un subiect mai familiar, și anume, de ce fusese *el*, Benedict, atît de nerăbdător să se înroleze.

Din fericire pentru compania „Towers", astmul cronic îl ținuse acasă și pe Norris, mîna lui dreaptă.

— Doamnă, domnule, mașina vă așteaptă.

Benedict încuviință din cap.

— Ei, presupun că un savant creștin n-ar crea o rochie cu care să riști s-ajungi după gratii, Honey, iubito! Oricum, fii atentă cînd îți miști umerii la samba. Nu vreau să dai la iveală nimic din ce-mi aparține numai mie.

Încă rîzînd, ea îl salută pe Milos și se urcă cu grijă în limuzina Rolls Royce verde închis, asortată perfect cu livreaua șoferului.

În drum spre casă, Ben citise un articol despre problemele cu care se confruntau foștii soldați, siliți să se readapteze cerințelor vieții de familie, deseori profund dezamăgiți că iluziile pe care și le făcuseră în timpul războiului cu privire la cei dragi, rămași acasă, deveneau în multe cazuri un coșmar.

Honey nu era un coșmar. Nici pomeneală! Benedict își aminti de plăcerea ei de-a rîde din te miri ce și de graba cu care reacționa la glumele lui nesărate, și-și dădu seama cît de mult își iubea soția.

Marele necaz era că ea nu înțelegea cum de afacerile ocupau cea mai mare parte din timpul soțului — ceea ce avea să se întîmple de-acum încolo vreme de mulți ani. Benedict era exasperat că Honey nici măcar nu se străduia să înțeleagă. Cînd se întorsese din Cehoslovacia, ardea de nerăbdare să-i împărtășească soției ce planuri își făcuse cu privire la compania „Towers", precum și intenția lui de-a se extinde în domenii care pentru cei din afara companiei și pentru presa de specialitate, păreau fără legătură — deși în realitate strîns întrepătrunse, ca fragmentele unui basm din bucățele.

Ca și în cazul militarilor despre care citise, și el își făcuse iluzii despre o Honey care se va implica trup și suflet, pe măsură ce el își va transpune în viață mărețele-i planuri. Uitase însă că puterea ei de concentrare era foarte limitată... sau poate și el fusese alt om înainte de război și nu-și dăduse seama cît se preocupa Honey de fleacuri și de interminabilele ei ieșiri în societate.

Totuși, în anul ce trecuse înțelesese un lucru: nici o femeie din lume nu putea rivaliza cu pasiunea lui pentru afaceri. Pînă acum nu întîlnise nici una — și era convins că nici nu va întîlni vreodată — care să-i capteze interesul și să-l vrăjească așa cum reușea s-o facă munca lui. Pentru Benedict, femeile nu fuseseră un ideal în viață: erau prea ușor de obținut, și-odată cucerite, deveneau o povară.

Din punct de vedere sexual, Honey nu-i punea nici un fel de probleme: își făcea cu plăcere datoria față de ea, ori de cîte ori dorea, iar dacă avea nevoie de un stimulent erotic, găsea oricînd pe cineva gata să i-l ofere. Fusese încîntat să descopere că acest stil de viață era perfect normal, după părerea naturalistului Alfred Charles Kinsey, de la Universitatea statului Indiana, a cărui carte *Comportamentul sexual al masculului la specia umană* făcuse furori.

Honey se supărase cînd îl găsise citind o copie a *Raportului* trimis de Fundația Rockefeller, care-i furnizase o parte din fondurile destinate cercetării proiectului. Ca de obicei, însă, supărarea îi trecuse repede. Știa că lui Benedict îi părea bine să se întoarcă acasă, la ea, cu condiția să nu fie obligat să rămînă prea mult.

Se încadrară în şirul de maşini care trapeau în dreptul intrării vilei Lover, construită cu faţada spre ocean. Honey începu să bată din picior în ritmul muzicii ce răzbătea din cortul uriaş, ridicat pe pajiştea din faţa vilei.

— Ah, e melodia mea preferată din *High Button Shoes*! O să fie o seară grozavă! Te implor să ai chef de dans, iubitule! Nimeni nu se pricepe la step aşa ca tine!

El o bătu uşurel pe genunchi, cu gîndul în altă parte.

— Fii pe pace, Honey! Am să te dansez pînă n-ai să-ţi mai simţi picioarele!

În timp ce înaintau pas cu pas spre ghereta acoperită cu flori, unde vreo duzină de valeţi aşteptau să parcheze maşinile fără şofer, Ben remarcă expresia de deznădejde de pe chipul lui Milos.

— S-a întîmplat ceva, Milos?

— Nu, domnule.

— Să ştii că nu m-ai convins.

Ce plicticos devenise omul ăsta! Dar de fapt, nici nu-i păsa prea mult de el.

De cînd sosise nevasta şoferului, după luni de zile de stat la căpătîiul maică-sii, care făcuse o criză de inimă, Benedict nu-şi amintea să fi văzut o umbră de zîmbet pe faţa lui Milos. De cît timp era aici femeia asta? De două luni? Poate trei? Pînă atunci nu avusese nici o întrevedere cu ea, deşi cînd Irina îi dăduse lui Milos vestea cea bună că dosarul soţiei lui fusese primit şi colonelul Towers era gata să-i ia în America pe amîndoi, de probă, pentru şase luni, îşi amintea vag că Milos o adusese la Legaţie, ca să-i mulţumească.

Fusese una din zilele lui cele mai grele. Mai avea o săptămînă sau două pînă la plecare şi ultimul lucru pe care şi-l dorea era să-şi piardă vremea cu scene sentimentale, mai ales că Milos era unul din puţinii oameni care-i fortaseră mîna. Îşi amintea cum răsuflase uşurat, văzînd că nevasta lui Milos nu arăta ca o femeie fără căpătîi. De fapt, îi trecuse iritarea şi-i făcuse plăcere să petreacă cu tînăra pereche cîteva minute pe care reuşise să şi le rupă din timpul său. Spre deosebire de Milos, Ludmilla avea niste ochi [illegible] şi întunecaţi şi arăta, într-adevăr, a refugiată. O [illegible] de păr negru încadra acel „chip fermecător", de [illegible] de

Milos era atît de îndrăgostit, încît nu putuse să plece şi s-o părăsească.

Poate că după ce-avea să vadă pe plaja din Palm Beach superbele fete americane, blonde, cu ochi albaştri, cu sînii tari, cu fese frumoase, reliefate de bikini şi de costumele elegante pentru tenis, Milos va înceta s-o idolatrizeze sau măcar va deveni mai rezonabil.

Oricum, har Domnului, necazurile lui Milos nu-l mai priveau acum pe el. De problemele servitorilor se ocupa în mod eficient Honey, care-i spusese că nevasta lui Milos — Loretta, Ludmilla sau cum naiba o chema — care muncea din răsputeri ca toate celelalte cameriste ale lor, alunecase pe podeaua de marmură din holul de la intrare şi-şi rupsese piciorul, astfel că de-atunci nu mai lucra. Probabil că acasă îi făcea viaţa iad lui Milos — bietul băiat! — lipsindu-l de specialităţile culinare-cehe — *veprova pecene, knedlik şi zeli* (friptură de porc, găluşti şi varză). Isuse, cîndva se temuse că n-o să mai scape niciodată de mirosul de varză!

Benedict oftă, exasperat. Slavă cerului, cel puţin avusese o idee fericită aducîndu-l aici pe Milos. Nimeni nu se îngrijise vreodată de maşini aşa cum o făcea flăcăul ăsta, iar Honey se ataşase mult de el, exact aşa cum îşi închipuise colonelul că se va întîmpla.

Privi afară, pe fereastră, minunîndu-se de frumuseţea peisajului. Toate străluceau în lumina asfinţitului: întregul decor, atît de cunoscut, atît de perfect, de la plaja aurie şi curată, cu nisipul greblat, la spectaculoşii palmieri regali, care îşi aplecau şi îşi scuturau crengile aşa cum îşi flutură coama caii lipitani; apoi frumoasele vile din piatră albă şi coral, înşiruite de-a lungul bulevardului South Ocean. Nici nu suporta să se gîndească la mizeria din Praga — oraş cenuşiu, sumbru şi trist, cu toate comorile lui naţionale!

Milos era un ticălos şi-un ingrat! Ce drept avea să se arate şi să-i vorbească atît de deznădăjduit, cînd i se oferise nu numai o cale de scăpare din infern, dar şi una de acces într-un paradis ca ăsta!

Nici nu răspunse cînd, la coborîrea din maşină, Milos îi şopti:

— Aş putea să vă răpesc cîteva clipe, domnule?

Nu avea chef să asculte vreo plîngere, nici timp să converseze cu un servitor nerecunoscător şi cu mutra tristă, oricît de multe ar fi ştiut el despre cilindri şi vilbrocheni.

Ludmilla dormea, aşa cum se aşteptase Milos s-o găsească la ora unu şi un sfert noaptea, cînd se strecură, istovit, în apartamentul de deasupra garajului unde se găsea Rolls Royce-ul. Chiar dacă avea ochii închişi şi o expresie liniştită pe chipul ei frumos, Milos ştia că plînsese toată seara. Nimeni nu plîngea ca Ludmilla: fără zgomot, cu lacrimile şiroind pe obraji, aşa cum curge apa dintr-un robinet american. Îl înspăimîntau aceste lacrimi, pentru că atunci cînd plîngea, ea refuza să-i vorbească şi Milos începuse să creadă că nevastă-sa nu putea sau chiar nu voia să-i mai adreseze vreodată cuvîntul.

Cînd îşi va relua lucrul, totul va reveni la normal. Îşi repeta asta la nesfîrşit, pentru că în ziua cînd sosiseră la New York, pe o vreme geroasă, Ludmilla păruse foarte fericită aflînd că era nevoie de ea în casa de la Palm Beach. Aşadar, nu trebuiau să se despartă, aşa cum se temuse el, pe timpul celor două luni şi jumătate pe care urma să le petreacă în Florida, ca şofer al doamnei Towers. Ludmilla nu avusese nimic împotrivă să călătorească cu trenul, împreună cu ceilalţi servitori, în vreme ce el se deplasase acolo cu limuzina.

— Are nevoie să-i dai drumul din lesă. Las-o să zburde în voie!

Milos fusese uimit să-l audă pe colonelul Towers vorbind despre maşină ca despre animalul favorit al familiei. Benedict era pur şi simplu îndrăgostit de maşina asta, una din cele şapte pe care le avea, iar Milos ajunsese s-o îndrăgească şi el.

Ludmilla suspină în somn şi se răsuci cu faţa în jos. Deşi obosit, Milos simţi că sexul lui intră în erecţie. Se întrebă dacă va avea curajul s-o pătrundă pe la spate. O dorea atît de mult, încît nu-şi putu stăpîni un geamăt. Dacă ar fi îndrăznit, ar fi trebuit să suporte săptămîni, poate luni întregi de tăcere. Nu, nu merita riscul! Nevastă-sa era frigidă, dar refuza să meargă la un medic. Locuiau împreună de aproape nouă luni şi-i îngăduise să se culce cu ea numai de două ori, fără a arăta nici cea mai mică plăcere. Îi fusese mult mai bine cînd se

jucau în pădurile de lîngă Praga: măcar atunci se masturbau unul pe celălalt. Orice era mai bine decît acum!

— Ei, ţi-am scris minciuni? Vezi că tot ce ţi-am povestit e-adevărat? Nu-i aşa că-i un paradis? se mîndrise el în prima seară cînd o adusese în apartamentul lor vesel şi strălucitor, cu aparat de radio şi frigider. Fereastra dădea spre o livadă, unde creşteau portocale şi grape-fruits cît mingile de fotbal, pe care li se spusese că le pot culege oricînd pofteau, pentru că se găseau din belşug pentru toată lumea din imensa vilă a familiei Towers.

Chiar şi atunci, în acea seară minunată, cînd se regăsiseră împreună în prima lor casă adevărată, după luni întregi de despărţire, datorită bolii mamei ei şi apoi unor încurcături cu actele — Ludmilla se arătase ciudat de distantă, aproape indiferentă. Întotdeauna purtase în ea un strop de mister. Era unul din multele lucruri care-l fascinau la Ludmilla.

— Într-adevăr, e un paradis pentru oameni bogaţi! spusese ea, cu un surîs jumătate vesel, jumătate trist.

— Ce vorbe ciudate! exclamase el.

Dar le uitase de îndată ce destupase o sticlă de şampanie, trimisă de prevăzătoarea doamnă Towers. Apoi, după ce dăduse peste cap cîteva pahare, o trîntise pe pat, silind-o să-l accepte. Milos clătină din cap, frînt de oboseală. Era mai bine să se culce. Urma o săptămînă foarte încărcată: a doua zi trebuia să sosească la Palm Beach fiica familiei Towers, Suzanne, după şase-şapte luni petrecute în Europa ca să se perfecţioneze în limbi străine. După cîte spunea Jeffers, fata era o pacoste, însă părinţii n-o credeau în stare de lucruri rele nici în ruptul capului. Milos înţelegea prea bine cum vine asta. Era sigur că şi el ar gîndi la fel despre copiii pe care i-ar purta în pîntec Ludmilla, concepuţi din sămînţa lui... Din nou simţi o dorinţă aproape dureroasă.

— Ludmilla... Ludmilla, iubito... murmură el.

Nici un răspuns. Milos oftă din adîncul sufletului. Verifică dacă alarma ceasului era fixată pentru ora 7 dimineaţa, apoi se urcă în pat şi adormi aproape instantaneu.

Cînd auzise scrîşnetul cheii în broască, Ludmilla se trezise de-a binelea. Era conştientă de fiecare mişcare a lui Milos, de fiecare zgomot din cameră. La început, încercase să rămînă nemişcată, prefăcîndu-se că doarme adînc, neştiind

pe care parte să stea culcată, ca să fie sigură că el nu se va putea apropia în nici un fel. Abia cînd răsuflarea soţului se preschimbă într-un sforăit uşor, îndrăzni şi ea să respire. Tot trupul i se destinse.

Uneori cînd se privea în oglindă dimineaţa, se temea să nu constate că părul ei negru ca tăciunele albise peste noapte, aşa cum maică-sa începuse să încărunţească în timpul cît fusese bolnavă. Ştia că aşa ceva se putea întîmpla dintr-o dată, în urma unui şoc. Exact ce pătise biata doamnă Ffurbringer, cînd fiul ei fusese luat la anchetă şi nu se mai întorsese niciodată.

Stînd cu faţa în sus, cu ochii aţintiţi în tavan, zîmbi cu amărăciune, amintindu-şi cît se rugase pentru tot ce avea acum, convinsă că America îi va rezolva orice problemă — că de cum va coborî de pe vapor, va trăi fericită alături de Milos, pînă la adînci bătrîneţe. Totuşi, nu era vina ei. Era firesc ca după marea dezamăgire de-a nu putea pleca din Praga odată cu Milos, toate gîndurile să i se îndrepte spre ziua cînd va porni spre America, cu conştiinţa împăcată, liniştită că nu-şi părăsea tatăl, lăsîndu-l singur cu munca lui, cu o nevastă bolnavă şi un copil de şapte ani, cît avea surioara ei, Natalia. Cînd nu lucra în salonul de cosmetică, nu gătea şi n-o îngrijea pe maică-sa, studia pe rupte limba engleză, ajungînd la asemenea rezultate, încît fusese în stare să-i scrie lui Milos cîteva scrisori lungi în această limbă, fără a face prea multe greşeli.

În ziua cînd obţinuse viza, părintele Kusy o convinsese că taică-său nu glumea spunînd că ea era singura lor speranţă pentru viitor, singura care cîndva i-ar fi putut scoate pe toţi din ţară. Şi parcă printr-o minune dumnezeiască, maică-sa se pusese dintr-o dată pe picioare, simţindu-se atît de bine, încît cu o zi înainte de plecarea Ludmillei la Hamburg, de unde urma să ia vaporul, o primise pe cea mai veche clientă a lor, căreia îi făcuse părul permanent timp de trei ore, fără a da prea mari semne de oboseală.

Ludmilla îşi înghiţi lacrimile care ameninţau să ude din nou faţa de pernă. Trebuia să-şi jure că nu va mai plînge niciodată. Îşi strica tenul. Şi-aşa era necăjită: doctorul îi spusese că înainte de patru săptămîni nu-şi va putea relua munca la vilă! Cînd se va înfăţişa din nou în casa doamnei

Towers, aceasta n-o să vrea să vadă în faţa ochilor o hoaşcă bătrînă şi zbîrcită. Mîine dimineaţă va strînge cutia muzicală — cadou de despărţire de la părinţii ei — şi n-o va mai deschide ca să-şi asculte melodia preferată, „Valsul patinatorilor", pînă ce nu va găsi o cale de a-şi realiza ambiţiile, pînă ce nu va putea rîde şi zîmbi cu adevărat, nu doar prefăcîndu-se că e fericită, de ochii lui Milos. În nerăbdarea ei de a ajunge în America, uitase cît de mult ura să facă treabă în casă. Chiar şi cînd epila picioarele păroase ale doamnei Winkkler, era de o mie de ori mai plăcut decît să spele W.C.-urile, fie ele şi de marmură şi arătînd ca nişte tronuri în toaletele pentru femei şi bărbaţi de la parterul casei din Palm Beach.

În zilele cît stătuse închisă în micuţul lor apartament, înţelesese că meseria de coafeză, pe care o detesta din tot sufletul, era calea de-a scăpa din ghearele lui Milos, tot aşa cum el fusese calea ei de scăpare din Cehoslovacia.

Părul doamnei Towers arăta ca un sufleu nereuşit, umflat numai cînd individul ăla pe nume Alberto îşi desăvîrşea „capodopera", dar lăsîndu-se înainte ca ea să se îmbrace într-una din rochiile acelea care-o costaseră mii de dolari. Oare cît îl plătea doamna Towers pe nepriceputul ăsta care-şi zicea maestru de coafură? Ludmilla nu avea nici cea mai mică idee, însă oricum, era sigură că-i dădea o groază de bani.

Se întreba cît timp va trebui să pună bani deoparte pînă îşi va putea croi drum în această lume a liberei iniţiative, unde să deschidă un mic salon de coafură sau măcar să capete o slujbă la unul mai mare şi-apoi să înceapă să trăiască singură, pe picioarele ei. Cum să-l convingă pe Milos să deschidă un cont în bancă pe numele ei? Cu siguranţă o va bănui că strînge bani ca să-l părăsească. Trebuia să se poarte ca o soţie iubitoare, dar de la nenorocitul acela de accident îi fusese din ce în ce mai greu să se prefacă.

Ochii o usturau, dar nu putea să plîngă. Erau atîţia bani în paradisul acesta! Niciodată nu-şi închipuise că se puteau găsi atît de mulţi bani într-un singur loc, risipiţi pe atîtea fleacuri! Era sătulă să-l audă pe Miclos povestind despre nesfîrşitele şi inutilele petreceri, seri dansante, jocuri de bridge şi parăzi de modă, care se ţineau lanţ în această ţară parcă uitată de timp. Pomenea vreodată colonelul despre ce se

petrecea în Cehoslovacia? Nici vorbă! După toate aparențele îi păsa la fel de puțin de suferința celor din țara ei ca și celorlalți din această lume a bogăției și a belșugului, deși văzuse cu ochii lui de ce erau în stare rușii.

Milos sforăi tare și se răsuci pe partea cealaltă, trăgînd cearșafurile după el. Ludmilla se ridică și se duse la fereastră. Printre copacii înalți se zărea o fîșie de ocean. Sigur! Era bolnavă de invidie! Iată ce-o rodea! Disperată că-și irosea atîta timp alături de un bărbat a cărui atingere îi era insuportabilă.

Radioul pe care Milos i-l arătase cu atîta mîndrie cînd păsise întîia oară în „casa lor cea nouă din Florida" devenise un chin și un medicament. Dacă n-ar fi fost silită să zacă în pat, n-ar fi aflat niciodată de haosul unei lumi în care amenințarea comunistă se întindea de la o zi la alta, ca o mlaștină puturoasă. Iar știrile de peste hotare erau uneori urmate de programe care-i sporeau singurătatea și neliniștea pentru cei rămași acasă, să se lupte cu necazurile — și asta pentru că ascultătorii păreau nespus de fericiți și lipsiți de griji, rîzînd tot timpul de glume care ei nu i se păreau nostime nici pe departe. Milos încerca să-i explice că era vorba de programe de umor, la care publicului i se indica prin semne cînd anume trebuia să rîdă, dar ei tot nu-i venea să creadă. Americanii nici n-aveau motive să nu rîdă. Nu le lipsea nimic, în vreme ce familia ei din Cehoslovacia n-avea nici de unele, nici măcar libertate.

Ultimele luni petrecute acasă fuseseră cele mai îngrozitoare. Prietenii se spionau între ei, cele mai neînsemnate acțiuni erau interpretate în fel și chip, vechii clienți încetaseră să mai frecventeze salonul. De cînd sosise în America, la începutul lui decembrie, nu primise de la părinți decît o singură scrisoare, iar acum era mijlocul lui februarie.

— I-ai spus colonelului Towers că nu primim nici un fel de scrisori de acasă? întrebă ea.

Milos se trezise tîrziu și acum se grăbea să-și îmbrace uniforma verde închis, căutîndu-și pe sub pat ciorapii pe care-i purtase cu o seară în urmă.

— L-am întrebat dacă azi ar avea puțin timp să stăm de vorbă. Nu mi-a răspuns. Era cam prost dispus. Am să-l mai întreb o dată.

Deși nu avea nici o clipă de pierdut, se opri în prag, privind cum Ludmilla își împletea părul frumos, care-i ajungea aproape pînă la brîu. Spera să-i adreseze măcar un zîmbet înainte ca el să plece la gară, unde urma s-o aștepte pe domnișoara Suzanne.

— Ce-ai de gînd să faci astăzi? S-ar putea să mă întorc acasă mai devreme. Mi se pare că alde Towers dau diseară o petrecere la ei acasă.

Ea nu zîmbi.

— Îmi continui lecțiile de engleză. Vreau să ascult din nou toate discurile și să fac exerciții de pronunție. Ce ți-ar place să pregătesc pentru cină? Bucătarul mi-a dat două păsări.

— Pui! o corectă mecanic Milos. Atunci mîncăm friptură de pui.

Cînd deschise ușa care dădea în grădină, îl orbi lumina soarelui, dar de astă dată, razele calde nu-i făcură nici o plăcere. Își sărutase pe frunte nevasta, care stătea pe scaun, împletindu-și cu pricepere părul lung și negru. Ea nu voise să se ridice și să-l sărute înainte de plecare. Ce dracu' putea face, dacă nici soarele de Florida nu reușea să-i aducă zîmbetul pe buze? Absolut nimic. Singura salvare era ca o scrisoare să sosească prin minune din Cehoslovacia. Avea însă presimțirea sumbră că pentru un timp nu vor mai primi nici un fel de scrisori. Deși o convinsese pe Ludmilla că pe domnul Towers nu-l interesa cîtuși de puțin ce fac familiile lor și cum o duc cehii în general, știa că în realitate lucrurile nu stăteau chiar așa.

Necazul era că în rarele ocazii cînd colonelul Towers pomenea despre Praga sau Cehoslovacia, veștile se dovedeau atît de proaste, încît Milos găsea că-i mai bine să nu-i spună nimic soției.

În timp ce scotea Rolls Royce-ul din garaj, aruncă o privire spre fereastră, ca de fiecare dată, în speranța că ea s-ar mai fi îmbunat și-ar fi dat perdeaua la o parte, făcîndu-i semn cu mîna.

Simți că-i sare inima din piept. Ludmilla era acolo. Milos claxonă și-și flutură mîna spre ea. Spre marea lui bucurie,

fata îi răspunse, îndepărtîndu-şi o şuviţă de pe frunte, apoi dispăru în spatele perdelei. Poate că astăzi va fi ziua lui norocoasă. Poate că astăzi, la întoarcerea acasă, o va regăsi, în sfîrşit, pe iubita lui de altă dată.

În timp ce conducea, îi veni deodată o idee.

O idee care cel puţin ar fi făcut-o să mai uite că nu avea veşti de la părinţi, scoţînd-o din monotonia vieţii de pînă acum.

Ideea se născuse în clipa în care o văzuse dîndu-şi deoparte şuviţa de pe frunte. Cu o seară în urmă, cît timp durase drumul pînă acasă, o auzise pe doamna Towers plîngîndu-se colonelului că niciodată nu putea să arate aşa cum ar fi dorit, de la începutul şi pînă la sfîrşitul unei petreceri. Fără îndoială, şi el observase că la plecare doamna Towers avea o înfăţişare cu totul diferită faţă de sosire.

Îşi ţinea în mînă pălărioara aceea nostimă, cu penele atîrnînd pe jos, cu părul pe alocuri înfoiat, pe alocuri turtit, trebuind să-l dea de pe frunte în clipa cînd voise să urce în maşină. Înainte să încuie limuzina pentru noapte, pierduse cel puţin un sfert de oră adunînd acele de păr împrăştiate pe bancheta din spate.

Pînă şi Ludmilla, nu de multă vreme în Florida, comentase amatorismul de care dădea dovadă coaforul doamnei Towers. Milos nu acordase prea multă importanţă faptului, pentru că nici Ludmilla nu insistase să-şi ofere serviciile. Nu-i plăcea meseria de coafeză, deşi era foarte pricepută. Însă era o muncă pe care o putea face stînd jos, pe scaun! Şi dacă doamna Towers va fi mulţumită, poate că soţia lui nu va mai fi nevoită să se întoarcă la treburile din casă, pe care cu siguranţă le detesta mai mult decît coafatul. Oricine în locul ei ar fi simţit la fel! Îl durea inima la gîndul că prinţesa lui îşi strica mîinile albe cu astfel de munci mizerabile.

I se spusese ca la ora opt să fie la uşa din faţă, deşi aflase de la Jeffers că trenul sosea la 9.35 — asta dacă nu cumva avea întîrziere, ceea ce se întîmpla destul de des.

Oare cine va merge să o întîmpine pe Suzanne?

Milos era sigur că după petrecerea din sera precedentă, îl va însoţi numai colonelul şi spera că astfel i se oferea ocazia să-l întrebe dacă exista vreun mijloc de a afla cum o duce familia Ludmillei. Acum, că-i venise şi cealaltă idee,

spera din tot sufletul că va veni şi doamna Towers. I-ar fi fost mai uşor să lanseze propunerea de faţă cu amîndoi: ştia bine că doamna Towers îl simpatizează şi — ceea ce era mai important — după nouă luni de cînd lucra pentru ei, era convinsă că şoferul lor n-ar face nici o afirmaţie fără a se baza pe fapte reale.

Dar, aşa cum se temea, îşi făcu apariţia numai colonelul. Era cam nouă fără douăzeci şi cinci.

— Am auzit că trenul are întîrziere, însă n-am încredere în cei de la calea ferată. Dă-i drumul, Milos şi... te rog să-mi spui ce te frămîntă.

— E vorba de soţia mea, domnule...

Milos nu se aşteptase ca domnul Towers să fie atît de receptiv, după tăcerea lui din seara precedentă. Observînd în oglinda retrovizoare că şeful său era bine-dispus, îşi luă inima în dinţi.

— E foarte îngrijorată, pentru că n-a primit nici o veste de la familia ei, de peste două luni. Pe urmă, de cînd cu accidentul, a ascultat zilnic ştirile la radio şi ştie ce grea e situaţia la noi în ţară. Aţi avea cumva posibilitatea să aflaţi dacă ai ei sînt bine? Nevastă-mea îmi spune de comuniştii ruşi că devin din ce în ce mai puternici, în vreme ce guvernul ales de la Praga îşi pierde puterea pe zi ce trece.

Înainte ca Towers să-i fi putut răspunde, Milos urmă, mai însufleţit ca oricînd:

— Domnule... dacă-mi permiteţi, aş vrea să vă fac o propunere... ca să ajut... să ajut...

— N-am nevoie de ajutor ca să iau legătura cu Ambasada americană din Praga, băiete.

— Nu, domnule, sigur că nu. E vorba de altceva.

Milos ştia de-acum că dacă patronul îi dădea prilejul să-l întrebe ceva, nu trebuia să scape momentul cu nici un preţ, altfel puteau trece săptămîni de zile pînă să i se ivească din nou ocazia.

— Iertaţi-mă, domnule, dar am auzit-o pe soţia dumneavoastră plîngîndu-se de coaforul de aici, în comparaţie cu cel de la New York.

Milos urmărea cu atenţie în oglindă, să vadă reacţia colonelului, dar chipul acestuia păstra o expresie de nepătruns.

— Poate vă amintiți că atunci cînd v-am vorbit pentru prima dată despre soția mea, v-am spus că părinții ei au la Praga un salon de cosmetică extrem de apreciat. Ludmilla e o coafeză excepțională, domnule. Credeți că doamna Towers i-ar putea oferi ocazia să arate ce știe? În plus, e o muncă pe care ar putea-o face oricînd, chiar și înainte de a-și scoate piciorul din ghips.

Colonelul nu fusese atent la vorbele șoferului. De îndată ce-l auzise pe Milos începînd cu „iertați-mă, domnule", gîndul îi zburase spre fiica lui, în vîrstă de douăzeci de ani, pe care urma s-o întîmpine. Nici nu știa cum mai arată. De unde să știe? Nu avusese cînd s-o vadă, pentru că la puțin timp după întoarcerea lui de la Praga, Honey îl convinsese s-o trimită pe Suzanne în Europa. Oricît i se păruse de ciudat la vremea aceea, Honey îl silise să accepte că această plecare era spre binele fetei și că trebuia trimisă de acasă, unde tînjea și se perpelea pentru că Dudley Hitchingforth — tîmpitul acela cu obrazul numai coșuri — se întorsese din Pacific și se logodise cu o fată la fel de plicticoasă și plină de bube.

Lucrul i se păruse imposibil, însă privind în urmă, trebuia să recunoască cîtă dreptate avusese Honey. Suzanne — fata cea mai frumoasă și mai isteață pe care și-o putea dori un bărbat, chiar și în lipsa celor cîteva milioane de dolari pe care îi avea în cont — bocise într-adevăr după Dudley, iar cînd sosise prin poștă invitația la nuntă, acceptase fără zăbavă să meargă să locuiască la Paris șase-șapte luni, sub supravegherea atentă a ambasadorului american, vechi prieten al lui Benedict.

Din cîte aflase taică-său, fata se descurcase binișor, iar acum îi făcea curte flăcăul acela elvețian, plin de bani. Ei bine, tipul nu avea decît să-și răcorească ardoarea în lacul Geneva, pentru că acum Benedict intenționa să-i arate fiicei lui, pe care o iubea ca pe ochii din cap, că era cineva și că n-avea rost să se grăbească să se lege printr-o căsătorie. Iar cînd va veni vremea, va găsi destui amatori în America.

— Atunci, domnule, vreți să fiți atît de bun și s-o întrebați pe soția dumneavoastră...

— Cum?

Mașina era oprită în dreptul semaforului și Milos întoarse capul spre el — lucru suficient de neobișnuit pentru ca Towers să nu-l remarce.

— Ce-ai spus, Milos? repetă el, cu o undă de exasperare în glas.

— Vorbeam de Ludmilla, domnule. E o coafeză foarte pricepută. N-ați vrea s-o rugați pe soția dumneavoastră să-i acorde ocazia de-a arăta ce știe?

— Ba da, ba da, de ce nu? Și-am să încerc să aflu și cîte ceva despre familiile voastre.

De fapt, deși Milos încerca zilnic să găsească o cale de a-i reaminti colonelului rugămintea făcută, înainte ca acesta să plece la New York, Benedict uitase complet de talentul Ludmillei pentru coafură. Își reaminti doar cînd reveni la Palm Beach, pe 25 februarie, pentru petrecerea pe care o dădeau în cinstea întoarcerii Suzannei. Nu putea să rămînă prea mult, fiindcă la sfîrșitul săptămînii urma să plece din Miami, cu destinația Elveția, într-o călătorie de afaceri.

În hol îl întîmpină Suzanne, cu un zîmbet iritat.

— *Mon Dieu*, tată, bine c-ai venit! Mama e în camera ei. A făcut o criză de nervi. Maestrul de coafură, Alberto, pe care n-a fost zi să nu-l înjure de cînd ai plecat dumneata, a avut tupeul să se ducă la Miami Beach, unde l-a chemat de urgență Judy Garland[1], pentru că apare într-o seară la cabaretul de-acolo. O-la-la! Cu atît mai rău!

Benedict ridică din umeri.

— Și ce, nu mai sînt alții? Credeam că Alberto era cauza necazurilor și nu soluția problemelor ei de coafură.

— Asta se întîmpla ieri, tată. *Aujourd'hui*[2] mama își închipuie că e cineva!

---

1 *Judy Garland* — celebră actriță hollywoodiană (n.t.)

2 *Aujour'hui* (fr.) — astăzi (n.t.)

Intrînd în camera lui Honey, văzu cu dezgust că nevasta-sa plîngea în hohote.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Honey, ce faci atîta caz? Eu îmi dau silința să mă întorc acasă pentru petrecerea Suzannei și-aici te găsesc pe tine, plîngînd aiurea, după un coafor despre care credeam că ai o părere foarte proastă. Socot c-a sosit timpul să înveți să te coafezi singură.

În loc s-o facă să-și vină în fire, vizibila lui enervare îi înteți hohotele de plîns. Ah, Doamne, cît ar fi vrut să fie la o sută de mile depărtare de casă!

Se auzi bîzîitul interfonului. Benedict ridică receptorul.

— Alo? Bine, fă-mi legătura.

Astupă receptorul cu palma.

— Honey, te rog să te porți cum trebuie. Mi-e rușine cu tine! Nu-ți da în petic în fața fetei! Oricum, te rog să taci din gură, vorbesc cu cineva de la Departamentul de Stat.

Honey alergă în sala de baie, trîntind ușa după ea.

Benedict continua să aștepte legătura.

— Doamne, Dumnezeule!

Se trînti pe fotoliu.

— Deci așa! Nici o șansă, nu? Bine, ține-mă la curent!

Puse receptorul în furcă și se lăsă pe pernele fotoliului. Deci lucrul de care se temuse se întîmplase pînă la urmă: lovitură de stat în Cehoslovacia. Guvernul liber ales fusese demis, tancurile rusești intraseră în țară și se adeverise previziunea lui Churchill cu privire la coborîrea Cortinei de Fier asupra Cehoslovaciei.

Milos! Va trebui să-i comunice lui Milos vestea, înainte ca el sau nevastă-sa să afle de la radio.

Auzind-o pe Honey cum umbla la robinete în baie, își aduse brusc aminte de ce-i spusese Milos. Soția lui era coafeză! Ei bine, acum ori niciodată era momentul s-o pună la încercare.

— Honey!

Își ridică glasul.

— Honey, îmbracă-te cu ce pui de obicei cînd îți faci părul. S-ar putea să am o surpriză pentru tine. Oricum, tot mai bine decît nimic!

Honey întredeschise ușa de la baie.

— Te urăsc! șopti ea. Am crezut că măcar tu ai să înțelegi de ce sînt atît de necăjită. E prima petrecere importantă pe care o dăm de cînd a început sezonul și prima ocazie de-a o prezenta pe Suzanne unor tineri fermecători. Știi că familia Oliphant îl aduce pe prințul moștenitor al... na, c-am uitat de unde! Dar mi-a spus că-i foarte frumos și demn de toată atenția. Bineînțeles că am vrut să arăt cît mai bine; nu cît mai prost! L-am anunțat pe Alberto cu cel puțin o lună în urmă. El zicea că eu...

— Nu mă interesează cretinul tău de coafor. Din partea mea, n-are decît să se înece în ocean, la Miami Beach. Ascultă, am uitat să-ți spun: se pare că Loretta, nevasta lui Milos, e coafeză. Bărbatu-său m-a rugat să-ți spun că poate într-o zi o pui la încercare.

— Loretta? Vrei să zici Ludmilla! Bine, dar e cameristă! Cum dracu' s-o pun să se atingă de părul meu?

Benedict își ridică, furios, brațele spre cer.

— Asta nu-i problema mea! Fă ce crezi! Eu am avut impresia că Milos știe ce spune. Ce Dumnezeu, tot timpul te-ai plîns că nu ai o coafeză numai pentru tine. Poate că fără știrea ta, ai norocul să-ți găsești una chiar la tine acasă.

— Unde-i Suzanne...

Benedict era sătul pînă în gît. Ca și cînd n-ar fi fost destul că trebuia să se preocupe de coafezele familiei, acum îi mai lipsea o consfătuire pe tema asta! Porni spre ușă.

— Ben, nu pleca! Iartă-mă, dar tu crezi...

— Fă ce vrei!

Se duse glonț în biroul său, încuind ușa pe dinăuntru și începu să-și dea telefoanele la Washington.

— Tată! Tată, e șase și un sfert, nu vrei să te îmbraci pentru ședința ta preferată?

Avea dreptate! Bineînțeles că petrecerea Suzannei era „ședința lui preferată". Nu-i veni să creadă că se făcuse așa tîrziu.

— Vin îndată, scumpa mea!

Clătină din cap. Ce se petrecuse mai devreme îi stricase cheful. Acum trebuia să se liniștească, să zîmbească, să converseze despre tot soiul de fleacuri, să fie un tătic încîntător,

așa cum își dorise întotdeauna — dar cu veștile primite de la Praga, n-avea să-i fie prea ușor.

Pe cînd urca scara, se întîlni cu o tînără înaltă și zveltă, care cobora șchiopătînd și ținîndu-se de balustradă: probabil soția lui Milos, camerista devenită coafeză. Așadar, pînă la urmă Honey se hotărîse să riște. Tot ce-și dorea el era să nu fie silit să asculte alte țipete isterice.

— Dă-mi voie să te ajut, se oferi colonelul.

Întinse mîna spre ea, dar tînăra nu-i răspunse la gest.

— Mulțumesc, domnule colonel, pot să mă descurc și singură.

Tonul vocii era la fel de rece ca privirea. Cu toate acestea, el coborî după ea pînă în hol, ca să se asigure că nu va aluneca și nu-și va rupe iar vreo mînă sau vreun picior.

— Țin să-ți mulțumesc! Cred c-ai reușit să salvezi situația. Milos spune că ești o coafeză foarte pricepută.

— Da.

În viața lui nu văzuse niște ochi atît de negri. Ea îl privea țintă, parcă așteptîndu-l să mai spună ceva. Altceva. Oare ascultase știrile la radio?

— Se pare că în țara dumitale a avut loc lovitura de stat comunistă de care ne temeam.

— Știu, domnule colonel.

El se simți stînjenit: dorea s-o consoleze într-un fel, și totuși nu-și găsea cuvintele.

De la etaj răsună glasul lui Honey.

— Iubitule, nu știu cum să-ți mulțumesc. Să vezi numai cum mi-a aranjat Ludmilla părul! Și pe-al Suzannei! De cînd vin la Palm Beach n-am văzut așa o coafură! Am dat peste o comoară! Nu pot să înțeleg de ce năzdrăvanul de Milos n-a suflat o vorbă pînă acum. Hai, grăbește-te, nu mai e nici măcar o oră și sosesc oaspeții!

— Îți mulțumesc, Ludmilla! șopti el.

Ea continua să-l privească drept în ochi, fără a se arăta lipsită de respect, dar și fără vreun semn de neliniște sau stînjeneală. Era înaltă — un metru șaptezeci și cinci sau optzeci — iar colonelul trebuia să admită în sinea lui că Milos nu exagerase. Chiar așa, nemachiată și îmbrăcată în haine simple, era totuși neînchipuit de frumoasă.

New York, 1949

— Am să-ți dau o gratificație substanțială, Norris. Ideea aia a ta cu soia a fost nemaipomenită. Și cum aveai încredere în progresele remarcabile ale lui Boyer, te-ai orientat la fix pentru finanțarea cercetării. Trebuie însă să-ți mărturisesc că eu tot nu cred că din soia se poate obține o făină care să conțină proteine 90%! E de necrezut! Pregătește mostrele. Sînt de acord cu tine că putem face ceva pentru toți muritorii ăia de foame din Europa — ceea ce ne va deschide drumul spre Washington, pe lîngă faptul că vom obține niște profituri frumușele.

— N-am nevoie de gratificație, Ben.

Norris vorbea întotdeauna foarte încet — unii spuneau că abia îi puteai auzi glasul — atunci cînd ajungea la punctul critic al unei negocieri.

Benedict se așteptase la acest refuz, dar nu zise nimic. Priceputul său adjunct vorbi mai departe:

— Mi-aș dori să fiu acționar și membru în consiliul de administrație.

Amîndoi știau că merita cu prisosință un astfel de post, însă erau la fel de convinși că în actuala schemă de organizare a companiei, lucrul era cu desăvîrșire imposibil.

— Îmi pare rău, Norris, dar nu pot schimba regulamentul tocmai acum, nici măcar pentru tine. Bunicul meu a înființat

compania de produse farmaceutice „Towers" ca o antrepriză privată. Nimeni din afara familiei nu poate face parte din administrație sau cumpăra acțiuni. Știi foarte bine asta. Doar am mai discutat în atîtea rînduri.

Era a doua oară cînd Norris ridica aceeași problemă. Data trecută, cu doi ani în urmă, la cîteva săptămîni după reîntoarcerea lui Benedict de la Praga, fusese mai ușor să-i țină piept. Deși Norris îi demonstrase fără putință de tăgadă că știa cum trebuia condusă compania, obținînd profituri importante chiar și în lipsa lui Benedict, colonelul fusese mai întîi șocat, apoi nerăbdător să dea curs proiectului de extindere la scară mare, pe care-l pusese imediat în aplicare.

Atunci îi închisese gura lui Norris cu o gratificație uriașă, fără a face nici cea mai mică aluzie la fratele mai mic al lui Benedict — Leonard — o adevărată pacoste pe capul lor. Benedict nu-i purta pică lui Norris pentru că insista să schimbe regulile. Probabil îl călca pe nervi faptul că Leonard — inapt de armată pentru că avea probleme cu urechea mijlocie și incapabil de afaceri la compania „Towers", fiind un nerod și jumătate — era totuși acționar la „Towers" și membru în consiliul de administrație pur și simplu pentru că făcea parte din familie. Leonard nu înțelegea nici acum toate obiectivele urmărite de fratele său. E adevărat că nimeni nu înțelegea întreaga lor amploare, nici chiar Norris. Cît despre Honey, Benedict renunțase de mult să i le mai explice. Uneori, deși nu prea des, își dădea seama cît e de singur. Era un sentiment ciudat de izolare, de care încerca să se scuture, amăgindu-se că-i numai oboseala firească după prea multă muncă.

Ah, dacă cei doi copii ai săi ar fi mai mari! Era atît de nerăbdător să-i aibă alături în tot ce punea la cale! Însă ei nu ajunseseră încă la vîrsta de douăzeci și cinci de ani, cînd puteau deveni membri ai consiliului de administrație și nici unul din verii de gradul unu sau doi, care făceau parte din conducere, nu era de talia lui Norris. Cu greu s-ar mai fi găsit unul ca el!

Mare păcat! Dar la fel stăteau lucrurile cu dinastiile și cu cele cîteva familii regale care aveau măcar norocul să mai domnească, dacă nu să conducă. Atîta timp cît se va afla în fruntea companiei „Towers", el unul nu avea intenția de-a

schimba nimic. Deseori îl auzise pe taică-său spunînd: „De cum lași să pătrundă străinii, se înmulțesc greșelile. În afaceri, fii sigur că sîngele apă nu se face. Să nu uiți asta niciodată!" Sigur că nu uita. Acesta era și motivul pentru care nici maică-sa nu intrase niciodată în consiliu, deși fusese o femeie isteață, energică și perspicace. Tot astfel se întîmpla și cu Honey.

Cu condiția să nu se aștepte la mai mult decît le stătea în puteri membrilor consiliului, totul mergea bine, chiar foarte bine. Luase măsura ca fiecare membru — chiar și Leonard — să conducă un comitet format din cele mai pricepute minți pe care le putea cumpăra cu bani, iar Norris participa la aproape toate ședințele. Unele întruniri nici nu puteau avea loc în absența lui și cu toate acestea, Norris rămînea un străin, iar Benedict nu avea de gînd să scape din vedere amănuntul.

Oare de ce își alesese tocmai ziua de azi ca să-și spună păsul? Benedict se învîrti pe fotoliul rotativ, atît de drag tatălui său, fără a se arăta cîtuși de puțin îngrijorat, ci doar întrebîndu-se dacă Norris primise ceva propuneri de la firmele „Merck" sau „Upjohn", deși contractul lui cu expira de-abia peste un an. Se hotărî să abordeze problema dintr-un unghi complet diferit.

— Ai răbdare, Norris. Lucrurile se pot schimba. Eu sînt singurul care poate face asta, știi bine, numai că nu-i momentul. Îți promit c-am să mă gîndesc la propunerea ta, de îndată ce voi decide dacă Charlie are stofă pentru munca asta sau nu.

Norris zîmbi subțire, cu buzele strînse.

— Cînd *tu* aveai nouăsprezece ani, tatăl tău știa deja ce zace în tine. Cred că te-ai lămurit de pe-acum în privința lui Charlie, nu-i așa, Ben?

Benedict se încruntă. Era adevărat, însă nu avea de gînd să-i permită lui Norris astfel de aluzii. Charles Benedict Towers era fiul *lui* și nimănui, nici chiar lui Norris, nu-i era îngăduit să glumească pe seama tînărului.

— Charles se descurcă foarte bine la biroul din Londra. Pînă în prezent n-am de ce să-mi fac griji cu el. Vom trăi și vom vedea.

Tonul lui rece arăta clar că discuția se încheiase. Norris va accepta gratificația cînd va auzi despre ce sumă era vorba, măcar și pentru faptul că nevastă-sa, ahtiată după bani, nu-i va da voie să refuze.

Nerăbdător să treacă la alt subiect, Benedict întinse pe biroul de abanos o reclamă în culori.

— Interesant ce fac ăștia de la „Revlon", nu? Foc și Gheață — nume sugestiv pentru niște rujuri și lacuri de unghii cît se poate de comune, însă lansate într-un mod cu totul nou: atrăgător, ba chiar sexy. Bun, să zicem că pe mine mă atrage, dar mă întreb care va fi reacția femeilor. Cred că aceeași. Mie-mi place. Cred că va fi un succes. Oricum, mai bine el decît eu.

Tonul lui Norris era tăios și amar.

— Analiști ca Greydon și Finstein spun că industria cosmetică nu-i afectată nici de inflație, nici de recesiune economică, însă eu nu prea cred așa ceva. Femeile sînt prea capricioase. Întotdeauna vor avea nevoie de săpunuri și cosmetice, dar motivul pentru care schimbă produsele pe care le folosesc a fost întotdeauna o enigmă pentru mine.

— Și pentru mine, îl aprobă Benedict, fericit să constate că Norris arăta mai relaxat. Mîine-poimîine vor înceta să mai creadă în făgăduielile ce le-au fost făcute, și-atunci din pudră și din celelalte cosmetice nu va mai rămîne decît un morman de boabe.

— Oricum, nu boabe de soia! replică acru Norris, apoi luînd în mînă un dosar voluminos, pe care scria «BOYER: CONFIDENȚIAL», ieși cu pași mari, ceva mai bine-dispus.

Benedict își notă în minte să nu uite să se intereseze dacă Norris primise ceva oferte. De altfel, reușea să afle aproape tot ce-l interesa, de îndată ce-și punea la bătaie banii și inteligența.

Deși se făcuse vremea să meargă să ia prînzul cu cel mai vechi prieten al tatălui său, Conrad Hilton, care voia să-i arate ultima lui achiziție, hotelul „Waldorf-Astoria", Benedict rămase cîteva clipe privind țintă reclama care-o înfățișa pe Dorian Leigh, modelul numărul unu al zilei. Însă chipul ei nu-i reținu atenția.

De cum citise textul reclamei, în primele ore ale dimineții, în minte îi venise alt chip, cel al Ludmillei, soția șoferului, „fecioara de gheață", care o însoțea pe Honey oriunde se ducea și care, cu o săptămînă în urmă, îi dezvăluise pentru o clipă flacăra ce ardea în ea.

Îl mira faptul că se gîndește la Ludmilla, la mîinile ei lungi și albe, care pieptănau, răsuceau, ondulau și aranjau părul soției lui, cu aceleași gesturi rapide și precise cu care o zărise uneori așezînd florile în vaze.

Foc și gheață. Pînă săptămîna trecută, lăsase să se vadă numai gheața, ori de cîte ori, cu o expresie rece, de nepătruns, făcea pedichiura lui Honey, îi modifica toaletele, scurtînd ori lungind cîte o rochie, sau îi masa pielea, despre care Honey spunea că este „îngrozitor de uscată".

Cînd secretara îl sună să-i spună că Milos trăsese mașina la scară și-l aștepta, Benedict se lăsă pe spate în fotoliu și închise ochii, încercînd să enumere cîte feluri de servicii îi aducea Ludmilla lui Honey și de cîte ori trecuse pe lîngă ea, timp de un an și jumătate, fără s-o vadă cu adevărat. Cum era cu putință? Își aminti cum o privise în ochi în ziua cînd se întîlniseră pe scările casei din Palm Beach, ba chiar și cum își spusese în sinea lui: „Milos are dreptate. Soția lui e foarte frumoasă". Și atunci? Cum de nici n-o observase pînă săptămîna trecută, cînd Honey insistase ca Ludmilla să-i facă și lui masaj: în ziua cînd se întorsese de la birou cu o durere de cap cumplită, care aproape că-l împiedeca să gîndească.

Nu mai găsise puterea să se împotrivească. Tot ce voia era să fie lăsat în pace, să înghită una din pastilele contra migrenei, pe care tocmai le testau la companie, și să doarmă neîntors o săptămînă. Însă Honey nu contenea să-l bată la cap. Fusese chemată Ludmilla și degetele ei subțiri și albe îl masaseră pînă ce, spre marea lui mirare, durerea de cap îl lăsase cu totul. În oglinda înaltă, urmărise mișcările unduioase ale trupului ei grațios, în vreme ce mîinile pricepute se străduiau să-i alunge suferința.

Nici nu știa ce spusese de-o făcuse să-l fulgere cu privirea, ca un meteor țîșnind pe cerul adînc și întunecat.

Ajunse la lift fără a-și putea lua gîndul de la ea. Voise să-i adreseze un compliment... da, dintr-un motiv sau altul încercase să-i aducă zîmbetul pe buze. Oare ce spusese? Poate

ceva de genul „Tu și Milos sînteți o avere la casa omului. Nimeni pînă azi nu s-a priceput să readucă la viață o mașină așa ca soțul tău, iar acum constat că mîinile tale m-au adus la viață pe mine. Probabil că toți copiii voștri vor fi niște mici Mozart sau poate Dvorak?"

Ea își retrăsese mîinile de pe gîtul lui, atît de repede încît Benedict întorsese capul s-o privească. Nu-și amintea să se fi uitat vreodată cineva la el cu atîta furie. De fapt, numai o singură persoană, o femeie pe care o respinsese cu ani în urmă.

„Eu reprezint mai mult decît două mîini, domnule colonel. Sper că într-o zi America asta a dumneavoastră mă va cunoaște pentru mintea mea."

Vorbise aproape răstit, cu ochii mari și negri fulgerînd de mînie, de parcă în spatele lor s-ar fi dezlănțuit o furtună cu tunete și trăznete. Nu știuse dacă să rîdă sau să-și ceară scuze și pentru că se simțea încă slăbit, de-abia izbăvit de o durere insuportabilă, pur și simplu închisese ochii și-i spusese: „Te rog, Ludmilla, maseaz-mă mai departe. Pe urmă vom vedea ce se poate face și cu mintea ta."

Avusese intenția să-i povestească și lui Honey despre izbucnirea scumpei ei Ludmilla, dar mai apoi se hotărîse să nu-i destăinuie nimic. De ce-i venea din nou în minte incidentul, așa cum se mai întîmplase de cîteva ori în cursul săptămînii, nu reușea cu nici un chip să înțeleagă.

— Soția ta se pricepe foarte bine la masaj, Milos! se trezi spunînd, în vreme ce Cadillac-ul se apropia de Fifth Avenue.

— O, mă bucur să v-aud vorbind așa, domnule. Ludmilla mi-a povestit despre migrena dumneavoastră.

— Pur și simplu mi-a luat durerea cu mîna.

— Da, domnule.

Glasul lui trăda o oarecare stînjeneală.

— N-ar vrea să urmeze niște cursuri de cosmetică sau ceva asemănător? Sînt convins că doamna Towers ar fi încîntată s-o ajute.

— O, domnule, vă mulțumesc din suflet, dar... nu, eu n-aș... Mda, poate-ar trebui să discut...

Milos nici măcar nu încerca să-și ascundă îndoiala.

— Cu ce-ar vrea să se ocupe?

Urmă o clipă de tăcere.

— Îmi spui?

— Nu prea știu, domnule... O interesează foarte mult afacerile... poate o școală cu profilul ăsta... sau poate dactilografie, stenografie... un colegiu...

— Nu văd ce legătură au una cu alta!

— Urmează mai multe cursuri prin corespondență, domnule. Studiază fără odihnă în tot timpul ei liber.

Milos nici nu încerca să-și ascundă dezamăgirea. Ciudat!

Mașina opri în fața uriașului hotel Park Avenue, aparținînd acum concernului Hilton.

— Întreab-o cum are de gînd să-și folosească mintea, Milos.

Benedict intenționase ca întrebarea să sune ca o glumă, dar cînd Milos șopti cu glas obosit „Asta aș vrea și eu să știu, domnule", colonelul înțelese că tînărul chiar dorea să afle răspunsul la o asemenea întrebare.

În anul ce trecuse, Benedict stătuse pe acasă din ce în ce mai puțin și cum călătoriile — chiar cele în puncte îndepărtate ale globului — durau doar cîteva zile, nu săptămîni întregi, Honey nu-și exprimase niciodată dorința de a-l însoți.

Acum, cu noile uzine și centre de cercetare deschise în Anglia, Elveția și Franța, în duminica următoare își anunță soția că era nevoit să petreacă între patru și șase săptămîni în Europa. Urma să fie ca mai îndelungată absență de-acasă de cînd se întorsese de la Praga.

Aflînd vestea, Honey reacționă exact așa cum se așteptase.

— N-ai să fii aici la premiera cu *South Pacific*. Va fi cel mai grozav spectacol dat pe Broadway dinainte de război și pînă acum. Familia Rodgers conta că vom fi printre invitați.

— Nu-mi vine să cred că lipsa mea va reuși să-i strice cheful lui Dick Rodgers. Din cîte-am auzit, biletele s-au vîndut de-acum o lună.

Benedict încercă să se ascundă în spatele ziarului *The New York Times*, dar Honey se cocoță pe brațul fotoliului.

— Iubitule...

Torcea ca o pisică. Era limpede că voia să-l roage ceva.

— Mda...

Benedict nu-și lua ochii de pe ziar. Honey își plimbă degetul pe obrazul lui.

— Mi-a venit o idee nemaipomenită. Te iert pentru *South Pacific* dacă...

Șovăi, neștiind în ce stare de spirit se afla Benedict.

— Știi, familiile Ford și Lucius Clay se îmbarcă pe „Queen Elizabeth", pe întîi sau pe doi, dacă nu mă înșel. De cînd te-ai întors acasă, noi n-am mai avut o vacanță adevărată, cu excepția săptămînii petrecute în Virginia. Cynthia mi-a zis că poate ne întîlnim cu toții la Paris... dar pînă acum nu m-am gîndit la asta. Să fiu cu tine la Paris... ah, dragul meu, n-ar fi minunat? Pe urmă, știu ce mult îl admiri pe Lucius. Mi-ar place grozav să călătorim cu ei pe *Queen*. Doar cinci-șase zile...

Benedict tăcea. Era adevărat că nu mai avuseseră o vacanță, sau mai curînd *el* nu avusese nici una. Din multe puncte de vedere, viața dusă de Honey nu era decît o vacanță nesfîrșită, dacă nu punea la socoteală faptul că se îngrijea de cai și supraveghea servitorii. Benedict știa că biroul din Londra o invitase pe prințesa Margareta să taie panglica inaugurală a uzinei — festivitate la care cu siguranță Honey va fi fericită să asiste. Pe urmă, într-adevăr, îl simpatiza și-l admira pe Clay, principala forță susținătoare a postului de radio „Europa liberă", care începuse să emită știri din întreaga lume pentru ascultătorii din spatele Cortinei de Fier, din orașe ca Varșovia, Budapesta și... Praga.

— Hai să vedem itinerariul. Nu-i rea ideea... Nu-i rea deloc... zise el încetișor. Și bineînțeles, am putea petrece și cîteva zile cu Charlie, la Londra.

Se duse în birou, urmat de Honey, care nu-și mai încăpea în piele de bucurie. Îi întinse prospectul de călătorie, tipărit cu mare artă. Văzînd-o cum citește, remarcînd escalele de o noapte sau două, colonelul anticipă în gînd ce rugăminți avea să mai audă de la ea. Și, într-adevăr, acestea nu întîrziară.

— Ca nevastă a președintelui companiei, e necesar să arăt cît mai bine, nu-i așa, dragule? Orarul de călătorie nu-mi îngăduie să mă ocup prea mult de asta.

El așteptă, sperînd că nu se înșeală.

— Nu pot s-o iau și pe Ludmilla? Sigur, cu clasa a patra sau cum îi mai zice. În felul ăsta, n-aș mai avea grija toaletelor, nici a coafurii... Ea ar vedea de toate. Și...

Aruncă o privire sfidătoare spre Benedict.

— ...aș economisi o groază de bani, pe care altfel i-aș cheltui prin saloanele de cosmetică.

Tonul ei deveni de-a dreptul victorios.

— Chiar tu spuneai că de cînd o am pe Ludmilla, nu te-am făcut niciodată să m-aștepți. Mă rog, aproape niciodată...

— Sigur că poți s-o iei. Excursia asta are șansa s-o facă să și zîmbească.

Honey rămase cu gura căscată. Oare soțul ei devenise un mieluțel? Îi acceptase rugămintea fără nici un fel de mofturi!

— Ah, ești un dulce! Abia aștept să le dau vestea la alde Ford și Clay! Și lui Charlie! Pe urmă și Ludmillei! Nici n-o să-i vină să creadă! Ce ocazie pentru ea! Am avut o idee pe cinste! Pot să fac cunoștință cu Christian Dior, să merg la spectacole, să cumpăr parfumuri franțuzești... Vai, iubitule, nici nu știi cît îți mulțumesc! Ai să fii mîndru de mine oriunde-ai să te duci! Îți făgăduiesc!

— Nu ești obligată să te duci, îi zise Milos, aproape cu lacrimi în glas. Chiar dacă nu mergi, doamna Towers tot nu va angaja pe alta în locul tău.

— S-ar putea ca domnul Towers să te ia și pe tine.

Se aflau în uriașa bucătărie a servitorilor din apartamentul de trei camere al familiei Towers, în Park Avenue. Milos era așezat la o masă, privind cum soția lui pregătea ceaiul de tei pe care i-l recomandase doamnei Towers pentru îngrijirea tenului.

— Ba nu! mîrîi Milos. Rolls-Royce vrea să-i vîndă altă mașină în Anglia și m-a anunțat că-i vor pune la dispoziție pe cel mai bun șofer al lor, pe toată durata șederii.

Își îngropă fața în palme.

— Nici nu-și dău seama cît rău îmi fac mie, luîndu-te cu ei acolo! zise el cu glas înăbușit.

Ludmilla se așeză pe scaunul din fața lui.

— Nu vorbi prostii.

Tonul ei era neobișnuit de blînd.

— Și pentru tine va fi bine dacă un timp nu va mai trebui să-mi suporți toanele. Am să-ți cumpăr ceva de la Paris.

— Tu ţii neapărat să pleci, aşa-i?

— De ce te miră? Nu asta visează toate fetele: să vadă Parisul măcar o dată în viaţă? Pe urmă, gîndeşte-te...

Îl privi cu un aer visător.

— Pentru prima oară după luni şi luni de zile, nu va mai exista un ocean între mine şi-ai mei: mama, tata şi surioara mea, Natasa...

Stătea gata să plîngă, dar cînd el întinse mîna s-o mîngîie, Ludmilla se trase înapoi, ca de obicei.

— Nu trebuie să mă consolezi. Nu vreau să plîng. Vreau să fiu fericită. Îmi doresc nespus să fiu fericită. Şi ştiu că la Paris voi reuşi.

Milos se foi pe scaunul lui. De ani de zile n-o mai văzuse atît de entuziasmată. Ceainicul începu să fluiere. În timp ce Ludmilla turna apă clocotită peste florile de tei, Milos veni în spatele ei. Cînd soţia puse jos ceainicul, Milos o înlănţui cu braţele, fără a-i lăsa răgazul să se ferească şi începu să se frece de ea.

— Sînt soţul tău, Ludmilla. Dacă vrei să-ţi dau voie să pleci, trebuie mai întîi să facem dragoste.

Deşi Ludmilla rămase ţeapănă şi indiferentă ca un sloi de gheaţă, Milos continuă să se frece de ea pînă ce sexul lui crescu şi se întări. Se auziră paşi venind în direcţia bucătăriei.

— Milos! îl repezi ea furioasă.

— Promite-mi că da, altfel îi spun colonelului Towers că eşti însărcinată şi eu nu te las să pleci.

— Eşti dezgustător. Nu sînt însărcinată şi ştii bine că nici n-am de gînd să rămîn.

— Promite-mi!

Îşi ridicase vocea, deşi se auzeau două cameriste vorbind chiar în dreptul uşii.

— Bine! spuse ea încet şi cu răceală. Acum dă-mi drumul, porcule!

— La dracu' Norris, dacă mîine am inventa aspirina, guvernul probabil n-ar aproba-o nici pe asta! M-am săturat de toate tergiversările FDA-ului! Cînd mă întorc, vreau să am o discuţie cu delegatul lor. Faptul că refuză nişte procedee de testare absolut corecte, pur şi simplu întrece orice limită.

Benedict trînti receptorul în furcă şi se întoarse la măsuţa de toaletă stil Ludovic al XIV-lea, din salonaşul luxosului apartament de la hotelul Ritz.

Ludmilla aşternu grijulie un prosop peste cămaşa lui albă şi începu să-i tundă părul. Tot Honey fusese cu ideea.

„Draga mea, mi-a cam crescut părul. Păcat că nu mi-am luat şi eu frizerul cu mine", glumise el de dimineaţă, în timpul micului dejun.

Dornică să-i arate cîţi bani le scutea Ludmilla în cursul acestei călătorii, Honey se porni să ridice în slăvi ce bine se pricepea Ludmilla la tuns. Şi într-adevăr, pînă acum făcuse treabă bună.

Privirile li se întîlniră în oglindă. Închipuindu-şi că ea auzise conversaţia încinsă avută la telefon cu Norris, rămas la New York, Benedict simţi nevoia să-i explice că totuşi compania „Towers" nu era pe cale să inventeze aspirina. Avusese astfel de neînţelegeri cu Honey de nenumărate ori.

— Ludmilla, ştii cumva cînd a fost inventată aspirina?

Era pe punct să-i spună, cînd fără a se opri din tuns, ea răspunse:

— Cînd Hippocrate a descoperit salicina în coaja trunchiului de salcie. În 400 î.e.n.

Văzîndu-l că se încruntă fără voie, ea surîse. Un surîs uimitor, vesel, care-i aducea gropiţe în obraji şi o strălucire şăgalnică în ochi.

— Foarte bine, domnişoară! vorbi el, morocănos. Aştept să mă impresionezi cu mintea dumitale.

Se priviră unul pe altul în oglindă încă o clipă — exact acea clipă care marchează diferenţa între două tipuri de relaţie şi care aproape imperceptibil, fără vorbe, dezvăluie interesul faţă de cealaltă persoană.

Acela fusese momentul — se gîndi Benedict mai tîrziu — cînd se hotărîse s-o cunoască mai îndeaproape pe făptura asta cu braţe lungi şi albe, cu purtare distantă şi rezervată, pe această femeie, a cărei frumuseţe şi inteligenţă se ascundea de privirea tuturor.

— Ludmilla, am o surpriză pentru tine, se auzi glasul lui Honey, plin de importanţă.

În aceeaşi clipă îşi făcu apariţia în cameră, îmbrăcată într-o rochie neagră din tafta, de mare efect, pe care-o

cumpărase la Londra, de la un nou creator de modă, pe nume Norman Hartnell.

— Zău, doamnă?

— Ai muncit așa de mult de cînd am plecat din New York, și uite că acum îți dă de furcă și bărbatu-meu! ciripi ea veselă. Te rog să nu-l tunzi prea frumos, altfel o să renunțe la Burke și părul meu va avea de suferit.

— Zi odată, care-i surpriza? o întrerupse Benedict, iritat.

Ah, nu putea Honey să mai întîrzie o clipă? Și el avusese o surpriză pregătită pentru Ludmilla.

— E pe pat. Ludmilla, dar te rog să nu te uiți decît după ce plecăm noi. Asta, dragul meu, înseamnă peste numai cîteva minute. Acum să nu-mi spui că astă-seară, soțul meu cel punctual o s-o facă să aștepte pe soția lui cea nepunctuală!

Se aplecă să-l sărute pe Benedict pe frunte. Un val de parfum năvăli în nările colonelului, făcîndu-l să strănute.

— Dumnezeule mare, Honey, ce-i porcăria asta?

Strănută încă o dată și încă o dată.

— E un nou parfum de la Dior. Încă n-a fost scos pe piață. Nu-i așa că-i grozav? M-au rugat să-l testez.

— Poți să le spui din partea mea că duhoarea asta cu siguranță o să-i facă pe bărbați să fugă unde văd cu ochii. Oriunde, numai să scape de femeia care-o folosește.

— Haide, dragul meu, nu mai fii așa supărăcios. Probabil că mi-am dat prea mult.

Se auzi telefonul sunînd în dormitor și Honey alergă să răspundă, fredonînd un cîntecel, în culmea fericirii că se afla la Paris, îmbrăcată într-o rochie nouă, de la un celebru creator de modă și parfumată cu produsul unei alte firme, nu mai puțin reputate.

Din nou se priviră în oglindă, însă înainte ca Benedict să-i spună Ludmillei ce gîndea el despre toate astea, Honey se întoarse.

— Mașina e jos! anunță ea. Ludmilla, ești sigură că nu se întîmplă nimic cu cocul meu? Niciodată n-am purtat unul atît de înalt.

Ludmilla se duse spre ea, ca să cerceteze pieptănătura realizată mai devreme, dar Benedict se ridică, aruncînd prosopul pe podea.

— Pentru un singur tuns au fost suficiente întreruperi!

Își trecu palma prin părul negru și des. Totuși, era încîntat să constate că încă nu-i răsăriseră fire albe.

— Oricum, arată destul de bine. Doar n-am să stau aici să ascult toată pălăvrăgeala voastră!

Ludmilla îi aruncă o privire piezișă, încărcată de reproș, dar el îi făcu cu ochiul. Era un gest care nu-i stătea în fire, dar îi venise la fel de firesc ca și strănutul de mai adineauri.

Ludmilla începu să mătură părul căzut pe pardoseala din baie, iar Benedict se duse în dormitor, să-și pună hainele de seară.

— Surpriza e în dormitor! se auzi din nou glasul lui Honey. După ce plecăm noi, poți s-o iei la tine în cameră și s-o probezi. Dacă nu-ți vine, adu-mi-o înapoi mîine dimineață! Eu însă sînt convinsă că ți se potrivește. La ce oră vrei să fiu gata mîine, dragule? continuă ea, adresîndu-se lui Benedict. Avem ceva în program înainte de prînzul pe care urmează să-l luăm cu ministrul comerțului?

El se ivi în prag. Era exact soțul înalt, brunet și frumos, la brațul căruia se simțea atît de mîndră să păsească.

— Nimic altceva, Honey. Să fii gata pentru prînz.

Cînd ușa se închise în urma lor, Ludmilla se duse cu pași rari în dormitor. Pe pat se afla o rochie subțire, de mătase. O luă în mînă. Avea culoarea razelor de lună și era străvezie ca pînza de păianjen, în diverse nuanțe de galben: palide precum craiul nou la Palm Beach sau adînci ca florile din pădurile de lîngă Praga. Era cea mai frumoasă rochie pe care-o văzuse în viața ei. Se uită la etichetă și simți că i se taie respirația: „Christian Dior"! Nu-i venea să-și creadă ochilor. Își lipi rochia de trup, apropiindu-și obrazul de mătasea fină. Ce rochie minunată! Niciodată nu-și închipuise că va ajunge să aibă așa ceva! Chiar dacă nu i se potrivea, n-o va da înapoi. Pur și simplu n-o lăsa inima. O s-o desfacă în bucăți, ca să vadă cum era croită și-o s-o refacă pe măsura ei. Nu va renunța la ea niciodată. Niciodată!

O năpădi o dorință nestăvilită de-a o îmbrăca. Ura toate hainele pe care era silită să le poarte. Își scoase fusta simplă, de culoare bleumarin și-și descheie bluza albă, cu atîta grabă încît un nasture zbură cît colo pe sub mobilă.

N-avea cum să-şi pună rochia altfel decît trăgînd-o pe cap. Mătasea alunecînd de-a lungul trupului îi aminti de seara în care făcuse baie cu spumant „împrumutat" dintr-un flacon al doamnei Towers, cînd aceasta plecase cu Suzanne într-o croazieră de o zi prin apele Floridei.

Nu numai că rochia îi venea ca turnată, dar o schimba complet. Avea o croială simplă, iar mătasea subţire i se lipea de trup, parcă alungindu-i corsajul, modelîndu-i umerii frumos arcuiţi, rotunjindu-i sînii tari, subliniindu-i talia zveltă şi mulîndu-i-se pe şolduri şi pe coapse. Ştia că rochia o face nespus de frumoasă. Tonurile de galben contrastau cu părul bogat şi negru, încălzindu-i braţele marmoreene şi dînd ochilor ei o lumină aurie. Îşi ridică mîinile în aer, de parcă ar fi vrut să oprească timpul, să reţină pentru totdeauna clipa asta, cu fericirea ei copleşitoare, aşa cum nu mai simţise niciodată în viaţă.

Mişcarea îi desfăcu părul prins în pripă şi pletele negre i se revărsară pe umeri. Nu şi-l strînse din nou, ci continuă să se admire în rochia care pentru ea însuma toate amintirile Parisului, nesfîrşitul Champs-Élysées, văzut prin fereastra limuzinei la sosire, apoi Sacré-Coeur, ca un tort de nuntă fermecat, aşezat pe colina Montmartre, aşa cum îl admirase în ziua în care se plimbase pe jos ceasuri întregi — singura zi pe care o avusese la dispoziţie numai pentru ea, de cînd se aflau în „oraşul luminilor".

Cufundată în visele ei fericite, nici nu auzi deschizîndu-se uşa de la sufragerie. Nu-şi dădu seama că domnul Towers intrase în dormitor şi-acum o privea cum stătea nemişcată, cu braţele ridicate deasupra capului, admirîndu-se în oglinda din perete.

Benedict se cutremură din cap pînă în picioare. Acum ştia de ce voia s-o cunoască. Voia să fie a lui, să-şi folosească trupul şi mintea ca s-o facă să freamăte de emoţie, ca să vadă pe chipul ei durerea şi extazul. Se sprijini de uşă, simţind că-l cuprinde ameţeala. Avea senzaţia că-şi pierde minţile.

Se întoarse să plece, dar chiar în clipa aceea podeaua scîrţîi şi Ludmilla se răsuci spre el.

— Iertaţi-mă, domnule... Eu... Credeam că aţi...

— De ce să-ţi ceri iertare?

Rămase cu mîna pe clanţă. Dacă s-ar fi apropiat de ea, n-ar fi rezistat să n-o atingă. Asta ar însemna sfîrşitul. Nicicînd n-ar mai ajunge s-o cunoască.

— Mi-am uitat ţigările.

N-avea nevoie să explice unui servitor de ce se întorsese. În plus, nici nu era adevărat. Îşi lăsase intenţionat ţigările preferate pe noptieră. Sperase s-o mai găsească în dormitor sau în camera de toaletă. Oare ea ghicise? Nu, arăta posomorîtă ca de obicei — sau poate încerca să pară astfel — deşi îmbrăcată într-o rochie despre care Honey îi povestise tot drumul de la salonul hotelului Ritz şi pînă la maşină că fusese cumpărată din cel mai ieftin boutique „Christian Dior". Însă pe trupul Ludmillei, rochia valora milioane de dolari.

Era o rochie modestă — fără decolteu, fără şlituri laterale care să-i dezvelească picioarele lungi, dar însăşi această simplitate o făcea şi mai atrăgătoare. Benedict îşi spuse că mătasea părea turnată pe măsura trupului ei. Îi venea s-o soarbă pe femeia asta, s-o...

Se auzi zbîrnîitul telefonului. Nici unul din ei nu ridică receptorul. Ludmilla îşi recăpătase stăpînirea de sine.

Benedict ardea de dorinţa de a-i smulge masca asta rece de pe faţă, s-o vadă mirată, stînjenită, neliniştită, răspunzînd stărilor lui sufleteşti, în loc să-i silească pe ceilalţi să reacţioneze la ale ei. Ca să-şi ascundă propria tulburare, îi vorbi aproape răstit.

— E timpul să ai puţină grijă cum te îmbraci. Bănuiesc că eşti plătită destul de bine ca să ai cu ce să-ţi iei nişte haine ca lumea. Însă văd că-ţi face plăcere să umbli cu tot soiul de vechituri, ca o emigrantă.

Ea nu spuse nimic, dar arăta atît de vulnerabilă în rochia aceea minunată, încît în aceeaşi clipă Benedict înţelese că pe viitor n-o va mai putea privi pe femeia asta aşa cum o făcuse pînă acum.

Telefonul sună din nou, smulgîndu-l din ghearele ispitei. Porni spre uşă, cu un aer grav:

— Şi eu am o surpriză pentru tine. Sau poate într-o zi ai să mă uluieşti din nou cu cîte ştii. Cînd ajungem în Elveţia, cred că vei fi uimită să vezi noua noastră uzină. Am de gînd să te iau cu mine acolo.

Benedict era încîntat în sinea lui: pentru o clipă, pe chipul ei se aşternu mirarea. Însă îşi reveni imediat:

— Cu ce să mă îmbrac, domnule?
— Cum cu ce? Cu rochia asta!

Așa cum sperase și se așteptase Benedict, nu era prea greu s-o ducă pe Ludmilla să viziteze noul complex de uzine al companiei, în Elveția. Cu o zi înainte, Honey îl însoțise la deschiderea oficială și era convins că se plictisise pînă peste cap.

Deși n-o obligase să meargă pe jos, ca să vadă noile instalații din Anglia și nici chiar noile laboratoare de cercetare din afara Parisului, totuși insistase ca Honey să cunoască în amănunt minunata realizare din Elveția, vizită care durase cam trei ore și jumătate.

Avusese mult de furcă pînă s-o convingă că trebuia să-l însoțească și la dineul oficial de inaugurare, oferit de către primarul din Geneva. În momentul cînd se tîrî, sfîrșită, în pat, Honey se rugă la toți sfinții să nu mai fie nevoie să participe și la dejunul dat de companie a doua zi, pentru directorii din Europa, dintre care cei mai mulți nu văzuseră uzina cea nouă, iar Benedict ținea morțiș să le-o arate chiar el.

Înainte de-a stinge lumina, spuse ca din întîmplare:

— Mîine am să-i dau Ludmillei o zi liberă și-am s-o iau la uzină. Cred c-o s-o intereseze cum se realizează unele produse ale companiei . Ai ceva împotrivă? Ți-o trimit la timp ca să te coafeze pentru seară. Banchetul e abia la șapte jumătate.

Honey scoase un geamăt.

— Iar trebuie să merg la un banchet? Elvețienii ăștia sînt așa de plicticoși... Și pe urmă, mă doare tot corpul. Mai mult ca sigur c-am răcit. Chiar crezi că asta o s-o destindă pe Ludmilla? Numai să n-o întristeze și mai tare. De cînd am plecat de la Paris, a stat tot timpul îmbufnată.

— Nu-ți fă griji. Nu-i rău ca oamenii de care depindem direct să vadă cum cîștigăm banii cu care le plătim așa niște salarii exorbitante.

Honey dormea deja. Și-așa cum sperase el, nu se trezi nici a doua zi de dimineață, la șapte și jumătate; Benedict plecă, înștiințînd-o printr-un bilet că-i lăsa șoferul la dispoziție, în caz că avea ceva drumuri de făcut.

Își spunea că abia așteaptă să conducă singur noul Rolls Royce roșu închis, stînd de vorbă cu Ludmilla, ca să afle dacă într-o zi chiar va putea fi cunoscută pentru mintea ei, așa cum îi spusese cîndva cu atîta înverșunare. Voia să ajungă la uzină cu două ore înaintea grupului de europeni, pentru că era necesar să mai pună la punct cîteva detalii. Știa, însă, că în realitate nu-și dorea decît să fie cîteva ore singur cu Ludmilla.

Ploua și se întristă văzînd că ea purta tot trenciul acela maro și ponosit; dar cînd o ajută să suie lîngă el, pe locul din față, zîmbi zărind un fulger galben, în clipa cînd fata se așeză.

Deși ținea să afle ce-i în capul ei, totuși nu-i dădu prea multe ocazii să se manifeste, cît timp dură drumul pe lîngă lacul Geneva și-apoi afară din oraș.

Poate pentru că o vedea atît de liniștită sau pentru că simțea alături o inteligență activă, care absorbea, înțelegea, făcînd din cînd în cînd comentarii la obiect, oricum Benedict se trezi împărtășindu-i un noian de informații și date statistice despre afacerile din domeniul farmaceutic.

— Publicul cumpără produse farmaceutice — adică medicamente — pentru că are încredere în compania care le fabrică. Odată ce-ar dispărea această încredere, am pierde și clienții care ne sînt fideli de ani și ani de zile... E un domeniu extrem de competitiv. Dacă se află că un pacient a murit datorită unui medicament produs de concurență, în cîteva minute telefoanele răspîndesc vestea în întreaga lume. Și totuși, în aparență, toți sîntem în cele mai bune relații... Una din cele mai mari probleme cu care ne confruntăm e spionajul industrial: companii care plagiază sau fură formulele unor produse de succes, lansîndu-le pe piață sub alte nume. Asta ne costă sute de milioane pe an. Italia, de pildă, nu are nici un fel de reglementări pentru protecția noilor medicamente. Pentru cîteva sute de mii de lire, oricine îți poate cumpăra formule, ca apoi să le revîndă sub alte denumiri.

— Numai Italia procedează așa?

— Din păcate nu. În Spania e la fel. Nici Franța sau Germania Federală nu-s mai breze.

— Dar Elveția? Mi se pare o țară cinstită, așa-i? De asta ați investit atît de mult ca să construiți o uzină aici?

El poposi o clipă cu mîna pe genunchiul ei.

— Da. Elveția și Statele Unite sînt niște țări cinstite, Ludmilla. Spune-mi, cîți ani ai?

Ea șovăi, iar el cunoștea motivul. Fata ghicise, intuise, adulmecase ca o sălbăticiune, că o dorea nebunește.

— Douăzeci și trei, merg pe douăzeci și patru.

El oftă. Abia cu cîțiva ani mai mare decît fiica lui, deși aproape nu-i venea să creadă. Suzanne încă se mai purta ca o puștancă, în vreme ce Ludmilla era la fel de eternă — și la fel de tînără — ca Mona Lisa. Își impuse să nu se mai gîndească la Suzanne în ziua aceea. Deja se simțea lipsit de griji și parcă mult mai tînăr, numai cît îi vorbea fără odihnă acestei enigme vii de lîngă el. Se va bucura de ziua petrecută cu ea și-atîta tot!

Intenționase s-o ducă pe Ludmilla într-o scurtă vizită la uzină, urmînd ca ea să-l aștepte în mașină, neștiută de nimeni, cît timp el va ține o alocuțiune directorilor; după aceea vor merge amîndoi undeva, să servească prînzul. Însă datorită entuziasmului ei pentru ce vedea — uzina prelucrătoare, laboratoarele toxicologice, secțiunea de biologie moleculară, halele de comprimare a tabletelor, unde din sute de prafuri se fabricau pastilele marcate „TOWERS" — nici nu-și dăduse seama că trecuseră deja trei ore.

De două ori i se aduse la cunoștință că directorii erau adunați în sala de consiliu, așteptîndu-l să-și țină discursul. El o privi pe Ludmilla, îmbujorîndu-se ușor. Ea era vrăjită, copleșită de toate acele lucruri care-l vrăjeau și-l copleșeau și pe el. S-o invite să-i asculte discursul? De ce nu, deși pe urmă ar fi fost mai greu să plece împreună. Acum se aflau în secția pe care o socotea marea lui bucurie și mîndrie: cea mai modernă cameră sterilă din lume. Nicăieri nu mai exista așa ceva; nici chiar în Statele Unite.

— Și încă o surpriză!

Știa că se poartă ca un copil care se bucură de-o jucărie. Intrară amîndoi într-o clădire lungă și joasă, pe a cărei ușă scria în engleză și franceză: „INTRAREA PERMISĂ NUMAI PERSONALULUI AUTORIZAT". Benedict porni înaintea Ludmillei și împinse o ușă masivă, aflată în interior. Aștepta să vadă reacția ei. Se găseau într-o încăpere enormă și slab luminată, cu sute de cuști cu animale. Aerul era cald și umed. Ea își descheie trenciul și el îi zări rochia galbenă,

lipită de trup. Pe măsură ce ochii i se obișnuiau cu lumina, Ludmilla începu să distingă animalele — maimuțe, hamsteri, iepuri, șoricei albi, unele cu electrozi aplicați pe capetele rase, altele cu excrescențe oribile în diverse părți ale corpului.

— Îngrozitor!

Involuntar, Ludmilla se trase înapoi, întorcînd spre el o privire în care se citea oroarea. O clipă, Benedict o înlănțui cu brațele. Oare doar i se păruse sau și ea se lipise de el? Din fericire, ușa cea grea din spatele lor se întredeschise și colonelul se îndepărtă repede de Ludmilla, pornind spre cușca unde se găsea un iepure cu capul atașat la un monitor. Benedict citi inscripția de pe cușcă.

— Aici se testează un nou medicament pentru hipertensiune, zise el scurt.

Ea privi în jur, descumpănită.

— Sînt oare necesare toate astea?

— Da.

Benedict îi atinse ușor degetele tremurînde. Ardea de dorință să le ducă la buze.

— Facem astfel de experiențe tocmai ca să salvăm vieți omenești. Medicamentele moderne dăruiesc sau salvează viața. Acesta e numai începutul unei noi ere.

Discursul decurse foarte bine. Se pricepea la discursuri, însă azi parcă se mai înălțase cu un lat de palmă. Simțea cum îi creștea adrenalina, cînd dintr-un colț al sălii de consiliu, îl privea o fată zveltă, într-un trenci ponosit.

— Controlul de calitate este unul din angajamentele luate de noi față de marea familie a clienților companiei . Numai în acest complex avem aproape o sută de persoane care se ocupă de controlul calității. Știți cu toții că pentru a scoate pe piață un nou medicament e nevoie de cinci pînă la zece ani, iar dintr-o mie de produse testate, reținem două sau cel mult trei...

La indicația lui, Ludmilla se duse să-l aștepte în mașină. El conduse grupul de invitați, ca să le arate o parte din instalații, iar pe la unu și jumătate îi lăsă să se bucure de copiosul dejun oferit de companie. Se făcuse ora două cînd mașina pătrunse în curtea unui vechi han de lîngă Prangins, la douăzeci de kilometri de Geneva, dar la mii de leghe depărtare, ca atmosferă, de luxosul hotel în care doamna

Towers îl aștepta să se întoarcă, împreună cu neprețuita ei coafeză.

Benedict urmărea cu mirare și tristețe naturalețea și blîndețea cu care Ludmilla accepta orice propunere. Nu-l întrebase de ce o ducea la un mic han de țară. Citi meniul scris de mînă, de parcă de ani și ani de zile ar fi avut de-a face numai cu meniuri franțuzești, apoi, cînd el o întrebă ce dorește să comande, ea îi întinse meniul, zîmbind în colțul gurii.

Stătea la masă față în față cu ea, răspunzîndu-i la întrebările care nu mai conteneau, legate de tot ce văzuse și auzise. După un delicios pateu de țară, Benedict comandă pește gătit după rețeta locală: fript la grătar, cu pîine de grîu din cel pe care-l văzuseră crescînd pe cîmpul de lîngă drum.

Oare o impresionase? Probabil că da, însă ceva din firea ei — poate dorința de-a brava — o împiedica să-și arate uimirea.

Cînd li se aduse peștele, ea îl dădu deoparte, ca să mănînce pîinea mai întîi. Pe degete îi mai rămăsese o urmă de unt. Cu ochii în ochii ei, Benedict îi luă mîna, sărutîndu-i degetele unul cîte unul. Acolo unde mătasea galbenă lăsa să i se vadă pielea gîtului, artera începu să-i zvîcnească mai repede. Benedict se așeză lîngă ea. Acum tăceau amîndoi. Cînd îi atinse obrazul, prin amîndoi parcă trecu un curent electric. Nu-și luau ochii unul de la altul. În cele din urmă, el o chemă pe nume:

— Ludmilla, Ludmilla... Vrei?

În privirea ei citi răspunsul. Se ridică și se duse la recepție ca să închirieze o cameră. Apoi se întoarse, spunînd doar atît:

— Vino cu mine!

Aproape că nici nu-și recunoștea glasul.

O slujnică mai în vîrstă îi conduse pe scările șubrede, pînă în odăița înghesuită, în care se găsea un pat tare, acoperit cu o cuvertură colorată.

Nici unul din ei nu se simțea stingher. Era ceva ce el n-avea să uite niciodată. Încuie ușa. Ea își aruncă trenciul pe un scaun și-și ridică brațele deasupra capului, așa cum o văzuse în urmă cu o săptămînă, în dormitorul lor de la Paris.

De data asta, avea s-o atingă. S-o atingă iar și iar, pînă ce se va elibera de nebunia din el.

Jamaica, 1950

Undeva, mai jos, Suzanne auzea un zumzet de glasuri vorbind cu însuflețire, rîsete ascuțite, cîntece, murmure, lătrat de cîini, cîntece de cocoș — sunete specifice dimineții tropicale.

Cu o zi mai înainte, deschizînd obloanele ca să asculte cum se trezea vechea lor casă înspre o nouă zi, simțise cum îi crește inima. O cuprinsese fericirea: trăia o nouă experiență, era pe punctul de a-și sărbători ziua de naștere împreună cu părinții, departe de Palm Beach, într-un decor straniu și fascinant. Curînd va pleca în străinătate pentru aproape un an. Urma să lucreze la revista franțuzească *Vogue*, unde primise o slujbă grație domnului Dior, creatorul de modă preferat al maică-sii, precum și bunul ei prieten. În aparență, urma să se perfecționeze în franceza vorbită, precum și în cea din domeniul afacerilor, după care avea să fie angajată la biroul parizian al firmei de produse farmaceutice. În realitate, însă, spera ca în timpul cît va fi departe să reușească să ia o hotărîre privitor la ce-avea de gînd să facă în viață.

Știa că taică-său era dezamăgit pentru că pînă acum ea nu arătase cine știe ce interes pentru afaceri. Frate-său, Charlie, nu avea de ales: viitorul lui fusese stabilit încă de la naștere. Din fericire însă, ea fiind femeie, taică-său acceptase — deși fără prea mare tragere de inimă — că încă nu era pregătită

să intre în companie și desigur, chiar de-ar fi fost, oricum nu putea face parte din consiliul de administrație înainte de a împlini douăzeci și cinci de ani, deci peste încă trei ani. Ceea ce nu înțelegea taică-său era că pe ea toate aceste uzine și laboratoare de cercetare o plictiseau înfiorător. Har Domnului, maică-sa îi ținuse partea întotdeauna. Iar ceea ce nu știa nici unul din părinți era că urma să-și petreacă acest an în Europa tocmai pentru a se hotărî definitiv dacă să accepte sau nu cererea în căsătorie a lui Alex Fiestler. Mai mult decît atît, trebuia să decidă dacă putea trăi o mare parte din fiecare an în Europa, îndeosebi în Elveția.

Cu o zi în urmă, reușise să-și scoată din minte gîndul la Alex și la Elveția. Ca și Scarlett O'Hara[1], își spusese: „La asta am să mă gîndesc mîine."

Colindase de-a lungul plajei Ochos Rios, însoțită de Ludmilla, mersese la picnic împreună cu alți oaspeți ai casei și cu mama ei, stătuseră la umbra unui saman[2] uriaș, unde mîncărurile fuseseră servite pe talgere de argint, în timp ce lucrătorii de pe plantații le făceau vînt cu gigantice frunze de cocotier. Apoi reușise s-o convingă pe maică-sa s-o lase să se scalde în ocean, spunîndu-i că oricum vor arăta nemaipomenit la dineul oficial dat în aceeași seară la Towers Isle Hotel (abia redeschis), atîta vreme cît o aveau pe Ludmilla, care să le aranjeze părul în pieptănături sofisticate, împodobite cu hibiscus și alte flori tropicale.

Deși, după toate aparențele, Ludmilla se încăpățîna să protesteze împotriva bronzării rapide sub efectul necruțătorului soare jamaican, totuși trebuia și ea să admită că nimic nu se potrivea mai bine cu o rochie de seară albă și fără bretele! Noaptea trecută și Suzanne, și maică-sa purtaseră astfel de rochii și nici una din ele nu-și amintea să fi primit vreodată mai multe complimente.

Cu toate acestea, nu era zi în care ea și Ludmilla să nu fie silite să asculte văicărelile maică-sii: ba că era prea cald, ba că șopîrlele se cocoțau pe baldachinul patului, de unde

1 *Scarlett O'Hara* — personajul principal al celebrului roman american *Pe aripile vîntului*, de Margaret Mitchell. (n.t.)

2 *Saman*. — arbore tropical (n.t.)

chipurile o urmăreau în fiecare noapte, ori de cîte ori se răsucea în somn, sub plasa de țînțari.

De astă-dată, nici Suzanne nu-i prea cîntase în strună.

— Foarte bine, mamă! Curînd ai să te întorci în plicticosul ăla de Palm Beach. Nu poți și dumneata să încerci să te simți bine?

Era convinsă că maică-sa va uita de toate necazurile de cum se va întoarce taică-său de la Kingston, împreună cu guvernatorul general, însă se înșelase. Chiar și cu o seară înainte, cînd el ajunsese acasă abia de-o oră, tot reușiseră să se certe, nu cum făceau de obicei — cu vorbe repezite, de care amîndoi uitau curînd — ci așa cum se întîmpla din ce în ce mai des, lăsînd-o pe maică-sa abătută zile întregi, cu un fel de oboseală care se ghicea în vorbe și în gesturi.

N-o mai mira că taică-său lipsea de acasă atît de des. Le aranja excursii, ca un agent de turism, apoi venea după ele, ca să le părăsească aproape imediat, fără a rămîne vreodată mai mult de trei-patru zile una după alta. Sosiseră în Jamaica la invitația guvernatorului general; printr-o fericită coincidență, tocmai acum se nimerea să fie și ziua ei de naștere, dar îi spusese lui taică-său că ar fi fost mai bine să renunțe s-o serbeze. Știa că „petrecerea de excepție" pregătită pentru ea în astă-seară era strîns legată de interesul companiei față de bauxita jamaicană și de posibilitatea de-a investi în cîteva proiecte abia demarate pe această insulă din Marea Caraibilor.

De la fereastră, Suzanne putea zări cortul înălțat pentru petrecerea în cinstea zilei ei de naștere, în vîrful căruia fluturau drapelul britanic și cel american. Mai încolo se vedeau povîrnișurile nordice ale uriașei plantații. Un aghiotant al Guvernatorului îi spusese că aici se aflau mii de cocotieri, toți perfect adăpostiți de șiruri întregi de imortele, ale căror flori roșii și aurii sclipeau în lumina soarelui de dimineață.

Era de-abia opt și un sfert. Detesta să se trezească atît de devreme, mai ales că dormea într-un pat uriaș, în stil vechi, care-i sporea sentimentul de singurătate și izolare tocmai azi, de ziua ei. Într-o singură privință avea dreptate și maică-sa: obloanele de ardezie, atît de apreciate de colonialiștii britanici, nu reușeau să oprească lumina orbitoare a soarelui de dimineață.

Pentru cei suferinzi de insomnie, ca Suzanne și mama ei, era o situație de-a dreptul insuportabilă.

Închise ochii, gîndindu-se la petrecerea din seara aceea. Urma să vină de la Kingston cea mai bună orchestră jamaicană; conform cu cea mai autentică tradiție englezească, fetele vor avea carnete de bal, iar după cîte îi spusese chiar Excelența Sa, nu vor duce lipsă de tineri englezi, chipeși și pricepuți la dans. În program figura și un „dans al focului", după care vor învăța cu toții un dans jamaican. Atunci de ce se simțea atît de obosită și deprimată?

Îi era dor de Alex? Nu, iar acesta era în sine un motiv suficient ca să fie deprimată. Într-un fel, își dorea nespus de mult să nu-i fie dor de nimeni, dar în viața ei singurul bărbat căruia să-i simtă lipsa era Alex.

Cineva bătu insistent la ușă.

— Suzanne, iubito, te-ai trezit?

— Da, tată! O clipă numai!

Își trase halatul de casă și alergă să deschidă ușa.

— La mulți ani, îngerul meu! Cînd am văzut paradisul de-afară, n-am mai avut răbdare și-am venit să-ți urez să ai parte de cea mai fericită zi din viața ta!

Benedict o ridică de subțiori și o învîrti prin aer.

— N-a fost o idee nemaipomenită să te serbăm aici? Britanicii se vor purta cu tine ca și cu o prințesă de sînge. Nu vrei să mergem să înotăm puțin înainte de micul dejun? Abia aștept să-mi spăl stratul de civilizație de pe mine. Te superi dacă-ți primești darul de ziua ta ceva mai încolo?

— În zece minute sînt gata. Sigur că nu mă supăr.

Porniră spre plajă, pășind fără zgomot pe covorul gros de frunze și respirînd parfumul îmbătător al florilor de cocotier, ale căror petale se scuturau în calea lor, ca niște panglici de atlaz.

Suzanne aruncă o privire timidă înspre taică-său. Oare să-i ceară sfatul în legătură cu Alex? Era unul din rarele momente cînd se găseau împreună. Îl strînse de mînă, silindu-l să se oprească în loc și se uită în ochii lui, plină de neliniște.

— Tată, știu că nu-ți pare bine că plec în Europa... că voi lucra pentru *Vogue* și nu pentru compania ta... și mai știu...

Își lăsă fraza neterminată, pentru că figura lui își pierduse zîmbetul și veselia, recăpătîndu-și expresia încordată și preocupată de fiecare zi. Oare de ce?

Se răsuci să vadă încotro privea el. Spre ei venea Ludmilla, cu un prosop de baie verde-închis înfășurat în jurul trupului, cu părul ud prelins în șuvițe pe umerii de alabastru.

„Arată mai curînd a sirenă decît a coafeză", își zise iritată Suzanne. „Ca un animal ciudat, aproape mistic, azvîrlit pe țărm de valurile mării."

Simți că, dintr-un motiv misterios, apariția Ludmillei schimbase total starea de spirit a tatălui ei, întrerupîndu-le clipele de intimitate. Însă mirarea îi fu și mai mare cînd în loc să treacă pe lîngă Ludmilla, salutînd-o din mers, taică-său spuse:

— Ai bătut recordul la înot, Lu! Nu rămîi să mai înoți cu noi?

Lu?

Suzanne era pe punct să protesteze, cînd spre marea ei ușurare, Ludmilla clătină din cap.

— Nu, domnule, trebuie să mă întorc acasă. Am de lucru cu aranjatul florilor. Astăzi sînt multe de făcut.

Suzanne o privi țintă, fără urmă de zîmbet, chiar și atunci cînd Ludmilla îi spuse:

— La mulți ani, Suzanne.

— Mulțumesc, Ludmilla. Te rog mult, înainte de a te duce la bucătărie, vezi dacă mama are nevoie de ceva.

Mirarea îi spori, văzînd că taică-său întoarce capul, ca s-o privească pe Ludmilla, care se îndepărta cu pași grăbiți spre casă.

— Știai că venise să înoate?

— Cum?

Taică-său părea cufundat în gînduri.

— Ludmilla... De unde știai că...

Benedict îi tăie vorba, luînd-o cu brațul pe după umeri.

— Ciudată femeie! Am văzut-o coborînd pe plajă acum vreo douăzeci de minute. Și ce crezi că mi-a trecut prin minte? Dacă se întîmplă s-o tragă valurile spre larg? Cine s-ar mai îngriji de părul maică-tii diseară, cu toți aristocrații care vor veni ca s-o serbeze pe mica mea prințesă?

Suzanne rîse încetişor, ştiind că asta aştepta tatăl său de la ea. Acel straniu şi ridicol sentiment de tristeţe cu care se trezise încă de dimineaţă nu încetă s-o urmărească tot restul zilei, cu excepţia telefonului primit din Londra, de la fratele ei Charlie, tocmai cînd ea începea să se îmbrace pentru petrecere.

— Dè două zile mă tot ţin să-ţi telefonez, surioară. Aici e miez de noapte. Îţi urez „La mulţi ani", deşi cu două ore întîrziere. Ei, cum te simţi într-un anturaj atît de sus-pus? Mama mi-a scris că s-a sacrificat, lăsînd în urmă societatea civilizată din Palm Beach, şi-a venit în jungla jamaicană numai şi numai pentru tine! Am auzit că diseară vor să-ţi aducă un tînăr duce sau cam aşa ceva! Fii atentă dacă are cumva gropiţă în bărbie, asta înseamnă că s-ar putea să ascundă şi alte fisuri...

— Ah, Charlie, încetează! Doamne, ce bine-mi pare că te-aud!

Era adevărat! Fratele ei părea vesel şi fără griji ca întotdeauna. Legătura se întrerupse înainte ca ea să apuce să-l întrebe cum se descurca la Şcoala economică din Londra. Oricum, telefonul lui îi mai descreţise fruntea.

După-amiază, cînd venise Ludmilla ca să-i aranjeze părul, cu perle şi panglici asortate la colierul de culoarea mării, dăruit de părinţi, Suzanne o primise ceva mai îmbunată.

Avea dreptate taică-său. Ludmilla era o femeie stranie, care de multe ori o călca pe nervi, deşi cu maică-sa lucrurile păreau să stea cu totul altfel. Poate că maică-sa nu-şi permitea să-şi iasă din fire, tocmai pentru că Ludmilla era neîndoielnic o comoară, capabilă să realizeze mai bine ca oricine tot ce i se cerea.

Suzanne îşi propuse să fie drăguţă cu Ludmilla. Îşi închipuia că nu era uşor ca o fată abia cu cîţiva ani mai mare decît ea să fie despărţită de soţ, în vreme ce acesta lucra în gerul new-yorkez, imaginîndu-şi că nevastă-sa se distrează de minune în însorita Jamaică.

— Cred că ţi-e dor de Milos, îi spuse Suzanne, pe un ton pe care-l voia blînd şi înţelegător.

— Aşa e, Suzanne.

Ca de obicei, pe chipul ei nu se citea nimic.

— Sînt sigură că şi lui îi e dor de tine, însă măcar tu nu suferi de frig.

Suzanne îşi mişcă uşor umerii, decisă să-i ascundă Ludmillei că o usturau cumplit, după o după-amiază întreagă de plajă şi de stat în iolă. Nu voia să-i dea „Don'şoarei Mîndreţe-de-Piele-Albă" satisfacţia de a-i replica ceva de genul: „Eu te-am prevenit!"

Oare maică-sa o invitase şi pe ea la petrecere? Probabil că da. Cu siguranţă că Ludmilla va fi acolo. Ea avea un statut diferit de ceilalţi servitori ai casei, cu toţii negri ca smoala.

În clipa cînd Ludmilla îi aşeza la gît delicatul colier de perle şi ametist, îşi făcu apariţia Honey, răspîndind în jur o undă de parfum franţuzesc.

— Ah, scumpa mea, eşti absolut încîntătoare! Nicicînd n-ai fost aşa frumoasă! Cred c-ai să-ţi umpli carnetul de bal încă înainte de cină!

Honey se întoarse spre Ludmilla cu prefăcută severitate.

— Ei, domnişoară Ludmilla, acum să vedem ce facem şi cu dumneata! Ochii văd, inima cere! Domnişoară, te poftesc să vii la bal. Fii liniştită, nimeni n-o să-i sufle un cuvînt lui Milos, chiar de-ar fi să dansezi toată noaptea cu un necunoscut înalt, brunet şi frumos. Doar n-ai să rămîi în camera servitorilor, cu toţi negrii ăştia, de parc-ai face parte dintre ei. Tu eşti de-ai casei!

Ludmilla începu să rîdă. Suzanne o văzuse rîzînd atît de rar, încît nu se putu împiedica să nu remarce — ca şi tatăl ei cu un an în urmă — cum chipul Ludmillei devenea cu totul altul.

— N-am să rămîn în camera servitorilor, doamnă. Am să mă odihnesc în camera mea. Ştiţi bine că azi am stat în picioare toată ziua. Vreau să mă culc mai devreme.

— Nici nu vreau să aud! Nu astăzi! Azi e ziua Suzannei!

Benedict venise şi el în cameră, după Honey.

— Eeei! exclamă colonelul încîntat, dînd cu ochii de Suzanne. Zău că arăţi ca o prinţesă! Îmi acorzi cinstea să te invit la primul dans?

Benedict îşi scrise numele pe prima pagină a carnetului de bal al Suzannei. Între timp, Honey o trimise pe Ludmilla să se îmbrace.

— Nu te-ai îmbrăcat decît o singură dată cu rochia galbenă pe care ți-am dat-o anul trecut. Știu c-ai adus-o cu tine. Am văzut-o în șifonier.

Honey începu să bată din palme. Îi venise o altă idee.

— Ascultă, Ludmilla, n-am văzut niciodată cum te coafezi tu. Hai, fă-ne tuturor o surpriză! După cină, vino în cort să dansezi.

— Nu, doamnă. Nu pot... Vă rog să mă iertați.

— Ludmilla, noi insistăm să vii. E un ordin!

Glasul lui Benedict fusese atît de aspru, încît și Honey, și Suzanne îl priviră cu reproș.

— Benedict, aici nu ești la cazarmă! îl dojeni soția lui.

— Zău așa, tată! îi ținu isonul și Suzanne.

— Cum doriți, domnule! șopti Ludmilla.

Era trecut cu mult de miezul nopții. Pe Suzanne și pe Honey le dureau picioarele de atîta dans, și totuși ritmurile îndrăcite le aduceau iar și iar pe ring, în brațele tinerilor ofițeri și funcționari guvernamentali, școliți în arta de-a se face pe placul doamnelor.

Lumînările de pe măsuțele așezate de jur-împrejurul cortului arseseră aproape în întregime și înăuntru se făcea din ce în ce mai întuneric. Benedict o zări pe Ludmilla dansînd. Îi veni s-o ucidă și pe ea, și pe partener — un dobitoc de englez cu bărbia ascuțită, pe care chiar el i-l prezentase înainte de cină. Îl năpădi o furie cumplită, aproape dureroasă. Încercă să și-o domolească dînd pe gît pe nerăsuflate două pahare de rom tare.

Nu îndrăznise s-o invite, dar nici nu se așteptase ca ca să danseze cu altcineva. Se dusese să-i spună toate acestea și Ludmillei, cu vreuh ceas în urmă, văzînd-o că intră în cort, tocmai în clipa cînd el pierduse orice speranță că își va mai face apariția. Semăna cu Cleopatra: părul împletit în șerpi negri și prins în creștetul capului cu o gardenie, ochii subliniați cu un fard fumuriu pe care ar fi vrut să i-l șteargă cu sărutări, trupul zvelt și alb strălucind prin mătasea galbenă și transparentă.

În timp ce ritmul muzicii se întețea, Benedict se tortura singur, urmărind-o cum dansează. La un moment dat, o văzu cum se scuză și părăsește cortul. Aruncă o privire rapidă pe ringul de dans, tixit de lume. Honey și Suzanne erau absorbite de complicații pași de mambo. Gazdele lor își luaseră rămas-bun de cum bătuse miezul nopții.

Știa că riscă enorm. O dorea pe această femeie așa cum nu-și închipuise vreodată că va dori pe cineva. Nu era o simplă închipuire.

În ultimele trei luni purtase în trup o suferință fizică, silindu-se să se țină departe de ea, după ce luase măsuri ca și Milos să se afle la o distanță sigură: își lăsase șoferul în continuare cu treburi la New York, atunci cînd Honey plecase cu Ludmilla, să-și petreacă sezonul de iarnă la Palm Beach, ca de obicei.

Mireasma senzuală de iasomie și tuberoze a nopții tropicale îi făcea rău. Dacă n-o găsea, știa că va rămîne afară toată noaptea. Nu-și dădea seama ce-ar fi făcut, însă de un lucru era sigur: nu avea putere să-și petreacă noaptea în aceeași încăpere și, mai ales, în același pat cu Honey.

Cînd ochii i se obișnuiră cu cerul catifelat, pe care sclipeau puzderie de stele, zări o străfulgerare galbenă. O văzu îndreptîndu-se încet spre plajă.

— Ludmilla...

Benedict veni către ea, destul de aproape cît să-i simtă mirosul curat al trupului, nealterat de nici un parfum.

— Ludmilla...

Chiar și numele ei suna ca o poezie. Se strecurară amîndoi în spatele unui pîlc de bambuși. El o apăsă pe umeri, silind-o să îngenuncheze, fără să-și ia privirea de la ea și fără să vorbească. În depărtare continua să răsune ritmul de mambo. Benedict îngenunche lîngă Ludmilla, luîndu-i fața frumoasă în mîini, după ce-i desprinsese cu gesturi încete părul împletit în cozi grele.

Degeaba, de-acum nu mai putea da înapoi. La început, în Prangins, își luase măsuri de precauție. Pînă astăzi fusese prudent, chemînd-o la el doar atunci cînd o putea vedea fără nici un risc.

Dar acum, cînd îi ridica rochia galbenă de mătase, dezvelindu-i pe rînd coapsele, sînii şi umerii, înţelegea că dorinţa aceea dureroasă îl ardea atît de mult, încît uita de orice prudenţă.

Iaurt, germeni de grîu, drojdie de bere, melasă şi... ce mai era şi chestia asta care apăruse pe raft? Lapte praf degresat! Lui Milos îi veni să le mătură pe toate cu palma, azvîrlindu-le pe podea, dar se stăpîni şi-şi vărsă năduful numai pe pachetul de lapte praf, pe care-l aruncă cu putere de perete. Punga se sparse şi el privi cu tristă satisfacţie particulele mici şi albe plutind prin aer şi apoi poposind pe fotoliul din colţ, unde se aşeza de obicei Ludmilla, ca să citească *The New York Times*.

Nici nu era de mirare că ei îi era greaţă, dacă mînca tot soiul de porcării din astea americane! Aşa-i trebuia, dacă n-avea altă treabă decît să se ia după ultima modă americană în materie de alimentaţie, deprinsă în casa familiei Towers din Palm Beach, unde se pare că broşura *Cum să arătăm mai tineri şi să trăim mai mult*, scrisă de maniacul ăla de Hauser, devenise după toate probabilităţile un fel de Biblie a colonelului.

Milos oftă din adîncul sufletului, apoi deschise altă cutie de bere şi se uită la ceas a treia oară în ultimele trei minute. Unde naiba umbla nevastă-sa? Ştia că domnul Towers fusese chemat pentru douăzeci şi patru de ore la Washington — ceea ce pentru el însemna o nesperată zi liberă — iar doamna Towers plecase să-şi viziteze sora la Philadelphia, aşa că nu avea nevoie de coafeză.

Furie, bănuială, nelinişte — îi vuia capul, într-un vălmăşag de emoţii istovitoare, care-l torturaseră tot mai cumplit, de cînd Ludmilla se întorsese la New York, împreună cu familia Towers.

Începu să umble nervos de colo-colo prin apartamentul de două camere, situat în locuinţa din Park Avenue, în aripa rezervată servitorilor.

În aceeaşi după-amiază, ceva mai devreme, o sunase pe Ludmilla de la garaj, ca să-i anunţe vestea bună că avea o zi liberă în plus. Glasul soţiei sunase ciudat, parcă n-ar fi fost ea. Pusese totul pe seama faptului că Ludmilla nu se simţise

prea bine în ziua precedentă şi nu arătase prea grozav nici de dimineaţă, la 7.20, cînd el plecase să ia Cadillac-ul.

Mai dădu pe gît o cutie de bere. Dacă absenţa Ludmillei îl făcuse s-o dorească şi mai mult, mai rămînea ca şi cu ea să se întîmple acelaşi lucru. După ce colonelul îl avansase — acum era vice-preşedinte al secţiei de transporturi, răspunzînd practic de toate maşinile companiei — anul acesta nu mai avusese posibilitatea de-a petrece iarna împreună cu Ludmilla, care lucra la Palm Beach pentru doamna Towers. Însă despărţirea nu adusese nici o îmbunătăţire în relaţiile lor, aşa cum sperase că se va întîmpla. De fapt, situaţia era de mii de ori mai proastă. Acum frigiditatea ei se preschimbase într-o totală indiferenţă şi lipsă de reacţie faţă de el.

Luna trecută, pentru prima dată de la venirea lor în America, petrecută cu aproape doi ani şi jumătate în urmă, Milos încetase să se mai socoată vinovat de impasul în care ajunsese căsnicia lor. Nu-i mai părea rău pentru amîndoi şi nu-i mai găsea scuze Ludmillei. Îşi schimbase atitudinea în urma unei descoperiri cutremurătoare, pe care nu reuşea s-o dea uitării, oricît se străduia să şi-o scoată din minte.

Nu trecuseră decît cîteva zile de la întoarcerea ei la New York — zile triste pentru el, întrucît soţia nu-i acorda nici o atenţie, rămînînd absolut nepăsătoare la tot ce avea legătură cu persoana lui — cînd Milos o surprinsese în baie, spălîndu-se pe cap, în chiuvetă.

Pe ceafa ei, în locul de obicei ascuns sub păr, zărise un semn roşu aprins. Fusese atît de şocat, încît scoase un strigăt.

„Ludmilla! Ce-i asta?"

Ea îşi dăduse părul ud pe spate, cu o mişcare atît de bruscă încît îl plesnise peste faţă. Apoi îl privise în ochi, sfidătoare, fără urmă de tulburare, stînjeneală sau regret, spunînd:

„Cum? Ah, semnul? Mi s-a agăţat peria în păr. Probabil că m-am zgîriat."

Pe moment, el rămăsese fără replică. Fusese prea uluit, prea descumpănit, prea copleşit de durere. Toată noaptea rămăsese cu ochii în tavan, întrebîndu-se dacă exista o şansă cît de neînsemnată ca ea să fi spus adevărul şi apoi revenind cu obstinaţie la concluzia că explicaţia primită nu era cîtuşi de puţin plauzibilă. Era nevoit să accepte că semnul de pe gîtul soţiei nu putea proveni decît de la o muşcătură.

Deci Ludmilla avea un amant! Ludmilla Sukova, dragostea lui din copilărie, avea un amant!

Cu cît se gîndea mai mult, cu atît se convingea că astfel se explica totul. Cu excepția unui singur amănunt. Cînd avusese timp să se întîlnească cu el? Știa că la Palm Beach, mai mult chiar ca la New York, Ludmilla era zi și noapte la dispoziția doamnei Towers, iar excursia de două săptămîni în Jamaica avusese loc spre sfîrșitul lui ianuarie. Cît timp se păstra pe piele urma unei mușcături? Pielea ei era atît de albă, atît de sensibilă... Atunci poate chiar săptămîni... Asta însemna că amantul era în Florida. Sau poate că se aruncase în brațele altui bărbat, de îndată ce se întorsese la New York? În minte îi roiau fel și fel de presupuneri, alungîndu-i somnul și amărîndu-i zilele. Acum o bănuia pentru fiecare lucru pe care îl făcea... sau nu-l făcea. Și unde oare era în clipa asta?

Se duse în dormitor și trase sertatul de la măsuța ei de toaletă. Nici el nu știa prea bine ce caută. Un nume de bărbat? O adresă? O fotografie? Deodată îl cuprinse furia. Răsturnă conținutul sertarului pe podea. Cîteva hîrtii zburară pînă sub pat. Se aplecă să le ridice. Chitanțe pentru diverse lucruri de prin casă. O veche tăietură din ziar, despre moartea misterioasă a ministrului de externe ceh, Masaryk, care căzuse de la fereastra apartamentului său din Praga.

Sub pat, spre perete, zări o cutie. Era cutia muzicală a Ludmillei. Vîrî brațul dedesubt, ca s-o scoată de acolo, cu ochii plini de lacrimi la amintirea clipelor fericite petrecute împreună în țara lor. Deschise cutia, ca să asculte melodia atît de cunoscută a *Valsului patinatorilor*. Înăuntru se găsea o floare uscată, cu petalele înnegrite pe margini. Nu știa ce fel de floare era aceea, însă încă își mai păstra parfumul tropical, dulce și îmbătător. Trînti la loc capacul și cutia îi căzu din brațe, izbindu-se de podea. Lovitura făcu să i se desprindă fundul.

Acolo, înăuntru, era strecurată o carte de vizită.

DR. VICTOR MAZNER,
GINECOLOG,
CONSULTAȚII PE BAZĂ DE PROGRAMĂRI.
2792 PARK AVENUE. HOBOKEN, NEW JERSEY.

Pe spatele ei, cu un scris pe care Milos nu-l cunoștea, era notat: *«Orele 2 p.m., 22 aprilie.»*

Rămase nedumerit, cu ochii la cartea de vizită, dar cu privirea în gol. După vreun sfert de oră, se ridică și-și notă totul în agenda lui personală, apoi puse cartea de vizită acolo unde o găsise; așeză la loc fundul cutiei și o împinse sub pat, așa cum o zărise prima oară.

Cînd Ludmilla se întoarse, îl găsi calm și stăpînit, așa cum se învățase să fie în timpul ocupației naziste.

— Unde-ai fost? o întrebă cu voce indiferentă.

— M-am dus să-ți cumpăr *kolacek*.

Răsturnă pe masă o pungă de prăjiturele pentru ceai, dintr-acelea din care făcea și mama lui, la Praga.

— Unde-ai găsit așa ceva?

Înainte să descopere mușcătura, înainte să dea de cartea de vizită a doctorului, ascunsă cu atîta grijă, înainte... înainte... ah, cît s-ar fi bucurat că se gîndise la el! Acum însă era sigur că orice-ar fi făcut Ludmilla, el încetase o dată pentru totdeauna să mai fie orb.

— Giselle, camerista cea nouă, mi-a spus că în West Side se află un cofetar ceh. M-am dus să văd cu ochii mei și m-am convins că avea dreptate. Familia lui e din Moravia...

Ludmilla era neobișnuit de vorbăreață, dar el continua să nu spună nimic, auzind-o ca prin vis; în tot acest timp îi studia trupul, îngrozit să nu descopere ceea ce știa că va descoperi: o ușoară rotunjire a abdomenului și a sînilor, cum se întîmplase și cu sora lui în primele luni de sarcină, cînd și ea suferise, ca Ludmilla, de grețuri în fiecare dimineață.

Dacă rămăsese însărcinată, nu putea fi copilul lui. De la întoarcerea Ludmillei nu avuseseră nici un contact sexual. Îl refuzase cu îndîrjire, de parcă ar fi vrut s-o violeze. Într-adevăr, dacă ar fi reușit s-o pătrundă, ar fi fost aproape un viol. Și pentru prima dată în căsnicia lui nereușită, Milos se simțise prea abătut ca să mai insiste.

Dacă era gravidă, oare avea de gînd să-i spună? Pe 22 aprilie? Își închipuia cumva că el era atît de dobitoc încît să se mulțumească numai cu atît? Că-i va îngădui să-i fie soție și să-și crească bastardul în casa lui?

Ludmilla ştergea de pe jos laptele praf, fără să scoată o vorbă. Lui Milos îi veni să dea cu ea de perete, aşa cum făcuse şi cu punga de lapte. Simţea nevoia s-o facă să sufere, la fel cum îl îndurerase şi ea, încă din ziua cînd sosise în America. Femeia asta îi datora totul! Totul!

22 aprilie se întîmplă să cadă chiar în ziua liberă a Ludmillei, cînd de regulă — dacă se putea — se străduia şi el să fie acasă. Orice s-ar fi întîmplat, în ziua asta avea de gînd să meargă la ora 2 p.m. în Hoboken, Park Avenue, numărul 2792. Dacă temerile lui se adevereau şi va descoperi că Ludmilla se dusese la doctor, neliniştită că rămăsese gravidă, atunci Milos va avea grijă ca domnul şi doamna Towers să afle adevărul, anume că primiseră în casa lor o tîrfă. Era decis să facă tot ce-i stătea în putinţă ca s-o azvîrle din nou în şanţ, unde-i era locul.

Pe 22 aprilie ploua cu găleata. Milos s-ar fi mîniat pe Dumnezeu de-ar fi fost altfel. Într-o asemenea zi, nu era cazul să strălucească soarele. Se gîndi că din cauza ploii, îi va trebui mai mult de o oră ca să ajungă în New Jersey, loc care pînă săptămîna trecută, cînd făcuse o cursă de probă, îi fusese cu desăvîrşire necunoscut. Atunci greşise drumul, luînd-o pe podul George Washington, în loc de pasajul Lincoln.

Astăzi nu va repeta greşeala. Era pregătit pentru orice, cu excepţia unui singur lucru. Ce-avea să-i spună Ludmillei cînd ea va ieşi din cabinetul doctorului şi-l va găsi în sala de aşteptare? Îşi luase pînă şi certificatul de căsătorie, ca să-l arate asistentei în caz că ar fi fost necesar să-şi justifice dreptul de-a veni acolo.

Dar Ludmilla cum va ajunge la doctor? *Dacă* se va duce! Poate că nici n-avea de gînd. Poate luase cartea de vizită pentru vreo prietenă.

În ultimele două săptămîni, în aşteptarea zilei de 22, Milos se întrebase dacă nu era pe cale să-şi piardă minţile. Dar astfel de stări de cumpănă treceau repede. Se întîmplase în mai multe rînduri ca ea să vină tîrziu acasă sau să întrerupă brusc o convorbire telefonică în momentul cînd el intra în bucătărie.

În plus, descoperise că Ludmilla luase cartea de vizită a ginecologului din cutia muzicală.

Chiar dacă irosea timp şi benzina patronului, măcar avea o şansă să-şi recapete liniştea sufletească. Oare? Iar în caz că expediţia de astăzi n-avea să ducă nicăieri, ştia că va rămîne cu ochii în patru pînă ce va descoperi ceea ce acum era convins că există: viaţa secretă a Ludmillei. Trebuia s-o descopere şi s-o distrugă, înainte să fie el distrus.

Dumnezeu nu trimisese numai ploaia, ci aranjase şi ca domnul Towers să-şi prelungească şederea în Elveţia cu două zile. Astfel, deşi primise un mesaj conform căruia trebuia să-l ducă pe domnul Norris la Philadelphia, în loc să-l aştepte pe colonel la aeroportul Idlewild, Milos reuşise fără prea mari probleme să paseze această grijă isteţului său adjunct de la transporturi. Domnului Norris oricum nu-i păsa cine-l va duce cu maşina. Întotdeauna se cufunda în maldăre de hîrţoage şi nu stătea de vorbă cu nici unul din şoferi, nici măcar cu el.

Aşa cum descoperise Milos săptămîna trecută, Park Avenue din Hoboken nu avea nici în clin, nici în mînecă cu superbul bulevard new-yorkez cu acelaşi nume, de pe malul celălalt al fluviului Hudson. Mergînd cu maşina de-a lungul bulevardului mohorît din Hoboken, cu şapte zile în urmă, Milos simţise cum îl cuprinde o tristeţe şi mai adîncă. De data asta, ajunse cu mult mai devreme decît intenţionase. Pînă la misterioasa programare de la ora 2 p.m. mai erau douăzeci de minute. Milos se tolăni pe bancheta maşinii, la distanţă de un bloc faţă de numărul 2792, rozîndu-şi unghiile şi rugîndu-se la Dumnezeu şi la toţi sfinţii să se fi înşelat.

La două fără zece, din josul străzii se apropie un Cadillac negru, care opri în dreptul numărului 2792. Inima lui Milos începu să bată nebuneşte. Din limuzină coborî soţia lui, care se opri o clipă, aplecîndu-se spre portieră, să-i spună ceva bărbatului de la volan. Milos văzu cum deschide umbrela, înainte de a traversa strada. Era pe punctul de-a porni după ea, cînd-bărbatul coborî şi el din maşină şi-o strigă pe nume.

Văzînd cine era bărbatul, Milos se albi la faţă ca un mort. Îşi încleştă amîndouă mîinile pe volan, temîndu-se să nu leşine.

I se puse un nod în gît: prin fața ochilor lui uluiți trecea colonelul Benedict Towers, patronul, pe care-l credea în clipa aceea la Geneva. Colonelul se duse la Ludmilla, luînd-o în brațe și strîngînd-o la piept, apoi îi sărută obrazul înălțat spre el, de parcă ea ar fi fost singura femeie din viața lui. Milos rămăsese fără grai. Rațiunea îl îndemna să sară din mașină, să alerge la ei și să-i despartă, să-și repeadă pumnul uriaș în gura acelui trădător ticălos. Totuși nu făcu nici o mișcare, cuprins de amorțeală și de greață, în vreme ce nevastă-sa urca treptele, dispărînd în spatele ușii de la numărul 2792. Într-o clipă, limuzina se făcu nevăzută.

Milos își îngropă fața în palme și începu să plîngă așa cum nu mai plînsese de cînd naziștii îl ridicaseră pe taică-său, în 1943. Nu mai ținea socoteala timpului. Cum era posibil? Ce însemna asta? Unde plecase Towers? De ce o adusese aici, dacă nu rămăsese alături de ea?

Toate planurile pe care și le făcuse dinainte, se topiseră fără urmă. Din nou se gîndi că poate își pierduse mințile, poate fusese o nălucire. Se uită la ceas. Trecuse aproape o jumătate de oră. Coborî din mașină, neștiind dacă se va putea ține pe picioare. Nu avea nici un gînd precis, însă trebuia cu orice preț să afle ce se întîmplă, chiar de-ar fi fost să se prăbușească fără suflare la picioarele Ludmillei.

Urcă scările ca un somnambul și pătrunse într-un holișor mirosind puternic a vopsea proaspătă. Pe plăcuța de alamă figurau patru nume — toate de doctori. Doctorul Mazner își avea cabinetul la etajul trei. În ascensor nu încăpeau mai mult de două-trei persoane — sau chiar numai una, dacă era vorba de o femeie gravidă, își spuse el în gînd.

Degetul mare îi sîngera. Probabil că-și rosese unghia pînă în carne, iar acum sîngele mînjise certificatul de căsătorie. Cu actul în mînă, apăsă pe butonul interfonului de la cabinetul doctorului Mazner. Un bîzîit puternic îi dădu a înțelege că putea intra. În sala de așteptare nu era nimeni, dar Milos recunoscu trenciul Ludmillei și umbrela atîrnînd în cuier.

O asistentă în halat alb stătea la un birou cu geamuri de jur-împrejur. Vorbea la telefon, zîmbind cu amabilitate.

— Da, domnule Gates, totul merge bine. Mai durează încă vreo jumătate de oră.

Gates? Mai degrabă Towers, își zise Milos, negru la față de furie. Așa deci! Sunase să vadă cînd putea să vină s-o ia pe Ludmilla și să fie primul care va afla rezultatul testelor. Ei, dacă-i pe-așa, atunci domnul Gates va avea o surpriză cum nu pomenise de cînd lumea!

— Cu ce vă pot fi de folos?

Acum asistenta era încruntată.

— Soția mea... a venit la doctor... La doctorul Mazner. Vreau să vorbesc cu doctorul... Vreau s-o văd.

Își dădu seama că bate cîmpii. Își îndepărtă părul ud de pe frunte și se agăță cu mîinile de ferestruica ghișeului, împiedicînd-o pe asistentă s-o închidă..

— Soția dumneavoastră?

Tonul ei fusese rece și neîncrezător.

— Da... Ludmilla Sukova.

Strecură prin ferestruică certificatul de căsătorie, care căzu pe biroul asistentei.

— Vreau să-l văd pe doctor chiar acum. Soția mea e sau nu gravidă?

Ridicase tonul. În ochii asistentei se citea spaima.

— O clipă.

Femeia se ridică și dispăru pe ușa din spatele ei. Rămas singur, Milos nu mai stătu pe gînduri și porni după ea, ajungînd într-o mică anticameră. Merse pe urmele asistentei, dar nu ajunse în cabinet, așa cum își închipuise, ci pe un culoar îngust. Din încăperea aflată la capătul culoarului răzbăteau gemete înăbușite. Chiar în clipa aceea își făcu apariția asistenta.

— Nu aveți voie să... Vă rog să plecați!

El o dădu la o parte din drum cu un gest violent și deschise ușa de unde veneau gemetele. Se trezi într-o sală de operație. Un bărbat în halat chirurgical de culoare verde tocmai își scotea masca de tifon. În spatele său se găsea altă asistentă, cu nasul și gura încă acoperite. Milos se repezi la doctor, cu capul înainte, de parcă ar fi urmărit să marcheze un gol la jocul de fotbal.

— Ludmilla! urlă el.

Într-o fracțiune de secundă, scena i se întipări în memorie pentru vecie: doctorul încovoindu-se de durere în urma

loviturii şi... Ludmilla! Ludmilla — culcată pe spate, cu şoldurile înguste lipite de marginea mesei ginecologice, cu genunchii ridicaţi şi depărtaţi unul de altul, sprijiniţi în scăriţe de oţel. Sîngele curgea din ea şiroaie. Gemea, dar îşi ţinea ochii închişi şi nu făcea nici o mişcare.

— Criminali... Crimi...

Dădu să se apropie de ea, dar o mînă îi astupă nasul cu o cîrpă udă. Simţi miros de eter. În vreme ce doctorul şi sora îl tîrau afară din sala de operaţie, răsucindu-i cu forţa mîinile la spate, Milos îşi pierdu cunoştinţa.

Cînd îşi veni în fire, se găsea într-o încăpere întunecoasă. Îi vîjîia capul de durere. În viaţa lui nu avusese o asemenea migrenă. Deschise ochii şi-i închise iarăşi, speriat. Nu-i venea să creadă, dar se afla în dormitorul lui de-acasă. Nu se înşela. Iată şi uniforma de gală, abia adusă de la curăţătorie şi atîrnată de cuiul uşii, acolo unde o pusese el cu mîna lui, în aceeaşi dimineaţă.

Se aşeză în capul oaselor, la marginea patului. Simţi că se învîrte casa. Se repezi la baie, unde începu să vomite, cu stomacul frămîntat de spasme cumplite.

Ceva mai tîrziu, se uită la ceasul de pe consola din bucătărie şi văzu că se făcuse opt şi un sfert seara. Oare era tot 22 aprilie? Unde se afla Ludmilla? Maşina companiei staţiona şi-acum în Park Avenue, Hoboken? Pe el cine-l adusese acasă? Towers în persoană? Sau poate doctorul care făcuse avortul, asasinînd copilul nenăscut al Ludmillei şi-al colonelului? Se duse să caute în buzunarul de la haină, unde lăsase cheile maşinii de care i se îngăduia să se folosească la nevoie — aceeaşi cu care se dusese de două ori la Hoboken. Nu mai erau acolo. Cineva se servise de maşină ca să-l aducă înapoi la New York.

Îl podidi plînsul. Cum va mai putea privi în ochii răi şi înşelători ai Ludmillei? Cum să continue să trudească pentru un monstru care-i furase nevasta, ademenind-o cu bogăţia şi puterea lui? Abia acum îşi dădea seama că Towers fusese întotdeauna un monstru. Cînd dorinţele lui nestăpînite lăsaseră o urmă palpabilă, o dusese pe soţia lui la un doctor care făcea avorturi, ca astfel să scape de răspundere. Milos ştia bine că

era în obiceiul lui Towers să se descotorosească de orice şi oricine l-ar fi plictisit sau i-ar fi creat neplăceri.

„Toate rezolvate într-o singură zi!"

Deseori îl auzise pe Towers spunînd această frază, faţă de domnul Norris şi de alţi directori adjuncţi de la, atunci cînd se întorceau cu maşina, felicitîndu-se zgomotos unii pe alţii, pentru succesul cine ştie cărei afaceri încheiate de blestemata aia de companie!

Numai că de data asta, colonelul „Mare-şi-Tare" nu va scăpa atît de ieftin! Trebuia să plătească! Avortul însemna asasinat, pruncucidere. Dacă Towers nu-i va plăti despăgubiri, Milos se va duce la poliţie, iar Ludmilla va ajunge după gratii, unde-i era locul. Cîndva, Milos le va explica totul părinţilor ei şi Natașei. Şi încă ceva, va face pe dracu-n patru ca ziarele să afle cine era omul care-o vîrîse în puşcărie.

Ludmilla nu se întoarse acasă nici pînă a doua zi de dimineaţă, cînd Milos descoperi că tot curajul i se topise şi că tremura din tot corpul. Cînd încercă să se bărbierească, se alese cu o tăietură adîncă la bărbie.

Începu din nou să umble de colo-colo prin apartament, înţelegînd că nu-şi putea pune nădejdea decît într-o singură persoană: doamna Towers. Şi ea fusese înşelată. Fără îndoială că va şti cum să procedeze. Aflase deja ce se petrecuse? Oare patronul îl depusese ca pe o ladă de gunoi în aripa rezervată servitorilor, ca apoi să urce la etajul paisprezece, anunţîndu-şi întoarcerea din Elveţia, exact în ziua cînd urmase iniţial să sosească? Mărturisise soţiei batjocorite atîta timp cum o înşelase chiar cu propria-i coafeză? Milos se îndoia. Întotdeauna remarcase inteligenţa şefului. Ceea ce i se dezvăluia acum era viclenia machiavelică cu care o atrăsese şi pe Ludmilla într-un păienjeniş de minciuni. Ludmilla o înşelase pe femeia care o ajutase atît de mult. Doamna Towers n-avea să-i ierte asta niciodată.

Din nou, Milos simţi că se sufocă, amintindu-şi grozăvia celor întîmplate. Bîjbîind ca un moşneag, se duse la dulăpiorul de medicamente, unde ţinea o sticlă de coniac, pentru caz de necesitate. De la al doilea pahar începu să-şi recapete vigoarea, şi-odată cu ea, firul logic al gîndirii. Fără îndoială, colonelului

Towers nici nu-i trecea prin minte să-şi strice casa. Era cu neputinţă să trăiască alături de o servitoare, cu-atît mai puţin s-o ia de nevastă. Prin urmare, cu toată solicitudinea de care dăduse dovadă acolo, pe strada aceea mizerabilă din Hoboken, era mai mult ca sigur că acum, cînd fusese dat în vileag, se va grăbi să mușamalizeze totul.

Ludmilla va fi concediată, iar el va fi pus pe liber de compania , probabil plătindu-i-se ceva bani, îndeajuns cît să-şi poată cumpăra un garaj pe undeva. Încet-încet, asemenea unui convalescent care se dă jos din pat pentru prima oară după o boală gravă, Milos începu să se pregătească pentru întrevederea care ştia că-i va schimba cursul vieţii.

Honey era mai deprimată ca oricînd. Pînă aici îi fusese! Chiar şi sora ei din Philadelphia îi spusese că începeau să-i apară riduri la ochi şi în colţul buzelor. Sperase că măcar ei îi putea face confidenţe, dar era prea mîndră pentru asta.

Cum să-i povestească lui Joyce că nu mai ştia cum să-i intre în voie soţului? Cum să-i spună că se petrecea ceva ce ea nu reuşea să înţeleagă? Că nimic din ce făcea sau spunea nu era bine şi că el se agăţa de orice prilej de-a o expedia de-acasă?

„De ce nu pleci cîteva luni la Paris, cu Suzanne? De ce nu mergi să-l vizitezi pe Charlie la Londra?"

Venea şi el să petreacă cele „cîteva luni" alături de ea? Bineînţeles că nu. Trecea doar să le vadă şi-apoi pleca înapoi cu avionul, cît de curînd posibil, iar regăsirea era oricum lipsită de bucurie. De cîtva timp încoace, aşa stăteau lucrurile.

Honey rămase culcată în patul uriaş, ascultînd ropotul ploii. Şi ieri plouase toată ziua, dar ei puţin îi păsa. Benedict îşi prelungise şederea la Geneva, iar ea nu-şi făcuse nici un fel de program, pentru că era ziua liberă a Ludmillei. Stătuse aproape tot timpul în pat.

Astăzi era altceva! Trebuia cumva să scape de tristeţea asta. Avea bilete la matineu la *The Member of the Wedding*, după care era invitată la cocktail-ul dat de Dorothy Kilgallen.

Poate că pînă în prînz o va ruga pe Ludmilla să-i facă un masaj facial.

Se întinse să-şi ia agenda din sertarul de la noptieră, şi-n aceeaşi clipă cineva aprinse lumina în dormitor. Honey scoase un ţipăt de spaimă, apoi se prăbuşi la loc între perne. Era Benedict. Colonelul veni repede spre ea, aşezîndu-se pe marginea patului.

— Doamne Dumnezeule, ce m-ai speriat! De ce naiba ai făcut asta? Ce s-a întîmplat? Eşti ud leoarcă! Cum de nu te afli la Geneva? Mi-a zis Mary B. că vii abia mîine. Ce e? Nu te mai uita aşa la mine. Pur şi simplu mă înspăimînţi. Cît e ceasul?

— Şapte sau şapte jumătate... Nu ştiu.

Niciodată nu-l văzuse pe Benedict în asemenea hal, nici chiar în ziua în care aflase de moartea lui taică-său.

— Ce s-a întîmplat?

Honey îşi duse mîna la gură.

— Sper că nu... Suzanne... Sau Charles... Oh, Benedict!

Începu să plîngă în hohote.

— Nu, nu, nici vorbă.

Colonelul se sculă şi se duse la fereastră, fără să tragă draperiile, ci doar stînd acolo, cu umerii aplecaţi, încercînd să-şi recapete stăpînirea de sine. Honey alergă la el, înlănţuindu-l cu braţele.

— Spune, Benedict! Orice s-ar fi întîmplat, sînt aici, cu tine! Sînt cu tine!

El se întoarse, privind-o în ochi, cu buzele strînse.

— Nu te merit, Honey. Ţi-am făcut un mare rău...

De săptămîni întregi se aştepta să audă că Benedict avea o legătură. De fiecare dată cînd se întîlnea cu vreo prietenă sau primea un telefon, îşi închipuia că va afla un nume, un zvon, o relatare, de la „un binevoitor". Nu fusese şi ea de multe ori în aceeaşi situaţie faţă de unele dintre prietene? Nici nu-i trecuse prin minte că Benedict ar putea să mărturisească.

Se trase înapoi, fără să-şi ia mîna de pe braţul lui.

— Spune, Benedict. Am bănuit de mult. Ce este? Vrei să divorţăm?

Acum, că totul ieşea la iveală, se simţea ciudat de detaşată, de parcă ar fi fost vorba de un străin, fără nici o legătură cu persoana ei.

Spre marea-i uluire, Benedict o strînse la piept, aproape cu violență.

— Cum? Ah, Doamne, nici vorbă! Niciodată! Toată noaptea am umblat ca un nebun. Abia acum am început să-mi vin în fire. Am fost nebun... nebun...

Ea încercă să-l întrerupă.

— Dar cine e? Și ce...

Înainte de a-și sfîrși fraza, Benedict îi tăie vorba, cu glasul tremurînd de emoție.

— Ludmilla, nevasta lui Milos... A fost o nebunie, repetă el. O nebunie... de neiertat... de necrezut... Ieri, Ludmilla a făcut un avort. Eu am dus-o la doctor. Era copilul meu... al *nostru*. Milos a aflat tot. Cred că ne-a văzut împreună. A venit acolo, să dea ochii cu ea... poate chiar s-o omoare. Probabil m-ar fi omorît și pe mine dacă ne-am fi găsit față în față.

Încercă s-o rețină pe Honey lîngă el, dar ea i se smulse din brațe, strigîndu-și în gura mare disperarea, neîncrederea, ura. Alergă la fereastra din celălalt capăt al dormitorului și trase brusc draperiile, încercînd să deschidă fereastra, hotărîtă mai curînd să se arunce în gol decît să suporte încă o clipă povarea celor auzite.

El o strînse din nou la piept, aproape cu forța, încercînd s-o sărute, s-o ducă înapoi în pat, dar ea țipa, zgîriindu-l cu unghiile și zbătîndu-se să se elibereze.

— Nu m-atinge! Nu m-atinge! Ah, Doamne, cum ai putut? Cum ai putut? Cu o servitoare nenorocită! Nu m-atinge! Nu m-atinge! Vai, ce rușine! Ce rușine!

— Iartă-mă, Honey, te implor, iartă-mă! Nu știu dacă mai are importanță pentru tine, dar eu n-am să-mi iert asta toată viața...

Timp de aproape o oră, ea continuă să țipe și să plîngă, încercînd mereu să fugă la fereastră, în timp ce el o ruga în genunchi să-l ierte și să-i mai acorde o șansă.

Pe la nouă și jumătate se mai liniști. Stătea culcată, plîngînd înăbușit, cu fața înfundată în pernă. Se auziră ciocănituri în ușă. Probabil era camerista, aducînd micul dejun.

Benedict deschise ușa. Giselle se dădu înapoi văzîndu-l în prag, posomorît și tras la față.

— Iertați-mă, domnule. Nu știam că v-ați întors. Doamna servește micul dejun chiar acum sau doriți să mă întorc mai tîrziu?

— Dă-mi mie tava.

Giselle părea ușor stînjenită.

— Domnule, a sosit un bilet de la Milos... Împreună cu ziarele. Scrie că trebuie s-o vadă pe doamna în dimineața asta, într-o chestiune urgentă, referitoare la Ludmilla. Pare foarte abătut, domnule.

— Bine, Giselle, mă ocup eu de asta. Spune-i lui Milos că-l rog să treacă pe la biroul meu în cursul dimineții.

— Am înțeles, domnule.

Cînd ușa se închise, Honey se ridică în capul oaselor, cu fața umflată și roșie de plîns.

— Dă-mi biletul! ceru ea cu voce tăioasă.

Benedict îi întinse mesajul de la Milos. Ea îl citi în tăcere, apoi îl rupse în bucăți și se vîrî la loc, sub cuvertură.

După vreo cîteva minute vorbi cu glas înăbușit.

— Va să zică n-a reușit s-o omoare pe căteaua aia! Unde-i acum?

— Într-o pensiune, proprietatea doctorului, acolo în New Jersey.

— Nu vreau să-i mai văd în vecii vecilor, nici pe ea, nici pe el. Să plece din casa mea, acum, chiar în clipa asta! M-ai înțeles? Vreau să-i concediezi pe amîndoi. Scoate-i în stradă, cu calabalîc cu tot. Să nu îndrăznești să mai pomenești în fața mea numele vreunuia din ei. Plătește-le atît cît le datorezi și dă-i afară! Afară! Să rămînă pe drumuri!

— Bine, Honey! Honey, scumpa mea, oare mă vei putea ierta vreodată?

Încercă să-i îndepărteze palmele de la ochi, dar fără succes.

— Nu știu... Nu știu... Lasă-mă în pace! Mi-ai distrus sufletul! Lasă-mă în pace! Spune-i lui Mary B. să contramandeze tot. Tot! Spune-i c-am murit!

— Ah, Honey...

Avea lacrimi în glas, dar ce mai conta acum? Honey știa că oricît de mult s-ar fi căit Benedict pentru ceea ce făcuse, ca va suferi cu mult mai mult.

Într-un fel, tot ce-i spusese lui era adevărat. Honey Towers cea de altădată, veselă și dornică de distracții, murise. Poate cu timpul avea să se nască o altă doamnă Towers, mai puternică, mai demnă de-a fi iubită, dar asta s-ar fi întîmplat peste cine știe cîtă vreme, poate niciodată.

Din nou se auziră ciocănituri la ușă. În prag se ivi Giselle, cu o figură extrem de tulburată.

— Iertați-mă, domnule, însă Milos spune că vrea să discute mai întîi cu doamna Towers. Zice că nu pleacă de-aici pînă cînd nu vorbește cu dînsa. Nu știu ce-i cu el, domnule.

Giselle stătea gata să plîngă.

Honey azvîrli deoparte cuvertura și alergă la ușă, țipînd atît de tare încît Milos, care rămăsese la intrare, nu mai avea nevoie de Giselle ca să-i repete mesajul.

— Să pleci din casa mea, tu și tîrfa de nevastă-ta! Sînteți concediați amîndoi!

Urmă o clipă de tăcere, apoi din nou țipătul lui Honey.

— Ia și boarfele dezmățatei ăleia! Dacă o prind că îndrăznește să calce pe aici, chem poliția! Afară! Afară! Afară!

Londra, 1951

În autobuzul care-o ducea la salonul din Grafton Street, Ludmilla citi mai întîi *Times* și-apoi *Daily Telegraph*, unde scria despre agitațiile comuniste de la Paris, plănuite cu grijă *astfel încît să coincidă cu vizita generalului Eisenhower*, primul comandant suprem al SHAPE[1], „rezultat din Pactul Nord-Atlantic, scutul de protecție al Europei" — după cum consemna *Times*-ul:

«Nu mă sinchisesc de trei mii de comuniști care demonstrează împotriva mea», declara Eisenhower în paginile ziarului Daily Telegraph. «Lucrul cel mai grav e că nu s-au găsit trei mii sau măcar trei sute de francezi care să demonstreze pentru mine.»

Citea știrile externe ca să nu se mai gîndească la importanta întrevedere pe care urma s-o aibă. Era un obicei pe care-l căpătase în cursul ultimului an, cumplit de greu pentru ea, precum și un mod de a-și impune să compare nenorocirile, dificultățile, crimele, schilodirile și tot ce se petrecea pe lume, cu propria-i nefericire.

«Am început să adun fonduri», scrisese cu o lună în urmă în jurnalul zilnic, început din ziua cînd sosise la Londra, cu

1 *SHAPE* (*Supreme Headquarters Allied Powers*): Comandamentul suprem al forțelor aliate. (n.t.)

intenția de a-și face niște proiecte și de-a se apuca de ceva. Întotdeauna scria în cehă, de teamă ca nu cumva, din întîmplare, cineva să afle prin ce trecuse. *«Mă apropii de douăzeci și cinci de ani, sînt sănătoasă, am găsit o slujbă cu mari perspective. Nu am probleme financiare, cu condiția să trăiesc numai din venitul obținut, fără să mă ating de banii puși deoparte ca să-mi făuresc un viitor. Trăiesc într-o țară liberă și democratică, am o casă simplă dar confortabilă și, mai cu seamă, am dovedit că mă pot descurca și singură. Sînt cumva și fericită? Oricum, mult, mult mai fericită de cît pe vremea cînd eram legată de un soț pe care devenise limpede că nu-l iubisem niciodată.»*

Era încă prea devreme și prea dureros să-și aștearnă pe hîrtie gîndurile despre Benedict Towers. Așa cum refuzase cu hotărîre să-l revadă, în tot timpul cît colonelul îi aranjase plecarea în Europa, la fel de îndîrjit lupta să nu se mai gîndească la el. Nu răspunsese la lunga scrisoare, primită imediat după sosirea ei la Londra. Ce rost ar fi avut? Ludmilla nu avea nevoie ca el să-i explice hotărîrea luată. Locuise în casa lui și știa mai bine ca oricine de ce nu putea renunța colonelul la căsătoria cu Honey. Această constatare nu făcea decît să sporească disprețul și mînia Ludmillei, atît pentru propria-i naivitate de-a fi crezut în „iubire", cît și pentru slăbiciunea lui de neiertat.

Rezistase tentației de a-și pune telefon (oricum, în Londra postbelică era foarte dificil să obții un post), de teamă ca nu cumva într-o zi să-i audă glasul la celălalt capăt al firului și să reînceapă vechea poveste.

La început îi fusese cumplit de greu. Acum i se părea ceva mai ușor, deși vindecarea era foarte lentă. Chinul dispăruse, însă uneori revenea pe neașteptate — o durere aproape fizică, stîrnită de vreo remarcă întîmplătoare, de priveliștea unui bărbat care de la spate aducea cu Benedict, de vreun vis sau de simpla vedere a numelui companiei „Towers" în ziare sau pe un produs de-al lor.

Își promisese că va veni o zi — spera că nu prea îndepărtată — cînd Benedict nu va mai ști unde s-o găsească, iar ea va înceta să mai tresară de fiecare dată cînd aude soneria. Deja făcuse primul pas, părăsind slujba pe care i-o găsise Benedict la Londra, la cea mai mare farmacie a orașului — un magazin

extrem de elegant din Wigmore Street, cunoscut sub numele de „John Bell and Croydon".

Dacă reușea să obțină o avansare de la Helena Rubinstein, pentru care lucrase în ultimele șase luni, atunci putea începe să-și caute o nouă locuință.

Cum autobuzul se apropia de Piccadilly, unde urma să coboare, Ludmilla își scoase repede cutioara de pudră. Așa cum se temuse, se murdărise pe obraz cu cerneală de tipar! Peste cinci minute avea să se întîlnească pentru prima oară chiar cu „Doamna", a cărei piele, neatinsă de lumina soarelui, era fără cusur, făcînd-o să pară cu patruzeci de ani mai tînără — așa i se spusese.

Își șterse repede pata cu pămătuful și-și dădu pe buze o nuanță de ruj mai strălucitoare, Gala Rose, scos de firma „Helena Rubinstein". Așa mai mergea. Polonezul Jan Feiner, vecinul ei din Mews, ceva mai încolo de King's Road — cel care-o informase despre inaugurarea salonului „Helena Rubinstein" din Mayfair — îi spusese ce să îmbrace și cum să se poarte. Această șansă i-o datora în mare parte lui Feiner, care se număra printre favoriții Doamnei, așa că știa ce spune. Polonezul era un chimist talentat și se zvonea că s-ar putea să fie transferat la sediul new-yorkez al firmei „Rubinstein".

Și astăzi îi urmase sfatul privind îmbrăcămintea, nu pentru că i-ar fi fost greu să aleagă din șifonier un taior sobru, de culoare închisă. Amîndouă taioarele pe care le avea erau „sobre și de culoare închisă". Totuși, ea nu și-ar fi pus eșarfa galbenă cu buline, primită de la Feiner, „ca să-i aducă noroc" și pe care Ludmilla o acceptase fără prea mare tragere de inimă. Nu putea suferi galbenul, însă tînărul cel zvelt și studios îi spusese că, din nefericire, era una din culorile preferate ale Doamnei.

„După părerea ei, dă o strălucire naturală pielii, iar dacă o porți mai aproape de față, se reflectă pe chip ca o rază de soare", îi povestise Feiner. „Doamnei o să-i placă grozav tenul tău, ceea ce înseamnă că bătălia e pe jumătate cîștigată. Și eu te-am remarcat tot pentru asta."

„Cum să mă adresez?" îl întrebase ea, neliniștită, cu o seară mai înainte, cînd el o pusese să-și repete rolul, stînd împreună la un pahar de *gin and tonics*, la barul din colț. „Știu că în viața particulară e prințesă. Să-i spun prințesa Gourielli?"

„Nu. La birou i te adresezi cu Doamna, iar dacă stai de vorbă cu alții despre ea îi spui Doamna Rubinstein. Numai în societate e prințesa Gourelli. Soțul ei — care-i rus, de fapt georgian — insistă ca ea să folosească titlul chiar și la petrecerile pe care le dau din cînd în cînd pentru o parte din personalul englezesc de la Claridge's."

Jan se oprise, pufnind în rîs.

„E prima dată cînd te văd cu-adevărat entuziasmată de ceva".

Cîtă dreptate avea! Nopatea tîrziu, neputînd să adoarmă, se gîndise că, într-adevăr, era prima dată după luni întregi cînd ardea de nerăbdare să facă ceva, în loc să-și tîrască existența de-a lungul zilelor. Îi era teamă, dar Jan o liniștise, spunîndu-i că de obicei, solicitanții unei slujbe ca cea pe care o voia ea erau intervievați, nu de Ceska Cooper — sora mai mică a Doamnei, care conducea afacerile din Anglia, împreună cu Boris Forter, un adevărat geniu al finanțelor — ci chiar de formidabila Helena în persoană.

Avusese noroc să-i iasă în cale Doamna. Aflase că, odată la cîțiva ani, Helena Rubinstein venea în Europa să vadă dacă vreuna din filialele străine — fiecare condusă de un membru al familiei — nu ascundea ceva talente insuficient valorificate. Toți știau că trebuie să scoată la iveală pe cineva. Pentru doamna Rubinstein era esențial să se întoarcă în America nutrind convingerea că numai și numai ea era în stare să asigure progresul companiei. Atît Forter cît și Feiner menționaseră numele Ludmillei, în calitate de cosmeticiană care folosea produsele firmei „Helena Rubinstein" nu numai cu mare pricepere, dar și cu multă imaginație.

Ludmilla urcă scara abruptă care ducea la etajul unde se aflau birourile conducerii. Îi tremurau mîinile, însă era sigură că în rest reușea să-și ascundă emoția. Secretara doamnei Cooper vorbea la telefon. Dînd cu ochii de Ludmilla, se uită la ceas, apoi îi făcu semn să ia loc pe scaun. Din spatele ușilor capitonate răzbăteau vorbe răstite și din cînd în cînd, cîte o bufnitură. Secretara nu le acordă nici o atenție, nici chiar atunci cînd doamna Cooper năvăli afară din birou, urmată de o femeie cu priviri rătăcite, pe care Ludmilla o bănui a fi de la agenția de publicitate.

Domnul Forter, calm, distins și zîmbitor, veni pînă în ușă și-o pofti pe Ludmilla înăuntru.

În fața unui birou cu sculpturi sofisticate, stătea doamna Rubinstein, îmbrăcată într-un taior de brocart roșu închis, ținîndu-și în poală mîna încărcată de bijuterii. Își tuguie buzele rujate în aceeași culoare, studiind-o cîteva clipe pe Ludmilla, apoi se răsuci să ia ceva de pe birou. Un cîrnăcior. Mușcă din el și-i făcu semn Ludmillei să ia loc pe canapea. Fără a-și părăsi zîmbetul, Forter înclină din cap și ieși. Ludmilla se așeză, remarcînd în treacăt că pantofii Doamnei erau împodobiți cu două coroane de aur.

— Va să zică, vhei să luchezi la dezvoltahea phoductiei, mm?

Fără nici o introducere. Nici măcar „Bună dimineața", ci doar o mîrîială interogativă la sfîrșitul propoziției. Deci aceasta era „Regina frumuseții": abia trecînd de-un metru jumătate, tronînd pe fotoliu ca un Buddha încrustat cu pietre prețioase, cu cîteva șiraguri de rubine acoperindu-i pieptul opulent, cu încheieturile mîinilor prinse în brățări de aur masiv, cu două smaralde imense sclipind pe arătătoarele mîinilor ei mici și foarte îngrijite și un al treilea aplicat la ciudata pălărie roșie pe care o purta pe cap.

Își încrucișă brațele, fixînd-o pe Ludmilla cu ochi la fel de negri și impenetrabili ca ai ei. Înainte ca fata să apuce să-i răspundă, doamna Rubinstein își urmă gîndul.

— Ce te face să-ți închipui că te phicepi la munca asta foahte complicată, mm?

Amintindu-și sfaturile lui Feiner, Ludmilla începu să ridice în slăvi noua pudră lansată de firma *Rubinstein*.

— Are particulele atît de fine, e atît de deosebită de celelalte! Săptămîna trecută, la salonul meu, am vîndut o mulțime de cutii. Se pare că i s-a dus vestea, pentru că tot mai multe cliente vin s-o cumpere.

— Speh că le faci un thatament cosmetic înainte să le vinzi pudha... Avem phofituhi mahi de pe uhma phoduseloh penthu întheținehea tenului. Demachiantul meu e cel mai bun din lume, o întrerupse încruntată doamna Rubinstein.

Feiner o prevenise pe Ludmilla că va avea de-a face cu o femeie dificilă, mai ales că întrevederea fusese fixată în cursul dimineții.

„După dejun, devine mult mai agreabilă", îi relatase vecinul ei.

— Desigur, doamnă.

Ce ușor îi venise pe buze cuvîntul! Ce deosebire de la cer la pămînt între strălucitoarea milionară, ajunsă prin forțe proprii în vîrful piramidei și sărmana doamnă Towers, capricioasă, incapabilă și neroadă, pentru care trudise, irosindu-și aproape trei ani din viață!

— Ești de ohigine cehă?

— Da, doamnă! încuviință Ludmilla.

— Tehibili mai sînt și cehii ăștia! Nu se împacă phea ghozav cu polonezii.

Ludmilla se îmbujoră, iar Doamna începu să rîdă răgușit, încîntată de propria-i remarcă.

— Domnul Feineh mi-a spus că ești o fată foahte talentată. Ești amanta lui?

Ce babornită cumplită! Totuși, în ciuda expresiei încruntate, Ludmilla începea s-o placă. Iar acum, uite ce-o întreba!

— Nici vorbă! Sîntem simple cunoștințe, mai precis vecini și pe amîndoi ne interesează industria cosmetică. Părinții mei au un salon de frumusețe la Praga, adăugă ea, cu un aer ușor sfidător.

Inelele și brățările sclipiră în aer. Doamna Rubinstein își mișcase mîinile albe, ca să-și scoată pudriera aurită din uriașa poșetă din piele de crocodil.

— Ia phivește-aici, fetițo!

Ludmilla se supuse. Luă pudriera și-o deschise: Înăuntru se afla o pudră deschisă la culoare, nu afînată cum o știa, ci compactă, modelată exact pe forma pudrierei. Doamna îi făcu semn să ia un tampon de vată din bolul de cristal venețian, aflat pe masă.

— Înceahc-o!

— Extraordinar! făcu ochii mari Ludmilla. Nu se mai împrăștie prin aer, e netedă și totuși se aplică pe obraz foarte ușor.

Era sincer impresionată și Doamna vedea bine asta.

— E pudhă compactă — un nou phodus penthu cahe avem exclusivitate.

Ludmilla uită cu desăvîrșire povețele lui Jan, cum că trebuia să se ferească să vină cu idei proprii, ci doar să se extazieze în fața realizărilor firmei „Rubinstein".

„Copleșește-o cu elogii!" o îndemnase el.

— Sînt uluită. Ideea asta a pudrei compacte s-ar putea aplica și la fardul de ochi... Ar fi mult mai ușor de folosit.

Doamna Rubinstein rîgîi tare, apoi căscă.

Ludmillei îi făcu impresia că era un semn secret, pentru că, în aceeași clipă, secretara intră brusc, amintindu-i că trebuia să meargă în vizită oficială la „Harrods".

— Dumneata vii cu mine! se întoarse Doamna către Ludmilla.

Într-o clipă, se trezi împresurată de un grup de vînzători obedienți. Printre ei se afla și directorul salonului de frumusete, care-i aruncă Ludmillei o privire veninoasă, văzînd-o că pornește în jos pe scări, pe urmele doamnei Rubinstein. Tînăra rămăsese mult în urmă, dar Doamna îi strigă peste umăr:

— Hepede! Hepede!

Îi făcu semn să suie în uriașa limuzină Daimler verde-pal, care aștepta în stradă, și-apoi să se așeze lîngă ea.

De-abia plecă mașina, că doamna Rubinstein își puse picioarele pe un scăunel în formă de broască testoasă, după care închise ochii și-și lăsă capul în piept, părînd cufundată într-un somn adînc. Ludmilla o urmări cu o privire neliniștită pînă ce ajunseră la Knightsbridge. Se trase ceva mai aproape de ea, întrebîndu-se dacă bătrîna aceea uluitoare mai respira, într-atît stătea de nemișcată.

Limuzina încetini, oprind exact în dreptul covorului roșu-aprins, întins pînă la intrarea principală de la „Harrods". Într-o fracțiune de secundă, doamna Rubinstein reveni la viață și ochii ei negri sclipiră jucăuș.

— Thebuie să facem ceva penthu dumneata. Cînd ne întoahcem, du-te să stai de vohbă cu doamna Coopeh. Am imphesia că ne vei fi de mahe folos în lansahea noiloh phoduse... sau, cu un ten ca al dumitale, chiah și în helațiile cu publicul.

— Nici nu știu cum să-ți mulțumesc, Jan! începu Ludmilla, de cum se așeză împreună cu tînărul chimist, la o măsuță din barul unde mergeau de obicei.

De astă-dată, veniseră să serbeze marea reușită a Ludmillei.

— Ți-au mărit leafa?

Ludmilla zîmbi și Jan întoarse capul. Rarele ei zîmbete îi făceau mai mult rău decît bine. Își spunea că era prea ocupat și prea ambițios ca să-și complice viața cu o femeie — fie ea chiar una atrăgătoare și fascinantă ca Ludmilla.

— Așa e, Jan, mi-au mărit leafa. Nici nu-mi vine să cred. Acum primesc o mie de lire pe an. Mai mult decît aș fi visat vreodată! Și totul numai datorită ție!

— Nu, nu-i adevărat. Eu n-am făcut decît să-ți deschid o poartă, așa cum și pe mine m-a ajutat fratele meu. Restul e meritul tău.

Jan vorbea numai rareori despre fratele său, dar ori de cîte ori o făcea, chipul i se lumina de mîndrie. Ludmilla nu-l cunoscuse niciodată pe Victor Feiner — de profesie tot chimist, dar „mult mai priceput ca mine", după cum spunea Jan. Era atît de bun, încît se pare că fusese pur și simplu luat pe sus de o mare companie elvețiană de produse farmaceutice, părăsind Londra, cu destinația Zürich, doar cu cîteva săptămîni înainte ca Jan s-o întîlnească pe Ludmilla — mai exact, să dea peste ea cu bicicleta, venind de după colț, cu mare viteză.

Descoperiseră că erau vecini și că amîndoi trăiau „drama dezrădăcinării".

«E evreu polonez», scrisese Ludmilla în jurnalul ei. *«Deși foarte, foarte cinstit, nu-i cîtuși de puțin plicticos»*.

Aflînd că Jan era chimist în industria cosmetică, Ludmilla se gîndi că Providența îl scosese în calea ei. Iată, în sfîrșit, un om care-o putea ajuta să-și făurească un viitor în domeniul cosmeticii, nu ca practiciană, ci în marketing, în crearea și lansarea noilor produse. Ascultîndu-l odinioară pe Benedict, înțelesese că făcuse o pasiune pentru meseria asta.

Înainte de-a părăsi în grabă Anglia, traversînd Canalul Mînecii ca să-și viziteze sucursala franceză — condusă de altă soră de-a ei, Stella Oscestowici — Doamna o convocase pe Ludmilla în apartamentul ei de la Claridge's, pentru a-i da indicații în privința relațiilor cu publicul. Ludmilla începuse deja să fie privită cu ostilitate de personalul englezesc, care

vedea în ea „altă protejată de-a Doamnei". Jan o sfătuise să nu-și facă griji.

„Protejații ei nu rezistă, dar oamenii cu idei, da. Dacă ai să te ocupi numai de marketing, să vezi c-ai să reușești. Eu unul sînt convins de asta."

La „Claridge's" mai era un protejat de-al Doamnei — un anume Patrick O'Higgins, care lucrase în America timp de un an și acum se afla în prima sa excursie peste ocean, în compania doamnei Rubinstein. Era un irlandez simpatic și plin de umor, de care Ludmilla se atașase din prima clipă. Patrick îi făcu cu ochiul: un ospătar în haină neagră se apropie ținînd în mînă o tavă de argint, pe care se găsea un cîrnăcior polonez. Puse platoul în fața „Reginei frumuseții" cu tot atîta deferență, de parcă i-ar fi adus pasteta cea mai fină.

Doamna Rubinstein începu să mănînce, vorbind cu gura plină.

— Pathick se phicepe la publicitate. Știe că ceea ce se vinde sînt vohbele. Un text bun valohează cît zece heclame. Thebuie să-ți faci helații pe la ziahe. Fă chiah tu un ahticol inspihat și-i scutești pe ei de muncă. Voh fi fehiciți să-l publice. Spune-i lui Pathick ce mi-ai spus și mie desphe pudhă.

Ludmilla era ușor stînjenită, pentru că nu înțelegea ce voia de la ea vulpea aceea bătrînă. O'Higgins îi sări în ajutor.

— E o mare deosebire între Anglia și America.

Zîmbi fermecător în direcția doamnei Rubinstein, care stătea cocoțată pe marginea scaunului, ca o pasăre în așteptarea grăunțelor.

— Americanii sînt mari maeștri ai reclamelor. Îmi permiteți să-i povestesc Ludmillei despre găselnițele noastre?

Doamna încuviință, dînd scurt din cap, dar de îndată ce el începu să vorbească, îl opri.

— Nimic nu face cît o găselniță deșteaptă, dacă-i vohba să- ți lansezi phodusul. Spune-i desphe *Heaven Sent*.

O'Higgins ridică brațele spre cer, apoi fluturîndu-le ca pe niște aripi, le coborî din nou, zicînd:

— Acum cîțiva ani, cînd a fost lansat parfumul *Heaven Sent*, sute de balonașe pluteau deasupra bulevardului Fifth Avenue, de fiecare fiind agățat un eșantion și un cartonaș pe

care scria: «Un dar ceresc pentru dumneavoastră. Noul parfum *Heaven Sent,* produs de Helena Rubinstein»[1].

Doamna dădu din cap în semn de aprobare.

— A fost o idee ghozavă! Publicitate ghatuită, din cahe am cîştigat milioane de dolahi. S-au vîndut milioane de flacoane. În phezent se vînd cam tot pe-atît. Ei! Spune-i lui Pathick ce-ai zis desphe pudhă!

Cît timp interpretase Patrick scena cu balonaşele plutind deasupra străzii, Ludmilla încercase cu disperare să schiţeze în minte un discurs.

— Doamna Rubinstein se află pe primul loc în lume în materie de produse cosmetice, începu ea cu glas nesigur. Se preocupă de înfăţişarea femeilor. Foloseşte cele mai fine ingrediente. Pudra Rubinstein protejează şi înfrumuseţează tenul.

— Aşa, aşa! Zi-i mai departe!

Doamna se ridică greoi de pe scaun, răsuflînd zgomotos şi-o bătu pe Ludmilla pe spate, bărbăteşte.

Ludmilla continuă, ceva mai stăpînă pe sine:

— Toate femeile din aristocraţia engleză sînt de acord că această pudră unică dă tenului lor strălucirea porţelanului de Dresda.

— Sună phea nemţeşte! mormăi Doamna. Găseşte ceva englezesc!

— Wedgwood, Chelsea...

— Nu, nu, nu! Aici nu-i vohba desphe ceşti, fahfuhioahe sau cehamică...

— Atunci porţelan! O strălucire ca de porţelan! sări O'Higgins.

— Minunat! se lumină la faţă Doamna. Pathick, dă-i domnişoahei... domnişoahei... dă-i fetei toată documentaţia. Vheau să înveţe cum facem noi afacehi.

Două zile mai tîrziu, Ludmilla intra în noul ei birou din Grafton Street, la etajul rezervat administraţiei.

Ducea cu ea o valiză de „documentaţie" — pliante, fluturaşi, broşuri, precum şi instrucţiuni asupra utilizării produselor „Helena Rubinstein". Încăperea era destul de mică

1 Joc de cuvinte între omofonele englezeşti *scent* (parfum) şi *sent* (trimis). (n.t.)

pentru a putea fi socotită un birou în adevăratul sens al cuvîntului, însă avea, în sfîrşit, un colţişor numai al ei. Cariera Ludmillei în industria cosmetică începuse.

Sîmbătă dis-de-dimineaţă, cînd Benedict se duse să joace *squash*[1] la River Club, Honey se dedică ocupaţiei care devenise un obsedant ritual săptămînal: scotocitul prin servieta-diplomat, prin sertarele biroului, prin buzunarele sacoului şi pardesiului. Psihiatrul la care se ducea de două ori pe săptămînă îi spusese că dacă o va ţine tot aşa, atunci trebuia să se hotărască ce-avea de gînd, în caz că va descoperi dovada că bănuielile îi erau justificate.

Bineînţeles că psihiatrul avea dreptate, iar ea făcea o prostie căutînd prin lucrurile soţului. N-avea nici cea mai mică idee cum va proceda dacă va găsi dovada — o scrisoare, un număr de telefon, o fotografie, un pliant de la hotel, un bilet de tren — orice i-ar fi putut demonstra că Benedict continua s-o înşele, că încă se gîndea şi o dorea pe tîrfa aia de cehoaică!

Nu dădu peste nimic compromiţător în buzunarele costumului purtat de el cu o seară în urmă, acum agăţat în cuier, pentru ca valetul să-l ducă la călcat. Nimic! În nici unul din buzunare!

Coborînd în biroul lui Benedict, se văzu în treacăt în uriaşa oglindă Chippendale, aflată pe peretele din hol. Ironia soartei! Niciodată nu arătase mai bine ca acum. În anul care trecuse, slăbise cu vreo zece livre[2] — ceea Ce n-ar fi reuşit odinioară cu toate masajele Elisabethei Arden sau regimurile de slăbire Gayelord Hauser. Prietenele o rugau în genunchi să le spună şi lor secretul. Foarte simplu! De cele mai multe ori simţea aşa un nod în gît, încît nu putea pune nimic în gură. Era convinsă că-şi schimbase complet metabolismul, deşi doctorul credea că aşa ceva n-ar fi fost cu putinţă.

1 *Squash* — joc asemănător tenisului, care se joacă la zid, cu o rachetă şi o minge mică, neagră. (n.t.)

2 *Livră* — măsură englezească de greutate, echivalentă cu aproximativ 0,453 kg (n.t.)

O dată sau de două ori se găsise la un pas de a-i mărturisi tot lui Betsy — cea mai bună prietenă a ei — dar îi fusese cumplit de rușine. Ce umilitor! Și-așa era penibil că Benedict avusese o amantă, darămite să mai fie și una din slujnicele casei! Cum să-i poată explica lui Betsy așa ceva? Ar fi preferat să moară — ceea ce credea că se va și întîmpla. Va redeveni oare viața ei demnă de a fi trăită?

Numai Suzanne, scumpa ei Suzanne, ghicise că se petrecuse ceva îngrozitor. Evident, Honey nu-i destăinuise secretul, însă bănuia că Suzanne pricepuse despre ce e vorba. Poate nici nu trebuia să se mire, din moment ce atunci cînd venise prima oară de la Paris, ca'să-și viziteze părinții, aflase că doi dintre servitorii cei mai apreciați ai casei dispăruseră în mod misterios, la toate acestea adăugîndu-se și supărarea pe care maică-sa zadarnic încercase s-o ascundă.

„E ceva în legătură cu Ludmilla, adevărat, mamă?"

De fiecare dată cînd venea acasă, Suzanne își continua investigațiile; refuzul îndîrjit al maică-sii de-a aborda subiectul n-o descurajase, așa cum își închipuise Honey, știind că fetei îi plăcea să fie la curent cu tot ce se întîmpla în casă. Dimpotrivă, „nenorocirea" — cum o numea Suzanne — le apropiase una de alta. Tînăra era mai grijulie, astfel că uneori Honey avea senzația că rolurile se inversaseră, ea devenind fiica, iar Suzanne — mama. Acum îi era teribil de dor de ea.

Ora zece fără un sfert dimineața la New York; ora patru fără un sfert după-amiază la Paris. Nu mai rezistă tentației și ridică receptorul, ca să telefoneze în Europa. Probabil va dura cîteva ore pînă va obține legătura, așa că avea șansa de-a o prinde acasă pe Suzanne, probabil pregătindu-se pentru cine știe ce întîlnire. Har Domnului, fata părea să fie fericită. În viața ei exista un bărbat — după cîte știa ea, un bancher elvețian. Greu de spus dacă Suzanne îl iubea cu adevărat. Era mai bine să nu se implice prea mult — își zicea Honey, aproape furioasă. Mai bine să fie el cel care să ofteze. Iată singura cale de a nu suferi din cauza unui bărbat, fie că era sau nu legată de el prin căsătorie.

Benedict nu știa că ea aflase cifrul de la servieta-diplomat — cel pe care-l folosise și la seifurile de pe continent: o combinație între data nașterii ei și cea a Suzannei. Deși de o inteligență sclipitoare, uneori Benedict se purta ca un copil

— sau poate își închipuia, cu acea aroganță tipică bărbaților, că nevastă-sa încă se mai încrédea în el orbește. Ei bine, se înșela amarnic și slavă Domnului, nu schimbase cifrul!

Înăuntrul servietei se găseau obișnuitele rapoarte și balanțe ale companiei, iar într-o despărțitură, dosarul cu mențiunea „Confidențial" — pe care-l purta cu el în fiecare săptămînă — plin de formule plicticoase și statistici din care ea nu pricepea o iotă. Nici în dimineața asta nu găsi nimic interesant, deși Honey frunzărise o dare de seamă cu titlul „Helena Rubinstein", în care se spunea că „profiturile anuale ale «Reginei cosmeticii» în Statele Unite se ridicau la circa douăzeci și două de milioane de dolari". Nu era de mirare. Honey auzise și ea ce bune erau produsele „Helena Rubinstein" pentru îngrijirea tenului, deși ea personal rămăsese credincioasă Elizabethei Arden.

Oare Benedict se gîndise în cele din urmă să se extindă și în industria cosmetică? Ei nu-i pomenise nimic în sensul acesta. Trebuia să găsească o cale de a deschide subiectul, fără a-i trezi bănuiala că i-ar fi umblat în servieta-diplomat.

Citi pe sărite restul memoriului. Era o companie pe acțiuni, deși Helena Rubinstein deținea 25% din acestea — în valoare de circa treizeci de milioane de dolari — precum și acțiunile sucursalelor străine, cu excepția celor din Australia.

Spre marea surprindere a lui Honey, raportul preciza că acolo își începuse afacerile doamna Rubinstein, care încredințase compania, din ce în ce mai prosperă, în mîinile unei surori și a doi din fiii ei.

Sucursalele din Anglia, Africa de Sud și Extremul Orient erau proprietatea fundației „Helena Rubinstein", înființată cu scopul de a evita taxele de moștenire. Bretwell, unul dintre experții financiari de la „Towers" și semnatar al raportului, notase după „taxe de moștenire" cuvîntul „exorbitante", iar Benedict subliniase toate referirile la Marea Britanie.

Honey se întrebă care puteau fi motivele. Să fi avut vreo legătură cu tîrfa aia nenorocită? Odată îl întrebase pe Benedict dacă știa unde plecase Ludmilla.

„S-a întors în Europa", răspunsese el.

Iar dobitocul și încornoratul de Milos se mutase la Detroit, unde-și găsise o slujbă — probabil ajutat de Benedict — în cadrul companiei Ford-Motor.

La dejun, Honey prinse un moment potrivit ca să deschidă discuția despre Helena Rubinstein. Ocazia i se ivi mai ușor decît își închipuise.

— Arăți foarte bine azi, îi spuse Benedict.

În ultimul an îi făcuse deseori complimente. De regulă ea nu le acorda nici o importanță, punînd orice atenții ale lui — sărutări, îmbrățișări — pe seama sentimentului de vinovăție.

— Mă bucur c-ai observat, minți Honey. Am folosit noul machiaj „Helena Rubinstein".

Nici o reacție. Absolut nici una. Benedict nu făcu decît să încuviințeze, cu gîndul în altă parte, continuînd să-și mănînce salata. Urmă o tăcere adîncă, așa cum se întîmpla în ultima vreme, făcînd-o să se întrebe cu groază la ce se gîndea el, și dacă observase că ea folosise același fond de ten „Elizabeth Arden", cu care obișnuia să se dea în fiecare zi.

Pe neașteptate, Benedict rupse tăcerea,

— Ți-ar place să mergi din nou într-o croazieră în iarna aceasta?

— Nu știu.

Era adevărat, nu știa. Iarna trecută, în dorința de a-i demonstra pe orice cale că nu voia să renunțe la ea și că regreta cele petrecute, făcuse rost de bilete și plecaseră într-o croazieră romantică, în doi, în Marea Caraibilor. Benedict era cînd îngrozitor de arțăgos și prost-dispus, cînd excesiv de pocăit. Frumusețea peisajului, miresmele îmbătătoare, sunetele caracteristice naturii tropicale nu făcuseră decît să-i sporească sentimentul de înstrăinare și neajutorare, cu atît mai mult cu cît în nici o noapte nu reușiseră să facă dragoste.

Nici acum lucrurile nu stăteau mai bine.

— Ei, atunci hotărăște-te. M-am gîndit că vom putea merge în Hawaii... cu vaporul.

Glasul lui suna de parcă ar fi propus o excursie în Antarctica.

Ochii lui Honey se umplură de lacrimi. Faptul că el nu-i pomenise de raportul din servieta-diplomat însemna că-i ascundea ceva. Firesc ar fi fost ca atunci cînd ea menționase că folosea produsele companiei, el s-o informeze că tocmai studia progresele firmei „Rubinstein".

— Acum ce mai e, Honey?

Dacă în ceea ce o privea era convinsă că arăta foarte bine, în schimb *el* părea dărîmat, negru la față, crispat, neliniștit.

Întrebarea devenise aproape rituală, așa că și ea îi dădu răspunsul așteptat:

— Nimic, ce să se întîmple?

Benedict se gîndea cum va reuși să supraviețuiască în weekend-ul care începuse. În seara aceea urmau să se ducă la o partidă de bridge — joc pe care-l detestase întotdeauna — iar a doua zi erau invitați la un dejun în aer liber, la Glen Cove, unde Honey ținea neapărat să meargă. Gîndul unui astfel de program îl umplea de o plictiseală devenită brusc insuportabilă. Se ridică de la masă. Furculița îi căzu pe covor.

— Unde te duci? Nu vrei niște brînză ? Sau poate fructe?

Dacă în clipa aceea n-ar fi sunat telefonul, probabil i-ar fi spus în față adevărul. N-avea nici un rost să joace teatru. Simțea nevoia să plece, nu ca s-o vadă pe Ludmilla — nu voia să vadă pe nimeni — ci doar să fie singur, ca să înțeleagă dacă va mai fi vreodată în stare să trăiască o viață normală alături de Honey. Era sătul să simuleze sentimente care-i erau străine, să facă ceea ce nu-i plăcea — totul ca să readucă pe chipul soției zîmbetul de altădată. Distrusese deja prea multe vieți, inclusiv a lui! Însă telefonul sunase și Giselle veni ca să anunțe că aveau legătura cu Parisul. Honey se repezi să ridice receptorul.

Spre deosebire de alte dăți, acum glasul Suzannei se auzea foarte limpede, pînă la cele mai mici inflexiuni, de parcă ar fi vorbit din camera alăturată.

— Ce s-a întîmplat, mamă? Am impresia că ești tare necăjită.

Vocea îngrijorată a Suzannei o făcu să dea frîu liber lacrimilor reținute atîta timp. Nu se mai putea stăpîni, deși continua s-o liniștească pe Suzanne:

— Nimic, scumpa mea, nimic. Numai că mi-e tare dor de tine. Care mai e viața ta?

— Sînt ocupată pînă peste cap, mamă. Trebuie să sosească Alex și vreau să-l duc la un bar de noapte, deschis de curînd într-o fostă pivniță de cărbuni, pe lîngă Champs-Elysées. Știi cum îi zice? N-o să-ți vină să crezi: Crazy Horse Saloon[1].

Începu să rîdă ca un copil.

---

1 *Crazy Horse Saloon* (engl.): Cîrciuma „La Calul Nebun". (n.t.)

— Acolo vin clienți din lumea interlopă. Cred c-am înnebunit, de țin să-l duc pe Alex într-un loc ca ăsta. Au un program de striptease care-a făcut senzație. Toată lumea vorbește despre el. Cică fetele ar fi superbe. Fotografiile lor au apărut în *Vogue*.

Suzanne era mai vorbăreță ca de obicei. Honey știa că fiică-sa voia s-o înveselească. Răsuflă adînc, încercînd să-și stăpînească tremurul din glas, dar nici ea nu credea ce spune:

— Mi se pare c-ai să te distrezi grozav, scumpa mea.

— Ascultă, mamă, de ce nu vii aici pentru vreo săptămînă, zece zile? Ne-am face împreună un program nemaipomenit, iar domnul Dior ar fi încîntat să te vadă.

— Nu pot, Suzanne.

Răspunsese mecanic, așa cum făcea de luni de zile de cînd primea aceeași invitație; era convinsă că n-ar fi suportat chinul de-a ști că Benedict rămîne singur și că se putea duce oriunde și întîlni cu oricine ar fi dorit.

În anul care trecuse, el își scurtase pînă și călătoriile de afaceri, iar în vreo două ocazii cînd plecase în Europa, Honey îl însoțise. Suzanne încercă s-o convingă, dar pe Honey o cuprinse brusc o presimțire neagră, cum că ceva rău era pe punct să se întîmple. Dar ce putea fi mai rău decît tot ce îndurase pînă acum?

— Mamă, mamă, ești la telefon?

Nu auzise o vorbă din ce-i spusese Suzanne. Simțea că nu mai are mult și o să leșine.

— Iartă-mă, draga mea, te aud din ce în ce mai prost. Hai mai bine să ne luăm rămas-bun înainte de-a se întrerupe legătura.

— Mamă, mamă, mă îngrijorezi de-a binelea! S-a întîmplat ceva acasă? Vrei să vin eu să te văd?

— Nu, nu, nu! Nu te mai frămînta atît! Am să-mi revin. Nu mă simt în apele mele, poate-am răcit, știu eu? Nu schimbi o vorbă și cu tata?

Honey întoarse capul, să vadă dacă Benedict venise după ea, dar constată că era singură. În orice caz, în vocea Suzannei se simțea o mînie abia reținută.

— Nu, nu vreau să vorbesc cu el. Nu înainte ca tu să redevii cea de altădată. Mă gîndesc că poate totuși ar trebui să vin să văd ce se întîmplă acolo. Nu mai suport să-ți aud glasul ăsta disperat. Cred c-a sosit vremea să dăm cu toții cărțile pe față!

Honey încercă s-o convingă că nu avea motive de îngrijorare, dar convorbirea se încheie pe o notă tristă și cînd lăsă receptorul din mînă, o copleși un sentiment apăsător. Încuie ușa și se așeză în șezlong, lăsîndu-și lacrimile să curgă în voie.

După vreo oră, cînd Benedict bătu la ușă, Honey se hotărîse: va cere să divorțeze. Poate ar fi trebuit s-o facă încă de acum un an, în loc să-i pîndească fiece cuvînt și fiece mișcare. Chiar Benedict o încurajase să se agațe de el, fără ca asta să redea vreunuia din ei liniștea sufletească.

— Honey! Ce s-a întîmplat? Ce ți-a spus Suzanne? De ce-ai încuiat ușa? Te rog, deschide!

Honey se simțea acum mai liniștită.

— O clipă, Benedict. Vin îndată!

Se va duce să stea o săptămînă la sora ei mai mare, la Philadelphia. După cîte știa, în direcția asta circula acum un expres. Psihiatrul o sfătuise să-și afle consolare în dragostea familiei și a prietenelor. Discuția cu Suzanne o făcuse să înțeleagă ce mult o iubea fiica ei. Poate că va avea curajul să-i mărturisească și surorii ei, Joyce, cîte ceva. Iar după ce va petrece o săptămînă la Philadelphia, alintată și răsfățată ca întotdeauna, poate se va duce la Paris, s-o vadă pe Suzanne, sau chiar la Londra, să-l viziteze pe Charles. Pînă la urmă, plînsul îi făcuse bine. Ar fi trebuit să-și dea drumul la lacrimi mai de mult. Nu-i va spune lui Benedict unde se duce. Într-una din zilele săptămînii următoare, cînd va veni de la birou, va găsi casa goală. N-are decît să se frămînte. Să-i simtă lipsa. Dar dacă se va bucura? Inima i se umplu de amărăciune și mînie. Stătea în fața măsuței de toaletă, aranjîndu-și părul răvășit și contemplîndu-și în oglindă ochii roșii și umflați de plîns. De-acum încolo nu mai avea nici un rost să mențină aparențele. Divorțul în tribunal va însemna o despărțire definitivă. Erau atîția oameni care divorțau și totuși reușeau să-și refacă viața. Înghiți un calmant. Va întîlni un alt bărbat, care să fie un om cinstit și pe care să-l poată respecta așa cum îl respectase cîndva pe Benedict Towers.

Fără Honey, casa părea pustie și mult prea mare. Benedict încă nu se obișnuise să fie singur. Honey era plecată de

aproape o săptămînă, și deși această absență venise ca o ușurare, totuși îi simțea lipsa aici, în apartamentul unde trăiseră împreună și-și crescuseră copiii. Îi lipsea ceva... Același lucru l-ar fi putut spune și despre viața lui de-un an de zile încoace. Pierderea Ludmillei îl durea de parcă i s-ar fi smuls o parte din trup. Încă tînjea după ea, dar dorul acesta ardea mocnit, sub o infinitate de tertipuri la care era silit să recurgă acasă, ca s-o liniștească pe Honey și să mențină aparențele unei vieți normale de familie, precum și sub imensa povară a muncii la birou, pe care puțini ar fi reușit s-o ducă la bun sfîrșit.

I se părea ciudat că fără a scoate o vorbă, Honey îi dăruise exact acel spațiu unde să respire liber și după care tînjise atîta timp. Nu-i trebuise mult ca să descopere că ea se dusese în vizită la Joyce. Nu știa dacă mai era și-acum acolo. Probabil că da. Bănuia că plecarea avea o oarecare legătură cu telefonul Suzannei și, deși pașaportul ei rămăsese acasă în seif, se aștepta ca următoarea escapadă să fie dincolo de Atlantic: la Paris sau la Londra — dacă nu chiar în amîndouă locurile.

Londra. De cîte ori retrăia în gînd călătoria aceea! Își amintea cum dădea colțul dinspre King's Road spre Mews, cum apuca mînerul de alamă de la numărul 88, cum aștepta ca Ludmilla să-i deschidă și, în sfîrșit, o revedea stînd în prag, cu aceeași privire ciudată — un amestec de sfidare și supunere — în vreme ce el se pierdea cu totul în ochii ei negri și adînci. Ah, Doamne! Tot trupul i se înfioră de o durere atît de reală, încît nu-și putu stăpîni un geamăt.

După ce servi cina de unul singur, se duse în bibliotecă să studieze rapoartele înmînate de Norris, cu privire la utilizarea cu succes a ciclamatului ca înlocuitor pentru zahăr. I se păru atît de interesant, încît nu ascultă nici știrile de seară — așa cum avea obiceiul. Nici nu-și dădu seama cînd se făcuse ora douăsprezece și jumătate. Ah, numai de-ar fi putut dormi! Își turnă un pahar mare de coniac. Poate așa reușea să-i vină somnul. În orice caz, a doua zi de dimineață, la ora șapte, trebuia să meargă la un mic dejun de afaceri. Îl chemă pe Thorpe, majordomul, rugîndu-l să-l trezească la 6. Mai avea de citit din raport preț de o jumătate de oră. Îl va termina mîine dimineață, în mașină, pe drumul pînă în centru.

Nu trecu prea mult timp de cînd închisese ochii și cineva începu să-l zgîlțîie. Era Thorpe. Clipi de cîteva ori, buimăcit.

— Ce...'Ce dracu' s-a întîmplat, Thorpe? Ce-i asta?

Se frecă la ochi ca să-și alunge somnul.

— Am încercat să vă trezesc cu interfonul, domnule. Iertați-mă, dar vă caută doi domni de la poliție. E vorba de un accident, domnule.

În cinci minute Benedict se afla la parter. Privirea înspăimîntată se opri involuntar pe acele ceasornicului. Ora patru fără zece!

Cei doi semănau mai curînd a actori jucînd rolul unor agenți de poliție. Fără a-și fi revenit pe deplin, Benedict îi conduse pe polițiști — amîndoi spătoși, îmbrăcați în trenciuri ponosite și decolorate — poftindu-i în bibliotecă, unde încă se mai vedea paharul cu coniac din care băuse cu o seară înainte.

— Locotenent Potter, domnule...

— Sergent Crawley. Ne pare foarte rău, domnule Towers, dar trebuie să vă anunțăm că a avut loc un grav accident feroviar. Trenul de Pennsylvania a deraiat la Woodbridge, New Jersey. Avem motive să credem că soția dumneavoastră se numără printre pasagerii care...

Își drese glasul.

— Ne temem că printre victime se află și doamna Towers...

Nu-și sfîrși bine vorba, că Benedict începu să urle.

— Nu! Nu! Nu!

Nu putea fi adevărat. Nu Honey! Nu micuța și delicata lui Honey, care dansa step în rochiile ei de la Dior, fredonîndu-și singură o melodie. Nu Honey ! Era cu neputință!

Se auzi zbîrnîitul telefonului. Thorpe ridică receptorul, apoi tot atît de alb la față ca și cămașa lui imaculată, reuși să îngaime:

— Domnule Towers... E doamna Erthrington... Sora soției dumneavoastră... Vrea să vă vorbească, domnule...

Știrea apăru pe prima pagină a ziarelor de dimineață. Benedict nu apucă să citească decît seara, după ce se întorsese de la Morgă, unde fusese chemat să identifice cadavrul lui Honey.

«OPTZECI ŞI CINCI DE MORŢI, SUTE DE RĂNIŢI...
PURTĂTORUL DE CUVÎNT AL SOCIETĂŢII DE CĂI FERATE PENNSYLVÂNIA ANUNŢĂ CĂ VA AVEA LOC O ANCHETĂ...
EXISTĂ BĂNUIALA CĂ ŞINELE NU ERAU ADAPTATE LA VITEZA TRENULUI. PRINTRE VICTIME SE NUMĂRĂ ŞI DOAMNA TOWERS, IMPORTANTĂ PERSONALITATE A VIEŢII AMERICANE ŞI SOŢIA PREŞEDINTELUI COMPANIEI „TOWERS".»

Honey fusese înmormîntată în capela familiei Towers, lîngă părinţii ei. La ceremonia funerară luaseră parte numai membrii familiei, însă *The New York Times* relata că ulterior avea să se ţină o altă slujbă, cu participarea prietenilor veniţi din întreaga lume. Doamna Towers fusese foarte iubită.

Cu ochii uscaţi şi buzele strînse, Suzanne stătea în picioare lîngă tatăl ei, prăbuşit în fotoliul din spatele biroului.

— Trebuie să stăm de vorbă. Vreau să-mi spui ce s-a întîmplat. Am tot dreptul să ştiu.

Deşi părea stăpînă pe sine, îşi ridicase glasul pe măsură' ce vorbea. Benedict ghici în tonul ei o notă de isterie.

Deşi se temuse de această discuţie, convins că nu avea cum s-o evite, acum cînd sosise clipa, colonelul îşi privi fiica — pe care o înşelase, ca şi pe mama ei — de parc-ar fi fost o străină. Putea fi la fel de bine şi una din nenumăratele tinere de pe glob care lucrau în uzinele şi birourile companiei „Towers".

— Sînt convinsă că s-a întîmplat ceva. Ultima oară cînd am venit acasă, cînd a împlinit Charles douăzeci şi unu de ani, mama era complet schimbată. A observat şi Charlie! Era clar că nu mi se năzărea mie...

Ar fi fost normal ca amărăciunea din glasul Suzannei să-l facă să se simtă vinovat. Paradoxal însă, pe măsură ce ea vorbea, tot ce simţea Benedict era o imensă uşurare, o copleşitoare senzaţie de eliberare. Suzanne nu ştia nimic. Honey păstrase secretul. În zilele îngrozitoare care trecuseră, se gîndise de multe ori la asta. O aşteptase pe Suzanne cu sentimentul cuiva care urmează a fi dus în faţa plutonului de execuţie. Bănuia că avea de gînd să-l învinovăţească pentru moartea maică-si. Se temuse să nu audă acuzaţia încă din ziua în care el îi telefonase ca să-i anunţe tragedia petrecută.

Îi tremurase inima în fiecare clipă cît fuseseră împreună, chiar de cînd zburase la Paris ca s- o aducă la înmormîntare. Suzanne nu suflase un cuvînt pînă a doua zi după ceremonia funebră, însă tăcerile şi privirile ei acuzatoare îi dăduseră certitudinea că în curînd îi va da în vileag ticăloşia.

Se ridică şi se apropie de Suzanne, încercînd s-o strîngă la piept, deşi ea se lupta să-l respingă. Îi imobiliză amîndouă braţele, apoi îi înălţă bărbia spre el, silind-o să-l privească în ochi.

— Ai dreptate. În ultimul timp nu mă mai împăcam cu maică-ta ca altădată, dar nu s-a „întîmplat" ceva anume. Nu ştiu ce vrei să insinuezi. Eşti destul de mare şi de umblată prin lume ca să înţelegi că uneori se poate ca un bărbat şi o femeie să se iubească, dar să nu se mai potrivească unul cu altul. Mi-am dat seama că anul trecut mi-am petrecut prea mult timp departe de casă, am fost prea preocupat de munca mea, şi...

— De ce-au plecat Milos şi Ludmilla? De ce s-au despărţit? Ştiu bine c-au divorţat. Jeffers mi-a spus că aflase de la Milos că...

Suzanne şovăi, cu obrajii în flăcări. Era limpede că nu se hotăra dacă să-şi ducă gîndul mai departe.

— Zău? Şi ce ţi-a spus Jeffers?

— Anul trecut Milos era nebun de disperare. Jeffers credea că aflase de existenţa unui alt bărbat...

— Tot ce se poate, încuviinţă Benedict, fără să se tulbure. M-ai întrebat de ce-au plecat. Ai mai deschis discuţia şi de Crăciun, cînd trăia maică-ta, şi uite că ai găsit singură răspunsul. Au plecat pentru că s-au despărţit şi fiecare şi-a văzut de drumul lui.

— Şi unde-i acum Ludmilla? Cîndva îi spuneai „Lu", te-am auzit cu urechile mele.

— Cred că s-a întors în Europa. La Paris sau la Londra, habar n-am. Nu zău, i-am spus eu „Lu"? La urma urmei, ce importanţă are? Oricum, sună cu mult mai bine ca Ludmilla. De cîte ori auzeam numele ăsta, simţeam în nări miros de varză!

Suzanne strîmbă din nas, de parcă ar fi adulmecat deodată în cameră un miros dezagreabil.

Gestul lui Honey! Benedict o văzuse făcîndu-l de mii şi mii de ori. Brusc i se umeziră ochii. Suzanne îi zări lacrimile şi izbucni şi ea în plîns, ca un copil. Copilul lui! Benedict o conduse pînă la canapea şi amîndoi se aşezară, el continuînd s-o legene în braţe, încercînd să-i aline durerea.

— Ah, tată, e nedrept! Mama, care era aşa de plină de viaţă! De-ai şti cît am iubit-o! De-abia acum înţeleg că ea a fost cea mai bună prietenă a mea. Rana asta n-o să se închidă niciodată. Cum am putut să spun asemenea grozăvii despre dumneata şi despre...

Se opri.

— Cred că mi-am pierdut minţile. Uite ce înseamnă să trăieşti la Paris, unde viaţa e atît de ciudată şi de... Vai, tată, ce-o să ne facem fără mama?

— Nu ştiu, Suze... Pur şi simplu nu ştiu.

Şi într-adevăr, nu ştia. Încercă să-şi învingă sentimentul de vinovăţie. Fusese hotărîrea lui Honey să meargă să-şi viziteze sora, poate ca să-l trezească pe el la realitate, să-l silească să-i simtă lipsa, s-o iubească, să poată face din nou dragoste cu ea. Benedict nu-i pomenise niciodată lui Honey că simţea nevoia să respire liber. Probabil şi ea dorise acelaşi lucru şi uite că totul se sfîrşise cu o tragedie, înainte ca vreunul din ei să fi descoperit dacă ar mai fi putut să trăiască împreună.

Se amăgea singur. Căsnicia lor era ratată, dar care dintre ei ar fi avut curajul să-i pună capăt? Honey? El însuşi? Poate că nici unul, nici altul. Nu ştia.

Înainte ca Suzanne să se întoarcă la Paris, Benedict o înştiinţă că se gîndise bine şi hotărîse că Charles va rămîne cu el în America. Învăţase deja dedesubturile afacerii, făcîndu-şi ucenicia în diverse domenii şi ţări. Nu fusese o reuşită absolută, dar nici o catastrofă. Sosise vremea să se ocupe mai mult de fiul lui, urmînd ca Charles să lucreze în departamentul organizatoric al companiei, cu sediul la New York.

— Sper să fii şi *tu* curînd la fel de bine pregătită, îi zise el Suzannei, pe cînd luau dejunul împreună, la „21".

— Bine, tată. Nu va trece mult şi vei fi mîndru de mine, răspunse ea, ca un copil cuminte.

Încă îi era ruşine că îi trecuseră prin minte fel de fel de bazaconii despre părinţii ei, unele în legătură cu fosta lor

coafeză, Ludmilla. Se simţea puţin vinovată că-şi lăsa singur tatăl, dar ardea de nerăbdare să plece din apartamentul new-yorkez, atît de trist şi mohorît, acum că mama ei murise.

Nici faţă de taică-său nu mai era în largul ei, ca altădată. Nu pentru că n-ar fi avut încredere în el. Însă îşi recăpătase aceeaşi privire pe care-o remarcase la Crăciun, ciudată şi absentă, acum poate mai mult decît atunci. Arăta de parcă ar fi fost... Ah, nu găsea cuvîntul! Obsedat! Asta era!

Tot el îi explicase de ce glasul maică-si sunase atît de deprimat. Care femeie n-ar fi fost mîhnită amarnic văzînd că ceva nu era în regulă cu căsnicia ei? Suzanne nu încetase să se gîndească la maică-sa, încercînd să se pună în locul ei, înţelegîndu-i disperarea venită odată cu vîrsta, în vreme ce fiecare rid şi fiecare fir încărunţit al soţului nu făcea decît să-i sporească distincţia. Nu era de mirare că maică-sa îi păruse atît de disperată în sîmbăta aceea dinaintea accidentului.

Şi totuşi, nu era vina nici unuia din ei. Tinereţea nu putea dura o veşnicie, aşa cum nu durase nici iubirea lor. Problema era că Suzanne nu iubise niciodată cu adevărat. Îşi irosise prea mult timp făcîndu-şi griji din pricina căsniciei ratate a părinţilor, pe parcursul acelui an — ultimul din viaţa maică-sii — în loc să se preocupe de propria-i relaţie cu Alex, care-şi avea suişurile şi coborîşurile ei. În ultimele săptămîni nu-i fusese aproape deloc dor de Alex, în schimb îi lipsea viaţa liberă de la Paris.

— Cînd ai să te vindeci de ţicneala asta a ta cu moda? Cînd ai să te hotărăşti să intri în companie?

Întrebarea lui Benedict fusese destul de aspră.

— Ai împlinit douăzeci şi trei de ani, mergi pe douăzeci şi patru. Ai o mare influenţă asupra lui Charles, iar mie mi-ai putea fi extrem de utilă aici... Am putea primi delegaţii, am putea face călătorii de afaceri împreună... N-ar fi o viaţă chiar atît de plicticoasă. Aşa cum ştiu eu că te duce capul, sînt convins că ai prinde repede cum merge treaba la companie. Din momentul cînd vei face douăzeci şi cinci de ani, eşti invitata mea în consiliul de administraţie, oricînd doreşti. Însă numai cu condiţia ca pînă atunci să te arăţi cît de cît interesată şi să lucrezi măcar cîţiva ani în cadrul companiei.

Suzanne îi dădu o sărutare fugară pe obraz.

— Tată, îți promit că în curînd vei avea răspunsul.

Știa că trebuia să se hotărască. Data viitoare probabil va primi un ultimatum, pe care nu va avea cum să-l ignore. Iar dacă refuza să intre în companie, singura explicație pe care taică-său ar fi fost silit s-o accepte — fie și fără tragere de inimă — era căsătoria cu Alex. Și-abia atunci să vezi plictiseală!

Ridicînd privirea, Suzanne dădu cu ochii de fratele său, Charles, care venise să-și ia cafeaua cu ei.

Înclină din cap, posomorît, probabil ca răspuns la condoleanțele adresate de șeful de sală, care-i știa pe amîndoi de mici copii. Deși Charles nu mai zîmbea fără griji, ca altădată, totuși Suzanne simți că începea să-i revină buna-dispoziție. Ce noroc pe capul celei care-l va lua de soț pe Charlie! Era înalt și frumos ca taică-său, deși trebuia să admită că-i lipsea geniul financiar al acestuia. Însă așa cum spunea mama, „avea în schimb firea cea mai blîndă și mai calmă din lume". Parcă o și auzea vorbind aievea!

Cu inima strînsă, Suzanne se rugă la Dumnezeu ca taică-său să nu fie prea dur cu Charles la New York. Acum nu mai era nimeni care să-i poarte de grijă!

New York, 1952

Lumina palidă a dimineții de iarnă așezase pe fruntea palidă a tatălui său o stranie aureolă. Deși la începutul ședinței fixate pentru orele 8 dimineața Charles se străduise din răsputeri să se concentreze — așa cum făcea de fiecare dată — totuși pînă la urmă, gîndul începuse să-i zboare în altă parte. Aureola îi amintea de o pictură cu subiect religios; fusese cît pe-aci s-o cumpere de la o fată pe care o cunoscuse pe pîrtia de schi de la St. Moritz. Privi la nesfîrșita ordine de zi, fără s-o vadă. Oare pe unde era fata acum? Avea un corp superb și era mai talentată la schi decît la pictură. Pînă la urmă nu-i cumpărase tabloul și-atunci fata refuzase să se culce cu el. Asta se întîmplase cu vreo doi ani în urmă. Fusese prima fată care-l refuzase, dar nu și ultima.

— Charles!

Ridică ochii și întîlni privirea supărată a tatălui său.

— Da, tată!

Dumnezeule, nu auzise nici măcar un cuvînt din ce spusese!

— Te întreb din nou, care sînt proiectele Hoffman-La Roche pentru hidroxidul acidului izonicotinic? Te rog să-i onorezi cu atenția ta pe domnul Norris, pe doctorul Porletti și pe ceilalți domni care și-au dat osteneala să se adune aici, la o oră atît de matinală, cu care tu nu pari a fi obișnuit. Ce deduci din cel mai recent raport al lui Furger?

Charles simți că se înroșește pînă în vîrful urechilor. Așa pățea de fiecare dată cînd taică-său îl făcea de rîs în fața membrilor consiliului, fie ei mai vîrstnici — ca cei aflați acum în jurul mesei — sau mai tineri.

Știa că meritase observația, dar degeaba încerca să arate entuziasm față de afacerile cu medicamente.

Își drese glasul și începu să frunzărească prin însemnările cuprinzînd cîteva date pe care unul din cei mai buni spioni de la „Towers" reușise să le culeagă în legătură cu ultima lovitură dată de unul din rivalii lor.

— Hoffman-La Roche e pe cale să-l lanseze...

— Să-l lanseze... Pe cine?

— Hidroxidul acidului izo... izonicotinic... sub denumirea de Isoniazid... bazat pe cercetările efectuate de Herbert Fox, specialist în chimie organică.

— Vulpoiul ăla de Fox[1]... mormăi Leonardo Porletti.

Charles așteptă politicos, în caz că Porletti — unul din cei mai buni chimiști de la „Towers" — ar mai fi vrut să adauge ceva. Taică-său îi făcu nerăbdător un semn cu creionul, îndemnîndu-l să continue.

— Acesta... adică hidroxidul acidului isonicotinic... va fi utilizat în profilaxia tuberculozei, sub denumirea de Isoniazid. Domnul Furger a dat peste un raport confidențial, care după cît se pare, consemnează că Isoniazidul produce tumori la cobai. Însă din cîte am înțeles, faptul nu a fost considerat destul de semnificativ pentru a amîna lansarea pe piață a noului medicament.

Patru ore mai tîrziu, cînd ședința luă sfîrșit, cămașa lui Charles era leoarcă de transpirație. Tatăl său îl invită să ia prînzul împreună — lucru deloc neobișnuit. Îi spuse că dorea să discute cu el o afacere interesantă. Asta chiar că-l umplea de mirare! De regulă, mîncau amîndoi în tăcere, după întrebările de rutină, legate de munca lui Charles, de casa și de viața lui particulară. Rareori se întîmpla ca taică-său să se arate interesat de răspunsuri, care — Charles trebuia să recunoască — erau monosilabice.

1 Joc de cuvinte: în engleză *fox* înseamnă „vulpe". (n.t.)

Charles îi dădea dreptate Suzannei. Astfel de invitații făceau parte din modul în care înțelegea el să-și facă datoria față de copii. Suzanne obișnuia să pună întrebări tatălui lor, însă el unul nu îndrăznea. Niciodată nu se simțise în largul lui în preajma lui taică-său, iar acum, cînd lucra atît de aproape de el, era mai rău ca oricînd.

În ultimile luni avusese impresia că trăiește în miezul unui uragan. Pe biroul lui poposeau cantități impresionante de hîrtii, de la fabricile, laboratoarele și birourile din Europa, precum și de la concesiunile din întreaga lume.

Trebuia să studieze recomandările pentru noile produse, vînzările și prognoza acestora. Era membru în diverse comitete, ceea ce însemna, de exemplu, că departamentul de reclame aștepta comentariile lui asupra unor noi campanii publicitare, iar cel de marketing avea nevoie să le aprobe lista pieților de testare, care urma să-i fie înmînată lui Norris; acesta își adăuga propriile observații și o trimitea lui Benedict pentru aprobarea finală.

Charles nu înceta să se mire cum de era în stare taică-său să facă față unui asemenea ritm. Abia ieșit de la ședința de evaluare a concurenței, el unul se simțea ca un avocat la terminarea unui proces, sau ca un student după examenele semestriale. Doamne, cum se mai săturase să fie sîcîit cu lucruri care nu-i stăteau în fire! Era sătul să exerseze pronunția substanțelor chimice, nemaivorbind de efectele lor individuale sau conjugate, exprimate în formule complicate.

Încă din prima zi, intrînd în biroul directorial, unde se aflau cei mai apropiați colaboratori ai tatălui său, devenise brusc conștient de un adevăr inevitabil și îngrozitor: detesta afacerea asta cu medicamentele și tot ce ținea de ea!

Har Domnului, Suzanne se întorsese la New York, încercînd să ușureze viața tatălui lor: angaja și concedia servitori, se ocupa de casele din oraș și de la Palm Beach, primea oaspeți, dîndu-i colonelului posibilitatea să se dedice muncii lui, nu în proporție de nouăzeci și cinci la sută — cum își închipuiau ei doi că se întîmplase pe vremea cînd trăia și mama — ci de sută la sută. Cu siguranță — așa cum remarcau Charles și Suzanne — tatăl lor nu acorda atenție decît afacerilor.

Nu-l preocupau sporturile și nici nu-l vedeai citind o carte, deși deseori cu nasul în hîrtoage pline de termeni cumplit de

tehnici. Pînă şi Charles era conştient că taică-său încă merita cu prisosinţă calificativele folosite la adresa lui în presă — „atrăgător", „energic", „dinamic" — dar în viaţa lui particulară nu părea să existe nici o femeie. Ciudat!

Pe de altă parte, Charles ştia că Suzannei nu i se părea deloc de mirare. De fapt, fata avusese o izbucnire cînd fratele ei deschisese o astfel de discuţie.

— Dar n-a trecut nici măcar un an de cînd a murit mama! Cum poate să-ţi treacă prin minte aşa ceva? ţipase ea.

Poate că avea dreptate, însă citind un ziar care pomenea de vîrsta tatălui său, îşi dăduse seama că acesta nu avea încă nici patruzeci şi patru de ani (el crezuse că se apropia de cincizeci), ceea ce însemna că era mult prea tînăr ca să trăiască singur, fără a avea pe cineva alături — o femeie care într-o zi i-ar fi putut deveni soţie.

Să fi avut pe cineva de vîrsta lui care să-l aştepte acasă, poate-ar mai fi slăbit ritmul, înţelegînd că-n viaţă mai există şi altceva în afară de construirea unui imperiu. Suzanne ar considera faptul ca o trădare a memoriei mamei lor — şi poate că n-ar fi departe de adevăr. Cel puţin deocamdată, pînă cînd taică-său se obişnuia să o aibă în preajmă, Suzanne nu va avea prea mult de-a face cu compania. Ea nu era obligată să-şi sucească limba în gură, rostind cuvinte ca „hidroxidul acidului isonicotinic".

Cîtă vreme şampania era răcită la temperatura cea mai potrivită, iar ea se străduia să fie la curent cu tot, pentru a avea subiecte de discuţie la petreceri — unde-i plăcea grozav să joace rolul de gazdă — Suzanne beneficia de un răgaz temporar. Amîndoi ştiau că era vorba doar de-o amînare.

Într-o zi va trebui şi ea să-şi ia slujba în primire. Compania „Towers" era toată viaţa tatălui lor. Nu era de mirare că înainte de-a muri, mama se simţise atît de deprimată. El unul nu observase mare lucru, dar oricum, nici nu fusese prea mult pe-acasă în cei trei ani de la terminarea colegiului. Acum regreta că n-o făcuse, poate i-ar mai fi ridicat moralul maică-sii. Viaţa era atît de nedreaptă!

Charles intră în biroul lui, dorindu-şi ca Suzanne să-l fi putut vedea în astfel de momente! Numai cu o seară în urmă, îi spusese că trăia într-o permanentă stare de epuizare men-

tală. Nu-i povestise că uneori se simţea prea istovit ca să mai aibă vreo erecţie. Era convins că Suzanne — în calitatea ei de soră mai mare — nu-l considera nici acum un bărbat în toată firea, cu atît mai puţin unul care, chiar înainte de-a se întoarce la New York, începuse să-şi dea seama că femeile îl plac şi că putea face faţă la mai multe într-o singură noapte.

Charles îşi schimbă cămaşa, punîndu-şi-o pe cea de rezervă, din sertarul biroului. Se privi în oglindă şi văzu că ochii îi erau umbriţi de cearcăne adînci. Nu era vorba de surmenaj. Nu muncea prea mult, ci făcea o muncă pentru care nu simţea nici o chemare. Şi n-avea nici o scăpare. Era osîndit pe viaţă. Ah, cît şi-ar fi dorit în clipa asta să se poată duce la club, să facă un masaj şi-apoi o partidă de *squash*!

Îşi udă mîna, ca să-şi aranjeze părul castaniu şi zbîrlit, după care îşi potrivi cravata Brooks Club. Arăta exact aşa cum îl voia taică-său: un tînăr director pus pe treabă, muncind pe rupte, cu o viaţă fără cusur, în care meseria şi distracţia să meargă mînă în mînă, astfel încît o idee de marketing, de noi produse sau ridicare a calităţii personalului să se poată naşte oricînd — după cum îi spusese cîndva taică-său — chiar şi în clipa unui orgasm.

Era convins că taică-său îi vorbea din experienţă. Probabil că lui îi veniseră anumite idei tocmai cînd făcea dragoste cu maică-sa.

„Al dracului să fiu dacă am să mă gîndesc vreodată la companie cînd am să fac amor cu o fată!"

Intrînd în sala de mese rezervată conducerii companiei „Towers", Charles fu surprins să-l găsească acolo pe Norris. Arăta destul de abătut şi-i povestea ceva tatălui său, vorbind cu sufletul la gură.

Văzîndu-l pe Charles, Norris se întrerupse brusc, cu un aer încruntat, însă nu se ridică să plece. Ca de obicei, Benedict nu pierdu nici o clipă şi-i destăinui lui Charles motivul pentru care-l invitase la dejun.

Charles aruncă o privire rapidă pe meniu şi alese peşte la grătar, cu sos de muştar, apoi întinse meniul ospătarului în haine negre, care aştepta lîngă scaun. După o clipă, îşi turnă un pahar cu apă rece şi-l bău pe nerăsuflate.

— Am cumpărat acțiuni la compania de produse cosmetice „Helena Rubinstein", zise taică-său pe neașteptate. Pe fondatoarea companiei, o femeie extraordinară — acum trebuie să aibă vreo optzeci de ani sau cam așa ceva — o interesează relația cu noi. Ar face orice ca să-și sporească milioanele și are o părere foarte proastă despre „bancheri" — așa cum îi numește ea pe cei de pe Wall Street — drept care am recurs la bancherii noștri ca să-i deschidă „pofta de mîncare".

În următoarele treizeci de minute, Benedict își îndreptă toată atenția spre Charles, uitînd aproape cu totul de Norris, care din cînd în cînd făcea niște însemnări pe blocnotesul Cartier, nelipsit din buzunarul lui.

Charles află că nu cu mult înainte de crahul din Wall Street, petrecut în 1929, Helena Rubinstein își vînduse firma din America unor bancheri profilați pe investiții — frații Lehmann — pentru opt milioane de dolari. Aceștia încercaseră prin toate mijloacele să extindă vînzarea, distribuind cele mai reputate produse cosmetice la farmaciile și chiar la băcăniile din toată țara. După un an, afacerea se găsea în impas; fără știrea celor doi bancheri, doamna Rubinstein le cumpărase acțiuni ori de cîte ori avusese ocazia, în același timp strîngînd semnături de la alți acționari, îndeosebi femei, cliente de-ale ei.

— După crah, capitalul fraților Lehmann a scăzut vertiginos și, la un an de la vînzare, doamna Rubinstein a putut răscumpăra de la ei compania, cu mai puțin de două milioane de dolari. Cu alte cuvinte, Charlie, un profit de șase milioane, obținut fără cine știe ce eforturi! îi zise rîzînd taică-său, deși Charlie nu prea înțelegea ce găsea el de rîs. Fără îndoială, cucoana își închipuie că ne-ar putea trage și nouă clapa. Mă întîlnesc cu ea, la Paris, peste cîteva săptămîni. Vreau să vii cu mine. Ai muncit mult. Nu-ți prinde rău o mică vacanță. Iar eu voi avea ocazia să văd de ce e-n stare farmecul tău proverbial, despre care-am auzit atîtea: Misiunea ta e s-o dai gata pe „regina frumuseții".

Se opri, apoi adăugă ca din întîmplare.

— Știu ce mult ți-au lipsit prietenii din Londra. Dacă totul merge bine, la întoarcere ne oprim acolo pentru vreo cîteva zile.

Charles era de-a dreptul năucit.

„Ai muncit mult", așa-i spusese taică-său. Va să zică, pînă la urmă observase! Simți cum i se încălzește inima. Își dădu seama că dorea nespus să fie de folos companiei, astfel ca taică-său să fie mulțumit de el. Ar fi vrut să se ridice de la locul lui și să-l strîngă în brațe, dar nu făcuse asta niciodată și simțea că acum nu era momentul.

Paris! Va pleca la Paris, cu taică-său, într-o importantă călătorie de afaceri! Și-apoi Londra! Abia aștepta să comunice vestea cîtorva fete, care cu siguranță îl vor întîmpina cu brațele deschise.

Cît dură masa, Charles rămase țeapăn pe scaunul lui, temîndu-se și să mănînce, ca nu cumva să dea impresia că nu era atent. Dorea din tot sufletul să-și arate cumva recunoștința pentru acest prim semn din partea tatălui său, cum că era și el bun la ceva. Niciodată nu-și admirase tatăl ca acum!

Cînd dejunul luă sfîrșit, Benedict îl invită pe Norris în cabinetul lui particular, care era separat de birourile directoriale.

— Ești sigur că asta vrei, prietene? îl întrebă cu gravitate Benedict.

Norris îi dăduse o lovitură în moalele capului. Benedict îl aștepta pe Charles, după ce luase o decizie și-și făcuse un plan de bătaie, la care chibzuise timp de luni întregi. Atunci își făcuse apariția Norris și fără a fi invitat, își trăsese un scaun, așezîndu-se lîngă el. Asemenea purtări nu-i stăteau în fire, însă Benedict nu spusese nimic, impresionat de expresia disperată de pe chipul adjunctului său.

— Ben, îmi pare rău, dar trebuie să-ți spun ceva. Chiar în clipa asta. Am tot așteptat momentul cel mai potrivit, dar aruncînd o privire în agendele noastre, îmi dau seama că nu există așa ceva. Am luat o hotărîre. Iubesc o altă femeie. Vreau să divorțez de Audrey. Nu va fi ușor, o să-mi facă mari necazuri, dar am treizeci și cinci de ani. Încă cinci și schimb prefixul! Doar nu trăim decît o dată!

În acel moment își făcuse apariția Charles, iar Norris tăcuse mîlc. Benedict îi făcuse semn să rămînă. Adjunctul cunoștea interesul arătat de șeful său față de „Helena Rubinstein". Ceea ce nu știa însă nimeni era *motivul* acelui interes.

— Vrei să continuăm discuția întreruptă, Norris?

Benedict îl privi cercetător pe omul în care avea încredere mai mult ca în oricare alt funcționar al companiei. Norris era alb la față și părea muncit de un gînd. Se făcuse aproape două fără un sfert, dar ce conta? Benedict se duse la bar și turnă două pahare de coniac.

Dacă voia să continue discuția? Timp de-o oră Norris vorbi aproape fără oprire, descărcîndu-se de ani întregi de furie și durere reținută.

Niciodată nu spusese ceva de rău despre Audrey. Ascultînd această litanie a unei căsătorii nefericite, Benedict își aduse aminte că Honey n-o înghițise niciodată pe nevasta lui Norris. El unul nici nu-i acordase atenție, remarcînd doar că purta rochii cam prea strîmte — însă nu și-ar fi închipuit niciodată că Norris adunase în el atîta ură. Bietul băiat, cîtă dreptate avea! Într-adevăr, Audrey îi va face mari necazuri, dar Towers îi va oferi sprijinul său, atît moral cît și financiar. Nimeni nu-l putea înțelege mai bine decît el!

Cînd Norris începu să vorbească despre cealaltă femeie, chipul i se îmblînzi brusc, luînd o expresie pe care Benedict nu i-o văzuse niciodată. Brusc, îl cuprinse vechea durere, atît de cunoscută. Discuția trebuia să se termine aici. Norris pusese degetul pe propria lui rană. Mai mult de atît, îl făcea să se îndoiască de eficacitatea planului care cu numai un ceas mai înainte îi părea perfect. Planul trebuia să-l situeze din nou în poziția de comandă față de femeia aceea alunecoasă, pe care nici o clipă nu încetase s-o dorească: femeia care ieșise din viața lui fără a-i reproșa nimic, fără a privi în urmă și care părea că nu mai voia să aibă de-a face cu el în nici un chip.

Nu-i purta pică. Ludmilla n-avea nici un motiv să creadă în vorbele sau în ofertele lui. Și ca devenea o personalitate din ce în ce mai importantă a imperiului Rubinstein: călătorea la diverse sucursale europene, creîndu-și propria reputație, fără s-o incomodeze pe machiavelica ei patroană.

„Eu reprezint mai mult decît două mîini, domnule colonel. Sper ca într-o zi să mă cunoască lumea pentru mintea mea."

Își mai amintea și acum furia și disprețul de pe chipul Ludmillei în ziua aceea. Parcă ar fi fost în altă viață...

Benedict știa absolut totul despre evoluția profesională a Ludmillei și despre avansarea ei rapidă în cadrul companiei „Rubinstein". Nu aflase mare lucru despre viața ei particulară,

cu excepția relației cu evreul acela polonez, chimistul, primul care o încurajase să renunțe la slujba de farmacistă practicantă la „John Bell and Croyden".

Din fericire, însă, Benedict auzise că tînărul fusese de curînd numit într-un important post de cercetare al companiei, astfel încît avea să se mute la New York. Fostul detectiv de la Scotland Yard, acum pensionar, care o urmărise pe Ludmilla pas cu pas încă de la sosirea ei în Londra, nu descoperise nici un indiciu cum că ea ar fi avut vreo legătură cu alt bărbat, Dar atunci, ce dracu' era cu chimistul ăsta, Jan Feiner?

Benedict apăsă ușor cu călcîiul pe butonul ascuns lîngă piciorul canapelei pe care stătea împreună cu Norris. Era semnalul ca secretara să-i întrerupă convorbirea.

După ce Norris plecă, fericit să știe că se bucura de tot sprijinul patronului, Benedict se lăsă pe spătarul canapelei, cu ochii închiși. Făcuse o prostie că băuse coniac. Acum nu se putea împiedeca să se gîndească la Ludmilla — un lux pe care și-l îngăduia numai rareori. Își aduse aminte cum își plimba degetele pe sfîrcurile tari ale sînilor ei... Apoi linia domoală a bărbiei.... Și cum deschidea ochii negri și adînci, parcă luată prin surprindere, deși știa că el va începe s-o sărute... S-o sărute și iar s-o sărute... Își amintea cu precizie unde și cînd îi ridicase pentru prima oară părul negru și greu, ca să-și lipească buzele de pielea catifelată de pe ceafă... Și coapsele ei albe... Apoi degetele lui mîngîindu-i părul de pe pubis, înainte de a începe s-o sărute...

Benedict răsuflă adînc, încercînd să se scuture de toate aceste imagini și să revină la realitate. Mai trase o dată aer în piept, ca să se liniștească și să se poată așeza la birou. Dacă trebuia să-i plătească baborniței un preț exorbitant ca să-și aibă din nou nimfa în puterea lui, îi va plăti fără să crîcnească. Va face din Ludmilla regina Europei, îi va ridica un palat, iar el își va petrece o bună parte a vieții alături de ea, de cealaltă parte a Atlanticului, unde relații ca cea la care se gîndea el erau privite ca un lucru cît se poate de firesc.

Deși Norris îl avertizase că industria cosmetică nu-și merita reputația de a fi „invulnerabilă la inflație și recesiune economică", rămînînd în continuare o afacere de mică anvergură, insuficient testată și verificată, în care chiar și un

tip deştept ca Charles Revson risca să-şi rupă gîtul, totuşi Benedict se arăta fascinat de acest domeniu. Pe zi ce trecea, îi sporea convingerea că pentru o companie farmaceutică era o extindere firească, mult mai rentabilă decît alte achiziţii de-ale sale.

În aceeaşi noapte, Benedict visă că alerga disperat pe o stradă necunoscută, vrînd să împiedice o nenorocire pe cale să se petreacă. La un moment dat ajunsese în faţa unei biserici, unde Norris era pe punctul să o ia în căsătorie pe Ludmilla. Atunci el ţipase: „Nu, nu se poate mărita cu tine! E a mea! E a mea!"

Se trezi pe la cinci şi jumătate dimineaţa. Începea să se convingă că făcuse o greşeală invitîndu-l pe Charles să meargă cu el în Europa, ca să asiste la obişnuitele manevre ţinînd de negocierea unei afaceri. Acum ştia de ce-i venise ideea asta: din cauza Suzannei. Fiică-sa era pe-atît de iute la minte, pe cît de naiv se dovedea Charles. Oricum ar fi reacţionat Benedict — cu furie, tristeţe, uneori chiar resemnare — ea nu încetase să abordeze cînd şi cînd subiectul relaţiilor dintre el şi Honey, împreună cu un cortegiu de întrebări, vrînd să ştie cum şi de ce.

Lui Benedict îi dăduse prin minte că dacă ar fi existat cel mai mic risc ca fiică-sa să lege vizita lui la Paris, la doamna Rubinstein, de prezenţa Ludmillei, atunci era bine să-i propună lui Charles să-l însoţească, pentru a îndepărta eventualele bănuieli ale surorii lui.

Pentru prima oară, însă, faptul i se înfăţişă în adevărata lui lumină: îl folosea pe propriul lui fiu ca paravan! Oare-şi pierduse minţile? Devenise paranoic?

Destăinuirile lui Norris şi visul din timpul nopţii îl tulburaseră profund. Întîlnirea de la începutul lui martie fusese stabilită în mare taină, de comun acord cu consilierii juridici şi financiari ai doamnei Rubinstein, urmînd să aibă loc în legendara ei reşedinţă din Quai de Béthune, pe insula Saint Louis din Paris. Pe Benedict îl cuprinse dintr-o dată panica. Avea sentimentul că nu era timp de pierdut. De ce trebuia să

aştepte atît de mult pînă s-o întîlnească pe Ludmilla? Nu putea risca să schimbe data întîlnirii cu celebra Helena — şi-aşa obţinuse audienţa cu foarte mare greutate — însă în momentul de faţă, simţea nevoia s-o vadă neîntîrziat pe Ludmilla!

Dacă-i va împărtăşi sau nu planurile lui de viitor, asta va depinde de cum va reacţiona ea, reîntîlnindu-l după aproape doi ani. Ludmilla îi returnase scrisoarea în care o anunţa de accidentul lui Honey, fără s-o deschidă. O dată sau de două ori, cînd încercase s-o sune la biroul ei din Londra, i se spusese că „doamna nu poate veni la telefon, fiind ocupată". Din cîte bănuia Benedict, era foarte posibil ca ea să nu fi aflat încă de moartea lui Honey.

Ajunse la birou cu cîteva minute înainte de ora opt, fără a reuşi să se decidă cum să procedeze mai departe. Trecînd prin faţa biroului lui Charles, îşi zări fiul prin uşa întredeschisă. Spre marea lui surprindere, tînărul era absorbit de studiul unui vraf de documente.

— Bună dimineaţa, Charles!

Charles ridică privirea spre el, cu chipul numai zîmbet. Niciodată nu-l văzuse Benedict atît de fericit în timpul orelor de servici.

— Bună, tată! După discuţia de ieri, unchiul Len a adunat o serie de referinţe privitoare la principala concurenţă internaţională a firmei „Rubinstein": „Elizabeth Arden". Înainte de plecare, vreau să-ţi prezint un raport complet asupra tuturor companiilor pe acelaşi profil: „Coty", „Dorothy Gray", „Germaine Monteil", „Max Factor", „Charles Antell" şi, mai nou, „Rev..."

— OK! OK! Bravo! Foarte bine!

Benedict se îndepărtă grăbit, încruntîndu-şi sprîncenele. Uitase să-l prevină pe Charles să nu-i spună nimic despre călătorie unchiului Leonard. Însă cum să-şi dezamăgească fiul? Acum nu mai avea încotro şi trebuia să-l ia cu el. Măcar de s-ar arăta mereu aşa de harnic şi plin de iniţiativă! Te pomeneşti că va ieşi ceva din toate astea!

Aşa cum procedase de nenumărate ori pînă atunci, Benedict îşi jură să se elibereze de sentimentul de vinovăţie.

„Trebuie să merg înainte", îşi spuse el, îndreptîndu-se spre ascensorul rezervat preşedintelui şi care urca numai pînă

la etajul următor, unde se afla biroul lui. Aici îl aștepta Mary B., secretara.

— Tocmai a sunat domnul Dennon, de la Departamentul de Stat. Vă roagă să luați legătura cu el, dacă se poate chiar azi.

Dennon răspundea de problemele Cehoslovaciei. O clipă, Benedict simți că-l cuprinde ameteala. Uitase cu desăvîrșire că în urmă cu cîteva luni îi rugase pe cei de la compartimentul „Europa răsăriteană" să-i culeagă informații despre părinții și sora Ludmillei. Iată că telefonul pica la tanc!

— Fă-mi imediat legătura!

Închise ușa după el. În clipa următoare, sună telefonul. Ridică receptorul cu mîna tremurîndă.

— Azi-noapte ni s-a comunicat că Vaclav Sukova, tatăl Ludmillei și al Natașei Sukova, a murit de moarte naturală — pe data de 10 ianuarie.

Asta însemna ceva mai mult de o lună în urmă!

— Altceva?

— Se pare că Rudolf Slansky, secretarul Partidului Comunist, și Clementis sînt pe punctul de a obține niște funcții înalte.

Benedict nu acordă nici o atenție acestor știri.

— Altceva în legătură cu familia? interveni el. Știam că mama era suferindă. Se mai ocupă de salonul de cosmetică?

Își dădu seama că se purta prostește punînd astfel de întrebări stupide. Înainte de a-i răspunde, celălalt făcu o pauză, pe care Benedict o simți încărcată de reproș.

— Altceva, nimic. Am fost surprinși să aflăm și vestea asta. Îmi închipui că familia Sukova are de luptat cu sărăcia și necazurile la fel ca toți ceilalți nenorociți rămași dincolo de Cortina de Fier. Dacă mai moare cineva, sper să pot să-ți dau cîndva de știre.

Tonul tăios al lui Dennon suna ca o dojană și Benedict se grăbi să schimbe subiectul, aducînd vorba despre ultimele incidente politice de la Praga.

Închise telefonul, rămînînd cu privirea în gol, fără să se sinchisească de bîzîitul interfonului. În cele din urmă, clătină din cap și-o sună pe Mary B., chemînd-o înăuntru.

— Fă-mi o listă cu zborurile spre aeroportul Heathrow, via Shannon, începînd de duminica viitoare, ceru el, cu un glas de nerecunoscut. Mi-am schimbat programul. Mă duc mai întîi la Londra și apoi la Paris.

La bomboneria din Piccadilly, pînă și caramelele erau ambalate în foiță neagră. Magazinul de lenjerie de alături avea vitrina plină de corsete și sutiene de aceeași culoare.

„Ciudați mai sînt și englezii ăștia!" își zise Ludmilla, dînd colțul spre Grafton Street.

Trecuse o săptămînă și ei încă mai jeleau moartea preaiubitului lor rege, răpus de un cancer la plămîni, la vîrsta de cincizeci și șase de ani. Probabil că nu exista magazin sau negustor în Insulele Britanice care să nu fi fost și-acum în doliu.

Cît mai aveau de gînd s-o țină așa? După ce ascultase dimineața la radio muzică funebră, se gîndise și ea — cu oarecare întîrziere — să pună o panglicuță neagră la gîtul lui Shadow, pisoiul siamez primit în dar de la Jan, cu ocazia Crăciunului. Mai bine mai tîrziu decît niciodată! Acum se pricopsise cu o zgîrietură zdravănă, dar dacă Shadow nu intenționa să-și arate respectul față de ilustrul decedat, ea în schimb va avea bunul- simț să se îmbrace și azi în negru la birou, continuînd să poarte aceeași culoare pînă cînd vor fi semne că se putea ieși din doliu.

Cu siguranță, doamna Cooper va fi mulțumită. De-acum știa că dacă cineva era în stare să dea un exemplu bun de urmat, aceea era Ludmilla. Cu o zi mai înainte, încerca să-i explice doamnei Cooper că dată fiind situația familiei din Cehoslovacia, care suferea de atîția ani în spatele Cortinei de Fier, ar fi fost cazul ca ea să poarte doliu în fiecare zi. Îi spusese doamnei Cooper că deși scrisese acasă o dată pe lună, de cînd se găsea la Londra nu primise decît un singur răspuns, din care răzbătea tristețea și disperarea și care făcuse șase săptămîni de la Praga la Londra.

Totuși, Ceska Cooper nu avea timp de necazurile Ludmillei. Acum că sora ei, doamna Rubinstein, se afla la Londra, se trezise cu prea multe pe cap ca să-și mai plece urechea la chestiuni care nu aveau legătură cu compania lor. Dar pînă

să plece la Paris, într-una din zilele următoare, Doamna se afla mult prea aproape ca Ceska să se simtă în largul ei. Tot salonul de cosmetică purta doliu după rege, dar stătea ca pe ace din pricina „Reginei".

Nu și Ludmilla. Chiar dacă Doamna încă o inhiba, făcînd-o s-o treacă toate năduşelile, totuşi întîlnirile ei cu marea Helena o lăsau întotdeauna bine-dispusă, cu chef de muncă, dornică să conceapă noi idei de lansare a produselor — sau „găselnițe" cum numea bătrîna doamnă reuşitele în materie de publicitate.

Astăzi trebuia să ia dejunul cu Jan, urmînd să-l întîlnească pentru prima dată pe fratele acestuia, faimosul Victor, aflat în trecere prin Londra, de unde avea să plece în Statele Unite, pentru afaceri. După cum i-l prezentase Jan, Ludmilla era nerăbdătoare să-l cunoască. Cu toate acestea, se îndoia că Victor ar fi fost mai isteț sau mai perspicace decît Jan.

Cu siguranță că numai iubirea fraternă îl îndemnase pe Jan să-l zugrăvească pe Victor aproape cu veneraţie. Ludmilla ştia că Jan era convins că-i datorează totul fratelui său. Victor fusese cel care găsise o cale de-a scăpa de naziști și-l cărase în spate pe Jan — care-şi scrîntise glezna — aproape jumătate din Europa. Oricum, Ludmilla nădăjduia să constate cu ochii ei cît de grozav era Victor, deşi din cauza sosirii intempestive a Doamnei, cu două zile în urmă, nu ştia dacă va ajunge la întîlnire.

Era convinsă că-i va lipsi Jan, şi încă foarte mult. Nu numai pentru că-i fusese prieten de suflet, dar şi'o călăuză pricepută, care o ajutase să se descurce în apele deseori înşelătoare ale manevrelor doamnei Rubinstein. Ludmilla se consola cu gîndul că, cel puțin, Jan Feiner fusese avansat şi vor rămîne prieteni chiar şi cînd el va face parte din conducerea sediului principal al firmei, aflat la New York. Poate într-o zi şi ea va găsi curajul de a se reîntoarce la New York, ca să lucreze în oraşul în care se făureau adevăratele succese din industria cosmetică. Posibil... dar nu şi probabil...

Secretara Ludmillei, Poppy, se bucură nespus văzînd-o.

— Doamna vrea să vă duceți urgent la ea, la „Cartier", în Bond Street.

Îşi privi repede ceasul.

— Peste douăzeci de minute, la nouă şi jumătate.

Ludmilla făcu o strîmbătură.

— Au trimis de la laborator mostrele de nuanțe originale?

— Nu, dar le aştept din clipă în clipă.

Poppy surîse încurajator — zîmbetul care-i era atît de drag Ludmillei.

— Fac tot posibilul să le primiți pînă vă întoarceți. Sînt convinsă că Doamnei îi vor place foarte mult.

Ludmilla fu nevoită să alerge aproape tot drumul pînă în Bond Street. Însă pînă să ajungă la celebrul magazin, aflat nu departe de salonul de cosmetică, Doamna fusese deja împresurată de obişnuita ceată de linguşitori, îmbrăcați în mare ținută. „Regina" se găsea în salonul de primire, cu uriaşa blană de samur azvîrlită neglijent peste spătarul scaunului, aşezată în faţa unei mese pline de cutioare din piele roşie.

— Ah, în sfîrşit! Mă tot întrebam pe unde umbli.

Era nouă douăzeci şi cinci, dar Ludmilla ştia că era mai bine să-şi țină gura. Astăzi doamna Rubinstein nu mai purta obişnuita expoziție de giuvaeruri la gît, deşi pălăria unicat, tivită cu samur, era împodobită cu un uriaş papagal sclipitor, avînd două rubine uriaşe în loc de ochi. Bătrîna ciocăni nervoasă în podea cu bastonul cu măciulie aurie, în formă de vultur cu ochi tot din rubine.

— Un scaun! Un scaun penthu asistenta mea, domnişoaha... domnişòaha... Un scaun!

Deseori uita sau se făcea că uită numele Ludmillei, dar ea nu se supăra. Doamna uita numele tuturor, chiar şi pe ale rudelor apropiate.

— Mai doriți şi altceva, prinţesă? întrebă unul dintre cei de faţă, frecîndu-şi mîinile, mai curînd dintr-o pornire de nervozitate (îşi spuse Ludmilla), decît anticipînd vreo vînzare.

Ludmilla nu-şi mai putea dezlipi privirea uluită de bijuteriile ce se revărsau afară din cutii: uriaşe perle negre, perle albe şi lucioase, un şirag sclipitor de diamante în formă de margarete, avînd în mijloc cîte un mic diamant galben, ametiste de toate mărimile. Pur şi simplu i se tăiase respirația.

— Hubine!

— Imediat, doamnă!

Bărbatul ce părea a fi directorul magazinului pocni din degete şi un tînăr care-i semăna leit se duse la seiful din perete, de unde scoase altă cutie de piele roşie. O puse pe masă cu

mare ceremonie, apoi o deschise, dînd la iveală o piatră sîngerie şi strălucitoare, de mărimea unui ou de pescăruş.

Doamna o luă în mînă, ţinînd-o în lumină, cu buzele ţuguiate şi cu o expresie impenetrabilă.

— Diamante! ordonă ea scurt.

În următorul sfert de oră, Ludmillei i se păru că-i trece prin faţă întreaga comoară de pietre preţioase a lui Aladin. Alte şi alte giuvaeruri erau prezentate şi refuzate, cu noi şi noi mormăituri, exprimînd aprecierea sau nemulţumirea. Cînd Ludmilla, căreia i se făcuse milă de privirea disperată a directorului, murmură: „Ce minunăţie!", Doamna se răsuci spre ea, aruncîndu-i o privire plină de dezgust şi şuieră printre dinţi: „Sînt doar de mîna a doua!"

Aşadar, Ludmilla îşi ţinu gura şi aşteptă, curioasă să vadă ce înseamnă toată tărăşenia asta.

În cele din urmă, doamna Rubinstein păru să se hotărască asupra unui şirag de perle şi rubine. Îşi deschise uriaşa poşetă din piele de crocodil, de care nu se despărţea niciodată, şi începu să scotocească prin ea, cu un aer distrat.

— Nu ştiu unde mi-e hujul. Aş avea nevoie de un tub pe cahe să nu-l caut atîta!

Dădea impresia că vorbeşte singură, cu borul pălăriei aplecat deasupra mesei.

Cerîndu-şi scuze pentru deranj, directorul le invită pe amîndouă în încăperea alăturată; în vitrinele de aici se găseau expuse nenumărate obiecte din aur. Doamna arăta grăbită cînd în dreapta, cînd în stînga, iar Ludmilla, care-şi amintise ce-i povestea cîndva Jan, începu să înţeleagă rostul adevărat al acestei „expediţii de cumpărare".

După ce-i fură înfăţişate mai multe bijuterii din aur, urmînd ca ea să-şi dea cu părerea, Doamna luă ca din întîmplare un tub de ruj din aur, cu o perlă albă la un capăt şi una neagră la celălalt. Aşa cum îl ţinea în mînă, părînd a se gîndi la altceva, se aplecă să privească la celealte obiecte, scăpînd tubul pe jos.

Fusese o întîmplare? Ludmilla era convinsă că nu. Totul era regizat cu mare artă. În timp ce unul din funcţionarii mai mărunţi îngenunchease pe podea, gîfîind şi icnind în vreme ce încerca să apuce tubul ajuns undeva pe sub masă, Doamna vorbi deodată, fără să ridice privirea:

— Îl iau. Cît costă?

Directorul rămase cu gura căscată. Era pe punctul de-a le invita în încăperea de unde veniseră, şi unde le aştepta colierul de perle şi rubine, aşezat pe o pernuţă de catifea neagră, însă expresia de pe chipul Doamnei îl opri. Flutură din mîini, parcă protestînd la o întrebare atît de lipsită de importanţă:

— Opt sute de lire, Doamnă.

— Eu îţi dau şapte.

Spre marea mirare a Ludmillei, directorul tuşi, apoi zise, zîmbitor:

— Cum doreşte doamna. Aţi vrea cumva să vă trimit acasă şi inelul unicat, pe care l-aţi admirat aici, ca să vă mai gîndiţi dacă v-ar face plăcere să-l cumpăraţi?

— Am să vă anunţ eu dacă să-l trimiteţi.

În drum spre casă, doamna Rubinstein începu să cerceteze cu multă atenţie tubul de ruj.

— Vezi cum e făcut, fetiţo? Poţi să pui cîte un huj în fiecahe capăt. Am văzut aşa ceva iehi, la dejun, la o ducesă. S-ah vinde bine şi în Amehica. Ce zici? Ah thebui să iau şi eu modelul... Şi chiah am să i-l iau!

Ludmilla o privi cu admiraţie neprefăcută.

— Bineînţeles, doamnă.

Se gîndi repede ce să spună, convinsă că Doamna aştepta un comentariu.

— Un ruj de zi şi unul de seară. A.M. şi P.M.[1].

Simţi privirea grea a ochilor ei negri. Timp de cîteva minute Doamna nu zise nimic, iar Ludmilla ştia că nu era cazul să umple tăcerea. Apoi Helena îşi drese glasul cu zgomot şi vorbi cu glas morocănos:

— Aşa m-am gîndit şi eu. Da, da, vînzăhile se voh dubla. Vom putea vinde hujuhi mai mici, cîte unul la fiecahe capăt, la pheţ dublu. Zi şi noapte, ca în cîntecul acela cahaghios...

Doamna aruncă o privire pe fereastră. Nu mai era mult pînă la salon.

— Ai vheo veste de la phietenul dumitale?

Ludmilla păli.

— Care prieten? Eu n-am nici un prieten.

---

1 *A.M.* şi *P.M.* — pentru *ante-meridian* şi *post-meridian*. (n.t.)

— Jan... Jan şi mai nu ştiu cum... Îi pahe bine că pleacă la New Yohk sau ahe alte planuhi? Dumitale ce ţi-a spus? S-a bucuhat că l-am avansat? Vhea să plece în Amehica?

Ludmilla răsuflă uşurată, deşi nu-şi putea îndepărta o presimţire rea. Se sili să pară veselă.

— Jan este într-adevăr prietenul meu, dar nu aşa cum credeţi dumneavoastră. Cred că se simte foarte onorat de noua slujbă. Dar... nu înţeleg... nu înţeleg prea bine ce-aţi vrut să spuneţi, doamnă Rubinstein.

Doamna o sfredeli din nou cu privirea, dar de data asta se mulţumi să mormăie ceva, continuînd să studieze tubul cel nou. Nu trecu mult şi maşina opri în dreptul salonului de cosmetică.

În aceeaşi zi, pe la amiază, Ludmilla află că doamna Rubinstein plecase de la birou, cu gînd să prindă feribotul, ca să meargă la Paris. Se înseninâ la faţă. Asta însemna că putea lua prînzul cu fraţii Feiner.

Spera să i se ivească ocazia de a-i pomeni lui Jan despre ciudata remarcă a Doamnei. Spre nedumerirea ei, însă, de îndată ce fură făcute prezentările, Jan se întoarse neliniştit spre fratele său, de parcă i-ar fi cerut îngăduinţa să vorbească, apoi începu:

— Victor şi cu mine vrem să-ţi comunicăm ceva..

Din nou Ludmilla avu o presimţire. Victor — un fel de Jan mai înalt şi mai suplu — o privea cu răceală prin ochelarii urîţi, cu rame de oţel.

„E limpede că nu mă place", îşi zise ea. „Jan trebuie să se fi rugat de el cu cerul şi pămîntul ca să vină la întîlnire".

Dar înainte ca Jan să înceapă să vorbească, îşi făcu apariţia ospătarul şi, spre uimirea Ludmillei, Victor îşi sfătui fratele să nu comande peşte.

— Ar putea fi contaminat.

Contaminat! Peştele englezesc! Ce idee! Întotdeauna era cel mai bun fel de mîncare din meniu. Însă Jan se supuse şi comandă omletă cu ciuperci, care — după cîte ştiau cu toţii — se făcea din praf de ouă, pentru că ouăle continuau să fie raţionalizate. În meniu figura plătică, dar dacă Ludmilla ar fi cerut aşa ceva, ar fi însemnat că-l sfidează pe Victor. Se hotărî deci pentru plăcintă tărănească, deşi era convinsă că va fi

trei sferturi cartofi şi numai un sfert carne. Oricum, ea tot nu avea poftă de mîncare.

— Ludmilla, am vrut să afli vestea chiar de la mine. Plec de la companie. Pe viitor n-am să mai lucrez la „Helena Rubinstein".

Ludmilla simţi un nod în stomac. Acum chiar că nu mai putea mînca nimic. Încercă să nu arate cît o şocase ştirea auzită. Aşteptă atît cît ştia ea că trebuie să aştepte, continuînd să-şi fixeze prietenul cu o privire complet lipsită de expresie.

— Victor a primit propunerea...

Victor îl întrerupse, iritat:

— Domnişoară Sukova, mi s-a cerut sprijinul la înfiinţarea unei sucursale americane a companiei elveţiene unde lucrez, „K. Averbach", specializată în produse farmaceutice şi cunoscută în Statele Unite sub numele de „K. Avery". În timp ce negociam contractul, domnişoară Sukova, am aflat că în America exista un post vacant... un post extrem de important.

„Tipul ăsta nu vorbeşte, ci ţine prelegeri", gîndi Ludmilla. Deşi îi fusese prezentată cu numele de „Ludmilla", Victor continua să i se adreseze cu „domnişoară Sukova". Jan părea să nu observe nimic, dar pe ea o scotea din sărite să vadă cu cîtă adoraţie se uita la Victor.

Victor termină cu inspectarea omletei — care, spre încîntarea Ludmillei, arăta absolut dezgustător — şi începu să vorbească cu gura plină.

— Pe Jan l-au interesat întotdeauna uleiurile volatile. Această companie...

Ludmilla nu reuşi să înţeleagă numele cu rezonanţă nemţească, rostit printre mestecături.

— ...e o sucursală a...

Din nou un nume pe care nu fu în stare să-l priceapă.

— Fratelui meu i se oferă ocazia de-a conduce compania — presupunînd că totul merge bine — eforturile lui urmînd a fi răsplătite cu dreptul de-a deţine acţiuni. Şi mai presus de orice, nu va mai fi obligat să înghită hachiţele unei babe tiranice şi imorale ca Helena Rubinstein.

Pînă la cafea — sau mai curînd, lichidul pe care englezii se încăpăţînau să-l numească astfel — Jan abia dacă apucase să scoată două-trei vorbe, şi-acelea ca răspuns la încercările Ludmillei de-a afla mai multe despre uleiurile volatile.

Lui Victor nu-i scăpase surîsul cald și afectuos care însoțea răspunsurile lui Jan.

— Uleiurile volatile, extrase din plante și din flori, se utilizează la obținerea esențelor și parfumurilor. În timpul liber m-am ocupat cu studierea acestor probleme. Întotdeauna m-a pasionat anatomia mirosurilor. Am acasă o carte foarte interesantă. Am să ți-o arăt și ție.

În timp ce Jan vorbea, Victor îl privea cu luare-aminte. Ce bine că Jan va pleca din Londra, departe de această Ludmilla, pe care elo detesta din instinct. Era ca toate celelalte femei din Europa răsăriteană — el le numea „femei-crampon": cele care se țin scai de capul unui bărbat și pînă la urmă îl trag după ele, ducîndu-l la pierzanie.

E drept că individa din fața lui era neobișnuit de frumoasă — așa cum îi spusese și Jan — dar asta o făcea și mai periculoasă. Cu siguranță că nu era femeia potrivită pentru fratele lui. Jan avea nevoie de una care să stea acasă, să spele și să gătească pentru el, să-i crească copiii. Din fericire, înțelesese din prima clipă ce perspective îi oferea noua sa slujbă, deși și Helena Rubinstein îl propusese pentru avansare, exact în aceeași perioadă. Să fi fost o simplă coincidență, cum își închipuia Jan? Victor nu crezuse asta nici o clipă. Cotoroanța aia aflase ceva! Însă pînă la urmă, el se dovedise mai isteț. Reușise și de astă dată să fie cu ochii pe naivul de frate-său, care avea încredere în toată lumea, și-l ferise să ia o hotărîre pe care ar fi regretat-o toată viața.

Ludmilla îl văzu pe Jan întorcîndu-se din nou spre Victor, parcă cerîndu-i voie să vorbească. Cum Victor nu făcea nici o mișcare, Jan începu, cu glas șovăielnic:

— Ludmilla, i-am povestit lui Victor cît m-a impresionat priceperea ta... flerul tău în cosmetică... Poate cîndva... mai curînd sau mai tîrziu... se va ivi vreo ocazie să lucrăm împreună... în New Jersey.

New Jersey! Numele atinse o rană mai veche din sufletul ei. Își mușcă buzele, vrînd parcă să-și învingă o senzație de durere. Copilul ei ar fi avut acum... Își lăsă fruntea în piept, luptîndu-se cu lacrimile pe care nu și le mai putea stăpîni.

— S-a întîmplat ceva?

— Nu, nu! E prea fierbinte cafeaua!

Pe Victor îl apucă furia văzînd îngrijorarea de pe chipul lui Jan. Femeia asta ascundea un mister și asta nu-i plăcea deloc. Nu-i plăcea nici *ea*. Oricum, nu va trece mult și Jan va fi prea ocupat ca să-i mai ardă și de altele. O slujbă pentru Ludmilla în America? Să lucreze cu Jan? Niciodată! Va lua toate măsurile necesare ca asta să nu se întîmple cu nici un chip!

Victor făcu semn ospătarului să aducă nota de plată.

În drum spre salonul de cosmetică, Ludmilla îl întrebă pe Jan:

— Doamna știe că pleci?

Jan o privi posomorît.

— Nu... Aveam de gînd să-i spun în după-amiaza asta. Ceska m-a anunțat că Doamna pleacă mîine și nu voiam să aibă prea mult timp la dispoziție ca să mă convingă să rămîn. Acum sînt nevoit să procedez ca un laș și să-mi cer demisia în scris.

— Cînd pleci?

Jan surîse cu tristețe.

— Cu firma „Rubinstein" nu se știe niciodată. Sînt pregătit să le dau preaviz, dacă așa vor, și să aștept pînă vor găsi pe cineva în locul meu. Dar dacă doamna Rubinstein se convinge că vorbesc serios, atunci nu-i exclus să mă dea afară în douăzeci și patru de ore.

— Așa sper și eu! mîrîi Victor.

Afară sufla un vînt rece. Ludmilla își ridică guțerul pardesiului. De astă dată, draperiile negre de la ferestre se potriveau perfect cu starea ei de spirit. Și ea era în doliu: curînd va pierde și singurul prieten adevărat. Nu va mai avea pe nimeni în vîrful imperiului „Rubinstein", ca să-i întindă mîna, ajutînd-o să urce și ea pînă acolo.

La sfîrșitul zilei, Jan trecu pe la biroul ei, așa cum făcea uneori, și-o invită să bea ceva „la barul din colț", înainte de-a se întoarce acasă.

— Să știi că n-am mințit, începu el, sorbind o înghițitură de *gin and tonics*. Zău că te admir. Ai mari perspective în industria cosmetică. Vreinsdorf (Jan îi dictă numele literă cu literă, ca ea să poată să-l noteze) are de gînd să devină cel mai important furnizor mondial de uleiuri volatile pentru

industria cosmetică. Cîndva, companiile americane vor fabrica parfumuri la fel de bune ca cele franțuzești. Piața de acolo e foarte puțin cunoscută. Eu cred că are un potențial de cumpărare uriaș.

Jan îi luă mîinile într-ale lui, constatînd cu surprindere că degetele ei erau înghețate, deși se așezaseră lîngă șemineu.

— Cînd ajung acolo, să știi ca am să caut un post bun și pentru tine. Vreau să ținem legătura, Loulou.

Dădea un alt înțeles tristeții și durerii de pe chipul ei. Niciodată nu-i spusese „Loulou". Însă acum socotea că în felul acesta îi putea arăta ce simte pentru ea. De fapt, nici el nu-și cunoscuse adevăratele sentimente. Brusc, înțelese. Se îndrăgostise de ea fără să-și dea seama. În ciuda presimțirilor lui Victor — de altfel, în cursul după-amiezei Jan își pierduse o jumătate de oră la telefon, încercînd să-și convingă fratele că era nedrept să judece pe cineva numai după o singură întîlnire — abia în clipa aceasta înțelegea ce mult se potrivea cu Ludmilla.

— Loulou... șopti el din nou, fermecat de sunetul acestui nou nume.

Vru să-i înconjure umerii cu brațul, dar ea se trase înapoi, surprinsă. Nu era de mirare! Se găseau într-un local public, iar el, netotul, își exteriorizase un sentiment spontan, avînd pretenția ca ea să reacționeze în același fel!

— Hai să mergem acasă la tine sau la mine...

Tonul și privirea lui erau cît se poate de grăitoare.

Ludmilla intră în panică. Nu el! Nu prietenul ei drag, în care avea atîta încredere! Nu Jan! Nu știa cum să facă față avansurilor lui. Se temea să nu-l jignească. Ținea mult la el, însă doar ca la un frate. Nu voia să piardă nici prietenia, nici sprijinul lui Jan.

— Jan... murmură ea, strîngîndu-l ușor de mînă, conștientă că-și trăda teama.

Începu să vorbească repede, ca să-și mascheze adevărata stare de spirit.

— Voiam să-ți spun mai devreme... Azi-dimineață, doamna Rubinstein mi-a cerut s-o însoțesc la „Cartier".

Îi relată rapid faptele din cursul dimineții.

— La întoarcere, în drum spre salonul de cosmetică, m-a întrebat dacă-ți pare bine c-ai fost avansat. Am avut senzația că știa ceva, dar în clipa aceea nu înțelegeam despre ce-i vorba.

Jan se sprijini de spătarul scaunului, cu obrajii în flăcări. Va să zică, pînă la urmă Victor avea dreptate. Cotoroanța aia tot aflase! Ei și? Oricum, nu mai era nimic de făcut. Avea tot viitorul în față, un viitor de care era convins că într-o zi se va bucura alături de Ludmilla.

Ajunseră în fața căsuței ei. Shadow stătea în fața porții, spălîndu-se de zor.

— Mîța asta-i fermecată! rîse Ludmilla. Mă întreb cum a ieșit din casă...

Jan se aplecă s-o ia în brațe, dar pisica o șterse numaidecît.

— Ah, pacoste ce ești! Shadow, Shadow, pis-pis-pis!

Era ritualul de fiecare seară, care se încheia cu Shadow sărindu-i fericită în brațe.

— Pot să intru? insistă Jan.

— Nu în seara asta, Jan. Nu mă simt prea bine... Cred că am răcit... Sau poate mă resimt după vestea primită astăzi.

Jan îi ură „noapte bună" și pentru prima dată n-o mai sărută grăbit pe obraz, ci-i întoarse fața spre el. Ludmilla avea brațele ocupate cu Shadow, așa că nu-l putu opri și el o sărută apăsat pe gură. Ea închise ochii, străduindu-se să simtă ceva. Și chiar simți. Sărutul fusese cald și liniștitor, dar mai ales, îi răscolise dorința de-a fi sărutată de Benedict.

A doua zi, Ludmilla avea de efectuat vizita lunară la două din principalele puncte de desfacere ale companiei „Helena Rubinstein" — unul la magazinul „Harrods", celălalt la „Debenham & Freebody". Abordă o serie de probleme și soluționă cîteva reclamații, încercînd să impulsioneze vînzarea prin indicații date consultanților în materie de cosmetică. Nu ajunse la birou decît spre amiază.

— V-a căutat un domn, un străin... Domnul Kusy.

— Cine?

Așezată la birou, Ludmilla citea un raport, așa că nu acordă prea mare atenție vorbelor secretarei.

— Kusy, repetă Poppy, lungind vocalele.

— Zi-mi pe litere!

Poppy se supuse, înmînîndu-i în același timp o listă cu telefoanele primite.

Văzînd numele, Ludmilla rămase înmărmurită.

— Cînd a sunat? Ţi-a lăsat numărul? Ţi-am cerut să notezi întotdeauna numerele de telefon. Eşti sigură că aşa-l cheamă? Nu s-a recomandat „părintele Kusy"? Ce ţi-a spus?

Tonul Ludmillei fusese neobişnuit de tăios. Poppy era la pămînt. Îşi luase deja porţia pe ziua de azi, de la doamna Cooper. Ce naiba păţiseră cu toţii?

— Asta voiam să vă comunic adineauri... răspunse ea îmbufnată. A zis că sună mai tîrziu.

— Cînd?

— A telefonat de două ori. Eu i-am spus să revină după trei. Cică are veşti despre familia dumneavoastră.

Ludmilla se lăsă pe fotoliu, fără vlagă.

— *Şi nu i-ai notat numărul? Nu pot să cred!*

— Nu... Dacă nu vreţi să mă ascultaţi... A sunat de la ... ei, nu ştiu exact de unde, un oraş din nord. Se auzea foarte prost. Parcă Manchester... sau cam aşa ceva. Nu e la Londra, dar urmează să vină aici.

Pe la cinci fără cinci, Ludmilla renunţă să-şi mai frămînte mintea în căutarea unor nume sugestive pentru o nouă gamă de lacuri de unghii. Prost-dispusă, începu să se pregătească de plecare. *Chiar atunci sună telefonul şi Poppy o anunţă fericită că după toate probabilităţile, era tot domnul Kusy.*

Linia era deranjată şi Ludmilla trebui să-i strige în receptor, îndemnîndu-l să vorbească mai tare.

— Da... Da...

Poppy rămase încremenită. Deşi după glas nu s-ar fi zis că şefa ei plîngea, totuşi lacrimi mari se rostogoleau pe obrajii domnişoarei Sukova, de obicei atît de stăpînită: „fecioara de gheaţă", cum îi spuneau cîte unii din companie, pe care în sinea ei, Poppy îi bănuia de invidie. Spre marea ei dezamăgire, Ludmilla începu să vorbească în cehă, făcînd semne disperate după un creion.

Cînd puse receptorul la loc în furcă, arăta istovită.

— Era un prieten de familie, preot, părintele Kusy... Ştii bine că n-am mai primit veşti de la ai mei de luni de zile. Abia am auzit ce spune. Vine la Londra... Ai avut dreptate, telefona din Manchester. M-a întrebat dacă putem lua masa împreună la restaurantul ceh din Soho, unde-i patron un prieten

bun de-al lui... Vinerea viitoare, la douăsprezece jumătate. Te rog să contramandezi orice altceva din programul de vineri. Trebuie să mă duc la întîlnirea asta cu orice preţ.

Poppy notă numele restaurantului în agendă, apoi îşi luă inima-n dinţi.

— Aveţi... ceva veşti de-acasă? îndrăzni ea să întrebe.

— Nu chiar...

Pe obrazul ei nu mai era nici urmă de lacrimi. Părea în transă.

— Nu mi-am mai văzut familia din 1947, de-aproape cinci ani. Părintele Kusy spune că are ceva pentru mine, dar cum se-auzea aşa de prost, e mai bine să discutăm între patru ochi.

Ludmilla dădea impresia că vorbeşte singură. Deodată, rîse scurt, luînd o expresie stranie.

— Bănuiesc că nu are încredere să-mi spună la telefon. Ţin minte că la început aşa gîndeam şi eu. Tot timpul mi se părea că cineva îmi ascultă convorbirile, aveam senzaţia că sînt supravegheată. Nu-mi vine să cred că în sfîrşit, am să pot sta de vorbă cu cineva care are veşti despre familia mea. E prea frumos să fie adevărat.

Londra, 1952

Charles nu-l însoţise niciodată pe tatăl său într-o călătorie cu avionul. În ziua cînd Benedict sosise la Paris, ca s-o aducă pe Suzanne acasă pentru înmormîntarea mamei, el zburase singur de la Londra la New York. Fusese o călătorie îngrozitor de tristă.

Acum, cînd luminile se micşorau, iar avionul se pregătea să aterizeze la Shannon, pentru alimentare cu combustibil după aproape zece ore de zbor, Charles se simţea nu numai ca după un banchet (fuseseră servite şapte feluri de mîncare, nenumărate soiuri de vin, precum şi cocktail-uri), dar trăia cele mai fericite clipe ale vieţii sale. Tatăl său fusese neînchipuit de blînd şi afectuos, glumise, îi povestise întîmplări din tinereţe, aşa, „ca de la bărbat la bărbat". Ba chiar ţinuse să-i precizeze de nu ştiu cîte ori:

„Charles, astea nu sînt lucruri pe care să i le spui Suzannei. Ţie ţi-am vorbit ca de la bărbat la bărbat."

Ca de la bărbat la bărbat! Charles avea senzaţia că murise şi acum se afla în Paradis. Pentru prima oară i se întîmpla ca taică-său să-l trateze ca pe un prieten, ca pe cel mai bun prieten!

Porniră spre terminal. Era o noapte înstelată, dar cumplit de rece. Taică-său îl pusese în temă că magazinele aeroportului erau scutite de taxe vamale. De parcă el ar fi uitat vreo clipă

amănuntul! Oricît de amărît fusese cu un an în urmă, nu se putuse abţine să nu cumpere o sticlă de coniac fin, la preţul de numai un dolar!

Şi de astă dată rămase uimit ce ieftin era totul — lînuri irlandeze fine, ţesături, caşmir scoţian, zeci şi zeci de flacoane din cele mai bune parfumuri franţuzeşti — faţă de preţurile de la New York. Cu gîndul la o roşcată elegantă, care locuia la Londra, în apropiere de Curzon Street, Charles pîndi momentul cînd taică-său se îndepărtă cîteva clipe şi întrebă timid cît costa o sticlă de Chanel 5.

— Vă rugăm să ne daţi trei flacoane, format mare! zîmbi larg Benedict spre vînzătoare.

Apoi, întorcîndu-se spre Charles, care rămăsese fără replică, îi şopti:

— Se zice că ar fi un afrodisiac. Probabil că pe piele miroase mult mai frumos decît în sticlă.

După vreo oră, cînd fură rechemaţi pentru îmbarcare, Charles văzu că taică-său se opreşte la un magazin de bijuterii, ca să se uite la o pereche de cercei foarte delicaţi, în formă de sticluţe minuscule, cu dopuri din perle şi diamante.

— Un model deosebit! comentă el, punîndu-i la loc în cutioară.

Zicînd acestea, îl luă de braţ pe Charles şi amîndoi porniră cu paşi mari spre terminal, înviorăţi de aerul rece al nopţii.

Charles rămase impresionat de constatarea că la Londra, tatăl său era fără doar şi poate un VIP. Avionul fusese plin, astfel încît tînărul îşi imagina că vor avea de aşteptat ore întregi pentru controlul paşapoartelor şi pentru vamă — aşa cum i se întîmplase de obicei. Însă la numai cîteva minute după ce se opriră motoarele şi steward-ul rugă pasagerii să rămînă pe locurile lor, uşa grea a avionului se deschise şi aproape imediat la megafon răsună următorul mesaj:

— Domnii Benedict şi Charles Towers sînt rugaţi să se prezinte la comandant.

Charles îi aruncă tatălui său o privire neliniştită, convins că survenise ceva neprevăzut, însă Benedict se ridică zîmbitor şi se duse să strîngă mîna unui bărbat roşu la faţă şi cu înfăţişare impozantă. Primul gînd al lui Charles fu că omul părea o caricatură a colonelului Blimp, din armata britanică. Ei bine, colonelul Blimp coborî scările împreună cu ei,

conducîndu-i la limuzina care-i aştepta pe pista de aterizare. Aici îi întîmpină un ofiţer de la Biroul vamal, care le ură bun-venit la Londra, arătîndu-şi regretul pentru ploaia torenţială de afară şiadăugînd că spera să nu dureze prea mult. Abia dacă se uită la acte, iar cînd maşina se opri, Benedict trecu prin dreptul vămii, însoţit de colonelul Blimp şi făcînd semne prietenesti cu mîna vameşilor care aşteptau, plictisiţi, ca pasagerii să debarce.

În faţa aeroportului îi aştepta Tim Nolan, directorul sucursalei britanice a companiei „Towers". Se suiră cu toţii într-o luxoasă limuzină, proprietatea firmei, şi porniră spre Londra. Abia atunci îşi dădu seama Charles că încă ţinea în mînă paşaportul, la care nimeni nu se deranjase să se uite.

Tînărul stătea lîngă şofer, în vreme ce pe bancheta din spate, taică-său începuse deja o discuţie de afaceri cu Nolan.

— Şi bagajele noastre, tată? se simţi obligat Charles să întrebe.

— Sînt în maşina care vine în spatele nostru. N-ai de ce să-ţi faci griji, băiete!

Era adevărat. La Claridge's — un hotel care-l intimidase întotdeauna — un domn în ţinută de gală îi aştepta în holul de marmură de la intrare, ca să le ureze bun-venit. Şocat de tonul prietenos cu care-l salutase tatăl său — „Dragul meu Van Thuyne, ce bine-mi pare că te văd!" — Charles îşi închipui că era vorba de un vechi prieten.

— Îl ştii pe fiul meu, nu?

Cînd Van Thuyne îi întinse o mînă îngrijită, cu o manichiură fără cusur, Charles îşi dădu seama că trebuie să fie directorul hotelului. Fără a părea că dă ordine, Van Thuyne puse în mişcare o armată de funcţionari, toţi numai zîmbete şi temenele, care le luară pe sus bagajele şi tot ce-aveau în mînă, în timp ce ei erau conduşi spre ascensorul cu pereţi capitonaţi şi scaune tapiţate cu brocart.

Charles pierduse sentimentul trecerii timpului. Ceasul de aur din ascensor arăta ora cinci fără un sfert. Dimineaţă sau după-amiază? Niciodată nu se împăcase cu diferenţa de fus orar, iar la Londra, pe vreme de iarnă, era la fel de întuneric şi noaptea, şi ziua. De obicei, după o călătorie între New York şi Londra se simţea sleit şi dormea douăzeci şi patru de ore.

Acum însă, era aproape convins că nici nu va putea închide ochii. Nu voia să piardă nici o secundă din plăcerea de-a fi tratat ca un prinţ moştenitor. Îşi urmă tatăl în imensul apartament, plin de vaze cu flori şi coşuri de cristal, încărcate de fructe. Nu înceta să zîmbească, fericit să aibă şi el parte de respectul şi luxul de care vedea că se bucură taică-său, nu numai acasă, dar pretutindeni în lume.

Ştia bine cît muncise el ca să ajungă aici, însă era pentru prima oară cînd îşi dădea seama de satisfacţiile acestei munci.

Poate pentru că, de mic copil, taică-său îi tot repetase că viaţa nu-ţi dă nimic pe gratis şi că totul se obţine prin muncă. Iar Charles primise mai multe lecţii decît Suzanne despre ce înseamnă valoarea banului.

În timp ce făcea duş într-o sală de baie de dimensiunile sufrageriei lor de la New York, tînărul se jură că într-o zi îi va spune tatălui său că această călătorie avusese un rol decisiv, determinîndu-l să vadă cu alţi ochi munca în cadrul companiei. De acum încolo, Benedict nu va mai avea ocazia să se plîngă că fiul lui era un împrăştiat.

Cînd sună telefonul, lui Charles îi trebuiră cîteva minute bune ca să-şi dea seama unde se află.

— Astăzi sînt prins toată ziua. Hai să ne întîlnim să bem ceva înainte de dejun.

Glasul tatălui său era la fel de plin de energie şi elan ca şi la New York, unde *The Wall Street Journal* îl numea pe bună dreptate domnul „Sînt-gata-n-orice-clipă".

Charles încercă să se arate entuziasmat.

— Grozav, tată! Atunci am să telefonez...

— Azi e vineri, îl întrerupse taică-său. E aproape zece şi un sfert. Amîndoi vom avea nevoie să ne culcăm devreme diseară, după cele cîteva ore de somn de azi-noapte. Tim Nolan aşteaptă un semn de viaţă de la tine, dar nu-i nici un zor. Du-te pe Strand şi vezi cum se comportă trupele noastre britanice în dimineaţa asta.

Va să zică, ceasul din ascensor arătase ora cinci fără un sfert dimineaţa. Charles porni spre baie, încă ameţit. Îşi făcu socoteala că probabil adormise cam la o oră după ce sosiseră. Deci dacă acum era zece jumătate, asta însemna că nu prinsese nici măcar cinci ore de somn! Nu-i semăna lui taică-său, care se mulţumea şi cu trei sau patru ore. Fusese unul din

motivele de supărare ale mamei la adresa soţului ei. Însă el, Charles, nu reuşea să fie în formă după ce dormise atît de puţin! Darămite să se mai ducă şi în Strand, la sediul londonez al companiei! Telefonă la recepţie, rugînd să fie trezit la ora unu, apoi se urcă din nou în pat, rugîndu-se la toţi sfinţii să nu mai sune taică-său. Două ore mai tîrziu, Benedict ieşi grăbit din biroul avocatului, situat lîngă Pall Mall. Aproape nici nu observă că începuse să fulguiască. Porni pe Regent Street, traversînd Piccadilly şi Shaftsbury Avenue şi ajunse la primitorul restaurant cch care-i fusese recomandat în Soho. Rezervase o masă pentru două persoane, pe numele de Kusy.

Venise pe jos. Simţise nevoia să-şi limpezească gîndurile şi să se pregătească pentru întîlnirea care urma, făcînd apel la tot farmecul şi şiretenia de care era în stare. Pînă aici îi fusese uşor — poate chiar prea uşor. Benedict nu se îndoia că Ludmilla va fi prezentă la întîlnire. Nu-i fusese greu să găsească în dosarul familiei un nume la care era convins că ea va reacţiona. La cine altul s-ar fi putut gîndi dacă nu la preotul familiei, cel care oficiase căsătoria Ludmillei cu pateticul Milos.

Cehul pe care detectivul îl folosise ca momeală îl informase că domnişoara Sukova nici nu trebuia prea mult convinsă. Dimpotrivă, spunea detectivul Brittan, încă înainte ca cehul să-i fi dat a înţelege că avea veşti de la Praga, Ludmilla se grăbise să fixeze o întîlnire, părînd chiar „nerăbdătoare" — fuseseră cuvintele detectivului.

Se făcuse douăsprezece şi un sfert. Ludmilla va fi punctuală, dacă nu cumva va ajunge mai devreme. Era alt obicei de-al ei, pe care Benedict îl admirase întotdeauna, după ce o viaţă întreagă avusese de-a face cu femei nepunctuale, dintre care Honey bătuse toate recordurile.

Benedict refuză masa care-i fusese rezervată. Cu multă discreţie ceru să i se dea alta, cu faţa la intrare, însă ascunsă într-un colţ, astfel încît el s-o vadă pe Ludmilla, dar ea să nu-l observe decît în ultima clipă. Era exact genul de restaurant pe care-l detesta, întunecos, complet lipsit de romantism, cu pereţii îmbrăcaţi în tapiterie groasă şi sfeşnice din coarne de cerb. În schimb, feţele de masă erau imaculate, iar paharele înalte, cu picior, păreau făcute din cristal subţire, de bună

calitate. Comandă o şliboviţă, dîndu-şi seama cît era de tulburat.

La 12.25 îşi făcu apariţia Ludmilla, parcă mai înaltă decît şi-o amintea şi foarte elegantă. Purta un palton negru, gros şi foarte cochet şi un fel de guler tricotat, înalt pînă la bărbie. Bineînţeles, acum avea o carieră, şi încă una în care reuşise prin puterea minţii ei. Părul negru şi frumos era adunat într-un coc înalt. I se strînse inima, amintindu-şi de cîte ori îi mîngîiase pletele strălucitoare. Îi părea bine că ea nu-şi tăiase părul. O văzu dînd umbrela şi haina fetei de la garderobă. Slavă Domnului că era iarnă! Ludmilla n-ar fi putut s-o ia la goană prin zăpadă, chiar dacă dînd cu ochii de el, ar fi încercat să fugă.

Şeful de sală o conduse în restaurant. Benedict îi remarcă neliniştea şi încordarea, răsuflarea precipitată... Era îngrijorare? Nerăbdare? Nu putea fi acea aşteptare înfrigurată din vremea cînd se întîlneau pe ascuns: Ludmilla nu ştia că el era acolo. De-acum încolo nu vor mai fi nevoiţi să se ascundă. El n-avea de gînd să se recăsătorească. Nu va mai fi silit să mintă pe nimeni acasă, atunci cînd va pleca s-o viziteze pe Ludmilla în Europa. Iar pe continent, cu timpul se va şti că Ludmilla era amanta lui, la care ţinea ca la ochii din cap.

Toate aceste gînduri i se învălmăşiră în minte doar în cele cîteva secunde pînă cînd se apropie Ludmilla. Scoase un suspin de uşurare cînd clientul de la masa vecină se ridică, ascunzînd-o ochilor lui pentru o clipă, în vreme ce şeful de sală îi arăta unde se află domnul Kusy. Benedict se ridică în picioare. Omul din faţa lui se dădu la o parte. Benedict aştepta, cu braţele larg deschise.

Ludmilla se albi la faţă atît de brusc încît el se temu că o să leşine. Nu-şi puteau dezlipi privirile unul de altul.

„Încă mă iubeşte", se gîndea el, în culmea fericirii.

„Nu m-a uitat, dar tot mai minte cînd vrea să-şi atingă scopul", îşi zicea ea, tulburată şi în acelaşi timp resemnată.

Mai tîrziu, cînd îşi recăpătă stăpînirea de sine, Benedict se întrebă oare cît timp stătuseră în picioare lîngă masă, el încercînd s-o strîngă la piept, iar ea împotrivindu-se. Probabil nu mai mult de două minute. Însă lui i se păruse o veşnicie.

Ca de obicei, încă de la primele cuvinte, Ludmilla puse punctul pe *i*.

— Deci tu erai domnul Kusy.

Din nou se priviră în ochi. Însă ceva din expresia lui o făcu pe Ludmilla să se aşeze pe scaun, simţind că n-o mai ţin picioarele. Se uită la Benedict, gata să-i dea lacrimile.

— Dar măcar ai veşti? articulă ea cu greu. Ştii ceva despre familia mea?

Prostul de el! Uitase ce mult îşi iubea ea familia. Atunci cînd se gîndise cum s-o facă s-o aducă spre el, nu avusese în minte decît disperarea cu care îl rugase şi-l implorase întotdeauna s-o ajute să afle ceva despre cei rămaşi acasă. Trecuse cu vederea sentimentele profunde care-o îndemnau să se intereseze de soarta lor.

Iar acum, după atîtea luni de despărţire, tot ce putea face era să-i dea o veste rea, o veste îngrozitoare. Acum, cînd primul lucru pe care ea ţinea să-l afle era dacă în şiretlicul folosit de el exista şi un strop de adevăr, n-avea încotro şi trebuia să-i spună că tatăl ei murise.

Ştia că Ludmilla nu se va da în spectacol. Ea nu făcuse scene niciodată, nici chiar în clipele cele mai grele, deci nici acum, cînd la prima vedere, situaţia nu era cu mult mai fericită. Tot ce ţinuse de regie fusese grija lui.

Benedict îşi încruntă sprîncenele, făcînd semn ospătarului care aştepta la o distanţă respectuoasă, apoi luă mîinile Ludmillei într-ale sale.

Ce gest firesc, se gîndea Ludmilla. Cîtă deosebire faţă de Jan, care făcuse acelaşi gest, cu o săptămînă în urmă, dorind să dea glas pentru prima oară sentimentelor ce i le purta.

Pe lîngă bucuria năvalnică de a-l revedea pe Benedict, Ludmilla simţi cum o cuprinde şi un soi de oboseală. Ar fi vrut să nu-şi mai ia mîinile dintr-ale lui, să-şi pună capul pe umărul lui Benedict, încetînd să mai lupte şi supunîndu-se voinţei lui. Dar senzaţia dispăru tot atît de repede precum venise.

Încercă să-şi elibereze mîinile, dar el o reţinu, obişnuit să capete întotdeauna ceea ce voia şi-atunci cînd voia, fără a concepe măcar că cineva s-ar fi putut împotrivi dorinţelor lui.

— Am avut mai multe motive ca să încerc să te întîlnesc azi, prin orice mijloace.

Benedict vorbea alegîndu-şi cu grijă cuvintele, de parcă ar fi repetat un rol învăţat pe dinafară.

— Şi cînd spun „prin orice mijloace", încerc de fapt să justific un procedeu pe care l-ai putea socoti o nouă dovadă a duplicităţii mele. Trebuia însă să fiu sigur că vei veni.

Ludmilla îl asculta, nemişcată şi tăcută, aşa cum nu-l ascultase nici o altă femeie.

— Da, iubito, am veşti despre familia ta.

Şovăi cîteva clipe, apoi adăugă:

— Veşti triste... Tatăl tău a murit luna trecută.

Mîna ei zvîcni atît de violent încît răsturnă paharul cu apă, udînd faţa de masă.

— Cum?

Fusese aproape un geamăt.

— Cum a murit? L-au omorît?

— Avea cancer... Cancer galopant... N-a suferit prea mult, minţi el, neştiind alte amănunte în afară de ştirea primită de la Dennon.

Ludmilla avea ochii umezi, însă nu plîngea. Nu înţelegea de ce, dar avusese o presimţire că „domnul Kusy" îi aducea veşti proaste. Se aştepta să afle că-i murise mama. Nu-i venea să creadă că nu-l va mai vedea niciodată pe omul acela înalt şi voinic, care-o învăţase să călărească pe ponei, care le făcea să roşească pe toate cucoanele din salonul de cosmetică, lăudîndu-le pieptănătura şi culoarea părului...

Nu-şi dădu seama cît era de palidă decît atunci cînd Benedict chemă ospătarul.

— Două pahare cu şliboviţă şi încă puţină apă, dacă se poate.

Ludmilla începu să vorbească despre taică-său, la început cu glas întretăiat, apoi ceva mai sigură pe sine. El nu era atent la ce spune: simţea o plăcere ameţitoare ascultîndu-i inflexiunile vocii, admirînd contrastul dintre gîtul ei alb, frumos arcuit şi gulerul negru, urmărindu-i sînii care palpitau pe măsură ce ea vorbea cu tot mai multă însufleţire.

Ospătarul le servi aperitivul — specialitatea casei, numită *Devil's toast*[1]. Ludmilla îi spuse că era vorba de un aperitiv praghez, din carne tocată, amestecată cu brînză şi ridichi, totul servit pe felii de pîine prăjită. Ea nu se atinse de mîncare.

Benedict acceptă toate sugestiile ospătarului, însă farfuriile veneau și plecau aproape neatinse.

După ce li se aduse cafeaua și el achită nota de plată, Ludmilla oftă adînc și-și ațintì ochii negri și adînci în ochii lui.

— Ai făcut bine c-ai încercat să dai de mine. Îți mulțumesc c-ai vrut să mă anunți. Mi-ar fi fost mai greu să primesc vestea de la un străin.

— Te iubesc, Ludmilla.

Era ultimul lucru pe care se aștepta să i-l spună. Niciodată nu-i făcuse o astfel de declarație. Cîndva ea îl pusese în gardă că nu avea nevoie de cuvinte mari.

De astă dată, Ludmilla își lăsă capul în piept.

— Mulțumesc...

— Mi-ai trimis scrisoarea înapoi. Ai refuzat să stai de vorbă cu mine.

— La ce bun? Mi-a luat mult timp pînă să înțeleg că n-ai făcut decît să te porți așa cum simțeai. Am căzut amîndoi de acord să nu ne mai vedem niciodată. Pe viitor, trebuie să ne respectăm legămîntul.

Pe Benedict îl cuprinse panica, aceeași panică pe care o trăise în vis. Într-o clipă, uită tot ce avusese intenția să-i spună. Nici nu-și dădea seama ce vorbește.

— Dar nu mai e nevoie. Dacă mi-ai fi citit scrisoarea, ai fi aflat că am rămas singur. Honey a murit anul trecut, într-un accident de tren... Unul care a făcut multe victime.

Pe chipul ei nu se clinti nici un mușchi, în schimb tot trupul i se încordă ca un arc.

— Anul trecut? repetă ea, articulînd cu greu cuvintele.

— Da. Ți-am scris, am încercat să-ți telefonez. Pentru copii a fost îngrozitor, mai ales pentru Suzanne. Ea știa... bănuia... că ceva era în neregulă în căsnicia noastră.

— Bănuia? repetă iarăși Ludmilla.

El nu se mai putu stăpîni. Îi luă în mîini chipul frumos și întristat și o sărută lung și apăsat pe gură, dornic să simtă din nou dulceața acelor buze, să vadă cum ea îi răspunde, convins că trupul ei era la fel de nerăbdător să-l primească

1 *Devil's toast* (engl.) — în traducere cuvînt cu cuvînt: „sandvișul diavolului". (n.t.)

pe-al lui ca și întîia oară, la micul han de țară din Elveția. Atunci ea îi mărturisise cum se temuse că era frigidă, dar în realitate nu știuse niciodată ce înseamnă să faci dragoste.

Însă cînd vru să-și petreacă brațul pe după umerii ei, tînjind să-i cuprindă sînii tari în căușul palmelor, ea se trase înapoi.

— N-are nici un rost... șopti Ludmilla, fără vlagă. Copiii tăi, familia, nu mă vor accepta cît vor trăi.

El nu înțelese ce voia să spună. Copiii? Ce legătură aveau copiii cu ei doi?

— Familia?

O clipă rămase nedumerit, apoi începu să vorbească repede, ca un băiețandru îndrăgostit.

— Nu știam dacă te mai gîndești la mine... Ți-am urmărit ascensiunea...

Îi spuse că era la curent cu evoluția ei la „Helena Rubinstein", de unde și interesul lui pentru produsele cosmetice. Atît era de transfigurat, încît îi dispăruseră toate temerile. Cît despre Ludmilla, ea nu avea nevoie să mai spună nimic: vibra din tot trupul.

Benedict începu să-i povestească ce planuri își făcuse în legătură cu ea și că avea să se întîlnească săptămîna următoare cu Doamna.

— Cred c-ar fi mai bine să te muți la Paris. Am să-ți găsesc acolo un apartament de vis. Dacă vrei să rămîi la companie, așa cum cred eu, de la Paris poți dirija întreaga Europă. Poate nu știi că remarcabila ta patroană nu se poate bucura nici măcar de un penny obținut de sucursala britanică, deși profitul anual se ridică la cîteva milioane de lire sterline, pentru că a avut prevederea — sau poate a fost sfătuită — să-și transfere dreptul de proprietate asupra unei fundații. Asta se întîmplă fiindcă Marea Britanie are un sistem de impozite oneros. La aceste impozite se adaugă și uriașele taxe de moștenire, obligatorii pentru toate antreprizele particulare.

Pe măsură ce Benedict zugrăvea viața ei viitoare, folosind la nesfîrșit expresia „asociata mea", Ludmilla pălea din ce în ce mai mult. Nu era de mirare că Benedict fusese surprins s-o audă vorbind despre copiii și familia lui. Nu-i propunea

să-i fie tovarășă de viață. Îi sugera — dacă nu cumva considera faptul ca fiind de la sine înțeles — să devină nici mai mult, nici mai puțin decît amanta lui.

Ce ușor i-ar fi fost Ludmillei, ce ușor și ce frumos, să accepte tot ce-i oferea, visul de-a avea un apartament la Paris, luxul în care ar trăi grație lui... Dar toate astea pînă cînd? Chiar și acum, cînd o privea languros, spunîndu-i cît o dorea și că nu mai aveau nevoie să se ascundă de ochii lumii, chiar și acum se amăgea. Cu fiece vorbă și fiece promisiune, îi spunea de fapt — deși probabil fără să-și dea seama — că ea nu făcea parte din lumea lui. Locul Ludmillei era în afara acelei lumi, nu înlăuntrul ei, pe treapta de jos, nu pe cea de sus — indiferent că Benedict reușea sau nu să cumpere compania de la doamna Rubinstein, tranzacție pe care nici chiar el nu avea garanția că va reuși s-o încheie.

„Da", se gîndea Ludmilla, copleșită de amărăciune, „probabil că mă iubește sau, cel puțin, așa își închipuie." În lunile care trecuseră, se străduise să-și alunge din suflet această dragoste — dacă așa se putea numi dorința și sentimentul profund pentru bărbatul care o învățase totul despre iubirea trupurilor, făcînd-o să înțeleagă patima de altă dată a lui Milos.

Își îndreptă spatele, ridicîndu-și fruntea, și-l privi fix, încercînd să se stăpînească.

— N-are nici un rost! repetă ea, de astă dată cu hotărîre.

În ochii lui se citea nedumerirea.

— Ce vrei să spui?

— Cîndva ți-am zis — și de multe ori am rîs, amintindu-ne momentul — că voiam să fiu cunoscută pentru mintea mea. Ei bine, lumea începe să mă cunoască pentru ideile mele. Sînt o femeie ambițioasă. O legătură...

Glasul îi tremura. Vorbea cu pauze mari, dar se silea să-și ducă gîndul pînă la capăt.

— O legătură așa cum vrei tu n-ar duce nicăieri. Ar stîrni prea mare invidie. Nu-i poți face pe oameni să dea ce au mai bun în ei atîta vreme cît își închipuie că ai un avantaj nemeritat asupra lor.

El o întrerupse cu bruschețe.

— Iubita mea Lou, nu-mi pasă dac-ai să lucrezi sau nu. Însă mi-am imaginat că ai să vrei să-ți continui munca.

— Sigur că vreau! Vreau să muncesc. Vreau să devin cineva.

Glasul îi tremura de furie abia reținută. Cum își închipuia că putea face orice cu ea, după numai cîteva ore petrecute împreună, de parcă lunile cît trăiseră despărțiți nu mai contau cîtuși de puțin. Se înroși ușor. Omul acesta o silea să spună lucruri pe care nu le-ar fi rostit pentru nimic în lume.

— Mi s-a oferit deja un post bun în America. Am planurile mele de viitor. N-am nevoie de... de patronajul tău... de...

Nu găsea cuvîntul englezesc care să se potrivească.

— Nu-mi trebuie acte de caritate.

Se ridică și-i întinse mîna.

— E mai bine să ne luăm rămas-bun chiar acum.

O clipă, Benedict rămase fără grai, cu gîndurile învălmășite, nevenindu-i să creadă că Ludmilla refuzase tot ce-i oferea și-acum se pregătea să iasă din viața lui.

— Nu pleca! strigă în urma ei, dar Ludmilla ajunsese deja la garderobă și-și lua haina.

Benedict alergă în stradă după ea. Cerul era acoperit de nori compacți și ningea cu fulgi mari și deși. Noroc că-i spusese șoferului să-l aștepte în fața restaurantului. În clipa cînd Ludmilla își ridică gulerul, el o apucă de braț.

— Dă-mi voie să te conduc înapoi, la salon.

— Mai bine nu. Am să iau un taxi.

Benedict nu dădu atenție spuselor ei și-o sili să urce pe bancheta din spate a limuzinei, în vreme ce șoferul ținea ușa deschisă.

— Grafton Street... pe drumul cel mai ocolit... zise el morocănos, apoi ridică geamul care despărțea șoferul de ocupanții limuzinei.

Amîndoi începură să vorbească în același timp: el — conștient că se afla pe punctul de-a o pierde pentru totdeauna, ea — pradă unui vechi sentiment de nevolnicie și neputință, pe care crezuse că l-a învins prin muncă și prin convingerea că putea realiza ceva prin propriile ei eforturi. În privirile amîndurora se citea o imensă durere.

Mașina coti brusc, ca să evite un pieton ce traversa în fugă strada. O clipă mai tîrziu, Ludmilla era în brațele lui Benedict. Îi descheie haina cu degete tremurătoare și începu s-o sărute cu patimă nebună. Mîinile lui i se strecurau pe sub bluză, pe sub sutien, îi căuta sînii frumoși, își plimba buzele pe gîtul ei, îi strivea trupul sub greutatea trupului lui.

Prima care se smulse din îmbrățișare fu Ludmilla, deși ochii ei trădau o dorință poate chiar mai mare decît a lui Benedict.

— Ți-e rușine cu mine! îi strigă ea.

Ninsoarea cădea ca o perdea, despărțindu-i de lumea de dincolo de ferestrele limuzinei.

— Rușine?

Se simțea jignit.

— Nu te înțeleg! șuieră el furios. Și mă rog, cine-ți oferă o slujbă în America? Polonezul ăla împuțit? Am să-l aduc la sapă de lemn!

— Cum îndrăz...

El îi astupă gura cu palma, răsturnînd-o aproape cu violență pe banchetă. Îi ridică bluza, descheindu-i sutienul și începu să-i sărute sînii rotunzi.

— Nu, nu, nu... gemu ea, fără a-i opri mîna care acum se strecurase pe sub fustă, sub lenjeria de lînă.

Ardea de dorința de a-l avea tot mai aproape, și mai aproape, de a-și simți sexul dezmierdat de degetele lui, sărutat de buzele lui, de a-l primi înlăuntrul ei. Se zbătea să scape, apoi se lăsa în voia lui, plîngînd și gemînd, în vreme ce mașina înainta încet în ninsoarea de-afară.

Benedict îi șoptea cuvinte în care nu credea nici el, un delir de vorbe de dragoste, pe care nu le spusese niciodată unei femei.

— Nu pot trăi fără tine... Te iubesc... Am nevoie de tine...

— Nu atît cît aș vrea eu... Copiii...

Nu-și putea ascunde tristețea din glas.

— Nu ești pregătit cu ideea de-a mă prezenta copiilor tăi... Prietenilor... Vrei să mă ascunzi de ei, ca pe-o... ca pe-o tîrfă... Așa cum mă numea soția ta... Vrei să faci din mine o tîrfă!

Brusc, el o dădu deoparte. Cum îndrăznea să-i vorbească astfel? O cehoaică oarecare, una care pînă s-o atingă el, habar n-avea pe ce lume trăiește! Cum putea să i se adreseze pe tonul ăsta? Nu-i venea să creadă ce-auzise!

Mașina coti pe Bond Street. Benedict rămăsese în colțul lui, clocotind de furie, urmărind-o cu coada ochiului pe Ludmilla, care își încheiase cu grijă pardesiul și-acum scosese din poșetă o oglinjoară, ca să-și cerceteze machiajul.

Din nou arăta ca Ludmilla de altădată — inabordabilă, misterioasă, o zeiță de foc și gheață, de care — Dumnezeu să-l aibă în paza lui — era îndrăgostit nebunește. Sau nu? Oare chiar o iubea pe fata asta?

Acum ea redevenise la fel de indiferentă cum o știa. În afară de rujul întins peste conturul buzelor, nici urmă de nebunia care pusese stăpînire pe amîndoi cu numai cîteva minute înainte. Ludmilla privea nemișcată ninsoarea de-afară. Benedict era convins că voia să-i dovedească, o dată pentru totdeauna, că se putea descurca și fără el, așa cum procedase și în ultimii doi ani.

— Nu vreau să ne mai vedem, vorbi ea cu glas aproape șoptit. Deși tu nici nu ți-ai dat seama, mi-ai declarat că nu fac parte din lumea ta.

Benedict își înfipse unghiile în palmă. Știa că Ludmilla nu glumește. Ea se deosebea de toate femeile pe care le cunoscuse și care se pricepeau să joace teatru, spunînd una și gîndind alta. Era gata să iasă din viața lui, cu aceeași hotărîre ca acum doi ani, fără să arunce o privire în urmă. Numai că de astă dată, despărțirea ar fi fost definitivă.

Rămase zdrobit, în colțul său, în timp ce mașina se apropia de salonul „Helena Rubinstein" din Grafton Street, pe care sperase că Ludmilla i-l va arăta și lui într-un viitor apropiat. Acum tot interesul pentru compania „Rubinstein" i se topise, entuziasmul murise, așa cum murise totul în el.

În pragul salonului zări o siluetă cunoscută, un bărbat care căuta din ochi, cu disperare, un taxi. Era fiul său, Charles. Probabil că pînă la ora asta se acomodase binișor cu problemele londoneze. Înainte ca mașina să oprească lîngă bordură, îl văzu pe Charles intrînd înapoi în salon.

Spre marea uluire a Ludmillei, Benedict izbucni în rîs. Ce sentiment luase locul spaimei şi vinovăţiei, în clipa în care îşi văzuse fiul stînd în prag?

Nu-i venea să creadă. Era un sentiment de uşurare — o linişte simplă, curată, aproape fericită. În aceeaşi clipă, ştiu cu precizie ce va face, indiferent ce-ar fi spus sau ar fi gîndit ceilalţi, inclusiv scumpa lui Suzanne.

Cum putea fi atît de nerod? Dacă Norris era în stare să pună capăt calvarului, despărţindu-se de Audrey, Benedict îi va urma exemplul, chiar dacă pentru asta trebuia să înfrunte ostilitatea Suzannei şi a prietenilor. Nu-i păsa de prieteni nici cît negru sub unghie. Cît despre Suzanne, curînd se va împăca şi ea cu ideea.

Abia aştepta să-i spună lui Norris că-şi vor reface viaţa alături de alte femei, aproape în acelaşi timp.

Cînd maşina se opri, el rămase cu braţele încrucişate, cu zîmbetul pe buze. Ludmilla îl privi cu răceală.

— Nu înţeleg ce vezi de rîs aici, colonele Towers. În orice caz, eu vreau să-mi iau rămas-bun. De data asta, pentru totdeauna.

Ce senzaţie minunată va trăi topind gheaţa, stîrnind vechea flacără, îmblînzind firea sălbatică a acestei superbe femei! Ce plăcere va încerca îndrumîndu-i şi dezvoltîndu-i talentul, învăţînd-o să fie o gazdă desăvîrşită! S-o vadă înflorind alături de el şi purtînd în pîntece copiii lui! Benedict era ameţit de fericire, cu gîndul la tinereţea şi la energia ei, dezlănţuită ca o forţă a naturii. Ea îl va menţine veşnic tînăr.

Şoferul coborî, ţinînd în mînă o umbrelă. Benedict nu făcu nici o mişcare. Ludmilla se întinse peste el, ca să deschidă portiera. El o sili să rămînă pe loc, zicînd:

— Ce te grăbeşti aşa, domnişoară? E cazul să înveţi să-i laşi pe alţii să facă treburi din astea.

Îşi puse mîna peste a ei, fericit să-i simtă tremurul degetelor. De-acum o va face mereu să tremure: de bucurie, de teamă, de pasiune.

— Te rog, Benedict... Să ne luăm rămas-bun!

— Rămas-bun? De ce, iubita mea Lu? Nu s-a sfîrşit nimic. De fapt, e abia începutul. Pentru amîndoi...

Surîse cînd o văzu cum începea din nou să se înfurie.

— L-ai cunoscut pe fiul meu, Charles?

Îşi pierduse minţile? Ludmilla dădu din cap, în semn de încuviinţare.

— L-am întîlnit în treacăt de vreo două ori, la New York, răspunse ea cu răceală. Acum, te rog, lasă-mă să plec.

Glasul îi suna sfîşietor. Benedict o simţea ajunsă în pragul disperării. Iar ea îşi închipuia că lui nici nu-i pasă.

— Charles lucrează acum la biroul din New York, însă l-am luat cu mine în călătoria asta, ca să te cunoască.

În ultimul moment, minciuna devenise adevăr. Ea făcu ochii mari.

— Să mă cunoască? Nu înţeleg ce vrei să spui.

Şoferul deschise portiera.

— Coborîţi aici, domnule?

— Da, da, dar mai rămîn o clipă, Pat. Vezi că fiul meu e înăuntru, în salon. Du-te şi spune-i că vin imediat, împreună cu o persoană pe care vreau să i-o prezint. Pe urmă îl duc înapoi la hotel, iar tu o vei lăsa pe domnişoara Sukova acasă.

Afară ninsoarea se înteţise. Curînd va fi riscant să meargă cu maşina.

— Nu pot să mă întorc acasă acum, protestă Ludmilla, fără prea mare convingere. Mai am ceva de lucru.

— Nici nu vreau s-aud. Pe o vreme ca asta, trebuie să fiu sigur c-ai ajuns cu bine acasă. Dar mai întîi, să ţi-l prezint pe Charles.

— Nu înţeleg... şopti Ludmilla, cu acelaşi glas tremurat.

Pe obraz i se rostogoli o lacrimă.

— În schimb eu am înţeles, răspunse grav Benedict. Vreau să fii soţia mea.

Oare asta însemnase discuţia „de la bărbat la bărbat"? Oare taică-său nu făcuse decît să-l pregătească pentru cea mai mare surpriză din viaţa lui? Charles îi făgăduise că nu va telefona Suzannei, şi totuşi acum îl încerca un sentiment de vinovăţie. Normal ar fi fost să-i dea de ştire că bănuielile ei fuseseră întemeiate. Tatăl lor părea să aibă o legătură cu o femeie care cîndva muncise pentru ei.

Nu-și dădea prea bine seama ce simțea. Se așezase la masă, încercînd o conversație inteligentă despre sucursala britanică a companiei, deși conștient de mahmureala datorată diferenței de fus orar. Apoi taică-său deschisese trapa avionului, dînd drumul unei bombe atomice, după care încă una, și încă una, și încă una.

— Charles, trebuie să-ți spun că unul din motivele pentru care am venit la Londra a fost ca s-o văd pe fata asta frumoasă, pe care-ai cunoscut-o azi după-amiază.

Dacă nici discuția despre produse farmaceutice și cosmetice nu reușise să-l țină treaz, acum, cînd taică-său îi făcuse o asemenea mărturisire, somnul îi pieri ca prin farmec, de parcă i s-ar fi făcut o injecție.

— Vorbești de Ludmilla? Fata de la „Rubinstein", care-a fost coafeza mamei?

Charles n-o recunoscuse. Cînd ajunseseră la hotel, după ce ea plecase acasă, undeva în Chelsea, cu mașina companiei, tatăl său îi reamintise că fata lucrase cîndva ca angajată a mamei lor. Abia atunci îi veniră în gînd misterioasele aluzii ale Suzannei la o întîmplare ciudată, legată de femeia asta: o întristase adînc pe maică-sa, deși Suzanne fusese silită să admită că nu știa nimic precis. Oricum, curînd avea să afle că nu se înșelase cu privire la acea „întîmplare ciudată", oricare-ar fi fost ea.

Taică-său voia să i-o prezinte pe Ludmilla! Mai mult decît atît: era convins că Charles o va place foarte mult. Acestea fuseseră ultimele lui cuvinte aseară, înainte de despărțire, iar eltrebuia acum să se îmbrace pentru dejun cu hainele pe care taică-său îi ceruse să le poarte! Benedict îi supraveghea ținuta, umblînd de colo-colo prin salon, de parcă urmau să meargă la Palatul Buckingham și nu la un prăpădit de restaurant din Chelsea, din cele de care de regulă, taică-său fugea ca de dracu'. Charles nu dorea decît să scape mai curînd de prînzul ăsta; bine cel puțin că taică-său nu ridicase nici un fel de obiecții privind întîlnirea lui cu roșcovana, în aceeași seară, la casa ei din Curzon Street.

După vreo oră, se văzu nevoit să recunoască în sinea lui că Ludmilla Sukova — sau Sukorina, sau cum naiba o mai

chema! — era o femeie pe cinste! Acum nu-l mai mira că taică-său venise anume ca s-o vadă, deși Charles nu-și dădea prea bine seama ce era în mintea lui. Se întreba cam cîți ani putea să aibă fata. Cu siguranță că era mai aproape de vîrsta lui decît de cea a colonelului.

— Charles!

Tresări, temîndu-se ca ea să nu-i fi ghicit gîndul. Îi plăcea s-o audă rostindu-i numele, cu un accent aproape franțuzesc. De fapt, îi plăcea cam tot ce spunea Ludmilla, deși îl irita să vadă cum taică-său o privea ca pe proprietatea lui, de parcă el ar fi inventat-o.

Ea îl încurajă să vorbească despre sport, în special despre schi — ceea ce n-ar fi îndrăznit să facă în prezența tatălui său.

— După ce mergem la Paris, am putea face o excursie la St.Moritz. Ce zici, Lu, ți-ar place?

Spre marea încîntare a lui Charles, Lu --- așa cum insista s-o alinte Benedict — avu decența să nu se arate prea entuziasmată.

— Nu știu dacă nu voi avea prea mult de lucru...

Taică-său o luă pe după umeri, iar Charles întoarse capul, să se uite pe fereastră, negăsind altceva mai bun de făcut.

— Curînd tu vei fi aceea care va lua toate deciziile, îi zise Benedict. Eu te-am întrebat dacă ți-ar place să mergi la St. Moritz, nu dacă vei avea prea mult de lucru...

Charles răsuflă ușurat cînd se ridicară de la masă, deși tatăl său avusese dreptate. Era convins că se va împăca bine cu Ludmilla, sau Lu — cum începuse s-o numească și el în gînd. Ar fi fost greu să-i găsească vreun cusur, deși se îndoia că Suzanne va fi de-aceeași părere.

Spre seară, Benedict se întoarse la Chelsea, intrînd pentru prima oară în căsuța Ludmillei. Ea îi spusese că se va ocupa de cină. Deși îi trimisese mai devreme douăzeci și patru de trandafiri roșii, sosi ținînd în mînă alți doisprezece. Cît visase la clipa cînd ea îi va deschide ușa! Oare cum va fi îmbrăcată? Ce va citi pe chipul ei?

— Benedict!

Ochii ei spuneau totul. Nu se despărțiseră decît de cîteva ore, dar pentru amîndoi trecuseră parcă zile întregi. Ea pregătise o masă copioasă, din tot ce avea mai bun în

casă, cheltuindu-şi leafa pe o săptămînă ca să cumpere coniac şi şampanie de la magazinul din apropiere, care vindea şi pentru acasă.

El îşi azvîrli paltonul pe un scaun. O ridică în braţe şi toţi trandafirii se risipiră pe covor. Ludmilla era îmbrăcată cu o fustă neagră de catifea şi un pulover galben de angora. Atît şi nimic mai mult. Fără ciorapi, fără sutien, fără nimic altceva. Puloverul îl cumpărase cu cîteva luni în urmă, într-un moment de slăbiciune, cu gîndul la rochia galbenă de mătase. Pînă astăzi, însă, nu avusese ocazia să-l poarte.

Mîna lui se strecură pe sub fustă, atingînd pielea netedă şi caldă.

— Dumnezeule, eşti atît de frumoasă... incredibil de frumoasă... Lu a mea... Lu a mea...

Îşi îngropă obrazul în lîna moale.

— Repede... repede... murmură ea.

El o luă în braţe, urcînd scările pînă în dormitorul imaculat. Pe noptieră se aflau cutia muzicală şi trandafirii de la el. Shadow dormea liniştită pe pat.

— Asta de unde-a mai apărut?

Ludmilla nu se mai gîndi ce spune. Era nebună de fericire.

— Dă-te jos, Shadow... Fugi de-aici!

Pisica ţîşni sub pat. Ludmilla începu să rîdă.

— Am primit-o în dar de la Jan. Cu ocazia Crăciunului.

— Jan!

O azvîrli în pat cu brutalitate.

— Jan!

Benedict simţea nevoia să omoare pe cineva. Ea continuă să rîdă, amuzată de furia şi gelozia de pe chipul lui.

— Jan nu mi-e decît prieten. Un foarte bun prieten...

El îşi ieşise din minţi. Îi descheie puloverul dintr-o singură mişcare şi nasturii zburară în toate părţile. Buzele lui îi învineţeau sînii, gîtul, strivindu-i gura cu sărutări. De data asta, nu mai putea aştepta, nu mai avea timp să fie blînd. Îi despărţi picioarele, vrînd să audă cum plesneşte fusta, şi o pătrunse, părăsind-o şi regăsind-o iar şi iar, vrînd să ajungă tot mai înlăuntrul ei, s-o rănească, silind-o să-l dorească pînă la durere, să-şi amintească în vecii vecilor că l-a avut în trupul ei.

În noaptea aceea, renunţară la cină şi la somn. La fel şi în restul weekend-ului. Ludmila tînjea acum după violenţa lui. Şi ea îşi cerea dreptul la dragoste, cu tot atîta îndîrjire.

Luni dimineaţă Benedict se trezi devreme. Afară era vînt şi lapoviţă. Fulgi de zăpadă şi stropi de ploaie băteau în fereastra zgîlţîită de vijelie. Benedict o sărută pe Ludmilla, făcînd-o să deschidă pleoapele.

— Azi nu te duci la lucru. Şi poate niciodată... Ce înseamnă pentru tine acest Jan (îi rostise numele cu mare greutate)... Ce ai tu cu un evreu ca el?

— Cît e ceasul? întrebă Ludmilla, somnoroasă.

Benedict îi adună părul risipit pe umeri şi pe sîni şi-şi îngropă faţa în el.

— Te mai întreb o dată, după care, la nevoie, te voi forţa să-mi spui adevărul. Ce înseamnă omul ăsta pentru tine? Lucrezi cu el? Îl vezi în fiecare zi?

Se aplecă, ameninţător, deasupra Ludmillei şi-atunci, în mod inexplicabil, în ea se aprinse din nou dorinţa. Benedict continua s-o tragă de păr, însă ea nu luă în seamă durerea. Gelozia lui o tulbura pînă în adîncul fiinţei. Benedict era singurul bărbat din lume care ştia cum să-i trezească dorinţa, dar asta nu-i va spune niciodată. În acelaşi timp, trebuia să-i destăinuie adevărul, măcar pentru binele lui Jan. Benedict era un adversar periculos. Cine ştie ce-ar fi în stare să facă, dacă şi-ar închipui că Jan îi fusese mai mult decît un prieten?

— Omul acesta nu reprezintă nimic pentru mine. Atîta doar că m-a ajutat foarte mult. A părăsit compania şi curînd va pleca din ţară. A obţinut un post important în America. Cei de la firmă au încercat să-l reţină, dar cînd au văzut că nu reuşesc... Oricum, peste o săptămînă nu va mai fi aici.

— El e cel care ţi-a oferit o slujbă în America?

Ea izbucni în rîs, dar Benedict îi înfăşură părul în jurul gîtului, tot mai strîns, şi mai strîns.

— Nu, nu, nu! Ţi-am spus aşa pentru că m-ai făcut să sufăr.

Privi peste umărul lui, la ceasul de pe noptieră.

— Nu mai pot rămîne. E tîrziu. Trebuie să plec.

— Nu pleci nicăieri.

O trase în pat, lîngă el.

— Întoarce-te cu spatele la mine.

Ea încercă să protesteze, fără convingere, dar după cîteva clipe începu să geamă, răspunzînd mîngîierilor lui, înfio-

rîndu-se de atingerea degetelor care-i dezmierdau şoldurile, depărtîndu-i coapsele, pregătind-o să-l primească.

Nu se duse la birou nici în ziua aceea, nici în ziua următoare. Benedict îi spuse să rămînă în pat şi, pe la ora prînzului, merse chiar el pînă la cel mai apropiat telefon, de unde îi dădu dispoziţie secretarei sale să sune la firma „Helena Rubinstein" şi să comunice că Ludmilla era foarte răcită şi nu putea veni la lucru. Pe urmă vorbi cu Charles, fără a încerca să-şi justifice absenţa şi fără a se preface că fusese plecat cu treburi. De-acum încolo, nu mai era nevoie de minciuni şi prefăcătorii.

Îl sfătui pe Charles să iasă cît mai mult în lume.

— Distrează-te, aşa cum fac şi eu!

Îşi dădu seama că vorbele lui sunau ciudat, ba chiar lipsite de noimă, sporind neliniştea şi nedumerirea lui Charles.

— Cînd ne vedem, tată?

Urmă o clipă de tăcere.

— Poate mîine, fiule.

Din nou tăcere.

— Ba nu, să zicem... miercuri. Te sun eu mîine, să-ţi spun pe la ce oră.

Închise telefonul şi se duse să-şi cumpere un aparat de ras şi cremă de bărbierit. Apoi se grăbi să ajungă acasă la Ludmilla, deja tremurînd de dorinţa de-a o avea din nou.

În viaţa lui nu făcuse dragoste în felul acesta. Luîndu-şi rămas-bun de la Ludmilla miercuri dimineaţă, îi spuse că spera să aibă un copil împreună.

— Te rog să stai şi azi acasă, în cuibuşorul tău cel cald. Vreau să muncesc cu tine în gînd, să mi te închipui goală, aşteptîndu-mă, cu trupul pregătit să mă primească.

Îngenunche în faţa ei, sărutînd-o pe pîntece.

— Vreau să te umplu de sămînţa mea. De-acum îmi aparţii mie, Ludmilla. Nimic nu ne mai poate despărţi. Nici unul din noi nu mai trebuie să-şi amintească de trecut, de hotărîrea aceea îngrozitoare, pe care eu am luat-o pentru amîndoi. A venit vremea să ne gîndim şi la fericirea noastră.

Coborî în goană treptele. În holul de la intrare dădu cu ochii de javra de pisică şi furios la culme, vru s-o înşface de ceafă şi s-o azvîrle în stradă. Însă Shadow se făcu nevăzută,

ascunzîndu-se sub masă. Nu-i nimic, îi va veni el de hac cînd se va întoarce!

Cînd ajunse la birou, află că primise cîteva mesaje telefonice de la avocaţii lui din Franţa. Spre stupoarea lor, Benedict rămase cît se poate de calm la auzul că „Regina frumuseţii" se răzgîndise în ce privea întîlnirea fixată.

— Doamna spune că nu vede ce rost ar avea acum o astfel de discuţie.

Lipsa de reacţie a lui Benedict îl scotea din sărite pe avocat.

— Doamna Rubinstein are nişte probleme care solicită de urgenţă prezenţa ei în Statele Unite, deci mai curînd decît anticipase. Eu aş încerca să mai insist — bineînţeles, dacă mai prezintă interes pentru dumneavoastră.

„Absolut nici unul!" remarcă Benedict în sinea lui.

— Te anunţ eu dacă-i cazul! zise el cu indiferenţă.

Mai tîrziu, îi explică totul lui Charles.

— N-am renunţat, numai că vezi tu, în pomul ăsta al cosmeticii nu creşte doar un singur măr. Din cîte am aflat eu despre fructul nostru cel veşted, cea mai sigură cale de a-i stîrni interesul este să te prefaci dezinteresat.

Stăteau amîndoi de vorbă, ronţăind castane lîngă focul zdravăn, ce trosnea în şemineul apartamentului de la Claridge's. Benedict îşi petrecuse cea mai mare parte a zilei la birou, cu excepţia unei singure ore, cînd fusese la cel mai bun magazin de diamante din „London's Hatton Garden". Încerca să pară în largul lui, dar pe măsură ce se apropia ora întîlnirii cu Ludmilla, nu-şi mai găsea locul. Parcă abia acum ar fi încercat să recupereze fiecare secundă din cei doi ani cît nu fuseseră împreună.

Se simţea ca cineva abia ieşit din greva foamei. Îşi trimisese şoferul cu un bilet care-o anunţa să-l aştepte la ora şase. Acum, cînd era abia patru, regreta că nu fixase întîlnirea pentru cinci.

Se uită la ceas pentru a treia oară în ultimele cîteva minute.

— Asta înseamnă că ne întoarcem acasă? întrebă Charles, neliniştit.

— Da, da, sigur că ne întoarcem!

Nu avusese intenția să se răstească. Ar fi vrut să-i spună lui Charles despre hotărîrea lui, dar văzîndu-i expresia încordată, nu știa cum să înceapă. Poate era mai bine să aștepte pînă ce vor ajunge acasă.

În tăcerea din odaie se auzea numai focul trosnind în șemineu. În cele din urmă, Charles îndrăzni să deschidă vorba, cu inima zbătîndu-se nebunește, de teama răspunsului pe care l-ar fi putut primi.

— Ludmilla... va...

Se întrerupse, văzînd cum taică-său își înălță brusc mîinile, de parcă ar fi vrut să spună „Nu pot face altfel".

Se priviră unul pe celălalt cu ochii cercetători. Urmă o nouă tăcere, dar Charles știa ce-avea să spună taică-său. Și nu se înșela.

— Ludmilla va veni cu mine... Cu noi. Se întoarce la New York.

Charles simți că mai trebuia să pună o întrebare, dacă nu pentru el, atunci măcar în numele Suzannei.

— De ce, tată?

— Mă însor cu ea, fiule.

Chiar la vremea cînd Benedict îi dădea vestea lui Charles, cineva bătu în ușa Ludmillei. Șoferul plecase de aproape o oră. Sperînd că Benedict reușise să ajungă mai devreme, Ludmilla — de-abia ieșită din baie, pomădată și parfumată — se înfășură într-un prosop și coborî în goană scările.

— Cine e?

— Sînt eu, Jan. Eram îngrijorat ce-i cu tine.

— Jan, nu te pot primi! zise ea repede. Am fost bolnavă, dar mîine mă întorc la slujbă.

— Ți-am adus niște supă și ceva de mîncare pentru Shadow. Eu nu mă mai duc la birou. M-a chemat Ceska și mi-a spus că-i mai bine să nu mai vin la firmă.

Începu să rîdă, făcînd haz de necaz, precum îi era obiceiul.

— Zicea că nu-s un exemplu bun pentru ceilalți... Că „trădarea" mea riscă să devină molipsitoare.

Jan apăsă clanța de cîteva ori.

— Te rog, deschide, Ludmilla.

Ludmilla își făcu repede socoteala. La sfîrșitul săptămînii, Benedict va pleca la Paris, ca s-o întîlnească pe doamna Rubinstein.

— Jan, nu sînt îmbrăcată. Uite ce zic eu, hai să ne întîlnim duminică la barul din colț, să bem ceva, așa, de despărțire.

— Pe urmă vrei să vii la mine, să luăm cina împreună?

Ludmilla, care nu avea nici cea mai mică intenție de-a se duce la întîlnire, răspunse cu însuflețire:

— Cum să nu, Jan? Cu cea mai mare plăcere.

— Atunci nu-mi fac nici un alt program. Trec mîine pe la biroul tău, să fixăm ora. Ai grijă de tine.

Cînd se asigură că el plecase, Ludmilla deschise ușa, ca să ia supa și mîncarea pentru Shadow. Bietul Jan! Îi făcea și milă, dar era mai bine să nu se mai întîlnească niciodată. Nu putea risca să afle Benedict că se vedeau pe ascuns. Nu va crede în vecii vecilor că nu era nimic între ei. Îi va scrie lui Jan o scrisoare în care să se explice. Și ce-i va spune? Cum ce? Că urma să se căsătorească.

Ludmilla Katrina Sukova, pînă de curînd directoare la sediul londonez al companiei de produse cosmetice „HELENA RUBINSTEIN", s-a căsătorit ieri cu Benedict Charles Towers, președintele consiliului de administrație și director general al companiei de produse farmaceutice „TOWERS".

Ceremonia a fost oficiată de judecătorul Terence Applegate de la Curtea de apel a Tribunalului Suprem și s-a desfășurat la reședința din Manhattan a domnului și doamnei Mellon Sanford al III-lea. Slujba religioasă a fost ținută de monseniorul Oldham, decan al Colegiului Fordham, statul New York. Domnișoară de onoare a fost aleasă Alexandra Sanford, iar cavalerii de onoare au fost fratele mirelui — Leonard Towers, vicepreședinte al companiei TOWERS — și fiul mirelui, Charles Towers, vicepreședinte al aceleași companii.

Doamna Towers s-a născut la Praga, în Cehoslovacia. Pînă în 1947, anul în care a emigrat în Statele Unite, a lucrat în cunoscutul salon de frumusețe Sukova, înființat în capitala Cehoslovaciei de către tatăl ei, în 1920. Din 1950, doamna Towers a început să activeze în cadrul companiei „HELENA RUBINSTEIN".

Domnul Towers, nepotul lui Charles Towers, întemeietor al companiei cu același nume, a absolvit Universitatea Harvard cu *magna cum laude*, obținînd doctoratul în studii internaționale la Universitatea Johns Hopkins. În timpul celui de-al doilea război mondial, domnul Towers a făcut parte din statul major aflat sub comanda generalului Patton, fiind avansat la gradul de colonel și decorat cu „Crucea militară", pentru acte de bravură în cursul operațiilor de la Bastogne, în 1944. La sfîrșitul războiului, colonelul Towers a fost numit de către președintele Truman în fruntea Legației americane din Praga. În martie 1946, și-a dat demisia din acest post, întorcîndu-se la afacerile lui din Statele Unite.

În 1951 domnul Towers a rămas văduv. Prima căsătorie a doamnei Towers s-a sfîrșit prin divorț.

Bineînțeles, *The New York Times* trecea sub tăcere faptul că domnișoara Suzanne Towers nu participase la ceremonia desfășurată în casa domnului Sanford, fost coleg de cameră cu Benedict, la Harvard. O lună mai tîrziu, era anunțată căsătoria Suzannei cu industriașul Alexander Fiestler, ceremonia desfășurîndu-se la Geneva, în Elveția, în timp ce domnul și doamna Towers erau încă plecați să-și petreacă luna de miere.

Credinciosul Norris îi telegrafie lui Benedict, ca să-i dea de știre, însă el aflase deja, printr-un telefon de la Charles. Toată lumea admirase purtarea ireproșabilă a acestuia — deși bietul băiat era prins între două focuri: taică-său și sora lui, Suzanna. Puțini știau, însă, că îndurase aceeași soartă încă din după-amiaza aceea de martie, petrecută lîngă foc, la Claridge's, cînd tatăl său îi mărturisise că avea de gînd să o ia în căsătorie pe Ludmilla.

Charles fusese îngrozitor de șocat, nu atît din cauza Ludmillei — cînd o vedeai, înțelegeai lesne de ce pînă și un om ca tatăl lui se îndrăgostise nebunește — cît pentru ceea ce știa că va avea de înfruntat din partea Suzannei.

Într-adevăr, trăise niște clipe de coșmar. Taică-său îl rugase să fie de față cînd avea să-i comunice Suzannei, dar lui Charles îi lipsise curajul. Suzanne plînsese aproape o săptămînă, apoi anunțase că va dezvălui tuturor ziarelor

„adevărul despre Ludmilla", neștiind nici ea prea bine care era acest adevăr. După aceea amenințase că se va sinucide, că va fugi de acasă, ca în cele din urmă să accepte lucrurile așa cum erau — ceea ce lui Charles i se părea cea mai periculoasă atitudine dintre toate. Așteptă deci, calmă și detașată, venirea Ludmillei, care-și dăduse demisia de la „Helena Rubinstein" și-acum își făcea bagajele pentru a pleca din Londra.

Charles o avertiză pe Suzanne ca nu cumva să facă vreo prostie, riscînd astfel să strice relațiile cu familia.

— Familia! izbucnise soră-sa, dînd drumul unui potop de cuvinte pe care Charles nici nu și-ar fi închipuit că ea le-a auzit vreodată, necum să le și folosească. Și mă rog, care familie? Crezi că voi accepta, chiar și peste un milion de ani, să fac parte din aceeași familie (în gura ei, cuvîntul sunase ca o înjurătură) cu tîrfa aia de servitoare, care nu știe altceva decît să se reguleze? Află că mai bine crăp!

— Sau te măriți cu tipul ăla, numai apret din cap pînă-n picioare... Fiestler! mîrîise Charles printre dinți.

Încă de la sosirea Ludmillei, cu vreo lună înainte de nuntă, Charles înțelesese că Suzanne nu-i va acorda nici cea mai mică șansă. Nici gînd! Oricît încercase tatăl lor s-o înduplece, s-o implore, s-o amenințe, s-o impresioneze, pentru Suzanne Ludmilla continua să rămînă un fel de criminală. Charles n-o putuse împiedica pe soră-sa să-i trimită Ludmillei o fotografie a părinților, datînd din perioada cînd încă erau foarte îndrăgostiți unul de altul și în care Benedict o privea cu adorație pe Honey, soția lui gingașă ca un bibelou. Suzanne nu-i arătase și rîndurile care însoțeau fotografia, dar cum Charles știa bine de ce-i în stare Suzanne, bănuia cum suna scrisoarea.

O singură dată le văzuse împreună pe Suzanne și pe Ludmilla, la acel oribil cocktail dat de taică-său în biroul directorial, la care fuseseră invitați o parte din angajații companiei „Towers", ca s-o cunoască pe viitoarea soție a patronului. Primul lucru pe care-l observase era că Ludmilla purta cerceii pe care-i admirase taică-său la aeroportul Shannon: în formă de flacoane de parfum, cu dop de diamant și perle.

Așadar, călătoria în Europa avusese din capul locului drept obiectiv întîlnirea cu această femeie. Charles se întreba adeseori ce nevoie mai fusese și de el. Nu găsea decît un singur răspuns — prezența lui slujise drept sprijin moral — ceea ce-l umplea de o ciudată mîndrie.

La petrecerea aceea, Charles se declarase cu totul de partea Ludmillei, care trecuse fără doar și poate printr-o grea încercare — chiar și dacă Suzanne nu s-ar fi purtat atît de revoltător. Ludmilla dăduse dovadă de mult curaj și demnitate în clipa cînd Suzanne răsturnase — chipurile din întîmplare — sosiera pe rochia ei albă de dantelă sau cînd, spre marea supărare a tatălui lor, spusese destul de tare ca să audă toată lumea: „Oricum, Ludmilla, nimeni nu se pricepe mai bine ca tine la scos pete. Asta era specialitatea ta, cînd lucrai ca servitoare în casa noastră din Palm Beach."

În cursul lunii de miere, Ludmilla se dusese de mai multe ori cu gîndul la noaptea aceea. În cele din urmă, Benedict îi spusese fiicei lui că nu vrea s-o mai vadă în fața ochilor pînă nu-și cere scuze. Își amintise și de scrisoarea Suzannei, pe care lui nu i-o arătase niciodată, convinsă că dacă ar fi făcut-o, ruptura dintre el și fiică-sa ar fi fost ireparabilă.

Îi venise în minte scrisoarea chiar în prima noapte de croazieră, pe transatlanticul „Statele Unite". Pierduse o groază de timp ca să se îmbrace pentru cină și coborîse după Benedict la bar, purtînd cea mai frumoasă rochie de seară pe care-o avea. În loc s-o admire, soțul ei îi atrăsese atenția că „niciodată nu trebuia să se îmbrace pentru cină în prima noapte petrecută pe mare". Și iar se gîndise la scrisoare cînd ceruse la homar vin roșu, în loc de alb, sau cînd aflîndu-se la masa căpitanului, stîrnise chicotelile cu greu stăpînite a două cucoane cu părul vopsit în albastru, spunînd cum își închipuise că Mark Twain era actor la Hollywood.

De fiecare dată, Benedict încruntase din sprîncene și atît. Nimeni și nimic nu putea distruge pasiunea nebună care-i lega unul de altul. Era de-ajuns s-o atingă sau ea să se lipească o clipă de el, ca să declanșeze acea atracție trupească asemenea unui curent electric. Dar cînd se potolea furtuna și Benedict

adormea lîngă ea istovit, Ludmilla își amintea de încruntarea lui și de cuvintele răutăcioase ale Suzannei.

«Cum poți să-ți închipui că vei fi vreodată o soție potrivită pentru tatăl meu ---- unul dintre cei mai inteligenți și mai desăvîrșiți oameni din America? Cît timp crezi că va ține pofta lui trupească, de om între două vîrste, pentru o țărancă proastă ca tine? Cînd își va da seama ce jignire a adus numelui și onoarei familiei noastre, va ști să-și răscumpere greșeala, lepădîndu-te în mocirla de unde te-a culeș. Ah, de-aș putea să te fac să suferi așa cum meriți pentru moartea mamei mele, care s-a petrecut din vina ta! Singura mea consolare este că într-o zi vei plăti ---- și asta destul de curînd ---- cînd tata va deschide ochii și te va vedea așa cum ești în realitate: o tîrfă nenorocită, care-și vinde trupul pentru bani.»

LOUISE

New York, 1954

— Lui Benedict nu-i place să mă vadă fumînd. Spune că avertismentul din *Reader's Digest* nu minte.

Ludmilla spera că vorbele nu-i trădaseră tristețea din suflet. Clătină încet din cap, iar Alexandra Sanford își strecură tabachera de onix la loc în poșetă.

Ludmilla privi cu admirație neprefăcută cum Alexandra își înclină gîtul grațios, cînd șeful de sală se oferi să-i aprindă țigara, apoi cum trage în piept fumul prin port-țigaretul de fildeș, încrustat cu diamante.

— Eu nu fumez decît cu filtru. Spune-i iubitului tău soț să nu te mai cicălească toată ziua.

Tonul fusese ușor glumeț, dar în el se ghicea o undă de reproș, amintindu-i Ludmillei că de cînd serveau dejunul nu era pentru prima oară că ea făcea aluzie la gusturile și preferințele lui Benedict.

„LUI BENEDICT ÎI PLACE SĂ DEVIN ADEPTA MODEI AMERICANE."

„LUI BENEDICT NU-I PLACE PĂRUL TUNS SCURT."

„BENEDICT DETESTĂ IDEEA DE-A SCHIMBA LOCUINȚA. APARTAMENTUL NOSTRU ÎI PLACE MAI MULT DECÎT ORICARE ALTUL ÎN NEW YORK. NICI NU VREA S-AUDĂ DE MUTARE."

Probabil că Alexandra Sanford — unul din cele mai importante nume ale societății new-yorkeze — își închipuia că Benedict o ține sub papuc. Într-un fel era adevărat. I se supunea lui Benedict, dar asta pentru că așa voia ea. Cel puțin deocamdată. Nu peste multă vreme, cînd va face pasul următor — cu îngăduința lui Benedict — spera să poată arăta tuturor — tuturor celor din lumea lui Benedict — o scăpărare a spiritului ei aprig și independent.

— Te admir că vrei să muncești, îi zise Alexandra cînd li se aduse cafeaua. Nu știu de ce, dar se pare că cele mai bune cosmeticiene provin din România și Rusia, ca și tine. Cred că măgazinul — sau mai degrabă, salonul tău — va avea un succes nebun. Și cînd te gîndești că-i chiar lîngă mine! Ce zici, dac-am să vin în fiecare zi, există șanse să am o piele ca a ta?

— Bineînțeles! Chiar și dacă vii o dată la două zile.

În repetate rînduri, Ludmilla îi spusese Alexandrei că era originară din Cehoslovacia, dar nu se obosi s-o corecteze. Îi datora atît de mult! Spre deosebire de majoritatea femeilor pe care Benedict o sfătuise să le frecventeze, Alexandra îi plăcea; începuse să capete încredere în ea, deși fusese prietenă cu Honey, iar ca vîrstă se apropia mai mult de Benedict decît de Ludmilla, avînd și două fete gemene, la vîrsta pubertății — Harriet și Penelope.

— Și antreprenorul ăla al tău ce zice? A rezolvat-o cu sistemul de încălzire? Te-ai gîndit cînd vrei să deschizi salonul?

— Probabil la două săptămîni după Labor Day[1]. Un consilier de-al lui Benedict, de la „Relații cu publicul" e de părere că atunci se întorc la New York majoritatea femeilor plecate să-și petreacă sezonul în altă parte. E adevărat?

Apoi adăugă, înroșindu-se fără voia ei:

— Știi bine că lui Benedict nu-i place să fiu plecată la casa de la Long Island vara, cînd el e nevoit să rămînă în oraș.

1 *Labor Day* — în SUA și Canada, sărbătoare legală, care cade în prima zi de luni din septembrie. (n.t.)

„E pur și simplu încîntătoare!" gîndi Alexandra. „Încîntătoare. Probabil se înconjoară înadins de o aureolă de mister... Și trebuie să recunosc că-i de o mie de ori mai deșteaptă decît multe cunoștințe de-ale mele, îndeosebi femei."

Încă de la început, majoritatea invitațiilor pe care Benedict ținuse ca Ludmilla să le onoreze veniseră — acum știa și ea — din partea unor femei care o priveau ca pe o curiozitate sau un capriciu al colonelului. Nici acum nu încetase să fie un subiect de bîrfă, nu atît în paginile ziarelor — pentru că arareori participau la evenimentele mondene — cît în cercurile femeilor bogate. Neavînd altceva mai bun de făcut, o disecau și-o comentau pînă-n cele mai mici amănunte, încercînd să înțeleagă cum ajunsese un bărbat ca Benedict — după care suspinau toate femeile — să se însoare cu una ca ea! Benedict, care putea „vinde și cumpăra o sută ca tine" — așa îi spusese cîndva cu răutate Suzanne.

Și azi, ca de-atîtea ori cînd serviseră prînzul sau ceaiul împreună în ultimii doi ani, Ludmilla simți că Alexandra dorea sincer s-o ajute, căutîndu-i prietenia. Pînă acum îi fusese de mare folos, găsindu-i cel mai bun personal pentru apartamentul din Park Avenue, pentru că — în afară de credinciosul Thorpe, majordomul — toți ceilalți fuseseră concediați cînd ea devenise doamna Towers. Rostul acestui dejun era să sărbătorească ceva cu mult mai însemnat. Ludmilla mai făcuse o dată această precizare, dar simți nevoia s-o repete.

— Alexandra, nu știu cum aș putea să-ți mulțumesc că mi-ai spus de magazin. Îți sînt și mai îndatorată că m-ai ajutat să-l conving pe Benedict să mă lase să-l cumpăr.

Se mira și ea că-i tremurase glasul rostind ultimele cuvinte.

Alexandra suflă în aer un rotocol de fum, apoi o privi cu luare aminte pe Ludmilla. Nu cumva „sălbatica cea sexy" a lui Benedict — cum o numeau multe din prietenele ei pe tînăra femeie — o ducea cu mult mai greu decît și-ar fi închipuit cineva?

— Știu ce înseamnă să te omoare plictiseala, draga mea! șopti ea pe un ton conspirativ. Ești proaspăt căsătorită. Eu nici nu mai țin minte de cîți ani sînt măritată. Ar fi o mare greșeală ca Benedict să te țină prea din scurt. Chiar cu

i-am atras atenţia. Eşti mult prea tînără, prea frumoasă şi prea talentată ca să-ţi pierzi vremea cu cratiţa, cu coşniţa şi alte prostii. Acum cinci ani, l-am rugat pe Paunch să-mi cumpere florăria pentru că eram pe punct să fac un pas greşit. Nu mi-aş fi închipuit niciodată că pînă la urmă, o s-ajung să-mi placă munca asta aşa de mult încît să-mi pară rău cînd vine iarna şi trebuie să plec la Santa Barbara. Drept să-ţi spun, dacă la New York vremea n-ar fi atît de mizerabilă, nu m-aş despărţi de„ Petals" pentru nimic în lume.

Datorită priceperii Alexandrei, florăria „Petals" devenise una din cele mai căutate din New York. Soţul ei, Paunch — un om foarte drăguţ şi săritor, de familie la fel de bună ca a ei — era unul din cei mai vechi prieteni ai lui Benedict, deşi între ei doi era o deosebire ca de la cer la pămînt.

— Paunch n-a muncit nici măcar o singură zi în viaţa lui! rîdea Benedict, fără acea undă de reproş pe care o afişa de obicei faţă de cei pe care îi numea „leneşi şi nerozi".

Benedict îi explicase Ludmillei că porecla de „Paunch"[1] era folosită numai de prietenii apropiaţi, deşi Mellon Sanford al III-lea îşi pierduse de mult rotunjimile care-i justificau cîndva numele dat de colegi.

Ludmilla nu reuşea nici acum să înţeleagă umorul american, servit drept explicaţie pentru multe manifestări puerile sau bizare. Nimeni nu se mai aştepta ca ea să rîdă cu lacrimi la aiurelile lor. Una din trăsăturile care-l fascinase cîndva pe Benedict era purtarea ei rezervată, capacitatea de a păstra o „tăcere regească" atunci cînd toată lumea credea că ar fi avut ceva de spus. El recunoştea că această răceală îl atrăsese chiar de la început, simţind că nu era numai un mod de a-şi masca timiditatea. „Pur şi simplu, te străduiai să nu-şi dea seama ceilalţi că tu erai mai presus de ei, aşa-i, micuţa mea Lu?"

Nu era întru totul adevărat, însă el insistase ca Ludmilla să nu se schimbe.

— Dacă se întîmplă să nu înţelegi ceva, rămîi tăcută. Nimeni nu se pricepe la asta aşa ca tine. Mai tîrziu, vino la mine. Întreabă-mă şi-am să-ţi explic.

1 *Paunch* (engl.) — burdihan (n.t.)

La început, Ludmilla intuise că sfatul se datora mai curînd neliniştii ca ea să nu-l pună în situaţii penibile, prin gafe care trădau imense lacune de educaţie, nu numai privitor la America, ci şi în alte domenii. Cu un an în urmă, Benedict fusese nevoit să-i repete la nesfîrşit că persoana ei era „învăluită în mister, nu în prostie". Dar ce credea despre ea în realitate? O considera misterioasă sau pur şi simplu proastă? Întrebarea o torturase în nenumărate rînduri, după petrecerile la care se străduise din răsputeri să se agaţe de frînturi de conversaţie, ca să poată rosti măcar o remarcă inteligentă. Ca atunci cînd venise vorba despre cineva care se lupta să achiziţioneze „Studiul după Velasquez: Papa Inocenţiu al X-lea", de Francis Bacon. Un Francis Bacon care se dovedise a fi un controversat pictor englez şi nu aşa cum crezuse ea la început — şi încă plină de mîndrie — omul despre care se spunea că ar fi scris piesele lui Shakespeare.

Situaţia se schimbase în urma unei seri îngrozitoare, pe care Ludmilla n-avea s-o uite niciodată şi cînd între ea şi Benedict izbucnise prima ceartă. Tocmai văzuseră piesa *Crucişătorul*, sponsorizată de Benedict şi tratînd despre procesele intentate vrăjitoarelor din oraşul Salem în secolul al XVII-lea (despre care ea nu auzise în viaţa ei). Dramaturgul Arthur Miller îşi concepuse lucrarea ca pe-o aluzie la persecuţia aşa-zişilor comunişti din Statele Unite. Solidarizarea ei cu McCarthy, care luptase să pună stavilă răului comunist, fusese urmată de o tăcere de gheaţă, iar supeul dat cu ocazia premierei luase sfîrşit foarte curînd, într-o atmosferă apăsătoare.

— Tu chiar nu citeşti niciodată ziarele? spumega Benedict. N-ai nici o scuză că nu eşti la curent cu se întîmplă în ţara asta, chiar dacă la şcoala aia unde te duceai n-ai învăţat decît să pui părul pe moaţe! Nu ştii că Joseph McCarthy condamnă oameni nevinovaţi, la fel de „mari adepţi ai comunismului" ca şi mine?

Tunase şi fulgerase la adresa ei cu tot atîta înverşunare ca atunci cînd se dezlănţuise împotriva Suzannei, cu o lună înainte de nuntă, sau împotriva lui Charles, care iniţial refuzase să se întoarcă la Londra, ca să ocupe postul vacant de director adjunct la sucursala britanică a companiei.

Ludmilla își închipuise că Benedict va urca în pat lîngă ea, iubindu-i trupul, ca s-o facă să înțeleagă că regreta incidentul, însă el nu venise. În cele din urmă, Ludmilla adormise singură, iar cînd se trezise dimineața pe la șase, el era deja plecat la o întrunire matinală, în afara orașului. Pe masă găsise un bilet prin care Benedict îi cerea să citească tot ce însemnase el în cursul nopții, într-un maldăr de reviste și ziare *The New York Times*. Benedict nu-și ceruse scuze și nici unul dintre ei nu mai menționase discuția cu pricina, iar seara, cînd el se întorsese acasă, căzuseră unul în brațele celuilalt, de parcă nu s-ar fi văzut de zile întregi.

Ludmilla înțelesese întîmplarea ca pe un drastic avertisment că Benedict Towers se deosebea de alți bărbați și că oricîtă putere ar fi avut asupra lui în pat, totuși rămînea o parte din el care întotdeauna o privea obiectiv, cu un ochi critic. Își amintea cu cîtă detașare îi spusese că pînă s-o cunoască pe ea nu-și dăduse seama ce viață plicticoasă dusese alături de Honey.

Din acel moment, Ludmilla se jurase să nu-l mai dezamăgească. Ori de cîte ori avea o clipă liberă sau cînd nu-l însoțea în călătoriile de afaceri, studia: citea nenumărate cursuri în probleme internaționale, istorie americană, literatură engleză și franceză, se iniția în decorațiuni interioare, artă culinară și aranjarea meselor de gală. Se străduia din răsputeri să-l mulțumească pe Benedict, care-i verifica temele cu conștiinciozitatea unui profesor, răsplătindu-i străduința cu daruri costisitoare, pe care i le punea sub pernă de fiecare dată cînd se bucura de rezultatele ei.

Într-adevăr, meritase efortul! Benedict începuse să-i respecte părerile, rugînd-o chiar să asiste din cînd în cînd la discuțiile de afaceri ținute acasă, după care îi cerea să-și spună impresiile despre oamenii pe care-i cunoscuse sau despre deciziile luate.

— De ce crezi că te lasă Benedict să intri și tu în afaceri?

Rămase uimită de întrebarea Alexandrei, însă nu se feri să-i dea un răspuns cinstit.

— Ca să-mi facă cheful! Știe că-mi place să lucrez în cosmetică. Cînd i-am povestit despre salon, mi-a spus că arătam de parcă m-aș fi îndrăgostit a doua oară

Ludmilla surîse ușor, amintindu-și ce urmase după acea discuție.

— M-a întrebat ce aveam de gînd să fac și a doua zi, cînd i-am dat răspunsul, mi-a oferit banii necesari, ca dar de ziua mea.

— Cîte cosmeticiene spui că vei angaja acolo?

— Pentru început numai două, dar dacă totul merge bine, sper ca într-un an să mă extind și la etajul de deasupra.

— Și vrei să lansezi crema pe bază de plante pe care-o foloseai la Praga... nu mai știu cum se cheamă... cea care îndepărtează ridurile?

Ludmilla își stăpîni un zîmbet. Helena Rubinstein, care refuzase să vină la nuntă, îi făcuse un dar cu mult mai prețios decît vaza aceea hidoasă, trimisă pe adresa biroului lui Benedict, împreună cu o scrisoare de felicitări, cît se poate de oficială.

Ludmilla culesese fiecare din neprețuitele perle ale înțelepciunii doamnei Rubinstein, de care avea să țină socoteală toată viața. Parcă o auzea și-acum:

„Nu există băthînețe, ci numai neglijență. Folosiți zilnic phodusul nosthu și veți vedea cum dispah hiduhile. Dacă sînt convinsă că e bună? Siguh că sînt. E o hețetă de familie. Nimeni în lume nu va heuși ceva asemănătoh. Uitați, dați-mi voie să aplic puțină alifie aici, la încheietuhă. Ați mai avut vheodată o piele atît de pahfumată și catifelată? Ei; de-acum încolo așa va fi întotdeauna, cu condiția să folosiți alifia asta cu hegulahitate."

Și mai avea o vorbă. Cînd Jan o întrebase care era cheia succesului ei, bătrîna îi răspunsese:

„Întîi și întîi thebuie să ai nohoc. Pe uhmă, să știi să phofiți de împhejuhăhile phezente și viitoahe, iah mai phesus de ohice, să muncești din hăsputehi."

Ei bine, Ludmilla profitase de împrejurări. Unul din cei mai importanți și mai bogați oameni din lume se îndrăgostise de ea, iar ea riscase totul pe această carte. Deși săracă și confruntată cu mari greutăți, refuzase propunerea lui de-a se muta într-un apartament și de a-i fi amantă. După avort, insistase ca Benedict să-i găsească o locuință cît mai departe de el, cerîndu-i să nu mai caute s-o întîlnească niciodată.

Neobișnuit cu refuzurile, el o urmase peste tot, lovindu-se pretutindeni de aceeași împotrivire. Și iată că de doi ani era soția lui, pe punctul să profite de această nouă împrejurare și să intre în afaceri — o carieră pentru care era pregătită să muncească din răsputeri, deși Benedict nici nu bănuia ce zace în mintea ei.

Ludmilla își deschise poșeta, începînd să scotocească prin ea, așa cum o văzuse făcînd pe doamna Rubinstein în nenumărate rînduri.

— Iată o mică mostră!

Scoase din geantă un tubuleț și-l apăsă ușor, aplicînd un strop de cremă pe dosul mîinii Alexandrei.

— Nu-i așa că-i foarte catifelată? Vezi ce repede intră în piele?

Alexandra își plimbă arătătorul pe mînă.

— Într-adevăr! încuviință ea, căzînd pe gînduri. Foarte catifelată. Cum zici că-i spune? Vreau să-ți comand o tonă!

Ludmilla surîse, conștientă de efectul zîmbetelor ei atît de rare.

— Ai mei o numeau *Hanacke Dozinsky*, adică „Sărbătoarea recoltei" — o mare sărbătoare țărănească în regiunea Hana, din Moravia, de unde era de fel tatăl meu. Uneori îi spuneau pur și simplu „crema miresei", fiindcă era atît de rară, încît o păstram pentru ocazii speciale.

Nu era nimic adevărat în toate acestea, dar Ludmilla nu inventase povestea chiar atunci, pe loc. De fapt, repeta ceea ce în curînd avea să declare presei. Își alesese cu grijă fiecare cuvînt. Încă o dată — și tot fără știrea ei (ah, ce furioasă ar fi fost să afle!) — Helena Rubinstein îi făcuse un mare bine, învățînd-o cîteva din secretele ei privind relațiile cu publicul în domeniul produselor cosmetice.

— Vai, ce drăguț! se entuziasmă Alexandra. „Crema miresei" e un nume extraordinar... deși, dacă stau și mă gîndesc...

Își lăsă capul pe spate, sprijinindu-se de spătarul canapelei.

— Nu crezi că asta le-ar descuraja pe unele cucoane mai trecute, care altfel ar năvăli s-o cumpere? De ce nu dai cremei — și chiar salonului — numele tău? Ludmilla! E un

nume rar. La urma urmei, dacă Benedict ar vrea într-adevăr să te susțină, ai putea ajunge a doua Helena Rubinstein sau Elizabeth Arden!

Tăcu o clipă, apoi adăugă pe un ton ușor malițios:

— Pun pariu că-ți va cere să folosești numele întreg, Ludmilla Towers, Towers fiind scris cu litere mari și apăsate.

În aceeași seară, înmiresmată și cu lună plină, cînd Benedict sosi de la birou, Ludmilla îl rugă pe Thorpe să pregătească masa pentru amîndoi, pe terasa dormitorului. Pînă departe, în zare, orașul sclipea cu mii și mii de lumini.

— Nu mai am nevoie de nimic, Thorpe. Te chem eu după ce terminăm masa.

Ludmilla alesese meniul care-i plăcea lui Benedict cel mai mult: supă rece, bine condimentată, somon tot rece, servit cu salată, o brînză de Brie și o sticlă de Pommery la gheață.

În timp ce Benedict își făcea dușul, Ludmilla își scoase taiorul cu care fusese îmbrăcată la cină, punîndu-și négligé-ul ei preferat, gri-deschis, prin care pielea se zărea sidefie ca alabastrul.

Benedict arăta obosit. Ca de-atîtea ori cînd el venea de la birou, Ludmilla începu să-i maseze umerii și gîtul. După cîteva minute, o chemă încetișor.

— Vino încoace!

O trase pe genunchii lui, dînd la o parte mătasea subțire, ca să-i mîngîie pielea catifelată, și prinzîndu-i sînii rotunzi în căușul palmei.

— Ai sînii mai plini... Să știi că da...

Îi sărută pe rînd sfîrcurile tari.

— Nu cumva cina asta romantică e doar preludiul veștii pe care abia aștept s-o aud de la tine? Nu cumva, în sfîrșit, ești însărcinată?

Ea se crispă. Deși încă din primul an de căsnicie Benedict îi pusese de nenumărate ori aceeași întrebare, în ultimul timp nu mai deschisese subiectul.

— Nu... Nu cred...

El o strînse pătimaș la piept.

— Vreau un copil de la tine. Să lăsăm masa și să mergem la culcare. Presimt că asta-i noaptea cea mare.

Pentru prima oară ea renunță la rolul de soție supusă.

Fără să se desprindă din îmbrățișare, șopti:

— Mai tîrziu... Nu chiar acum... Vreau să-ți povestesc despre întîlnirea mea de azi cu Alexandra.

Benedict o îndepărtă de la el ca s-o privească mai bine, cu acea expresie de-acum știută, uluită și iritată în același timp, de parcă ar fi vrut să spună: „Ce surpriză ai mai pus la cale și de data asta?"

— Nu înțeleg nici în ruptul capului cum de te poate fascina mai mult un prînz cu onorabila doamnă Sanford decît ce am eu de gînd cu tine în noaptea asta! Dar dacă așa vrei tu... Hai, treci acolo, nu prea aproape de mine, și să începem să mîncăm. Pe urmă am să te-ascult.

La masă, Ludmilla îi repetă cuvînt cu cuvînt spusele Alexandrei, fără să omită nici chiar aluzia la țigările cu filtru.

— Mi-a sugerat să dau salonului și cremei numele meu: Ludmilla. Așa-i că nu e rea ideea? Ce zici?

Benedict se încruntă.

— Părerea mea e că sună îngrozitor.

Ludmilla se foi pe scaun, pradă unei agitații inexplicabile.

— De ce? Credeam... Credeam că-ți place numele meu.

— Numele tău?

Părea că se gîndește serios la asta pentru prima oară.

— Mie-mi placi *tu*. Pe tine te ador, dar numele...

Tăcu o clipă.

— Dacă stau să mă gîndesc, nu mi-a plăcut niciodată. De-asta îți spun Lu.

Duse la buze paharul de vin, golindu-l pînă la jumătate. Spre încîntarea lui Benedict, Ludmilla ridică spre el o privire tristă și abătută. Nu-i convenise că nevastă-sa refuzase să meargă în pat cu el atunci cînd o chemase. Dar o va face să regrete.

Își umplu din nou paharul și-l bău pînă la fund. Amîndoi tăceau. El se ridică și se duse pînă la marginea terasei, ca să admire luminile orașului. Într-un tîrziu vorbi, fără a-și întoarce capul:

— *Lu* poate fi și prescurtarea unui alt nume decît Ludmilla. Asta-i nume de varză. Prea nemțesc ca să faci treabă bună în America... Chiar și la atîția ani după război. Azi îi spuneam lui Norris că, deși au trecut zece ani de-atunci,

nu văd mulți americani care să cumpere noul Mercedes, chiar dacă e prima mașină cu motor cu injecție.

Se răsuci spre ea, sprijinindu-se de balustradă.

— Eu unul nu mi-aș lua așa ceva... Iar chestia asta e valabilă și pentru marfa japoneză... dacă le-ar da prin cap tîmpenia să se apuce de fabricat mașini!

Ludmilla fierbea de mînie, deși continua să-și păstreze o expresie impasibilă și răbdătoare, așteptînd ca Benedict să-și încheie conferința. Numele ei era prea nemțesc? Cum putea să-i arunce o asemenea jignire, cînd știa ce îndurase familia ei sub ocupația germană?

Benedict continua să peroreze despre relațiile postbelice. Gîndul Ludmillei zbură spre sărmana maică-sa și spre micuța Natașa. Era îngrozitor că sora ei creștea sub altă ocupație, la fel de acaparatoare și aducătoare de nenorociri. Simți că-i dau lacrimile. Acum surioara ei avea paisprezece ani și nu aflase niciodată ce înseamnă să trăiești în libertate. Slavă Domnului, de la un timp primea scrisori din Praga cu mai multă regularitate. Grație relațiilor lui Benedict, chiar reușea să le trimită cîte un pachet, ca de pildă păpușa îmbrăcată în balerină, darul ei pentru Natașa, care-i scrisese că voia să se facă balerină. Chiar semăna cu o păpușă, din cîte își dăduse seama Ludmilla, privind-o fotografiată într-o rochie de balerină, care-i punea în valoare formele armonioase. Ludmilla bănuia că rochia fusese cusută chiar de maică-sa, care coafase sau făcuse un permanent cuiva, în schimbul materialului.

Acum era conștientă de tăcerea apăsătoare care se lăsase. Benedict o fixa cu privirea, fără un cuvînt. O furaseră gîndurile. Încă se simțea prea jignită ca să vorbească, dar se sili să zîmbească, dîndu-și capul pe spate, cu bărbia ridicată, știind din experiență că astfel reușea să simuleze veselia.

El se apropie și-o înlănțui cu brațul pe după mijloc. Continuînd să tacă, desfăcu mătasea cenușie, dezvelindu-i umerii și pieptul. Cu mișcări stîngace îi despleti părul, lăsîndu-l să se reverse peste sînii fără cusur. Se aplecă deasupra ei, mîngîindu-i pîntecele, și Ludmilla închise ochii, încercînd să-și stăpînească tremurul pornit din iritare, dar și din dorință. Degetul lui o pătrunse adînc.

— Da, iubita mea Lu, numele tău e prea nemțesc. E nevoie de ceva mai delicat, mai catifelat... cum ești tu aici...

Ea începu să răsufle precipitat, mișcîndu-se și gemînd sub greutatea lui Benedict, care se înstăpînea tot mai mult pe trupul ei. Simți că se apropie orgasmul. Începu să se miște frenetic, dar în aceeași clipă, el se retrase.

— Lasă masa așa cum e. Du-te în pat și așteaptă-mă, îi zise el pe un ton de comandă. În noaptea asta am să fac dragoste cu altă femeie: numele ei e Louise Towers.

Două luni mai tîrziu, fosta patiserie de lux, aflată doar la cîțiva pași de Petals — florăria Alexandrei — pe East Sixty-Second Street, se transformase în „Institutul de cosmetică Louise Towers" — unul din primele saloane particulare new-yorkeze specializat în îngrijirea pielii.

Decorul era și el la fel de original. Spre deosebire de ciucurii și volănașele care ornau imensele saloane supraetajate, cu pereți de marmură, ale „reginelor frumuseții" Arden și Rubinstein, care ofereau servicii complete, răsfățîndu-și clientele în fel și chip, institutul „Louis Towers" era alb, rece și sobru ca o clinică, de la imaculatul hol de recepție pînă la cabinetul de consult și analiză sau la vastele săli de tratament, aflate în celălalt capăt al coridorului. Fiecare dintre cele patru angajate — două cosmeticiene (sau „esteticiene", cum insista să le numească Louise), amîndouă de proveniență est-europeană, o asistentă priceputa la toate și o recepționeră — fusese aleasă pentru tenul ei fără cusur. Una din clauzele contractului stipula obligația lor expresă de-a nu se machia sub nici un motiv.

La sugestia lui Benedict, Ludmilla își schimbase oficial numele în acela de Louise, deși — așa cum îi povestise Alexandrei, fără urmă de zîmbet — prietenele cele mai apropiate puteau să-i spună în continuare Lu sau Lou, cu condiția să pronunțe amîndouă diminutivele absolut identic, așa cum făcea și soțul ei.

Tot la indicația lui, Louise Towers solicitase patentul pentru binecunoscuta cremă antirid pe bază de plante a familiei Sukova, deși știa bine că formula era un derivat al produsului preparat de maică-sa — din cîte își amintea, din lapte bătut, ierburi și alte cîteva ingrediente esențiale; la acestea adăugase acum cerezină și uleiuri minerale și de susan, la sugestia unuia din tinerii chimiști ai companiei „Towers", David Reemer, care primise dispoziții să o ajute pe doamna Towers pînă ce reușea să pună institutul pe picioare.

— Probabil că nu-ți vor acorda patentul! îi spusese Benedict, fără să-și piardă veselia. Însă asta va însemna publicitate și, încă înainte de-a primi vreo veste de la biroul de invenții, lumea va da năvală la salonul tău.

Nici el nu credea prea mult ce spune, dar era o plăcere să se întoarcă seara în apartamentul din Park Avenue și să-și găsească soția fericită și entuziasmată cum nu fusese niciodată.

Masa festivă în cinstea inaugurării institutului era fixată pentru sfîrșitul lunii septembrie, însă înainte de această dată, Louise invită pe rînd reprezentantele celor mai influente ziare și reviste, la o discuție particulară. Toată acceptară invitația: Antoinette Donnelly de la *Daily News*, cel mai citit ziar citit din Statele Unite; sclipitoarea Eugenia Sheppard de la *Herald Tribune*, o femeie extrem de cultivată și de imitată de semenele sale; Virginia Pope de la *The New York Times*; Ann Yates de la *World Telegram*; Pat Lewis de la *Journal American*; redactorii-șefi și redactorele rubricii de cosmetică de la *Vogue* și *Harper's Bazaar*. Tuturor acestora li se oferea la cerere o consultație și un tratament gratuit.

Numai două dintre ziariste spuseră că aveau timp să rămînă două ore la tratament, ceea ce-o puse imediat în gardă pe Louise: poate că două ore însemna prea mult — deși majoritatea tratamentelor de la „Rubinstein" durau cel puțin tot atît. Se părea că femeile new-yorkeze erau mai ocupate decît placidele londoneze. Oricum, își notă faptul în carnețelul de care nu se despărțea nici o clipă.

Tot Benedict îi dăduse și ideea să invite pe rînd cele mai cunoscute ziariste.

„La început", îi explicase el, „pînă cînd cosmeticienele, sau esteticienele alea ale tale se obișnuiesc cu munca și cu produsele, e bine să ți se facă ceva reclamă. Nu uita că atunci cînd lansezi un produs, important sau nu, publicitatea făcută din timp — dar nu mult prea devreme, altfel lumea uită! —

stîrnește curiozitatea publicului, urmînd apoi al doilea val de comentarii în presă, cu ocazia festivității de inaugurare".

În ziua deschiderii, Eugenia Sheppard consacră un întreg articol, extrem de elogios, institutului și directoarei sale, care prefera să muncească în loc să trăiască viața de lux și inactivitate pe care i-o putea oferi oricînd soțul — unul din cei mai bogați oameni din America. Sheppard mersese pînă acolo încît să afirme cu îndrăzneală că firma „Towers" ar putea avea perspective de viitor mult mai avantajoase în domeniul cosmeticii decît al produselor farmaceutice. Alături fusese inserată o fotografie a doamnei Benedict Towers, sub care scria:

FEMEIA CU CEL MAI FRUMOS TEN DIN LUME ÎȘI DEZVĂLUIE SECRETELE.

În aceeași dimineață, biroul de relații cu publicul anunța că atît *Vogue* cît și *Harper's Bazaar* intenționau să trimită fotografi și reporteri pentru cronicile care urmau să apară. Cei de la *Life* se arătau la fel de interesați.

— Sînt atît de emoționată! îi mărturisi Louise lui Benedict în mașină, în drum spre institut.

Abia trecuse de ora cinci. Fotografii erau deja prezenți de-o parte și de alta a covorului roșu, întins pînă la bordura trotuarului.

— Ah, Benedict, crezi că va veni careva?... Adică... Am invitat atîția oameni de vază... grație ție... Dar crezi că vor avea curiozitatea să vadă un nou salon de frumusețe? Salonul *meu*...

Benedict pufni în rîs, dar se grăbi s-o corecteze.

— Să nu mai spui „salon". Sună meschin. Nu uita că ai un institut, „Institutul Louise Towers". Și te rog să nu stai cocoșată. Umerii drepți și privirea înainte — așa cum faci tu întotdeauna cînd te afli în public... De parcă te-ai uita de sus, cu dispreț, la tot ce ai în fața ochilor. Cît despre invitați, fii convinsă că vor veni. Se prea poate să fie niște oameni influenți, dar nu refuză să mănînce și să bea pe gratis, ca oricare altul din orașul ăsta. Cu șampania pe care le-o vom oferi diseară, o să cam avem de furcă pînă scăpăm de ei.

Se opri, încruntîndu-și sprîncenele.

— Singurul lucru de care trebuie să am grijă e să mă sigur dacă au trimis suficient personal de la pază și protocol, ca să verifice invitațiile. E prea puțin spațiu ca să mai intre și unii gură-cască, deși cu articolul de azi al domnișoarei Sheppard, ne putem aștepta și la așa ceva.

— Gură-cască?

Ludmilla auzea expresia pentru prima oară, dar pînă să apuce să întrebe ce înseamnă, flash-urile aparatelor de fotografiat începură să fulgere în jurul ei, de cum puse piciorul jos din mașină. Avu o clipă de descumpănire, dar Benedict o trase înăuntru pe poarta Institutului, unde o așteptau cele patru angajate: în halate albe, cu fețele palide și încordate de emoție. În numai cîteva minute, Benedict reuși să-i destindă pe toți, servindu-le șampanie și toastînd în cinstea institutului. Deși mai rămîneau trei sferturi de oră pînă la deschiderea oficială, Louise trecu încă o dată prin toate încăperile, atentă la fiecare detaliu, plimbîndu-și a mia oară degetul de-a lungul vreunei stinghii, de teama unui minuscul fir de praf.

Poate amețită de parfumul trandafirilor albi ce împodobeau fiecare sală, așezați în vaze sau agățați de cuierele de la garderobă, Ludmilla își lipi fruntea de geamul pictat din ultima încăpere a institutului.

Benedict se aplecă peste umărul ei.

— Sînt foarte mîndru de tine, Lu! șopti el. Dă-mi mîna.

Deschise o cutioară de catifea bleumarin. Înăuntru strălucea o brățară de aur. În exterior fusese gravat numele ei: *Louise*.

— Vai, Benedict, cît e de frumoasă!

— Uită-te și pe partea interioară, o îndemnă el, privind-o în ochi.

În interior fusese gravat numele adevărat: Ludmilla.

— Să știi că-mi plac amîndouă, scumpa mea Lu!

Ce tînără și vulnerabilă părea acum! Benedict simți că-l năpădește un val de duioșie. Se rugă la Dumnezeu să întîrzie ziua cînd femeia asta îl va socoti prea vîrstnic pentru ea.

În spatele lor răsună o voce cunoscută. Era Alexandra Sanford.

— Bravo, Benedict! Felicitări, Louise! surîse ea. Parc-aș fi în Elveția. Totul e atît de alb, de curat și de perfect!

Pînă la șase și jumătate, institutul gemea de lume, unii înghesuindu-se pe trotuar, în vreme ce soseau alte și alte

mașini, din care coborau femei cunoscute din cronicile mondene (ca cele trei surori Gabor sau Tallulah Bankhead), precum și doamne rafinate, din cele mai înalte straturi ale societății — majoritatea soții sau rude ale prietenilor și asociaților lui Benedict.

Așa cum avea să relateze ulterior *The New York Times*, vîrsta invitaților varia: de la adolescenți (cele două gemene ale Alexandrei, care abia împliniseră paisprezece ani) la venerabile bătrîne de peste șaptezeci de ani, ca sora tatălui lui Benedict, redutabila Ursula, care venise tocmai din Main, să vadă în ce se mai vîrîse nepotul ei favorit. Toți vorbeau de anunțul din presă, comentînd asupra originalității lui.

«Nu există bătrînețe, ci numai neglijență. Îngrijirea tenului ar trebui să devină o obișnuință zilnică, la fel ca și spălatul dinților.»

În următoarele luni, aveau să apară și altele.

«Nu trecerea timpului îmbătrînește pielea, ci proastele obiceiuri și lipsa de îngrijire. Pielea ocupă spațiul cel mai întins din întreaga alcătuire a corpului omenesc și trebuie să i se acorde respectul și atenția cuvenită.»

Louise dăduse peste aceste ultime afirmații într-unul din volumele de anatomie pe care nu înceta să le studieze, și cu încuviințarea lui Benedict, le inclusese în prezentarea apărută în presă.

În următoarele luni, Benedict se declară de acord ca Louise să-și petreacă cea mai mare parte a timpului la institut, unde clientele începuseră să se înghesuie încă din prima zi. După patru săptămîni, Louise reduse durata unui tratament la nouăzeci de minute, ridicînd tariful cu cinci dolari, ca taxă de urgență. dar numărul clientelor continua să crească. Rezultatele erau spectaculoase. Acum chiar și unele din doamnele care se uitaseră la ea de sus, atunci cînd se căsătorise, îi solicitau programări.

Benedict își închipuia că soția lui va fi mîhnită citind în *Mirror* cuvintele indignate de doamnei Rubinstein, care măcar de astă-dată își amintise cu exactitate numele ei.

«Ludmilla Sukova a învățat meserie de la mine», afirma „Regina frumuseții", într-o lungă declarație consemnată de

editoarea ei, Archer. «S-a numărat printre tinerele directoare ale salonului meu din Londra și, desigur, acum nu vrea cu nici un chip să recunoască ce mult îmi datorează mie. O bună parte din ideile ei sînt preluate de la mine, deși bineînțeles că nu deține nici una din formulele noastre. Crema ei antirid, care a făcut atîta vîlvă, nu este altceva decît vaselină parfumată. Adresez o invitație tuturor femeilor să încerce crema de dimineață „Rubinstein", o realizare cu adevărat extraordinară.»

Benedict stătea culcat în pat, privind-o pe Louise, care își despletise părul lung, prins cu agrafe în creștetul capului, și începuse să-l perie, răsfirîndu-l peste cămașa de noapte de un alb sclipitor.

— Numai că la interviul cu pricina, Alma Archer a adăugat și un articol elogios despre propria-i vizită la institut, subliniind faptul că Ludmilla de atunci sînt eu, Louise Towers — ceea ce Doamna a evitat să precizeze. Asta nu-mi strică deloc, așa-i?

Louise se sui în pat, cuibărindu-se lîngă Benedict.

— Văd că de la un timp nu te gîndești decît la munca ta, murmură el, în timp ce-i mîngîia părul, cufundat în gînduri. Cred c-a venit vremea să te scot puțin în lume. Am auzit că Winny Aldrich, noul ambasador american la Londra, organizează un bal în onoarea reginei Angliei. Ce-ai zice să mergem și noi?

Ea nici nu-l auzise. O preocupa ideea de-a oferi noi produse sau servicii — ceva de mare răsunet în presă și care s-o pună pe gînduri pe bătrîna „Regină". Benedict o ciupi ușor.

— Au!

— Nu ești atentă la ce-ți spun!

— Iartă-mă, dragul meu. Despre ce vorbeai?

— Cum despre ce? Despre Londra. Singurul necaz e că balul va fi în ianuarie, ori asta-i o lună mizerabilă, cu toate tevile alea exterioare care se sparg, cu gerul care-ți îngheață sîngele-n vine...

Tot vorbind, începu s-o dezbrace.

— Ia spune, crema aia a ta vindecă și mușcăturile făcute de-un bărbat?

Gemea de plăcere, mușcîndu-i ușor, din loc în loc, pielea parfumată. Ea se foi, neliniștită, vrînd să se ferească, dar nu îndrăzni.

În răsuflarea lui se simțea un ușor miros de coniac, de la pahărelul cu care-i plăcea să-și încheie cina. Louise n-avea chef să facă dragoste. I-ar fi plăcut să poată reflecta la unele inițiative de viitor, dar neavînd încotro, își înăbuși un oftat și se întoarse spre soțul ei. Trebuia să-și îndeplinească datoria de soție. Numai că de la un timp, se ruga de fiecare dată să nu rămînă însărcinată. Nu acum, nu încă... Erau prea multe de făcut, și la douăzeci și opt de ani avea toată viața înainte, dacă dorea să devină mamă.

Priceputa secretară a lui Jan Feiner, Marge, citea toate ziarele și revistele care-i cădeau în mînă și întotdeauna decupa orice referiri la Helena Rubinstein, dîndu-le șefului. Fără ea, probabil că Jan n-ar fi aflat atît de curînd despre metamorfozarea Ludmillei Sukova în Louise Towers, proprietara faimosului institut de îngrijire a pielii, care-o determinase pe „Regina frumuseții" să dea declarații în presă. Pe la nouă și jumătate, Jan luă cu el articolul din *Mirror* și părăsi laboratorul, pornind fără chef spre casa lui de lîngă Palisades, de unde avea o priveliște magnifică de cealaltă parte a fluviului Hudson, către Manhattan.

Deseori îi zbura gîndul la Ludmilla, închipuindu-și-o undeva acolo, ducînd o viață de lux alături de soțul ei, Benedict Towers. Victor ținuse neapărat să-l informeze, cu satisfacție răutăcioasă, că Ludmilla lucrase cîndva pe post de cameristă în casa Towers. Știrea îl obsedase luni în șir.

Așadar, Cenușăreasa de care înțelesese mult prea tîrziu că s-a îndrăgostit, fusese regăsită de prințul cel bogat și ridicată la rangul de domniță. Și ce era rău în asta? Într-adevăr, se simțea profund jignit că Ludmilla nu avusese curajul — sau diplomația — să vină la întîlnire, în acel ultim weekend — așa cum promisese — ca să-i mărturisească deschis uluitoarea schimbare survenită în viața ei. De fapt, întotdeauna plutise în mister. Jan nu-i povestise niciodată lui Victor despre această amară deziluzie. N-avea nici un rost să mai pună paie pe

foc, cînd și așa Victor manifesta o violentă și inexplicabilă antipatie la adresa ei.

Privind în urmă, Jan înțelegea că de fapt nu știuse niciodată nimic despre ea și nici nu încercase să afle prea multe. Poate că acesta fusese și motivul încrederii pe care i-o acordase Ludmilla. Lui Victor îi făcea plăcere să repete că încă din prima clipă cînd o cunoscuse, își dăduse seama că ceva era în neregulă cu ea. Ba chiar descoperise că prima soție a lui Benedict Towers murise într-un accident, cu un an înainte ca marele industriaș să vină la Londra, ca s-o ceară de soție pe Ludmilla.

În astă-seară Jan nu avea poftă se mîncare, deși menajera îi gătise un *consommé* excelent. În loc să-l încălzească pentru cină, scoase din servieta-diplomat cele cîteva fiole pe care le adusese acasă. De cîteva zile nu le scăpa din ochi — sau mai bine zis, de sub *nas*.

Făcu un duș, se spălă bine pe față și pe mîini, de parcă s-ar fi pregătit pentru o operație. Cînd termină cu baia, își puse un halat de bumbac, abia scos de la curățătorie, și se duse într-una din camere, fără mobilă și fără perdele, în mijlocul căreia se găsea un scaun de construcție specială, cu brațe foarte late, în care fuseseră perforate orificii exact de dimensiunea fiolelor.

Jan puse fiolele în lăcașurile lor. Pe celălalt braț al scaunului avea un blocnotes și un creion. Timp de o oră, își continuă treaba începută cu cîteva zile în urmă: adulmecă, inhală, analiză conținutul fiecărei fiole, adăugînd noi observații la cele precedente.

În industria de esențe și parfumuri era deja renumit pentru mirosul său fin, pentru flerul înnăscut, pentru capacitatea de-a recunoaște instinctiv esențele care se potriveau una cu alta. Nu fumase niciodată — un mare noroc, pentru că acum știa că fumatul distruge celulele olfactive. De cînd venise în Statele Unite, ca să lucreze pentru sucursala americană a companiei olandeze de parfumerie „Vreinsdorf", își „antrenase" nasul, profilîndu-se pe alimentație naturală, fără condimente sau alte excese, întrucît observase că acestea se dovedeau nocive muncii lui. Gustul și mirosul erau atît de strîns legate între ele, încît Jan se obișnuise să renunțe la chili și la curry — care-i plăceau atît de mult — și chiar la pește. Devenise monarh absolut peste gusturile culinare ale rarilor săi convivi — cu excepția lui Victor, care oricum nu avea nevoie de sfaturi.

Era pe cale să facă o mare descoperire. Nu mai avea nici o îndoială, deşi pînă acum nu spusese nimic nimănui — nici măcar lui Victor, care totuşi ghicise că fratele său „clocea ceva".

Nu se mai atinsese de fiole cîteva luni la rînd, oricît de mult îl interesaseră la început; învăţase din experienţă că era imposibil să miroase acelaşi lucru în fiecare zi, în speranţa să-şi educe nasul; singurul rezultat era oboseala olfactivă.

Tot experienţa îl învăţase că lucrînd în mai multe domenii odată, căpăta o nouă perspectivă asupra fiecăruia. Se afla la un pas de marea descoperire. Cu o seară în urmă, crezuse chiar că a reuşit. Mai avea de aşteptat o zi, dar după micile modificări aduse în cursul aceleiaşi dimineţi, era convins că una din fiole conţinea un parfum excepţional, unic, care va revoluţiona lumea cosmeticii, la fel ca celebrul Chanel 5.

Numărul patru, mai puţin penetrant, era la fel de sugestiv, dar cu extrem de subtila modificare adusă astăzi, cu siguranţă că fiola numărul cinci reprezenta marea descoperire. Curînd va putea încheia pace cu faimoasa Helena, care în ciuda vîrstei, continua să aibă un „nas" remarcabil. Fără îndoială că-l va primi cu braţele deschise cînd va auzi că Jan crease un parfum care va spori faima şi milioanele imperiului Rubinstein — ceea ce nu va întîrzia să se întîmple şi cu el.

Jan ardea de dorinţă să mai lucreze, dar îşi impuse să se culce. Ştia că nu trebuie să sufle o vorbă nimănui, cel puţin nu înainte de-a obţine un contract cu semnătura doamnei Rubinstein. Înainte de-a stinge lumina, gîndul îi zbură din nou la Ludmilla şi la institutul „Louise Towers".

După întîlnirea cu celebra Helena — dacă totul se desfăşura conform aşteptărilor şi speranţelor lui — se va opri în strada 62. Dacă aşa cum scria în articol, Ludmilla trecea deseori pe-acolo, bucuria de-a o revedea va fi modul lui de a-şi sărbători victoria. Poate că ea va accepta să meargă împreună la o cafea. Sau poate chiar vor face ceva afaceri împreună. Cine ştie dacă nu cumva se va întoarce la New Jersey cu doi clienţi, în loc de unul: mama şi puiul. Ore întregi rămase treaz, cu gîndul la această posibilitate.

Trei săptămîni mai tîrziu, cînd clopotele catedralei St. Patrick băteau ora 10 dimineaţa — ora fixată pentru întîlnire — Jan îşi făcu intrarea în impozanta clădire de opt etaje,

situată la intersecţia dintre Fifth Avenue şi Fifty-second Street: sediul internaţional al companiei „Helena Rubinstein" şi al celui mai mare dintre saloanele ei de cosmetică.

Deşi dimineaţa era rece, Jan simţi că-l trec toate năduşelile. Cînd plecase de-acasă, vîntul îi zburase pălăria neagră, pe care o purta la întîlnirile de afaceri, trimiţînd-o departe, peste fluviul Hudson.

Trecuseră două zile pînă ce primise răspuns la cele două apeluri telefonice ale sale. Vorbise cu o secretară acră şi rece, care totuşi avea dispoziţii să-i fixeze o audienţă la cerere. Jan era emoţionat, dar şi uşor amuzat. Nu se îndoia că doamna Rubinstein se aştepta să-l vadă spăsit, cu pălăria în mînă, cerîndu-i cu umilinţă să-şi recapete vechea slujbă. Ei bine, avea să-i facă o surpriză, şi încă una de proporţii!

I se spusese să vină la intrarea de serviciu din Fifty-second Street. Îşi rosti numele în faţa recepţionerei îmbrăcate într-o rochie violetă, asortată cu tapetul. Fata îl conduse de-a lungul unui coridor nesfîrşit, trecînd de cîteva birouri, unde secretarele beau cafea din ceşti vişinii, de aceeaşi culoare cu maşinile de scris.

Peste tot domnea o tăcere neobişnuită. Jan fu surprins să constate că secretarele nu erau în zor mare, aşa cum era obişnuit să le vadă la biroul din Londra, ori de cîte ori Doamna se afla în sediu. Curînd avea să afle şi de ce.

Fu invitat să ia loc pe o canapea cu ciucuri, care după părerea lui, ar fi fost mai potrivită într-un budoar decît într-un birou. Lîngă el se găsea ultimul număr din *Vogue*; remarcă binecunoscutele agrafe aurite cu care erau marcate reclamele pentru produse „Rubistein", precum şi două agrafe de argint, pentru articolele privitoare la companie. Aceleaşi uzanţe fuseseră instituite şi la sediile din Londra şi Paris.

Abia începu să citească unul din articole, că din biroul alăturat ieşi o tînără vioaie, care fără a-şi cere scuze, îi spuse scurt:

— Sînt Ruth Hopkins, secretara Doamnei. A intervenit ceva neprevăzut, Doamna a trebuit să meargă la fabrica din Long Island City. M-a rugat să vă conduc la şeful de personal, care...

Jan sări în picioare, furios cum nu fusese în viaţa lui, şi uitînd să-şi mai măsoare cuvintele,

— N-am venit aici ca să stau de vorbă cu șeful de personal. Ca de obicei, Doamna dă dovadă de lipsă de educație și de totală necunoaștere a firii omenești. Cum își permite?

Fata nu păru prea impresionată de reacția tînărului, deși celelalte secretare se opriseră din lucru, rămînînd cu ochii la el.

— Îmi pare rău, spuse ea, fără urmă de regret în glas. Doriți să vedeți pe altcineva? Poate de la marketing? Sau de la publicitate? Vreți să deveniți furnizorul nostru?

Jan pufni mînios. În aceeași clipă, înțelese cît de zadarnic fusese visul lui. Dacă i-ar fi vîndut acel parfum unic doamnei Rubinstein, ea l-ar fi considerat un simplu furnizor, ori el era sătul pînă peste cap de părerile „Reginei" despre furnizori, pe care-i considera niște șarlatani și niște idioți. Ce importanță mai avea că noul parfum ar fi putut aduce atît companiei lui cît și firmei „Rubinstein" profituri de sute de mii de dolari pe an, plus drepturile de inventator. În ochii doamnei Rubinstein ar fi rămas un furnizor, nu un artist. La fel de bine ar fi putut vinde și dopuri de flacoane sau pămătufuri pentru pudră.

Victor avea dreptate. Bătrîna nu se pricepea să-și trateze partenerii de afaceri de la egal la egal. Iar Jan n-ar fi făcut altceva decît să-și pună din nou capul în vechiul lat din care îl salvase frate-său.

Deși Ruth Hopkins îl însoți pe coridor, intuind cumva că patroana îi va reproșa dacă-l lăsa să plece, Jan era atît de pornit încît nu-i adresă nici un cuvînt pînă ce ajunse în dreptul ascensorului. În timp ce se deschideau ușile, se întoarse spre ea, zicînd:

— Spune-i Doamnei că impolitețea ei m-a făcut să am o revelație. Să nu uite că a ratat cea mai mare ocazie din viața ei! La revedere.

Peste drum de birouri era o cafenea. Fără a-și fi domolit nervii, Jan bău repede două cești de cafea una după alta — ceea ce nu-i stătea în obicei. Îl copleși o adîncă tristețe. Erau multe firme la care s-ar fi putut duce. În primul rînd, „Elizabeth Arden". Totuși, bănuia instinctiv că parfumul nu era pentru ele.

Intenționase să treacă pe la institutul „Louise Towers" în jur de ora prînzului, închipuindu-și că întrevederea cu doamna Rubinstein avea să dureze cel puțin două ore. Acum nu era nici măcar zece și un sfert. Ar fi putut merge măcar să arunce o privire, chiar dacă nu se hotăra să intre.

Spre mirarea lui, deși își ieșise din fire cum nu se mai întîmplase niciodată, ajungînd în fața institutului, nu se simți chiar atît de tulburat precum se așteptase. Furia, care încă mai mocnea în el, îl întărise. Se amăgise singur. Ar fi trebuit să știe că de cum se va găsi la poarta institutului, nu va mai sta pe gînduri și va păși înăuntru.

Împinse încet ușa și auzi sunetul clopoțelului de la intrare. Cîtă deosebire față de sălile trandafirii și înzorzonate de unde tocmai plecase! O tînără cu zîmbet plăcut și un ten admirabil se apropie de el.

— Doriți ceva, domnule?

Jan nu știa ce să răspundă. Însă îl obseda dureros cuvîntul „furnizor".

— Lud... Doamna Tovers e aici? se bîlbîi el.

— Da, dar mă tem că-i foarte ocupată, domnule. Doriți să faceți o progamare pentru cineva? Poate un consult al pielii?

Jan clătină din cap și începu să se caute prin buzunare după o carte de vizită. Chiar în clipa cînd se pregătea s-o întindă tinerei de la recepție, se deschise o ușă și în fața ochilor îi apăru femeia visurilor lui. Dacă odinioară o considera frumoasă, acum căpătase parcă aureola unei regine. Jan ar fi vrut s-o ia la fugă. Însă rămase țintuit pe loc, fără a putea articula un sunet, convins că pe chipul lui se citea limpede tot ce-avea pe suflet. Era copleșit.

Ludmilla șovăi cîteva secunde, apoi veni repede spre el.

— Jan, Jan Feiner! Ce surpriză minunată! Nu-mi vine să-mi cred ochilor! Ce-i cu tine aici?

— Am citit... Am citit despre institutul tău... Eu... Felicitări... E... e impresionant.

Ludmilla bătu din palme, bucuroasă. La Londra Jan n-o văzuse niciodată atît de fericită, atît de sigură pe ea, și mai ales, atît de frumoasă.

— Chiar îți place?

Aruncă o privire spre ceas și Jan observă că orele erau marcate în diamante.

— Avem atîta treabă! Programări de dimineață pînă seara. Mi-ar place grozav să-ți arăt institutul, dar cu programările astea, sălile sînt tot timpul ocupate. Tu ce faci? Nu, stai așa, nu-mi spune! Martine, dă-mi te rog agenda.

Ludmilla purta un taior simplu, de lînă albă, cu o croială care-i sublinia perfecțiunea trupului. Jan n-o văzuse niciodată îmbrăcată în alb, nici cu ceva atît de elegant, lucrat probabil

la unul din marii creatori de modă. Desigur, acum își putea permite orice.

Simți că-l copleșește amărăciunea. Pînă la urmă, avea o zi proastă! Brusc, trăi senzația că era un ratat, deși știa că nu acesta-i adevărul. Slavă Domnului, măcar își luase costumul cel mai bun!

— Ludmilla, eu trebuie să plec... Mi-a făcut mare plăcere să...

Ea îl privi, cu zîmbetul acela care-i răscolea toată ființa.

— Să nu-mi mai spui așa, Jan... Acum sînt Louise, și pentru străini, și pentru prieteni. Asta dintr-o mulțime de motive. Dar hai să mergem să stăm de vorbă la o cafea!

Fără a mai aștepta răspuns, se adresă secretarei.

— Martine, dumnealui e un foarte vechi prieten. Eu ies puțin și mă întorc într-o oră. Dacă sună soțul meu, spune-i că am niște treburi în oraș și că-i telefonez eu, înainte de ora prînzului.

Porniră pe jos spre East River, unde Louise — Jan se străduia în gîndul lui să se obișnuiască cu noul nume — îi spusese că știe un restaurant, la parterul unui mic hotel. Acolo puteau sta de vorbă liniștiți.

Oare întotdeauna reușise să-l facă să-i mărturisească tot ce avea pe suflet? Jan nu-și mai amintea prea bine, dar după ce trecu o oră, apoi încă jumătate pe-atît, ajunse, ca de obicei, să-i destăinuie mai multe decît îi spunea ea. Nu că Louise ar fi fost obligată să-i facă mărturisiri. Din toată înfățișarea ei se citea reușita — acea subtilă imagine a succesului, care poartă în ea ametitoarea și inconfundabila pecete a banului și a puterii.

Jan încercă să-i povestească despre proiectata întîlnire de la ora zece, în aceeași termeni veseli și amuzanți ca odinioară cînd vorbea despre Helena Rubinstein — dar de astă dată, nu mai reuși.

La început, Ludmilla-Louise rămase tăcută. Cînd tînărul sfîrși de relatat incidentul care-l făcuse să se simtă atît de umilit, ea îl atinse ușor pe mînă.

— Îmi dai voie să miros și eu parfumul? îl întrebă, cu ochii în ochii lui.

Pur și simplu îl hipnotiza. Și Jan făcu ceea ce nu-și închipuise vreodată că va face. Îi întinse fiola cu esența pe care o descoperise. De astă dată tăcu el. Ea mirosi fiola,

apoi, spre marea lui uimire, aplică parfumul la încheietură, ca o cunoscătoare, așteptînd cîteva clipe înainte să miroase din nou. Trecură cel puțin trei-patru minute. Apoi ea izbucni:

— Jan, ți-am spus, și știi și tu din ziare, acum sînt măritată cu un bărbat foarte influent. Ceea ce a început ca un amuzament se bucură în prezent de un succes pe care soțul meu cu greu îl înțelege.

La auzul cuvintelor „soțul meu", el nici nu clipi. Sau poate că-și mușcase buzele ca să se stăpînească. Louise vorbea cu însuflețire, păstrîndu-și aerul preocupat.

— Cîndva mi-ai spus că într-o zi parfumurile americane vor putea rivaliza cu cele franțuzești și că femeile din Statele Unite, vor avea posibilitate să cumpere parfum, în loc să-l primească numai sub forma unor daruri, cu ocazia zilei de naștere sau a Crăciunului. Cred c-ai avut dreptate. Încep să descopăr o mulțime de lucruri despre femei — despre femeile americane, care vor mai trebui să aștepte ani întregi pînă să învețe tot ce știu europencele despre frumusețe. Americancele nici măcar nu înțeleg ce bine ar arăta machiajul lor, dacă ar acorda mai multă grijă tenului. Tot ce știu ele e că machiajul are menirea de-a acoperi defectele. Ca o mască — atîta tot! Însă lucrurile se vor schimba. La asta am contribuit și eu într-o oarecare măsură, dar am de gînd să fac cu mult mai mult!

Obrazul i se împurpurase. O șuviță rebelă de păr negru și mătăsos îi unduia pe frunte. Jan se simțea îngrozitor de trist, dîndu-și seama că era mai departe de ea ca oricînd. Dar Louise, ah, Louise era magnifică!

Louise știa că Jan n-o ascultă atît de atent pe cît ar fi vrut ea. Îl strînse de braț.

— Jan, vreau să-ți cumpăr dreptul de-a fabrica parfumul. E extraordinar și... de fapt, chiar tu i-ai dat un nume, pentru mine și pentru toate femeile din America...

— Eu? I-am dat un nume?

Rămăsese fără replică. Oare Louise nu pricepea că descoperirea lui va face senzație în industria de parfumuri și că trebuia vîndut celui care venea cu oferta cea mai mare?

— Da. Amintește-ți, mi-ai spus c-ai avut o revelație. *Revelation!* Iată un nume perfect. Eu una îl voi folosi chiar începînd de astăzi. La îndemnul meu, îl vor cumpăra cele mai importante femei americane. Va fi o... revelație. Îl voi

pune în vînzare la institutul de aici și la toate cele pe care intenționez să le deschid în întreaga țară.

— În întreaga țară? repetă el, năucit.

— Bineînțeles.

Louise; care pentru el nu mai putea redeveni niciclnd Ludmilla, deja vorbea ca despre un fapt împlinit.

— Săptămîna trecută, Benedict m-a dus să vizitez Northland. Știi ce-i acolo?

Ochii, obrajii, dinții ei sclipeau. Arăta ca o ființă de pe altă planetă.

Jan clătină din cap cu tristețe.

— E cel mai mare centru comercial din lume. S-a deschis în martie anul trecut și are deja o sută de magazine. Tot complexul a fost proiectat de un tip genial, Victor Gruen, pe care Benedict îl cunoaște foarte bine. Întreg complexul e acoperit, așa că poți merge și cumpăra din magazine, pînă nu-ți mai simți picioarele. Benedict spune că ideea asta va revoluționa comerțul american și mondial. Compania „Towers" a investit deja și în alte zone unde urmează să se construiască magazine Northland și în fiecare astfel de centru va exista un institut „Louise Towers".

Nimic n-o mai putea opri. Începu să vorbească, plină de însuflețire, despre viitorul afacerii.

— Și Benedict... soțul tău... vrea și el asta? întrebă Jan, întrebîndu-se în sinea lui cum ar putea un om în toate mințile să fie de acord ca o soție așa frumoasă să se ocupe de altceva decît de căsnicie.

— Sigur că da! minți Louise. E la fel de entuziamat ca mine. Sîntem asociați, adăugă ea cu mîndrie.

O lună mai tîrziu, în urma refuzului companiilor „Elizabeth Arden" și „Coty" de-a accepta parfumul, Jan primi o ofertă concretă din partea lui Leonard Towers, fratele lui Benedict, pe care acesta îl însărcinase să se ocupe de diversele probleme ale institutului: de la angajarea personalului, la asigurări și la reinvestirea profiturilor acestei antreprize, care se dovedise a fi o mică mină de aur.

Louise îi telefonase aproape zilnic lui Jan în legătură cu *Revelation*, însă deocamdată nu i se părea prea înțelept să-i

mărturisească lui Benedict că următoarea ei inițiativă — lansarea unui nou parfum, asupra căruia avea drepturi exclusive — era legată de bunul ei prieten de la Londra, Jan Feiner. Mai mult de-atît, socotea că nici nu va fi necesar să-i spună vreodată. Își va lua toate măsurile de precauție ca cei doi bărbați să nu se întîlnească niciodată, iar Benedict era oricum prea prins de marile lui afaceri din domeniul farmaceutic, ca să se ocupe în amănunt de măruntele ei planuri de extindere.

Pe de altă parte, într-un tîrziu, Jan se lăsase convins să cedeze institutului „Louise Towers" drepturile de comercializare a parfumului în America. Nu numai pentru că era — așa cum spunea Louise — o companie care se dezvolta incredibil de rapid, și nici pentru că Leonard Towers îi oferise o sumă exorbitantă. Dacă parfumul ar fi fost un succes — după cum se aștepta Jan — drepturile lui bănești ar fi crescut mult mai repede în funcție de vînzări, decît prevedeau majoritatea acordurilor dintre firmele producătoare de uleiuri volatile și fabricile de produse cosmetice.

Motivul pentru care Jan își vînduse ideea era că pornind o afacere cu „Louise Towers Inc.", chiar de la începutul carierei sale, putea spera într-o relație trainică și de durată, atît cu compania cît și cu fondatoarea ei. Acceptase faptul că Ludmilla nu putuse rămîne alături de el ca soție, așa că se hotărîse să nu piardă ocazia de-a o păstra ca parteneră de afaceri și, bineînțeles, ca prietenă apropiată, pe care să poată conta oricînd.

Louise scăpase din vedere un singur lucru. Leonard — calul de bătaie al lui Benedict, acum cînd Charles se afla în siguranță, tocmai dincolo de ocean, la Londra — se străduia întotdeauna să-și mulțumească fratele. Pregătea raporturi lungi și laborioase despre companiile cu care negocia în numele lui Benedict sau — ca în cazul de față — al tinerei și exoticei sale soții.

Studiind firma „Vreinsdorf", Leonard avusese bucuria să constate că era vorba de o companie solidă, cu capital în Olanda și Germania, dar care pînă în prezent fusese mult subapreciată. Săptămîni la rînd, încercă să-l cointereseze pe Benedict, însă aceasta tocmai se pregătea să meargă la Londra, ca să-și ducă soția la balul reginei Angliei. Așadar, Leonard

fu nevoit să recurgă la Norris, care avea şi el destule pe cap: plata alocaţiei şi vizitele periodice la cei doi copii ai săi.

Întîmplarea făcu să treacă luni întregi înainte ca Benedict să descopere că creierul — sau mai curînd, nasul — aflat în spatele noii descoperiri a Louisei, parfumul *Revelation* nu era nimeni altul decît „vechiul prieten, care nu însemna nimic pentru ea", Jan Feiner, chimistul care lucrase la sediul londonez al companiei „Rubinstein". Descoperirea nu avea nici o legătură cu încercarea lui Leonard de a-l atenţiona pe Benedict că „Vreinsdorf" ar fi fost o bună achiziţie pentru „Towers"; în schimb, era în relaţie cu succesul parfumului. După o reacţie mediocră a publicului, *Revelation* devenise celebru din momentul cînd Louise luase decizia de-a comercializa esenţa sub formă de spumant de baie şi loţiuni, umplînd ziarele de reclame cu litere de-o şchioapă, despre primul tratament complet de îngrijire a pielii.

Amîndoi se aflau în Europa în momentul cînd începuseră să sune telefoanele, mai întîi de la Martine, apoi de la David Reemer, ca să-i anunţe că primiseră o avalanşă de comenzi şi că unele din cele mai mari magazine doreau să ştie dacă Louise Towers ar accepta să le vîndă în exclusivitate spumantul de baie.

— Ia te uită! Chiar şi Neiman-Marcus! se bucură Louise, dansînd goală prin cameră.

Riscau să întîrzie la dineul de la Palatul Élyseé, dar Benedict o lăsă în voia ei. La rîndu-i, nu-şi mai încăpea în piele de mîndrie.

A doua zi, cînd Louise se afla la cumpărături, telefonă Norris, ca să dea răspuns la unele întrebări cu privire la un medicament împotriva indigestiei, pe care Benedict voia să-l lanseze în Scandinavia.

— Poate c-ar trebui să te gîndeşti şi la Olanda, sugeră Norris, după ce discutaseră vreo douăzeci de minute.

— Olanda! Nu-i rea ideea! Dar cum de ţi-a dat prin minte?

— Cum, dar uimitoarea ta soţie a făcut senzaţie acolo, cu *Revelation*. Leonard mă bate la cap de luni de zile, dar nu mă plîng, fiindcă-mi închipui că ţi-a făcut şi ţie acelaşi lucru. Vrea să studiem cifra de afaceri a companiei „Vreinsdorf" în Olanda. Ştii, sucursala lor americană e furnizoarea institutului.

— Şi ce-avem noi de împărţit cu nişte furnizori de parfumuri?

— Am primit comenzi de aproape două sute de mii de dolari şi clienţii continuă să se înghesuie. Abia mai facem faţă la cereri, dar Jan Feiner ăsta e un băiat de milioane! A...

— Cum ai zis? Feiner? Jan Feiner?

— Da! El e nasul cel fin! Creatorul parfumului, al spumantului de baie şi-al loţiunilor. Mai mult decît atît! Împreună cu expertul financiar de la „Vreinsdorf", Feiner ia toate deciziile în ce priveşte piaţa americană.

— Ce altceva ai mai aflat despre el?

Norris fu şocat de tonul lui Benedict. Ştia din experienţă că se anunţă furtună.

— Nu mare lucru. Doar că se bucură de o bună reputaţie în materie de parfumuri. Nu pun mîna în foc, dar cred că e frate cu Victor Feiner, tipul despre care-am auzit atîtea la „K. Avery." Îţi repet, nu sînt sigur. De ce? S-a întîmplat ceva?

— Nu, ce să se întîmple?

Cînd se întoarse Louise, Benedict o înştiinţă cu părere de rău că trebuia să plece urgent în Scandinavia, pentru o zi şi-o noapte, şi că nu avea rost s-o ia cu el într-o călătorie atît de scurtă.

— Dacă vrei, du-te la Londra. Vin şi eu acolo, să petrecem cîteva zile cu Charles.

Louise simţi că ceva nu era în regulă. N-ar fi putut spune ce anume. Totuşi nu zise nimic şi-l lăsă în pace.

— Nu, dragul meu. Am descoperit cea mai bună esteticiană din Faubourg şi vreau să stau mai mult în preajma ei. Am plătit-o ca să-şi contramandeze toate programările de mîine.

Rîse maliţios.

— Am plătit-o dublu. Dar să ştii că franţuzoaicele sînt ahtiate după bani. Dacă fetele mele ar face aşa ceva, le-aş strînge de gît!

Benedict nu suflă o vorbă despre discuţia cu Norris, dar la întoarcerea la New York, compania „Towers" controla deja o parte din „Vreinsdorf". Nu-i spuse Louisei nici acest lucru. Secretul îl află de la Jan, care-i povesti totul la telefon, după ce-o invitase să servească prînzul împreună.

— Jan, dragul meu, îmi pare rău. Cred că vor trece săptămîni întregi pînă să putem lua din nou masa împreună. A sosit vremea să plătesc pentru scurta mea vacanță în Europa. Știi și tu că abia facem față comenzilor. Trebuie să mă întîlnesc cu „Saks", cu „Lord & Taylor" și cu „Neiman-Marcus". Nici nu-mi vine să cred. Deja ne-am extins la etajul de deasupra, iar săptămîna viitoare am să merg să caut spațiu la Washington. Benedict spune că soția Președintelui dorește un institut „Louise Towers" chiar în orașul unde locuiește ea.

Făcu o pauză, apoi adăugă, cu un glas ca de copil:

— Jan, ți-am spus că am în vedere mari schimbări. Tu nu te bucuri ce succes are *Revelation?* Doar e succesul nostru, al tău și-al meu.

— În prezent ești proprietara furnizorilor tăi, Louise! vorbi el liniștit. Dar bănuiesc că nu-i nevoie să ți-o spun eu.

Urmă o clipă de tăcere.

— Nu înțeleg! stărui ea. Proprietara furnizorilor? Cum adică? Ce vrei să spui?

— Mă refer la „Vreinsdorf". Compania „Towers" deține acum controlul asupra noastră, putînd oricînd să ne înghită complet. Eu am fost transferat la sediul principal.

Louise simți că-i îngheață sîngele în vine.

— Dar de ce? îngăimă ea, cu glas tremurător.

— De ce nu-l întrebi pe soțul tău? replică Jan cu amărăciune. Teoretic e vorba de-o avansare, dar indiferent ce-ar fi, sînt obligat prin contract să accept transferul.

— Și unde-i sediul principal? La Haga? La Amsterdam?

— Nu văd la ce ți-ar folosi să știi. La revedere, doamnă Towers.

Se auzi un păcănit în receptor, și cu asta, conversația luă sfîrșit.

— Mare dobitoc ai fost! Te-am prevenit de-acum cîteva luni! Ce dracu te-a împins să faci una ca asta? Ți-am spus că se va duce totul de rîpă!

Victor umbla furios de colo-colo prin sufrageria lui Jan, plină de cutii și dosare.

Jan stătea pe canapea, cu capul în mîini.

— Nu știu. Ba da, știu. Am trăit pe altă lume... Pentru companie a fost un lucru bun.

Văzînd expresia de pe chipul lui Victor, se grăbi să schimbe subiectul.

— Putea fi și mai bine. Nu știu... dar pe tine nu vreau să te mint. Pur și simplu, femeia asta m-a fermecat. Am simțit...

Îi venea să plîngă, dar asta nu trebuia să-i arate lui Victor cu nici un chip.

— Mi-am închipuit că puteam deveni asociați... prieteni și parteneri de afaceri.

Sări în picioare, izbind cu pumnul în palmă.

— Am crezut-o cînd spunea că putem lucra împreună... Și-acum înțeleg c-am fost nebun!

Văzîndu-l cît suferă, Victor îl luă pe după umeri.

— Jan, încearcă să vezi și partea bună a lucrurilor. Totuși e vorba de-o avansare. Tu vei superviza toată munca din laboratoare...

Se opri, șovăind.

— Sînt convins că aici e mîna lui Towers! izbucni Jan. Dintr-un motiv sau altul, Benedict Towers nu-i mulțumit de ce-am realizat aici.

— Nu poate fi adevărat. Sînt convins că nu asta-i cauza. Pînă la urmă aflu eu de ce-ai fost transferat. Să știi că nu mă las!

Victor tăcu, privindu-l cu un aer întunecat.

— Cît mai aveai pînă la expirarea contractului?

— Doi ani... Doi ani și jumătate.

— Vor trebui să-ți plătească o groază de bani ca să poată scăpa de tine. Dar nu prea-mi vine a crede.

— Sînt terminat, Victor. Cum voi mai fi în stare să creez ceva în Olanda?

Victor îl strînse din nou în brațe.

— Tu ești un geniu, frate. Poți crea oriunde te-ai afla. Dar...

Se opri, din nou, cu o expresie sălbatică.

— Nu-i mai vinde cele mai valoroase idei lui „Vreinsdorf"... sau de-acum încolo, lui „Towers". Doamne, cît urăsc numele ăsta! Peste trei ani — dacă nu cumva reușim ceva mult mai devreme — te asigur că te voi aduce înapoi aici, într-o slujbă infinit mai bună.

Amîndoi aveau lacrimi în ochi. Dar motivele erau diferite.

„Indiferent ce s-a întîmplat, tot o iubesc", se gîndea Jan.

„N-am s-o iert cît voi trăi pentru ce i-a făcut fratelui meu", își spunea Victor. „Niciodată. Niciodată. Într-o zi, am să mă răzbun."

Praga, 1958

Culcată pe patul de lemn, pe tăblia căruia erau desenate contururile delicate ale unei balerine, Natașa încerca să împletească un leagăn pentru pisică, dintr-un scul de lînă. Ținîndu-și picioarele în aer, petrecea firul cînd pe după degete, cînd pe după tălpi. Se străduia să facă noduri cu degetele de la picioare, așa cum citise că reușea Maestrul Houdini. Și oricum, își mai omora plictiseala.

Așteptarea! Așteptarea asta era ceva insuportabil, cel mai cumplit chin pentru o făptură omenească. Mai rău decît la unsprezece ani, cînd așteptase să afle dacă va primi rolul Clarei, din *Spărgătorul de nuci* [1]. Mai rău și decît așteptarea din cabina poștei, cînd urma să sune sora ei din America, din Europa, sau de unde se afla în momentul acela. Uneori telefoanele acestea întîrziau zile întregi, sau pur și simplu nu mai veneau. În sfîrșit, mai rău decît exercițiile pentru dezvoltarea sînilor.

Pieter! Natașa încercă să răsucească firul astfel încît să realizeze litera P, și tot leagănul se deșiră.

— Natașaaa!

1 *Spărgătorul de nuci* — binecunoscut balet, pe muzică de P. I. Ceaikovsky. (n.t.)

Oare de ce trebuia maică-sa s-o strige de parcă s-ar fi aflat la celălalt capăt al podului Carol? „Natașaaa..."

— Vin îndată! Îndată, mamă!

Natașa se uită la ceasul alb de porțelan, de pe consola căminului, unde se afla și colecția ei de păpuși — balerine primite în ultimii ani din Statele Unite, prin intermediul Legației americane.

Șase și cinci. Încă șaptesprezece ore și cincizeci și cinci de minute pînă-l va vedea din nou pe Pieter. Ce ciudat! Cu două luni în urmă, înainte de a-l cunoaște, după ore întregi de exerciții la bară, de *ronds de jambe*, *sauté* [1] și piruete, se simțea mult prea obosită ca să pună în gură o bucată de pîine sau să bea o ceașcă de cafea, împreună cu ceilalți studenți din clasa de balet a doamnei Brouetsky. Cu atît mai puțin să...

Natașa închise ochii, în dorința de-a mai petrece cîteva minute cu gîndul la ce însemna acel „cu atît mai puțin".

Ce fascinat era Pieter de trupul ei! La fel de mîndru cum se simțea ea însăși cînd reușea perfect o piruetă! Nu de mult, cînd mama lui nu era acasă, îngenunchease lîngă Natașa, rugînd-o să-i dea voie să-i pună el pantofii de balet. Îi mîngîiase picioarele, părînd a înțelege — ca și cum ar fi fost el însuși dansator — importanța degetelor de la picioare, și cum poantele aveau menirea de-a prelungi linia care unea bolta piciorului cu genunchiul și cu coapsa. Atunci ea se ridicase în poante și sub ochii lui admirativi, demonstrase una din figurile de bază în balet, lipindu-și călcîiele, cu vîrfurile picioarelor în unghi de 180 de grade, cu coapsele răsucite pentru a realiza corect poziția.

Coapsele...

Natașa se înfioră amintindu-și atingerea tulburătoare a degetelor lui Pieter pe coapsele ei goale. Îi dăduse voie, fără să se rușineze, deși el fusese primul care rupsese vraja. L-ar fi lăsat să facă tot ce voia cu ea.

Simți în nări aroma cunoscută de *zverina*, vînat cu sos țigănesc, mîncarea preferată a taălui ei. Se dădu jos din pat, fără prea mare tragere de inimă. Trebuia s-o ajute pe maică-sa să primească oaspeți. Încă de pe-acum o irita perspectiva unei

1 *Ronds de jambe, sauté* — figuri de balet. (n.t.)

seri petrecute în compania gălăgioșilor lor vecini: fratele mamei, unchiul Ivo, și nevasta lui cea băgăreață, Kamilla, veșnic curioasă, veșnic invidioasă pe toate bunătățile trimise de Ludmilla. Nu se simțea în largul ei lîngă mătușa Kamilla. Uneori ar fi vrut s-o sfătuiască pe maică-sa să-și țină gura. Mătușa Kamilla era exact genul de femeie în stare să-i pîrască autorităților fiindcă primeau pachete cu mîncare. În astfel de vremuri, nu mai puteau avea încredere în nimeni, nici măcar în rude.

Întredeschise ușa, apoi o închise la loc. Cîndva, cînd singurul ei gînd era baletul, mirosul de vînat la frigare ar fi umplut-o de revoltă, iar maică-sa s-ar fi chinuit zadarnic toată seara s-o convingă să guste dintr-o mîncare atît de greu de procurat. Acum însă, nu mai avea rost să facă foamea. Maică-sa încă nu știa, dar cu două zile în urmă, doamna Brouetsky observase că peste vară Natașa se mai înălțase cu trei centimetri și-o anunțase că nu va putea fi niciodată balerină, nici chiar în ultimul rînd de dansatoare de pe scenă. De n-ar fi fost Pieter, Natașa s-ar fi aruncat în rîu, convinsă că nu-i mai rămînea decît o singură perspectivă — aceea de cosmeticiană la salonul de frumusețe „Sukova". Însă Pieter o ajutase să vadă lucrurile și din alt unghi.

Tot el îi amintise că, spre deosebire de majoritatea fetelor de șaptesprezece ani din Praga, ea avea o soră, Ludmilla — acum Louise — care se realizase în America, fiind căsătorită cu unul din cei mai bogați oameni din lume. Prin urmare, într-o zi exista șansa să scape și ea din acest infern. Pieter îi explicase, răbdător, că dacă sora ei reușise minunea de-a le trimite pachete cu mîncare o dată la cîteva luni, de la baza militară americană din Grafewöhr — „brînză, fructe, unt, carne, ba chiar și vînatul pe care-l gătea azi maică-sa — cine știe, poate că într-o zi îi va obține și viza de plecare definitivă din țară.

Desigur, continuau și-acum să stea ore întregi la coadă pentru produsele de strictă necesitate, însă aceste neașteptate delicatese reușiseră să aducă pe chipul mamei zîmbetul dispărut odată cu moartea soțului ei. Oricum, o viză de plecare era cu totul altceva.

— Poate că, într-o zi, sora ta Ludmilla te va ajuta să mergi în America și să devii o mare vedetă la Hollywood. Nu vezi cît ești de frumoasă?

Pieter vorbise fără umbră de surîs sau ironie.

Vedetă? Frumoasă? Oare chiar era frumoasă? Asta nu-i mai spusese nimeni niciodată. Crescuse în ideea că „frumoasa familiei" era Ludmilla — cea care zburase cu covorul fermecat, împlinîndu-și toate visele. Față de toți, Natașa pretindea că-și aduce aminte cu precizie cum arăta sora ei, dar bineînțeles că uitase cu desăvîrșire. Cum altfel, cînd trecuseră atîția ani?

Înainte să coboare, Natașa se privi în oglinda uriașă, aflată cîndva în camera părinților și care de la moartea tatălui, fusese adusă în camera ei.

Doamna B. insistase ca ea să danseze fără să se privească în oglindă și fără permanenta încurajare a imaginii reflectate. Acum se putea privi fără urmă de vinovăție. Se cercetă cu luare-aminte, arzînd să știe dacă Pieter o va place întotdeauna.

Își ridică brațele deasupra capului. Mînecile bleumarin ale rochiei noi, făcute de maică-sa, alunecară spre umeri. Dacă se răsucea puțin, își putea vedea printre brațele arcuite sînul de-abia înmugurit. În curînd va îmbrăca rochia asta pentru Pieter. Îi va arăta această poziție din *Giselle* [1] — baletul ei preferat — și fără o vorbă, îi va conduce mîna pe pielea albă și catifelată, unde începea să se rotunjească linia sînilor.

De pe peretele dormitorului, o fixau ochii starului american de cinema James Dean. Natașa îi făcu o plecăciune pînă la pămînt.

— Am să fiu vedetă de cinema. Am să mă duc la Hollywood, să fac filme cu muzică rock, împreună cu „Regele", cu Elvis Presley... șopti ea către James Dean.

Se auzi clopoțelul de la intrare.

Odată cu musafirii, prin ușa deschisă pătrunse și mirosul de cărbune, care începea să plutească în Praga de cum sosea vremea rece. Natașa alergă să tragă cu ochiul, aplecîndu-se peste balustradă. Răsuflă ușurată, zărind chelia trandafirie a părintelui Kusy. Asta însemna că seara nu va mai fi doar o jelanie continuă a maică-sii, întreruptă de întrebările curio-

1 *Giselle* — cunoscut balet pe muzică de Adolf Adam. (n.t.)

ase ale Kamillei. Acum era sigură că vor asculta şi muzică, pentru că preotului îi plăcea mult să cînte la vioara tatălui ei. Iar după cîteva pahare de bere, s-ar putea să fie şi ceva bîrfe despre indiscreţiile comise de unii membri ai partidului...

— Ia te uită! Ce-mi văd ochii? Balerina mea preferată, Sleena Natasa! Ei, cînd te văd la Opera din Praga? Sper că n-ai să mă laşi să stau la coadă pentru bilete, în piaţa Wenceslas, pe-un frig ca ăsta! În calitate de vechi prieten al familiei, sper c-ai să-mi faci o favoare, nu?

Părintele Kusy începu să rîdă din toată inima, în vreme ce Natasa îşi juca rolul din pantomima care se repeta a nu ştiu cîta oară, asigurîndu-l că va fi primul căruia îi va trimite invitaţie în seara premierei. Cîteva clipe mai tîrziu, cînd sosiră unchiul şi mătuşa, fata se scuză şi se duse la bucătărie, ca s-o ajute pe maică-sa.

În timp ce punea usturoi într-un castron cu cartofi raşi, pregătiţi pentru clătite, întrebă:

— Ce crezi, mamă, oare-am să pot cîndva să plec la Ludmilla, să ajung şi eu în lumea liberă? Crezi că există măcar o şansă cît de mică să-i reuşească Ludmillei şi minunea asta?

Nu avusese de gînd să deschidă discuţia despre aşa ceva.

— Mamă, iartă-mă, mamă! N-am să te părăsesc niciodată... Dar... nu ştiu... visez şi eu cu ochii deschişi... Mă gîndesc la fel de fel de lucruri, ce s-ar întîmpla dacă... şi dacă... şi iar dacă...

Văzu că maică-sa era cu ochii în lacrimi.

— Mamă, îmi pare rău că te-am supărat. Uită tot ce-am spus adineauri. N-am vrut...

— Nu, Natasa. Tu ai dreptate. Cînd ascultăm amîndouă „Vocea Americii" şi-auzim cîte au copiii de-acolo... atunci tu... care eşti încă un copil...

Maică-sa se opri, cu lacrimile şiroind pe obraji.

— Nu mai sînt copil, mamă. Am aproape optsprezece ani. Mi-ai oferit tot ce-şi putea dori un copil, iar eu am crescut fericită, datorită ţie.

Se auzi sunetul dulce al unei viori. Părintele Kusy începuse să cînte. Natasa o îmbrăţişă pe maică-sa, furioasă pe sine însăşi pentru că aruncase o umbră de tristeţe asupra serii pe care sărmana de ea o aşteptase cu nerăbdare, încă din ziua cînd primiseră vînatul. Ce-ar fi putut spune acum, ca să îndrepte lucrurile?

Din nou, cuvintele îi scăpară aproape fără voie.

— Uite, mamă, cît sînt de fericită, deşi săptămîna asta am primit veşti proaste.

Doamna Sukova, care aranja masa, îşi dădu de pe frunte o şuviţă din părul încărunţit prea devreme.

— Veşti proaste?

Natasa zîmbi larg, aproape ostentativ, ca s-o convingă că nu se întîmplase nimic grav.

— Da. Doamna Brouetsky mi-a spus că mi-e totuşi sortit să mă fac cosmeticiană.

Maică-sa avu un surîs ciudat, apoi se răsuci brusc spre vatra din bucătărie, unde carnea friptă începuse să sfîrîie.

— Vom vedea... Vom vedea... Dacă vom mai avea clienţi... Ni s-a terminat peroxidul, soluţia de permanent... Nu ştiu...

Oftă adînc, aşa cum se obişnuise Natasa s-o audă în fiecare zi.

— Acum, cheamă-i pe toţi la masă. Pînă ce va rosti părintele Kusy rugăciunea, cine e gata.

Carnea de vînat era delicioasă. Natasa îşi goli farfuria pînă la ultima fărîmitură. Cine ştie cînd vor mai avea ocazia să guste aşa bunătăţi!

În timp ce gazda mai turna un rînd de bere, părintele Kusy se lăsă pe spătarul scaunului cu un aer mulţumit şi aprinse o ţigară, urmărind rotocoalele de fum care se înălţau spre vechiul candelabru de lemn.

— Am auzit că de curînd a fost executat fostul prim-ministru al Ungariei, Imre Nagy.

— Răbdare, va veni şi rîndul nostru! mîrîi unchiul Ivo.

— Să ştii c-aş aştepta şi eu, de-aş şti că într-o zi şi Novotny ar păţi la fel! şuieră vecinul de alături.

— Sst! îi potoli mătuşa Kamilla, privind în jur speriată. Nu se ştie niciodată...

— Cine trage cu urechea? o completă dispreţuitoare Blanka. Doar nu crezi c-avem microfoane, cumnată? Nici aşa! Dacă şi-n propria noastră casă...

— Are dreptate Kamilla! le tăie vorba Ivo. Mai deunăzi l-au ridicat pe Marivalo. Din propria lui casă, seara, după cină. L-au acuzat c-a vorbit împotriva Partidului şi i-au găsit două'pe ouă în cămară...

Natașa încercă să facă abstracție de glasurile lor și să retrăiască în gînd întîlnirea cu Pieter, din aceeași după-amiază. Nu reuși cu nici un chip. Vechea pendulă de lîngă ușa sufrageriei — de fapt, „salonul de cosmetică" — o luase razna. Uneori bătea orele, alteori nu. În seara aceasta, Natașa tresărea auzind-o. Ora nouă...

Numai cincisprezece ore o mai despărțeau de întîlnirea fixată cu Pieter, a doua zi la prînz.

La noapte va dormi cu batista lui pe pernă, cu obrazul lipit de litera P, pe care o brodase sora lui. Va dormi și va visa că a plecat în America unde, ajutată de sora ei cea frumoasă și bogată, urma să devină star de cinema și să joace alături de „Regele rock-ului", Elvis Presley.

La mai puțin de o mie de mile depărtare, frumoasa și bogata soră a Natașei, Louise Towers, nu reușea să-și alunge plictiseala. După șase ani de plictiseală ucigătoare, trăiți în Elveția alături de domnul Alex Fiestler din Geneva, nimeni nu cunoștea simptomele mai bine ca Suzanne.

Dacă la acele semne discrete s-ar fi adăugat privelișteа unor ochi înroșiți pe plîns sau a unei înfățișări neglijente, așa cum i se întîmplase ei de un an încoace, Suzane ar fi fost cum nu se poate mai încîntată. Dar mama ei vitregă nu arăta nefericită, probabil pentru că nici n-ar fi avut vreun motiv să fie. Naivul de taică-său continua să se poarte cu ea de parcă ar fi fost o comoară de preț, descoperită de el și aflată în posesia lui exclusivă.

Nu, Louise nu ofta, nici nu bătea darabana cu degetele și nici măcar nu se juca cu uriașul diamant care-i împodobea acum inelarul mîinii stîngi. Însă privirea absentă — aceeași pe care Suzanne o remarcase în ochii ei odinioară — părea a spune: „Gîndurile mele sînt mult mai interesante decît conversația cu oricare din voi". Pur și simplu, în privire i se citea că prefera să fie singură.

În drum spre masa care-i fusese rezervată, Suzanne își îndreptă atenția către cealaltă femeie care-și făcuse din singurătate un mit: Greta Garbo. „Divina" servea prînzul într-un grup restrîns, alături de Maria Callas și un armator

grec, posesorul celui mai frumos iaht din portul Monte Carlo — Aristotel Onassis. Suzanne fusese impresionată de prezența lor acolo, dar cînd i-i arătase și Louisei, aceasta rămăsese complet indiferentă! Cum îndrăznea să-și țină nasul pe sus în halul ăsta!

Mînia fetei spori, privind-o pe Louise care, așezată de cealaltă parte a mesei, părea cît se poate de dezinvoltă, deși se aflau într-unul din cele mai selecte restaurante din lume, „Château Madrid", construit pe o platformă stîncoasă, la sute de metri deasupra Mediteranei. Cine și-ar fi închipuit că în urmă cu zece-unsprezece ani, femeia asta fusese cameristă — camerista *lor!* Spre marele ei necaz, Suzanne se vedea silită să admită că, totuși, căteaua învățase repede cum trebuia să se poarte în înalta societate. Deși erau abia la primul fel al copiosului dejun festiv, fata își dădu seama că-i pierise pofta de mîncare.

În jurul mesei aranjate pe terasă se găseau treizeci de invitați. La cererea tatălui ei li se pusese la dispoziție o masă ovală, astfel încît oaspeții să poată discuta cît mai comod unii cu alții. Benedict stătea la mijlocul mesei, cu fața spre Mediterana; la dreapta lui era așezată prințesa Grace de Monaco, arătînd mai mult ca oricînd a star de cinema, îmbrăcată într-o rochie de seară argintie, care sclipea la cea mai mică mișcare a trupului ei zvelt.

La stînga — contrar etichetei, așa cum ținuse neapărat Suzanne să-i amintească — o avea pe soția lui, Louise, cu sînii abia acoperiți de un voal în nuanțe de alb, galben pal și auriu, cu formele armonioase puse în valoare de superba rochie de la Givenchy, creată special pentru această ocazie. Și ce sîni minunați, atît de albi, atît de frumos rotunjiți! Nu era de mirare că la cocktail-ul dinainte de cină toți bărbații erau cu ochii pe ea. Dar pe taică-său faptul nu părea să-l supere. Dimpotrivă, se afla în culmea încîntării pentru că ceilalți aveau doar dreptul s-o privească, fără a îndrăzni să se apropie, necum s-o atingă!

— E ziua mea, fetițo! îi zise el Suzannei, cînd fiică-sa încetă cu reproșurile pentru felul în care fuseseră așezați oaspeții la masă.

Benedict arăta atît de tînăr și de chipeș, încît fiică-sii aproape nu-i venea să creadă că împlinise cincizeci de ani.

— Nu uita că eu am fost cu ideea să-mi serbez ziua aici. Prin urmare, eu fac toate aranjamentele. Le vreau lîngă mine pe cele mai frumoase femei de pe Riviera.

Suzanne știa că printre acestea taică-său o includea și pe ea. Oricum, era așezată aproape de el, de cealaltă parte a mesei, în stînga prințului Rainier, care pînă acum nu dăduse semne că ar fi fost impresionat de frumusețea ei; se mulțumise doar să-i mormăie cîteva cuvinte la ureche, după care se întorsese spre doamna din dreapta — soția noului ambasador american în Franța, Amory Houghton — începînd să discute plin de însuflețire.

Taică-său îi trimise o sărutare din vîrful degetelor, la care ea îi răspunse în același fel. Tocmai era turnată în cupe șampania ei preferată, *Cristal rosé*. Asta va salva seara, la fel ca și prezența lui David Reemer, care din fericire fusese invitat în locul ambasadorului, cînd acesta anunțase că nu putea veni. David se număra printre favoriții seducătoarei Louise. Amîndoi urmau să plece în săptămîna următoare la Grasse, unde Louise trebuia din nou să-și vîre nasul în cîteva parfumuri noi, probabil alte descoperiri extraordinare. Păcat că David nu fusese așezat chiar lîngă ea, sau măcar să fi stat față în față! Suzanne știa că deși nu se putea socoti frumoasă, în astă seară arăta grozav de bine — chiar și fără ajutorul Ludmillei, alias Louise, pe post de coafeză.

Charles fusese cît pe-aci să cadă jos cînd Suzanne îi șoptise la ureche aceste gînduri, după ce primise complimentele lui galante, ca de obicei...

— Suzanne! o avertizase fratele ei, amenințînd-o cu degetul în glumă: Pînă acum te-ai purtat ca un înger. Sper că n-ai de gînd să strici și seara asta! Măcar de dragul tatei...

Suzannei nici prin minte nu-i trecea să strice seara. De cînd divorțase și se întorsese la New York, se simțise mîndră în postura fiicei risipitoare, care revine acasă, chinuită de remușcări și pocăință. Louise știa probabil că Suzanne o detesta — situație ce n-avea nici o șansă să se schimbe — dar nu putea dovedi nimic, pentru că fata se purta ireproșabil.

Pînă și taică-său începuse să aducă vorba despre eventualitatea ca fiica lui să lucreze în ceea ce el numea „compartimentul de afaceri Louise Towers".

Ce șansă! Dacă frate-său, Charles, era gata să-i cînte în strună „doamnei Louise", prefăcîndu-se că-i plăcea să lucreze în industria cosmetică, ea una nu va accepta nicicînd așa ceva. Taică-său îi dăduse trei luni ca să se stabilească la New York. După acest sejur aniversar în sudul Franței, urma să-l vadă la el în birou, ca să-i dea vestea bună că era gata să-și înceapă ucenicia la compania „Towers" — poate la departamentul publicitar, la cel de marketing sau la lansarea produselor.

Taică-său o pusese deja în temă că lansarea pe piață a unui nou medicament dura între cinci și zece ani, și că din cîteva mii de variante testate, de regulă rezultau numai trei produse. Suzanne spera ca pînă ce va fi descoperit un nou medicament, se va ivi în viața ei un alt bărbat, astfel încît să se retragă din serviciul activ, după ce-și va fi cîștigat locul cuvenit în consiliul de administrație, în calitate de membră a familiei și în urma unei munci harnice și conștiincioase.

Cînd fu adus la masă un homar uriaș, gătit cu coriandru, chimen și mărar, Suzanne prinse privirea lui David Reemer, care o fixa din celălalt capăt al mesei. Tînărul îi făcu cu ochiul. Poate pînă la urmă ieșea ceva din chestia asta! Ce-ar fi să meargă să danseze undeva, după cină? Dacă nu-i venea lui ideea s-o invite, atunci îi va propune chiar ea. N-avea cum s-o refuze pe fiica patronului!

A doua zi de dimineață, Benedict se trezi mahmur cum nu fusese niciodată. Poate pentru că acum avea cincizeci de ani... Fără să deschidă ochii, întinse mîna spre Louise, dar ea nu mai era acolo. Se săltă cu băgare de seamă pe marginea patului, începînd s-o strige:

— Lu! Lu, vino te rog, am nevoie de tine!

Rămase mirat cînd printre pleoapele întredeschise o văzu ieșind din baie, gata îmbrăcată.

— Cît e ceasul?

— Nouă și un sfert... și douăzeci.

— Unde dracu' te duci așa devreme?

— Ți-am spus aseară.

Îi vorbise pe un ton pe care-l detesta din tot sufletul, de parcă s-ar fi adresat unui copil răsfățat.

— David Reemer m-a informat c-a auzit...

— Ce-a auzit? Hai înapoi în pat! Acum! În clipa asta!

Scoase un geamăt.

— Aah! Mă simt îngrozitor...

Ea începu să-i maseze gîtul și umerii. Ca de obicei, degetele reci și nervoase reușiră să-i mai potolească zvîcnetul dureros din tîmple.

După cîteva minute, Louise își luă mîinile de pe fruntea lui. O văzu uitîndu-se pe furiș la ceas.

— Louise! se încruntă el. N-are importanță ce mi-ai spus sau nu mi-ai spus aseară. Nu te duci nicăieri. Înapoi în pat și masează-mă pe spate! Să te găsesc aici cînd mă întorc!

Porni, clătinîndu-se, către baie. Probabil Louise deschisese obloanele, pentru că strălucirea soarelui mediteranean făcu să-i pulseze din nou tîmpla. Închise obloanele cu zgomot, apoi se spălă pe dinți și pe față și-și masă obrazul și gîtul cu apă de colonie *Imperial*, de la „Guerlain". Deocamdată atît. Brusc, îl năpădi o dorință dureroasă de-a face dragoste cu Louise. În ultimele săptămîni nici nu avuseseră timp de asta. Iar cu o seară în urmă, deși intenționase să rămînă treaz, totuși adormise imediat. Nu-și putu stăpîni un căscat. De fapt, nici nu-și mai amintea cum ajunsese înapoi, acasă. Restaurantul era, într-adevăr, la înălțimea reputației, dar se găsea mult, mult prea departe. Dracu' știe la ce oră se întorseseră la hotel!

Se sprijini de chiuveta de marmură. Necazul era că amîndoi aveau prea mult de lucru. Întotdeauna fusese foarte ocupat, dar acum Louise muncea cu mult mai mult ca el. Nici nu era de mirare că nu rămînea însărcinată. Tot timpul îi spunea că-și dorește un copil. Făcuse tot felul de teste și controale și se părea că n-ar exista nici un motiv ca să nu țină sarcina — decît poate faptul că muncea atît. Era de-a dreptul ridicol! Afacerea asta cu pudra și parfumurile îl umplea de mîndrie pentru realizările Louisei, dar de la un timp, îl și călca pe nervi. Uneori ar fi vrut să lase totul baltă, deși firma soției prospera spectaculos.

Din prăvălioara de pe Sixty-second Street, numai cît o ghindă, crescuse un stejar uriaș. Însă determinat de propriile-i interese, Benedict începuse să reducă distribuirea de produse, sistînd pentru moment înființarea unor noi institute „Louise Towers". Și-așa Louise se complicase mult prea mult, cu patru

în est și în sud-est, la care se adăugau concesiunile de la Neiman-Marcus și cea din Saks Fifth Avenue. Bine că lui îi venise ideea de a-l chema pe Charles ca s-o ajute, pentru că Louise nu mai putea face față și la administrarea capitalului. Iar lui Charles chiar părea să-i placă munca asta. Redevenise același Charles de la Ritz, avînd grijă de registre, luînd asupră-i toată alergătura și controalele la fața locului, absolut necesare în afacerea asta cu cosmeticele.

Benedict se privi cu atenție în oglindă. Numai cîteva fire de păr alb, dar bronzul căpătat în ultimele două zile îl făcea să arate mai bine decît se simțea în realitate. Cît despre virilitate, absolut nici o problemă! Și totuși, Louise parcă se îndepărtase de el... sau poate că așa i se părea lui, prins cum era cu propriile-i treburi...

Bău un pahar de Alka-Seltzer, deși detesta să folosească medicamente de-ale concurenței. De ce n-ar fabrica și ei ceva ca pastila scoasă de Laboratoarele Miles? Îi zbură gîndul din nou la Louise și la timpul pe care-l consacra institutelor „Louise Towers". Nevastă-sa nu știa, dar înainte de plecare, Benedict îl rugase pe Norris să se informeze discret dacă existau amatori care să cumpere compania de produse cosmetice. În caz că se găsea careva gata să ofere un preț bun, atunci va discuta și cu Louise, însă îi va spune clar: decizia de-a vinde îi aparținea exclusiv lui. Totul depindea de cum se va purta ea în săptămînile și lunile care urmau.

Întorcîndu-se în dormitor, Benedict se întunecă la față văzînd că Louise era tot îmbrăcată, în taiorul alb cu gri deschis pe care-l mai purtase în cursul aceleiași veri, la întîlnirile de afaceri de la New York. Își ținea bărbia ridicată, cu un aer nu atît sfidător, cît mîndru. Benedict simți că se înfurie, dar se stăpîni și-i spuse calm:

— De ce nu ești în pat?

— Benedict, aseară la petrecere ți-am spus despre ce-i vorba și n-ai avut nimic împotrivă. David Reemer a aflat că o companie franceză licitează contra noastră pentru noul parfum de la „Grasse". M-a rugat să-l primesc azi, în loc de vineri, pentru că cei de la uleiuri volatile nu par să ia lucrurile în serios. Am acceptat. Știi că fac cel puțin două ore pînă acolo. Crede-mă, trebuie să plec. Mă întorc înainte de cină.

Nici vorbă să-i ceară încuviințarea! Benedict simți cum urcă în el un val de greață. Nu era obișnuit să i se pună cineva

împotrivă, cu atît mai puțin o femeie, fie ea și nevastă-sa. Era clar că succesul i se urcase la cap. Se schimbase. Foarte bine, avea nevoie de o lecție, ca să nu mai uite cine e stăpînul.

— Nu, vorbi el încetișor, deși ar fi avut chef să urle. Nu, draga mea Lu. Lasă-l pe Reemer să se ducă acolo singur. Doar de asta-l plătești, ca să evalueze și să negocieze în numele tău. E totuși vacanța noastră, chiar dacă-i foarte scurtă. Poți să te duci la „Grasse" vineri, cînd plec și eu la Zürich. Te asigur c-ai să găsești parfumul tot acolo. Dar nu asta-i problema. Te vreau, Lu. Acum. Din partea mea, ăia de la „Grasse" n-au decît să se ducă dracului, cu parfumurile lor cu tot!

Împotrivirea ei tăcută îi atîța simțurile în aceeași măsură în care-i sporea și enervarea. Nu era pentru prima oară cînd afacerile Louisei contraveneau planurilor lui. Crezuse că asta se întîmpla din cauza stress-ului de la New York. Acum, cînd se aflau la mii de mile depărtare de casă, pe Riviera, înțelese că lucrurile se vor repeta, indiferent de locul unde s-ar găsi.

Ea își ațintă asupra lui ochii negri, cu o privire de nepătruns, apoi ceda, așa cum se aștepta și Benedict.

— Foarte bine.

Dar dacă n-ar fi cedat? Se va ocupa el și de asta, cînd și dacă va fi cazul.

Își lăsă mîna grea peste a ei și se întinse după telefon.

— Vorbesc eu cu Reemer.

Continuă s-o privească țintă în timp ce ea își trase fermoarul fustei, apoi își descheie nasturii jachetei fără mîneci. N-o slăbi din ochi nici cînd auzi în receptor glasul lui Reemer.

— Doamna Towers nu poate merge cu dumneata la „Grasse" în dimineața asta, vorbi el cu glas tăios. I-am dat eu ceva de lucru aici.

Fu încîntat să vadă că la auzul acestor cuvinte Louise se îmbujorase ușor. În timp ce Reemer vorbea la celălalt capăt al firului, ea își scoase sandalele roșii cu toc cui, după care desfăcu corsetul de dantelă și-și trase ciorapii fini, de culoarea pielii.

— Sînt convins c-ai să te descurci, Reemer! adăugă Benedict. Ai grijă cum discuți acolo. Nu fă nici un fel de promisiuni concrete.

Cînd Louise își scoase sutienul și delicatul bikini de mătase, Benedict îi făcu semn să se apropie. Sfîrcurile sînilor păreau în așteptare, dar ea continua să-și muște buza.

— Dacă la alții le arde de joacă, nu văd de ce nu ne-am juca și noi.

În timp ce vorbea, începu să-i mîngîie șoldurile, fără s-o privească, apoi își strecură palma între coapsele ei. Louise rămînea țeapănă și crispată, dar Benedict era decis să termine o dată pentru totdeauna cu împotrivirea ei.

— Da, doamna Towers își va respecta programul: vineri, așa cum a fixat de la început. Mîine să vii să-mi dai raportul. Pe la ora prînzului, aici la hotel.

Puse receptorul în furcă și la fel de tăcut, continuă să-i mîngîie șoldurile. Louise începuse să tremure, probabil de furie. Foarte bine! Nici el nu voia scandal, dar ținea să se asigure că situația nu se va mai repeta. Uneori însă — ca și astăzi — împotrivirea ei îi stimula erecția. Tot mai mult și mai mult. O trînti pe pat cu brutalitate și-o pătrunse dintr-o dată.

După tentativa de independență de marți, Louise redevenise Ludmilla de care se îndrăgostise el cîndva și pe care o educase astfel încît să-i fie o soție perfectă. Făceau dragoste de cel puțin două ori pe zi, iar ea nu mai aducea deloc vorba despre cosmetică.

Vineri dimineața, Benedict își făcu nodul la cravată, bine-dispus și satisfăcut sexual, știind că duminică seară, cînd se vor întîlni la Paris, o va dori la fel de mult ca întotdeauna, iar ea va fi supusă și pregătită să-l primească. Poate că o va duce la un club unde nu mai fusese de ani de zile și pe care i-l descoperise o franțuzoaică extrem de inventivă, din categoria denumită *poule de luxe* [1]. Sexul îi zvîcni, amintindu-și de altă femeie frumoasă, în afară de soția lui. Erau căsătoriți de peste șase ani și niciodată pînă acum nu-i trecuse prin minte să meargă la alte femei, dar fiecare căsnicie are uneori nevoie și de cîte un stimulent. Își zise că va trebui să cugete și la acest aspect.

1 *Poule de luxe* (argou fr.) — prostituată de lux. (n.t.)

— Îmi pare rău că mă despart de tine, scumpa mea! îi zise el peste umăr. Dar cred că de data asta măcar merită efortul. Niciodată pînă acum nu s-a întîmplat ca elveţianul ăsta să mă facă să-mi pierd timpul de pomană. Terenul pe care mi-a propus să-l cumpăr se află chiar pe linia care leagă Zürich de sudul ţării, şi mai departe, de Franţa şi Italia. Prin apropiere trece o autostradă importantă. Există apă din belşug, şi încă foarte bună. Mai mult decît atît, guvernul a redus taxele în zona asta, pentru că intenţionează s-o dezvolte din punct de vedere comercial.

Văzu prin oglindă că Louise îl asculta cu atenţie. Purta acelaşi taior gri cu alb şi era gata de plecare la întîlnirea de afaceri de la Grasse.

— La ce-ţi mai trebuie? Doar ai o uzină aşa frumoasă în Elveţia!

— E o investiţie. În clipa de faţă nu-i nimic acolo, în afară de iarbă şi de vaci. Ruetger crede că s-ar putea construi chiar şi-un oraş.

Se întoarse spre ea, rîzînd.

— Şi tu ai nevoie de apă bună, pentru formulele tale de cosmetică. Cine ştie, poate că aici se va ridica într-o zi prima uzină „Louise Towers" de pe continent.

Îşi închipuia că va rîde şi Louise, dar ea rămase serioasă.

— De ce nu? Am putea fi gata în trei pînă la cinci ani.

În tonul ei nu era nici urmă de ironie.

Benedict dădu să-i spună că fusese doar o glumă, dar chiar atunci sună telefonul. Ea trebuia să plece înaintea lui, astfel că-i mai rămînea o oră pînă să pornească spre aeroportul din Nisa.

— Era Charles! zise Louise, zîmbind. Mă aşteaptă jos, în hol, împreună cu Reemer.

Făcu o pauză, apoi adăugă, cu un aer voit nepăsător:

— Suzanne întreabă dacă ar putea veni şi ea. Nu văd de ce-aş refuza-o. Zice că vrea să vadă acest celebru oraş al parfumurilor. Cît timp sîntem la întrunire, are ocazia să colinde pe unde are chef.

Benedict era în culmea încîntării.

— Nici nu-ţi închipui ce fericit mă face vestea asta. Se pare că Suzanne a început să-ţi arate respectul cuvenit.

Louise încuviinţă zîmbind, deşi convinsă că nimic nu putea fi mai puţin adevărat. Magnetul care-o atrăgea pe Suzanne era Reemer, dar nu era nevoie să mai ştie şi Benedict.

— Crede-mă, Lu, tot ce mă poate bucura mai mult e să aud că cei doi copii ai mei sînt fericiţi şi decişi să se-apuce de-o treabă serioasă. Ai văzut ce repede s-a adaptat Charles la munca din industria cosmetică — bineînţeles, cu ajutorul tău. Se pare că i-a venit mintea la cap. Acum ar mai rămîne să-i găsim şi-o soţie...

Benedict o sărută pe ceafă.

— Bietul băiat, habar n-are ce comoară a scăpat!

O trase spre el, s-o mai sărute o dată înainte de plecare.

— Cum ai zis că se cheamă locul ăla unde rămîneţi la noapte? Sau poate te-aduce limuzina înapoi, la hotel? Ai putea foarte bine să dormi în maşină.

— Ai uitat ce ţi-am spus? Charles ştie un han unde vin artiştii, într-un sătuc pe nume St.Paul-de-Vence. Am rezervat camere acolo, dar abia după întrunire ne vom hotărî dacă rămînem sau nu.

Făcu un semn cu capul spre valijoara de lîngă uşă.

— Iau asta cu mine, dar dacă n-am să fiu prea obosită, poate-am să rog şoferul să ne-aducă înapoi. Urează-mi succes. Avem de luptat cu o concurenţă serioasă!

După plecarea Louisei, apartamentul rămase dintr-o dată pustiu şi tăcut. Uşa de la şifonierul ei era uşor întredeschis. Benedict dădu uşa de perete, ca să admire rochiile frumoase, perechile de pantofi lucraţi de mînă, poşetele asortate, puse cu grijă în cutiile lor. Îşi aminti de vremurile cînd Ludmilla purta o singură rochie, de mătase galbenă.

Poşeta încăpătoare, din piele de crocodil, pe care o lua de regulă în călătoriile pe continent, era pe jumătate ieşită din cutie, Benedict se aplecă s-o aşeze la loc. Dedesubtul ei se afla un plic voluminos. Îl scoase, cu gînd să-l pună pe noptiera Louisei, dar chiar atunci din plic căzu un obiect. Nu mai văzuse aşa ceva niciodată, dar auzise atîtea despre astfel de pachetele încît îl recunoscu dintr-o ochire. Într-o cutioară albă şi subţire, de mărimea unui pieptene, se găsea un pachetel de pastile albe, numerotate de la unu la douăzeci şi unu.

Benedict se prăbuşi pe fotoliu, simţind că nu-l mai ţin puterile. Plicul era adresat doamnei Mellon Sanford a III-a,

dar cineva trăsese o linie peste acest nume, adăugînd cu litere mari, de tipar: «DEXTER, DU PLICUL DOAMNEI TOWERS, LA INSTITUT, CA DE OBICEI.» Dexter era şoferul familiei Sanford.

Înăuntru se găsea o însemnare scurtă, scrisă în grabă pe o foaie luată dintr-un reţetar. Nu reuşi să descifreze chiar toate cuvintele, dar trei dintre ele i se înfipseră în creier, parcă arse cu fierul roşu: „În doze regulate". Numele doctorului figura în partea de sus a reţetei: John Rock, un ginecolog din Boston, despre care Benedict ştia că testase o nouă pastilă anticoncepţională, în folosul unei companii de produse farmaceutice din rîndurile concurenţei. Testele obţinuseră rezultate spectaculoase şi era de aşteptat ca guvernul să aprobe în curînd lansarea pastilelor pe piaţă, urmînd a fi livrate numai cu avizul medicului.

— Oh, Lu!

Îi rosti numele cu voce tare, copleşit de durere. Aşadar îl minţise! Nu numai că nu voia să aibă un copil dar, cu ajutorul soţiei celui mai bun prieten al lui, îşi procurase pe ascuns medicamentul necesar, pentru a se asigura că nu va rămîne niciodată însărcinată.

Drumul pînă la Grasse era cumplit, plin de serpentine şi curbe în ac de păr, suind la nesfîrşit pe coasta unui munte.

— Ar fi trebuit să ne-anunţe şi pe noi! zise Charles, în timp ce Rolls-Royce-ul înainta aproape la pas. Te simţi bine? o întrebă el grijuliu pe maică-sa vitregă.

Louise îi zîmbi, ca să-l liniştească.

— N-ai grijă, nu mă deranjează hopurile. Mă simt ca la un masaj.

Ah, dacă Charles ar fi ştiut! Nu numai că „se simţea bine", dar era în culmea fericirii că putea fi liberă cîteva zile. Aştepta cu nerăbdare întîlnirea de afaceri, aşa cum bănuia că aşteaptă alte femei o petrecere sau un cocktail. Numai prezenţa Suzannei îi întuneca oarecum bucuria, dar pentru moment fata era preocupată să-l seducă pe David Reemer, care arăta de parcă ar fi avut rău de mare.

Louise nu-şi putu stăpîni rîsul.

Charles o privi cu simpatie nedisimulată.

— Ce naiba poţi găsi de rîs în călătoria asta prin infern? Zău că mă uimeşti pe zi ce trece! adăugă el, plin de admiraţie.

Maşina ocoli cu atenţie o grămadă de pietre, se opri, apoi îşi reluă urcuşul.

— Nu se ştie niciodată.

Charles întoarse capul, privind pe fereastră la peisajul spectaculos al văii de sub ei. În profilul lui, Louise îl recunoscu pe Benedict în anii tinereţii. Oare tatăl fusese vreodată atît de blînd, milos şi răbdător ca fiul său? Ea una era convinsă că nu.

Benedict avea un fel al său de-a fi omniprezent, pe care Louise nu-l întîlnise la nimeni pînă acum. Constatarea o înspăimînta, în aceeaşi măsură în care o uluia şi-o tulbura. În numai cîteva clipe, el o putea face să-şi dea seama că tot ce învăţase nu valora nimic. Pe de altă parte, era capabil s-o facă să se simtă în centrul atenţiei, tocmai cînd se aştepta mai puţin. O considera un obiect, aflat în proprietatea lui şi pe care îi plăcea să-l remodeleze la nesfîrşit. Putea fi crud cu ea, în vorbă, în faptă sau chiar şi atunci cînd făceau dragoste. Dar tot el era în stare de afecţiune profundă... atunci cînd avea chef. Louise nu ştia niciodată la ce să se aştepte din partea lui, însă învăţase că trebuia să i se supună şi asta începea s-o obosească.

Oare de ce gîndea aşa? Doar îi datora toată situaţia ei de acum. De ce era nevoie să-şi amintească faptul acesta atît de des?

David Reemer era livid la faţă.

— Vă supăraţi dacă vă rog să opriţi maşina? Mi s-a făcut rău.

Şi Louise se bucură să respire puţin aer curat, de munte, cu parfum de lăcrămioare. Undeva se auzea zgomotul unei cascade. O briză blîndă îi răvăşea uşor părul, aducîndu-i cîte o şuviţă pe frunte. I-ar fi plăcut să şi-l desprindă din agrafe, lăsîndu-l să fluture pe spate, aşa cum obişnuia în anii lipsiţi de griji ai copilăriei, cînd călărea pe ponei în Boemia.

— Îţi place aici, aşa-i, Lu? o întrebă Charles. Eşti nemaipomenită. Parc-ai fi o şcolăriţă care-a tras chiulul.

Charles era mai înalt ca taică-său, dar Louise părea că observă asta pentru prima oară. Stăteau amîndoi la marginea drumului, privind în jos, spre panta abruptă şi împădurită; o cascadă se prăbuşea de pe un colţ de stîncă, adunîndu-se într-un şuvoi argintiu, care se pierdea printre frunzele verzi ale copacilor, ca un şarpe.

Vîntul se înteţise, desfăcîndu-i părul aproape cu totul. Ridică repede mîinile ca să şi-l adune, dar Charles i-o luă înainte, fixîndu-i chiar el agrafele.

— Trebuie să-ţi păstrezi înfăţişarea de director! rîse el.

Arăta ca un uriaş cumsecade, care-i surîdea, privind-o cu ochii lui căprui şi blînzi. O clipă, Louise dori să-şi poată lăsa capul pe umărul lui. Era o prezenţă atît de liniştitoare, mereu cu zîmbetul pe buze, mereu dornic să-i facă pe ceilalţi să se simtă în largul lor. Cîtă diferenţă între el şi taică-său, cu felul său de-a fi, intransigent şi poruncitor!

O rafală puternică de vînt o făcu să-şi piardă echilibrul. Charles o prinse repede cu braţul pe după mijloc, trăgînd-o înspre el.

— Ai grijă, sîntem prea aproape de prăpastie.

Louise se cutremură de atingerea degetelor lui. Oare el simţise acelaşi lucru? Tînărul Charles, fiul ei vitreg? Nu cumva îşi pierduse minţile? Fără a-şi lua braţul de pe umărul ei, Charles privi spre locul unde David Reemer se aşezase pe o stîncă, alb ca varul la faţă. Lîngă el stătea Suzanne — infirmieră de ocazie — care-i privea ţintă pe amîndoi. Louise simţi că-i năvăleşte tot sîngele în obraz, dar cînd Charles întoarse din nou capul spre ea, arăta la fel ca înainte, vesel şi zîmbitor. Nimic pe chipul lui nu trăda că şi el ar fi gîndit — măcar pentru o clipă — ca Louise.

Louise se opri lîngă David Reemer.

— Ţi-ai mai revenit?

Suzanne îi aruncă o privire întunecată.

— Nu crezi că-i timpul să-ţi mai vezi şi de treaba ta?

Louise nu luă în seamă vorbele ei grosolane, dar inima începu să-i bată mai repede. Oare duşmanca ei îi citise gîndurile atît de limpede? Cu neputinţă! Nici ea nu-şi dădea prea bine seama ce se întîmplase. Era istovită. Zile întregi se

chinuise să-l convingă pe Benedict că nimeni şi nimic în viaţa ei nu conta mai mult ca el.

Rolls-Rouce-ul se apropia de Grasse, trecînd printre nesfîrşite cîmpuri de flori — trandafiri, iasomie, narcise galbene, mimoze, şi din loc în loc cîte un salcîm.

— Un adevărat paradis... murmură Louise.

Chiar şi oraşul, vechi din secolul al XVIII-lea, cu pieţele lui pitoreşti, cu străzi pietruite, cu flori la tot pasul, pe ziduri şi pe treptele caselor, o făcea să se simtă un alt om. Charles părea la fel de entuziasmat şi-i arăta cînd o statuie cu coroniţă din flori de portocal, cînd o trăsură împodobită cu trandafiri.

Întîrziaseră la întîlnire cu vreo douăzeci de minute, dar Henri Petissier, directorul străvechii fabrici de uleiuri volatile, nu-i lăsă să aştepte prea mult în frumoasa anticameră, unde o vitrină înaltă cît peretele şi plină de flacoane, reconstituia istoria companiei, înfiinţată în 1830. Aici se puteau vedea sticluţe din cristal de Baccarat şi carafe cu model în relief, destinate apei de colonie şi parfumurilor create pentru curtea împăratului Napoleon al III-lea, precum şi flacoane mai noi, cu linie modernă, purtînd nume pe care Louise le recunoscu imediat. Era în extaz, nu-şi găsea cuvintele, aşa cum păţise la primul dineu de gală unde fusese invitată după ce se căsătorise cu Benedict. Toate propunerile concrete pe care şi le pregătise, în caz că i-ar fi plăcut parfumurile, păreau deplasate în această sală, unde trăia în plină istorie.

După cîteva minute, apăru o secretară care vorbea englezeşte.

— Doamna Towers?

— Da.

— Am un mesaj pentru dumneavoastră.

Lungise ultima silabă a cuvîntului „mesaj", pronunţia ei umplînd-o pe Louise de încîntare. Fata îi întinse o floare de hîrtie.

— Soţul dumneavoastră vă roagă să-l sunaţi la Zürich astă-seară, după ora 9.

Îi reveni vechea încordare, dar numai pentru o clipă, fiindcă secretara o invită în biroul lui Petissier. Înalt cam cît Charles şi complet chel, Henri Petissier o întîmpină într-un halat alb de laborator, cu un şort lung şi la fel de alb, legat la brîu.

— *Bonjour... Bonjour...*

Imediat li se aduse cafeaua, în cești subțiri de porțelan. Pe biroul masiv, din lemn de stejar, se găsea un obiect ciudat, un fel de roată, pe ale cărei spițe lungi era înfășurată sugativă. Petissier îi prinse privirea.

— După cum bănuiți, hîrtia de-acolo e îmbibată cu Amore, în diverse concentrații.

Avea un glas domol și muzical.

— Îmi închipui că ați aflat încă din America, Amore e numele codificat al ultimei noastre realizări. Dacă testările sînt reușite... și uneori e nevoie de cîte două mii...

Ochii lui sclipiră, jucăuși.

— ... Atunci succesul e asigurat.

Reemer începu să vorbească despre evoluția spectaculoasă a companiei „Louise Towers" și despre reacția extraordinară a clienților americani la spumantul de baie *Revelation*. Louise ar fi vrut să-l oprească, deși inițial chiar ea îl sfătuise să procedeze astfel. Poate în altă existență fusese creatoare de parfumuri: se simțea minunat în locul acesta. Numai mesajul de la Benedict, aflat în buzunarul ei, îi tulbura starea de bine:

— Poate doriți să vizitați fabrica înainte de-a discuta despre *Amore*?

Petissier îi conduse prin laboratorul imaculat de lîngă biroul lui; mergînd de-a lungul unui coridor spațios și însorit, care ducea la fabrică, le dezvălui o parte din secretul de creație al noului parfum.

— Desigur, primul pas îl reprezintă selecția materiei prime, apoi prepararea ei, adică macerarea în alcool timp de șase luni, urmată de filtrare, răcire și stocare. E de la sine înțeles că nu-i vorba numai de flori, ci și de alte ingrediente naturale.

Vorbea tot atît de repede pe cît mergea.

— ...de la zibeta etiopiană, la moscul tibetan sau ambra obținută de la cașaloți — element esențial al parfumului, necesar pentru fixare...

Trecuseră pe lîngă niște instalații uriașe, unde erau preparate milioane de petale de trandafir.

— Pentru un kilogram de esență de trandafiri bulgărească e nevoie de două sute de milioane de petale...

Petissier le oferi aceste cifre, zîmbind în colțul gurii.

— Poate așa veți înțelege de ce marile formule de parfumuri costă atît de mult.

Vizita dură aproape o oră. Departe de-a se simți obosită, Louise se arătă entuziasmată, cerînd permisiunea lui Petissier să noteze o parte din comentarii. Știa că se vor dovedi neprețuite mai tîrziu, în prezentările din presă.

«Parfumul este un fel de portret, iar portretul nu e o fotografie. Amîndouă reprezintă interpretări ale aceleiași persoane, aducînd în memorie caracterul, personalitatea. Dar nimic nu stimulează memoria mai mult decît parfumul!»

Louise era tot timpul conștientă de prezența lui Charles, în față, în spate sau lîngă ea, ascultîndu-l pe Petissier cu tot atîta interes, punîndu-i la fel de multe întrebări, unele chiar foarte pertinente. Nu reușea să înțeleagă cum de devenise dintr-o dată în ochii ei o altă persoană. Oare pentru că oriunde își îndreptau pașii, îi învăluiau miresme care mai de care mai irezistibile? Își spuse că probabil acesta era motivul: se găseau amîndoi într-un primejdios colț de natură, exotic și erotic, care dădea frîu liber simțurilor, spulberînd limitele permise de convenințe.

Revenind în birou, Petissier se duse la seif, de unde scoase cinci-șase flacoane minuscule.

— Dumnezeu ne-a creat deosebiți unul de altul, fiecare cu alte facultăți olfactive, altă piele, alte funcții ale corpului. De asta vedem, mirosim și percepem lumea în chipuri diferite. Acest principiu ne ajută să înțelegem de ce același parfum poate crea impresii distincte.

Cu un aer ceremonios, Petissier muie un bețișor în primul flacon, apoi îl întinse Louisei, așteptîndu-i reacția, cu ochi strălucitori și curioși ca de copil.

— *Amore!* zise el, făcînd o mică plecăciune.

Louise simți în nări o aromă stranie și tulburătoare, sexuală, incitantă, urmată de alta, dulce și catifelată. Nu degeaba fusese numită *Amore*. Următoarele trei flacoane erau prea tari, al cincilea prea slab, dar al șaselea...

— Ah, da... Da... șopti ea, inspirînd din nou.

— Acum aplicați-l pe piele, doamnă Towers.

— Ce-i dă nuanța asta aparte?

— Probabil vanilia — primul afrodisiac din istoria omenirii, la care se adaugă floarea de portocal, precum și un produs sintetic — cel mai apropiat de parfumul de liliac, din cîte am reușit noi să obținem.

Petissier privi spre David Reemer, ghicindu-i nedumerirea.

— Parfumul de liliac a fost descompus în două sute de ingrediente diferite, însă tot n-am ajuns să le identificăm pe toate.

Se uită din nou la Louise.

— Dar ceea ce-am realizat aici ne place mai mult. *Oui*?

— *Oui*, da... Așa e.

„Asta era", se gîndi ea, fericită. Acum știa de ce ținuse atît de mult să vină. Louise Towers va lansa pe viață acest parfum neobișnuit, discret și tulburător, prezentîndu-l drept un adevărat elixir al iubirii. De ce nu? Din cele mai vechi timpuri s-au folosit arome și esențe în scopul de-a atrage, de-a seduce. Formula aceasta va fi echivalentul secolului XX pentru parfumul cu care Cleopatra îl ademenise pe Antoniu. Deja avea în minte modalitatea de prezentare, schița de reclamă, comunicatul de presă.

— Acum să trecem la negocieri. Înțelegeți de ce *Amore* e atît de scump. Ați văzut cu ochii dumneavoastră, doamnă Towers, ce cantitate enormă de materie primă — uneori rară — e necesară pentru a produce o singură picătură de esență de parfum.

Tîrziu, în aceeași seară, după ce trăseseră la micul han din St. Paul-de-Vence, David Reemer nu se sfii să-i spună Suzannei că, grație lui, Benedict Towers economisise o groază de bani; cît despre Suzanne, ea îi istorisise timp de-o oră incredibila poveste a vieții Louisei. Acum înțelegea și el de ce, încă de la începuturile companiei „Louise Towers, Inc.", domnul Towers îi atrăsese atenția în repetate rînduri să nu accepte nici una din sugestiile soției lui, înainte ca biroul administrativ să vadă despre ce e vorba.

— Broasca aia cu chelie ar fi fost în stare să-i vîndă doamnei Towers și lavandă chioară, cerîndu-i în schimb un

milion de dolari, îi zise el Suzannei, cînd coborîră amîndoi să bea ceva. Pur și simplu, o fascinase. În viața mea n-am văzut așa ceva. Atîta vorbărie și iar vorbărie, și pe urmă, cînd a mirosit parfumul, mai-mai să leșine. Îți spun drept, cînd mi-a dat mînă liberă să accept orice condiții impuse de Petissier, mi-a venit să las totul baltă. E cea mai idioată tranzacție pe care mi-a fost dat s-o văd vreodată.

— Ea nu se ocupă și de latura financiară a companiei „Louise Towers"? întrebă Suzanne.

— Numai de sumele mici, pentru necesitățile zilnice ale institutului, nu și de negocierile mai importante. Alea nu-s treaba ei. De asta a fost adus și Charles și tot de asta rămîn și eu mereu prin preajmă.

— Dar ce se întîmplă cînd tu sau tata — vreau să spun consiliul de administrație — nu sînteți de acord cu ce vrea ea? Ca în cazul înființării unui nou sediu, sau ceva asemănător...

— De regulă, există argumente *pro*. Totuși, tatăl tău nu pare prea nerăbdător să se extindă într-un asemenea ritm, deși acum ni-l putem permite. Știu bine că în cîteva rînduri Louise a fost dezamăgită de refuzul lui, în niște situații cînd avea motive să accepte, dar e prea deșteaptă ca să-i conteste deciziile.

Suzanne îi aruncă o privire înverșunată.

— Deșteaptă? Eu am un cuvînt mai potrivit. Oare știe că nici tu, nici Charles n-ați semnat contractul pentru *Amore?* La cină am avut senzația că-i sigură de acordul vostru. Mă îndoiesc c-ar fi fost așa bine-dispusă dacă ar fi bănuit că nu deține drepturi exclusive asupra formulei.

— Poate că asta n-o să se întîmple niciodată, replică Reemer, punîndu-și mîna pe genunchiul Suzannei, fără urmă de stînjeneală. Petissier a încercat să ne tragă pe sfoară. Se pricepe bine să-i fraierească pe americani. Pentru că nici eu, nici Charles n-am avut prilejul să scoatem o vorbă, tipul și-a închipuit că noi doi nici nu contam. Dar i-am rezervat o surpriză de proporții!

Reemer părea că se gîndește în altă parte. Continuînd să mîngîie piciorul Suzannei, adăugă:

— Nu, doamna Towers nu știe nimic. Crede că s-a aranjat treaba cu Amore, însă se pare că tatăl tău l-a prevenit pe

Charles să nu ia nici o hotărîre pînă nu discută și cu el. Fratele tău a primit dispoziție să tergiverseze negocierile în caz că prețul nu e convenabil — și să știi că nu-i deloc!

— Dar ea n-a fost cu voi tot timpul? Vreau să spun, cum se face că nu știe ce s-a întîmplat pînă la urmă?

— Am aranjat totul cu Charles. El a spus că era timpul să te aducem din oraș, pentru că se făcuse tîrziu, și m-a rugat să rămîn cu, să mă ocup de toate. Bineînțeles, Louise nici nu se aștepta la altceva. E obișnuită ca deciziile majore să fie finalizate de bărbați.

Suzanne căzu pe gînduri cîteva minute.

— Aș prefera ca Charles să nu fi fost amestecat în afacerile ei. Nu se știe niciodată de ce e în stare femeia asta! adăugă ea, cu glasul încărcat de ură.

— N-o prea placi, așa-i?

— S-o plac? O detest!

Reemer își plimbă palma ceva mai sus, pe coapsă.

— Dar pe mine mă placi?

— S-ar putea...

Un sfert de oră mai tîrziu, era în patul ei, să se convingă personal.

Benedict se afla în hanul hotelului, ale cărui ferestre dădeau spre lacul Zürich. Își îngăduia cîteva momente de destindere, cu gîndul la Audrey Walson — o tînără cu înfățișare exotică, pe care o mai întîlnise de cîteva ori la Washington și care, din cîte aflase, lucra de curînd la F.D.A.

O invitase să bea ceva împreună, vrînd de fapt să mai uite de trădarea Louisei. Și-apoi, ce dracu', femeia asta putea fi o relație utilă!

După vreo jumătate de oră se întreba cum de nu remarcase niciodată cît era de atrăgătoare — poate puțin cam slabă pentru gustul lui, dar cu siguranță foarte bună la pat. Comandase încă două coniacuri.

— Ascultă, Audrey, ce-i cu noul amendament la decretul din 1903, privind alimentele, medicamentele și produsele cosmetice?

— Cel cu aditivele?

— Nici nu știu să mai fie altul. Sînt interzise orice fel de aditive în afara celor larg folosite de ani de zile și „recunoscute ca inofensive". În cazul unor noi aditive, FDA urmează să-și dea acordul, în urma unor testări complexe, stabilind dacă produsul nu prezintă riscuri, în condițiile în care se intenționează a fi utilizat. Cam așa o întoarceți voi! E corect ce-am spus?

O privi pătrunzător, sigur dinainte de efectul chipului său bronzat, în contrast cu cămașa strălucitor de albă.

Deși extrem de elegantă și manierată, Audrey nu era obișnuită cu bărbații prea subtili. Rîse stînjenită.

— Nici eu nu știu mai mult.

— Bănuiesc că flăcăii ăia de-acolo, toți profilați pe alimentație naturală, îți cam dau de furcă. Ai făcut vreodată baie într-o cadă plină cu *cornflakes*? E o experiență cît se poate de... crocantă!

Ceasul de perete de deasupra barului arăta aproape unsprezece. Se duse să ia cheia, așteptîndu-se să găsească vreun mesaj de la Louise, dacă nu chiar două. Sunase insistent la uzinele din Grasse, lăsînd vorbă soției să-i telefoneze. Acum îi părea rău că procedase astfel. Intenționa să nu mai discute cu ea înainte de-a ajunge la Paris. Dacă se gîndea bine, poate nici nu se va opri la Paris, lăsînd-o pe Louise Towers, de la „Louise Towers, Inc.". să bată drumul pînă acolo și să-l aștepte cîtva timp, întrebîndu-se de ce nu mai venea. Avea nevoie de timp ca să se gîndească, avea nevoie de mult timp. Poate o va lua pe Audrey într-o excursie — o plimbare cu mașina pînă la Albis, unde începeau pereții abrupți ai Alpilor, sau în vizită la uzina „Towers" de lîngă Geneva, după care se vor opri la Prangins, pentru ceva activități în afara programului.

Audrey avea părul roșcat închis — o nuanță care la lumina lămpii părea o flacără.

Benedict se întrebă prostește ce culoare avea părul de pe pubis, și care era parfumul trupului ei. De cînd se îndrăgostise de Louise, nu mai gîndise astfel despre nici o femeie, deși era convins că, în afara postului dintr-un departament guvernamental de cea mai mare importanță pentru

afacerile lui, Audrey n-ar fi reușit să-i rețină atenția mai mult de cinci minute.

— Ce-ai auzit despre noua pastilă anticoncepțională? o întrebă el.

Ce tîmpită! Uite cum se înroșise! Nu cumva își închipuia că voia să știe dacă se putea culca cu ea fără riscuri?

— Nu... nu ține de domeniul meu. Eu mă ocup de alimente, se bîlbîi ea. Probabil că tu știi mai multe decît mine. Testele de anul trecut, de la Porto Rico, au reușit. Cred... dar nu sînt sigură... „Searle" are în vedere un program pentru Anglia...

Benedict încetase s-o mai asculte. Supărarea de dimineață se preschimbase în furie devastatoare... și spaimă. Își dădea seama că el însuși renunțase la ascultătoarea Ludmilla, care cîndva spusese — apoi îi dovedise — că dorea să-i aparțină numai lui, cu trupul, sufletul și mintea. La fel cum renunțase și la numele „Ludmilla", înțelegînd abia acum că odată cu el, o pierduse și pe fata aceea generoasă, inocentă și simplă, pe care o educase ca să devină Louise.

De-aici i se trăgea și spaima: cine era această Louise? Nu mai era atît de sigur c-ar cunoaște-o. În aparență, o sirenă misterioasă și incredibil de frumoasă, pe care — spre marea lui mîndrie — o învățase cum să folosească în afaceri farmecul trist și tainic al originii ei est-europene. În același timp, Louise căpătase tenacitatea și asprimea tipic new-yorkeză, necesară izbîndei în afaceri. Acum, însă, trebuia să admită că același New York îi sădise în suflet minciuna și înșelăciunea.

Domnișoara de la departamentul de ocrotire a sănătății continua să trăncănească verzi și uscate, felicitîndu-l cînd pentru succesul institutelor „Louise Towers", cînd pentru ultimul remediu împotriva migrenei — Pavadrin — produs de compania „Towers".

— Institutele îți dau dureri de cap, iar Pavadrinul le calmează.

Știa că bate cîmpii, dar puțin îi păsa. Făcu semn barmanului să le umple din nou paharele. Oare să încerce să se culce cu tipa asta? Avea sînii prea mici, dar fesele netede și plate, aproape ca de băiat, promiteau o variantă interesantă...

Observă încîntat că Audrey Walson se străduia zadarnic să-și recapete stăpînirea de sine, răspunzînd privirilor lui sugestive cu căutături furișe ale ochilor ei negri și cețoși.

O umbră se aplecă deasupra lui. Era băiatul de la recepție.

— Da? întrebă el, continuînd s-o măsoare pe Audrey cu o privire insolentă.

Zîmbea subțire — zîmbetul la care cîndva nu rezista nici o femeie. Cîndva... înainte să-și piardă mințile după Louise.

— Sînteți chemat la telefon, domnule. Vă caută doamna Towers, de undeva din sudul Franței.

Ceasul de deasupra barului arăta ora douăsprezece fără douăzeci. Oare acum suna prima dată? Cu neputință!

Continuă să surîdă, fără a-și lua ochii de la Audrey.

— Spune-i doamnei Towers că nu pot fi deranjat și că s-ar putea să fiu ocupat mai mult timp...

Știa că vorbise ușor împleticit, dar își alesese cu grijă cuvintele. Băiatul șovăi cîteva clipe, apoi se îndepărtă.

Benedict ciocni paharul cu Audrey.

— Tu ai vrea să fii ocupată mai mult timp?

Ea se foi pe fesele inexistente, de parcă s-ar fi așezat pe o albină.

— Chiar așa? încercă să rîdă, fără a-și putea ascunde tulburarea.

— Chiar așa! răspunse Benedict cu răceală.

Spre marea lui surpriză, ea se ridică.

— Nu cred.

Din nou același rîs crispat.

— În orice caz, nu cu un bărbat căsătorit.

Dacă ar fi ținut neapărat, pînă la urmă ar fi convins-o. Rămăsese în picioare lîngă el, mutîndu-se de pe un picior pe altul, nu prea sigură dacă îi înțelesese bine sensul vorbelor și dacă nu cumva rata marea ocazie a vieții ei. Benedict zări o aureolă de transpirație care pătase la subraț bluza de mătase ieftină. Îl cuprinse sila. Toate femeile îi făceau silă.

Se tolăni pe scaun și-și flutură mîna spre ea.

— Somn ușor, Audrey. Am să te caut într-o zi la FDA.

Nu-și luă ochii de le fesele micuțe pînă cînd ea dispăru, neconsolată, ieșind pe ușa barului.

Atîta pagubă! Putea avea femei oricînd dorea, dar mai întîi trebuia să ia o hotărîre și să vadă ce era de făcut cu Louise Towers... și cu soția lui. Încetaseră să mai fie una și aceeași persoană.

Zürich, 1941

— Administrația americană pentru alimentație și medicamente a emis o circulară conform căreia medicamentele și produsele cosmetice sînt două lucruri complet diferite. Aici există o delimitare legală netă, iar legea dată de Congresul American datează din 1938. Pînă la noi dispoziții, FDA-ul trebuie să aplice legea actuală. Tipul de testare pentru a verifica dacă un produs cosmetic întrunește toate cerințele specifice este complet diferit de cel necesar unui nou medicament, cred că sînteți de acord cu asta.

Jan Feiner, prim-vicepreședinte al secției pentru cercetare și dezvoltare a companiei „K. Averbach", se opri, întrebîndu-se dacă vorbele lui își atinseseră scopul.

Ziaristul — căruia, în treacăt fie spus, i-ar fi prins bine o lamă de ras — își aruncă privirea pe însemnările de pînă atunci.

— Cu alte cuvinte, genul de produse pe care cineva ca Louise Towers le-ar descrie ca pe o descoperire făcută peste noapte au de fapt nevoie de ani de zile pînă a ajunge pe piață?

Bine că nu era acolo Victor, ca să-l audă în ce hal încurcase toate treburile. Încercă să găsească o cale simplă de-a trece tocmai de obstacolul pe care știa că Victor îi ceruse să-l depășească, și anume respingerea disprețuitoare a cererii

adresate de Louise Towers pentru ultimul lor produs destinat îngrijirii tenului.

Jan încercă să schimbe tactica.

— Sîntem una din cele mai mari companii de produse farmaceutice din lume, specializată în primul rînd în medicația profilactică, cu piețe de desfacere pe întreg mapamondul. Însă oriunde ne-am livra produsele, ca să le putem vinde în Statele Unite e necesar ca FDA-ul să aprobe rezultatele testărilor.

Jan avea la îndemînă un exemplu elocvent.

— Anul trecut, una dintre cercetătoarele de la FDA a refuzat să dea aprobare pentru un tranchilizant pe nume Thalidomid, fabricat de o companie germană aflată în concurență cu noi. Funcționara respectivă n-a acceptat desfacerea medicamentului, deși în Europa începuse deja să se vîndă, așa cum se vinde și acum. Abia de curînd, Ministerul Sănătății din Germania a dat o circulară, prin care atenționează medicii că produsul respectiv cauzează malformații la nou-născuți. Eu unul mă îndoiesc că va fi admis vreodată în Statele Unite.

Reporterul se foi pe scaun și se scărpină pe frunte cu stiloul. Nu cumva se depărtase prea mult de subiect? Jan continuă, plictisit:

— Ceea ce vreau eu să subliniez e că, în privința medicamentelor, nu se poate vorbi despre descoperiri senzaționale, făcute peste noapte. Procesul e lung și laborios, în vreme ce produsele cosmetice n-au nevoie de aprobarea FDA-ului. Ele...

— Așadar, îl întrerupse ziaristul cel bărbos, cînd o companie ca „Towers" lansează un nou produs, afirmînd că dă rezultate extraordinare în îngrijirea pielii, înseamnă că de fapt încearcă să evite calea complicată de obținere a aprobării necesare oricărui medicament, prezentîndu-l ca pe un produs cosmetic?

Doamne, cît își dorea să se întoarcă în laborator!

— Sau poate însemna că nu-i cîtuși de puțin „o descoperire revoluționară".

Îi zbură gîndul la Helena Rubinstein. Era limpede că Louise îi urma exemplul pînă în cele mai mici detalii.

— Termenul ăsta nu-i nici o noutate. Dacă nu mă înșel, cuvîntul a intrat de mult timp în vocabularul cosmeticii.

Reporterul insista să-l facă să spună același lucru în mai multe feluri. Fără îndoială, știa că Victor și Jan, fiecare de cîte o parte a Atlanticului, lucrau și ei la „o descoperire senzațională", în folosul companiei „Averbach". Jan devenea din ce în ce mai reținut. Detesta interviurile din tot sufletul! Acceptase să discute cu reporterul numai pentru că insistase Victor. Cunoștea și motivul.

Revista *Time* pregătea un articol de fond despre cremele regeneratoare în general, cu referire expresă la noua „descoperire revoluționară" a Louisei Towers. Se documentaseră serios, cerînd corespondenților lor de peste hotare să-i informeze despre orice știre semnificativă din domeniul cosmeticii. Nu se știe cum aflaseră că „K. Averbach", uriașa companie elvețiană de produse farmaceutice, lucra la ceva anume și încercaseră să afle despre ce era vorba: mai întîi de la Victor, acum șeful cercetării din departamentul SUA, cunoscut sub numele de „K. Avery". Victor păstrase secretul cu sfințenie, pînă ce aflase că revista urma să prezinte pe prima pagină institutele „Louise Towers". Abia atunci „se lăsase convins" să dezvăluie numele cercetătorului din Zürich, care lucra la același „proiect secret", cu numele codificat de „AC3", și care se întîmpla să fie chiar fratele lui.

Și de data asta, Victor îl salvase, vînzîndu-i talentul către „K. Averbach", unde și el avansase încet și sigur, deși Jan îl prevenise adeseori despre riscurile dorinței excesive de promovare. Cu doi ani în urmă, Jan plecase din purgatoriul olandez al companiei „Vreinsdorf", unde fusese transferat de Benedict Towers, mutîndu-se în sediul din Zürich al trustului „Averbach". În prezent, se ocupa de noul departament de cosmetică și articole de toaletă, ba chiar apăruseră și cîteva comentarii în presă despre el.

Paulina Sygorski, frumoasa poloneză cu care se culcase de vreo cîteva ori în anul ce trecuse și care era mîna lui dreaptă în laborator, lipise cu grijă într-un album toate articolele decupate din reviste:

„Într-o zi, să le arăți și fratelui tău."

Lui Jan puțin îi păsa dacă Victor le va vedea sau nu. Victor știa foarte bine ce priceput era fratele său și că AC3-ul, proiectul la care lucra cu derivate ale vitaminei A, avea o evoluție promițătoare. Încă din anii '40 existase preocuparea

de-a folosi o vitamină atît de necesară pielii, însă abia de curînd — grație contribuției lui — părea să se întrezărească, în sfîrșit, o geană de lumină. Nutrea arzătoarea dorință ca într-o zi Louise să afle că omul care desfășura cea mai importantă muncă de cercetare din lume în privința îngrijirii pielii era chiar cel care — cu îngăduința ei — fusese înlăturat de către monstrul acela de Benedict Towers.

Louise nu era Ludmilla pentru care se perpelea în miez de noapte — din ură, nu din dragoste. Cel puțin așa încerca să se convingă — pe el însuși și pe Victor, mai mult ca să-i închidă gura, ori de cîte ori îl auzea abordînd subiectul lui predilect:

— De ce nu-ți faci și tu un rost, Jan? Însoară-te. Găsește pe cineva la care să te întorci seara acasă și care să se îngrijească de tine, așa cum îmi poartă mie de grijă Elise. Cred c-ai putea avea gusturi mai bune decît Paulina — dar nici ea nu-i de lepădat. Se poate și mai rău. Fata asta măcar știe să gătească.

Pe Jan nu-l preocupa problema însurătorii. Îi părea bine că fratele lui părea mulțumit de o căsnicie care lui i-ar fi scos peri albi înainte de vreme. Victor îi spusese că-și dorea o nevastă care să-i coase și să-i gătească, fără să mai aibă și „idei" — iar Elise corespundea întru totul descrierii. Însă lui nu-i trebuia așa ceva, și nici Paulinei, deși aluziile ei la o relație de durată deveniseră mult prea insistente ca să nu le mai ia în seamă. Necazul era că după primele luni de puternică atracție fizică, fata nu mai prezenta pentru el cine știe ce interes. Paulina nu fusese decît un alt substitut pentru Ludmilla, așa cum se întîmplase înaintea ei cu Ivy și cu Katherine. Oare s-ar fi plictisit și de Ludmilla, dacă în ziua aceea ar fi venit la el acasă? Și-ar fi pierdut orice interes pentru trupul ei, de îndată ce i-ar fi fost îngăduit să-l cunoască? Nu, cu siguranță că asta nu s-ar fi întîmplat niciodată. Ludmilla rămînea prima și ultima lui dragoste adevărată.

În drum spre laborator, se gîndi la un pretext ca să nu meargă la schi, la Engelberg, în weekend. Paulina îl bătea mereu la cap să iasă și ei la aer curat, însă de fapt voia să-l aibă numai pentru ea, departe de eprubete și de toate muncile care-l acaparau — derivatele vitaminei A, retinoidele, cei

mai uluitori compuși descoperiți în dermatologie în ultima sută de ani.

Cine-ar fi putut spune la ce rezultat aveau să ajungă cercetările sale? Și ce-ar fi dacă el s-ar dovedi descoperitorul unui tratament de prevenire a îmbătrînirii pielii? Dacă ar crea prima autentică cremă a tinereții? Atunci ce-ar mai avea de zis Louise?

Deși gravidă în luna a treia, Suzanne insistase să danseze twist la recepția dată de Benedict și Ludmilla în cel mai nou restaurant de lux new-yorkez, „The Four Seasons"[1], cu ocazia căsătoriei fratelui lui Benedict, care se hotărîse, în sfîrșit, să renunțe la burlăcie.

Benedict era încîntat că Suzanne încă nu arăta a femeie însărcinată, deși nu peste multă vreme, lumea va începe să-i țină socoteala. Nu servea la nimic să-i facă semne zvăpăiatei și încăpățînatei de fiică-sa, ca să înceteze cu țopăiala pe ringul de dans. Nici să-l atenționeze pe idiotul ăla de bărbatu-său, David Reemer, ca s-o convingă să se potolească. Așa cum își putuse da seama Benedict, martor al nenumăratelor lor certuri și încăierări, în casa soților Reemer fără îndoială cînta găina.

La cină, cînd Suzanne îi înștiințase pe el și pe Louise că intenționa să legalizeze legătura cu Reemer, fusese atît de naiv încît s-o întrebe de ce. Atunci fiică-sa îi dăduse răspunsul dinainte pregătit, calculat astfel încît s-o rănească pe Louise, pentru că flerul ei de Towers îi spusese că taică-său nu va fi nici întristat, nici furios. Sigur că nu, ce dracu'! Suzanne avea perfectă dreptate să-i vorbească astfel.

— Sînt însărcinată, tată, și din moment ce se pare că nu prea există șanse să ai alți moștenitori, cred că-i mai bine să mă grăbesc și să-ți ofer unul legitim, pînă nu e prea tîrziu. Cu puțin noroc, va fi primul tău nepot.

Benedict se încruntă, văzînd-o pe Louise tocmai în celălalt capăt al salonului, cuprinsă de frenezia ritmurilor la modă. Se învîrtea ca o adolescentă, cu fusta Oleg Cassini roată în

1 *The Four Seasons* (engl.) — Cele patru anotimpuri. (n.t.)

jurul trupului, dezvelindu-i picioarele incredibil de lungi. Lîngă ea dansa Charles, cu altă fată superbă — una din gemenele Sanford. Benedict o urmări pe Louise dansînd, pînă ce ea ajunse în fața lui Charles, iar partenerul ei în dreptul domnișoarei Sanford. Era o plăcere să-i privești, dar le ajungea cît dansaseră! Se strecură printre perechile de pe ring și se opri lîngă fiul său.

— Dacă-mi permiți, Charles...

În loc să se miște pe ritmul de twist, o strînse în brațe pe Louise și încercă un *quick step*. Zîmbind larg, ca să fie văzut de toată lumea, îi șopti printre dinți:

— Te faci de rîs! De cîte ori te fîțîi așa, îți arăți fundul! Potolește-te!

Ea încercă să se desprindă din strînsoare, ca să se întoarcă la masă, dar Benedict o reținu.

— Dansează mai departe, îi șuieră el, dar poartă-te ca o femeie de vîrsta ta. Lasă twistul pentru cei mai tineri.

Va să zică așa se purta Benedict astăzi! El nu-i mai adresă cuvîntul, dar jignirile usturătoare pe care le auzise fuseseră de-ajuns.

Cînd se întoarseră la masă, Marlene, soția lui Leonard, stătea singură, cu umerii aplecați, de parcă ar fi vrut să se ascundă. Louisei i se făcu milă. Nimeni nu știa mai bine decît ea ce înseamnă să pătrunzi în clanul Towers cel mare și tare. Leonard, singurul membru al familiei pe care aproape nimeni nu-l băga în seamă, fiind întotdeauna pus în umbră de Benedict, îi lăsase pe toți cu gura căscată, căsătorindu-se la patruzeci și cinci de ani, nu cu cineva din înalta societate, ci cu „o țărancă simplă", în vîrstă de douăzeci și opt de ani, care-l îngrijise cînd își rupsese piciorul la schi, în Colorado.

— Vino la mine, să luăm prînzul împreună, cînd te întorci din luna de miere! o invită Louise, într-o pornire de generozitate.

Marlene se îmbujoră.

— Oh, mi-ar face mare plăcere!

Vorbea lungind ușor vocalele. Louise, care încă mai făcea exerciții de pronunție, era fascinată. Se bucură să vadă că sub privirea ei, Marlene își îndreptase spatele. Poate că va învăța destul de repede „să se adapteze". Oricum, ea una avea de gînd s-o ajute pe cît îi stătea în putere.

În acel moment apăru Leonard, zîmbind cu gura la urechi, însoțit de un bărbat îndesat și negricios, pe care Louise îl recunoscu a fi Emilio Vicani, directorul sucursalei „Towers" din Italia. Văzu cum Benedict se luminează la față. La ora aceea, Vicani se număra printre angajații lui preferați, pentru că în anul ce trecuse, reușise să-i dubleze profiturile în zonă.

— Ți-o prezint pe soția mea, Marly! zise fericit Leonard. Marly, dumnealui este domnul Vicani, minunatul Emilio! Cel despre care ți-am povestit la spital că întotdeauna mă face să rîd. Ar fi trebuit să se facă actor, așa-i, Emilio?

— Ia loc, ia loc!

Benedict îi arătă italianului scaunul de lîngă Louise.

— Mă bucur c-ai venit și dumneata la nuntă.

Louise se sili să zîmbească. De parcă Vicani ar fi putut refuza invitația! Fusese o poruncă imperială, un fel de răsplată din partea lui Towers, pentru serviciile aduse de italian.

— Pun prinsoare c-ai fost surprins să afli că există măcar o singură fată virtuoasă care să-l suporte pe frate-meu, Leonard! continuă vesel Benedict, luîndu-și fratele pe după umeri.

— Ascultă, Len, tu ne-ai dovedit tuturor că omul nu trebuie niciodată să-și piardă speranța. Viața începe la patruzeci și cinci de ani, nu-i așa?

— *Gallina vecchia fa buon brodo*, zîmbi șăgalnic italianul.

— Asta ce înseamnă? întrebară deodată amîndoi frații.

Emilio făcu o plecăciune respectuoasă și răspunse:

— Găina bătrînă face zeama bună. E un proverb italian.

Șovăi o clipă, apoi adăugă:

— Asta se spune despre doamnele care-au trecut de o anumită vîrstă.

Toți trei bărbații izbucniră într-un rîs zgomotos.

— Pun mîna în foc c-așa e! clipi strengărește Benedict.

Se întoarse, arătînd spre Louise:

— Nu-i nici tînără, nici bătrînă, dar face exact zeama după care înnebunesc toți bărbații.

Louise simți că-i îngheață sîngele în vine. Vedea clar că Marlene se simțea stînjenită, neștiind dacă să rîdă și ea sau nu. N-avea nici cea mai mică idee ce să spună sau cum să reacționeze. Louise ar fi vrut să se ridice și să se ducă la

toaletă, unde să rămînă pînă ce va reuși să zîmbească fără s-o podidească lacrimile. Totuși, nu se clinti de pe scaun.

Acum Charles dansa chiar în dreptul mesei lor; o învîrtea pe domnișoara Sanford, rîzînd fericit, cu aerul unei vedete de cinema. Louise simți o strîngere de inimă. De parcă nu-i ajungeau necazurile ei! Tînjea să danseze, să se învîrtească împreună cu el, să rîdă fără grijă, fără să se prefacă de dragul convenienței, fără ascunzișuri — să-l aibă alături, ca de-atîtea ori la birou.

Își încleștă pumnii pe sub masă, auzind vorbele italianului:

— E foarte chipeș fiul dumneavoastră — și face treabă bună în companie. E necăsătorit, așa-i?

Benedict clătină din cap cu tristețe.

— Așa e, prietene. Se pare că bărbații din familia Towers sînt sortiți să se însoare tîrziu.

— Pot să vă întreb cîți ani are? Arată foarte tînăr.

— Chiar este tînăr.

Cuvintele îi scăpaseră fără voia ei. Benedict îi aruncă o privire cercetătoare.

— Soția mea e cam susceptibilă la glume ca ale dumitale, însă are dreptate. Charles e tînăr, ca și ea de altfel. Ce diferență e între voi? Cinci ani... sau poate șase?

— Charles s-a născut în 1930, vorbi Leonard, tacticos ca de obicei. Asta înseamnă că merge pe treizeci și unu de ani. Dar tu, Louise? Nu știu în ce an te-ai născut, draga mea.

Încercă un compliment stîngaci.

— Aș spune mai curînd că ești fără vîrstă.

Pe Benedict începea să-l plictisească această conversație, așa că interveni pe un ton autoritar:

— Nici o femeie frumoasă nu-și mărturisește vîrsta. De altfel, nici nu contează, decît dacă bărbatul caută o soție numai pentru că are nevoie de moștenitori.

Se răsuci pe scaun și strigă:

— Chelner, mai adu-ne niște șampanie!

Bineînțeles că discutase cu Louise, dînd cărțile pe față. De ce nu voia să-i facă un copil? De ce îl mințise? Relațiile dintre ei se schimbaseră de cînd Benedict descoperise pastilele anticoncepționale lăsate de Louise în camera de hotel din sudul Franței. Benedict nu luase legătura cu ea timp de aproape o săptămînă. Louise fusese înnebunită, fiindcă Charles,

iar mai apoi Suzanne și David Reemer, plecaseră de urgență pentru niște afaceri ale companiei, despre care nici măcar nu-și dăduseră silința să-i pomenească vreun cuvînt. Astfel rămăsese singură și timp de douăzeci și patru de ore încercase zadarnic să-l găsească pe Benedict. Cînd ajunsese duminică la Paris și nu-l întîlnise nici acolo, fusese încredințată că soțul ei e mort.

Trăise cea mai cumplită zi din viața ei. O chinuia remușcarea, cu gîndul la atracția ciudată și inexplicabilă pentru Charles, din timpul călătoriei la Grasse — un sentiment pe care se străduise să-l înăbușe și pe care nu reușea să-l înțeleagă. Răspunsurile evazive primite la sediul francez al companiei „Towers", atunci cînd încercase să dea de urma lui, tentativele stîngace ale funcționarului de-a o convinge că soțul ei nu pățise nimic — toate acestea o lămuriseră că absența aceasta nu era întîmplătoare, că i se servea o lecție și că se întîmplase ceva care le punea în pericol căsnicia.

Rămăsese la Paris, bolnavă și înfricoșată, fără a îndrăzni să părăsească hotelul. Apoi primise prin curier un bilet de avion pentru New York, însoțit de cîteva rînduri seci, prin care Benedict o înștiința că o așteaptă în apartamentul lor din Park Avenue.

Nu-i spusese pe unde umblase, și nici ea nu întrebase nimic. Benedict se purtase rece și distant, fără a se arăta mișcat de capitularea ei necondiționată. Louise îl rugase cu lacrimi în ochi s-o ierte, să-i mai îngăduie un scurt răgaz — cîteva săptămîni, cîteva luni — înainte de-a încerca să aibă un copil.

Deși probabil bănuia că Alexandra era implicată în toată povestea — de altfel, îi ceruse să renunțe la relația cu femeia în care găsise singura prietenă adevărată — Benedict nu-i reproșase doamnei Sanford că-i vorbise Louisei despre pilule, nici că o sfătuise să-și ia măsuri de precauție, dacă ținea să devină o personalitate de frunte a societății americane, în loc să se lege la cap cu copiii și cu gospodăria, așa cum pățise Honey.

Nu, nu era vina Alexandrei. Fusese hotărîrea Louisei. Alexandra n-ar fi reușit s-o convingă niciodată, dacă n-ar fi decis chiar ea — încă din ziua inaugurării institutului „Louise Towers" — că nu voia nici un fel de întreruperi, că nu-i trebuia nici sarcină, nici copii: nimic din ce risca să devină un obstacol în calea ridicării mult-visatului imperiu al frumuseții.

Louise încercase să se împace cu soarta: își spunea că probabil Dumnezeu nici nu voia să-i dăruiască un copil, din moment ce oricît de des făcuse dragoste, chiar și înainte de a lua pastila magică, totuși nu rămăsese niciodată însărcinată.

Confruntarea decisivă avusese loc în septembrie. Benedict nu se atinsese de ea nici atunci, nici după aceea. Deseori se întîmpla să nu vină acasă, fără a-i spune nici unde se ducea, nici unde fusese. Ea redusese la maximum vizitele la institute, lăsîndu-le în seama lui David Reemer. Își aștepta cuminte soțul, studiind ca altădată — însă nu teme alese de el, ca să se asigure că nu-l va face de rîs pe la petreceri. Acum n-o mai preocupau afacerile externe, dramaturgia franceză sau literatura engleză, ci manualele de chimie, vechi tratate despre corpul omenesc, despre piele, despre creier, în dorința de-a învăța cît mai multe despre piele. În tot acest timp, aștepta răbdătoare ca Benedict să redevină cel de odinioară și s-o ierte. Și iată că, în cele din urmă, minunea se întîmplase.

Cel puțin așa crezuse la început. Mai erau cîteva zile pînă la Sărbătoarea Recunoștinței[1]. Louise rămăsese în bibliotecă, simțindu-se la fel de singură și dezamăgită ca la începutul ședерii ei la Palm Beach, împreună cu Milos. Purta o rochie nouă, din casmir galben, croită pe trup, cu guler înalt, încheiat cu nasturi din perle. Îi amintea de puloverul galben pe care-l îmbrăcase cînd Benedict venise pentru prima oară în apartamentul ei din Londra. Dar cînd își aduse aminte cum făcuse dragoste cu Benedict, în locul lui revăzu chipul lui Charles: fiul și nu tatăl cel aspru și sever cu care trăia acum.

În noaptea aceea, Benedict o zărise stînd lîngă șemineul din bibliotecă, cu ochii închiși, cufundată în gînduri. O luase în brațe și-o dusese în dormitor, unde-i descheiase unul cîte unul nasturii, dezvelindu-i trupul cu gesturile blînde de odinioară.

Louise fusese în culmea fericirii, închipuindu-și că de-acum totul va fi ca înainte. Însă cînd rămăsese goală, se culcase lîngă ea, dîndu-i capul pe spate și forțînd-o să-l sărute pînă la orgasm, după care o lăsase tremurînd de dorință, fără a uita să-i precizeze că pe viitor tot așa se va întîmpla.

---

1 *Sărbătoarea Recunoștinței* — sărbătoare oficială din ultima joi a lunii noiembrie, în amintirea primilor coloniști din Massachusetts. (n.t.)

Pedeapsa nu ținuse mult, dar chiar și cînd era în brațele lui Benedict, simțindu-l adînc înlăuntrul ei, nu mai trăia senzația de siguranță pe care i-o oferea cîndva iubirea lui. Văzîndu-i dispoziția schimbătoare, nici ea nu mai știa cu certitudine ce sentimente avea față de soț. Căpătase niște automatisme de comportament, foarte atentă să nu-l nemulțumească, urmîndu-i cu strictețe indicațiile, atît acasă cît și la birou — la fel ca toată lumea. În același timp, avea din ce în ce mai mare nevoie de o consolare, de un confident, un prieten de încredere — ori ea nu se putea încrede în nimeni, decît în Charles.

În anul ce trecuse, cum devenea din ce în ce mai limpede că legătura Suzannei cu David Reemer lua o întorsătură serioasă, Louise ajunsese să se convingă că Charles era singurul dintre angajații companiei „Louise Towers" căruia îi putea vorbi fără teamă despre deciziile corporației și despre proiectele pe termen lung. Întrucît îl rănise adînc pe Benedict, el îi plătea polița, refuzînd orice discuție despre viitorul institutelor, deseori numite în presă «cea mai profitabilă secție cosmetică a companiei „Towers"».

— Deținem una dintre cele mai importante farmacii din lume, Lu! îi spusese Charles într-o zi, pe cînd serveau dejunul, la cîteva luni după căsătoria lui Leonard cu Marlene.

Călătoriseră împreună la Washington D.C. în aceeași dimineață, în căutarea unui teren pentru ceea ce familia numea „institutul Louise Towers de pe lîngă Casa Albă".

De cînd locuia aici familia Kennedy, orașul se umplusе de tineri — bărbați și femei — frumoși și plini de viață, iar institutul „Louise Towers" construit inițial nu mai putea face față cererii crescînde, așa cum o asigurase chiar Jacqueline Kennedy.

Luau masa la F. Street Club. Charles se înscrisese de curînd, iar Benedict fusese membru al clubului încă de pe vremea președintelui Truman.

— Cine stă în scaunul tatălui meu trebuie să ia toate deciziile finale. Mie mi se întîmplă să am insomnii numai cînd mă gîndesc cîte are el de rezolvat! Nu cred c-aș putea să fac același lucru! Uite, de pildă noi! Îți închipui că tata și-ar pierde vremea sărbătorind o tranzacție lipsită de importanță, ca cea pe care tocmai am încheiat-o azi?

Charles îi aruncă o privire timidă.

— Sincer să fiu, nu m-am așteptat să accepți propunerea mea de-a profita de noul statut de membru al Clubului, ca să servim o masă pe cinste.

— O meritam, Charlie. Noi nu luăm masa împreună niciodată. E o plăcere pentru mine.

Louise îl privi pe deasupra feței de masă imaculate și apretate, întrebîndu-se dacă el o considera numai soția tatălui său — ori poate pur și simplu, fondatoarea companiei „Louise Towers". De fapt, ce gîndea despre ea, dacă se gîndea cumva vreodată? Își dădea seama că între ei era numai o diferență de trei ani, șapte luni și nouă zile? Spre marea-i rușine, într-o zi se apucase să facă socoteala. Oare Charles observa cît era de fericită, stînd aici cu el, numai ei doi, gustînd din niște antricoate de miel cu nimic mai bune decît oricare altele? Era conștient de deosebirea dintre încordarea ei la New York și starea de bine pe care o trăia acum, alături de el?

Oftă în gînd. Probabil că nu, har Domnului!

În acea după-amiază, Benedict urma să se întoarcă tîrziu. Erau invitați la Casa Albă, la un dineu în onoarea președintelui Franței. Prezența lor avea să fie semnalată la rubrica mondenă a tuturor ziarelor.

«Domnul și doamna Benedict Towers, extrem de cunoscuți și apreciați...»

Cam așa vor scrie ziarele. Oricum, vor fi numai adjective elogioase, pentru că domnul și doamna Towers deveniseră unul din cele mai admirate, discutate și invidiate cupluri americane, făcînd parte din suita de la Camelot[1] a celor doi Kennedy. Cu toate acestea, Louise încă nu se hotărîse ce să îmbrace pentru ora 7 seara, cînd se va afla în centrul atenției. Îi păsase doar cum va arăta la întîlnirea cu Charles. Își împletise cu grijă părul, ridicîndu-l într-un coc prins în creștetul capului cu o agrafă verde de smarald, care se potrivea perfect cu gulerul și mînecile taiorului alb de in.

Încercă să se concentreze asupra cuvintelor lui Charles.

---

1 *Camelot* — numele palatului în care locuia legendarul rege Arthur. (n.t.)

— Te simți depășit uneori, Charlie? Asta vrei să spui? Ți se pare că Benedict așteaptă prea mult de la tine, în calitate de fiu și moștenitor?

El zîmbi în colțul gurii.

— Știi, Louise, mi se pare ciudat, dar îmi dau seama c-am început să stau de vorbă cu tine așa cum obișnuiam să discut cîndva cu Suzanne.

Șovăi, apoi se grăbi să adauge:

— Să nu-ți închipui cumva că mă plîng. Suzie e prea ocupată, acum cînd în curînd va fi mămică. Urmează cursurile alea despre nașterea naturală și alte aiureli de soiul ăsta...

O clipă, o privi atît de insistent încît Louise simți că-și pierde cumpătul. În același timp, își închipuia fericită că poate privirea aceea însemna ceva — ceva ce nu știau decît ei doi. Dar nu! Nu însemna nimic, pentru că Charles nici nu se gîndise să-i dea vreo semnificație.

— Nu mi-a trebuit mult pînă să înțeleg de ce dorea tata să te aibă lîngă el... De ce te-a luat de soție. Cred că tu ești motivul pentru care face tot ce face.

Rîse din nou — un rîs deschis și lipsit de griji.

— Tu îl menții tînăr...

Ce scumpe i-ar fi fost cîndva asemenea cuvinte! Acum, cînd știa ce se petrece cu căsnicia ei, se simțea o impostoare, o impostoare și-o nebună, rătăcind în căutarea imposibilului — un Benedict mai tînăr, mai atent și, în primul rînd, mai blînd — așa cum poate chiar fusese în tinerețea lui și așa cum era acum Charles, a cărui asemănare fizică cu tatăl lui era uluitoare.

Louise se străduia să-și păstreze surîsul înțelegător, în vreme ce Charles îi mărturisea visele și idealurile sale.

— Îmi place mult să lucrez cu tine, Louise. Îmi place cum îți merge mintea. Știu că ești pasionată de cosmetică, așa cum sînt și eu. De altfel, ți-am mai spus și altă dată, e singura branșă a companiei „Towers" unde mă simt în largul meu. Cred c-am început să înțeleg cîte ceva despre femei și despre grija pe care ele ar trebui s-o acorde înfățișării lor. Am învățat de la tine. Îmi place să mă ocup de planificarea producției, de prospectarea pieței, de eșantioanele de testare. Cred că tata nici nu-și dă seama cît mă pasionează astfel de lucruri. Poate de asta nici nu-i spun. Tu ești cea care mi-a arătat încotro să-mi canalizez energia.

Louise simți cum se îmbujorează de plăcere.

— Mă bucur nespus, Charlie. E ca... E un fel de dar... O gratificație.

— Gratificație?

O privi din nou, cercetător.

— Atunci ar trebui să primești în permanență astfel de gratificații, pentru tot ce-ai făcut și continui să faci cu produsele cosmetice.

Se foi stînjenit pe scaun.

— Sper că nu ești supărată fiindcă nu faci parte din consiliul de administrație.

Ezită cîteva secunde și adăugă:

— E adevărat că nici mama n-a fost membră în consiliu, dar ea n-a intrat în afaceri. Poate tu nu știi, însă nici bunica nu s-a ocupat de-așa ceva. Tata mi-a povestit de multe ori cum ideile ei au contribuit la ridicarea companiei, atunci cînd bunicul a pus afacerea pe roate — deși, desigur, nu în aceeași măsură în care a reușit s-o facă tata. Cînd am mai crescut, m-am gîndit adesea că bunica trebuie să fi suferit grozav văzînd cum bunicul îi numise pe cei cinci cumnați ai lui în consiliul de administrație, numai pentru că se însuraseră cu cine trebuia. Noroc că n-a avut și frați!

Un ospătar mai vîrstnic, cu alură de vechi servitor dintr-un conac englezesc, veni să-i întrebe pe un ton solemn dacă mai doreau și altceva înainte de desert, sau voiau să treacă direct la dulciuri.

— Poate și una și alta, adăugă el, zîmbind cu toată gura. Ce părere aveți, domnule Towers? Dar dumneavoastră, doamnă Towers?

Louise era conștientă că obrazul îi ardea ca focul. *„Domnul și doamna Towers"*. Clătină repede din cap.

— Numai cafea, dacă se poate.

Charles comandă ciuperci cu pîine prăjită și o bucată de brînză Stilton.

— Îmi permiteți să vă recomand și niște vin vechi de Porto, domnule Towers?

— Cu plăcere.

Cînd ospătarul dispăru ca să aducă comenzile, Louise și Charles pufniră amîndoi în rîs, ca niște conspiratori.

— Vin vechi de Porto după prînz? Cred c-o să-mi placă foarte mult să vin la Clubul ăsta, zise Charles. Mă simt ca la Londra. Dar despre ce vorbeam? Ah, da! Despre consiliu. Probabil știi că tata a avut întotdeauna discuții cu Norris pe tema asta. Bunicul a înființat compania ca o antrepriză privată, ca să împiedice accesul străinilor, dar pe vremea aia nu-și închipuia că afacerea va lua asemenea proporții!

Se rezemă de spătarul scaunului și începu să socotească pe degete.

— Ia să vedem... Cel puțin cincizeci de uzine în întreaga lume, zece centre de cercetare, mii de comiși voiajori și vînzători cu amănuntul. Știi tu, cei care merg pe la spitale și pe la cabinetele doctorilor, ca să le vîndă medicamente.

Louise încuviință din cap. Bineînțeles că știa tot ce-i povestea Charles. Totuși nu-l întrerupse, așteptînd să vadă unde voia s-ajungă. Deja bănuia ce avea de gînd să spună.

— La drept vorbind, cred că tata ar trebui să accepte în consiliu pe cineva de talia lui Norris. Anul trecut, cînd m-au primit pe mine, am încercat să deschid discuția, dar am fost pus la punct imediat... ceea ce înseamnă că minunea asta n-o să se întîmple niciodată. Cel puțin nu pînă cînd...

Charles nu-și duse gîndul pînă la capăt. Se lăsă o tăcere stînjenitoare, apoi vorbi tot el:

— Însă tu... tu ești o excepție fericită... Poate că într-o zi regulamentul se va schimba de dragul tău — de dragul celui mai valoros membru al familiei.

Louise sesiză că Charles nu se mai simțea în largul lui. Probabil regreta că abordase subiectul. Nu cumva o punea la încercare, ca apoi să-i povestească tatălui său reacția soției?

— Vreau să spun că nu se face gaură în cer dacă am vrea să vindem niște capital, vorbi el fără fereală. E o corporație de familie. Poate doar cu acordul tuturor membrilor consiliului. Ori tata nu va accepta nici în ruptul capului.

Louise simți că trebuia să pună capăt discuției.

— Nu mi-am dorit niciodată să intru în consiliu, Charlie dragă.

Spunea adevărul. Nici măcar nu-i trecuse prin minte așa ceva. Tot ce-și dorea era ca Benedict să nu schimbe nimic din

înțelegerea lor inițială, care data de la inaugurarea primului institut „Louise Towers", din Sixty-second Street.

„Sîntem asociați", spusese el. „Juma'-juma'. Talentul tău și banii mei."

Niciodată nu aflase de unde-i veneau banii: de la Benedict sau de la compania „Towers". Pentru ea era același lucru. De altfel, existau multe amănunte la care nu se gîndise niciodată: fusese neștiutoare și naivă.

Deși Charles era ultima persoană față de care să-și deschidă inima, Louise petrecea tot mai multe nopți cu ochii în tavan, întrebîndu-se care era adevărata situație financiară a institutelor „Louise Towers" după întoarcerea lui Benedict din război.

Louise știa că, în afara familiei, toți prietenii și cunoștințele lor își închipuiau că institutele le aparțineau în egală măsură ei și lui Benedict. Totuși, ea nu avea nici un control asupra finanțelor companiei „Louise Towers" și nu-i cunoștea nici măcar modul de organizare. Oare continua să fie o companie independentă?

Era convinsă că, inițial, Benedict considerase institutul „Louise Towers" un capriciu al soției — atitudine pe care ea nici nu încercase s-o combată. Acum își făcea reproșuri amare: înțelesese prea tîrziu c,ă de îndată ce sporiseră profiturile de pe urma vînzării parfumului *Revelation* și după ce David Reemer și Charles ajunseseră angajații ei, compania risca să fie înghițită de ruda ei atotputernică. Încă nu știa cum stăteau lucrurile, dar era decisă să afle. Și încă foarte curînd.

Îi era rușine — și pe bună dreptate — să mărturisească cuiva că nu primea salariu, beneficiind doar de un cont de cheltuieli nelimitat, precum și de ceea ce pînă de curînd considerase a fi o impresionantă gratificație — de ziua ei și de Crăciun. Îi venea să rîdă gîndindu-se ce fericită fusese să aibă propriul ei cont în bancă, toate operațiunile ajungînd pe biroul lui Benedict, astfel că ea nu mai trebuia să-și bată capul cu banii intrați sau ieșiți din acest cont. Cînd soldul scădea sub cinci mii de dolari, Benedict pur și simplu o înștiința că îi vărsa o nouă sumă. În realitate, se afla într-o totală dependență față de el, dar durase o veșnicie pînă să-și dea seama.

— Să știi că mă bucur din toată inima!

Louise tresări, auzindu-l cît de însuflețit vorbise.

Se bucura? Pentru ce? Ah, da, răspunsul ei la întrebarea în legătură cu consiliul. Nu-și putu stăpîni un zîmbet amuzat. Oricare i-ar fi fost sentimentele față de tînărul acesta chipeș, în clipa de față Louise era cît se poate de conștientă de trăsăturile moștenite de Charles de la familia Towers.

„Mă bucur din toată inima."

Parcă-l auzea pe Benedict, atunci cînd voia să pună punct unei discuții. Tonul lui Charles îi dădea a înțelege că el unul încetase să-și mai facă griji în privința atitudinii ei față de consiliu. Louise nu era născută Towers, și nici rudă de parte bărbătească prin alianță, astfel încît lui Charles i se părea firesc ca ea să nu ridice pretenții la consiliu.

— Ceea ce vreau să-ți spun e că nu știu dacă vreodată am să pot prelua compania de la tata, ca s-o conduc așa cum face el! continuă Charles, servindu-se cu niște brînză Stilton. Pur și simplu, simt că nu-s născut să țin în mînă un imperiu. Ori ce altceva e „Towers", dacă nu un blestemat de imperiu, cu mai multe zone, conduse de președinți capabili — de regulă, mai capabili decît mine! — toți așteptînd ca deciziile finale să fie luate de tronul imperial din New York City!

Văzînd că Louise continuă să tacă, se lăsă pe spate, sfredelind-o cu privirea, apoi zise:

— Să sperăm și să ne rugăm la Dumnezeu ca Suzanne să capete ceea ce-și dorește cel mai mult: un fiu. Ea e sigură că va avea un băiat, pentru că abdomenul e tuguiat în partea de jos, iar ăla mic lovește într-una cu piciorul, sau mai știu eu cu ce!

Louise îi întoarse zîmbetul.

— Vrei să spui că un nepot ar fi sortit din naștere să ia într-o zi locul tatălui tău?

— Întocmai. Să nu-ți închipui cumva că scumpa mea surioară nu și-a făcut și socoteala asta!

Charles își puse mîna pe brațul Louisei, cu un aer întristat:

— Să știi că n-am de gînd să vorbesc iarăși despre consiliu, dar trebuie să-ți spun că zilele astea îl vom primi în rîndurile noastre pe David Reemer, soțul Suzannei. Dar să nu-ți faci griji. David se va ocupa mai mult de partea tehnică

a afacerilor „Towers" — medicamente, nitrați de origine animală, adezivi naturali, pesticide și...

Cu obrazul îmbujorat de la vinul de Porto, Charles încercă să găsească încă un produs al companiei care să înceapă cu litera *p*. Dădu din mînă, fericit că-și amintise.

— Pesticide și explozivi plastici. Însă noi doi vom continua să ne simțim foarte bine împreună, ocupîndu-ne de produsele cosmetice „Louise Towers", care aduc atîtea profituri. Mie unul mi-ar face plăcere. Tie nu?

Christopher David Towers Reemer, în greutate de patru kilograme și jumătate, venise pe lume cu două săptămîni înainte de lansarea parfumului *Arabian Nights*[1] — primul parfum „Louise Towers" care beneficiase de o imensă publicitate.

La botezul fastuos, oficiat o lună mai tîrziu, Eugenia Sheppard reușise să obțină un interviu în exclusivitate, cu acordul departamentului de relații cu publicul din cadrul companiei „Towers". Astfel, deși nu participase la ceremonie, ziarista avusese prilejul să vorbească în mult-citita ei rubrică despre „flacoanele conținînd noul elixir *Louise Towers*, filigranate cu aur și avînd înscrisă pe ele data botezului, oferite tuturor femeilor invitate cu această ocazie, împreună cu cîte o porție din tortul de botez".

Ceea ce nu putuse să divulge — pentru că la vremea aceea nimeni, nici chiar oaspeții de vază — nu știa încă, era că data botezului fusese fixată în funcție de un alt eveniment.

Suzanne, încă plinuță datorită supra-alimentației din cursul sarcinii, nu-și mai încăpea în piele de mîndrie pentru fiul ei, pentru perlele dăruite de taică-său și pentru faptul că obținuse o victorie incontestabilă asupra Louisei. Acum, în calitate de amfitrioană, primea vizitele zecilor de prieteni și parteneri de afaceri, poftindu-i în salonul apartamentului din Park Avenue, unde crescuse.

— Vai, ce dulce e! Ce copilaș frumos!

— Lasă-mă să-l țin și eu, Suzanne!

---

1 *Arabian Nights* (engl.) — Nopți în Arabia. (n.t.)

— În locul tău, n-aș îndrăzni. Dă cumplit din picioare și se udă tot timpul.

Exclamațiile de încîntare se amestecau cu strigăte, hohote de rîs și vorbe de alint adresate bebelușului, în timp ce șampania curgea în valuri, turnată fără răgaz de către grijuliul Thorpe și cohorta lui de chelneri, școliți să fie cu ochii în patru. Cînd David Reemer protestă vehement față de descrierea făcută fiului său, bona cea severă — o nordică adusă din Anglia înainte de nașterea copilului — îl luă din brațele Suzannei, încercînd să se strecoare afară din salon.

— Unde poate doica să schimbe copilul? o întrebă David Reemer pe Louise, fără pic de jenă.

Ei îi veni să-l pălmuiască peste obrazul slab și arogant. Se stăpîni, prefăcîndu-se că nu-i observă impertinența, și-i făcu semn lui Thorpe.

— Te rog s-o conduci pe bonă în salonul cu trandafiri. Acolo va găsi tot ce-i trebuie.

Louise avea o durere de cap îngrozitoare, atît din cauza efortului de-a zîmbi neîncetat, ca o bună gazdă ce era, cît și a celor două interviuri pe care Benedict insistase să le acorde cîtorva reporteri reprezentînd puternica presă britanică; după acestea urmase unul cu corespondentul american al ziarului londonez *Daily Telegraph* și după o oră încă unul, cu redactorul rubricii pentru femei de la *The London Sunday Times*.

Pentru prima oară, un institut „Louise Towers" avea să fie deschis într-un magazin — și nu oricare, ci cel mai faimos magazin din lume, „Harrods" din Londra. Louise aflase vestea de la David Reemer, descoperind că Benedict îl trimisese la Londra, ca să negocieze afacerea.

Nu-i fusese greu să se înfățișeze ziariștilor așa cum o sfătuise Benedict.

„Să fii reținută, misterioasă, de parcă numai tu ai deține secretul frumuseții feminine."

Oricum, ar fi fost cu neputință să se arate entuziasmată de un proiect despre care *știa* atît de puțin. Situația asta trebuia să înceteze!

Aruncă o privire în jur, căutîndu-l din ochi pe Charles. Cînd ea primise vestea despre Harrods, tînărul se afla în Midwest, însă cu siguranță că știa cu ce scop plecase Reemer la Londra. De ce nu-i spusese și ei? Singura explicație era că

așa îi ceruse tatăl său. Louise trebuia să se lămurească, însă Charles se întorsese doar cu o zi înainte de botez, mîndru să ia parte la ceremonie în calitate de naș al lui Christopher.

Louise nu-l zărea nicăieri. Era prea multă învălmășeală. Apoi deodată, îi auzi vocea chiar lîngă ea. Era întors cu spatele. Louise nu-i putea vedea fața, dar îi ajunseră la urechi vorbele Suzannei:

— Nu-mi vine să cred că n-ai cunoscut-o niciodată pe Blythe. E surioara lui Maisie. Ei, nu chiar „surioară"... Nu mi-aș fi închipuit că din niște părinți doi la metru ar putea ieși o lungană ca asta... Zici că-i un vrej de fasole...

O tînără zveltă, cu părul blond-cenușiu, zîmbea vesel spre Suzanne, care continua să pălăvrăgească, spunînd vrute și nevrute. Louise ajunse lîngă ei chiar în clipa cînd Charles intervenea, pe un ton plin de reproș:

— Vrej de fasole! Nu-i frumos ce spui, Suzanne! Cred c-ai putea găsi cuvinte ceva mai potrivite. Am auzit de tine, Blythe, dar cred că pînă astăzi nu ne-am cunoscut.

Louise îi puse ușor mîna pe braț. Charles se răsuci spre ea, luminîndu-se dintr-o dată la față.

— Ah, iat-o și pe cea mai celebră femeie din familia noastră, Louise, soția tatălui meu. Louise Towers în persoană. Louise, ți-o prezint pe viitoarea campioană de pe Wimbledon, domnișoara Blythe Robertson.

Louise zîmbi din nou, așa cum se cuvenea din partea unei gazde, întrebîndu-se cum l-ar fi putut trage deoparte pe Charles pentru cîteva clipe, ca să discute despre „Harrods". Nu-i acordă nici o atenție fetei care-i fusese prezentată. Pentru ea era o tînără americană și atîta tot. Era plin salonul de ele: toate înalte, bronzate, cu tunsori și pieptănături fără cusur, cu manichiură ireproșabilă, cu dinți albi ca zăpada. Pe chipurile tuturor se citea educație, viață de lux, trai în aer liber și în condiții dintre cele mai bune. Louisei îi era silă de ușurința cu care tratau toate lucrurile de care aveau parte. Nu putea să nu-și aducă aminte de scrisorile sfîșietoare, prin care sora ei, Natașa, nu mai contenea cu mulțumirile pentru puținul pe care reușea să i-l trimită.

— Tot te mai antrenezi la Clubul Teach Tennant's din La Jolla, Blythe? întrrebă o altă blondă din cele care făcuseră cerc în jurul Suzannei.

— Sigur că da. Antrenamentul e o chestie permanentă.

— Am citit undeva că cei de la Teach sînt foarte exigenți. Chiar n-aveți nici o perioadă de răgaz? Și regimul lor alimentar, fără înghețată, fără Martini...

Blythe nu-și pierdea deloc buna-dispoziție.

— Cam așa ceva, dar să știi că nu-i prea greu.

— Voi doi ar trebui să vă cunoașteți mai îndeaproape, interveni Suzanne, privindu-l insistent pe Charles.

Blythe rîse ca de-o glumă bună și dădu să se îndepărteze. În aceeași clipă, spre uluirea Louisei, Charles spuse repede:

— Mi-ar face plăcere. Cît timp rămîi la New York, Blythe?

— Poate mai mult decît aș avea chef.

Louisei nu-i plăcu tonul rece și indiferent al fetei.

— Mi-am răsucit un tendon și, pentru moment, sînt sub supraveghere medicală. Peste cîteva zile trebuie să merg iarăși la control.

Louise ar fi vrut să țipe: „Nu, Charles, nu, oprește-te!" Dar el rîse și adăugă:

— Poate că ăsta-i și norocul meu. Ia spune, ești liberă diseară? Am putea lua cina împreună, ca să-ți mai odihnești tendonul. Am auzit că noul restaurant franțuzesc „La Grenouille"[1] nu-i rău deloc, cu toate că are un nume așa urît!

Suzanne chicoti.

— Blythe, grăbește-te să spui da înainte ca frate-meu să se răzgîndească. Nu face invitații prea des de cînd lucrează ca un sclav pentru mama mea vitregă!

Arătă din cap spre Louise, căreia nu-i scăpase nota de răutate din vorbele fetei.

— Să nu crezi un cuvînt din tot ce-ți spune! zise vesel Charles. Dacă stau să mă gîndesc, chiar s-ar putea s-avem un leac pentru tendonul dumitale, domnișoară Robertson. La urma urmei, Elizabeth Arden a creat crema *Eight-Hour* pentru tendoanele scumpelor ei iepe. Noi am putea realiza ceva cu mult mai bun. „Louise Towers" se preocupă de oameni, nu de animale, n-am dreptate, doamna mea?

Făcu cu ochiul, stengărește, spre Louise, și toți începură să rîdă. Spre groaza ei, Charles își strecură brațul pe sub cel al lui Blythe, încercînd s-o tragă departe de cercul format în

1 *La Grenouille* (fr.) — Broasca (n.t.)

jurul Suzannei. Se întoarse și-i făcu din nou cu ochiul Louisei peste umăr, fără a observa expresia ei încordată, apoi spuse:

— Hai să mergem undeva unde-i mai liniște, Blythe. Pe urmă, doctorul Towers de la institutul „Louise Towers" îți va prescrie un leac miraculos, care te va pune pe picioare.

Louise nici nu-și dădu seama cum reuși să supraviețuiască pînă la sfîșitul petrecerii. Simți un junghi în inimă văzîndu-i pe Charles și pe Blythe în bibliotecă, așezați pe canapeaua de lîngă fereastră și discutînd cu mare însuflețire. Curînd după aceea, amîndoi se strecurară afară din apartament.

„Nu-i nimic, n-are importanță", se consolă Louise. „E normal, a muncit atît de mult... Har Domnului, fata asta nu se deosebește cu nimic de sutele de femei cu care a avut de-a face, prietene și colege de-ale Suzannei, copii fidele ale ei, cu care se întîlnise ani și ani de zile, cu care probabil că se și culcase... Toate sînt la fel... Nici asta nu-i cu mult mai breaz㔅"

Și de altfel, ce-o privea pe ea? De ce-o durea atît de mult să-l vadă pe Charles în compania unei fete cu cel puțin zece ani mai tînără ca ea? Poate pentru că Benedict îi repeta cu insistență că nu mai era tînără? Cîndva Alexandra îi explicase că asta se întîmpla pentru că el se temea ca nu cumva Louise să devină din ce în ce mai conștientă de diferența de vîrstă dintre ei. Oare nu era geloasă pentru că ea nu avusese niciodată parte de un prieten tînăr și lipsit de griji, cu care să se întîlnească, să servească prînzul, că meargă să danseze? Sau poate gelozia ei avea o cauză mai profundă și mai gravă? N-ar fi știut să spună.

Cu două săptămîni înaintea festivității de inaugurare a institutului „Louise Towers" din Londra în incinta magazinului „Harrods", Benedict zbură la Washington împreună cu Charles, în noul avion Gulf Stream al companiei, pentru a participa la o ceremonie de la Casa Albă. Președintele Kennedy îi invitase la o recepție dată în onoarea cercetătoarei Frances Kelsey de la FDA, care urma să primească o medalie de onoare pentru ceea ce *Washington Post* numea „curajul și

devotamentul ei, pus în serviciul binelui public, prin prevenirea malformațiilor congenitale produse de Thalidomid la mii și mii de copii americani, în urma refuzului insistent de-a aproba vînzarea acestui medicament nociv în Statele Unite".

— Sîntem singurii invitați din afara Casei Albe, tată! șopti neliniștit Charles, în timp ce așteptau sosirea Președintelui. Nu văd pe nimeni din concurență, nici Eli Lilly, nici Pfizer, nici Squibb. Îți spun drept că nici nu mă surprinde. Mă și mir c-au poftit pe cineva din industria farmaceutică, eu toată reputația noastră fără cusur.

— Așa e, Charlie, numai că noi sîntem prieteni de familie. Asta nu înseamnă că afacerile noastre n-or să aibă cumplit de suferit de pe urma catastrofei întîmplate cu Thalidomid-ul.

Dintre invitați făcea parte și Audrey Walson, dar Benedict era convins că ea se va preface că nu-l cunoaște. Arăta excepțional, îmbrăcată într-un taior bleumarin, a cărui croială admirabilă îi sublinia fundul plat, pe care i-l știa atît de bine. Bănui că taiorul fusese cumpărat cu ultimul cec dăruit de el. Era singura cale de-a avea o înfățișare acceptabilă, dată fiind leafa mizerabilă de la FDA. Pe rever purta o mică broșă cu diamante, de forma unei bufnițe, pe care i-o oferise cu un an în urmă, în amintirea felului în care pronunța ea, lungind mult vocalele.

„Ca o bufniță", așa-i spusese atunci. „Ce tot scoți sunete din astea?"

Îi explicase că nu se putea abține.

„În primele zile, cînd am început... am început... să vin... mi-era atît de greu, încît îmi țineam respirația și cînd dădeam drumul la aer... suna așa!"

Pe Benedict răspunsul îl amuzase grozav, iar fundulețul ăla mic continua să-l excite, cu atît mai mult cu cît rareori își găsea timp să se ocupe de el.

Aștepta privirea furișă pe care știa că ea nu va întîrzia să i-o arunce și începu s-o măsoare din cap pînă în picioare, perfect indiferent, fără urmă de zîmbet. Era convins că Audrey spera s-o mai cheme la el într-o zi și că în clipa asta o treceau toate nădușelile. Probabil încerca să-și controleze respirația accelerată. Audrey își trecu ușor limba peste buze și-și duse ca din întîmplare degetul la broșa de diamante. Era un mesaj

limpede, dar Benedict încă nu se hotărîse. Privi în altă parte. N-avea de gînd să se mai uite la ea. Știa că-l va aștepta în apartamentul unde locuia, în caz că lui i-ar fi venit chef să facă dragoste.

Ceremonia dură puțin, dar se desfășură admirabil, condusă de frumosul Președinte, care după părerea lui Benedict, arăta mai tînăr și mai distins ca oricînd — deși purta pe umeri o povară grea, dat fiind pericolul crescînd al prezenței rușilor în Cuba.

— Am să pun poliția pe urmele voastre, băieți! i se adresă prietenește Președintele lui Benedict, în clipa cînd coborî printre oaspeți. E drept că Dumnezeu ne-a dăruit-o pe Frances Kelsey, ca să fie cu ochii pe ce se întîmplă în țara asta, dar trebuie să găsim și niște măsuri de protecția consumatorului, ca să nu mai fie nevoie să ne bizuim numai pe perspicacitatea cuiva anume. Ar fi ridicol! E necesar să dăm un decret, ca să vă împiedicăm pe voi ăștia cu medicamentele să zăpăciți cumpărătorii... Să vă obligăm să scrieți pe ambalaje numai și numai adevărul. Nu ești și dumneata de părerea asta, tinere Charles?

Emoționat, Charles nu reuși decît să se bîlbîie, așa că Benedict răspunse în locul lui.

— Domnule Președinte, sînt de acord că-i mare nevoie de astfel de măsuri pentru protecția cumpărătorilor, însă dacă vreodată aveți timp, mi-ar face mare plăcere să vă arăt cam la ce procedee de testare este supus un nou medicament de-al nostru, înainte de-a fi înaintat spre aprobare la FDA...

Dar Președintele deja își îndreptase atenția în altă parte.

Mai tîrziu, cînd plecă de la Casa Albă, Benedict îl zări pe senatorul Kefauver, care participase și el la ceremonie și-acum se pregătea să urce în mașină.

— E bucluc mare, fiule. După beleaua asta care a căzut pe capul nostru de cînd cu Thalidomid-ul, industria farmaceutică s-a ales cu prestigiul cam șifonat. Kefauver are toate șansele să-i fie acceptată legislația privind introducerea noilor medicamente. Și ăsta-i numai începutul. Domnul știe ce-o să-i mai trăsnească prin minte, ca să ne facă nouă zile fripte, iar Congresul va aproba orice propunere de-a lui.

Benedict se uită la ceas. Era prea devreme pentru cină. Ce-ar fi să-i facă o vizită micii lui bufnițe? Deși tonul Președintelui fusese vesel și glumeț, totuși se simțea neliniștit și încordat, ceea ce însemna că nu va reuși nici măcar să intre în erecție. Numai Louise... Își alungă gîndul, așa cum se străduia adeseori de la un timp încoace.

— Tu ce planuri ai, Charlie? Mie-mi mai rămîn cîteva lucruri de făcut aici, la Washington, dar ne-am putea întîlni să servim cina la F Street Club, după care ne întoarcem la New York. Printre altele, vreau să discutăm despre inaugurarea de la „Harrods" și despre cifrele de afaceri pentru *Arabian Nights*.

În timp ce așteptau mașina, observă că fiul său avea o figură de cîine bătut. Nu mai văzuse expresia asta pe chipul lui de foarte multă vreme, mai precis, de cînd începuse să lucreze la „Louise Towers". Demult, după moartea lui Honey, cînd Charles venise pentru prima oară la New York ca să-și ia în primire munca la compania de produse farmaceutice, remarcase că așa arăta în fiecare zi.

— Ce s-a întîmplat, Charlie?

Tonul lui fusese aspru. Nu se putea stăpîni. Întotdeauna vorbea cu asprime cînd îl frămînta problema copiilor săi. Ca și acum.

Mașina lor era a treia din cele aliniate în fața portalului Casei Albe.

— Nimic, tată... De fapt, aș avea să-ți spun ceva. Îmi pare rău, dar nu pot lua cina cu dumneata diseară.

— Ai o întîlnire la New York?

— Da.

— Și de ce faci așa o mutră? Foarte bine! În afară de asta mai e ceva?

Se urcară în mașină.

— Unde vrei să mergi? Bănuiesc că la National Airport. Ți-ai rezervat loc la avion?

— Da, tată. Oricum, mai e destul timp pînă la plecare. Dumneata la ce oră ai prima întîlnire?

La dracu' cu ea! Benedict își alungă definitiv gîndul de-a o vedea pe Audrey. Altă dată. Fără a-i pomeni fiului său că-și schimbase planurile în legătură cu șederea la Washington, se adresă șoferului:

— Sună-l pe Wes și spune-i că decolăm peste o oră.

Se răsuci către Charles.

— Ne întoarcem amîndoi cu Gulf Stream, iar tu ai să-mi povestești ce ai pe suflet.

Ochii i se umeziră ascultîndu-l pe Charles, care încerca să-i destăinuie ceea ce el ghicise de mult. Zburau pe deasupra capitalei, iar fiul său îi istorisea cea mai veche poveste din lume — o poveste de dragoste.

— Tată, știu că ți se pare o nebunie, dar tot ce pot să-ți spun e că a fost dragoste la prima vedere. Ne-am cunoscut la botezul lui Christopher, acum patru luni. În aceeași seară am invitat-o la cină și mi-am dat seama că m-am îndrăgostit. La fel și ea. E vorba de sora lui Maisie Robertson, Blythe. Maisie a fost colegă de cameră cu Suzanne la...

— Știu, știu. Suzanne mi-a spus și mie că, în sfîrșit, ți-ai găsit o fată pe potrivă.

— Ți-a spus?

De fapt, nu-i povestise nimic, ci doar îi pomenise în treacăt cît îi părea de bine că Charles se întîlnea cu o fată din lumea lor. Benedict era convins că-i o minciună gogonată, chiar dacă Suzanne nici măcar nu-și dădea seama. Ani la rînd, turnase atîtea gogoși despre Louise, încît probabil că nici nu mai știa cînd minte și cînd nu. Oricum, Benedict se bucură de vestea primită. Blythe Robertson era cît se poate de potrivită pentru a fi soția fiului și moștenitorului său.

— Vrei să te însori cu ea?

— Da, tată.

— Și ce-i rău în asta? Cred că-i o idee cît se poate de bună.

— E vorba de programul nostru.

— Ce vrei să spui? se încruntă Benedict.

— Nu pot să merg la Londra, la inaugurarea de la „Harrods": tocmai atunci are Blythe meci de tenis în America — cel mai important din viața ei. Iar dacă cîștigă, vor urma alte meciuri, care din nou nu vor corespunde cu programul

meu, așa că va trebui să găsim o dată care să ne convină la amîndoi. Tenisul e viața ei.

Charles tăcu, apoi reluă, cu glas șovăielnic:

— Ea nu-i ca celelalte fete. Nu-i trebuie o nuntă ca-n povești. Vrea să se mărite fără fast, ca să nu-și întrerupă antrenamentele.

— Cu alte cuvinte, ai și cerut-o în căsătorie, iar ea a acceptat?

— Sigur că da, asta n-a fost o problemă!...

Auzindu-l cu cîtă indiferență îi răspunsese, Benedict izbucni în rîs.

Charles îl privi nedumerit.

— Nu înțeleg ce ți se pare atît de caraghios.

— Nici nu poți să înțelegi.

Benedict sună, chemînd stewardul.

— Deschide, te rog, o sticlă de Krug.

Se aplecă spre fiul său, zîmbind bine-dispus.

— Las-o baltă cu „Louise Towers" și cu „Harrods", băiete. De ce nu fugi în lume cu iubita ta?

Charles simți că-i crește inima. Tatăl lui era la fel ca atunci cînd călătoriseră împreună la Londra și cînd îi mărturisise că o iubea pe Ludmilla. Doamne, era un veac de cînd nu se mai gîndise la Louise ca fiind una și aceeași cu Ludmilla! Taică-său redevenise prietenul și partenerul lui, care-l considera cîndva chiar un complice. Era tatăl de care deseori uita, păstrînd în minte imaginea bogatului om de afaceri, inteligent și întreprinzător, și mai presus de orice — șeful lui!

— Nu-i nevoie să fugim în lume. De altfel, cred că Blythe nici n-ar fi de acord. E... cum să-ți spun, e oarecum de modă veche... Însă eu sînt convins că i-ar place o nuntă simplă, mai ales că tatăl ei a murit anul trecut.

— Te-ai gîndit unde vrei să faci nunta?

— Da... În apartamentul lui Maisie, într-una din zilele dinaintea Sărbătorii Recunoștinței... Maisie are o situație foarte bună... e măritată cu fiul mijlociu al bancherului Parr Dobson. Au un aprtament elegant în Sutton Place. Pe urmă putem merge în casa familiei Parr Dobson din Hobe Sound, ca să ne petrecem acolo luna de miere, înainte ca Blythe să-și înceapă

turneul de tenis pe anul 1963. Asta înseamnă că n-am să ajung la Convenția californiană pentru medicamente și cosmetice, la care m-ai rugat să particip. Și dacă n-ai nimic împotrivă, ți-am spus că țin neapărat s-o însoțesc pe Blythe la meciul de deschidere a campionatelor SUA... Cu alte cuvinte, n-am cum lua parte nici la inaugurarea de la „Harrods".

Benedict îl lăsă pe Charles să vorbească despre angajamentele care trebuiau contramandate, despre turneul de tenis al lui Blythe. Cînd terminară sticla de Krug se aprinse și semnalul luminos de pe centura de siguranță, așa că-l binecuvîntă pe Charles și, aruncînd o privire în agenda lui personală, căzură amîndoi de acord ca nunta să aibă loc în noiembrie.

Ajungînd acasă, o găsi pe Louise stînd pe canapea, în bibliotecă, cu picioarele adunate sub ea. Îi zvîcni inima de bucurie. Era atît de frumoasă, părea atît de vulnerabilă și abia acum vedea limpede — atît de singură! Se îndepărtaseră mult unul de altul. Ea era de vină, pentru că-l minți se, iar el pentru că o pedepsise prea mult timp. Discuția despre dragoste, avută în avion cu Charles, îl copleșise de regrete, amintindu-i pasiunea devastatoare de odinioară pentru inocenta Ludmilla.

Benedict nu era obișnuit să-și piardă timpul. Se duse spre Louise și îngenunche lîngă canapea. Ea îl privi uimită — aproape speriată. Nu-l mira faptul. Îi dominase întreaga viață și știa că nici nu s-ar fi putut altfel. Avea însă nevoie și de dragostea ei, nu cu pistolul la tîmplă, ci de acea iubire totală și generoasă pe care i-o arătase la început.

— Ce-i cu tine? Credeam că nu te întorci astă-seară. S-a întîmplat ceva?

Vorbele ei îl înghețară. Exact aceleași cuvinte le auzea cîndva și de la Honey. În viața lui nu exista decît o singură iubire. Se folosise de Audrey Walson ca să-și mai aline durerea — și ca să-și facă o relație la FDA, cea mai importantă agenție pentru afacerile lui. Dar Audrey nu însemna nimic pentru el, în timp ce Louise însemna totul.

Acum, cînd fiul său era îndrăgostit și pe punctul de a-și lega viața de o femeie, Benedict înțelegea dintr-o dată ce mult suferea și cît o iubea pe Louise. Voia să reînceapă să trăiască alături de ea, la fel ca altă dată. O pedepsise timp de patru ani, fără să-și dea seama că, de fapt, se pedepsea el singur. Și cînd te gîndești că tocmai fiul său îl ajutase să vadă limpede!

— Nu s-a întîmplat nimic, iubito. Dimpotrivă, totul a revenit brusc la normal. Charles mi-a dat o lecție. Îți poți închipui așa ceva? Eu să primesc lecții de la fiul meu!

Louise îl privi neîncrezătoare. În ochii negri și adînci Benedict citi că ea se aștepta la ce-i mai rău.

— Am fost prea dur cu tine. Dar am de gînd să îndrept lucrurile.

Acum ochii ei înotau în lacrimi, dar continua să tacă, fără a face vreo mișcare.

Dintr-o dată, se simți obosit și-și culcă fruntea în poala Louisei:

— Charlie e îndrăgostit, murmură el. Ascultîndu-l, am înțeles că încă te iubesc ca un nebun, deși în ultimii ani am încercat să-mi înăbuș sentimentele, de cînd... de cînd m-ai dezamăgit atît de rău. Dar nu mai vreau să vorbim despre asta.

Continuă, fără să poată vedea expresia așternută pe chipul Louisei:

— Da, în cele din urmă fiul meu s-a îndrăgostit. Iubește o fată cu care se potrivește perfect, așa cum și tu ești femeia potrivită pentru mine.

Simți încordarea din trupul Louisei și zîmbi, închipuindu-și că era reacția la faptul că el își deschisese sufletul, mărturisindu-i cît de mult o iubește.

— E vorba de Blythe Robertson, o tînără speranță a tenisului american — sora mai mică a lui Maisie, prietena Suzannei. Se căsătoresc în noiembrie, acasă la Maisie. Bietul Charles! Își făcea probleme, nu cumva să mă supăr că nu poate veni la Londra, pentru inaugurarea de la „Harrods". Vrea să rămînă la New York, ca s-o încurajeze pe Blythe la primul ei meci în campionatul Statelor Unite...

Benedict continuă să vorbească, retrăind în gînd discuția cu Charles. Rămăsese cu fruntea culcată pe genunchii Louisei, fără să-i poată vedea chipul.

Ar fi fost același lucru.

NATAȘA

Praga, 1965

«Scumpa mea Ludmilla, am vești grozave pentru tine...»

Natașa azvîrli furioasă pixul care refuza să mai scrie. Încercă să-l umezească puțin cu vîrful limbii, dar fără rezultat. Pieter o prevenise că nu va reuși prea curînd să șterpelească altul de la Primărie, pentru că începuseră din nou să țină socoteala articolelor de papetărie.

Incidentul cu pixul îi stricase cheful. Aprinse o țigară — știind prea bine că n-avea voie să fumeze — și coborî în mica grădină acoperită, unde un măr singuratic își scutura floarea pe țiglele roșietice de sub el. Era gravidă în luna a treia, dar arăta ca de luna a șasea, fiindcă făcuse o pasiune pentru rulourile cu frișcă — singura specialitate praghezâ care, printr-o minune, încă se mai putea găsi în cofetării.

Curînd Pieter, soțul ei iubit, se va întoarce acasă de la slujba lui ucigător de plicticoasă. Va urca scările pînă în cămăruța lor de la mansardă, pe care avuseseră nemaipomenitul noroc s-o obțină la un an după căsătorie. Pieter era de-aceeași părere cu Natașa că probabil Ludmilla reușise cumva să mituiască pe vreun funcționar corupt de la spațiul locativ. De altfel, sub noul ei nume — Louise Towers — Ludmilla devenise un motiv de mîndrie națională pentru toată Cehoslovacia.

Locuința lor se afla în Mala Strana, chiar lîngă castelul Hradcany — sediul jalnicului guvern ceh. Cît și-ar fi dorit Natașa să pună o bombă la castel și să-l arunce în aer, odată cu Partidul comunist, care nu era altceva decît o anexă a Moscovei!

Ei (întotdeauna se referea la guvern numindu-l „ei") erau vinovați că Pieter nu căpăta nici o avansare, fiindu-i interzis accesul la universitate. Acum era tîntuit într-o slujbă fără perspective, unde nu făcea nimic altceva toată ziua decît să lipească timbre. Totul se întîmplase pentru că taică-său spusese în gura mare — ba chiar făcuse închisoare pentru asta — că citise cărțile lui Kafka, la vremea aceea interzise. Oricum, măcar Pieter nu fusese silit să spele geamuri, ca vărul lui, licențiat în filologie și vorbind șase limbi străine.

Natașa trase cîteva fumuri din țigară, deși Pieter o rugase să nu fumeze, din cauza copilului, apoi intră în casă să caute alt pix, ca să-și termine scrisoarea pentru sora ei cea binecunoscută în toată lumea.

Din răspunsul destul de rezervat al Ludmillei la scrisoarea în care-i anunța căsătoria cu Pieter, Natașa sesizase că soră-sa nu era chiar atît de încîntată pe cît se așteptase ea să fie la auzul vestii că reușiseră să strîngă bani de nuntă. Bănuia că exista o legătură între reacția Ludmillei și cea a maică-sii, care nici ea nu se bucurase chiar din cale-afară, deși se ferea să recunoască. Probabil doamna Sukova scrisese în America, dîndu-și cu părerea că Natașa ar fi putut face o partidă mai bună.

Se duse încet să se așeze la umbra mărului, încercînd să-și imagineze figura Ludmillei cînd va afla că e mătușă. De regulă, dura mult timp pînă ce scrisorile ajungeau în America. Spera ca măcar aceasta din urmă să sosească la timp, astfel ca Ludmilla să primească vestea înainte de nașterea copilului. Voia să se asigure că sora ei îi împărtășea bucuria. Într-un fel, dorea să-i dea a înțelege că nu era cazul să-i plîngă de milă și că făcuse bine măritîndu-se cu Pieter.

Începu să roadă capătul pixului, gîndindu-se cum ar putea exprima mai bine în cuvinte bucuria de-a purta în pîntece copilul lui Pieter, de-a scăpa de salonul de cosmetică și de-a trăi împreună cu soțul ei, într-o căsuță nu prea mare dar frumoasă, cu un petec de grădină, unde florile de măr se scuturau acum ca niște confetti.

La cinci și jumătate sosi acasă Pieter. Natașa așezase masa sub măr, așternînd pe masa ruginită o față de masă peticită dar curată. Pregătise mîncarea lui preferată: două bucățele de brînză, murături, două felii de salam, mai mult grăsime decît carne. De altfel, nici nu prea avea cum să schimbe meniul. Cu excepția ocazionalelor pachete de la Ludmilla, alimentele erau din ce în ce mai greu de procurat. Pe masă se afla și scrisoarea pentru America. Plicul, lipit și timbrat, era gata să-și înceapă călătoria peste ocean, spre țara oamenilor liberi.

— I-ai spus surorii tale cît ești de fericită, pisicuto? o întrebă Pieter, ciufulindu-i părul.

Terminase de mîncat și-acum Natașa i se așezase pe genunchi.

— Nu, i-am spus că mă bați și că mă ții încuiată în dulap, îl necăji ea.

Pieter se încruntă ușor.

— Sper că nu.

Natașa rîse voioasă. Bietul Pieter, întotdeauna o lua în serios. De asta îi și făcea plăcere să-l necăjească. Maică-sa considera că lipsa lui de umor dovedea și lipsă de inteligență, dar Natașa era de altă părere. Pieter o iubea atît de mult încît nu putea vorbi în glumă despre căsnicia lor.

— Fii serios, sigur că nu i-am spus așa! I-am povestit că te porți cu mine de parc-aș fi o prințesă. Mă ții în puf și mă hrănești cu rulouri cu frișcă.

Pieter nu-i răspunse.

— Petr Chramostova a fost dat afară! zise el pe neașteptate.

Vorbise cu glas obosit, mutîndu-o pe Natașa de pe un genunchi pe altul.

Ea făcu ochii mari. Petr era unul din directorii lui Pieter — un bărbat frumos și plăcut la vorbă, care o admira sincer — unul din puținii membri de partid pe care îi simpatiza. Într-o seară îl invitaseră la cină, iar el se arătase curios și interesat de imensul succes al Ludmillei în Statele Unite.

— Dar de ce? Ce s-a întîmplat?

— A fost transferat încă de săptămîna trecută, dar eu n-am știut. Se pare că a împărțit niște pamflete sau cam așa

ceva. Azi am auzit c-a fost trimis să lucreze în mina de cărbuni, la Bratislava.

Pieter oftă din adîncul inimii. Munca în uzină era pedeapsa dată de regulă profesorilor şi intelectualilor cehi care refuzau să se supună. Pe ascuns circula zvonul că viaţa în subteran nu era atît de grea pe cît s-ar fi crezut. Lăsînd deoparte praful de cărbune pe care-l inhalau tot timpul, oamenii n-aveau prea mult de lucru şi cum nici paza nu era prea severă, le rămînea adesea timp să scrie, să cugete sau să mai schimbe o vorbă cu alţi opozanţi ai guvernului.

Nataşa înlănţui gîtul lui Pieter cu amîndouă mîinile.

— Vai Pieter, nu-mi place deloc ce-mi spui. Mi-e tare frică. Nu mai poţi fi sigur de nimic. Dacă vreodată ţi s-ar întîmpla ceva, să ştii că aş muri.

Tînărul începu s-o legene în braţe, ca pe un copil.

— Ai să vezi că n-o să mi se întîmple nimic. Eu sînt un nimeni. Şi nici nu fac gălăgie. Linişteşte-te.

Privi pe deasupra capului Nataşei, la noaptea care se lăsa şi la luminile care începeau să se aprindă pe cupolele şi clopotniţele de sub ei.

— Doamne, cît e de frumos... Cît e de frumos... murmură el.

Ochii Nataşei rătăceau dincolo de rîu, unde scînteile electrice de la firele de tramvai dansau în întuneric ca nişte licurici.

— Şi totuşi, cît e de urît! Oare vom ajunge vreodată să fim liberi?

Era o întrebare retorică, pe care şi-o puneau de-atîtea ori, fără ca vreunul din ei să poată da răspunsul.

Pieter oftă din nou.

— Ar fi unele semne. În Politburo există nişte oameni care cred c-ar putea aduce nişte schimbări...

— Nu vezi ce s-a-ntîmplat în Ungaria, cînd Nagy a încercat să aplice reforma? Noi abia acum începem să înţelegem de ce l-au lichidat. Ori după cît se spune, în prezent situaţia e mai proastă ca oricînd. Şi la Budapesta, şi-n alte părţi.

— Nu poate fi mai rău decît aici, zise Pieter, sărutînd-o pe obraz. Ţi-a îngheţat năsucul. Hai în casă.

Îşi petrecu braţul pe după mijlocul ei şi-o conduse pînă în salonaş. Aici o aşeză cu picioarele pe un taburet, îi aduse pastila de calciu şi deschise aparatul de radio, ca să asculte nişte muzică de Smetana[1]. Radioul, care aparţinuse cîndva părinţilor lui, le fusese oferit ca dar de nuntă. În timp ce ascultau, Pieter începu să despletească părul castaniu-roşcat al Nataşei, mîngîind-o pe cap, în vreme ce ea îşi culcase tîmpla pe umărul lui,

Pe la opt şi jumătate, Pieter spălă vasele, aşa cum făcea în fiecare seară, şi pregăti cafeaua pe care urma să i-o aducă la pat Nataşei a doua zi, înainte de-a pleca la lucru. Apoi se duse în dormitor, unde aprinse lampa şi dădu deoparte cuvertura groasă de pe pat.

— E ora de culcare, frumoasa mea! o chemă el, ca de fiecare dată.

Nataşa, care de la o vreme moţăia aproape tot timpul, se ridică în picioare şi, căscînd cu poftă, începu să se dezbrace. În casă nu aveau decît un singur dulap, chiar lîngă uşa de la intrare, aşa că ea îşi ţinea hainele aici, iar Pieter şi le atîrna într-un cuier de modă veche, din colţul dormitorului.

Răsuflă uşurată cînd îşi scoase fusta şi pantalonaşii groşi, de bumbac. În oglinda cea înaltă, pe care o luase din casa părintească, se vedea imaginea unui pîntece alb şi tuguiat.

— Vai de mine, m-am făcut cît o casă! se văicări ea. Nu ştiu cum de poţi să te mai uiţi la mine — cu atît mai puţin să mă iubeşti. Curînd n-am să-mi mai văd nici degetele de la picioare.

Oftă din greu, cu un aer de autocompătimire.

— Şi cînd te gîndeşti c-am vrut cîndva să fiu primă balerină!

Îşi cuprinse burta cu amîndouă mîinile.

Pieter nu-şi luase nici o clipă ochii de la tînăra lui soţie. Nataşa zîmbi văzîndu-l că se ridică şi porneşte către ea. Fusese convinsă că aşa va face. El îngenunche şi începu să-i sărute cu patimă pîntecele diform.

— De tine nu mă satur niciodată.

Îşi lipi buzele de părul fin de pe pubis şi începu s-o sărute.

---

1. *Bedrich Smetana* — compozitor ceh (1824—1884), autorul operei *Mireasa vîndută* şi al poemului simfonic *Vltava*. (n.t.)

— Nu, Pieter! rîse ea, fără a opune prea mare rezistență.

El continuă s-o sărute și ea începu să respire precipitat, lăsîndu-se pe spate, cu capul sprijinit de perete și cu degetele înfipte în părul lui. Curînd scoase un țipăt de plăcere și, în timp ce mîinile lui îi frămîntau sînii plini și rotunzi, se lăsă pradă unui orgasm lung și răscolitor.

Chiar înainte de întrunirea consiliului de administrație, Benedict îi dăduse de știre Suzannei că urma să le anunțe tuturor rezultatele pozitive ale unui studiu de prospectare, avînd drept scop transformarea domeniului familial de la Palm Beach în prima stațiune de tratament „Louise Towers".

Suzanne îl asculta cu gîndul dus în altă parte. În dimineața respectivă avusese unele discuții cu bona, iar în timpul ședinței abia se putuse concentra asupra problemelor companiei — mai ales atunci cînd taică-său îl rugase pe unchiul Leonard să le dea tuturor vestea cea bună, despre noua pilulă contra poftei de mîncare: Temperate[1].

Leonard avea un mod de-a vorbi atît de monoton și plicticos, încît pînă să ajungă el să spună că pastilele depășiseră cu mult cifra de vînzare anticipată pentru primele trei luni, gîndurile Suzannei deja zburaseră în cu totul altă parte.

Atmosfera se mai învioră puțin cînd soțul ei, de curînd numit în consiliul de administrație, fu rugat să facă o comparație între Temperate și toate celelalte medicamente de slăbit existente pe piața americană.

— Tocmai am primit următoarea statistică. În prezent în Statele Unite se cheltuiesc anual șaizeci de milioane de dolari pe medicamente de slăbit — dublu față de sumele înregistrate în urmă cu cinci ani. Preocuparea actuală a americanilor de-a se menține în formă se reflectă în succesul fără precedent al unei gospodine din Queens — Jean Neditch — care acum doi ani a pus bazele „Organizației de supraveghere a greutății". Am putea avea în vedere și achiziționarea acestei antreprize, însă în primul rînd trebuie să decidem ce avantaje ar obține

1 *Temperate* — Cumpătare (n.t.).

departamentul „Louise Towers" de pe urma acestei noi forme de căutare a fericirii la americani. Eu consider...

Suzanne era atît de mîndră de primul discurs al lui David în calitate de membru al consiliului, încît abia cînd luă cuvîntul tatăl ei înțelese că tocmai succesul extraordinar al pastilei Temperate fusese de fapt motivul studiului de prospectare pentru Palm Beach.

În timp ce Benedict analiza inestimabila valoare a produsului din punct de vedere al relațiilor cu publicul — deși financiar vorbind, profiturile rămîneau destul de mici — dînd ca exemplu Maine Chance Spas, deschisă de Elizabeth Arden în Maine vara și în Phoenix pe timpul iernii, Suzanne își dădu sema cu oroare ce avea să se întîmple.

— La anul nici n-ai să mai recunoști casa în care mi-am petrecut iarna atîția ani de zile! i se plînse ea lui Maisie, în timp ce serveau prînzul. Vara asta o vor goli de tot mobilierul, apoi o vor extinde și va ajunge un palat în care se vor răsfăța cucoane parvenite și obeze. Ah, Maisie, copiii mei nu vor ști niciodată ce înseamnă vacanțele de iarnă în plin soare, de care am avut parte eu și Charlie.

Maisie încercă s-o consoleze.

— Draga mea, trebuie să recunoști și tu că nimeni din familie n-a mai dat pe la Palm Beach de cînd... de cînd cu accidentul mamei tale. Dacă ți-s atît de dragi locurile acelea — continuă ea, cu același glas blînd și liniștitor — de ce nu-ți cumperi tu o vilă acolo?

Suzanne se scuturâ, cuprinsă parcă de friguri.

— Nici vorbă. Începînd de anul viitor, numele de Towers va avea la Palm Beach doar o valoare publicitară.

Îi dădură lacrimile de furie.

— Nici nu suport să mă gîndesc! se răsti ea. Închipuiește-ți-le pe grăsanele alea cu păr albastru și doldora de bijuterii, făcînd masaj la noi în grădină, bălăcindu-se în piscina noastră, dormind în dormitoarele în care am dormit și noi! Pur și simplu, nu suport! Cred că biata mama se răsucește în mormînt!

Ca s-o mai îmbuneze, Benedict îi îngădui lui David s-o ducă într-o scurtă vacanță, „departe de toți și de toate", la Lyford Cay, un colț de rai de pe insula Nassau, arhipelagul

Bahamas, unde paza strașnică de la poartă nu permitea accesul nimănui care să nu fi fost măcar milionar.

— Puțină odihnă o să-ți prindă bine! îi spuse el Suzannei, cu un aer vinovat.

Oare-i părea bine Suzannei să plece din apartamentul ei de cincisprezece camere, din Fifth Avenue? Să scape de grija celor cinci angajați, printre care doica de origine nordică și îngrijitoarea ei, o portoricană, a cărei prezență devenise necesară de cînd venise pe lume și Fiona, la mai puțin de un an după frățiorul ei, Christopher?

— Nu! decretă David Reemer.

Era roșu ca racul, de prea mult stat la soare, și foarte nervos după o zi proastă pe terenul de golf din Lyford Cay.

— Nimic nu-ți place, nimic nu-ți convine! Am dreptate, Suzanne? Astăzi ce naiba mai ai de cîrtit?

— Nimic, nimic! Tu n-ai să înțelegi niciodată ce simt eu pentru casa din Palm Beach. De fapt, tu și Louise sînteți de vină că vila noastră va ajunge sanatoriu!

Chiar și cînd David n-o băga în seamă, Suzanne știa cum să se facă ascultată.

— Dacă tot sîntem aici, am să vorbesc cu Harold Christy despre insula aia pe care vrea s-o vîndă: Moat Cay. E prea frumos ca să fie adevărat.

David Reemer își ridică brațele spre cer, cuprins de disperare.

— Ai să-ți dai sufletul de plictiseală după nici două zile. Numai la gîndul ăsta îmi vine să vărs!

— Chiar azi am discutat cu Maisie, îl întrerupse Suzanne, de parcă nici nu l-ar fi auzit. E de acord să intre și ea în combinație . Am încercat să dau de Blythe, dar ca de obicei nu era acasă, și nici n-am găsit la ei pe careva în stare să transmită un mesaj. Charlie e plecat din nou la Paris. Mă și întreb cînd mai stau ăștia doi împreună! Nu-i de mirare că Blythe nu mai rămîne însărcinată, cînd ei abia dacă se regulează o dată pe lună!

— Ah, mai tacă-ți fleanca! Începi să mă scoți din minți! Am s-ajung să cred că ești obsedată! Chiar nu putem avea nici o discuție fără să folosești cuvîntul ăsta? E...

Dar Suzanne nu se lăsă.

— Ba tu să taci! Ascultă, am făcut o listă. M-am gîndit că dacă ne adunăm aici mai mulți tipi de gașcă, atunci și copiii noștri ar putea crește împreună, într-un anturaj ca lumea, cu prieteni de familie bună... Măcar în vacanțe...

Înainte de întoarcerea acasă, Suzanne cumpărase Moat Cay, deși David o avertizase în repetate rînduri că, în realitate, era vorba de Remote Cay. Primul lucru pe care-l făcu de îndată ce ajunse în New York fu să-l întrebe pe taică-său dacă i-ar place să-și construiască o vilă în complexul de locuințe Towers-Reemer.

Moartea părea să-i fi redus și mai mult dimensiunile, și-așa miniaturale. Era o păpușică delicată, îmbrăcată într-o jachetă împodobită cu mărgele, despre care ziarele aveau să scrie că fusese creată de Yves Saint-Laurent. Avea degetele încărcate de inelele cu rubine și smaralde, pe care Louise și le amintea atît de bine.

Stătea lîngă catafalcul Helenei Rubinstein, abia înghițîndu-și lacrimile, cu ochii plînși ascunși sub lentilele unor ochelari negri. Trăsăturile Doamnei plecate în neființă erau la fel de nobile și ferme, iar pielea complet lipsită de riduri lucea, transparentă, sub un strat subțire de pudră trandafirie.

Louise clipi, ca să-și îndepărteze lacrimile. Parcă-i auzea și-acum vocea răgușită, care uneori reușea să fie atît de prietenoasă.

„— Îți juh, chiah de-ah fi să thăiesc o sută de ani, și tot n-aș întîini o alifie mai bună ca a mea! Uite, dă-ți puțin pe piele. Spune dhept, nu-i dumnezeiască?"

Ei bine, doamna Rubinstein aproape reușise să atingă suta, iar pielea ei era cu adevărat dumnezeiască!

Mii de oameni se perindaseră la Campbell's Funeral Home din New York, în cele două zile de cînd aici fusese expus corpul neînsufleţit al „Reginei frumuseţii". Deşi nevoită să se întoarcă dintr-o călătorie de afaceri în California mai curînd decît prevăzuse, Louise simţise totuşi imboldul să vină. Şi pînă în clipa de faţă, nu-şi putuse explica de ce.

Bătrîna nu încetase s-o critice public încă de la inaugurarea primului institut „Louise Towers", cu aproape unsprezece ani în urmă. O acuzase de tot soiul de crime, afirmînd că-i furase formulele şi personalul (numai cea de-a doua învinuire era adevărată) şi că „o imitase identic, în gînd, faptă şi vohbă". Refuzase toate invitaţiile adresate de Louise şi Benedict. Le păstrase ranchiună pînă la ultima suflare, însă Louise îşi dădea seama că nu şi-ar fi iertat niciodată de n-ar fi venit să-şi ia rămas-bun de la femeia care-i arătase calea spre descoperirea adevăratei ei identităţi.

Îşi spunea că fără Helena Rubinstein, s-ar fi lăsat antrenată de pasiunea lui Benedict, acceptînd să-i devină amantă, iar cum s-ar fi sfîrşit toate astea nici nu îndrăznea să se gîndească. Fără ucenicia făcută la *Helena Rubinstein*, n-ar fi avut tăria să refuze propunerea pe care i-o făcuse Benedict la Londra. Aşa însă, îi devenise nu numai soţie, dar după un început spectaculos, parteneră într-o afacere care, pe zi ce trecea, devenea la fel de importantă şi puternică în întreaga lume ca şi imperiul Rubinstein.

Printre nenumăratele chipuri din capelă i se păru că zăreşte figura cunoscută a unui om pe care deseori îşi dorise să-l revadă, ca să-i ceară iertare, deşi ştia că nu va putea reînvia prietenia lor de altădată. Să fi fost oare chiar Jan?

Cu inima bătînd să-i spargă pieptul, se strecură prin mulţime, pînă în locul unde i se păruse că l-a văzut pe Jan Feiner. Tot felul de necunoscuţi, cunoştinţe şi asociaţi, o opreau la fiecare pas, adresîndu-i obişnuitele şi inutilele amabilităţi, vrînd să afle cum resimţea moartea Helenei Rubinstein şi motivele pentru care se afla acolo. Cel în care crezuse că-l recunoaşte pe Jan era acum în celălalt capăt al încăperii.

— Jan, tu eşti? Jan... Jan...

Glasul ei se pierdu în zumzetul vocilor din jur. Omul se întoarse să discute cu cineva. Era *chiar* Jan. Îşi flutură mîna

cu disperare, ca să-i atragă atenţia, dar degeaba. Era limpede că n-o văzuse şi acum se pregătea să plece.

Citise de curînd că în prezent Jan Feiner candida pentru un post de conducere la „K. Avery". În ultimii ani, îşi cîştigase un renume binemeritat pentru munca depusă în domeniul îngrijirii pielii.

Louise nu-i pomenise nimic lui Benedict, pentru că după cîte îşi putea da seama, soţul ei încă mai suferea de acea stranie gelozie care-l determinase să-l transfere pe Jan în Olanda, cu ani în urmă. Acum Benedict nu mai avea cum să-l atingă, însă nu mai exista nici şansa de-a regăsi prietenia lor de odinioară — chiar şi dacă cele două companii nu s-ar fi aflat la concurenţă. Fratele lui Jan, Victor, şi el director la „K. Avery", nu pierdea nici o ocazie de-a o denigra pe Louise Towers, în presă şi în public. Ea ştia că Victor o antipatizase din prima clipă, ajungînd să urască şi compania căreia Benedict îi îngăduise să-i dea propriul nume.

Louise se hotărî să-l sune pe Jan la K. Avery, dacă nu în ziua aceea, atunci în cursul săptămînii. Ţinea să-i ureze succes şi să-l felicite pentru realizările lui de pînă atunci. Spera că vor putea avea o discuţie agreabilă şi civilizată. Ar putea chiar risca să-l vadă, măcar cîteva minute, ca să-i spună cît se bucura pentru incredibilul lui succes. Jurase să nu-i mai ascundă nimic lui Benedict, însă aceasta era o situaţie specială. Îi datora lui Jan o explicaţie, trebuia neapărat să-l facă să înţeleagă că îi va fi recunoscătoare toată viaţa, nu numai pentru că *Revelation* fusese piatra de temelie pe care se ridicase întreaga ei companie, ci în primul rînd, pentru că-i dăduse speranţă şi curaj în zilele triste de la Londra.

Chiar Benedict îi telefonase în California, ca să-i anunţe moartea Helenei Rubinstein. Dar — ţinuse el să precizeze, aşa cum îi stătea în fire — această veste era numai unul din motivele pentru care o sunase.

„Compania *Rubinstein* obţine un profit mondial de aproape o sută de milioane, dar pînă să ajungă aici, au trebuit să treacă şapte decenii. Noi ne aflăm deja pe drumul bun, iubito, şi-abia intrăm în cel de-al doilea deceniu", îi spusese el fericit. „Tu ştii că odinioară mă bătea gîndul să cumpăr compania asta, dar acum avem şi noi o astfel de mină de aur, ridicată prin munca noastră. Ia zi, ce părere ai de ranch-ul pe

care-l vinde star-ul ăla de cinema? E cam mizerabil, dar Suzanne și David mi-au spus că tipul care-a asanat mlaștinile de lîngă Nassau și Lyford Cay ar putea face același lucru și pe terenul nostru. Îmi surîde ideea unor stațiuni *«Louise Towers»* pe ambele maluri — una de vară, una de iarnă."

„Cred că-s prea multe dealuri împrejur. Deși e încă primăvară, parcă lipsește aerul", răspunsese Louise. „Vara ar putea fi de-a dreptul înăbușitor. Poate-ar trebui să ne gîndim la un loc cu climă mai răcoroasă, în contrast cu Florida. Bine-ar fi fost la Maine, dar acolo s-a instalat deja Elizabeth Arden. Ar mai rămîne Colorado, sau Vermont, sau undeva în apropiere de New York — în Connecticut. Dacă ne-am hotărî pentru Colorado, am putea ține deschis în permanență, iar în timpul iernii ar figura în program și schiul, pentru cei care preferă zăpada în locul soarelui."

El îi acorda acum o atenție deosebită, ceea ce nu făcuse niciodată. Iar Louise avea grijă ca Benedict să nu aibă niciciînd motiv de îndoială că gîndurile soției nu s-ar fi îndreptat numai spre el.

Iată de ce sugerase — iar Benedict fusese imediat de acord — ca Charles să conducă departamentul internațional „Louise Towers", scutind-o pe ea de nenumăratele deplasări pe care le implica un astfel de post. Cu nici un chip nu-l putea lipsi pe Benedict de prezența ei atîta timp. Charles făcea o treabă minunată, deși, din păcate, călătoriile nu fuseseră prea favorabile căsniciei lui.

„Cam scîrțîie ceva în Paradis", o prevenise Benedict de Paști, cînd Blythe nu-și făcuse apariția la tradiționalul dejun festiv oferit de compania de produse farmaceutice „Towers".

Masa se ținea la sediul companiei și era un eveniment anual la care Benedict făcea o donație substanțială pentru spitalele orașului. Urma apoi căutarea ouălor[1] în Central Park. Prezența era obligatorie pentru toți membrii familiei. Așadar veniseră Suzanne și David, însoțiți de cei doi copii — Christopher (căruia acum i se spunea Kick) și Fiona; Leonard și Marlene, cu drăgălașa și durdulia lor Zoe, apoi tot felul de veri, bone, servitori... și Charles.

1 În original *Egg Hunt* — obicei american din a doua zi de Paști, cînd copiii caută ouă presupuse a fi fost aduse și ascunse de iepuraș. (n.t.)

Pe la ora patru, după ce toată lumea (mai mult sau mai puțin trează) plecase, tînărul rămăsese să discute între patru ochi cu tatăl său, căruia nu-i fusese greu să-l convingă să se întoarcă în apartamentul din Park Avenue, la un pahar de coniac din stocul personal al lui Benedict. Louise se abținuse să rostească numele lui Blythe. Benedict chiar o complimentase pentru felul în care se pricepuse să-i ridice moralul lui Charles, făcîndu-l să-și uite necazurile conjugale; apoi tînărul urcase, clătinîndu-se, în limuzina companiei, care-l dusese acasă, pe la șapte și jumătate.

Se străduia în continuare să-i schimbe gîndurile. Și azi îl rugase s-o însoțească în trista ei peregrinare. Iar acum, ieșind din lift — frumoasă, palidă și tristă — îl zărise pe Charles așteptînd-o la intrarea principală de la Campbell.

— Nu știam c-ai ținut atît de mult la ea, zise încetișor tînărul, de îndată ce mașina se puse în mișcare.

Louise își scoase ochelarii și el văzu ceea e puțini muritori avuseseră ocazia să vadă: ochii scăldați în lacrimi ai Louisei Towers.

Nici Charles nu arăta prea bine. Slăbise mult, dar era mai frumos ca oricînd: o copie a tatălui său, însă cu mult mai blînd, mai tandru și mai tînăr. O privi pe Louise cu afecțiune și înțelegere, închipuindu-și că lacrimile ei erau pentru bătrîna din sicriu. Numai că Louise nu plîngea doar pentru Doamna, ci și pentru ea însăși. De fapt, era același lucru. Ori de cîte ori se găsea singură cu Charles — ceea ce nu-și îngăduia prea des — simțea aceeași pornire nebunească de a-și pune capul pe umărul lui, uitînd de orice altceva pe lume. Ardea de dorința ca aceste brațe tinere s-o strîngă cu putere. Ar fi vrut... N-avea curajul să recunoască nici măcar în gînd ce-ar fi vrut.

Își puse mîna înmănușată într-a lui, zicînd:

— Pînă azi nici eu nu mi-am dat seama cît am ținut la ea. Dar ce regret mai mult e că niciodată nu mi-a dat voie să-mi arăt recunoștința.

Rămase uimită auzind rîsul lui Charles. La fel o mira și cînd Benedict începea să rîdă fără ca ea să-i poată înțelege motivele.

— Iartă-mă, Louise, nu m-am putut abține. De fapt, mă întrebam cum ai fi vrut ca doamna Rubinstein să-ți accepte

mulțumirile, cînd tu i-ai luat cei mai mulți clienți? N-avea de ce să-ți fie recunoscătoare și e clar că nu avea nevoie nici de recunoștința *ta*.

Charles clătină din cap, cu mirare.

— Iată ce te deosebește pe tine de restul lumii. Tu nu gîndești la fel ca toți ceilalți. Cred că nici măcar nu-ți dai seama ce importantă ai devenit pentru toate femeile din lume. Helena Rubinstein a murit cu convingerea că Louise Towers devenise un real pericol pentru compania ei. Sînt sigur că nu trecea o zi fără să se gîndească la tine.

— Dar *tu*, tu te gîndești la mine?

Cum de-i scăpaseră astfel de vorbe? Poate pentru că azi era atît de vulnerabilă, după ce se reîntîlnise cu amintirile dureroase ale trecutului.

Charles nu spuse nimic din ce-ar fi vrut ea să audă.

— Dacă mă gîndesc? Glumești! Muncesc ca un nebun pentru *Louise Towers* — pentru femeia și compania cu același nume.

O strînse ușor de mînă.

— Tu însemni foarte mult pentru mine. I-am spus și tatei...

Înghiți în sec ca un copil.

— De Paști i-am spus tatei ce mult mi-aș fi dorit și eu o căsnicie ca a voastră și cît de nenorocit mă simt.

Ridică ochii spre ea, deznădăjduit.

— Dacă nu ți-a povestit tata, cred că știi de la Suzanne. Blythe vrea să divorțăm.

Dădu drumul mîinii ei și rămase cu privirea în gol, cu buzele strînse într-un zîmbet amar.

— Ea dă vina pe „Louise Towers"... Spune că nici o căsnicie n-ar putea supraviețui unei agende de călătorie ca a mea. Dar nu-i decît un pretext. De fapt, a întîlnit un alt bărbat, tot jucător de tenis, un dobitoc și-un încrezut...

În următoarele luni, aceste cuvinte aveau să-i revină Louisei în minte pînă la obsesie. Deocamdată spuse doar atît:

— Și-acum, ce-ai de gînd să faci?

— Nici nu știu. Tata spune să nu renunț la ea dacă totuși o iubesc... Cică să plecăm undeva o lună-două, dacă vreau să-mi salvez căsnicia.

— Și tu vrei?

— Tocmai asta-i buba. Nu știu nici eu. Cînd nu sîntem împreună, mi-e dor de ea. O doresc... O doresc nebunește...

Louise ar fi vrut să țipe la el să tacă. Nu suporta să-l audă rostind astfel de vorbe. Dar se stăpîni și rămase țeapănă și nemișcată, sperînd că el va înțelege că nu era cazul să mai continue. Dar Charles nu observă nimic.

— Pe urmă... ori de cîte ori ne întîlnim, amîndoi sîntem atît de nervoși! Cred că aproape ne urîm unul pe altul! Uneori aș vrea să pun capăt întregii povești, o dată pentru totdeauna.

Își luă capul în mîini și adăugă, cu lacrimi în glas, articulînd cu greu cuvintele:

— Nu vreau s-o pierd, dar cred că nu mai putem trăi împreună.

— De ce nu pleci tu singur undeva, pentru cîteva zile? Să uiți de toate grijile, să chibzuiești ce-i mai bine să faci.

În timp ce vorbea, Louise se gîndea în sinea ei că Charles n-o iubea pe Blythe. Îl durea orgoliul lui rănit. Nu se potriveau deloc unul cu altul. Ea era complet lipsită de sensibilitate, o interesase numai să intre în familia Towers. Nu-i fusese soție decît cu numele, mereu plecată la cîte un meci de tenis, deși nici aici nu reușise mare lucru.

— Nu... Am încercat și asta... Ba chiar...

Charles se lăsă pe spate, cu ochii închiși.

— N-ar trebui să-ți povestesc toate astea, dar să știi că am ajuns chiar să mă culc cu altă femeie... una pe care am cunoscut-o la schi, în februarie, după încheierea acordului de cercetare de la Geneva. A fost una din rarele ocazii cînd Blythe a mers cu mine într-o călătorie de afaceri. Tot atunci am aflat și despre tipul ei, jucătorul de tenis. Mi-am pierdut mințile, îmi venea să-l omor! Pe el sau pe oricare altul! Am lăsat-o pe Blythe la hotel și m-am dus în sătucul acela din Alpi, unde... unde pur și simplu m-am culcat cu prima fată care mi-a ieșit în cale.

Își pierduse mințile? Dar și ea simțea că-și pierde mințile ascultîndu-l. Se culcase cu cineva... uite-așa... cu prima fată care-i ieșise în cale. Mașina se opri în fața sediului companiei „Towers". Louise uitase de ședința pentru probleme de dezvoltare-cercetare, la care promisese că va asista, din moment ce tot se întorsese la New York. Se simțea secătuită de

puteri, bolnavă, mai conștientă ca oricînd de diferența dintre imaginile pe care ea și Charles și le făceau unul despre altul.

Și de parcă ar fi vrut să adauge și ultima picătură, Charles încheie, zîmbind amar:

— Iartă-mă, mamă! Sînt convins că te-am șocat, dar să știi că numai cît mi-am deschis sufletul față de tine și uite că respir mai ușurat.

Porniră spre intrare, dar Charles se opri în loc, privind la ceas.

— Am să urmez sfatul tatei. Știu unde-o pot găsi pe Blythe la ora asta. Mă duc la ea, ca să vedem o dată pentru totdeauna dacă mai e vreo șansă să rămînem împreună.

— Bine, Charles, dar...

El n-o mai ascultă. Se întoarse brusc și începu să alerge spre Park Avenue.

Louise se îndreptă spre birourile conducerii companiei „Louise Towers". Parcă era în transă.

— Să nu mă deranjeze nimeni, îi spuse ea secretarei, chiar cînd fata o anunța că domnul Reemer venise și dorea să înceapă ședința.

Închise ușa și se rezemă de ea, silindu-se să nu plîngă. Ce se întîmpla? Avea tot ce și-ar fi putut dori. Benedict o iubea și-i acorda aceeași încredere ca la început. Era mîndră de dragostea lui, mîndră de a-i fi soție și decisă să devină urmașa doamnei Rubinstein — prima autoritate mondială în materie de frumusețe. Și totuși, iată că rîvnea la ceva ce nu putea — și nici nu trebuia să încerce — să obțină: fiul ei vitreg.

Oare era sortită autodistrugerii? Exista vreun psihiatru la New York, în care să se încreadă și care s-o lămurească ce se petrecea în mintea ei?

Nu cumva era îndrăgostită de această versiune mai tînără a lui Benedict? Ori poate, ca toate femeile din lume, se afla în căutarea unui mijloc de a-și prelungi tinerețea — sau ce mai rămînea din ea? Își dorea un Benedict mai tînăr? Dacă da, atunci de ce? Sotul ei era încă viril, la fel de pretențios și exigent ca întotdeauna.

Se duse clătinîndu-se pînă la birou — o piesă de o rară frumusețe, sculptată dintr-un singur bloc de marmură de Carrara de culoarea ambrei. Benedict insistase să nu-și îngrămădească pe el hîrtii și scrisori — așa cum era el silit să

facă. Îi spusese că un birou liber reprezenta omul aflat la comandă. Subordonații aduceau hîrtiile numai atunci cînd șeful dorea să le vadă — nicidecum mai înainte. Dezordinea de pe un birou trimitea cu gîndul la o minte împrăștiată, o incapacitate de concentrare asupra problemelor esențiale, care trebuiau să-l preocupe pe director ori de cîte ori rămînea singur. Îi repetase de nenumărate ori că atunci cînd venea într-una din rarele lui vizite la „Louise Towers", dorea să vadă numai superbele ornamente din carapace de broască țestoasă, comandate special pentru ea — un fel de set de birou, frumos ca o sculptură.

Una dintre statuete reprezenta un bust de femeie. Între sînii ei rotunzi se găsea o scrisoare, pe care secretara știa că trebuie să i-o lase aici, orice-ar fi spus Benedict. Scrisoarea sosise de la Praga, de la sora ei, Natașa.

Cu cinci etaje mai sus, în sala directorilor companiei de produse farmaceutice „Towers", Norris tocmai prezentase președintelui un raport îngrijorător, privind evoluția proiectului AC3, al firmei „K. Averbach".

— Feiner ăsta e blestemul nostru, sau mai curînd, ar fi vorba de două blesteme — el și frate-său: unul la Zürich, altul aici. Amîndoi au testat eficacitatea formulei AC3 în tratarea psoriazisului la douăsprezece centre medicale din lume și sînt convinși că tretinoina, una din cele mai active derivate ale vitaminei A, împiedică acumularea de celule epiteliale în porii feței, ceea ce reprezintă un remediu contra acneei. Ei bine, flăcăii noștri din Alpi stau cu sufletul la gură, știind care-i stadiul cercetărilor cu acid retinoic aici, în Pensylvania.

Norris lăsă pe biroul șefului raportul întocmit de unul din principalii defectivi particulari ai companiei. Benedict citi numai primele două pagini, apoi formă un număr pe telefonul lui direct. Se rezemă de spătarul fotoliului, așteptînd cu nerăbdare o întîlnire pe care tot el avea s-o aranjeze, savurînd dinainte momentul, de parcă ar fi fost vorba de o masă bună la Lutèce sau de o havană tare și parfumată.

— Audrey, vulpe mică, unde te-ai ascuns de mine?

Tonul lui fusese vesel și glumeț. Știa că Audrey îi va fi recunoscătoare pentru această mîncițună sfruntată. De săptămîni întregi nu-i dăduse nici un semn de viață. Nu se întîlniseră de peste cinci luni. Iar ceea ce Audrey habar n-avea era că Benedict nu se gîndea la ea nici o clipă, decît poate cînd avea nevoie de vreo informație despre FDA — ca și acum.

Audrey nu lăsă să-i scape ocazia de-a juca rolul vînatului și nu pe cel al vînătorului.

— Mă bucur că te-aud, Ben.

Știa că el detestă diminutivul, dar își închipui că astfel își putea demonstra indiferența și independența.

Benedict lăsă deoparte amabilitățile de rigoare și trecu la subiect. Pentru informațiile de care avea nevoie, era silit să accepte o întîlnire.

— Joi am treburi la Washington. Dacă dau eu șampania, te ocupi tu de pateul de ficat?

Tăcerea de la celălalt capăt al firului nu-l neliniști. Era convins că ea va renunța la orice alt program — cu excepția vreunei ședințe FDA — pentru a veni să-l vadă.

— Ce zici?

Intenționase ca întrebarea lui să sune a ultimatum.

— Ar fi mai bine vineri.

— Dacă vineri urmează după joi, atunci mă poți avea și vineri. Pe la 9.30, bine?

La început, Audrey nu înțelese.

— Nouă dimineața? rîse ea stînjenită.

— Nu, Audrey. Nouă seara. Joi seara.

— Am să pun șampania la rece, adăugă ea cu glas nesigur.

— Vezi să nu mai răcești și altceva...

Evident, Jan o văzuse pe Louise. Într-un fel spărase, în alt fel se temuse că o va întîlni la Campbell's Funeral Home. Cînd ea ridicase brațul ca să-i atragă atenția, el avusese o reacție involuntară, ca substanțele chimice dintr-o eprubetă.

Fără să-și dea seama ce face, se întorsese și plecase, leoarcă de transpirație. De-abia cînd ajunsese în Madison Avenue, fără să observe semafoarele și atrăgîndu-și înjurăturile celorlalți, înțelesese ce se petrecuse.

Fusese un prilej excepțional: o întîlnire întîmplătoare cu dușmanul, în cea mai importantă zi din întreaga lui carieră. Curînd vor scrie și ziarele. Dar el avusese ocazia să-i spună în față Louisei că în anul următor va fi readus în Statele Unite în calitate de director al sucursalei americane a companiei „K. Averbach", care se dezvolta vertiginos. La paisprezece ani după ce Louise și Benedict Towers îi arătaseră ce părere aveau despre el, trimițîndu-l „în spatele frontului" și exilîndu-l într-un post fără perspective, tocmai în Olanda, iată că se întorcea la New York, nu numai ca președinte al unei mari companii, dar și cu o misiune specială.

Desigur, știrea nu fusese anunțată în presă, dar Jan primise mînă liberă să achiziționeze sau să creeze o companie de cosmetică. Iar în ceea ce-l privea pe el, era decis să-și consacre întreaga viață pentru a lăsa în umbră „Louise Towers, Inc.", întrecînd-o în inteligență și profituri, depășind-o din toate punctele de vedere.

Și iată că scăpase ocazia! Însă în timp ce se oprise să bea o cafea tare, își spusese că în fond, era același lucru. Șmecheră cum era — și încă frumoasă de-ți lua ochii! — Louise l-ar fi tras de limbă, făcîndu-l să spună mai mult decît era nevoie. Curînd drumurile lor se vor întîlni, într-o lume în care el nu va întîrzia să devină un jucător de seamă. Era nerăbdător să înceapă lupta.

Benedict întîrziase, ajungînd la locuința lui Audrey mult mai tîrziu decît intenționase. La F Street Club întîlnise cîțiva senatori cu care era în relații foarte bune și încercase să afle de la ei ce se întîmpla de fapt în Vietnam. Audrey era furioasă, dar el nu se tulbură cîtuși de puțin. Curînd va avea grijă și de asta. Totul făcea parte dintr-un joc. Nu era viața lui reală. În viața reală exista Louise și era decis să nu mai uite asta niciodată.

— E aproape zece jumătate.

— Îmi pare rău, am fost reținut cu treburi importante.

Audrey purta o pijama vaporoasă, de culoarea pielii, și cînd stătea în dreptul luminii, părea să nu mai aibă nimic pe dedesubt. Poate că nici n-avea. În cazul acesta, făcea o greșeală. Îi spusese din capul locului că ceea ce-i stîrnea lui dorința era tocmai misterul.

Ea se aplecă să toarne șampania. Benedict trimisese în cursul zilei cîteva sticle de Dom Perignon. Mătasea subțire se lipise de fesele ei mici. Benedict se hotărî să renunțe la orice alintări sau alt gen de pregătire. La dracu' cu misterul! Cu cît termina mai curînd, cu-atît mai repede va afla informațiile pentru care venise.

— Ia vino-ncoa, vulpito!

Ea întoarse capul, furioasă și îmbufnată. Benedict ținea în mînă un colier. Părea de aur. Chiar era de aur!

— Oh, Benedict!

— Luna viitoare e ziua ta, așa-i? Ei, ai de gînd să fii o fată bună și să nu mă mai necăjești atît?

Pe chipul lui Audrey se citea nehotărîrea. Oare ea trebuia să facă primul pas sau era mai bine să aștepte, exact atîta timp cît se cuvine unei femei singure, de vîrsta ei, înainte de-a comite un gest irevocabil? Îl dorea, e adevărat. Îl dorea cu disperare, dar... Benedict oftă în sinea lui, plictisit dinainte de scena pe care trebuia s-o joace, ca s-o asigure că n-o considera „una din alea".

Era o proastă! O proastă care oricît ar fi dat în brînci muncind la agenție, n-avea niciodată să promoveze în ierarhie. Îi lipsea scînteia, imaginația, ba chiar și curajul necesar pentru a-și croi drum în jungla afacerilor. Era exact genul de funcționar pe care îl disprețuia: capabil, prompt și destul de isteț, dar care se oprea la linia de sosire, incapabil să mai parcurgă o singură milă, decisivă pentru a stabili un nou record. Cu toate acestea, deși știa dinainte ce urma să spună și să facă Audrey, Benedict avea de gînd s-o tolereze. Era singura persoană de încredere la FDA — ceea ce făcea din ea o proastă cu oarecare utilitate practică.

Audrey aduse cupele de șampanie pînă la canapeaua pe care se așezase el. Ciocniră amîndoi. Benedict nu-și lua ochii de la ea, îndemnînd-o să bea.

— Apleacă-te!

Îi prinse colierul la gît.

— Du-te și uită-te în oglindă. Pe urmă, adu sticla aia încoace!

Treizeci de minute mai tîrziu, Audrey băuse jumătate de sticlă de Dom Perignon, în timp ce Benedict abia își muiase buzele în băutură.

Își desfăcu nodul la cravată, stînd cu picioarele pe măsuța de lîngă canapea, și-și petrecu brațul pe după umerii ei înguști, cu aerul cuiva care lasă deoparte problemele și truda zilnică a unei agende excesiv de încărcate. Fără prea mari eforturi, îi zugrăvi o imagine a vieții lui cotidiene, exact așa cum își dorea și ea să audă, explicîndu-i — deși cumva mai evaziv — care erau motivele pentru care nu puteau să se întîlnească mai des: multă muncă, multe călătorii, o viață agitată acasă, lîngă Louise Towers — o femeie ambițioasă ca un bărbat, dacă nu chiar de două ori pe atît.

Pînă la miezul nopții se golise și cea de-a doua sticlă de șampanie, iar fruntea frumoasă a lui Benedict se odihnea în poala lui Audrey. Ea era în culmea încîntării: reușise să-l facă pe marele Benedict Towers să se simtă atît de relaxat încît să-i împărtășească unele din frămîntările și problemele lui. Ce uluiți ar fi șefii ei să știe cîtă putere avea asupra unuia din cei mai importanți industriași din țară! Tremura de dorință ca el s-o ia în pat — îl aștepta de-atîta timp, își închipuise că nu va mai trăi clipa asta niciodată — dar oricît îl dorea, îi făcea o imensă plăcere doar să stea cu el și nimic mai mult... Își spuse că arătau ca o pereche fericită, mai ales că Benedict îi povestise, copleșit de mîhnire — ca un copil, așa i se păruse ei — ce necăjit fusese aflînd de curînd că Jan Feiner, pe care-l bănuia a fi fost amantul soției lui la Londra, își făcuse din nou apariția, fiind considerat „creierul" care descoperise un nou medicament elvețian, pe nume AC3, cu rezultate excepționale în îngrijirea pielii.

Tot vorbind, Benedict începu să se joace cu colierul de la gîtul ei. Simțea că trupul lui Audrey îi răspunde, dar n-o atinse. Încă nu sosise momentul. Continuă să vorbească despre cercetările lor, oprindu-se ori de cîte ori Audrey deschidea gura aia a ei prostuță, ca să-i spună exact ce dorea el să știe.

— Da, testele Averbach au făcut senzație în Europa, dar și Kligman pregătește ceva, aici, în Pennsylvania. Nu cumva și tu îi finanțezi cercetările? Ah, da, atunci e grozav...

Audrey se înfioră și începu să tremure din tot trupul. Benedict începuse să-și plimbe degetul pe gîtul ei, de la colier înspre bărbie.

— Dar tu ce-ai auzit? întrebă el liniștit, lăsîndu-și ca din întîmplare palma pe coapsa fetei.

— Am auzit că „Averbach" e pe punctul să anunțe lansarea produsului în Europa... Însă nu-s pregătiți pentru testele cerute de noi, în America, iar Kligman are șanse să le-o ia înainte. Nu, sigur că nu tu îi finanțezi cercetarea, ci „Johnson and Johnson's Ortho", nu-i așa? Totuși...

— E vorba de Feiner? întrebă el, începînd s-o mîngîie pe coapsă.

— Da, tot timpul aud numele ăsta, Jan sau John Feiner, care după cîte știu, îl va înlocui pe fratele său, Victor, în postul de director al sucursalei americane „K. Avery". Și frate-său e foarte priceput, numai că prea ambițios, prea dornic de avansare. Ah, te rog, mîngîie-mă, nu te opri... Cei de la „Averbach" sînt hotărîți să se extindă în Statele Unite. Dacă AC3 e așa cum crede toată lumea, atunci cu siguranță că vor da lovitura. Dar tu nu trebuie să-ți faci griji... ah, te rog, nu te opri, mai mîngîie-mă... gemu ea.

Benedict se ridică brusc. Nu era pregătit să audă astfel de lucruri despre Feiner, deși ar fi trebuit să se aștepte la ele. Oare Louise știa? Îl năpădi vechiul sentiment de gelozie, pe care ani la rînd luptase să-l învingă. Louise știa că scumpul ei chimist se întorcea în America, pentru a extinde operațiunile principalului rival european al companiei „Towers"? Gîndul îi dădu o senzație de rău fizic.

Cînd Audrey îi luă mîna, lipind-o din nou de coapsa ei, Benedict înțelese că trebuia să plece din locul acela, fără întîrziere. Aflase destul. Nu voia și nici nu putea să mai continue nici o clipă un joc stupid, pe care-l cunoștea pînă în cele mai mici amănunte. O va lăsa baltă pe femeia asta, o va lăsa tremurînd de dorință și furioasă la culme. Singurul neajuns era că data viitoare va avea ceva mai mult de furcă pînă s-o convingă — asta dacă, Doamne ferește, va mai exista și o dată viitoare. Totuși, bine că măcar știa cum să plece

fără a face scene! Nu ținea să se întoarcă acasă cu urme de unghii pe obraz.

O ridică în picioare pe Audrey, simțindu-i trupul gol prin mătasea subțire a pijamalei. Ea oftă și suspină tot drumul pînă în dormitor. Aici Benedict o culcă încet pe patul pe care ea îl numea „din cînd în cînd dublu" — mai mare decît un pat pentru o singură persoană, dar prea mic pentru două. Era singura piesă de mobilier din încăpere. Audrey își scoase cuminte pijamaua și se culcă pe burtă, dar nici măcar în poziția asta nu reuși să trezească dorința lui Benedict.

Acesta își spuse că trebuia să afle dacă Louise știa că Feiner se întoarce în Statele Unite în calitate de principal competitor. Se aplecă și-i sărută fesele plate, dar chiar cînd Audrey începu să chițăie de plăcere, el se trase înapoi, zicînd:

— Trebuie să plec, iubito... să iau avionul înapoi, la New York. Am o ședință mîine, la prima oră.... Îmi pare rău... Am să te caut din nou...

Chicotele ei se preschimbară în gemete, apoi în țipete:

— Numai peste cadavrul meu... Numai peste cadavrul meu...

Continuă să urle și să-l blesteme pînă cînd el ajunse în dreptul ascensorului. Chiar cînd păși în cabina liftului, ea deschise furioasă ușa și-i azvîrli colierul de aur. Cum ușa liftului tocmai se închidea, colierul căzu pe coridor.

Ieși din blocul lui Audrey cu sentimentul că se sufocă. Respiră adînc de cîteva ori și se îndreptă spre mașină. Chiar atunci auzi o fereastră deschizîndu-se, apoi închizîndu-se la loc și colierul îi căzu la picioare. De astă dată Audrey nu mai urlase. Benedict știa că nu-i va face scene, fiindcă principiul călăuzitor al vieții ei era „ce spune lumea".

Se aplecă să ridice colierul rupt în două. Se hotărî să-l dea la reparat și să i-l înapoieze, însoțit de o brățară asortată și un bilet care s-o ajute să-și păstreze despre sine imaginea de femeie fatală. N-avea încotro. Știa că în curînd prostuța asta îi va fi din nou utilă. Conducînd spre aeroport, unde-l aștepta avionul lui personal, își puse în minte să nu uite să se informeze de prețul de vînzare de la „Averbach". Din ce-i spusese Audrey, se părea că va crește foarte mult. Detesta motivul acestei creșteri spectaculoase, dar cel puțin, cîștigase bani frumoși de pe urma lui.

Praga, 1968

Cînd profesorul Juta îi ceruse să treacă pe la el înainte de-a pleca de la serviciu, Natașa își închipuise imediat că nu putea să-i dea altă veste decît că Pieter fusese grațiat, urmînd să revină la Praga. Astfel, după un infern de cincisprezece luni, două săptămîni și o zi jumătate, viața lor avea să reintre în normal.

Urcă în fugă cele două etaje care-o despărțeau de cabinetul profesorului, din clinica de dermatologie unde urma un curs de îngrijirea pielii și a părului. În minte îi stăruia un singur gînd: „Pieter se întoarce acasă... Se întoarce tăticul Kristinei... Se întoarce Pieter..."

În biroul secretarei nu văzuse pe nimeni. Natașa era prea nerăbdătoare ca să ia loc. Pe masă se găsea un cotidian cu noi informații despre realizările uimitoare ale lui Alexander Dubcek. Nici ei, nici maică-sii nu le venea să creadă ce citeau în presă, acum cînd cenzura fusese abolită.

Aveau ocazia să afle ce scriau despre ei ziarele de peste ocean, care numeau situația prezentă din Cehoslovacia

„primăvara de la Praga a marxismului cu față umană". Dar venise luna iunie, începea vara! De la surprinzătoarea numire a lui Dubcek ca prim-secretar, în luna ianuarie, programul lui căpăta tot mai mare amploare. Spre mirarea și fericirea tuturor, deținuții politici erau puși în libertate, iar de o săptămînă încoace se găsea și lapte în magazine.

Într-o seară îngrozitoare din luna martie a anului trecut, pe un ger cumplit, Pieter nu se mai întorsese acasă de la lucru. La ora unsprezece noaptea o anunțaseră că fusese transferat la Chomutov, unul din cele mai poluate orașe industriale din Cehoslovacia. Începînd de atunci, ea cheltuise treptat toți banii puși deoparte, încercînd pe orice căi să afle de ce anume era acuzat și cum putea să-i obțină eliberarea. Dar totul fusese zadarnic.

Tovarășii de muncă ai lui Pieter erau prea speriați ca să vorbească, așa încît singurul lucru pe care reușise să-l afle era că soțul ei contribuise cumva la răspîndirea unor „manifeste subversive la adresa Partidului Comunist". Știa că nu-i adevărat, dar numai o săptămînă mai tîrziu, i se dăduseră două ore ca să părăsească scumpa lor odăiță de la mansardă, pe motiv că ea și Pieter ar fi locuit acolo ilegal. De asemenea, ținuseră să-i pună în vedere că avea mare noroc că nu fusese și ea azvîrlită în închisoare.

Se mutase înapoi la maică-sa, împreună cu micuța Kristina, reluîndu-și munca la salonul de cosmetică. Apoi, în vara următoare, absolut din senin, primise o invitație — care suna mai curînd a ordin — de a urma niște cursuri intensive de îngrijire a pielii și a părului. Era convinsă că Ludmilla aranjase totul, deși numele ei nu fusese niciodată adus în discuție, iar în rarele ocazii cînd vorbiseră la telefon, Natașa uitase cu desăvîrșire s-o întrebe.

Fără îndoială, studiul în cadrul clinicii o ajutase să suporte mai ușor despărțirea de Pieter, scăpînd-o și de plictiseala de-a purta de grijă vechilor cliente ale maică-sii, care îmbătrîniseră, făcîndu-se îngrozitor de mofturoase. Profesorul Juta, care era extrem de bine pregătit, reușise să adune în jurul lui cîțiva asistenți la fel de talentați, astfel încît Natașa începuse să îndrăgească această latură a dermatologiei. Cu un an în urmă, se întîmplase deseori să ducă lipsă de material pentru probele practice, dar lucrul acesta îi stimulase și mai mult pe cursanți.

Profesorul și asistenții săi le arătaseră cum să obțină emulsii, poțiuni și loțiuni pe bază de plante, lapte acru și fructe. Unul din cele mai spectaculoase exemple îl constituise un bandaj din fire de păianjen, aplicat pe o zgîrietură. Fuseseră uluiți să constate cum pînza de păianjen grăbea, într-adevăr, vindecarea.

Natașa tresări violent, simțind o mînă pe umăr. Profesorul Juta zîmbi prietenos, văzîndu-i privirea nerăbdătoare și surîsul care-i aducea gropițe în obraji. Ce copilă încîntătoare, sinceră și directă! Nimic prefăcut în toată atitudinea ei!

— Am vești bune pentru tine, draga mea! începu el.

— Da... Probabil... probabil despre Pieter.

Juta se încruntă, dar imediat își regăsi zîmbetul.

— Încă nu... Încă nu, dar sînt sigur că în curînd ne va da de știre că se întoarce. Foarte curînd. Deocamdată e vorba de tine. Ți s-a ivit o ocazie pe care nu mă sfiesc s-o numesc *unică*.

Natașa se schimbă brusc la față. Ce vești interesante ar fi putut să-i dea profesorul, dacă nu era vorba despre Pieter? De cînd fusese ridicat, primise de la el numai vreo șase scrisori — e drept, două din ele luna trecută, una după alta, dar chiar și acelea sunau de parcă ar fi fost scrise după dictare.

— Ai o soră celebră în toată lumea... Mîndria țării noastre.

Vocea sonoră a profesorului o duse cu gîndul la biserica unde nu mai fusese de ani de zile. Poate ar trebui să meargă din nou, să se roage pentru întoarcerea lui Pieter. Da, da, se va duce chiar în duminica următoare!

Nici nu mai asculta ce-i povestea profesorul. Toată lumea știa că are o soră celebră. Și ce era cu asta? Nici măcar Ludmilla nu fusese în stare să-l scape pe soțul ei din îngrozitorul lagăr de muncă de la Chomutov. Nici casa nu reușise să i-o salveze. Distanța dintre ele două era cu mult prea mare.

— După cît se pare, clinica noastră dermatologică se bucură de un bun renume în Statele Unite. Guvernul american a propus un schimb de experiență: un grup de specialiști de-ai lor vor veni aici, să vadă cum lucrăm, și un mic grup de-al nostru, condus chiar de mine, va pleca la New York, pentru a discuta despre scopurile și interesele noastre comune. Tu ai fost propusă să faci parte din acest grup.

Natașa îl privi neîncrezătoare. Să plece la New York? Să-și vadă sora? Lacrimi mari începură să i se rostogolească pe obraji. Nu știa ce să spună. Reuși să articuleze un singur cuvînt:

— Cînd?

— Desigur, va mai dura puțin pînă punem la punct toate amănuntele. Am completat o cerere de plecare, care va trebui mai întîi aprobată. S-ar putea să plecăm pe la sfîrșitul anului, dar ni s-a spus să fim pregătiți în orice clipă, așa că n-ai face rău să începi chiar de pe acum demersurile pentru pașaport. Uite, ia un formular. Îl completezi și mi-l aduci înapoi, împreună cu șase fotografii. Mîine te duci la adresa asta. Fotograful te așteaptă.

Natașa porni spre casă, fără a-și fi revenit din uluire. Nici nu știa cum s-o anunțe pe maică-sa că a fost desemnată să plece la specializare în America, pentru că sora ei era renumita Louise Towers, născută Ludmilla Sukova, din Praga. Dacă pînă în prezent faptul fusese lipsit de însemnătate, acum, de cînd cu Dubcek, devenise de importanță capitală.

Și de parcă ziua n-ar fi fost și-așa plină de surprize, în ușă o întîmpină Kristina, fetița ei în vîrstă de doi ani, ținînd în mînă altă scrisoare de la Pieter. Altă dată ar fi luat fetița în brațe și s-ar fi încuiat în dormitorul în care crescuse, ca să citească totul cu glas tare, în speranța că îngerașul acela de copil își va face o imagine despre tatăl ei. Dar astăzi, bucuria de-a primi o scrisoare fusese pusă în umbră de veștile date de profesor.

— Mamă! Unde ești, mamă?

Blanka Sukova era acolo unde putea fi găsită zilnic pe la cinci și jumătate după-masă: în salonul de frumusețe, înfășurînd părul rar al unor babe pe bigudiuri atașate la o cască antediluviană, sau spălînd părul altora într-unul din ligheanele crăpate, care curgeau de cînd le știa Natașa.

Nu ridică ochii nici cînd fiica ei se ivi în prag, ținînd fetița în brațe. Văzînd că una din cliente era mătușa Kamilla, îi făcu semn cu mîna și plecă. De-ar fi scăpat măcar un singur cuvînt în fața mătușii, în cîteva ceasuri vestea s-ar fi răspîndit în tot orașul.

Primele fraze din scrisoarea lui Pieter nu aduceau nimic nou.

«Vremea e urîtă. Tuturor le miroase gura. Reziduurile plutesc ca niște nori peste acoperișurile caselor, iar dacă plouă, se lipesc de piele. Am fost transferat la otelărie.»

Totuși, ultimul paragraf o făcu s-o strîngă pe Kristina la piept, acoperindu-i fața cu sărutări, pînă ce copilul începu să protesteze, izbucnind în lacrimi.

«Vestea cea bună e că am întrebat dacă și cînd ne vom putea întoarce acasă, la cei dragi. Mi s-a spus că în prezent toate dosarele sînt reexaminate și că, mai mult ca sigur, ne vor elibera înainte de sfîrșitul anului. Vă iubesc pe zi ce trece tot mai mult, pe tine și pe scumpa noastră fetiță.»

Se va întoarce oare Pieter înainte de plecarea ei în America? Se va supăra că ea urma să meargă atît de departe? Cu siguranță că nu. Întotdeauna îi dorise numai binele. Diseară, după ce-o va culca pe Kristina, îi va scrie, ca să-i dea incredibila veste. Apoi îi va scrie și Ludmillei, deși profesorul Juta îi dăduse a înțelege că sora ei era probabil la curent cu tot.

În noaptea aceea, după ce termină scrisorile , Natașa se perpeli de pe-o parte pe alta. Acum. cînd șocul trecuse, își dădu seama că-i era frică, deși nici ea n-ar fi putut spune de ce. Presupunea c-o înspăimîntă necunoscutul și întîlnirea cu sora pe care o idolatriza de atîta vreme. Dar dacă Ludmilla n-o va place? De la plecarea lui Pieter, Natașa luptase să scape de kilogramele în plus din timpul sarcinii, însă oricum, era cu mult prea grasă decît ar fi dorit-o Ludmilla. Își jură să țină regim încă de-a doua zi.

Nici nu-i era prea greu. Tensiunea zilnică, în așteptarea unei vești de la profesorul Juta, făcu să-i scadă atît de mult pofta de mîncare încît abia dacă punea ceva în gură. Apoi și maică-sa! De cum o vedea apărînd în bucătărie, o și lua la întrebări, palidă și trasă la față de încordare:

— Ai mai aflat ceva? Vi s-a comunicat data plecării?

Abia în cea de-a treia săptămînă a lunii iulie, profesorul Juta o chemă din nou la el în birou. De astă dată, Natașa nu mai alergă pe scări. De cîteva zile, plutea în aer un fel de amenințare. Se zvonea că Moscova îi reproșa lui Dubcek că reforma avansa prea repede și că procesul de liberalizare îi scăpase din mînă.

Unchiul Ivo — pe care Natașa îl suspectă de plăcerea sadică de-a fi mesagerul veștilor proaste — venise să le spună că auzise de la colegi cum că trupe sovietice fuseseră masate la granița Cehoslovaciei, unde făceau manevre.

— Nu-mi place deloc ce se întîmplă, se văicări el. Dacă osul ăsta pe care ni-l azvîrle Dubcek înseamnă să trăim cu trupe sovietice pe teritoriul nostru, atunci prefer să-mi sufle vîntul în cămară. Oricum, prezența rușilor nu poate duce la nimic bun.

Nici expresia de pe chipul profesorului nu reuși să-i înlăture neliniștea, deși cuvintele lui ar fi avut darul s-o facă.

— Vești bune, draga mea. Sînt invitat în Slovacia, la începutul lunii viitoare, la o conferință care se va ține la Universitatea Comenius, din Bratislava. Se va discuta în principal despre efectele mediului industrial asupra organismului uman, a pielii, a procesului de îmbătrînire. Participă numeroși specialiști de la Institutul de geriatrie „Ana Aslan" din București, care după cîte știu, vor prezenta niște comunicări interesante, precum și un grup de cercetători din Ungaria.

Se opri, fixînd-o cu o privire care-o făcu să se simtă stingheră.

— Trebuia s-o iau pe domnișoara Swavzek, dar tatăl ei e în spital. Vreau să mergi cu mine, în calitate de asistentă a mea. Vom avea prilejul să discutăm despre plecarea în Statele Unite.

— Chiar trebuie să merg?

Natașa știa că n-ar fi fost cazul să pună o astfel de întrebare, dar nu putea altfel. De cîte ori auzea soneria de acasă, se aștepta să-l vadă în prag pe Pieter. Nu s-ar fi întîmplat nimic dacă la sosirea lui în Praga, ea s-ar fi găsit în Statele Unite, dar Bratislava... Cu siguranță că i se va părea ciudat. Mai erau și alți asistenți în afară de ea. De ce profesorul nu lua pe altcineva?

— Nu te pot obliga, dar...

Șovăi o clipă, apoi urmă:

— Ar fi mai bine pentru mine... și pentru țara noastră. Sora ta e renumită în întreaga Europă răsăriteană. Poate nici nu-ți dai seama de importanța acestui lucru.

Era adevărat, dar pentru moment nici nu-i păsa. Profesorul se înroșise la față. Fără a-i pune și alte întrebări, înțelese că asupra lui se făceau presiuni ca Natașa să-l însoțească. În orice caz, ea una n-avea de ales. Nu-i era numai profesor, ci și șef. Crescuse în ideea că nesocotirea unui ordin însemna dizgrație, dacă nu chiar moarte. Se învățase că întrebările nu

erau doar inutile — ca orice altă încercare de-a afla ce se ascunde în spatele unor vorbe și acțiuni — dar mai cu seamă primejdioase.

— Cît ține conferința?

— Trei zile.

— Cînd trebuie să plecăm?

— În prima săptămînă a lunii august.

Văzînd bucuria și mîndria maică-si la auzul acestei vești, Natașa se străduí să-și alunge temerile.

Cu o săptămînă înainte de plecare tocmai o ajuta pe mama ei în salonul de frumusețe, cînd sună telefonul. Era Ludmilla. Cît așteptase să-i audă glasul! Ca de obicei, Ludmilla vorbi repede, temîndu-se că discuția lor putea fi întreruptă în orice clipă. Spre marea uluire a Natașei, sora ei nu se referi la specializarea din America, ci la conferința de la Bratislava.

— E foarte important să te duci acolo, surioară.

Natașei i se păru că glasul ei trăda o undă de nervozitate.

— Te rog să faci exact ce-ți spune profesorul. E de mare importanță pentru viitorul tău.

Apoi vru să vorbească și cu maică-sa, ca întotdeauna. Aveau noroc. Convorbirea nu se întrerupse, deși se auzea din ce în ce mai prost. Înainte de-a închide, o ceru din nou pe Natașa.

— Chiar dacă nu-nțelegi chiar tot, promite-mi că ai încredere în mine, Natașa. Totul merge conform planului — asta înseamnă că am grijă și de mama, și de Pieter — și, bineînțeles, de Kristina. Urmează-mi instrucțiunile și ai încredere în mine.

Să aibă încredere în celebra ei soră? Sigur că avea încredere! Dar ce naiba voia să spună? Chiar și după terminarea convorbirii, cuvintele Ludmillei nu încetară să-i umble prin minte. Cînd o întrebă pe maică-sa, Blanka se feri să-i dea un răspuns precis.

În weekend-ul următor, maică-sa oferi un mic dineu în cinstea ei, la care invită cîteva colege de școală împreună cu soții, precum și pe mătușa Kamilla cu unchiul Ivo. De-ar fi fost acasă și Pieter!... Natașa încercă să savureze *svickova* — friptură de vită la cuptor, cu mirodenii și sos de smîntînă — gătită cu mare pricepere de maică-sa, care știa că era mîncarea ei preferată.

După plecarea oaspeților se apucară amîndouă să spele vasele. Deodată, Blanka izbucni în plîns.

— Doamne, mamă, ce s-a întîmplat? sări Natașa.

Maică-sa scutură din cap aproape furioasă și-și șterse ochii cu șervetul de vase.

— Iartă-mă... Iartă-mă... Sînt lacrimi... lacrimi de bucurie... Vei fi atît de fericită...

Natașa o întoarse cu fața spre ea, silind-o s-o privească în ochi.

— Mamă, e ceva ce nu știu? Ce altceva ți-a mai spus Ludmilla? Nu- mi place ce se-ntîmplă. Sînt neliniștită, poate n-ar trebui să mă duc la Bratislava.

Expresia maică-sii deveni aproape fioroasă, făcînd-o să-i înghețe sîngele în vine.

— *Trebuie* să te duci. Pentru noi toți. Dacă se schimbă cumva situația aici... Tu ești singura noastră speranță.

— Ce vrei să spui?

Natașa era înspăimîntată de-a binelea.

— Doar mă duc numai pentru trei zile... nu?

Maică-sa continuă să-și steargă lacrimile cu șervetul de vase, vorbind în șoaptă:

— Voiam să-ți explic totul mîine, dar văd că nu mai pot amîna. Trebuie să vorbim acum.

Natașa porni pe urmele ei, ca o somnambulă. Amîndouă se așezară pe canapeaua cea veche, unde stătuseră de vorbă de atîtea ori în decursul anilor. Toate lucrurile din jur, pe care le știa atît de bine — pendula, balansoarul tatălui ei, fotografiile de demult, înfățișînd unchi și mătuși, bunici și bunicuțe, care muriseră de cine știe cînd — îi deveniseră dintr-o dată nespus de dragi și insuportabil de importante. În timp ce maică-sa vorbea, Natașa simți cum o cuprinde o presimțire rea.

— Am primit o vizită. Aveam de gînd să-ți spun mîine sau, oricum, înainte de plecarea ta de marți. Voiam să nu-ți las prea mult timp de gîndire, ca să nu-ți faci griji și să nu te frămînți. A venit la mine cineva de la Ambasada americană.

Maică-sa se opri brusc, văzînd expresia disperată de pe chipul Natașei.

—. Și ce ți-a zis, mamă? Ce ți-a zis? Ah, mamă, te implor, spune-mi!... Altfel nu plec!... Nu plec!!

— Există un plan. Mai întîi tu, apoi Kristina, apoi eu și la urmă Pieter...

Natașa văzu că mîinile mamei tremurau. I le strînse cu putere într-ale ei.

— Un plan?

— Bratislava e la numai treizeci de mile de Viena.

Maică-sa vorbea în șoaptă.

— Viena înseamnă libertatea. Profesorul Juta e pașaportul tău spre libertate. Mi s-a spus că atunci cînd vei ajunge la Bratislava, vei primi un pașaport cu viză de ieșire din țară, ca să participi la o altă întîlnire, la Viena.

Continuă să vorbească printre lacrimi.

— De astă dată te vei întîlni cu sora ta, ca să discuți despre plecarea în Statele Unite. Pînă la sfîrșitul anului...

Maică-sa se străduia să-și înghită lacrimile.

— ...Vom fi cu toții împreună... Liberi... Liberi și sănătoși... Grație reformei lui Dubcek, la care se adaugă banii și relațiile soțului Ludmillei.

Natașa începu să plîngă și ea.

— Nu plec. Nu pot să plec și s-o las pe Kristina... Dacă tu spui...

Maică-sa o strînse de brat atît de tare încît Natașa se strîmbă de durere.

— Vezi tu, fata mea, nu-i vorba numai de tine, ci de noi toți. Dacă ai pleca împreună cu Kristina, ai stîrni bănuieli. Știi bine că aici sînt mulți împotriva lui Dubcek. Totul trebuie să se desfășoare treptat, cu mari precauții, dar așa cum ți-a spus și Ludmilla, e necesar să ai încredere în ea. Eu am pregătit toate actele de plecare din țară, trebuie doar să fac cerere de pașaport pentru mine și Kristina.

Maică-sa se ridică brusc și coborî în pivniță, unde Natașa știa că se află o casetă, ascunsă sub cărbuni, în care de-a lungul anilor părinții ei puseseră bani și acte.

Blanka se întoarse, ținînd în mînă un plic voluminos. Înăuntru se aflau documente, cereri de pașaport, toate completate cu scrisul ei, precum și fotografii tip, cu ea și cu Kristina.

— Dar a lui Pieter unde e? tipă deznădăjduită Natașa.

— I s-a trimis și lui un formular. Mai trebuie să-și facă fotografii. Omul acela de la Ambasada americană — domnul Fle... Fletch... — articulă ea cu greu — ...Fletcher, mi-a spus să nu mă îngrijorez, pentru că probabil Pieter nici nu va mai veni la Praga, urmînd să plece direct de la...

— Dar cum putem fi sigure? o întrerupse plîngînd Natașa. Cum să fac așa ceva? Ah, mamă, n-o pot părăsi pe Kristina... Nu pot... Nu pot...

Maică-sa o strînse lîngă ea, începînd s-o legene la piept. Toate hîrtiile se împrăștiară pe podea.

— Nu va dura mult. Flet... Fletcher spune că pînă în toamnă urmează să primesc pașaport și viză pentru mine și Kristina, după care vine rîndul lui Pieter. Pînă la Crăciun vom fi cu toții împreună, undeva în Lumea Liberă, acolo unde va crede de cuviință Ludmilla. Iar dacă aici lucrurile vor merge așa cum ne asigură Dubcek, curînd ne vom putea întoarce în Cehoslovacia, ca vizitatori, așa cum am auzit că fac cei din Occident.

Louise tocmai fusese numită membră a Organizației Internaționale a Eleganței. Nu era de mirare — după cum specifica un ziar francez de stînga care, satirizînd eterna dorință a americanilor de-a împărți oamenii în categorii, publicase o cifră inexactă, reprezentînd sumele de bani cheltuite de către doamna Towers pentru îmbrăcăminte. De fapt, suma reală era cu mult mai mare. Vizitase casele de modă pariziene, unde din cauza intolerabilei atitudini a francezilor față de aerul condiționat și de femeile cu păr la subțiori, se asfixia întotdeauna de căldură și miros de transpirație amestecat cu parfumuri scumpe. Ba chiar unele franțuzoaice, aflate pe aceeași listă internațională a eleganței feminine, mai purtau și cine știe ce creație unicat, din mătase și fără mîneci!

Cînd pe podiumul de la „Pierre Cardin" se ivi un manechin în rochie de mireasă, Louise lăsă să-i scape un mic oftat de ușurare, avînd grijă să se facă auzită de cei din jur. Abia aștepta să se întoarcă la Ritz, să facă un duș rece și să bea un ceai cu gheață. Pe urmă trebuia să încerce din nou să sune la Praga, să se asigure că Natașa nu se răzgîndise asupra plecării la Bratislava, împreună cu profesorul Juta. După cîte făcuse Benedict pentru familia lor, Louise tare ar fi vrut să-și

certe sora, văzînd-o atît de lipsită de entuziasm. Însă își dădea seama că n-ar fi avut nici un rost, pentru că Natașa nu putea pricepe ce se petrecea.

Din cîte-i spusese Benedict, totul era o chestiune de timp. Zilele lui Dubcek erau numărate și nimeni nu știa cine și ce va urma după el. Era esențial să acționeze ca și cum rușii ar fi continuat să tolereze marxismul cu față umană, ca și cum un schimb de experiență în domeniul dermatologiei între cele două țări — sau chiar între Statele Unite și țările est-europene — ar fi putut deveni realitate, sub aspectul a ceea ce rușii doreau cel mai mult: valuta forte.

Coborînd din Rolls-Royce, în fața hotelului Ritz, cineva o strigă pe nume. Întoarse capul și inima îi zvîcni de bucurie. Era Jan Feiner — zîmbitor și sigur pe el, deși costumul cam șifonat și cravata strîmbă îi dădeau mai curînd o înfățișare de om de știință (meseria lui de suflet) decît de director general la „K. Avery". Așa cum relataseră de curînd ziarele, deși încă nu împlinise patruzeci de ani primise echivalentul a sute de mii de dolari din partea companiei „K. Averbach" — sora mai mare a firmei „K. Avery" — pentru remarcabila sa contribuție la realizarea medicamentului AC3 împotriva acneei, care după ani întregi de testare clinică, tocmai primise aprobarea FDA.

— Jan Feiner! Ce-i cu tine aici?

Ultima oară se întîlniseră cu cîteva luni în urmă, la un dineu oferit de industriași în onoarea lui Benedict, la Waldorf-Astoria, în New York. Benedict nu fusese cîtuși de puțin încîntat să-l descopere pe Jan printre invitați, deși acesta se număra printre singurele douăzeci de persoane din industria farmaceutică, socotite suficient de importante pentru a se prezenta în fața lui.

Louise avea să-și amintească întotdeauna de seara aceea, pentru că la scurta recepție VIP dinainte de dineu reușise să spargă gheața dintre ea și Jan. De la întoarcerea lui Jan la New York, unde urma să-și ia în primire postul de la „K. Avery", Louise știa că întîlnirea era inevitabilă. Totuși, aceasta fusese prima dată cînd Jan se arătase suficient de relaxat ca s-o trateze ca pe o veche prietenă și colegă, nu ca pe un dușman. Poate pentru că și el se afla în compania unei femei superbe și senzuale. Chiar și așa, Louisei îi făcuse plăcere să vadă că după cîteva minute Jan uitase complet de însoțitoarea lui,

fiind ochi și urechi la ce-i spunea vechea lui prietenă — pînă ce-și făcuse apariția Benedict, ca s-o anunțe că era timpul să meargă în sala de oaspeți.

— Ce noroc! Vin de la Zürich și sînt în trecere prin Paris pentru douăzeci și patru de ore! se bucură Jan.

Era ușor bronzat și-i stătea foarte bine.

— Aveam de gînd să te sun săptămîna asta, imediat ce ajungeam la New York. Vreau să discut ceva cu tine.

Louise zîmbi.

— Norocul meu!

Se întoarse către șofer.

— Nu mai am nevoie de tine astă seară, Terence. Vino mîine dimineață, pe la opt.

Jan o luă de braț.

— Ce-ai zice să luăm cina împreună? Mîine la prima oră plec în America. Nu vrei să fii invitata mea, împreună cu Benedict?

Louise clătină din cap.

— Benedict nu-i aici. E la New York, ca să încheie niște afaceri. Mă întîlnesc cu el în Viena, la sfîrșitul săptămînii.

Jan îi surîse șăgalnic.

— Atunci, numai noi doi. Îți promit să nu aduc vorba despre nimic din tot ce-a fost. Eu unul mă gîndesc de-acum numai la viitor.

Louise își dădu seama că Terence se afla în spatele ei.

— Poți să pleci, Terence. Nu mai am nevoie de tine astă seară.

Se întoarse către Jan, cu chipul luminat de un zîmbet.

— De ce nu? Dacă tot pleci în America... Și mie îmi convine să luăm cina mai devreme. Mă aflu în Europa cu o misiune specială, pe care ai s-o înțelegi foarte bine.

Căzură de acord să se întîlnească la barul Vendôme, la șase și jumătate. Louise făcu un duș, se spălă pe cap și-și pieptănă părul tuns după moda Vidal Sasson, mai scurt în spate și mai lung în față — așa cum o înfățișau și spectaculoasele fotografii făcute de Richard Avedon pentru ultimul număr al variantei americane de la *Vogue*. Își dădu seama că-i părea rău — ba chiar era și puțin intrigată — că nu mai rămăsese nici urmă din timiditatea și stîngăcia lui Jan de altădată. Oare-și pierduse puterea de seducție asupra bărbaților?

Nu cumva străduniile ei de a-şi înfrînge „atracţia fizică" — aşa cum o numise psihiatrul — pentru Charles înăbuşise, sau poate chiar mutilase, şi altceva în ea?

Charles divorţase de Blythe. Blythe îi adusese acuzaţii înverşunate: «Era mai mult plecat. Dragostea lui adevărată se îndrepta spre „Louise Towers, Inc.", şi nu spre mine.» Louisei i se păruse a fi o ironie a soartei. Benedict insistase să-şi petreacă amîndoi mai mult timp împreună cu fiul său, „ca să-l ajutăm pe Charlie să depăşească momentul." Pentru Louise fusese un chin să-l vadă cît suferă, mai ales că nu stătea în puterea ei să-i aline durerea.

Începuse să consulte în ascuns un psihiatru. Vizitele la medic dăduseră rezultate. Doctorul o făcuse să înţeleagă că în bună parte, dorinţa ei era legată de tinereţea pierdută şi că, pentru tot ce realizase pînă atunci, trebuise să plătească un preţ. În plus, nu numai că era căsătorită cu un bărbat mult mai în vîrstă, dar soţul ei era şi foarte autoritar. Cum şi ea avea o puternică personalitate, dorind să-şi impună părerea, fusese marcată de ciocnirea celor două voinţe la fel de neînduplecate.

Psihiatrul o ajutase să scape de ceea ce s-ar fi putut numi un periculos sentiment de autocompătimire, manifestat în fantezii sezuale avînd drept obiect pe fiul ei vitreg. Se vindecase de ele. Învăţase să-i ţină piept lui Benedict în chestiunile importante, supunîndu-i-se în schimb în toate mărunţişurile — ceea ce-o făcuse să aibă o căsnicie liniştită. Aşadar, acum s-ar fi putut numi o femeie fericită. Şi aşa cum o sfătuise psihiatrul, cînd îi venea în minte o astfel de întrebare, îşi impunea să se gîndească la altceva mai plăcut.

În timp ce Louise cerea o convorbire cu Praga, Terence — şoferul — dădea la telefon raportul către domnul Prelintoin, şeful secţiei pariziene de pază şi protocol a companiei de produse farmaceutice „Towers", informîndu-l la ce oră o luase de la hotel pe doamna Towers, unde o dusese, cu cine se întîlnise, pe cine vizitase şi ce instrucţiuni primise de la ea pentru seara aceea şi pentru ziua următoare.

Făcea acelaşi lucru ori de cîte ori doamna Towers se afla în Franţa. Auzise că la întrunirile anuale ale funcţionarilor sucursalelor europene ale companiei, misiunea respectivă era îndeplinită de confraţi de-ai lui din alte ţări. Bănuia că era vorba de prevenirea unor încercări de răpire, sau — aşa cum glumeau şoferii între ei — pentru că doamna Towers era

un fagure de miere atît de apetisant (în ciuda aparenţei ei indiferenţe) şi atît de tînără faţă de soţul ei (bătrînul Towers), încît acesta voia să se asigure că nu-i mai dau tîrcoale şi alte muşte.

Mîndru că lui nu-i scăpa niciodată nici un amănunt, Terence repetă cuvînt cu cuvînt tot ce auzise, făcînd o singură greşeală — cît se poate de firească — şi anume aceea de-a pronunţa „Jean", în loc de „Jan".

Dar şi domnul Prelintoin se pricepea la fel de bine să îndeplinească un ordin, aşa că trimise la Ritz un motociclist de la pază şi protocol, cu ordin să n-o scape din ochi pe doamna Towers toată seara, apoi îşi întocmi raportul obişnuit către conducerea de la New York.

Spre deosebire se alte dăţi, Louise schimbă cîteva rochii pînă să se decidă cu ce avea să se îmbrace la întîlnirea cu vechiul şi demult-uitatul ei prieten. Alese o rochie pe care soţul ei o detesta — nu pentrù că n-ar fi fost frumoasă, ci tocmai pentru că-i venea excepţional de bine: cu fustă cloş şi decolteu adînc, cu bretele subţiri şi bolero de voal. Casa de mode Courrèges, care crease modelul, refuzase să lungească rochia fie şi cu un centimetru, drept care Benedict îi dăduse un ultimatum privind lungimea rochiilor. Evident, Louise nici nu se gîndise să-l contrazică.

Deşi rochia era decentă — pînă la genunchi, nu deasupra lui — fusta cloş se înfoia în timpul mersului, dezvelindu-i picioarele zvelte şi frumoase, pe care dresurile — care nu mai aveau nevoie nici de portjartier, nici de jartiere — le făceau să pară lungi pînă la subţiori.

Pe la 6.20, în timp ce-şi pudra umerii într-o nuanţă luminoasă, recent produsă de laborator, sună telefonul. Vocea maică-sii se auzea aşa de clar de parcă i-ar fi vorbit din aceeaşi cameră. Încă înainte de a-i da vestea pe care o aştepta cu atîta nerăbdare, Louise îi deslusi lacrimile din glas, trădîndu-i durerea de-a se despărţi şi de cel de-al doilea copil.

— Da, Natasa va veni la Bratislava. Să ştii, Ludmilla, că mi-a fost tare greu s-o conving. Atîtea întrebări! Doamne, cîte mai voia să ştie! Sigur că ea n-are nici o vină. Însă mie mi-a fost cumplit de greu s-o fac să se încreadă în tot ce spui tu... în tot ce încerci să aranjezi... Zău, Ludmilla, tare greu mi-a fost.

Întotdeauna o tulbura cînd maică-sa îi spunea pe vechiul nume, trezind la viață imagini de care nu suporta să-și amintească. Oricît ardea de dorința de-a vorbi cu Praga, de fiecare dată era la fel. De-abia auzea vocile celor dragi, că și dorea să încheie conversația, ca să revină la tihna și siguranța lumii în care trăia acum.

— Bănuiesc că asta se întîmplă pentru că mă simt vinovată! îi spuse ea lui Jan, explicîndu-i de ce întîrziase douăzeci de minute. De cum începe să vorbească mama, îmi vine să închid telefonul. Cînd o aud cît îmi este de recunoscătoare pentru puținul pe care-l fac pentru ele, pur și simplu mi se frînge inima... Sînt foarte conștientă din ce-am scăpat... Știu bine ce am eu și ce au ele — cu sau fără Dubcek.

Pînă în urmă cu cinci minute, Jan fusese hotărît să plece. Nu mai era atît de sigur că Louise și-a pierdut puterea asupra lui și nici atît de mîndru că-și păstrase stăpînirea de sine în clipa cînd dăduse cu ochii de ea, invitînd-o la cină ca pe o prietenă și nimic mai mult. Începuse din nou s-o urască și s-o blesteme în gînd. Apoi, fără s-o vadă, își dădu seama că ea intrase în bar.

Toți cei de față întorseseră capul spre ușă, șușotind. Bărbații dădeau din cap admirativ. Și dintr-o dată, se ivise în fața lui „fecioara de gheață", într-o rochie de culoarea piersicii, cu umerii ca de fildeș, cu sînii abia ascunși de boleroul transparent.

Cu lacrimi în ochi, Louise se scuză pentru întîrziere, și deschizîndu-și sufletul, îi povesti cît era de tulburată de convorbirea cu mama ei de la Praga, și de faptul că Natașa pornea în cea mai importantă călătorie din viața ei — spre Occident, spre sora ei care-o aștepta cu brațele deschise, spre libertate.

Oare chiar se schimbase atît de mult? Putea fi vorba de aceeași Louise Towers pe care ani de zile se silise s-o urască — acea Louise Towers, intangibilă și sigură pe ea, cu care jurase să se răfuiască într-o zi, care-l tratase cu indiferență și dispreț? Nu cumva, așa cum ea era singura femeie din lume capabilă să-l subjuge într-o clipă, făcîndu-l să uite ce pătimise de pe urma ei, tot așa și el era singurul față de care Louise se simțea relaxată, liniștită și încrezătoare?

— Am reținut o masă la Taillevent, o înștiință Jan, de îndată ce-și comandă lui un Martini și ei un Perrier.

— Ah!

Exclamația Louise trăda dezamăgire.

— Preferi în altă parte?

— Da... dacă n-ai nimic împotrivă. Sigur, e unul din cele mai mari restaurante din lume, dar...

Nu-și termină fraza. Nici nu era nevoie. Probabil că pe-acolo își făcea veacul Benedict Towers, își zise Jan. Nu că Louise s-ar fi ferit să fie văzută în compania lui, însă pur și simplu nu voia să-și complice viața. Jan nu-i purta pică lui Benedict. În mod surprinzător, tocmai Paulina Sygorski, poloneza cu care Victor îl îndemna cîndva să se căsătorească, îi sugerase că Benedict Towers îl îndepărtase pentru că era gelos pe relația dintre Jan și soția lui, și nu pentru că l-ar fi considerat pe el nepriceput sau incapabil.

Acum, cînd o privea pe Louise — mai frumoasă ca oricînd — nu-l putea învinui pe celălalt bărbat pentru un firesc sentiment de gelozie. Dacă femeia asta ar fi fost a lui...

— Putem lua cina chiar aici, în liniște.

— Nu, răspunse el categoric, decis să fie ferm, așa cum reușea fără efort cu alte femei. Hai să hoinărim pe bulevarde, ca niște parizieni de modă veche! Mergem pînă în piața Vendôme, să privim vitrinele de la Cassegrain, pe urmă trecem pe la Selleries de France, în caz că vrei să-ți mai cumperi o poșetă din pene de struț. Putem admira cele mai fine parfumuri din lume la Guerlain, și mezelurile apetisante de la Gargantua, cum dai colțul în St. Honoré. După aceea...

Își încruntă sprîncenele.

— Am găsit! Luăm cina pe St.-Honoré numărul 4. E un restaurant care se cheamă L'Absinthe — decor Belle-Époque, foarte șic, cea mai plăcută companie din Paris, și o friptură de rață de-a dreptul minunată! Ei, ce zici?

Louise întrezări o clipă pe entuziastul Jan de altădată, căruia îi luase imediat locul acest bărbat seducător, amuzant, plăcut la vorbă și iute la minte, care reușise cumva să împace tradiția poloneză cu efervescența Lumii Noi. Îl aprecia mult pentru această performanță.

— Excelent!

Jan chemă ospătarul și scrise cîteva rînduri către Claude, cunoscutul patron al barului Vendôme. Un sfert de oră mai tîrziu sosi răspunsul că erau așteptați la restaurantul L'Absinthe.

Între timp, Louise își urmă istorisirea despre călătoria Natașei și nașterea Kristinei, încheind cu prezicerile lui Benedict în legătură cu situația din Cehoslovacia. De-abia acum Jan îi spuse, rîzînd, că uitase ce înseamnă să-ți ții gura.

— Cîndva nu reușeam să scot o vorbă de la tine despre familia și viața ta de-acasă. Mi-ai povestit toate astea pentru că te temi să nu te întreb despre R.O.I.[1]?

— R.O.I.? repetă Louise, neînțelegînd ce voia să spună.

— Știi bine că nu mă poți duce, Louise. Ești la curent cu recuperarea investițiilor. De fapt, despre asta voiam să-ți și vorbesc. Scumpa mea, îți mulțumesc pentru aprecierile elogioase la adresa cercetărilor mele privind acneea, și-a performanțelor companiei „Averbach". Acum e rîndul meu. De cîtva timp, am urmărit cu atenție programele institutelor „Louise Towers". După părerea mea, cu toate ideile tale nemaipomenite și cu toată priza la public pe care o ai — mai ales cînd îți faci tu singură reclamă la produse — te afli într-un impas. Crede-mă, chiar dacă am fost plecat, m-am informat în amănunt despre evoluția afacerilor tale și despre profitul pe care-l ai de pe urma lor. „Louise Towers" bate pasul pe loc!

Louise dădu să protesteze, dar Jan ridică degetul, impunîndu-i să-l asculte mai departe.

— Nu vreau să te jignesc. Pur și simplu, cred că cei de la „Towers" au omis compania „Louise Towers" de pe lista lor de priorități. Nu te extinzi, fie pentru că „Towers" nu dorește acest lucru, fie pentru că are alte preocupări, mai importante decît să acorde afacerii tale atenția și sprijinul financiar pe care-l merită și de care are mare nevoie. Acum cîțiva ani, cînd „Pfizer" a cumpărat „Coty", am crezut că și „Towers" va întreprinde ceva similar, dar nu s-a luat nici o măsură. Știi că „Squibb" și „Lilly" întocmesc liste cu companiile de cosmetice pe care doresc să le achiziționeze. S-ar putea să nu se priceapă la acest gen de afaceri — n-am cum să știu — dar se simt tentați să încerce. Asta se spune tot timpul și pe Wall Street — iar mulți chiar își pleacă urechea. „Industria cosmetică nu-i afectată de inflație și de recesiune." Ce lozincă frumoasă! Și ce-i mai firesc decît o asociere între o companie modernă de produse farmaceutice — dotată cu tehnici noi de cercetare — și una de cosmetică? Pînă în

1 *R.O.I. (region of interest)* — domeniu de interes. (n.t.)

prezent, n-au fost decît cele două încercări timide ale venerabilelor Elisabeth Arden și Helena Rubinstein, care n-aveau decît să ridice un deget și să decreteze: „E la modă rozul", că toate femeile le urmau exemplul orbește. Chiar dacă ni se alătură concurența din domeniul farmaceutic — și eu sînt sigur că așa se va întîmpla — „Louise Towers" are de înfruntat un adversar serios: noua companie „Estée Lauder".

Louise, care pînă atunci stătuse nemișcată, începu să se foiască pe scaun, de parcă ar fi avut de gînd să se ridice. Însă Jan n-o luă în seamă.

— Sînt convins că știi ce-a făcut Lauder cu clinica ei — fără parfumuri, anti-alergică, cu produse testate de cunoscutul dermatolog new-yorkez Orentreich, la care se adaugă reclama făcută de fosta redactoră a rubricii de frumusețe de la *Vogue* — o femeie de-o inteligență sclipitoare. A fost foarte isteț din partea lor să atingă punctul nevralgic al oricărei femei: grija de a-și păstra tenul. Și ambalajul e foarte atrăgător, are ceva din modul de prezentare a medicamentelor. Pe urmă, dispozitivul acela instalat în magazin, și care poate răspunde întrebărilor adresate de cliente, în cuvinte simple, pe înțelesul tuturor. Contează enorm cum recepționează publicul un anumit produs. Dacă femeile cred în el, atunci îl vor cumpăra. La început, Lauder va pierde ceva bani, dar ai să vezi cum clinica ei se va extinde vertiginos, imitată și de alte companii — mai mult ca sigur, „Revlon" — și toate vor începe să stîrbească reputația „Louisei Towers" de primă autoritate mondială în îngrijirea tenului. Ei bine, eu am o propunere care s-ar putea să te surprindă, dar te rog să nu-mi dai răspunsul pînă nu termin ce am de spus.

Jan făcu semn ospătarului, care veni să le umple din nou paharele. Se rezemă de canapeaua plușată, remarcînd tulburarea Louisei. Nu cunoștea motivul, dar îl bănuia. Fără voia lui, pusese degetul pe rană. I se părea cu neputință, dar ar fi fost singura explicație a multiplelor sale nedumeriri în legătură cu compania „Louise Towers". Pur și simplu, Benedict Towers nu dorea ca afacerea soției sale să prospere. Dacă se arătase gelos pe el — pe-atunci atît de sărac, de neînsemnat în viața Louisei — nu cumva era gelos chiar pe propria-i soție?

Jan încercă să-şi alunge toată emoţia din glas, străduindu-se să pară cît mai oficial cu putinţă faţă de această femeie, care nu trebuia să-i afle niciodată adevăratele sentimente.

— După cum ştii, „Averbach" e decis să achiziţioneze o companie de cosmetică, fie în Europa, fie în Statele Unite. Din studiile noastre reiese că e industria cu cele mai mari posibilităţi de viitor. Deocamdată se află abia la început, dar noi vrem să facem investiţii serioase pentru dezvoltarea ei. Eu am venit cu propunerea să cumpărăm „Louise Towers", iar şefii mei de la Zürich au fost de acord. Sîntem gata să-ţi oferim zece la sută din încasări, un contract pe cinci ani cu posibilitatea de reînnoire, un salariu iniţial de trei sute de mii de dolari pe an, cu o creştere anuală garantată de cel puţin zece la sută, un cont de cheltuieli destul de substanţial şi pensie viageră.

Oferta era remarcabilă. Amîndoi ştiau asta, dar Jan simţi cum îi creşte admiraţia faţă de Louise, care rămăsese absolut impasibilă. Se gîndi din nou ce norocos era Benedict. Nu pentru că soţia lui era atît de frumoasă, ci pentru că poseda una din cele mai importante atuuri pentru o regină a frumuseţii — misterul. Deşi urîtă şi bondoacă, doamna Rubinstein reuşise şi ea să capete o aureolă de mister — însă numai pînă în clipa cînd deschidea gura. Jan era conştient că Louise se învăluise întotdeauna în mister, iar în anii petrecuţi alături de Benedict ajunsese să transforme misterul într-o artă. Într-un fel, semăna cu un star de cinema — rămînînd sus, pe un piedestal, unde toată lumea putea s-o admire şi s-o venereze, dar unde îşi păstra o putere mult mai mare. Un cuvînt de-al ei era de-ajuns ca toată lumea să-şi deschidă punga, cumpărînd şi iar cumpărînd loţiunile magice pe care le recomanda.

Jan se felicită în gînd, spunîndu-şi că avusese dreptate să-i propună Louisei o ofertă atît de extraordinară. Îşi scormonise conştiinţa, în căutarea altui motiv decît cel ştiut, dar nu găsise nici unul. Louise Towers era o valoare — exact ce-i trebuia companiei „Averbach". Dacă firma „Towers" nu se va arăta deloc interesată de industria cosmetică, atunci va fi silită să accepte preţul oferit de „Averbach" pentru „Louise Towers".

Porniră înapoi spre Ritz, fără ca vreunul din ei să observe motociclistul care-i urmărea de la distanţă. Cînd Jan intră împreună cu Louise, bodyguard-ul rămase să aştepte afară. I se spusese că domnul Feiner nu locuia la Ritz, ci la Crillon,

iar el avea obligaţia să raporteze timpul scurs între sosirea celor doi la Ritz şi întoarcerea lui Feiner la Crillon.

«Mai puţin de un sfert de oră», avea el să consemneze. «Domnul Feiner a sosit la Ritz împreună cu doamna Towers la ora 21.20 şi a plecat de la hotel la 21.32.»

Numai douăsprezece minute — suficient ca Jan să-şi lase deoparte aerul de om de afaceri şi s-o apuce pe Louise de umerii abia acoperiţi de voal, privind-o cu duioşie.

— E mult de cînd am pornit amîndoi la drum, cu *Revelation*. Sper că vom putea continua să lucrăm împreună. Vreau să fac din tine primul nume în materie de frumuseţe, tot aşa cum te poţi socoti cea mai frumoasă femeie din lume.

Încercase să pară glumeţ şi nepăsător, dar glasul lui trăda cu totul altceva.

— Eu vreau, şi pot s-o fac. Şi-am să mă ţin de cuvînt, dacă eşti de acord cu ce ţi-am spus astă seară.

Ochii ei străluceau. Părea nespus de fericită.

— Îţi mulţumesc, dragul meu Jan. Niciodată nu mi s-a făcut o astfel de propunere. Am să discut şi cu Benedict.

— De cum primesc răspuns, experţii mei în finanţe vor lua legătura cu ai voştri.

O sărută repede pe buze, apoi se răsuci şi porni cu paşi rari spre ieşire. Coborî din nou în piaţa Vendôme şi porni să se plimbe fără ţintă prin Paris, cu motociclistul pe urmele lui. După vreo oră se întoarse la Crillon.

Louise îl aşteptă pe Benedict la aeroportul Schwechat din Viena. Îl anunţase că va fi acolo, pentru că-i fusese foarte dor de el. Tot drumul pînă la hotelul Imperial, Benedict aşteptă ca soţia sa să-i pomenească de cina în doi, cu Jan Feiner.

Sperase că ea va aduce vorba despre Jan chiar la telefon. Citise raportul celor de la pază şi protocol cu cinci zile înainte. Îşi spuse că, probabil, singurul ei gînd era la sosirea Natasei. Şi totuşi, Louise îi cunoştea sentimentele cu privire la Feiner. Cînd avea intenţia să-i spună pentru ce luase masa împreună cu preşedintele unei companii rivale — un bărbat care cîndva însemnase ceva în viaţa ei şi pe care Benedict nu putea să-l sufere? Oare despre ce discutaseră tot timpul cît fuseseră între patru ochi?

Louise părea încordată, nerăbdătoare să primească veşti de la Natasa, care se găsea încă la Bratislava. Din cîte aflase, plecarea surorii ei fusese amînată din cauza unor birocraţi cusurgii, care găsiseră nod în papură actelor lui Juta, şi nu acceptau s-o lase pe Natasa să iasă din ţară şi să-şi întîlnească sora, decît însoţită de el.

Benedict se abţinuse să sporească temerile Louisei, dar dacă iniţial Dubcek se alesese doar cu o dojană pentru liberalismul său excesiv, acum ruşii îl acuzau pe liderul ceh că „trădase cauza socialismului" şi că „servise interesele capitaliste".

Benedict nu avea decît o singură veste bună, cu care spera să mai descreţească fruntea soţiei sale, scoţînd-o din muţenie. Simţea nevoia să mai discute şi despre altceva decît evadarea Natasei, pusă la cale încă de la începutul primăverii, de comun acord cu Ambasada americană din Praga.

— Primul lucru pe care i-l poţi spune surorii tale e că soţul ei s-a întors la Praga şi se găseşte alături de mama ta şi de copil.

— Vai, ce bucurie!

Louise îl privea aşa cum îi plăcea lui să se ştie privit: ca un mîntuitor, un zeu, un om căruia îi va fi întotdauna îndatorată. Ea îl luă de braţ, cu capul pe umărul lui. Lui Benedict îi părea bine că-i îngăduise să-şi taie părul, deşi pentru el fusese un sacrificiu să nu-şi mai poată afunda mîna în pletele ei bogate. Tunsoarea se potrivea perfect figurii ei şi-l făcuse s-o dorească încă din prima clipă cînd îi văzuse noua înfăţişare. Pe undeva, Louise recăpătase vulnerabilitatea şi inocenţa Ludmillei de care se îndrăgostise nebuneşte cu ani în urmă.

De-abia ajunşi în somptuosul apartament de la hotelul Imperial, Benedict vru să facă dragoste. Ros de gelozie şi suspiciune, o dorea mai mult ca oricînd. Louise nu semăna cu nici una din femeile pe care le cunoscuse în viaţa lui, şi totuşi, rareori trăia sentimentul că o posedă în întregime — nici chiar atunci cînd o auzea gemînd de plăcere sau cînd se retrăgea cu cruzime chiar cînd ea se apropia de punctul culminant, ca s-o aibă din nou, tocmai cînd ea se aştepta mai puţin, uneori după ceasuri întregi, cînd era deja îmbrăcată şi gata de plecare, deşi sub hainele sofisticate trupul încă îi

fremăta, cuprins de dorinţă. Nimic nu-i aţîţa mai mult pasiunea decît faptul că sub înfăţişarea rece şi detaşată a soţiei sale mocnea o flacără, o vîlvătaie pătimaşă, cum nu mai întîlnise niciodată.

După ce făcură duş şi se îmbrăcară, cerură ca cina să le fie adusă în apartament. El mînca în tăcere, fără să răspundă la întrebările Louisei, vrînd astfel s-o determine să aducă vorba despre întîlnirea cu Jan Feiner. Era convins că ea îi va ghici gîndul. Într-adevăr, Louise nu-l dezamăgi, deşi lui Benedict îi displăcu instinctiv tonul ei voit lejer şi indiferent.

— Ţi-am spus că la Paris m-am întîlnit cu Jan Feiner?

El continuă să tacă, jucîndu-se cu furculiţa, fără să-şi ia ochii de la ea, pîndindu-i cel mai mic semn de tulburare. Dar nu descoperi nimic suspect.

— Spunea că voia să discute cu noi nişte afaceri. Ceva care ne-ar putea interesa pe amîndoi. Ne-a invitat la cină şi, cum tu nu erai acolo, am vrut să văd despre ce e vorba. Ştiu bine ce important e pentru noi „Averbach"-ul din Europa.

Văzînd-o că şovăie, Benedict fu cît pe-aci să se trădeze.

— Dar tu de ce...?

Fusese gata-gata s-o întrebe de ce nu mîncase la hotel. Cum putea să fie atît de nerod? Îşi schimbă întrebarea.

— ... nu m-ai sunat înainte de-a te întîlni cu el?

— Drept să-ţi spun, n-o aveam în minte decît pe Natasa. Nici nu m-am gîndit! Sigur c-ar fi trebuit să-ţi spun la telefon, dar... în sfîrşit! N-are rost să-ţi povestesc de-a fir-a păr tot ce-am aflat de la el, dar esenţialul e c-a fost la Zürich, să discute despre decizia companiei „Averbach" de-a achiziţiona o antrepriză cosmetică. Sînt foarte interesaţi de afaceri în domeniul ăsta.

Louise îi istorisi pe scurt lui Benedict cele relatate de Jan, cu excepţia opiniei acestuia că „Towers" nu acorda suficientă atenţie şi sprijin financiar departamentului „Louise Towers".

— Cei de la „Averbach" sînt interesaţi să achiziţioneze „Louise Towers", încheie ea, dînd din mînă în semn de neputinţă. Jan ... — se corectă repede — ...Feiner spunea că mi se oferă un salariu extraordinar.

Ridică o privire timidă spre Benedict.

— Trei sute de mii, cu un spor anual de zece la sută pe timp de cinci ani. Nu-mi venea să cred! Asta mă face să bănuiesc că „Averbach" e gata să plătească oricît pentru

„Louise Towers". Încă nu m-am gîndit serios, cine știe la ce rezultat vor ajunge experții financiari, în caz că se stabilește o întîlnire? Însă mi-a încolțit în minte o idee: dacă pe tine nu te interesează să vinzi, cu siguranță că „Averbach" va cumpăra altă companie, pe care o va finanța substanțial. Asta va duce la concurență acerbă și...

— Vrei să-l ai ca șef pe Feiner? o întrerupse Benedict, fără a-și mai ascunde ostilitatea și mînia crescîndă.

— Bineînțeles că nu! Nici nu mă gîndesc. Dar dacă...

Tocmai atunci sună telefonul. Cum Benedict dăduse dispoziție să nu fie deranjat decît dacă era vorba de o comunicare urgentă, ridică receptorul și ascultă; cu chipul crispat, cu o expresie rece și amenințătoare. Louise simți că i se face rău.

— Am înțeles. Vom fi acolo.

Puse receptorul în furcă, recăpătîndu-și zîmbetul.

— Natașa urmează să sosească peste două zile. Viza de ieșire din țară e pentru data de 8. Trebuie să fim la graniță la ora 18.00.

Louise se repezi să-l îmbrățișeze, cu lacrimile șiroind pe obraz. El îi luă fața în mîini.

— Să știi că n-am s-accept să fii strivită sau înghițită de fabrica aia de bani elvețiană. Vorbim mai tîrziu. Vreau să-mi povestești totul, în detaliu. Dar să știi, iubito, că tu nu ești de vînzare! Pentru nimic în lume!

Louise aproape că nici nu mai auzea ce-i spune. Avea nervii încordați la maximum. Nu se putea gîndi la altceva decît la data de 8 august și la Natașa.

— Ți-au... ți-au mai spus și altceva? Cum urmează să ajungă acolo? Cu Juta, desigur, dar cum? Cu mașina? Da?

Pentru prima oară după ani de zile, în glasul ei se simțea un ușor accent străin.

O strînse în brațe, cu un aer protector.

— Amîndoi vor sosi într-o mașină Tatra, de culoare verde, condusă de un tovarăș de la Universitatea din Bratislava.

— Tatra? întrebă Louise, alarmată.

— Da. Și ce-i cu asta?

Ea îi răspunse vorbind rar, de parcă fiecare cuvînt îi evoca o imagine anume:

— Mi-aduc aminte ce spunea tata despre autoturismele Tatra: „Oriunde vezi o mașină Tatra, să știi că ai de-a face cu poliția secretă." Aveau în dotare numai mașini din astea. Erau un semn al puterii, al supremației.

Se înfioră din cap pînă în picioare.

— Ei, acum se pare că-i un semn de libertate. Poate că tu nici n-ai de unde să știi, ești mult prea tînără...

De astă dată nu era nici urmă de sarcasm în glasul lui Benedict, deși pomenise de diferența de vîrstă dintre ei.

— Cehii sînt binecunoscuți pentru industria de automobile. Cîndva îi invidia întreaga Europă. De fapt, dacă mi-aduc bine aminte, mașina cea mai populară din timpul lui Hitler, Volkswagen-ul, era fabricat după modelul autoturismului Tatra. Da, da, sînt sigur c-așa e!

Louise era din nou cu gîndul dus în altă parte. În viața ei era pe cale să se petreacă o nouă schimbare crucială, pe care o aștepta de douăzeci de ani. Se întreba cu groază cum va reuși să-și stăpînească nerăbdarea și emoția încă două zile.

Deși Benedict nu mai aduse în discuție oferta lui Jan Feiner, totuși nu-și pierdu timpul degeaba. A doua zi îl sună pe Norris — omul în care avea încredere ca în nimeni altul din companie — relatîndu-i pe scurt ce aflase de la Louise.

— Vreau ca avocații noștri să-i trimită parvenitului ăluia un avertisment oficial, în care să se specifice clar că deocamdată „Louise Towers" nu e de vînzare și nu va fi probabil niciodată. În plus, te rog să adaugi că de-acum încolo voi considera o insultă personală orice abordare sau propunere adresată soției mele sau oricărui alt funcționar de la „Towers". Să priceapă limpede că subiectul a fost închis o dată pentru totdeauna.

Norris nu-l mai văzuse demult atît de pornit, dar nu avea nevoie de nici o explicație. Își închipuia că Benedict clocotea de furie văzînd cît de departe ajunsese chimistul care crease *Revelation* — prima mare victorie a companiei „Louise Towers". Lui personal, Jan ca bărbat nu-i făcea absolut nici o impresie, dar cine știe dacă nu cumva, într-un anumit moment din viața ei, Louise îl găsise atrăgător. Nu mai seducător decît Benedict — dar oricum, înțelegea perfect reacția șefului.

De cînd se recăsătorise, Norris pricepuse pe pielea lui ce însemna gelozia.

Dar Benedict nu terminase ce avea de spus.

— După ce scap de coşmarul ăsta, Norris, vreau să strîng cît mai mult relaţiile cu Phillips. Trebuie să mă asigur că orice s-ar întîmpla cu mine, nenorocitul ăsta de Feiner n-o să pună niciodată laba pe „Louise Towers". Am de gînd să mă ocup de reorganizarea departamentului de cosmetică. Asta bineînţeles ca s-o protejez pe Louise, dar şi ca să fiu sigur că nu riscă să facă vreo prostie dacă nu va mai fi nimeni care s-o ajute şi s-o sfătuiască. Trebuie să revăd totul, inclusiv testamentul!

La ora 18.00, cînd ajunseră la graniţa austriacă, ploua cu găleata. Era cu neputinţă să distingi ceva în zona neutră, reprezentată de podul peste Morava — un afluent al Dunării — în capătul căruia se afla ghereta bine păzită de la frontiera cehă.

Louise n-avea răbdare să rămînă în maşină. Şoferul deschise o umbrelă enormă, sub care ea se ghemui, alături de Benedict, amîndoi cu ochii scormonind depărtarea. Trecură treizeci, apoi patruzeci de minute, dar Louise părea să nu-şi dea seama. Ploaia o ducea cu gîndul la ce simte cineva gata să se înece — atunci cînd în cîteva clipe i se perindă prin faţa ochilor întreaga viaţă. Se străduí să reconstituie în memorie chipul tatălui ei, apoi al mamei, ba chiar şi al lui Milos — omul cu care se purtase atît de urît, socotindu-l o simplă trambulină de pe care îşi luase zborul spre alte locuri, spre altă viaţă. Cînd se gîndea la Natasa, îi venea în minte fie fetiţa de şapte-opt ani, cu privire gravă, pe care o văzuse ultima oară, fie îngeraşul cu codiţe roşcovane şi surîs cuceritor, care făcea piruete prin bucătărie, îmbrăcată în rochiţa de balet cusută chiar de mama.

Îi fusese greu să facă vreo legătură între puştoaica de odinioară şi fata zveltă din fotografia de la nuntă. Cu atît mai puţin o recunoştea pe Natasa în femeia durdulie care ţinea un bebeluş în braţe, avîndu-l alături pe soţul ei.

În aceeaşi clipă răsună în urechea ei glasul lui Benedict.

— Se-aude o maşină, murmură el, dîndu-i deoparte o suviţă udă de pe frunte.

Louise se uită repede la ceasul de aur cu diamante, cumpărat de la celebrul Türler din Zürich. Va fi primul obiect pe care i-l va dărui Natasei, de îndată ce sora ei va pune piciorul în lumea liberă. Şapte fără zece. Încet, cum apar contururile unei fotografii în camera obscură, îşi făcu apariţia un automobil. Louise se străduia să-şi înghită lacrimile. Nu era o Tatra, ci patetica şi mult hulita Skodă — care în traducere engleză înseamnă „milă" sau „ruşine". Cine s-o fi urcat pe sora ei în această caricatură de maşină?

Louise îşi întoarse faţa, cu lacrimile curgînd şiroaie. Cînd regăsi curajul de-a privi din nou, maşina se afla tot lîngă ghereta grănicerilor austrieci. După aproape zece minute abia dacă înaintase cîţiva paşi. Portiera se deschise brusc. În clipa următoare, un bărbat înalt şi greoi, într-un costum prea larg pentru el, ajută pe cineva să coboare — o femeie zveltă şi frumoasă, într-un trenci ponosit, de un mov ţipător. Tînăra privi în jur, neliniştită, rămînînd cu ochii aţintiţi spre Benedict şi Louise, amîndoi ghemuiţi sub umbrelă. Făcu un pas nesigur în direcţia lor. Abia atunci observă şi Louise că Skoda era verde.

— Natasa... abia găsi putere să şoptească.

Apoi un ţipăt:

— Natasa!

Cele două surori se repeziră una spre alta.

— Tu eşti, Ludmilla?

— Da, surioară. Eu.

Las Vegas, 1970

— Sus inima, Natașa!

Charles se obișnuise cu tăcerile ei, care — așa cum îi destăinuise — se datorau mai curînd vocabularului englez destul de sărac, decît faptului că n-ar fi avut nimic de spus. De fapt, nici n-ar fi fost nevoie să vorbească: acum știa și el — la fel ca toți ceilalți din companie — că Natașa avea o fire voluntară.

În felul ei, îi dăduse a înțelege — într-o engleză mai mult sau mai puțin corectă — că socotea pregătirea personalului american specializat în îngrijirea pielii mult sub nivelul Clinicii dermatologice din Praga — așa lipsită de mijloace cum era. În Cehoslovacia, profesia de estetician nu putea fi urmată de oricine: pregătirea dura ani întregi și meseria respectivă era privită cu mai mult respect decît în Statele Unite. Louise îi spusese lui Charles că aceste aprecieri includeau și personalul de la „Louise Towers", deși Natașa avusese destul tact ca să n-o afirme deschis.

— Iartă-mă, Charlie!

Îi plăcea cum suna numele lui pe buzele Natașei. Cîndva Louise îl pronunțase „Șarli", dar după ani de exerciții fonetice, această particularitate dispăruse. Natașa de-abia începea să se descurce în engleză, iar el spera că fata va păstra ceva din

accentul străin. Era un atu în afaceri. Clientele păreau convinse — sau măcar își închipuiau — că cele mai multe cosmeticiene din Europa de Est care reușeau să ajungă în Statele Unite erau foarte bine pregătite — iar Natașa nu făcea excepție.

De fapt, și Natașa era excepțională. Cumnatul său, David, îi spusese că pînă și tipele alea încrezute din birourile conducerii se înghesuiau la tratament la ea, așa încît poate că fata avea dreptate în privința pregătirii cosmeticienelor americane. Dar asta nu era treaba lui.

Plecaseră din Los Angeles cu vreo oră în urmă, îndreptîndu-se spre Las Vegas, unde urma să aibă loc cea mai importantă conferință de oftalmologie care se ținuse vreodată. Aici, la hotelul Hilton din Las Vegas, Benedict pregătise trei mari parăzi de modă, în cinstea asocierii dintre „Opteck" — numărul unu din lume în domeniul opticii — și „Louise Towers", cu scopul de a rezolva pentru totdeauna problemele de machiaj ale persoanelor purtătoare de ochelari. În program figura o demonstrație practică, în cadrul căreia avea să fie prezentată o nouă serie de farduri de pleoape, creioane-dermatograf și rimeluri, împreună cu noi modele de rame de ochelari, în diferite forme, adecvate la diverse fizionomii. Începînd de luna următoare, produsele cosmetice pentru ochi puteau fi cumpărate pentru prima oară de la centrele de optică „Opteck" — desigur, numai cosmeticele „Louise Towers".

Nu era decît una din multiplele inițiative ale secției de marketing pentru lunile care urmau — rezultat al concurenței crescînde, care determinase consiliul de administrație de la „Towers" să investească mai mult în cosmetică. Charles nu fusese niciînd mai ocupat ca acum. Avea atîtea pe cap, încît abia tîrziu remarcase tăcerea și îngîndurarea tinerei refugiate.

— De ce ești tristă azi? Voiam să-ți fac o bucurie — să-ți ofer o mică vacanță...

Charles rîse, deși nu prea avea chef de rîs. Nu-i făcea cine știe ce plăcere să fie tot timpul lîngă cineva atît de prost-dispus.

— Bine, Natașa, tu nu știi cîte femei ar da orice să fie aici, cu mine, într-o mașină ca asta? N-ai citit că *Esquire* mă consideră printre primii zece bărbați pe care și i-ar dori de soți orice fată americană?

— S. Quayer?

Charles oftă. Mai bine n-ar fi deschis discuția.

— E o revistă. Las-o baltă! Am glumit. Dar tot vreau să știu de ce ești atît de necăjită — asta fiindcă mi-ai spus că mă număr printre puținii membri ai familiei cu care poți sta de vorbă.

Charles apăsă pe accelerator. Acum mașina lor gonea cu nouăzeci de mile la oră. Natașa se ghemui lîngă portiera limuzinei Porsche, agățîndu-se de bordul mașinii.

— Din cauza muzicii... gemu ea. E mult prea tristă...

Lui Charles i se făcu rușine. Imediat închise casetofonul, de unde pînă atunci răsunase melodia *Bridge Over Troubled Waters* [1]

Iar Natașa avea mai multe motive de jale decît Charles. Dacă și el ar fi lăsat în urmă un copil, cine știe dacă și-ar mai fi alinat vreodată durerea!

În ultimele luni, Charles își petrecuse cea mai mare parte a timpului în Statele Unite, străduindu-se s-o ajute pe Natașa să se integreze în familie. Louise îi încurajase inițiativa de-a o lua pe sora ei în mici excursii, ca să-i arate cîte ceva din America.

— Charlie, ți-aș fi recunoscătoare dac-ai reuși cumva să-i alungi disperarea asta din privire! îi spusese ea, la fel de deznădăjduită.

Nu cumva se simțea vinovată? Taică-său îi povestise că Louise se socotea răspunzătoare și pentru eșecul căsniciei fiului ei vitreg. Bănuia că totul se datora lungilor lui absențe și nenumăratelor plecări peste hotare, în interesul companiei „Louise Towers". Dar Charles nu-i purta pică. Blythe l-ar fi putut însoți, de n-ar fi obsedat-o atît de mult ideea de-a deveni un nume în tenis — sau mai curînd, de n-ar fi făcut o pasiune pentru campionul acela.

Taică-său îl pusese să conducă mașina zi și noapte.

„Ca să ieși din starea asta nenorocită, fiule!"

Tînărului nu-i prea convenise, dar toată truda lui slujise la ceva. Și chiar fără să-i fi spus Benedict „Aleargă-o, scoate untul din ea!", Charles înțelesese că, după părerea lui taică-său, munca ar fi fost un remediu și pentru tristețea firească a Natașei.

1 *Bridge Over Troubled Waters* — „Un pod peste ape tulburi" — mare șlagăr lansat de duetul Simon și Garfunkel în anii '70. (n.t.)

În orice caz, nimeni nu trebuia să-i spună fetei să muncească. Lucra de dimineață pînă seară, realizînd cele mai bune tratamente în cel mai scurt timp, primind cele mai multe complimente la institute și în stațiunea de la Palm Beach, precum și cele mai grase bacșișuri și cele mai numeroase cereri de programare. Curînd, Charles își putuse da seama că Natașa era și o minte inventivă. Avea de gînd ca la momentul potrivit să stea de vorbă cu ea — însă trebuia să fie prudent. Încă nu știa ce intenții avea Louise cu sora ei în cadrul companiei, și nu voia să bage bețe în roate nimănui.

Văzînd o pancartă în depărtare, Charles încetini viteza.

— Nu mai e mult pînă ajungem, Nat!

O strînse ușor de mînă. Degetele ei erau reci ca gheața. Închise aerul condiționat, apoi o întrebă:

— Vrei să stăm de vorbă?

Ea clătină din cap și-și întoarse privirea spre fereastră.

Începuse să devină oarecum mai comunicativă în cursul celei de-a doua excursii făcute împreună în Atlanta, unde participaseră la inaugurarea Fundației Big Glow, la „Rich's". Pentru prima oară, Natașa era prezentată drept „cea mai mare artistă a machiajului din Europa". Charles fusese impresionat de numărul clientelor care se înghesuiau să-și facă programări. Se formase o coadă atît de lungă, încît cei de la „Rich's" o întrebaseră dacă mai putea rămîne cîteva zile, urmînd ca ei să dea un anunț publicitar în *Atlanta Constitution.* Louise se declarase de acord și, pentru întîia oară, Charles o văzuse pe Natașa zîmbind.

Avea un zîmbet încîntător. Doar cînd zîmbea se putea ghici o oarecare asemănare cu celebra ei soră, fiindcă Natașa era mai luminoasă, cu ten trandafiriu, cu un minunat păr blond-auriu și cu nasul ușor pistruiat. Deși la companie încă se vorbea despre ea ca despre „surioara Louisei", Natașa era aproape tot atît de înaltă ca sora ei mai mare, însă cu forme ceva mai pline. Reemer — care altfel făcea păradă de preocupările sale artistice — reușise măcar o dată o analogie pertinentă, descriind-o pe Natașa ca „desprinsă dintr-o pînză de Rubens, în timp ce Louise fusese pictată de Renoir".

Înainte de-a lua avionul înapoi spre New York, Charles o invitase pe Natașa la masă, cu gînd să-i mărturisească un mare adevăr, și anume, că nimeni în Statele Unite n-ar fi putut face mai mult pentru familia ei din Praga decît tatăl lui...

bineînțeles, cu excepția Președintelui, cu care Benedict era în relații foarte bune. De altfel, se preocupase să-și păstreze relațiile cu toți președinții, începînd de la Truman.

În timpul acelui prînz servit împreună, Charles își dăduse seama cu groază că Natașei îi era frică de familia Towers în general și mai ales de tatăl lui. De altfel, era de înțeles. Trecerea de la modul de viață din Praga la cel al familiei Towers nu putea fi lipsită de traume, chiar dacă nu constituia o tragedie în sine.

În zilele îngrozitoare cît așteptase la Viena sosirea celorlalți membri ai familiei Natașei, Charles înțelesese perfect de ce fata începuse să se teamă de taică-său. Și el îl compătimise întrucîtva pe Benedict, silit să rămînă zi de zi în aceeași cameră de hotel, alături de două femei aproape isterice, amîndouă agățîndu-se de cea mai mică speranță că fiica, mama și soțul Natașei vor fi curînd alături de ei. În realitate, situația se înrăutățise, culminînd cu invazia Cehoslovaciei de către mii de trupe rusești, la sfîrșitul lui august.

Tatăl lui nu era obișnuit cu obstacole și cu eșecuri. Niciodată nu-și cheltuise forțele în mod inutil. Nu-i stătea în fire să consoleze pe cei din jur cînd lucrurile mergeau prost — nici măcar pe propria-i soție, martoră a încordării, neliniștii, durerii și sentimentului de vinovăție al surorii ei, atunci cînd presa din întreaga lume anunțase că Dubcek și colegii lui liberali fuseseră arestați și duși la Moscova, că „primăvara de la Praga" luase sfîrșit și că o jumătate de milion de soldați ruși intraseră pe teritoriul Cehoslovaciei.

Pieter, soțul Natașei, nu mai fusese văzut de cînd încercase să fugă, împreună cu fetița. Lui Charles nu-i era prea greu să-și imagineze ce repede îi sărea țandăra tatălui său în acea atmosferă de coșmar, mai cu seamă în ziua cînd Natașa încercase să treacă granița înapoi, în Cehoslovacia. Fuseseră nevoiți să-i dea tranchilizante și s-o interneze într-un spital din Viena, unde rămăsese sub supraveghere medicală pînă cînd își venise în fire. Nu era de mirare că Natașa se temea de ceea ce mulți angajați ai companiei numeau „pragul de irascibilitate al domnului Towers".

Nu reușiseră nici măcar să discute cu Blanka Sukova, mama Louisei și-a Natașei. Era practic imposibil să mai obțină legătura telefonică cu Praga. Taică-său îi spusese că, într-o scrisoare primită cu aproape un an în urmă, Blanka relata că

aflase de la fratele ei, Ivo, cum soțul și fetița Natașei fuseseră surprinși de un tir încrucișat, undeva în apropiere de graniță, într-un loc pe nume Brno. Blanka o sfătuia pe Natașa că ar fi fost mai cuminte să-i considere morți pe amîndoi — ceea ce și-ar fi dorit din toată inima și pentru ea!

Se apropiau de Las Vegas. Charles începu să-i povestească Natașei despre orașul din deșert, despre jocurile de ruletă care se desfășurau zi și noapte, despre „banditii cu un singur braț", care se postau lîngă cassa marilor magazine, astfel încît puțini clienți aveau șanse să plece cu restul de la cumpărături în buzunar. În drum spre Hilton îi mai spuse cum statul Nevada se deosebea radical de cel învecinat, Utah.

— În unele orășele de graniță, ca Wendover, situate jumătate într-un stat, jumătate în celălalt, poți vedea la un capăt al străzii principale indivizi care joacă pînă la ultimul ban și tipe care dansează dezbrăcate în cîrciumi cu orar permanent. La celălalt capăt — în Utah — pînă și cafeaua e considerată un drog periculos, iar oamenii își spun rugăciunea chiar și înainte de-a mînca un *hot dog*. Așa-i în America!

Pentru el era un mare efort să încerce să umple tăcerile, dar curînd își luă răsplata, pentru că în clipa cînd mașina opri în fața hotelului, Natașa se întoarse spre el, cu un zîmbet fermecător. Charles decise în gînd că fata avea de fapt o fire blîndă și plăcută. Numai timpul o va ajuta să se vindece — timpul sau vestea bună că unchiul ei se înșelase și că cei dragi erau în viață, undeva într-un colț al Cehoslovaciei.

Cu ocazia conferinței, peste trei mii de femei veniseră la Dinner Theater din Las Vegas, ca să afle despre asocierea dintre „Louise Towers" și „Opteck" și ca să vadă cu ochii lor, pe un imens ecran de televiziune, spectaculoasele transformări realizate pe scenă de către Natașa, împreună cu un grup de maeștri machiori de la „Louise Towers" și de tehnicieni de la „Opteck". Era pentru prima oară cînd în astfel de demonstrații se folosea noua și costisitoarea tehnologie Project TV.

Programul luă sfîrșit într-un ropot de aplauze, iar Charles se repezi la telefon, să sune la New York. Fusese îngrijorat, pentru că el avusese ideea cu televiziunea. Acum, însă, inițiativa se bucura de un succes care depășea orice imaginație.

— Deocamdată lasă baltă comenzile pentru noul dermatograf! îi spuse el pe nerăsuflate lui David Reemer. Trebuie să obținem imediat exclusivitate la Project-TV pentru produsele

cosmetice. Nimic nu ajută la vînzări mai mult ca asta. Fiecare gest, fiecare mișcare de pe scenă e proiectată simultan pe un ecran de dimensiuni cinematografice. Efectul a fost incredibil! Iar la sfîrșit, cînd au prezentat aceeași figură, înainte și după machiaj, sala a fost în delir! Așa că și azi — ca de fiecare dată — o să avem nevoie de personal suplimentar, ca să reușim să luăm toate comenzile.

— Sînt convins că doamna Louise va dori să știe cum s-a descurcat „surioara ei". A fost bine?

Charles era obișnuit cu tonul laconic și circumspect al cumnatului său. Clătină din cap, dezgustat, înainte de a-i da răspunsul. Oare Reemer nu pricepea că Natașa va reuși să-și facă un nume? Indiferent ce-ar fi spus sau ar fi prezis Suzanne și chiar dacă nu era atît de talentată ca sora ei, totuși Natașa se dovedea o achiziție neprețuită pentru „Towers". De fapt, Charles rămăsese uluit văzînd-o proiectată pe ecranul uriaș. Machiată special pentru această ocazie, de către un maestru de la Hollywood, arăta ca un autentic star de cinema.

Îi relată amănuntul acesta și lui Reemer, adăugînd:

— Să-ți spun drept, a fost o surpriză cît se poate de plăcută. Am putea s-o folosim în demonstrațiile televizate. Cred c-ar fi cazul să ținem o ședință, ca să vedem dacă Louise are ceva împotriva acestei prezentări în public. Dacă ne dă mînă liberă, atunci Natașa va trebui să învețe cum să se îmbrace și cum să se miște. Însă să știi, Dave, că are meseria asta în sînge! E foarte naturală. toate femeile o plac... pentru accentul străin și pentru celelalte însușiri.

De cum puse receptorul în furcă, lui Charles îi păru rău că-i pomenise cumnatului său despre necesitatea ca Natașa să învețe cum să se îmbrace. Mai mult ca sigur, David îi va da imediat raportul Suzannei. Oricum, nu avea de ales, ba chiar era puțin surprins că Louise nu se ocupase deja de sora ei, determinînd-o să renunțe la combinațiile acelea sumbre de negru cu cenușiu, precum și la unele accesorii bizare. Poate se temea să nu pară dură și frivolă dacă ar fi adus vorba despre îmbrăcăminte, acum cînd sora ei suferea atît de mult. Pe de altă parte, cine știe dacă nu cumva tocmai o astfel de preocupare ar fi trezit-o din nou la viață? Era prea tînără ca să renunțe la tot.

La întoarcerea în New York, Charles primi de la Project-TV o casetă video cu demonstrația de la Las Vegas, special

pentru a fi vizionată de Louise, Benedict, Reemer și cîțiva funcționari de la secția de marketing, astfel încît să vadă cu ochii lor ce succes avusese o astfel de inițiativă.

— Îmi place ideea de a-i îmbrăca pe maeștrii machiori în halate medicale, zîmbi Benedict. Dă impresia de curățenie.

— Da, și noi ne-am gîndit că halatele conferă fetelor o mai mare prestanță decît uniformele „Louise Towers", îl aprobă Louise. Halatul alb subliniază afinitățile dintre cosmetică și medicină. De altfel, chiar există o legătură între a recomanda clientei rama de ochelari care i se potrivește cel mai bine cu formatul feței și a-i indica machiajul care să-i pună în valoare ochii, dat fiind că lentilele cu dioptrie măresc orice rid și orice defect.

Benedict zîmbi din nou.

— Să nu te-apropii nici un pas de fete cu ochelari pe nas...

— Afară de cele care folosesc fardurile *Louise Towers*, interveni prompt David Reemer.

Benedict nu-i dădu nici o atenție.

— Trebuie să recunosc că Natașa arată excepțional. E pentru prima dată cînd n-o compătimesc că are o soră ca tine. Concurența, draga mea...

Charles surîse, cu ochii la Reemer, care o pîndea pe Louise, în căutarea unui cît de mic semn de invidie. Dar nu descoperi nimic. Dimpotrivă, Louise radia de fericire și mîndrie.

— Într-adevăr, e foarte frumoasă — o perfectă ilustrare a efectelor magice ale machiajului profesionist. Și parcă nu mai e nici atît de tristă.

Se întoarse spre Benedict, puțin neliniștită.

— Charles mi-a spus că se descurcă foarte bine, mai ales în contact direct cu clientele. Poate n-ar fi rău să realizăm un set de reclame cu ea, folosind Project-TV.

— Aștept să-mi prezentați și niște cifre, vorbi Benedict. Vreau să văd *P-and-L*-ul[1] pentru demonstrația de la Las Vegas.

— Dar la asta și lucrăm în clipa de față, răspunse Reemer. Charles a fost de părere că Natașa ar trebui nițel școlită, dacă avem de gînd să facem din ea o figură cunoscută. Ori

1 P-and-L(*profit and loss*) — planul de profituri și pierderi (n.t.)

Project-TV de asta se și ocupă! La o asemenea publicitate e nevoie de o garderobă potrivită.

Charles prinse privirea îngîndurată a Louisei ațintită asupra lui. Nu putea ști la ce se gîndește, dar și cu asta era obișnuit. Totuși, spera să nu-și închipuie că-i criticase sora față de Reemer sau Suzanne.

— Am încercat s-o determin să se preocupe puțin și de vestimentație, dar cu excepția cîtorva ocazii festive de la institut, s-a împotrivit categoric.

Louise părea tulburată.

— În afară de uniforma „Louise Towers" și de halatul medical, a refuzat să poarte altă culoare decît negru sau cenușiu. Luna trecută mi-a spus că are de gînd să țină doliu pînă cînd va afla...

Louise înghiți în sec, gata-gata să-i dea lacrimile.

— ...ce s-a întîmplat cu soțul ei și... cu fetița...

— Se pare că se împacă bine cu Charles, zise cu glas nesigur unul din șefii departamentului de marketing, Dee Possant. Eu cred că va ține cont de părerea lui... Dacă-i va spune el... Poate că aflînd ce rol urmează să joace în folosul companiei, se va lăsa convinsă să meargă la Eddie, omul nostru de la Saks, prin care procurăm toalete pentru clipurile publicitare.

— O idee cît se poate de bună! sări Reemer.

— Mai întîi să vedem cît ne costă Project-TV! insistă Benedict.

În aceeași seară, pe cînd se îmbrăcau ca să meargă la teatru, Benedict îi puse Louisei o întrebare care-l frămînta de mai mult timp.

— Spune-mi, te rog, îți pare rău că n-ai vîndut lui „Averbach" compania?

Louise rîse scurt.

— Cui să-i pară rău? Mie? Dar ce, eu am avut vreun cuvînt de spus? Parcă a fost exclusiv hotărîrea ta, sau poate că mă înșel...

Și înainte ca el să poată răspunde, se grăbi să adauge:

— Nu, Benedict, sigur că nu. Întotdeauna te-am crezut pe cuvînt cînd mi-ai spus că Feiner ar distruge sufletul acestei companii. Oricum, mie nu mi-au plăcut niciodată elvețienii.

„Dar polonezii?" se întrebă el. „Oare polonezii îi plac?"

Se apropie de Louise, care stătea pe scăunelul din fața măsuței de toaletă, și-i dădu deoparte negligé-ul, dezgolindu-i umerii. Îi prinse sînii în căușul palmelor, dezmierdîndu-i sfîrcurile tari și zîmbind imaginii lor din oglindă.

— Ce-ai simțit cînd ai văzut-o pe surioara ta pe ecran, în chip de *femme fatale*? Eu unul nici nu mi-am dat seama că are și ea sîni, pînă la filmul cu Las Vegas!

— Și tu chiar vrei să te cred?

— Nu cumva ești geloasă?

— Geloasă pe ce?

— Ei, nu știu. Pe tinerețea, pe viitorul ei... Evident, nu pe frumusețea Natașei. Tu ești de o mie de ori mai frumoasă.

— Pe viitorul ei?

Louise încercă să se desprindă din brațele lui, dar fără succes.

— Tot ce mă rog la Dumnezeu e ca și ea să înceapă să creadă că are un viitor. În primele luni, cînd eram atît de apropiate, mi-a făcut confidențe și a plîns pe umărul meu zi de zi, noapte de noapte. Acum s-a îndepărtat de mine. Poate doar mi se pare, fiindcă mă îngrijorează așa de mult starea ei. Nu pot să cred că Pieter și Kristina au murit, dar nici nu vreau să-i întrețin o speranță care s-ar dovedi deșartă. Îți spun sincer că nu știu ce să fac. Iar tu vii și-mi povestești că în Cehoslovacia lucrurile stau din ce în ce mai prost — dacă și asta-i cu putință.

Benedict se aplecă și-o sărută pe ceafă.

— Mi-ar place să-ți fac un mic semn chiar aici. Îți amintești?

— Sigur că-mi amintesc, numai că acum am părul scurt și n-aș prea știi cum să-l acopăr.

Rîse din nou.

— Poate c-ar trebui să încerc noul nostru fond de ten?

Dar Benedict rămase serios, continuînd să-i mîngîie sînii.

— Uneori mă uit la Charles și mă simt foarte bătrîn, zise el deodată. Iar tu arăți atît de tînără... mai frumoasă ca oricînd... Pe urmă și Natasa... îmi amintește de cum erai tu la vîrsta ei... Anii trec atît de repede... Nu știu...

Parcă nici nu era vocea lui. Louise îl privi, uluită. Încercă să se ridice, ca să se întoarcă cu fața spre el, dar mîinile lui o siliră să rămînă pe loc.

— Spune-mi, tu mă consideri bătrîn?

— Sigur că nu! Nici nu mi-a dat prin minte una ca asta. De fapt, uitîndu-mă la tine, nici măcar nu mă gîndesc la ideea de vîrstă. Întotdeauna ai fost pentru mine cel mai interesant bărbat din cîți am cunoscut.

Ah, numai de-ar crede-o pe cuvînt!

— Nu ți-ai dori să fiu mai tînăr? De exemplu, cînd te uiți la Charlie... Nu ți-ar place să fiu mai aproape de vîrsta lui — de fapt, de-a ta... Nu ți-ar place să ai și tu cu zece ani mai puțin... Să fii de vîrsta Natașei?

Louise simți că-i îngheață inima, dar clătină din cap, cu ochii țintă la mîinile lui Benedict, care-i acopereau sînii. Ici-colo începuseră să-i apară vinișoare albăstrii. Da, erau mîini de om bătrîn, dar la fel de puternice ca odinioară... și la fel de bronzate ca mîinile lui Charles.

De pe buze îi scăpă un geamăt. Benedict îi atribui altă semnificație și zîmbi, mulțumit.

— Întotdeauna am să-ți pot stîrni dorința, așa-i, iubito? Ce-ai zice să rămînem acasă?

— Bine, dar cum rămîne cu familia Rockefeller? Parcă trebuia să ne întîlnim cu ei.

— La dracu! Ai dreptate! Tu mă faci să uit de toate și de toți.

Benedict privi la ceas.

— N-avem încotro, o s-o lăsăm pe altă dată!

Începu să-și facă nodul la cravată, părînd a se gîndi cu voce tare.

— Mă întreb care mai e viața intimă a lui Charlie. Ar cam fi timpul să-și găsească și el pe cineva, nu crezi? Bineînțeles, mai întîi își va face datoria, pregătind-o pe Natașa pentru celebritate, pe urmă am să-l las în pace o vreme, poate pune ochii pe vreo fată potrivită. N-ar fi rău s-o sun pe Suzie, să văd dacă nu cumva are ceva propuneri. E cazul să-i dea o mînă de ajutor fratelui ei.

— Te-ai gîndit foarte bine!

Louise se simți mîndră de ea. Vorbise cît se poate de convinsă. Și poate chiar era!

Acum Natașa își petrecea cea mai mare parte a timpului călătorind — cu trenul, cu avionul — străbătînd în lung și-n lat Statele Unite. Apărea în public în folosul firmei „Louise Towers", contribuind la consolidarea reputației ei de primă

companie cosmetică de renume care-și baza demonstrațiile pe uimitorul Project-TV. Aproape fără să-și dea seama, Natașa își construia și propria-i reputație, cea de „soră cu mîini de aur a Louisei Towers".

Se obișnuise să fie în permanență gata de drum. Cu ajutorul lui Eddie de la Saks avea în prezent o mică garderobă, în culori decente dar — slavă Domnului, după cum spunea Louise — nu și funebre... Eddie descrisese acest mod de vestimentație în termeni greu de înțeles pentru Natașa: „Perfect pentru orice ocazie, valabil și la lucru, și la distracții, și dimineața, și seara."

Dar ea nu „se distra". Nici nu-i trebuiau „distracții".

Din zori și pînă în noapte nu știa decît să muncească. Era singura-i plăcere. De-abia în ultimele șase luni, de cînd cu succesul din Las Vegas și decizia Louisei de-a o trimite într-un turneu de demonstrații cu Project-TV, începuse să mai revină la viață. Pînă atunci, singura cale de a-și trece timpul fusese să-și repete că nu se stabilise în America, aflîndu-se doar într-o vizită mai lungă la celebra ei soră, și că va sosi ziua cînd se va putea întoarce acasă, unde Pieter o aștepta cu brațele deschise.

Însă într-o bună dimineață — nici nu mai ținea minte unde se afla, într-unul din orășelele care figurau în ceea ce departamentul de publicitate continua să numească „itinerariul" ei — își dăduse seama că, pur și simplu, în ziua aceea uitase să-și mai joace rolul. Pentru prima dată de la sosire dormise peste ora la care se trezea de obicei. Mai mult decît atît, avusese un somn adînc și odihnitor, în loc să se frămînte și să se perpelească toată noaptea. Se trezise, nu la 4 sau 5, ci la 8 și un sfert. Mai era o jumătate de oră pînă să vină mașina ca s-o ducă la un hotel din centru. Era de-a dreptul caraghios cum toate orașele americane, mari și mici, aveau cîte un „centru", unde se făceau „afaceri". În graba ei de-a fi gata la timp și-a se documenta rapid cu privire la produsele asupra cărora secția comercială voia să insiste în ziua aceea în mod deosebit, pentru prima oară uitase să întrebe dacă sosiseră ceva vești de la Praga. Fusese întîia zi în care trăise și muncise la fel ca oricare altă angajată americană a companiei „Louise Towers".

Desigur, nu reușea chiar zilnic această performanță, însă acum avea din ce în ce mai multe zile „firești" și din ce în

ce mai puține „jucate". Insomniile nu dispăruseră cu totul; dar din cînd în cînd izbutea să se gîndească la Kristina fără să simtă că se sfîșie pe dinăuntru. Nu-și pierduse speranța, dar în prezent această speranță era legată de dorința de a-și face o carieră în America — nu de mare răsunet, ca cea a surorii ei, ci așa cum năzuia fiecare din colegele ei americane. Voia să facă rost de bani, de mulți bani, pentru a-i putea căuta pe cei dragi prin mijloace proprii.

Dată fiind legătura ei de rudenie cu familia Towers, se stabilise ca Natașa să dea raportul către conducerea superioară a companiei, adică lui Charles, și nu vicepreședintelui secției de marketing, așa cum procedau majoritatea angajaților din departamentul publicitar. Fusese fericită că nu trebuia să lucreze cu soțul Suzannei, David Reemer. Avea senzația că Suzanne o privea cu ochi bănuitori, în timp ce Charles era cu adevărat preocupat s-o ajute să-și creeze o situație.

Din cînd în cînd, dacă se ivea vreun *debușeu* interesant — aflase că așa numeau companiile de cosmetică magazinele pe care le aprovizionau — Charles o însoțea, încîntat și amuzat de reacțiile ei față de „orășelele" în care urma să apară.

— Dar văd că nu-s mici deloc, îi spunea ea, impresionată, dar parcă și ușor agasată. Chiar și aici, la capătul lumii, dai de aceiași zgîrie-nori, aceleași magazine, aceleași hoteluri de lux. Ca să nu mai vorbim de clientele care se înghesuie să-mi pună aceleași întrebări.

— Nu contează dacă o femeie e săracă sau bogată! comentă ea, uluită, după ce demonstrația din Dayton, Ohio fusese urmată de o cifră de vînzări fără precedent. Oricît de atrăgătoare sau de frumoase îmbrăcate, toate vor să știe ce să facă să pară mai tinere sau cum să-și ascundă ridurile.

— *Frumos* îmbrăcate, nu *frumoase* îmbrăcate! o corectă automat Charles.

Sosise cu avionul, special pentru Natașa, care a doua zi urma să apară pentru prima oară într-un interviu televizat. Fusese înștiințat că în ultima săptămînă fata se frămîntase în fel și chip.

Cînd dădu cu ochii de Charles, se agăță de el cu disperare.

— Oare-i neapărat nevoie să trec și prin asta? Nu vorbesc bine englezește... fac o mulțime de greșeli...

— Vorbești exact așa cum trebuie. Cu cît îți scapă mai multe greșeli, cu atît ai mai mult farmec. În studioul de televiziune ai de făcut același lucru ca în magazinele și hotelurile din toată țara, pe care le-ai vizitat în ultimele luni. Să știi că alții ar fi mai înspăimîntați la gîndul de-a apare pe scenă — ceea ce ție nu-ți mai pune nici o problemă.

O conduse înapoi, în camera ei de la hotel. Ajungînd în fața ușii, o apucă ușor de bărbie.

— Nici nu durează mult. Pe urmă ai să te miri tu singură c-ai fost așa de speriată.

— Parc-ai fi mama! Cînd eram mică, m-a dus odată la dentist. Pe drum îmi spunea același lucru: „Nu durează mult". Așa și cu televiziunea. Am senzația că merg la dentist.

Pentru prima oară pomenea despre maică-sa și despre viața ei trecută, fără să se mai lase copleșită de tristețe. Oare ea își dădea seama? Charles privi chipul Natașei, înălțat spre el, și simți cum îl năpădește un val de duioșie. Era o fată curajoasă. Iată, acum zîmbea! Nu mai avea ochii în lacrimi.

Era pe cale să se vindece. Vechile răni începeau să se închidă. Charles avea senzația că-i un titan, un titan al naibii de puternic. El fusese forța care determinase cursul evenimentelor într-o direcție atît de avantajoasă pentru companie. Dar și mai important, tot el o ajutase pe Natașa să revină la viață.

Într-o pornire spontană, se aplecă și-o sărută pe obraz.

— Dacă ești fetiță cuminte și nu plîngi, după emisiune am să-ți cumpăr ceva frumos.

Văzu cum fata se îmbujorase. Ce bine-i stătea!

— Nu, nu, Charlie, nu-i nevoie!

Charles porni spre camera lui, repetîndu-și în gînd: „Șarli..." Îi stăruia același sentiment de duioșie. Se întrebă ce dar i-ar fi putut face mai mare bucurie Natașei.

Natașa nu se descurcă chiar atît de bine în timpul interviului. Era atît de emoționată încît scăpă pe jos noua cremă nutritivă, apoi pierdu o groază de vreme ca s-o șteargă, deși gazda emisiunii încercase s-o oprească. Charles nu-i adresă nici un fel de complimente încurajatoare. Natașa era prea inteligentă ca să nu ghicească o prefăcătorie, dar spre marea lui surpriză, nu trecu mult și începu să facă ea însăși haz de necaz.

— De altfel, să știi că podeaua aia din studio oricum nu arăta prea grozav! rîse el, pe cînd se aflau amîndoi în mașină, în drum spre magazinul unde urma să apară Natașa în acea

după-amiază. Te anunț că „Towers" produce și ceară de parchet. Poate c-ar trebui să îmbogățim formula cu un pic de cremă nutritivă *Louise Towers*. Am putea obține un regenerator de podele, sau cam așa ceva.

Nu era prea amuzant, însă Natașa rîdea de tot ce spunea el — poate de fericire că scăpase de grijă.

Charles opri mașina în fața intrării de serviciu a magazinului, apoi vîrî mîna în buzunar, de unde scoase o cutiuță.

— Ți-am promis că dac-ai să fii cuminte, am să-ți cumpăr ceva. Uite, m-am ținut de cuvînt

— Vai, Charlie, nu!

— Vai, Șarli, ba da!

O privi cum desfăcea hîrtia, curioasă și nerăbdătoare.

— Nu-i mare lucru... adăugă el.

Dintr-o dată, îi păru rău că nu cumpărase decît un breloc de aur, de forma literei N. Azi-dimineață i se păruse un cadou potrivit, dar acum aproape se simțea jenat de bucuria ei.

Însă nu era cazul, Natașa se arătă absolut încîntată, deși el unul nu vedea de ce. Desigur, îi dăruise un obiect din aur, iar ea fusese întotdeauna o fată fără pretenții, spre deosebire de femeile ahtiate după bani cu care avusese de-a face pînă atunci.

În aceeași după-amiază, Charles avu o întrevedere profitabilă cu directorul magazinului, soldată cu un acord conform căruia „Louise Towers" cîștiga o poziție mai avantajoasă în cadrul raionului de cosmetice, în același timp dublîndu-și spațiul de expunere. Ceva mai tîrziu, coborîră amîndoi în magazin, sperînd să prindă măcar sfîrșitul demonstrației susținute de Natașa pe podiumul de prezentare a produselor. Însă era prea tîrziu. Șeful secției de lansare a produselor îi anunță, fericit, că Natașa — ca în povestea cu Pied Piper[1] — deja adunase tot publicul în fața standurilor „Louise Towers", unde cosmeticienele abia mai pridideau să vîndă produsele indicate de ea.

Din spatele mulțimii de cumpărători, Charles o putea vedea pe Natașa, îmbujorată și fericită, în largul ei, vorbind englezește din ce în ce mai stricat, pe măsură ce femeile din jur îi cereau sfatul, care mai de care. Nu mai întîlnise niciînd o fată care să-i semene. Ba da! Una singură mai reușea să

1 *Pied Piper* — cunoscut basm englezesc, în care un cîntăreț din fluier atrage după el pe toți copiii orașului. (n.t.)

aibă o asemenea putere de convingere asupra clientelor — Louise. E drept că Natașa se purta cu totul altfel, dar se pricepea la fel de bine să sporească vertiginos cifra vînzărilor. Compania „Towers" se putea socoti din cale-afară de norocoasă cu două minuni de fete ca astea.

Telefonă la birou, unde află că ședința cu probleme de buget, convocată de taică-său, fusese amînată pentru săptămîna următoare. Mai contramandă cîteva puncte din program, decis să nu se întoarcă la New York în seara aceea. Avea de gînd s-o invite pe Natașa la cină, ca să sărbătorească reușita cu o sticlă de Hudson's, înainte de plecarea ei spre următorul magazin, Narshall Field's din Chicago.

Și totuși nu ieșiră în oraș să ia cina. În drum spre hotel, dădură cu ochii de un afiș, anunțînd că la cinematograful Northway rula filmul *Love Story*.

— Ce înseamnă *Love Story* la *drive-in*[1]? întrebă ea, cu un aer neștiutor.

— Ai vrea să vezi filmul?

— Sigur că da!

Uneori avea ceva de copil. Acum era în culmea încîntării după succesul din cursul zilei: fie că uitase de dezastrul de la televiziune, fie că Charles reușise s-o convingă că faptul era lipsit de importanță. Părul, aranjat cu grijă pentru interviul și demonstrația televizată urmată de apariția în public din incinta magazinului, se desfăcuse, căzîndu-i pe frunte în șuvițe aurii, iar stratul de pudră de pe nas se subțiase, dîndu-i la iveală pistruii.

— Parc-ai fi o puștoaică de doisprezece ani!

— Vai, în ce *hol* trebuie să arăt!

Auzi colo, *hol!* Charlie începu să rîdă, în vreme ce ea scotocea prin poșetă după pudrițera cu diamante, primită de la Leonard și Marlene, cu ocazia Crăciunului în familie. Ce sigură pe ea părea acum! Cît de feminină și de afectuoasă! Cu cît o vedea zîmbind, cu-atît mai mult dorea să-i dea prilej de veselie.

Minunea se întîmplă la cinematograf. Nici el nu înțelegea de ce, dar curînd își dăduse seama că nu era chiar genul de film potrivit pentru Natașa. Dar cum putea să știe dinainte?

1 În original *Northway drive-in* — este vorba de cinematografele în aer liber, unde spectatorii au acces în mașinile lor. (n.t.)

Nu citea niciodată cronicile și nu se dădea în vînt după filme. Iar acest *Love Story* se dovedea de o mie de ori mai dureros decît un cîntec ca *Bridge Over Troubled Waters*.

Privi spre Natașa, care stătea serioasă și atentă, cu ochii ațintiți asupra ecranului. Tocmai se pregătea să-i spună că-i părea rău și că n-avea rost să mai rămînă la o asemenea tîmpenie lacrimogenă, dar chiar atunci ea întoarse capul, zîmbind poznaș, în colțul gurii. O clipă mai tîrziu o ținea în brațe, sărutînd-o lacom pe gură, fericit că ea îi răspunde la sărut. Îl îmbăta mirosul dulceag de transpirație și trupul ei molatec. În mintea lui se contura un singur gînd, acela de-a o feri de toate relele și durerile din lume și de a-i alunga îndoiala și tristețea din privire, o dată pentru totdeauna.

Pe nici unul din ei nu-l mai interesa ce se petrece pe ecran. Se pare că ceea ce citise Charles despre *drive-in* era adevărat și că la astfel de cinematografe veneau perechi de îndrăgostiți care nu aveau unde să se ducă. Se sărutară mult timp, pînă ce tînărul văzu că buzele ei se înroșiseră ca după o mușcătură. Aproape că nu-și vorbeau, fiecare mulțumindu-se să șoptească numele celuilalt, de parcă abia salvați de la o catastrofă. Reveniră la realitate numai cînd se aprinseră din nou reflectoarele uriașe din jurul zonei de parcare. Natașa își ațintă privirea drept înainte, mușcîndu-și buzele, iar el se îndreptă în tăcere cu mașina spre hotel.

Charles nu știa ce să spună. Nu-și dădea prea bine seama nici ce simte — era puțin rușinat, chinuit de o emoție ciudată, sau poate pur și simplu îngrozitor de stînjenit.

În timp ce parca mașina auzi glasul nesigur al Natașei.

— Nu... nu știu... iartă-mă, Charles...

Nu-i mai spusese „Charlie", sau „Șarli", ca de obicei cînd plecau la drum împreună. Numele de „Charles" — mai rece, mai distant — trebuia să-i dea lui a înțelege că ea își cunoștea lungul nasului și nu uita că avea de-a face cu șeful ei direct. Charles se simți înduioșat, dar și întristat. De fapt, el ar fi fost cel care trebuia să-și ceară scuze.

— Să nu-ți pară rău, Natașa... Nu știu ce mi-a venit, dar... vezi tu... noi amîndoi sîntem ca două păsări rănite. Credeam c-am reușit s-o rup cu trecutul, dar se vede treaba că filmul ăla idiot a atins o coardă sensibilă. M-am întors spre tine, ca să-ți adresez un cuvînt de încurajare și... bănuiesc... bănuiesc că și eu aveam nevoie ca cineva să-mi dea curaj...

Chipul ei era palid și crispat, cu cearcăne adînci, pe care lumina din parcare le dezvăluia fără milă.

— Iartă-mă, Nat... se trezi el șoptind, deși voise să spună cu totul altceva.

Ea nu-i răspunse. Porniră împreună spre hotel, tăcuți și stingheri. Ajunși în hol, dădură mîna, ca doi străini. În noaptea aceea nici unul dintre ei nu dormi prea bine. Pe la ora trei dimineața Charles renunță să se mai chinuie să adoarmă și se așeză la masa de lucru. Însă gîndul îi zbura fără încetare la pielea catifelată a Natașei, la buzele ei moi... Din nou îl cuprinse dorința de-a o ocroti de orice supărări de-acum încolo.

Natașa rămase trează, cu ochii în tavan, întrebîndu-se cum și de ce îl lăsase pe Charles s-o sărute și s-o strîngă în brațe, nu doar o clipă, ci ceasuri întregi... și nu numai că-l „lăsase", dar îi răspunsese cu aceeași patimă. Simțise nevoia s-o facă, dar asta însemna că risca să-și piardă controlul față de primul bărbat blînd și afectuos care-i ieșea în cale? Sau poate pentru că-i lipseau mîngîierile lui Pieter, era gata să cadă în brațele oricui, de îndată ce vedea pe ecran un cuplu făcînd dragoste? Nu, motivul era altul. Charles fusese întotdeauna atent și apropiat față de ea. Chiar el venise cu explicația. Și Charles își avusese partea lui de suferință, cînd soția îl părăsise pentru un alt bărbat. Trecuseră ani întregi pînă să-și vindece rana, dar uneori tot se întîmpla să-l mai doară, așa cum o durea și pe ea.

Dimineața, găsi la recepție un bilet pe numele ei.

«Să știi că nu regret seara de ieri. Să n-o regreți nici tu. Ne ve- dem la New York, săptămîna viitoare.

Cu toată dragostea, Charles.»

În drum spre Chicago reciti biletul de cîteva ori. Nici nu-și dădea seama, dar de fiecare dată cînd avea sub ochi rîndurile lui Charles, surîdea.

Deși Suzanne nu-și schimbase cîtuși de puțin sentimentele în privința Louisei, totuși faptul n-o împiedica să-i bată la cap pe Benedict și pe ceilalți membri ai familiei să vină la

Moat Cay de ziua Recunoștinței, în loc să se reunească în apartamentul din Park Avenue, ca de obicei.

Louise nu voia să meargă nici în ruptul capului. Detesta amestecul Suzannei în viața ei, cu atît mai mult cu cît știa că fiica vitregă era fericită să nu scape nici o ocazie de acest fel.

Află cu surprindere că Charles dorea să meargă (Maisie urma să vină singură, fără sora ei, Blythe). Cum și Natașa declarase că i-ar prinde bine cîteva zile însorite, în cele din urmă Louise se învoi.

Era îngrijorată pentru Natașa, știind că „surioara ei" muncise pe brînci. N-o văzuse de săptămîni întregi, pentru că Natașa călătorea în toate colțurile țării. Într-o zi, cînd puse piciorul în prag, cerînd ca altcineva să ia locul surorii ei în programul Project-TV, Louise rămase pur și simplu șocată văzînd-o cît era de slăbită și trasă la față.

— Îți dai seama că-i prima oară cînd sîntem singure după luni și luni de zile? o dojeni ea pe Natașa, în timp ce serveau prînzul în restaurantul La Grenouille. Să știi c-am să-l cert pe Charles fiindcă te pune să muncești atît.

— Nu-i vina lui! se grăbi să-i ia apărarea Natașa. Eu am cerut să mi se dea cît mai mult de lucru. Charlie...

Se corectă imediat, fără a-și da seama că se îmbujorase ușor.

— ...Charles chiar ar vrea să mai slăbesc ritmul, dar pe de altă parte știe că munca mă mai ajută să-mi găsesc un echilibru.

Natașa ardea de curiozitate s-o întrebe pe Louise despre Blythe, dar nu știa cum să înceapă. Și Charles îi povestise cîte ceva, dar prefera să audă părerea surorii ei despre eșecul acestei căsnicii.

Nu reușea să înțeleagă cum de putea cineva să renunțe la un om ca Charles. Era cel mai drăguț, cel mai atent și, în același timp, cel mai educat bărbat pe care-l întîlnise vreodată. Instinctul îi spunea că se putea încrede pe deplin în el. Nu se mai sărutaseră de atunci, sau cel puțin, nu ca la cinematograf. O mai sărutase pe gură, urîndu-i „noapte bună", încă de patru ori, însă de fiecare dată el păstrase distanțele. Desigur, avea dreptate să procedeze așa, dar Natașa își dădea seama că și el știa că pe măsură ce-și petreceau tot mai mult timp

împreună, prietenia lor devenea tot mai strînsă. Cînd nu trecea s-o vadă în peregrinările ei, îi era cumplit de dor de el. Și Charles îi spusese că-i simțea grozav lipsa. De altfel, acesta era și motivul pentru care Charles o sfătuise pe Natașa să-i spună Louisei că i-ar face plăcere să meargă în insulele Bahamas. Suzanne invitase întreaga familie, iar el acceptase, deși soră-sa îi spusese că acolo o va întîlni și pe buna ei prietenă, Maisie Parr Dobson, sora lui Blythe. Charles îi explicase că după divorț rămăsese în relații bune cu Maisie și cu soțul ei — ceea ce nu se întîmplase și cu Blythe.

Louise văzu că sora ei se îmbujorase ușor. Nu pricepu de ce, dar strînse ușor mîna Natașei, spunîndu-i ceea ce își închipuia că i-ar face plăcere să audă.

— Benedict insistă în permanență la Departamentul de Stat, ca să capete ceva informații. Însă acum la Praga totul e un haos, iar cu cenzura severă care s-a instituit n-avem prea mari speranțe. Se pare că atunci cînd unchiul Ivo i-a spus mamei despre Pieter și Kristina nu mai era nimeni altcineva de față. Se știe cu precizie că Pieter a încercat să treacă granița, împreună cu Kristina, ajungînd într-o zonă unde trăgeau tancurile rusești. Dar pînă în prezent nu se cunoaște mai mult de-atît. La Praga funcționează o rețea subterană, iar Departamentul de Stat își concentrează eforturile tocmai în direcția asta. Nu-i nevoie să-ți mai spun că oamenilor le e frică să vorbească.

Natașa continua să tacă, așa că Louise urmă:

— Dacă munca te ajută să mai uiți, fii sigură că sîntem gata să facem cum crezi tu că-i mai bine. Helena Rubinstein avea o vorbă: „Munca e singura plăcere care durează." La vremea aceea mă gîndeam că bate cîmpii, dar acum înțeleg că bătrîna avea dreptate. Întotdeauna munca a fost pentru mine un refugiu.

Natașa părea stînjenită.

— Nu știu.

Rămăsese cu privirea ațintită asupra farfuriei, fără să se atingă de delicioasa salată de crevete cu anghinare.

— Mai sînt... și alte plăceri... adăugă ea încetișor.

Oare ce se petrecea în capul ei? Louise știa că toți cei de la companie observaseră marea deosebire dintre ea și

sora ei: ea era insondabilă, misterioasă, iar Natașa mult mai deschisă și mai ușor de înțeles. Dar și sora cea mică se putea cîteodată închide în sine, ca o scoică.

Louise se hotărî să schimbe subiectul. Începu să vorbească despre afaceri, despre comentariile clienților, despre concurența din ce în ce mai aprigă cu „Estée Lauder" și despre pericolul pe care-l reprezenta „K. Avery".

Așa cum îi relată Natașei, care nu cunoștea povestea, împreună cu alte două mari companii americane de produse farmaceutice, „Avery" se arăta interesat să cumpere „Elizabeth Arden", după ce cîndva făcuse o astfel de ofertă și firmei „Louise Towers".

Louise vorbea tot timpul, iar Natașa părea s-o asculte.

Se însenină numai cînd sora ei pomeni despre apropiata vizită la Moat Cay, mai ales că Suzanne izbutise să-i recruteze și pe Leonard și Marlene, împreună cu fetița lor, Zoe.

— Îmi place Marlene. E foarte blîndă, zise Natașa.

— Ai dreptate. Să știi că nu i-a fost ușor să pătrundă în clanul Towers.

— Dar ție ți-a fost ușor?

Oare îi mai pusese vreodată pînă atunci o întrebare așa directă? Louise era sigură că nu. Nu discutaseră niciodată despre sosirea Louisei în America. Louise era convinsă că Natașa știa mult mai mult decît scrisese ea acasă despre despărțirea de Milos, despre plecarea la Londra și munca de-acolo, despre întoarcerea în America și căsătoria cu atotputernicul Benedict Towers. Cum Natașa își avea și ea propriile-i necazuri și cum între ele era o diferență de vîrstă apreciabilă, Louise considerase că nu era cazul să-i destăinuie surorii mai mici prea multe fapte dureroase din trecut. Și nici acum nu era momentul.

Se așternu tăcerea — un fel de tăcere care nu-i plăcea deloc și în care membrii aceleiași familii nu pot să-și afle liniștea. Se întîmplase ceva. De curînd.

— Nimic nu-i ușor cînd te stabilești într-o țară străină.

O nouă pauză. Oare s-o întrebe pe Louise despre Blythe? Ceva îi spunea Natașei că nu de la Louise putea afla ceea ce dorea să știe. Poate de la Marlene, atunci cînd vor fi împreună,

la Moat Cay. Sau poate își va da singură seama, studiind-o pe Maisie, sora lui Blythe.

David Reemer obținuse o păsuire de la Suzanne. În cele din urmă, după patru zile de întîrziere și întreruperi de comunicații, două vile — fiecare cu cîte trei case de oaspeți — erau deja gata în complexul Moat Cay: una pentru Maisie și ai ei, una pentru familia Reemer. A treia, pe jumătate terminată, urma să-i găzduiască într-o zi pe tatăl ei și pe Louise.

— Trebuie să ne cumpărăm un avion personal. Nu putem sta la cheremul taxiurilor aeriene de aici! îi spusese David Suzannei încă din prima clipă. Poate că piloții sînt foarte buni, dar n-am încredere în mecanici. Și după cîte te cunosc, n-ai să vrei să ai de-a face cu negri.

Cu un an în urmă, Suzanne — care întotdeauna detestase avioanele mici — se lăsase, în sfîrșit, înduplecată. Își cumpăraseră un Cessna model 1968, nou-nouț, cu douăsprezece mii de dolari.

David se înscrisese imediat la școala de pilotaj, luîndu-și brevetul — motiv de nemulțumire pentru Suzanne, care se plîngea că soțul ei „se joacă tot timpul cu noul lor avion, fălindu-se față de ceilalți membri ai familiei" — ca acum. Tot el făcuse pe taximetristul pe aglomerata pistă aeriană Moat Cay, ca să aducă de la Nassau personal suplimentar, care să se ocupe de numeroșii oaspeți sosiți cu ocazia zilei Recunoștinței.

După un prînz cu pește la frigare și salată tropicală, Suzanne îi pofti pe toți pe o verandă uriașă și răcoroasă, cu vedere spre ocean.

— Cafea la gheață pentru cei mari și pe urmă toată lumea va trage un pui de somn! Cine vrea cafea, la gheață sau de alt fel, sus mîna!

Începu să numere rar. Benedict, Leonard și David ridicaseră mîna.

— Deci patru.

Ochii ei sclipiră răutăcios spre Louise, care stătea într-un șezlong, îmbrăcată într-o rochie crem de bumbac, cu aceeași expresie rece și impenetrabilă dintotdeauna.

— E perfect pentru adulți în timpul după-amiezii. Răcoarea brizei se simte pînă aici... În plus, putem sta cu

ochii pe cei mici, din care azi se pare că fac parte fratele meu și sora ta, Louise! vorbi ea, printre buzele strînse.

Lîngă ei, copiii Suzanei — Kick și Fiona — jucau un joc zgomotos împreună cu micuța Zoe Towers și trei dintre copiii lui Maisie. Ceva mai încolo, Natașa și Charles priveau oceanul, părînd să fi uitat de toți cei din jur.

Louise întoarse capul spre ei, în timp ce Suzanne n-o slăbea din ochi. Tinerii priviră peste umăr, făcînd tuturor semn cu mîna.

— Mergem după scoici. I-am spus Natașei ce minunății am găsit anul trecut pentru colecția ta, Suzie!

Spre surpriza tuturor — și chiar a ei înșăși — Louise se ridică, strigînd spre ei:

— Vin și eu! Vreau să-mi mai dezmorțesc puțin picioarele, după prînzul ăsta copios.

Se răsuci spre Benedict.

— Dragule, nu vii și tu...

Cuvintele i se opriră în gît. Benedict deja aținise, cu capul în piept.

În aceeași seară, tot grupul fusese invitat la cină în vila lui Maisie. Plimbîndu-se pe alee, de-a lungul plăjii cu nisip fin și auriu, Natașa se bucura să poată sta de vorbă cu Marlene, care sosea întotdeauna ultima și nu știa niciodată cum să se îmbrace — așa că rămînea adesea coada cozilor.

— Tu... ai cunoscut-o vreodată pe Blythe? îndrăzni Natașa. Soția lui Charles... de fapt, fosta soție... sora lui Maisie...

— Sigur că da. Am văzut-o chiar de multe ori... cu prilejul unor reuniuni de familie. Dar n-aș putea să spun c-am cunoscut-o în adevăratul sens al cuvîntului. Cam prea viespe pentru gustul meu... și prea sportivă...

Marlene vorbea degajat, simțindu-se mai în largul ei alături de Natașa decît de orice alt membru al familiei. Totuși, continua să privească înainte, neliniștită, iuțind pasul ca să-și ajungă din urmă soțul. Leonard se apropiase de treptele albe și înalte de la intrarea dinspre plajă a casei Parr Dobson.

Înainte de-a urca scara, Suzanne se opri, sprijinindu-se de brațul lui David, ca să-și scoată o pietricică din sanda. Natașa încremeni auzind-o pe Marlene că se adresează Suzannei:

— Natașa tocmai mă întreba despre Blythe. Sper că nu vine și ea! Vreau să spun că ne-ar strica tot cheful!

Suzanne o cercetă pe Natașa cu aceeași privire ca a Louisei, atunci cînd plecaseră să culeagă scoici: nu curioasă, ci bănuitoare. Fata se simțise oarecum vinovată pentru dezamăgirea de-a o avea alături și pe Louise, deși Charles se arătase cît se poate de încîntat. Nu se bucurase de plimbare așa cum s-ar fi întîmplat dacă ar fi mers numai ei doi.

— Sigur că Blythe nu-i aici, replică tăios Suzanne. Crezi că dacă era, făceam prostia să invit toată familia? Maisie nici nu vrea să mai audă de ea! Oricum, au rupt relațiile. Acum e plecată cine știe pe unde, cu un jucător de polo argentinian, sau poate hocheist... oricum, ceva de soiul ăsta...

Înainte de-a pune piciorul pe prima treaptă, ridică din nou ochii spre Natașa.

— Charlie a înghițit cam greu gălușca asta, dar acum s-a vindecat. Se distrează cît poate, că doar nu duce lipsă de gagici...

Natașa nu înțelese prea bine ce voia să spună, dar se hotărî să nu întrebe. La momentul potrivit, îl va ruga pe Charlie să-i explice ce însemna cuvîntul „gagici".

Pentru ea, seara se dovedi a fi o grea încercare.

După cină, jucară cu toții „Șarada", „pentru plăcerea copiilor", dar Natașei îi făcea impresia că adulții se distrau chiar mai grozav decît cei mici — pînă și Charles, care se tăvălea pe covor, interpretînd ceva ce ea înțelese abia într-un tîrziu a fi o piesă pe nume *Moartea unui comis voiajor* [1]. Din fericire, cum cunoștințele de limbă engleză nu-i permiteau o astfel de performanță, Natașa fu scutită să participe, așa încît ieși pe terasă, să respire aerul curat al serii.

Terasa se prelungea pe sub ferestrele dormitorului. Toate ușile mari erau larg deschise, lăsînd să se vadă dormitoarele și saloanele cu mobilier din pai și nuiele împletite, perne și cuverturi de saten în culori vii și picturi naive, în nuanțe delicate. Trecu prin dormitor, căutînd ușa de la baie. Pe o măsuță se zăreau zeci de fotografii de familie, reprezentînd oameni

1 *Moartea unui comis voiajor* — cunoscută piesă a dramaturgului american Arthur Miller. (n.t.)

frumoși și siguri pe ei, care rîdeau bine-dispuși spre obiectivul aparatului. Pe unii dintre ei îi cunoștea, știa că erau figuri celebre, dar nu-și amintea numele nici unuia. Oare care să fi fost Blythe?

Ușa din spatele ei se deschise brusc și-și făcu apariția Fiona, fetița lui David și a Suzannei, în vîrstă de nouă ani. Și ea căuta toată baia. Natașa zîmbi, văzînd privirea gravă a copilului.

— Așa-i că sînt niște fotografii frumoase?

Fiona nu-i răspunse, continuînd s-o fixeze cu privirea. Apoi întrebă:

— Ești chiar surioara lui Loulou? Nu semeni cu ea...

— Nu, știu și eu că nu semăn! răspunse cu blîndețe Natașa. Dar... într-adevăr...

Zîmbi, încîntată de numele pe care copiii Suzannei se obișnuiseră să-l dea Louisei.

— Într-adevăr, sînt surioara lui Loulou.

— Poți să-ți închipui? Natașa a întrebat-o pe Fiona dacă era și Blythe într-una din fotografii! îi povesti indignată Suzanne soțului ei, a doua zi.

Tocmai ieșise de sub duș și se pregătea să se îmbrace pentru cina festivă de ziua Recunoștinței.

— Bineînțeles că Fiona nu-și amintea mai nimic. Nici n-ar fi avut cum, abia împlinise patru sau cinci anișori cînd a divorțat Charlie. Și pe urmă, el și Blythe abia dacă rămîneau vreodată o săptămînă împreună. Însă mă întreb de unde acest brusc interes din partea Natașei. Nu crezi că iar se pregătește o invazie cehă asupra familiei Towers?

— Doamne Sfinte! exclamă David. De unde ți-a venit ideea asta? E drăguță, nimic de zis, dar cam ghinionistă, de vreme ce are o soră ca Louise. Știu că nu-ți face plăcere să ți-o spun! Natașa e „Miss Consilier cosmetic pe anul 1970". Doar nu-ți imaginezi că fratele tău ar putea fi interesat de așa ceva!

— Dar tata cum a fost? i-o întoarse Suzanne. De cîte ori trebuie să-ți amintesc că Louise nu-i alta decît Ludmilla — fosta noastră cameristă de la etaj... sau poate de la parter!

— Iar eu de cîte ori să-ți amintesc că Ludmilla a fost și rămîne o femeie superbă? Așa cum a educat-o tatăl tău, e frumoasă ca o actriță de cinema — și asta-i ideal pentru afaceri, pentru companie și pentru moștenirea ta, iubire!

Suzanne îi aruncă o privire nimicitoare, dar el clătină din cap, de parcă ar fi avut de-a face cu o proastă.

— Ți-am mai spus o dată, de două, de-o sută de mii de ori! Accept-o pe maică-ta vitregă așa cum e, și n-ai să-ți mai faci atîta sînge rău!

În cea mai spațioasă casă de oaspeți, Benedict și Louise se îmbrăcau pentru cină, discutînd tot despre Natașa.

— Surioara ta începe să iasă din cochilie! zise Benedict, încheindu-și cămașa albă de pichet. Credeam că n-o să mai apuc ziua asta! E prima oară cînd am văzut-o rîzînd... Hei, ai auzit ce ți-am spus? întrebă el, văzînd că Louise nu-i răspunde.

— Iartă-mă, dragul meu. Așa e, ai dreptate. Ce vrei, era și timpul! Doar ai făcut atîta pentru ea.

În vocea ei se ghicea o undă de asprime, care-l surprinse pe Benedict.

— Ce s-a-ntîmplat? Aș zice că nu prea-ți pare bine. Bănuiesc că nu vrei să jelească pînă în ziua de apoi. Zău că n-am să înțeleg niciînd femeile. Am senzația că n-ai vrea să fie fericită. Trebuie să-ți spun că nici mie nu-mi convine să-mi creez atîtea obligații la Departamentul de Stat. Tare mi-ar place să nu-i mai bat la cap și s-o las baltă cu informațiile despre Cehoslovacia. Acum ce mai e? Ți se pare că-ți fură o parte din succes? Dar vînzările au fost fenomenale!

— Ce tot spui acolo? Nici vorbă! Cum de ți-a trecut prin minte așa ceva?

Vorbise mai tăios decît avusese intenția. Se grăbi să vină lîngă el, înlănțuindu-l cu amîndouă brațele.

— Uneori mă gîndesc că Natașa ar putea fi puțin mai recunoscătoare pentru tot ce-ai făcut și faci pentru ea. I-ai cumpărat apartament, o aduci cu avionul tău personal să-și petreacă vacanța pe o insulă proprietate particulară, îi cumperi haine noi oricînd are chef. Mi-e teamă să nu ajungă să creadă că luxul acesta i se cuvine. E o mare șansă să intri într-o familie ca a ta! Aș dori să arate că prețuiește acest noroc, indiferent de nenorocirile prin care a trecut.

— E altă generație, iubito! Ei, poate nu chiar, dar uneori parcă-i o pustoaică, aproape uit cîți ani are. Totuși, nici n-a avut suficient timp să se adapteze la felul de viață al familiei Towers, așa ca tine.

Văzînd expresia posomorîtă a Louisei, începu să rîdă.

— Tu ai luptat din greu ca să-ți cîștigi locul pe care-l ocupi astăzi, în timp ce Natașa vine să se instaleze dintr-o dată, cu drepturi depline. Lăsînd gluma la o parte, să știi că și ea luptă! Gîndește-te cîte face pentru companie. Charles e nespus de mulțumit de munca ei.

Ce fel de muncă? Se străduia să-și alunge gîndul. Dacă începea să-și suspecteze pînă și propria soră, atunci mai mult ca sigur avea nevoie de ajutorul psihiatrului.

— I-am văzut ținîndu-se de mînă.

— Din cîte știu, Charles a mai făcut asta și cu alte fete.

— La ce te puteai aștepta? Au stat împreună atîta timp! Mai tot timpul pe drumuri, mai tot timpul plecați din oraș... Charles se ocupă de ea de luni de zile.

— Acolo de unde vin eu, chestia asta se cheamă altfel.

— Nimic nu-i nou sub soare. E și firesc! Cum e turcul, și pistolul. Parcă taică-său n-a făcut la fel! Dinastiile astea supraviețuiesc numai prin infuzia de sînge curat, de la țară. Să nu crezi cumva că doamna Louise nu s-a gîndit la asta încă de la început, cînd și-a adus aici și sora.

— Ce noroc pe capul unora! Auzi tu, vine la noi ca refugiată și pînă la urmă se mărită cu fiul patronului — o partidă excelentă, chiar și fără toți bișțarii lui!

— Nu știu dacă domnul Charles o s-o ia de nevastă. Poate-i doar o aventură.

— M-aș mira, cînd e vorba și de doamna Louise.

— Oricum, doamna Suzanne nu va sări în sus de bucurie. N-ai auzit ce spunea despre invazia cehilor?

Marlene abia îndrăznea să răsufle. Îmbrăcată în capotul turcoaz „Louise Towers", cu papuci de aceeași culoare, rămăsese nemișcată în cabină, pînă cînd cele două cameriste vorbărețe ieșiseră din vestiar. Nu era pentru prima oară cînd auzea vorbe pe seama lui Charles și a Natașei. Mai întîi prinsese niște aluzii, făcute de vreo două fete de la marketing cu care se împrietenise, dar nu le luase în serios, știind că new-yorkezii se dau în vînt după bîrfe.

De curînd însă, auzise fel de fel de vorbe, iar aici, la stațiunea din Palm Spring, unde venise să se odihnească după

Crăciun — la mii de mile depărtare de birou — iată că lumea discuta același lucru.

Trebuia să facă ceva. Marlene nu știa — și nici nu-i păsa — dacă în tot ce auzise exista vreun sîmbure de adevăr, dar era în joc numele familiei: un nume de care ea, venită dintr-un orășel din Tennessee, se simțea grozav de mîndră.

Marlene se hotărî. N-avea rost să-i spună lui Leonard. Soțul ei se va duce repede la Benedict, care și-așa se purta prea aspru cu Charles.

Cine știe ce-ar mai fi ieșit din povestea asta! Asupra Natașei nu avea nici o putere și ar fi fost chiar penibil să deschidă vorba, în caz că nu era nimic adevărat. Charles era un băiat deosebit de drăguț și atent. Poate că Natașa îi interpretase greșit bunăvoința. Pe de altă parte, Marlene provenea dintr-un orășel unde bîrfa era la mare cinste și știa prea bine că fără foc nu iese fum. Singura care putea pune capăt acestei legături — oricare ar fi fost natura ei — era Louise. Ea putea discuta și cu Charles, și cu Natașa, atrăgîndu-le atenția că lumea vorbea pe socoteala lor.

Cumnată-sa o aducea la disperare cu tăcerile nesfîrșite din cursul unei conversații, privind-o tot timpul de parcă i s-ar fi văzut breteaua sutienului sau ar fi avut obrazul mînjit de ruj. Totuși, Marlene își spuse că trebuia să-și ia inima în dinți, de hatîrul familiei.

La indicația lui Leonard, în ultimii ani o invitase pe Louise de cîteva ori să servească prînzul împreună.

Mese „din obligație", de care reușise cumva să treacă fără a se face chiar de rîs. Acum își pusese în gînd s-o invite pe Louise la prînz, pentru binele companiei „Louise Towers". Astfel, Louise ar fi avut măcar un motiv să-i mulțumească.

Marlene alese Colony Club, pentru că avea un restaurant discret și liniștit. De fapt, era nespus de mîndră că aderase la clubul cu pricina, după îndelungate presiuni și insistențe, considerînd esențial pentru prestigiul ei să vină aici însoțită de o personalitate ca Louise. Totuși, după cîtva timp, îi păru rău că se gîndise la Colony. Într-un roman ieftin citise expresia „o tăcere asurzitoare". Ajungînd la felul trei, după două ore petrecute în compania Louisei în tăcerea salonului de la etajul doi, înțelese că, pînă la urmă, expresia era cît se poate de sugestivă.

Discutară despre Zoe și despre lecturile ei, despre crizele de gută ale lui Leonard, despre casa Louisei și-a lui Benedict

din Moat Cay, despre noul parfum *Louise Towers — Veil of Night* [1] — pe care Marlene era foarte mîndră să-l poată folosi înainte de lansarea pe piață. Dar cînd li se aduse cafeaua, înțelese că venise momentul să atace problema care-o frămîntase cît timp servise consommé-ul, peștele cu sos de smîntînă și jeleul de fructe.

— Știi că tocmai m-am întors de la stațiunea din Palm Beach... începu ea.

În loc să-i spună Louisei motivul pentru care o invitase la dejun, se pomeni aducînd elogii sălilor somptuoase, tratamentelor, masajelor și celorlalte servicii oferite clientelor.

Abia cînd coborau scara spre garderobă, Marlene nu se mai putu stăpîni.

— Louise, nu știu cum să-ți spun, dar trebuie să stai de vorbă cu Charles și cu Natașa! zise ea dintr-o singură suflare.

Cumnată-sa se opri în loc, cu o expresie îngrijorată pe chipul de obicei atît de calm.

— Despre ce? întrebă ea cu răceală.

— Cred că au o legătură. Însă indiferent care-i adevărul, să știi că lumea a început să bîrfească pe socoteala lor. La New York — și din păcate, și la Palm Beach.

Marlene continuă să vorbească, dar Louise îi întorsese spatele, pornind în jos, pe scări. Ajungînd-o din urmă, cumnată-sa văzu că era gata să leșine, iar chipul ei palid devenise alb ca varul.

— Louise, draga mea Louise, zău că n-am vrut să te supăr. Sînt sigură că Natașa n-ar face niciodată o prostie...

Marlene începuse să dea disperată din mîini, îngrozită de reacția Louisei.

Se duse după ea în garderobă, unde o găsi stînd pe canapea, parcă doborîtă de o mare suferință. Louise închise ochii și respiră adînc, recăpătîndu-și încet-încet stăpînirea de sine.

— Spune-mi ce știi, Marly.

Marlene îi povesti ce auzise din cabina de la Palm Beach, precum și diversele comentarii surprinse în ultimele luni la New York.

— De ce nu mi-ai pomenit nimic pînă acum?

Vorbise mai încet decît îi era felul, dar figura îi rămăsese la fel de calmă ca înainte.

---

1 *Veil of Night* (engl.) — *Vălul nopții* (n.t.)

— Vrei să-i spui și lui Benedict? întrebă temătoare Marlene. Dacă da, atunci te rog să nu mă amesteci și pe mine.

— N-ai grijă, Marly. Lasă totul în seama mea.

Natașa și Charles... Natașa și Charles... Nici acum nu-și dădea seama cum de nu i se făcuse rău. Ajunse în birou, convinsă că și-a revenit pe deplin.

— Adu-mi calendarul Project-TV! ceru ea secretarei.

Da, nu se înșelase. În săptămîna următoare, Natașa avea să fie la New York și în zona Connecticut, după care trebuia să-și ia în primire munca la stațiunea Palm Beach, timp de o lună. Ceru un alt dosar. Găsind ce căuta, își încruntă sprîncenele. Charles va asista la consfătuirea Asociației Naționale a Farmaciilor, care se va desfășura vreme de trei zile la Boca Raton, la o zvîrlitură de băț de Palm Beach — deci în aceeași perioadă cînd se afla acolo și Natașa. Dădu deoparte dosarul, simțind că o cuprinde amețeala. Charles intenționa să rămînă cîteva zile la Palm Beach, ca să discute cu arhitecții despre posibila extindere a complexului. Pînă la sfîrșitul lunii, toate întîlnirile lui de afaceri erau fixate în apropiere de Florida. Natașa și Charles... Cele două nume i se înfipseră în creier ca un țipăt.

Unde era Benedict? Parcă-i luase Dumnezeu mințile. Își aminti că plecase la Washington, la o ședință de lucru cu Președintele.

„Eu vin tîrziu, să nu mă aștepți!" Așa-i spusese înainte de plecare.

— Roag-o pe sora mea să treacă pe la mine după ce termină lucrul. Am ceva urgent de discutat cu ea.

Nu se mai putea concentra la nimic din ce avea de făcut. Renunță pînă și la gîndul unui masaj la institutul din Sixty-second Street, metodă la care recugea ca la un mijloc de relaxare. Deși afară cădea o ploaie rece, plecă de la birou pe jos, dornică să-și simtă obrazul biciuit de ploaie și picioarele sfichiuite de vîntul înghețat. Parcă era pe altă lume. Mergea cît putea de repede, pedepsindu-și trupul, cu mintea torturată de tot coșmarul pe care-l îndurase în dorința de a-și salva sora, cumnatul, nepoata, și apoi mama. Acum, în loc de iubire, nu mai simțea față de Natașa decît ură... La fel și față de Charles... și chiar față de ea însăși.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

Natașa rămăsese nemișcată — palidă, furioasă și sfidătoare.

— Cine ne vorbește de rău? Adică ne bîrfește?

Louise se străduia să rămînă calmă și să se comporte cu înțelepciunea unei surori mai mari, dornică s-o ferească de primejdii pe copila neștiutoare, care greșise fără voia ei. Înțelese însă că nu va reuși. Glasul începu să-i tremure.

— Natașa, e ceva între tine și Charles?

— Nu, nu și iar nu! Cum îndrăznesc ceilalți să se gîndească la așa ceva? Charles este... întotdeauna... e prietenul meu de suflet... prietenul meu bun...

Pe obraz începură să i se prelingă lacrimi de furie.

Louise își pierdu stăpînirea de sine.

— Ați făcut dragoste? Ați fost văzuți împreună? Încerc doar să te-ajut. Sînt gata să concediez pe oricine te-ar vorbi de rău, dar pentru asta trebuie să știu adevărul.

Natașa își îngropă fața în palme, izbucnind într-un plîns cu sughițuri.

— Nu, nu... Nu-i dragoste... nu ca... nu chiar...

Louise își mușcă buzele.

— A profitat cumva de tine?

Natașa își înălță spre ea obrazul ud de lacrimi.

— Niciodată! Niciodată! Amîndoi sîntem... așa spunea el... ca două păsări rănite... Ne consolăm unul pe altul. Sîntem foarte apropiați.

O privi pe Louise cu o expresie nouă, ciudată și bănuitoare, neștiind dacă putea avea încredere în ea sau nu.

— Îl iubesc ca pe un prieten. Am nevoie de el... și el de mine... Pînă acum numai atît. Nu știu ce ne rezervă viitorul.

— Asta ce vrea să însemne?

Louise își dădu seama că țipase, dar puțin îi păsa.

Deși surprinsă, Natașa îi întoarse țipătul.

— Adică pînă aflu ceva despre Pieter... despre Pieter și despre fetița mea... Charles mă ocrotește... Așa mi-a spus și el... Vrea să-mi fie un sprijin pînă cînd voi descoperi adevărul.

Furia din ochii Louisei nu se potolise. Natașa își șterse lacrimile de pe obraz și adăugă cu răceală:

— Credeam că ție o să-ți pară bine. Întotdeauna mi-ai spus că doreai să-mi fac prieteni, să iau viața de la capăt, să nu mă mai gîndesc la trecut. Iar pentru asta, am nevoie de ajutorul lui Charles! De ce-mi stai împotrivă? Ești geloasă că-mi place Charles? Nu înțeleg ce-i cu tine.

Louise făcu un efort disperat să-și recapete calmul, dar nu reuși să-și îmblînzească tonul.

— Pentru binele companiei, e preferabil să nu vă mai vedeți atît de des. Începînd de mîine programul tău se schimbă. Poate nici nu știai, dar în perioada cît urma să te afli la stațiunea din Palm Beach, Charles aranjase să petreacă și el vreo cîteva zile în Florida. Vezi tu, de-aici pornește bîrfa!

În timp ce vorbea, se ruga din tot sufletul să se fi înșelat. Poate era vorba doar de-o simplă coincidență, una din acele potriviri — deseori întîlnite în viață — care aduc numai bucluc. Dar reacția Natașei îi spulberă orice speranță.

— Cum poți să fii atît de rea? Noi... noi... Charles și-a fixat programul în funcție de șederea mea la Palm Beach. Nu poți să-mi faci una ca asta! Nu! Nu! Mă mînuiești ca pe o marionetă. Mă iei de acasă, de lîngă soțul și copilul meu, iar acum, că am un prieten, mi-l iei și pe-ăsta! Ce vrei de la mine?

Țipa și dădea din mîini ca o disperată. Louise n-o văzuse așa niciodată. Nu văzuse nicicînd la nimeni asemenea ieșire. Pe măsură ce creștea furia Natașei, sora ei devenea tot mai calmă și mai detașată. Așadar, iată recunoștința pentru că o scăpase de spectrul groazei și al sărăciei.

— Te rog să te controlezi.

Vocea ei era de gheață.

— Te porți ca o idioată!

„Ca o dezmățată, ca o tîrfă", ar fi vrut să-i strige, dar tot ce-și dorea acum era să rămînă singură, să încerce să înțeleagă sensul și urmările acestei confruntări cu Natașa.

— Nu-ți mai permit să-mi dirijezi tu toate mișcările! continuă să țipe Natașa. Am să-i spun lui Charlie să vorbească cu tatăl lui. El e șeful, nu tu!

Furia i se stinse la fel de brusc precum izbucnise. Se prăbuși pe canapea, scuturîndu-se de plîns și vorbind de una singură, în cehă. Louise deslușì cîteva cuvinte, dintre care „Pieter", „Kristina", „mama". Și-ar fi dorit s-o încerce un sentiment de milă și vinovăție, să se fi dus lîngă Natașa și s-o strîngă în brațe, legănînd-o ca să-și uite lacrimile — așa cum făcuse în primele luni după sosirea ei în America. Dar îi era peste poate. Se așeză pe fotoliu, cu figura împietrită, așteptînd ca Natașa să-și vină în fire și să plece, lăsînd-o singură, cu propria-i durere.

New York. 1972

Anul care trecuse fusese cel mai prost din toată cariera de afaceri a lui Benedict. Fiecare zi aducea noi probleme, noi complicații juridice, noi vizite ale unor încurcă-lume, trimiși de vreuna din comisiile guvernamentale ca să-și vîre nasul în treburile companiei „Towers". La toate acestea se adăugaseră și mari presiuni din partea băncilor, pentru reducerea cheltuielilor.

«O PILULĂ AMARĂ PENTRU CELEBRUL PATRON AL COMPANIEI DE MEDICAMENTE» — suna titlul zdrobitor al unui articol apărut la sfîrșitul anului în *Wall Street Journal* și care înșira pe șleau avatarurile companiei „Towers".

În cele din urmă, doi dintre principalii concurenți în materie de produse farmaceutice își croiseră drum și în domeniul cosmeticii. Însă pe Benedict nu-l supăra nici cumpărarea firmei „Elizabeth Arden" de către „Lilly", nici achiziționarea companiei „Charles of the Ritz" de către „Squibb". Fără îndoială, era departe de-a fi încîntat. Se dădea o luptă tot mai aprigă pentru păstrarea sau descoperirea puținelor talente din cosmetică. De asemenea, se intensificase spionajul industrial, pentru a afla dacă nu cumva laboratoarele concurenței lucrau la ceva încă necunoscut companiei „Louise Towers".

Dar ceea ce-l scotea din fire cel mai mult pe Benedict era extraordinarul succes de care continua să se bucure

AC3-ul, medicamentul contra acneei, lansat de „K. Avery", și care acum se vindea pe bază de rețetă, sporind spectaculos cîștigurile firmei. Faptul că investise și el în AC3, după discuția avută cu Audrey Walson, mult înainte ca FDA-ul să aprobe testele clinice de la „K. Avery", nu era de natură să-l înveselească. Pînă în prezent, profitul de pe urma acestei investiții se ridicase la cîteva sute de mii de dolari, dar pentru Benedict asta nu însemna nimic.

Existau două persoane pe care tare-ar fi vrut să le vadă pe drumuri, se gîndea el furios, întorcîndu-se din scurta vacanță de Anul Nou petrecută la Moat Cay.

Sosise la birou pentru prima zi de lucru din anul 1972.

Unul din cei doi se numea Ralph Nader — așa-zis apărător al drepturilor consumatorilor — pe care și mulți alți confrați ai lui Benedict, din diferite branșe, s-ar fi bucurat să-l neutralizeze. Celălalt era Jan Feiner.

Din cîte spunea Audrey, Feiner era acum în grațiile FDA-ului. Tot ce făcea și spunea era literă de lege. Se vorbea mult despre el în presa de specialitate sau de afaceri — deseori în legătură cu lucruri cu care nu avea nici în clin, nici în mînecă.

La rubrica mondenă era considerat o personalitate, la fel ca și fiecare fată cu care ieșea în lume o dată sau de două ori.

Oare Feiner mai ținea legătura cu Louise? Benedict nu dispunea de nici o dovadă. Deși angajase cei mai buni detectivi particulari din lume, i se întîmpla să se trezească uneori în miez de noapte, leoarcă de sudoare, convins că era ceva între ei doi.

Gemu, dînd cu ochii de primul raport din dosarul de PRIORITĂȚI/URGENȚE, aflat pe birou — raport trimis de juriștii companiei. O subcomisie din cadrul Comitetului pentru micile antreprize recomanda o verificare riguroasă a sistemului de control pentru medicamentele vîndute la liber, avînd în vedere numărul crescînd de persoane care recurgeau la automedicație, în dorința de a reduce cheltuielile de îngrijire a sănătății.

În același dosar găsi și un mesaj, prin care era rugat să-l sune pe Stephenson, de la secția cehă a Departamentului de Stat. Benedict oftă. N-avea nici un chef să audă vestile,

oricare ar fi fost ele. Nu-i trebuia acum să se gîndească la ceea ce el și Louise începuseră să numească „problema cehă".

Blestemă în gînd clipa cînd se lăsase convins să înceapă demersurile pentru a o trece pe Natașa dintr-o parte în alta a Cortinei de Fier. Venirea ei nu-i adusese Louisei nici o bucurie. De anul trecut, de cînd Benedict aflase că Charles își luase mult prea în serios sarcina de-a o ajuta pe Natașa să se adapteze, nu avusese parte decît de scandaluri.

Nu între el și Charles. Din partea lui, Charles n-avea decît să se culce cu cehoaica aia tînără și cu sînge fierbinte — cu condiția să nu se lege la cap prea mult și să se poarte cu discreție. La urma urmei, fata avea același temperament ca al Louisei, așa că Benedict nu se arăta surprins. Bineînțeles, era timpul ca Charles să-și găsească o tovarășă de viață, dar pînă atunci avea nevoie să se defuleze într-un fel, ca orice bărbat.

Ceea ce nu-i plăcea lui Benedict erau neînțelegerile din cadrul companiei. Din cîte-i povestise Suzanne la Moat Cay cu cîteva zile în urmă, acum la „Louise Towers" existau două tabere: una de partea Natașei, cealaltă de partea Louisei. Discutase despre asta și cu Louise. Ea se arătase mirată și-i spusese că nu credea să fie adevărat, asigurîndu-l că de îndată ce se va întoarce la lucru, se va interesa despre ce e vorba.

Tot Suzanne îl informase că Louise făcuse tot ce-i stătea în putință să-i țină pe cei doi tineri departe unul de celălalt în problemele de serviciu. Totuși, Benedict încercase să-i explice Louisei că ea una nu avea nici o putere asupra relațiilor extra-profesionale,.

Sub impulsul momentului, deși nu-și fixase nici o întîlnire pentru ziua respectivă, o rugă pe secretară să vadă dacă Charles se afla în oraș, iar dacă ar fi dat de el, să-i transmită invitația de-a lua dejunul împreună.

Deși abia sosise în dimineața aceea dintr-o călătorie cu avionul la Chicago, Charles întîrzie cu numai zece minute. Dînd cu ochii de fiul său, Benedict nu-și putu înfrîna un sentiment de mîndrie. În vacanță, Charles fusese la schi, iar acum, cînd își făcuse apariția — înalt, bronzat, zîmbind larg cu dinții albi și frumoși — Benedict își aduse aminte de cum era și el la aceeași vîrstă. Da, da, avea dreptate lumea să spună că Charles îi seamănă. Faptul îl bucura nespus. Kick, băiatul

Suzannei, aducea prea mult cu taică-său, David Reemer. Dacă și Charles va avea un fiu, Benedict spera să semene cu cei din neamul Towers.

După ce i se plînse un timp de problemele grave din economie, îndreptă discuția spre un subiect mai intim.

— Mi-a spus Suzanne că Natașa a adus cu ea de la Praga războiul rece... Vreau să spun că între ea și Louise s-a declarat război. Situația e pe zi ce trece tot mai serioasă. Chiar e adevărat? Am aflat că s-a pus embargo pe colaborarea ta cu Natașa. Eu n-am nici un amestec, dar aș vrea să știu ce se ascunde în spatele acestei hotărîri.

Charles păreа în încurcătură. O ușoară roșeață îi colorase obrazul, coborînd încet spre gît.

— Tată, cred că Suzanne are dreptate. Și mai cred că Natașa a făcut o treabă foarte bună cu prezentarea de la campusul studențesc. Indiferent ce vîrstă au clientele, fetița asta...

— Fetița! exclamă amuzat taică-său.

— O.K., O.K.! Ce vrei, nu mă pot împiedica să nu văd în ea un copil. E atît de naivă pentru vîrsta ei! Poate tocmai această inocență atrage clientela, iar faptul că-i mai în vîrstă decît arată și știe atît de multe... e o combinație incredibilă și...

— Fiule, să știi că n-am deschis discuția în vederea unui spor la salariu! îl întrerupse sarcastic Benedict. Ceea ce mă interesează pe mine e să știu dacă o mai putem păstra pe Natașa ca angajată a firmei „Louise Towers", acum că toată lumea știe că cele două surori sînt la cuțite. Eu unul nu reușesc să înțeleg de ce. Tu ai cumva idee? Scandalul a izbucnit anul trecut, cînd au ieșit la iveală activitățile voastre extra-profesionale împreună...

Charles își încleștă dinții.

— E nedrept, tată. Sigur, îmi place fata foarte mult — de fapt ți-am spus și dumitale. Mi-e tare dragă, dar cui nu-i este? Îi admir curajul, după cîte-a avut de îndurat. Muncește fără să se plîngă, muncește mai mult decît oricine — poate cu excepția Louisei. Nu cere nimănui nimic, și totuși, i-a pierdut pe toți cei dragi. Am încercat să discut și cu Louise, dar n-am ajuns la nici un rezultat. La început, am bănuit-o pe Suzanne că-și vîră iarăși coada. Nu-i nevoie să-ți mai spun

că nu și-a schimbat părerea în ce privește „invazia cehă", dar în cazul de față cred că soră-mea nu are nici un amestec.

— Și-atunci? Cine vede în Natașa un pericol?

Charles îl privi uluit.

— Un pericol?... Louise e vedeta... Iar Natașa...

Șovăi o clipă.

— Natașa nu-i decît o angajată ca toate celelalte, decretă tăios taică-său. Uite ce e, situația asta trebuie să înceteze. Suzanne spune că s-au format două tabere — una ține cu Louise, cealaltă cu Natașa. La ora actuală, cînd „Lilly" și „Squibb" își trimit spionii în recunoaștere, cu ochii roată să descopere vreun talent, nu ne putem permite nici o sciziune. Te mai vezi cu Natașa?

Întrebarea îl luă pe Charles pe nepregătite.

— Da... adică nu... Nu prea des, ci doar din cînd în cînd. De ce nu? Are nevoie de cineva care s-o ocrotească. Ce-ar fi făcut de Crăciun, dacă n-o invitam să meargă la unchiul Leonard? Poate că și-ar fi petrecut sărbătorile cu una din „tabere" — cum le numești dumneata, dar îmi închipui că faptul n-ar fi fost de natură să liniștească gurile rele. E clar că și-a dat seama că nu era binevenită în casa surorii ei.

— Prostii! îi tăie vorba Benedict. Dacă asta îți vîră în cap Natașa, nu mă mai mir că lucrurile stau din ce în ce mai prost. Indiferent care-s relațiile dintre Natașa și Louise, să știi că fata asta e oricînd binevenită în casa noastră — chiar dacă nu facem altceva decît să respectăm convenientele.

Întorcîndu-se la birou, Benedict află că Stephenson telefonase din nou. Plictisit, îi ceru secretarei să-i facă legătura. Ca de fiecare dată, tonul lui Stephenson trăda o oarecare stînjeneală, dîndu-i limpede a înțelege că informațiile respective nu erau treaba secției lui. În același timp, era conștient că avea de-a face cu unul din cei mai mari industriași americani — motiv pentru care Towers apelase tocmai la el. Ca întotdeauna, convorbirea lor fu scurtă și la obiect.

— Cei cîțiva ani de căutări se pare că dau roade, zise rece Stephenson. Avem motive să credem că Kristina Mahler trăiește. Bunică ei, Blanka Sukova, a luat legătura cu omul nostru, în timpul sărbătorilor de Crăciun. Ne-am concentrat din nou eforturile în zona Brno. Sukova ne-a înștiințat că a

primit o felicitare în care i se anunță că fetița e sănătoasă și se află în grija unor călugărițe dintr-o mănăstire de lîngă Brno. Și noi deținem unele informații care par să confirme că-i vorba de fiica Natașei și a lui Pieter Mahler. În momentul de față se pare că nu există nici un impediment ca fetița să-i fie dată înapoi bunicii.

— Ai ceva vești despre tată, despre Pieter Mahler?

— Nu.

— Mulțumesc mult. Te rog să m-anunți de îndată ce-i adusă fetița la Praga.

— Nici o grijă!

Benedict auzi, enervat, cum celălalt pusese receptorul în furcă încă înainte ca el să închidă. Cel puțin primise în sfîrșit o veste care avea să pună capăt tuturor necazurilor. Glasul sîngelui e mai puternic decît invidia profesională. O sună pe Louise pe firul scurt, care făcea legătura între cele două birouri ale lor.

— Poți veni o clipă pînă la mine, draga mea ?

Rugămintea era o simplă formalitate. Amîndoi știau prea bine că în rarele ocazii cînd voia s-o vadă personal, ea nu avea încotro, trebuind să se supună. În aceeași dimineață, cînd plecaseră de-acasă împreună, Louise se îmbrăcase în galben, culoarea lui preferată: „un strop de soare", cum îi spusese el, numai bine pentru dimineața rece a zilei de luni. Părul, ceva mai lung decît fusese tuns inițial, după moda Sassoon Bob, era pieptănat simplu, încadrîndu-i obrazul în șuvițe mătăsoase. Acum părea neliniștită. El abia aștepta să-i dea veștile.

— Am primit cel mai frumos dar de Anul Nou pentru tine...

Louise stătea în fața lui, de cealaltă parte a uriașului birou.

Parcă ar fi fost un șomer în căutare de lucru, și nu soția lui iubită. De fapt, de asta îi și era atît de dragă. După șocul primei — și-așa cum se ruga el din suflet, ultimei — decepții, Louise se comportase fără repros și nu-l mai dezamăgise niciodată.

Benedict se resemnase cu gîndul că nu va avea un copil de la ea. De altfel, nu suporta ca soția să nu se preocupe în primul rînd de el. Cu un copil, sau poate mai mulți, cu

siguranță că timpul Louisei le-ar fi fost dedicat lor, așa că poate pînă la urmă era mai bine așa.

Ea tăcea. Lui Benedict îi plăcea tăcerea ei. Asta însemna că-și însușise perfect lecția pe care i-o dăduse, și anume că tăcerea putea fi la fel de grăitoare ca orice cuvînt — cu atît mai mult atunci cînd nu știai ce ai să auzi sau ce-o să se întîmple într-o tranzacție de afaceri.

— M-a sunat Stephenson. Departamentul de Stat crede că fetița Natașei — Kristina — e bine sănătoasă. Se pare că-i într-o mănăstire lîngă Brno, unde s-au dat lupte grele în '68 și unde a fost văzută ultima oară, împreună cu tatăl ei.

Louise își îngropă fața în palme.

— Aah!

Fusese un sunet gutural, parcă smuls din adîncurile ființei ei.

— Aah! repetă ea.

Benedict se ridică și veni lîngă ea, punîndu-și mîinile pe umerii care se zguduiau de plîns. Încercă să-și facă glasul cît mai blînd cu putință.

— Nu-i așa că nici nu se putea o veste mai bună, în chip de ramură de măslin, ca să aducă în sfîrșit pacea între tine și Natașa?

Ea părea să nu-l fi auzit.

— Și soțul ei, Pieter? Știi ceva și despre el?

În glasul ei se ghicea o încordare dureroasă pe care Benedict n-o înțelegea. Dar parcă o înțelesese vreodată cu adevărat pe femeia aceasta?

— Nu, răspunse el la fel de blînd. Îmi pare rău, dar nu știu nimic deocamdată despre tatăl fetiței, însă faptul că Kristina trăiește e semn bun. Probabil că cineva i-a oferit adăpost în momentele cele mai grele ale invaziei sovietice — cineva care în toiul luptelor s-a gîndit în primul rînd la ea. Cine altul ar putea fi decît tatăl? Dar încă nu-i cazul să-i spunem Natașei, n-are rost să-i oferim numai speranțe și presupuneri. Pentru moment, hai să ne bucurăm de vestea cea bună.

Benedict îi spuse Louisei că Stephenson va urmări îndeaproape ce se va întîmpla în viitoarele săptămîni, cînd — așa

cum fusese informat — Kristina avea să fie readusă la Praga și încredințată bunicii ei.

— M-am gîndit că poate vrei să-i dai chiar tu de știre Natașei.

Sărută fruntea Louisei. Era rece ca gheața.

— Sînt convins că orice s-ar fi petrecut între voi, cu o veste ca asta totul va fi iertat și dat uitării.

— Natașa e la Palm Beach, unde pregătește noul personal al stațiunii. Se întoarce la sfîrșitul săptămînii.

— Las totul în seama ta.

O bătu ușurel pe spate.

— Și-acum, fuga înapoi la lucru, și fii veselă!

În aceeași după-amiază, Louise așternu cîteva rînduri în cehă, destinate Kristinei.

«Sînt mătușa ta care te iubește și, împreună cu unchiul Benedict, facem tot posibilul să te aducem înapoi la bunicuța...»

Își ridică ochii de pe hîrtie, privind afară pe fereastră, la superba panoramă a New York-ului. Kristina avea aproape șase ani. Louise știa că maică-sa îi va citi de zeci de ori fetiței mesajul de la ea — dacă scrisoarea va reuși să ajungă la Praga. Nu cumva își pierdea timpul, pornind o corespondență cu o nepoată pe care poate n-o va vedea niciodată? Ceva îi șoptea însă să persevereze. De-acum încolo, îi va scrie Kristinei o dată la cîteva luni.

Juriștii veniseră cu propunerea ca Benedict să se întîlnească cu președintele Comisiei pentru micile antreprize, așa că spre sfîrșitul săptămînii el plecă la Washington, unde probabil avea să rămînă toată noaptea. În realitate, întîlnirea se dovedi atît de infructuoasă, încît Benedict puse capăt discuțiilor și se întoarse în Park Avenue chiar în seara zilei de vineri.

În timp ce Thorpe îi lua haina și umbrela, auzi voci răstite de undeva, de la etajul întîi. Ridică o privire întrebătoare spre Thorpe.

— Doamna e cu sora dumneaei, domnule Towers. A sosit acum vreo jumătate de oră. Doamna m-a rugat s-o conduc în salon.

Ultimul lucru pe care şi-l dorea Benedict în clipa aceea era să fie martorul unei astfel de izbucniri emoţionale. N-avea chef nici de mulţumiri, nici de lacrimi de recunoştinţă. Cu atît mai puţin îl trăgea inima să facă pe arbitrul într-o chestiune pe care cu siguranţă că Louise nu va întîrzia s-o abordeze — problema celor două „tabere". Benedict oftă adînc. Îşi va schimba hainele, va bea ceva tare şi-abia pe urmă se va hotărî dacă să-şi facă remarcată prezenţa sau nu.

Îşi trase pe el nişte pantaloni comozi de casă şi o pereche de papuci. Cum uşa camerei în care se afla rămăsese întredeschisă, o auzi pe Natasa intrînd după Louise în dormitorul de alături. Îl şocă tonul Natasei — rece şi amar. Încremeni cu mîna în aer, uitînd că se întinsese după sticla de whisky.

— Şi Pieter? Unde-i Pieter?

Spre uluirea lui, Benedict o auzi pe Louise spunînd la fel de rece:

— Peter trăieşte. Nu ştiu unde se află, dar trăieşte.

Era pe punctul de-a se duce la ele, ca să mai atenueze din speranţele şi certitudinile cu care Louise încerca pesemne să-şi consoleze sora. Dar înlemni, auzind răspunsul Natasei.

— Ce fericită trebuie să fii, Louise, acum cînd ştii că soţul meu, dispărut de-atîta timp, trăieşte, iar eu nu mai sînt liberă să aparţin altui bărbat...

La urechile lui Benedict ajunse un zgomot de sticlă spartă, ca şi cum una din ele ar fi aruncat cu ceva în cealaltă. Cînd, în sfîrşit, vorbi şi Louise, glasul îi era de nerecunoscut.

— Ce vrei să spui, ţărancă nerecunoscătoare ce eşti? La ce faci aluzie?

— Ştii la fel de bine ca mine, Louise.

Natasa coborîse vocea.

— Te bucuri că Pieter trăieşte, pentru că eu nu-l mai pot avea pe Charles. Mereu te-ai pus în calea noastră, pentru că şi tu îl iubeşti pe Charles. Mai multă lume de la companie vorbeşte că-i vrei pe amîndoi: şi pe tată, şi pe fiu. Nu suporţi ideea ca Charles să fie fericit cu altă femeie... Îl vrei numai pentru tine... I-ai distrus şi căsnicia, ţinîndu-l mereu departe de soţie...

Benedict auzise destul. Dădu de perete uşa dormitorului.

— Ieşi afară, tîrfă ticăloasă! urlă el. Să pleci din casa mea şi să nu îndrăzneşti să-i mai adresezi cuvîntul surorii tale pînă

ce... pînă ce nu te lepezi de toate năravurile! Nenorocito! Nenorocită ce eşti!

Făcu doi paşi spre Natasa, cu glasul tremurînd de furie. Louise se repezi între ei. Benedict ar fi avut chef s-o strîngă de gît pe cumnată-sa. Sufletul ei era un sălaş al răului. Iată ce însemna otrava comunistă! Pînă acum nici el şi nici Louise nu înţeleseseră că de fapt locul Natasei nu era printre oameni civilizaţi.

Natasa se trase înapoi, mergînd cu spatele către uşă. Tremura toată şi era albă ca varul la faţă. Totuşi îşi ridică fruntea şi spuse cu îndrăzneală:

— Eşti un naiv, Benedict! Chiar nu vezi cu ce ochi se uită nevastă-ta la fiul tău?

Apoi ieşi în fugă din cameră.

Negru de furie, Benedict vru să se repeadă după ea, dar Louise se aşeză în cadrul uşii.

— Las-o să plece! îl imploră ea. Las-o să plece! E mai bine pentru toţi!

Benedict era complet răvăşit. Pe podea zăcea o sticlă de parfum spartă, al cărei conţinut se răspîndise pe covorul Aubusson. Fără să-şi dea seama ce face, începu să adune încet şi grijuliu cioburile şi ce mai rămăsese din flacon. Citind numele parfumului, îşi ridică privirea spre Louise. Era *Revelation*.

Patru săptămîni mai tîrziu avu loc o petrecere de familie, la „21", cu prilejul zilei de naştere al lui Christopher, care împlinea unsprezece ani. Christopher David Towers Reemer era de-acum cunoscut tuturor sub numele de Kick. Pînă şi Benedict fusese pînă la urmă silit să accepte că nepotul său prefera această poreclă numelui său interminabil. Tot Kick alesese şi restaurantul „21", la fel cum ceruse şi primise în dar noul aparat de fotografiat Polaroid SX-70, care făcea fotografii color, developîndu-le pe loc.

În ziua următoare, Benedict se afla din nou la „21", de astă dată la invitaţia Suzannei, pentru un prînz în doi cu fiica sa. După felul întîi, cînd ea deschise poşeta să-şi ia rujul, îi căzu pe jos o fotografie făcută în ajun, cu Polaroidul.

Benedict se aplecă s-o ridice.

— Pe asta de ce-o ţii la tine? întrebă el, fără a-i acorda un interes deosebit.

Fotografia o reprezenta pe Fiona, sora lui Kick, în vîrstă de zece ani, pozînd încruntată între Louise şi Charles, care nu erau nici ei cu mult mai veseli.

— Dă-o-ncoace! sări Suzanne.

Vru s-o rupă în bucăţi, dar hîrtia specială de Polaroid era prea rezistentă.

— Am păstrat-o ca să-i arăt Fionei cît e de urîtă atunci cînd arată deschis ce gîndeşte. Nu voia să stea lîngă Loulou.

Benedict n-o îndemnă să continue, deşi ştia că Suzanne atît aşteaptă. Mai ştia şi că fiică-sa nu-şi încurajase niciodată copiii s-o iubească şi nici măcar s-o respecte pe Louise. El unul protestase auzindu-i cum o numeau „Loulou", dar cînd Louise spusese că pe ea n-o deranja diminutivul — ba-chiar îi plăcea „infinit mai mult" decît „buni"! — se hotărîse să-şi ascundă iritarea. N-avea ce face, dar oricum, cu cîte erau pe capul lui, nu voia să se mai complice şi cu asta. Se gîndea că atunci cînd vor creşte mari, copiii vor descoperi şi singuri ce comoară era Louise. Cel puţin, aşa spera!

— Ce-ai pe suflet, Suze?

Suzanne arăta mult mai bătrînă decît vîrsta ei. Bronzul auriu căpătat în ianuarie la Moat Cay şi pe care acum, în aprilie, se străduia să-l menţină la lampa cu ultraviolete, dăduse pielii un aspect pămîntiu, pergamentos. Se întrebă dacă să-i mai atragă atenţia să renunţe la plajă sub soarele fierbinte din Bahamas şi să-şi arunce lampa cu ultraviolete. Dar dacă pielea fără cusur a Louisei — albă şi catifelată — nu-i servise drept exemplu, probabil că nici un argument n-ar fi reuşit s-o convingă.

Spre mirarea lui Benedict, Suzanne îşi puse mîna pe mîna lui. Nu era o fire expansivă, ca Charles, care tot timpul sărea să-l îmbrăţişeze.

— Ei, ce e? repetă el, nedumerit.

Fiică-sa şovăia. Nici asta nu-i stătea în fire. De regulă, întîi vorbea şi pe urmă îi venea să-şi muşte limba. N-o văzuse niciodată ezitînd să deschidă gura.

— Tată...

În sfîrşit, îndrăznea!

— Tată, ştii că de Anul Nou am discutat despre problema Nataşei... despre campusuri... Pe urmă dumneata mi-ai povestit

că se purta extrem de necuviincios cu Louise, fără să precizezi motivul pentru care... pentru care te-ai văzut silit să renunţi la serviciile ei în companie...

— Da.

Răspunsul fusese laconic. Era ultimul lucru despre care şi-ar fi dorit să discute şi avusese o vagă bănuială că Suzanne va deschide subiectul.

— „Să renunţ la serviciile ei..." Sună mai bine decît „s-o concediez"... I-am stabilit şi o rentă anuală... punîndu-i o singură condiţie, pentru care şi-a dat acordul scris, şi anume să nu discute nimic despre companie şi despre motivul plecării... De ce?

Suzanne oftă.

— Tată... Ştii bine că n-am putut niciodată... n-am reuşit s-o îndrăgesc pe Louise aşa cum ai fi vrut dumneata. Dar sînt convinsă c-ai înţeles că o făceam de dragul mamei... şi pentru celelalte...

Pe Benedict, îl cuprinse o uşoară senzaţie de rău. Suzanne avea ochii în lacrimi. Şi după atîta amar de vreme, tot nu reuşea să pomenească de maică-sa fără să înceapă să plîngă. Nu ştia ce să facă. Nu voise să bea, pentru că-l aştepta o după-amiază de muncă. Dar acum simţea nevoia de ceva tare.

— Spune ce ai de spus, Suzanne. Ştii că-mi displace profund acest gen de conversaţie. N-am idee unde vrei să ajungi, dar te previn că nu sînt dispus să ascult alte zvonuri şi alte calomnii.

În timp ce vorbea, îi veni în minte expresia Louisei din clipa cînd el o privise, ţinînd în mînă flaconul de *Revelation*. Începînd de atunci, nu era zi să nu-şi amintească scena aceasta.

— Tată, de astă dată nu-i un zvon. Nataşa i-a povestit lui Charles ce s-a întîmplat atunci, iar Charles a venit şi mi-a spus mie. Ştii care-au fost cuvintele mele?

Nu-i aşteptă răspunsul. Îl strînse de mînă, continuînd să-i vorbească.

— Am replicat că nu mă surprinde. Ce altceva aş fi putut să-i spun? Nu mă surprinde, pentru că, aşa cum i-am zis şi lui Charlie, încă de la excursia aceea la Grasse, prin anii '50, am avut senzaţia că Louise îl place pe fratele meu mai mult decît s-ar cuveni, şi...

Deşi David Mahoney de la „Norton Simon" îi urmărea cu privirea de la masa alăturată, Benedict îşi trase mîna cu violenţă:

— Mi-e greaţă!

Împinse deoparte masa şi se duse la toaletă, dar nu reuşi să vomite. Îşi răcori faţa cu apă rece. Ar fi vrut să plece. Şi chiar ar fi plecat, de-ar fi fost vorba de altcineva — fie şi Louise. Dar pe fiica lui n-o putea lăsa acolo, cu lacrimi în ochi, gîndind la o poveste care avea şanse să fie prezentată în paginile ziarelor drept un nou scandal în familia Towers.

Îi pierise pofta de mîncare, însă întorcîndu-se la masă, se sili să ia una sau două înghiţituri de peşte.

— Suzanne, începu el, cu glas coborît şi stăpînit. Duşmănia ta faţă de Louise m-a îndurerat întotdeauna. Ţi-ai instigat şi copiii împotriva ei. Pe mine ai încercat să mă montezi pe nu ştiu cîte căi. Există însă o mare deosebire. Eu trăiesc împreună cu Louise, aşa că o cunosc.

Oare chiar credea ce spune? Bineînţeles că-l tulburase oribila acuzaţie azvîrlită de Natasa, iar Louise fusese la fel de şocată. Trăsese concluzia că probabil sora ei îşi pierduse minţile de supărare, drept care nu mai putea rămîne să lucreze la companie cu nici un chip. Din clipa acestei decizii, nici unul din ei doi nu mai pomenise numele Natasei. Ochii care nu se văd, se uită. Se uită, într-adevăr? El unul nu uitase, şi mai mult ca sigur, nici Louise.

De n-ar fi auzit-o pe Louise mintind că Pieter trăieşte, poate şi-ar fi alungat din minte scena aceea îngrozitoare. Aşa însă, privind în urmă, îşi dădu seama că de astă dată Louise nu se încăpăţînase, ca de obicei, să ceară dovezi dacă Pieter Mahler era cu adevărat decedat. De ce? Pentru că prefera să-l creadă viu — un obstacol, cum spunea Natasa, în calea fericirii ei alături de un alt bărbat?

Chiar şi cu o seară în urmă, la aniversarea nepotului său, se silise să se stăpînească şi să nu-i pîndească pe Louise şi pe Charles, acum cînd avusese revelaţia că amîndoi arătau cam de aceeaşi vîrstă! De fapt, *erau* de aceeaşi vîrstă!

Suzanne îl urmărea cu atenţie.

— Tată, Charles a fost îngrozit auzind ce i-a spus Natasa Louisei. Credea că fata asta şi-a pierdut minţile. Aproape că

ne-am şi certat. I-am zis pe şleau că-i dau dreptate Natasei. Acum Charlie îşi închipuie c-am înnebunit şi eu.

Îl luă din nou de mînă.

— Charlie vrea să plece de la „Louise Towers". Zice c-am înnebunit cu toţii... Că-i sătul pînă peste cap şi vrea să plece. Avea de gînd să-ţi spună şi dumitale săptămîna asta, dar l-am rugat să mai chibzuiască şi, în orice caz, să nu strice petrecerea de ziua lui Christopher.

Îl strînse şi mai tare.

— I s-a oferit ceva pe Wall Street. Nu-i va place munca de-acolo. Sînt sigură că nu-i va place, dar el crede că aşa se va limpezi toată situaţia. Zice că vrea să fie liber, să vadă dacă va putea realiza ceva şi în afara companiei... chiar dacă se va întoarce după cîţiva ani. Trebuie să-i scoţi din cap ideea asta, tată.

— De ce?

Suzanne făcu ochii mari.

— Cum de ce? Pentru că-i un Towers, de-aia! E singurul tău fiu. Te iubeşte. El n-are nici o vină. Chiar eu, care-am fost întotdeauna gură-spartă, pot să te-asigur că orice-ar simţi Louise, el n-a încurajat-o niciodată... nici...

— Taci!

Glasul lui era răguşit de emoţie, durere, ruşine şi furie. Niciodată nu-i vorbise astfel.

— Taci! repetă el. Taci dracului odată!

Nici unul din ei nu mai scoase o vorbă pînă ce Benedict achită nota de plată. De-abia cînd ieşiră afară, în soarele cu dinţi al amiezei de primăvară tîrzie, Benedict găsi puterea să deschidă gura.

— Să ştii că oricît aş dori ca aşa ceva să nu se întîmple, dacă o singură dată mai îndrăzneşti să pomeneşti despre acest subiect, nu te mai consider fiica mea. Oricît m-ar durea!

— Bine, dar... Charlie?

— Nici un „dar". Ţine minte ce ţi-am spus. Dacă frate-tău vrea să plece, aşa cum mi-ai povestit, n-are decît. Din partea mea, drumul e liber.

— Nu poţi să faci una ca asta, tată... îngăimă Suzanne. Şi dacă pleacă, îi vei mai îngădui vreodată să se întoarcă?

În timp ce şoferul ţinea deschisă portiera, Benedict se aplecă, privindu-şi fiica drept în ochi. Din nou îl copleşi greaţa. Ea părea înspăimîntată. Doamne, cît semăna cu Honey!

— Îţi repet că nu glumesc.

Poate că într-adevăr Suzanne era înspăimîntată, totuşi rămînea fiica lui taică-său.

— Dacă merge pe Wall Street şi-şi dă seama că nu va putea face faţă — aşa cum cred eu c-o să se întîmple — îi dai voie să vină înapoi? insistă ea.

— Depinde, răspunse taică-său.

— Depinde de ce?

El se sui în cealaltă maşină, trîntind portiera. Ce răspuns ar fi putut să-i dea, cînd nu ştia nici el?

Afară încă nu se întunecase. Charles pierduse socoteala timpului, tot încercînd să-şi pună ordine în gînduri înainte de-a părăsi compania: Era a treia noapte cînd lucra pînă tîrziu. Îi promisese Natașei s-o sune astă-seară pe la opt, să-i spună dacă exista vreo posibilitate să se vadă.

Prin fereastra din vîrful blocului „Towers" văzu ceasul luminos de la clădirea „Newsweek": 7.42 seara, apoi temperatura — 74° F. Nici nu era de mirare că i se făcuse atît de cald. Cămaşa i se lipise de spinare. Secretara lui — demult plecată acasă — avea dreptate să numească această perioadă drept „cea mai tîmpită din an" — cele cîteva zile înainte de data oficială de închidere a căldurii şi punere în funcţiune a aerului condiţionat la toate nivelele uriaşului zgîrie-nori. La fel ca şi alţi salariaţi ai companiei „Towers", nici ea nu-şi dădea seama la cît se ridicau cheltuielile pe astfel de servicii, sume la care se adăugau... Doamne, dar ce dracu' îi venise să-şi piardă vremea cu astfel de calcule? De-acum încolo nu mai trebuia să-şi facă griji pentru pierderile şi cîştigurile companiei „Louise Towers".

Charles căscă şi se lăsă pe spate, în fotoliu. Ce linişte era în birou! Tăcerea îi sporea sentimentul de tristeţe, de care nu reuşea să scape de cîteva săptămîni încoace. Oftă şi încercă să se concentreze asupra cifrelor din faţa lui.

Se auziră bătăi în uşă. Charles tresări violent.

— Intră...

Simţi că i se strînge inima văzînd-o în prag pe Louise. Dar nu Louise Towers cea de toate zilele, frumoasă şi sigură pe sine. Pentru prima oară după ani de zile, îi veni în minte

Louise aşa cum o întîlnise odinioară la Londra — de fapt, pe-atunci încă Ludmilla. Părul era prins cu neglijenţă. Purta pantaloni de casă şi-o bluză albă. Pe umeri îşi înnodase un pulover tot alb, care-i accentua paloarea feţei.

Nefardată, arăta la fel de tînără şi vulnerabilă ca... Nu, se răzgîndi Charles, nu ca Natașa, dar aducea puţin cu ea.

Chiar şi mersul timid şi şovăielnic era ceva nou pentru Charles. Se simţi şi mai tulburat.

— Louise, vorbi el, simţind că-i tremură glasul. Louise, ce s-a întîmplat? Ce-i cu tine? Ce nu merge?

— Ce nu merge? Mai bine întreabă-mă dacă mai merge ceva...

Lacrimile începură să-i curgă şiroaie pe obraz.

Charles privi peste capul ei, spre uşa care rămăsese deschisă. Oare venise şi taică-său? Se duse repede să închidă uşa. Ea îi ghici gîndul.

— Sînt singură. Tatăl tău e la Washington. Trebuia să vin... Charles...

Tînărul îi ieşi în întîmpinare, iar Louise întinse braţele spre el, într-un gest implorator.

— Charlie... repetă ea.

Charles ar fi putut jura că îi spusese „Şarli", ca odinioară.

— Te rog, nu pleca...

Se lăsă o tăcere apăsătoare.

— Nu mă părăsi...

El nu se simţea în stare să facă nici o mişcare. Gîndurile îi roiau cu repeziciune, avea senzaţia că nu-l mai ţin picioarele. Nici urmă de atotputernica Louise Towers în femeia plînsă din faţa lui, care-l implora să rămînă. Tristeţea din ochii ei îl făcu să se simtă vinovat.

— Louise...

Mai făcu un pas spre ea şi brusc îl învălui un parfum discret de liliac.

Îi puse mîinile pe umeri, apoi pe braţe, coborîndu-i-le încet pe lîngă trup.

— Ce s-a întîmplat? şopti el, sperînd într-un răspuns care să aducă din nou lumea la starea ei normală dintotdeauna. Să ştii că n-am vrut decît s-o ajut pe Natașa. Tu m-ai rugat să-i stau alături pînă va reuşi să se adapteze. Cu ce ţi-a greşit?

Ce-a făcut de te-ai întors dintr-o dată împotriva ei? Cu ce te-am supărat eu?

— Ah, Charlie, cu nimic... Cu nimic...

Simți cum îl învăluie parfumul de liliac,.. din părul... de pe pielea ei... Privi în ochii adînci și plini de lacrimi. Își plimbă degetul tremurînd pe genele ei ude. Louise își înălță chipul spre el — chipul acela adorabil, pe care-l cunoștea așa de bine, dar care acum trăda atîta suferință, prin cearcănele adînci din jurul ochilor. Deodată, ea îi înlănțui gîtul cu brațele. Charles îi simți sînii rotunzi și tari lipindu-se de cămașa lui transpirată. Lîna moale a puloverului îi atinse pielea. Sexul îi zvîcni. Buzele ei întredeschise îl chemau, ca un pui de vrabie flămînd.

Charles își pierdu controlul. Începu s-o sărute sălbatic, vrînd parcă să strivească gura aceea care-l trăgea spre pierzanie. Își strecură limba printre buzele ei, iar Louise îi răspunse cu atîta patimă, încît aproape că-și pierdu mințile. Îi primea sărutările ca un copil înfometat, dar pe măsură ce Louise se elibera de orice reținere, dorința lui devenea un amestec de pofte carnale și furie oarbă. O dorea, dar în același timp voia s-o pedepsească pentru pasiunea pe care i-o turnase în vine cu fiecare fibră a trupului.

Cînd ea începu să-i acopere fața cu sărutări, lui Charles îi pieri orice sentiment de vinovăție. Femeia asta era exact așa cum o considerase dintotdeauna sora lui: o tîrfă, o vrăjitoare, un spirit al răului, care-i ademenise tatăl la fel cum încerca să-l seducă și pe el acum. Amîndoi îl înșelau pe taică-său! Dar cînd ea îi descheie pantalonii, începînd să-i mîngîie sexul, Charles înțelese că nu mai putea da înapoi. În brațele lui se găsea o femeie în călduri: nimic altceva decît un trup arzînd de dorință — o servitoare, o sclavă.

Îi smulse bluza. Nu purta sutien.

„Servește-te după pofta inimii!" îi fulgeră prin minte în clipa cînd se aplecă să-i sărute sfîrcurile tari și trandafirii ale sînilor de o albeață ametitoare. Începu să-i frămînte în căușul palmelor, strivindu-i între degetele sale, din ce în ce mai excitat, conștient că o făcea s-o doară și că-i lăsa semne pe pielea fără cusur. Dorea ca în acest fel să-și arate disprețul, însă gemetele ei cereau și mai mult. Îl trase spre canapea,

răsuflînd precipitat, nerăbdătoare să i se dea oricum i-ar fi cerut el.

Telefonul zbîrnîi ascuțit în întunericul biroului — o dată, de două ori — ca o sonerie de alarmă. Charles sări în picioare, simțind că se învîrt pereții cu el, copleșit de silă și de teamă. Natașa! Își dădu seama că la telefon nu putea fi decît Natașa. Ea îl căuta, în vreme ce el, ca un ticălos și un nenorocit... Ce dracu îi venise așa, deodată? Ce dracu se putuse întîmpla de-și pierduse mințile în cîteva minute? Dacă Louise era o vrăjitoare, atunci și-n el intrase duhul răului! Îi venea să plîngă! Louise încercă să-l rețină, apucîndu-l de picior, dar Charles se năpusti spre birou. Totuși nu ridică receptorul. Nu era în stare să-l ridice. Telefonul sună de șase sau de șapte ori. Louise rămăsese cu ochii la el, privindu-l în tăcere, fără a încerca să-și acopere sînii, strălucitori ca niște jumătăți de lună în penumbra încăperii. Părul îi cădea în dezordine pe obraz. Charles se gîndi că acum arăta, într-adevăr, ca o vrăjitoare — o vrăjitoare rea și perfidă.

Gîfîia ca după o alergătură zdravănă. Dar în momentul cînd i se adresă, glasul îi suna la fel de calm și stăpînit ca întotdeauna.

— N-am crezut cînd mi-a spus Natașa, n-am crezut cînd mi-a spus Suzanne. Acum, însă, cred.

Se sprijini de birou, ca un om bătrîn. Louise continua să rămînă tăcută, cu chipul lipsit de orice expresie.

— Pentru binele tuturor, continuă el, te conjur să înțelegi că oricare-ar fi boala care te roade, nu stă în putința mea să te vindec. Indiferent ce crezi că simți...

Louise se ridică, încercînd să se apropie de el, cu obrazul scăldat în lacrimi. Charles întinse mîna, silind-o să rămînă acolo unde era.

— Nu te apropia de mine, Louise. Nu crezi că ai adus destul necaz, destulă durere în familia noastră? Asta nu poate duce decît la o catastrofă și...

În clipa aceea, telefonul sună din nou. Charles ridică receptorul, întorcîndu-se cu spatele la Louise.

— Alo, Natașa? Da, iubito... Îmi pare rău... Da, probabil că eram la toaletă. Da... plec chiar acum. Într-o jumătate de oră sînt la tine... și mie mi-e dor... Așteaptă-mă, ca de fiecare

dată. Da... și eu am nevoie de tine. Nici nu știi cît îmi lipsesc ochii tăi nevinovați... Da, și eu...

Cînd întoarse capul, văzu că rămăsese singur.

David Reemer își amintea că la primele lecții de zbor li se spusese că diferența dintre un pilot din est și unul din vest era aceea că primul se uită tot timpul la instrumentele de bord, în vreme ce al doilea stă cu privirea ațintită mereu înainte. Oricum, astăzi se purta și el ca un pilot din est.

Faptul că zbura numai cu Suzanne era departe de a-i ridica moralul. Datorită orei de plecare foarte matinale, soția lui dormise aproape tot drumul pînă la Jacksonville, unde opriseră să realimenteze cu combustibil. De fapt, nu scosese nici o vorbă de cînd decolaseră. Într-un fel, lui David îi părea bine că ea nu observase ce ceață se lăsase. Îi dădea înainte cît de nefericit va fi Charles în Wall Street, ce puțin îi păsa lui taică-său de asta, cum Louise se închidea pe zi ce trece în cochilia ei, precum și tot soiul de comentarii picante despre Charles și Natașa, care deveniseră nedespărțiți.

Deși o auzea vorbind, David nu era atent ce-i spune. La 7.500 de picioare se afla cu mult deasupra curenților de aer rece care opuneau rezistență ceții și vaporilor ridicați de pe pămînt. Însă acum ceața începea să se întindă, împresurîndu-i din toate părțile, pînă ce — așa cum mai pățise o dată — nu mai avu în fața ochilor decît o pîclă deasă, prin care deslușea cu greu conturul vag al pămîntului de dedesubt.

Îi plăcea la nebunie să piloteze, astfel că arătase foarte încîntat cînd într-o minunată zi de toamnă, cu o săptămînă în urmă, Suzanne — de regulă prea puțin predispusă la sentimentalisme — îi propusese să zboare împreună pînă la Cay, ca să-și serbeze aniversarea căsătoriei, într-un romantic *tête-à-tête*. Decolaseră din New York pe o vreme frumoasă și senină. Totul fusese perfect, pînă acum.

— Radio Miami, doi-patru-opt-șapte... Știți cum e vremea la Nassau?

— Cinci-zero-cinci-P, rămîneți pe recepție.

— Cinci-zero-cinci-P.

— Doi-patru-opt-șapte. Vremea la Nassau: se apropie furtună, cer acoperit, vizibilitate pe ploaie — o jumătate de milă, altimetru doi-nouă virgulă nouă-șase. Furtună în nord-estul terenului de aterizare. Aveți la bord tot echipamentul necesar?

— Aici cinci-zero-cinci-P. Am recepționat mesajul.

În jurul avionului se îngrămădeau nori negri. Turnul de control îl informă pe David că în următoarele douăzeci de minute pe ruta respectivă se prevedeau precipitații moderate, pînă la abundent.

— La dracu! scrîșni David. Ți-ai pus centura de siguranță, Suzanne? întrebă el scurt.

— Nu, adică da, dar nu prea strîns. De ce?

Dintr-o dată, își dădu seama de lipsa de vizibilitate. Se obișnuise să zboare cu David, iar el trebuia să admită că afară de cazurile cînd era nervoasă, nevastă-sa nu-i dădea niciodată bătaie de cap. În clipa aceea, ploaia începu să izbească violent parbrizul.

— E totul în regulă? întrebă ea. Doamne, sper că nu plouă și la Cay.

Apoi adăugă, iritată:

— Hobart mi-a spus că ieri a fost o zi superbă. Să știi că dacă plouă, îi rup gîtul!

Își aruncă privirea pe fereastră.

— La dracu, nu văd nimic!

Deși avionul își menținea direcția și nu aveau probleme cu localizarea după aparatele de bord, totuși David era cu nervii încordați la limită. Trebuia cumva să ceară să i se indice altă rută? Brusc, se dezlănțui furtuna. Milioane de boabe de oțel loveau cu furie în metalul carlingii, de parcă ar fi vrut cu tot dinadinsul să pătrundă înăuntru. Acul vitezometrului țîșni spre zona galbenă. David văzu indicatorul altimetrului oscilînd ca un nebun. Întinse mîna să micșoreze turația, dar motorul se opri o fracțiune de secundă, iar avionul se zgîlțîi violent din toate încheieturile. Suzanne începu să țipe.

David încercă disperat să controleze altitudinea, dar în aceeași clipă avu o ciudată senzație de imponderabilitate. Acul vitezometrului se opri la 100 de mile pe oră. David răsuflă ușurat, dar imediat urmă o nouă serie de zgîlțîieli violente. Privirea i se încețoșă. Nu mai deslușea nimic pe aparatele de

bord. Încercă să se agațe cu o mînă de scaun, dar nu reuși, din cauza forței de gravitație care-i paraliza brațul.

Își încleștă amîndouă mîinile pe maneta de control. Altimetrul indica o înălțime mult sub cea presupusă. Nu putea face nimic. Rămase cu privirea pironită pe acul altimetrului, în timp ce Suzanne scotea țipete isterice:

— Unde sîntem? Încearcă să aterizezi! Lansează S.O.S. sau ce știi tu! Fă ceva!

Acul altimetrului se bălăngănea haotic dintr-o parte în alta, fără a putea da vreo informație utilă. Azvîrlit deodată în plin uragan, David clocotea de furie și disperare. Cei de la turnul de control erau bine mersi, anunțînd „precipitații moderate, pînă la abundent", în timp ce ei se vedeau zvîrliți de colo-colo de urgia asta blestemată. Își jură ca de îndată ce va ajunge la New York să-și cumpere un radar aeropurtat, chiar dacă ar fi să-l coste o avere.

— Miami doi-patru-opt-șapte, aici cinci-zero-cinci-P. Mă auziți?

Nici un răspuns. Pierduse legătura prin radio. Știa că se apropiau de coastă. Ceața deasă de pe țărm se făcuse una cu cerul plumburiu și apa cenușie a oceanului, astfel încît nu mai putea distinge absolut nimic. Nu mai avea nici un fel de repere vizuale. Nu-i mai rămînea decît să se lase în seama instrumentelor de bord, pînă ce va reuși să restabilească legătura prin radio.

Isuse Cristoase! Își înăbuși un strigăt. Altimetrul cobora cu repeziciune. Făcu un efort disperat de-a menține avionul drept și la același nivel. Speriat, mări brusc viteza, și în aceeași clipă, un fulger izbi în plin micul avion, care scăpă de sub control, năpustindu-se spre sol, ca o săgeată.

Rămășițele avionului 505 P fură descoperite abia în după-amiaza zilei următoare. Cercetările aveau să ducă la concluzia că Cessna se prăbușise într-o pădurice din nord-estul Floridei, la mai puțin de două mile și jumătate de autostradă. Motorul se oprise înainte de impactul cu solul, iar rezervoarele de combustibil erau goale. Raportul oficial consemna cauza accidentului drept „eroare de pilotaj". Avionul avusese de înfruntat o vijelie puternică, dar nesocotind acest fapt, pilotul nu-și dăduse seama că nu-i rămînea suficient combustibil pentru a ajunge la Nassau. Undeva între Jacksonville și

destinația sa, Moat Cay, 505 P își ratase și ultima șansă, trecînd pe deasupra unei stații de benzină și-a unei autostrăzi largi, cu două benzi, pe care ar fi putut încerca o aterizare forțată.

Tragedia avea să stăruie ani la rînd chiar și în mințile celor ce nu-i cunoscuseră pe nici unul din soții Reemer. Fusese un avertisment la adresa părinților cu copii mici, care nu trebuiau niciodată să zboare împreună, într-un avion particular, mai ales pilotat de unul dintre ei. Instructorii de zbor și reporterii de specialitate dădeau drept exemplu negativ erorile comise de David Reemer în confruntarea cu pericole ca ceața densă și furtunile la mare altitudine.

Pentru familia și prietenii Suzannei și ai lui David, vestea fusese la fel de năucitoare ca și asasinatul președintelui JFK[1]. O viață întreagă aveau să-și amintească unde se găseau și cu ce se îndeletniceau atunci cînd auziseră pentru prima dată groaznica știre.

Furtunile din zona Moat Cay făcuseră imposibilă orice comunicare telefonică, iar la Nassau nu se știa prea bine cine era proprietarul avionului 505 P și nici cine-l pilotase. Astfel trecuseră aproape cincisprezece ore înainte ca cei de la New York să se alerteze că avionul Cessna, aparținînd familiei Reemer, nu ajunsese la destinație, fiind dat dispărut.

Primul care aflase vestea fusese un paznic de noapte de la compania farmaceutică „Towers". Cum poliția aeroportului menționase numai numele lui David Reemer, omul le dăduse numărul de acasă al secretarei lui Reemer, Colleen. Nici ea nu se alarmase. Deși se ocupase de toate telefoanele în legătură cu excursia aniversară, era obișnuită ca soții Reemer să-și schimbe planurile în ultima clipă, fără s-o anunțe. Schimbările aveau loc fără excepție la inițiativa doamnei Reemer, dar pentru Colleen nu mai era o noutate să audă că nu prinseseră avionul, că nu ajunseseră la hotelul unde rezervaseră camere, sau că unul sau altul din ei se întîmpla să dispară pentru un timp, fără nici un fel de explicații.

1 *JFK (John Fitzgerald Kennedy)* — președinte al Statelor Unite, asasinat la Dallas în 1963. (n.t.)

Datorită acestui precedent, Colleen nu se grăbise să transmită o ştire atît de alarmantă. Dimpotrivă, mîndră de flerul şi de sîngele rece care n-o părăsea în nici o situaţie, telefonase mai întîi la locuinţa soţilor Reemer, de unde i se confirmase că aceştia plecaseră într-adevăr, cu o zi înainte, deci duminică, la Moat Cay. Atunci secretara sunase la aeroportul Teterboro — unde-şi ţinea David avionul — şi aflase că şeful ei decolase în dimineaţa precedentă, la orele 8.45, însoţit numai de soţia sa.

La douăzeci de minute după ce primise vestea, Colleen se pregătise s-o transmită mai departe: palidă, tulburată, încă nevenindu-i să creadă că era adevărat.

Nu fusese uşor. În următoarea jumătate de oră află că Louise Towers plecase în ajun la Londra, unde stabilise să-şi întîlnească soţul, cu care avea să meargă într-o călătorie de afaceri de zece zile, în Europa.

Colleen nu avusese curaj să telefoneze la Claridge's, unde trăseseră soţii Towers, ca de obicei. Cum să-şi anunţe patronul că fiica lui era dată dispărută undeva, prin insulele Bahamas, împreună cu soţul ei, amîndoi aflîndu-se în avionul personal, pilotat de ginerele lui? Cu neputinţă! Atunci luase hotărîrea să discute cu omul de încredere al domnului Benedict — Norris — dar şi acesta se afla în drum spre Chicago.

Tulburarea ei era pe cale de-a se preschimba în spaimă. Charles! Charles era cel care trebuia să sune la Londra! Colleen ştia că tînărul rupsese relaţiile cu taică-său, de cînd plecase de la compania „Louise Towers" ca să lucreze în Wall Street, dar nu avea de ales.

Cînd sună telefonul, Charles era sub duş. Crezînd că-i Natasa, sări din cadă şi, cu trupul şiroind de apă, se repezi în dormitor să ridice receptorul. Televizorul era deschis. Avea să-şi amintească toată viaţa că tocmai se transmitea emisiunea *La zi* şi că în timp ce spunea „Alo!" rămăsese cu ochii la ecran, unde Bob Woodward şi Carl Bernstein dădeau un interviu despre reportajele lor din *Washington Post*, în legătură cu scandalul Watergate.

Cîteva clipe, Charles nu înţelese cine era la capătul firului şi despre ce vorbea vocea aceea gîtuită şi speriată. Cînd însă se dezmetici şi pricepu oroarea veştii pe care o auzise, simţi că nu-l mai ţin picioarele. Se prăbuşi pe pat. Pereţii se învîrteau

cu el. Îi ceru să repete. O rugă să-i dea numerele de telefon la care trebuia să sune. În tot acest timp, la televizor continua să se desfăşoare aceeaşi emisiune. Încă nu-i trecuse ameţeala şi vedea ca prin ceaţă.

Cu degete tremurînde, formă primul număr — cel al Natasei. Pentru prima oară în viaţă, Charles înţelese ce îngrozitor era să nu ştii dacă cineva drag mai trăieşte sau nu.

— Vrei să vin la tine?

— Nu... Nu ştiu ce va mai fi de-acum încolo... Am... am să încerc să te mai sun.

Oricît de mult ar fi dorit s-o aibă pe Natasa alături — pur şi simplu să stea în preajma lui, chiar fără să-i audă vocea — ştia că acum l-ar fi încurcat în tot ce-i rămînea de făcut.

Vorbi la telefon mai mult de-o oră, atît cu autorităţile din insulele Bahamas cît şi cu cele din aeroportul Miami. Apoi îşi sună secretara, să-i aranjeze un bilet la cursa de Miami; urmară la rînd doica şi majordomul soţilor Reemer; directorul şcolii unde mergeau Kick şi Fiona, aflaţi acum la cursuri, unchiul Leonard, care rămăsese acasă, fiind bolnav de gripă; Marlene, pe care o rugă să stea cu copiii; directorul secţiei de relaţii cu publicul a companiei „Towers", pe care-l avertiză să nu dea nici un fel de declaraţii presei; apoi, după o clipă de ezitare, Maisie, tot ca să-i ceară sprijinul pentru nepoţii lui.

Acum însă nu mai-putea amîna cea mai importantă convorbire dintre toate, cea de care se temuse cel mai mult: cu tatăl său, plecat la Londra. Aşteptă să obţină legătura, fără a se putea urni de pe patul ud leoarcă, unde se aşezase abia ieşit din baie.

Era exact reversul situaţiei cînd taică-său, aflat la New York, îi telefonase lui în Europa, ca să-l anunţe despre catastrofa feroviară de pe linia Philadelphia şi despre moartea mamei. De data asta, taică-său era în Europa, iar el suna de la New York, ca să...

Izbucni în plîns. Ce blestem căzuse pe capul lor? Familia Towers era blestemată! Parcă o vedea pe Suzanne, cu ochii fulgerînd, zvîrlindu-şi furioasă bănuielile şi acuzaţiile la adresa Ludmillei... care, pînă la urmă, se dovediseră a fi adevărate.

Parcă o auzea, mai la începutul anului, rostind învinuiri cumplite, incredibile, nebuneşti pe seama mamei ei vitrege.

Cum sora lui era de-aceeași părere cu Natașa că soția tatălui lor — Louise, cîndva Ludmilla — era îndrăgostită de el, de Charles? Atunci avusese loc prima ceartă serioasă între ei doi. De atunci, relațiile nu mai fuseseră niciciînd aceleași, fiindcă Charles nu îndrăznise să-i povestească despre noaptea aceea din ultima săptămînă petrecută la „Louise Towers".

Se auzi sunînd telefonul.

— Aici White Plains. Aveți legătura directă, domnule. Vorbiți, vă rog.

În receptor se auzeau foșnete, ca un zgomot de valuri, precum și zumzet de glasuri indistincte, accentuînd senzația de depărtare. Încă înainte de-a avea în urechi glasul lui taică-său, Charles începu să plîngă, ca un copil singur și înspăimîntat.

Pe urmă, nu-și mai aminti nici ce spusese, nici cum explicase ce s-a întîmplat. Tot ce-i rămăsese în minte era că pentru prima oară îl auzea pe taică-său plîngînd...

— Nu, Doamne! Nu, nu se poate! Dumnezeule, nu poate fi adevărat!

La înmormîntare participaseră doar membrii familiei, dar chiar și-așa, cîțiva ziariști întreprinzători folosiseră aparatele de filmat cu teleobiectiv, obținînd fotografii neclare, în care rudele și prietenii apropiați jeleau lîngă sicriu. Suzanne fusese îngropată lîngă mama ei. Fotografiile apăruseră în cele mai importante ziare și reviste din lume, stîrnind compătimirea publicului. În imagini apărea Kick, drept ca un soldățel, de mînă cu surioara lui de zece ani, Fiona; apoi unul din primii industriași ai lumii, Benedict Towers, cu ochelari negri, adus de umeri ca un moșneag, cu mîinile pe umerii celor doi nepoți ai săi. Unele publicații vorbeau și despre eterna frumusețe a soției lui Benedict Towers — Louise — la rîndul ei una din cele mai cunoscute femei americane, fondatoarea și președinta companiei de produse cosmetice care-i purta numele.

Ziarele consemnau că Louise purta o toaletă Balenciaga, în memoria marelui creator de modă, mort și el nu de mult — dar nu era adevărat. Taiorul și pălăria de doliu erau creația unui tînăr și talentat american, pe nume Bill Blass.

Presa omisese unul din faptele esențiale, asupra căruia se păstrase cel mai desăvîrșit secret, numai patru persoane fiind în cunoștință de cauză: Benedict, Louise, directorul casei de pompe funebre și omul de încredere al lui Benedict, Norris. Deși întreaga familie era convinsă că în sicriul dublu, coborît în mormînt, se aflau cele două trupuri ale soților Reemer, în realitate în cavoul familiei Towers fusese înmormîntată numai Suzanne. David Reemer fusese incinerat la cererea lui Benedict, care dorise ca astfel să stingă pînă și memoria celui pe care-l acuza de a-i fi ucis unica fiică.

În cursul tristei întoarceri din Florida la New York, Benedict îi spuse Louisei că trebuiau să-i adopte pe Kick și Fiona. Nici nu-i trecuse prin minte să ceară și părerea ei. Ore întregi după telefonul primit de la Charles nu fusese în stare să scoată o vorbă. Louise era cea care sunase la birourile conducerii, pentru bilete de avion Londra-Miami, contramandînd toate întîlnirile din cadrul itinerariului european și lăsînd în seama secretariatului de la Claridge's grija de-a prelua convorbirile telefonice care începuseră să curgă chiar în aceeași zi. Tot ea aprobase propunerea biroului central al companiei ca, de îndată ce îngrozitoarea veste va fi confirmată, să fie declarată zi de doliu în toate sediile „Towers" din lume.

Înfiere! Pe Towers începuse să-l obsedeze ideea încă din clipa cînd fusese silit să accepte că trupurile sfîrtecate, descoperite în mlaștinile Floridei, aparțineau fiicei sale iubite și soțului ei. Louise bănuia că numai gîndul acesta reușise să-l țină în putere în zilele care urmaseră. Era singurul subiect despre care accepta să discute în intervalul dintre două beții.

— Cel puțin, Kick și Fiona vor fi niște Towers, și nu Reemer.

Repetase această frază de sute de ori. Pentru toată lumea, tragicul eveniment fusese un accident. Nu și pentru Benedict, pe care zile și luni la rînd, Louise avea să-l audă strigînd în zori de zi sau miez de noapte:

— Ucigașule!... Ucigașule!...

Același lucru se întîmpla și la birou. Benedict nu voia să mai audă nici numele de Reemer. Acei salariați ai companiei care fuseseră apropiații lui Reemer tremurau de frică să nu-și piardă postul — afară de cazul cînd puteau dovedi că aderă la ideea că Reemer se făcuse vinovat de uciderea fiicei patronului.

Sărmanul Norris avea cel mai mult de îndurat.

— I-am dăruit ce-aveam mai scump, Norris, și uite ce-a făcut. N-a avut grijă de fata mea, Norris. Trebuie ca cei doi copii ai ei să fie crescuți în așa fel încît să înțeleagă ce înseamnă mîndria de-a purta numele de Towers. Iar tu, Norris, tu trebuie să m-ajuți. Nu pot să fac nimic de unul singur.

La șase săptămîni după tragedie, se aflau amîndoi în biroul lui Benedict. Ziua de lucru se sfîrșise. Norris încă răsucea în mînă paharul cu whisky oferit de patron cu aproape trei sferturi de oră mai înainte, în vreme ce Benedict îl golise deja pe al lui de două ori.

— Ce-ai de gînd cu Charlie? Îl primești înapoi la „Louise Towers", dacă vrea să vină?

— Crezi că mai pot avea încredere în el? mîrîi Benedict. N-a ascultat ce-i spunea soră-sa. Suzanne l-a implorat să nu plece de la companie. Suzanne...

Izbucni în plîns.

— Suzanne... ea știa că atunci cînd se afundă... se scuf... ăă... scufundă corabia... Ea n-ar fi părăsit puntea niciodată. Dar fiul meu? Ce-a făcut el cînd ne-am dat seama cu toții că am încălzit șarpele la sîn? Și-a luat lumea în cap. O ține pe tîrfa aia la îndemînă, ori de cîte ori are chef să se reguleze!

Benedict bătu cu piciorul în podea, plin de dezgust.

— Și nu acceptă nici o sugestie, nici o dojană din partea noastră! Să nu îndrăznim cumva să-i spunem că n-are ce căuta în rahatul în care s-a vîrît pînă-n gît! Dumnealui vrea să fie independent! Chiar dacă știe că Wall Street nu-i de nasul lui, vrea să fie independent!

Tonul sarcastic cu care Benedict rostise cuvîntul „independent" îl făcu pe Norris să se încrunte. Ținea mult la Charles, pe care-l considera un băiat deosebit de harnic și fără pretenții — avînd în vedere cine era taică-său. Cum nu cunoștea motivul rupturii dintre cele două surori, urmată de plecarea lui Charles de la „Louise Towers", pur și simplu

nu știa ce să răspundă. Nu era curios să afle ce se petrecuse. După treizeci de ani de muncă alături de Benedict Towers, învățase că de multe ori ignoranța e fericirea pe pămînt.

— Adevărul e, prietene...

Spre marea sa nemulțumire, Norris văzu că șeful lui își turnase încă un pahar mare de whisky.

— ...Adevărul e că nu dau doi bani pe fiul și moștenitorul meu. De la început am fost de părere că Suzanne trebuia să se nască băiat, ea a fost întotdeauna curajoasă. Sper din tot sufletul ca Kick să aibă temperamentul maică-sii. Și dacă nu se manifestă de pe-acum, am să am grijă de el să fie crescut ca un adevărat Towers. Nu prea m-am ocupat de educația lui Charlie. Din cauza războiului și-a belelelor care-au urmat, am lăsat totul pe seama lui Honey. De asta a ieșit așa un fătălău. Însă acum știu ce trebuie să fac. Kick o să crească sub supravegherea mea, ai înțeles?

Dar aceasta nu era singura schimbare în viața familiei. Într-o dimineață, la micul dejun, Benedict îi spuse Louisei că nu mai suporta să locuiască în apartamentul din Park Avenue.

— Prea multe amintiri... Mă gîndesc mereu la cei dragi, pierduți înainte de vreme, în accidente îngrozitoare. Oricît am ținut la acest apartament, încep să nu-l mai pot vedea în ochi.

Se uită fix la Louise, fără s-o vadă și fără să-i spună ce gîndea de fapt: nu-i fusese greu să șteargă din minte amintirea lui Honey, datorită fericirii de-a trăi aici în preajma Louisei, încă din primii ani, cînd nu se putea apropia de ea fără a fi cuprins de dorința nestăvilită de-a o poseda. Și-acum îi atîța toate simțurile, dar de astă dată situația era alta. Nici o femeie — nici chiar Louise, care reușea întotdeauna să găsească noi și noi căi de a-i stîrni dorința — nu-l putea face să-și uite durerea de-a trăi zi de zi în casa unde crescuse Suzanne. Nu era colțișor să nu-i aducă aminte de ea. Oriunde întorcea privirea, întîlnea amintirea ei.

— Cheltuiește oricît! îi spuse el Louisei. Vorbește cu cei mai buni agenți imobiliari din oraș. Sună la birou și roagă-l pe Abbotson să-ți dea numele lor. Du-te și vezi cîteva locuințe.

În caz că găsești ceva care să-ți placă, ia-i și pe copii, să vezi dacă le place și lor.

După ce Benedict plecă la birou, Louise începu să se plimbe încet prin enormul apartament în care cîndva trăise și muncise ca servitoare. Erau niște amintiri atît de vechi încît nu mai aveau putere asupra ei. În schimb, continua să-i ardă sufletul umilința îndurată în biroul lui Charles, pe care era convinsă că n-avea s-o uite niciodată. Nici șocul resimțit la vestea morții soților Reemer nu reușise să-i atenueze durerea. Dacă la înmormîntare ceilalți nu observaseră, Benedict cu siguranță remărcase că Charles aproape n-o băgase în seamă.

În camera de oaspeți, tapetată în alb — acum dormitorul Fionei — Louise nu se mai stăpîni, dînd drumul la toată furia adunată în ea.

„Ia-i și pe copii, să vezi dacă le place și lor!"

Ordinul lui Benedict începu să-i zbîrnîie în urechi de cum dădu cu ochii de căluții de jucărie ai Fionei, împrăștiați pe covor. Mînioasă, începu să-i lovească cu piciorul, aruncîndu-i pînă în celălalt capăt al încăperii. Dar cînd se întoarse să plece, dădu cu ochii de bona englezoaică — domnișoara Hobson — care-o privea cu asprime din pragul camerei învecinate, pe care Fiona o împărțea cu fratele ei.

— Vă pot fi de folos cu ceva, doamnă Towers?

Tonul era ostil, ba chiar ușor superior. Louise își aminti că, ani la rînd, femeia asta auzise tot felul de povești despre ea, de la Suzanne. Nu răspunse nimic și ieși din încăpere.

Și-așa o călca pe nervi că cei doi copii aveau mereu un aer bosumflat și dușmănos. Chiar și numele de „Loulou" suna disprețuitor și indiferent, de parcă ea nici n-ar fi contat ca persoană. Cu ani în urmă și Jan îi spusese „Loulou" — diminutivul de la Ludmilla — dar cîtă deosebire!

Louise continuă să-și repete că trebuia să aibă răbdare și să le dea timp să-și revină. Doar își pierduseră amîndoi părinții. Va dura o vreme pînă să le cîștige încrederea, cu atît mai mult prietenia. Dar nu era obligată să suporte o slujnică impertinentă, și încă una în stare să-i influențeze pe cei din jur, stricîndu-i casa! Louise se hotărî ca atunci cînd se vor muta în altă locuință, să se descotorosească imediat de bonă

— „Hobby", cum îi spuneau copiii. Indiferent ce-ar zice ei, Louise va fi neînduplecată.

Benedict frunzărea hîrtiile din fața sa, într-o tăcere absolută. Norris, care stătea pe locul lui obișnuit, lîngă ușile duble din lemn de stejar, observă că mulți din cei așezați în jurul mesei de consiliu manifestau o neliniște ciudată. Charles, pe care nu-l mai văzuse de luni de zile și care fusese chemat în mod special, nu mai avea nimic din tînărul veșnic zîmbitor de altădată. Era livid la față și avea aerul unui om bolnav.

Benedict începu să vorbească, cu glas rece și sigur, despre problemele pe care consiliul le cunoștea de atîția ani: procese, permanenta imixtiune a guvernului, investigațiile, marea expansiune din perioada lor de glorie, care dusese la o acumulare de împrumuturi pe termen scurt.

— În urma tragicului eveniment de anul trecut...

O clipă, glasul îi tremură, iar Norris văzu cum Charles își încleștează degetele pe brațele fotoliului.

— ...tragicul eveniment... — repetă Benedict, privind pe rînd la fiecare din cei prezenți, toți înrudiți cu el într-un fel sau altul — m-a făcut să mă gîndesc că și eu sînt muritor. Am ajuns la trista concluzie că nu pot ști cu certitudine ce ne oferă viitorul, nici dacă problemele companiei se vor rezolva doar prin muncă și prin luptă aprigă împotriva concurenței.

Se opri și ridică deasupra capului un teanc de hîrtii.

— Trebuie să ne reorganizăm, cu alte cuvinte, să vindem acțiunile „Towers" marelui public, cît timp mai crede în noi.

Cei din consiliu începură să vorbească toți odată. Benedict îi lăsă în voia lor cîteva momente, după care lovi puternic cu palma în tăblia mesei.

— Din mai multe motive, dar în primul rînd pentru că m-am hotărît ca de astă dată să urmez sfatul consilierilor juridici și financiari. Acțiunile departamentului „Louise Towers" nu vor fi vîndute publicului. În prezent se lucrează la evaluarea lui separată, astfel ca eu să-l pot achiziționa, urmînd să-l încorporez ca o companie particulară, de sine stătătoare.

Nu era adevărat. Nimeni nu-l povățuise pe Benedict să procedeze astfel. Și pentru Norris vestea era o noutate. Îl luase prin surprindere, ca și pe Charles. Se pare însă că ceilalți membri ai consiliului bănuiseră cîte ceva. Nici unul din ei nu puse vreo întrebare. Știau cu toții de unde provenea departamentul cosmetic și pînă acum Norris auzise multe comentarii critice la adresa extravaganțelor de-aici. Cei mai mulți dintre cei prezenți erau niște nepricepuți.

În următoarele ceasuri, consiliul se împărți în trei grupuri, urmînd să studieze și să dezbată complicatele rapoarte întocmite de consilierii financiari ai Companiei. Se discută despre numele principalilor agenți de bursă și despre prețul acțiunilor. În cîteva săptămîni, oferta urma să fie finalizată.

Cînd oamenii se ridicară și începură să plece, Norris văzu limpede că Charles voia să mai rămînă ca să stea de vorbă. Nu și Benedict.

— Te sun într-o zi-două! îi aruncă el peste umăr fiului său, după care ieși din sala de consiliu, îndreptîndu-se spre biroul lui.

Abia a doua zi avea să înțeleagă Norris de ce șeful său nu dorise să mai lungească discuția cu Charles, mai ales în legătură cu „Louise Towers, Incorporated".

Pe la orele două după-amiază, Benedict îl chemă în biroul său. Aici îl găsi pe Greg Phillips — avocatul însărcinat cu afaceri particulare și membru al Fundației „Benedict Towers" — care stătea într-un fotoliu lîngă fereastră. Benedict îi făcu semn lui Norris să ia loc lîngă Phillips, după care se întoarse la documentul pe care-l citea.

După vreun sfert de oră, ridică privirea, atintind-o asupra lui Phillips, apoi a lui Norris.

— Dacă „Louise Towers" urmează a fi restructurată ca o companie incorporată și de sine stătătoare, rezultă din acest act că proiectul îl elimină definitiv pe Charles Towers. La moartea mea, acțiunile „Louise Towers" vor reveni nepotului meu, Christopher Towers, cunoscut sub numele de Kick. Kick va intra în posesia lor în ziua cînd va împlini treizeci de ani, cu condiția ca membrii consiliului de administrație de la „Louise Towers" să ateste că a fost un salariat conștiincios și că a lucrat în toate sectoarele companiei, pe o perioadă de minimum cinci ani.

Se opri, apoi adăugă, cu un surîs viclean:

— De asemenea, dacă se întîmplă să mor înainte ca Kick să atingă vîrsta de douăzeci și cinci de ani, doresc ca el să nu afle nimic despre eventualitatea de a moșteni compania, pînă cînd va socoti de cuviință soția mea, Louise (în caz că-mi supraviețuiește), precum și dumneata, Phillips, în calitate de reprezentant al legii.

— Corect! îl aprobă Phillips.

— Această clauză...

Benedict împinse actul spre Phillips.

— Ești sigur că astfel nu mai există nici un risc ca „Louise Towers" să fie vîndută după moartea mea? Și că va continua să rămînă o corporație de familie, că publicul nu va cumpăra acțiuni fără...

— Singurul mod de-a vinde compania — și nici măcar atunci către concurență — este cu acordul lui Kick, ajuns la vîrsta cînd s-o poată conduce. Dar și în acest caz e nevoie de aprobarea unanimă a consiliului de administrație.

— Sper ca într-o zi să facă parte din consiliu și Fiona Towers, de îndată ce va împlini douăzeci și opt de ani — desigur în aceleași condiții ca și fratele ei. Pe urmă, cealaltă nepoată a mea, Zoe Towers. Și soții lor, cu încuviințarea consiliului.

— Bineînțeles.

Tonul lui Phillips nu trăda nici iritare, nici plictiseală, deși răspunsese deja acelorași întrebări de nenumărate ori.

Benedict zîmbi subțire.

— Ei, Norris, mă bucur că tu ai atins deja vîrsta înțelepciunii. În cazul tău, nu mai e nevoie să așteptăm nu știu cît timp. Află că în calitate de vechi prieten al familiei, te-aș ruga să accepți să faci parte din noul consiliu de administrație de la „Louise Towers", de îndată ce isprăvim cu toate chițibușurile astea legate de instituirea companiei ca entitate separată. Nimic nu-mi face mai mare plăcere decît să-ți adresez această propunere. Intenționez să rămîn în continuare președinte, în vreme ce Louise va fi numită oficial în fruntea noii companii. Iar ca să fie tacîmul complet, îți ofer funcția de director general la „Louise Towers".

Norris spera să nu arate cît era de tulburat în urma știrii primite.

— Dar... Louise... știe... adică vrea și ea să...?

Spre ușurarea lui, Benedict zîmbi larg, apoi începu să rîdă, ca după o glumă bună.

— Sigur că da, dragul meu. Cum să nu știe? E încîntată de idee. Amîndoi sîntem convinși că avîndu-te pe tine alături, vom face una cu pămîntul orice concurență și vom reuși să trecem pe locul întîi în mai puțin de zece ani.

Norris zîmbi și el. Era o mare izbîndă ca Benedict Towers să-l numească în consiliul de administrație a vreunei antreprize purtînd numele său. Dacă reușea să facă cît Charlie și Reemer la un loc — lucru de care nu se îndoia cîtuși de puțin — avea șanse să devină și mai bogat decît acum. Astfel, peste cîțiva ani, s-ar fi putut retrage din afaceri, pornind într-o călătorie în jurul lumii, împreună cu soția, pe care continua s-o numească „mireasa mea".

— Știți amîndoi că Charles a moștenit de la maică-sa o avere frumușică...

Norris rămase surprins că Benedict aducea din nou vorba despre Charles — probabil ca justificare pentru gestul de a-și exclude total fiul de la afacerile din domeniul cosmeticii, singura muncă de care tînărul era cu-adevărat pasionat. Dumnezeu știa de la ce altceva mai fusese exclus prin prevederile testamentare ale lui Benedict!

Cum nici unul din cei de față nu făcea vreun comentariu, Benedict urmă:

— Dacă nu rămîne în fundul gol pe Wall Street, va putea ușor pune pe picioare o afacere proprie. Tot ce vreau eu e să mă asigur că nu-i ofer mijlocul de-a subvenționa pe dușmanul declarat al soției mele. Cînd va rupe acea relație de rău augur, s-ar putea să-l repun în drepturi, ca fiu și ca moștenitor. Dacă asta se va întîmpla vreodată...

Oftă adînc. Ceilalți doi continuau să tacă.

— Ei, Norris, cam atît am avut de spus. Cît despre actul de colo — arătă el spre dosarul gros de pe birou — ăla-i testamentul meu personal. Asupra lui aș mai avea cîte ceva de discutat cu Phillips.

Îndreptîndu-se spre ușă, îl auzi pe Benedict, entuziasmat cum nu-l mai văzuse de nu mai știa cînd:

— Nu durează mult, așa-i, Phillips? În după-amiaza asta, îi duc pe copii să viziteze noua uzină „Louise Towers" din New Jersey. Trebuie s-o iau din vreme!

În mai puțin de un an, Charles înțelesese că flerul lui nu-l înșelase: n-avea nici o șansă pe Wall Street. Îi lipsea munca în cosmetică, pentru care făcuse o pasiune. Acum, cînd „Louise Towers" fusese încorporată ca o companie de sine stătătoare, cu Norris pe post de director general, se întreba dacă n-ar fi putut prelua din nou afacerile de peste hotare, cu condiția să nu dea prea des ochii cu Louise. Se consola cu gîndul că poate, după cîte se întîmplaseră, își venise și ea în fire. Cine știe dacă scena penibilă din biroul lui nu avusese cumva o legătură cu apropierea menopauzei și-a altor fenomene ciudate, caracteristice femeilor de vîrsta ei.

Îl invită pe Norris la dejun, cu intenția de a-i cere sfatul. La cafea, Norris îi spuse fără înconjur că dacă dorea să se întoarcă la „Louise Towers", trebuia să accepte o singură condiție.

— Îl știi bine pe tatăl tău. Nu-i poți schimba părerea despre anumite lucruri sau persoane. Dacă-i intră ceva în cap, s-a terminat! Ori acum nu-i mai scoți din minte că Natașa e cauza tuturor nenorocirilor, inclusiv a plecării tale din companie. Nu vreau să intru în amănunte. Îți spun sincer că nu cunosc motivul rupturii și nici nu țin să-l aflu, însă sînt sigur că dacă vrei să revii la noi, va trebui să renunți la Natașa.

De data asta Charles nu se mai putu stăpîni.

— S-a zis cu anii în care taică-meu îmi dicta ce să fac și ce nu în viața particulară — ba chiar și-n cea profesională!

Se ridică de la masă și-i întinse mîna lui Norris, cu un aer rece și oficial, după care ieși cu pași mari din restaurant.

Deși îl înțelegea perfect, Norris era convins că procedase bine, pomenind numele Natașei.

În toamna lui 1973, după un prînz urmat de mai multe pahare de coniac, Benedict îi destăinui lui Charles cîteva din

planurile legate de soarta companiei „Louise Towers" după moartea sa.

— Ai plecat prea devreme, Charlie! zise Benedict, lăsîndu-se pe spate în fotoliu, de parcă n-ar fi avut nici un fel de griji pe lume. I-am spus lui Norris că nu mă pot baza pe tine să iei hăţurile în mînă şi să-i dai bătaie, după moartea mea şi-a Louisei. A trebuit să-mi asigur compania, în beneficiul generaţiei următoare.

Îşi privi fiul cu un aer gînditor.

— Kick moşteneşte compania, cred că ştii. Dacă ţi-ai mai fi plimbat fundul pe-aici, poate că totul ar fi fost al tău. Numai că tu vezi lucrurile absolut subiectiv. Eşti prea topit după femeia aia...

Era prea mult. Charles sări în picioare, roşu la faţă de furie.

— Află că într-adevăr „mi-am plimbat fundul" pe-aici — cum spui dumneata. Am muncit pentru compania asta de mi-au sărit capacele, iar tatăl meu n-a făcut nici cel mai mic gest să pună stavilă unor bîrfe idioate! Nici dumneata şi nici Louise n-aţi încercat să opriţi porcăria...

— Ia mai du-te dracului!

Enervat, Benedict vărsase whisky pe birou.

— Mai du-te dracului, cu curva ta cu tot!

Închise ochii, parcă neînţelegînd nici el ce spune.

Avea dreptate Suze... „Invazia cehă"...

Dar Charles era decis să nu mai tolereze nici un cuvînt.

În aceeaşi seară, pentru prima oară de cînd erau împreună, Charles o ascultă cu atenţie pe Natasa făcînd planuri pentru un viitor de care pomenea adeseori, şi în care puteau rămîne alături, dacă nu pe plan afectiv, atunci măcar profesional. El avea banii moşteniţi de la maică-sa. Chiar dacă-i era sortit să nu mai vadă un sfanţ de la taică-său sau de la compania „Towers", oricum era în stare să se descurce singur.

— O afacere mai mică... tot ceva cu îngrijirea pielii... cu sprijinul unor manufacturi bune, curate şi cinstite... repetă Natasa, cu un aer visător. Hai să începem să căutăm ceva. Femeile americane au mare nevoie de ajutor. Nu toate îşi pot permite să intre într-un magazin de lux, sau să achite preţuri astronomice. Putem găsi un produs mai neînsemnat, ceva

care deja se vinde în farmacii, ceva — cum spuneţi voi? — de larg consum, ca formula 405. Un produs destinat special pentru îngrijirea pielii, pornind de la care să demarăm încet-încet mica noastră afacere. Sînt convinsă că vom reuşi.

Charles o asculta cu inima îndoită, dar puţin cîte puţin, entuziasmul şi convingerea Natasei începeau să-şi facă efectul. Trebuia să accepte că moartea Suzannei, în loc să-l apropie de taică-său, îi înstrăinase complet. Cît despre Louise — era de-acum pătit! Nu putea conta pe ea ca să-l ajute. Cu atît mai puţin cînd venea vorba de Natasa! Nu-i povestise niciodată Natasei scena din biroul lui şi nici n-avea de gînd s-o facă. Un lucru era sigur. Natasa nu va fi în vecii vecilor acceptată în familia Towers. De asta se va ocupa Louise. Îşi aminti cuvintele tatălui său, la sfîrşitul mesei. Îi scormoneau memoria, ca un fier înroşit. Avusese senzaţia că taică-său îl ura.

Încercă să se concentreze la ce-i spunea Natasa. Era clar că nu putea intra la concurenţă cu compania de cosmetică a propriei sale familii, dar în magazinele cu preţuri accesibile, unde Louise nu fusese şi nici n-avea să fie vreodată prezentă, existau toate şansele să dea lovitura. Era conştient de satisfacţia pe care i-ar fi oferit-o o astfel de muncă. Dacă ar reuşi şi el ceva de unul singur, poate că tatăl său îi va recunoaşte oarecare merite. Cine ştie dacă nu cumva aceasta ar fi calea către o împăcare?

Luă în mîini obrazul nevinovat al Natasei. Pielea ei era catifelată ca o piersică. Începu s-o sărute şi s-o muşte încetişor, fericit de plăcerea pe care i-o stîrnea şi de tandreţea cu care fata i se cuibărea la piept. Nu-i făcuse nici o făgăduială, iar ea nu-i ceruse nicicînd vreuna. O mîngîiase cînd plîngea după Kristina, sortită să crească singură, în infernul comunist de la Praga. Iar Natasa îi stătuse alături cînd îşi jelise sora.

— Mîine! decretă Charles, deşi în sinea lui nu prea convins. Mîine începem căutările pentru o companie cosmetică mai mică.

Apoi, văzînd lumina de pe chipul ei, adăugă, repetîndu-i cuvintele:

— O companie mică, pentru produse cosmetice de larg consum.

TOKIO, 1976

Așezat pe scaunul cu spătar înalt, oferit de un funcționar surîzător și respectuos al marelui magazin, distinsul tînăr — în același timp fiul adoptiv și nepotul vitreg al celui mai de seamă oaspete, doamna Louise Towers — nu dădea nici un semn că i-ar fi plăcut sau nu ceremonia de deschidere organizată de demnitarii japonezi.

La fel de impasibili, proprietarii uriașului magazin Takashimaya — cu nevestele îmbrăcate în minunate kimonouri, stînd la un pas în urma lor — aplaudară încetișor în clipa cînd Louise tăie panglica inaugurală a primului institut de frumusețe „Louise Towers" din Japonia.

Deși era silit să admită că Loulou arăta într-adevăr excepțional — într-un taior turcoaz de mătase, cu pantofi asortați și o pălărioară delicată cu voaletă — Kick fierbea de furie. Cîtă ipocrizie!

Conform programului trasat special pentru el de către bunicul său, pentru a-l pregăti în spiritul muncii la compania „Louise Towers", trebuia să se scoale zilnic cu noaptea în cap, ca să-l întîlnească pe Dougy Faseff, șeful departamentului de design de la „Louise Towers International", care-i prezenta cele mai potrivite produse ale firmei pentru ocazia respectivă.

Acum știa — deși puțin îi păsa — de ce tenul lui Loulou avea o strălucire palidă și ciudată: exact genul de paloare și

catifelare după care, așa cum îi spusese Dougy, se dădeau în vînt japonezele, gata să plătească oricît pentru ea. Știa și de ce taiorul turcoaz nu avea nici o cută, deși Loulou îl purtase mai mult de-o oră: era efectul celor două reflectoare.

Băieții pierduseră o groază de timp pînă cînd să le poziționeze. Iar acum lumina lor, filtrată printr-o foiță albă și perfect netedă, arunca exact umbrele dorite asupra celor două coloane între care se întindea panglica inaugurală de la intrarea institutului. Tot Dougy îi explicase că reflectoarele subliniau „teribil" de bine trăsăturile doamnei Towers. „Teribil" era una din expresiile lui favorite.

Kick încercă să se uite pe furiș la ceas, punîndu-și mîna stîngă pe genunchi. La dracu! Mîneca acoperea cadranul. De ce oare nu profitase de momentul cînd toți se ridicaseră în picioare să aplaude? Ce tîmpenie! Iar bunicul îi ținuse prea multe prelegeri despre importanța ținutei și a privirii ochi în ochi la japonezi, ca să-și permită o cît de mică abatere.

Așa cum proceda adeseori ca să-și mai treacă vremea în cursul interminabilelor evenimente oficiale de la „Towers", Kick începu o conversație imaginară cu directorul magazinului Takashimaya, care tocmai rostea un nou discurs entuziast, tradus îngrozitor de încet într-o engleză stricată.

„Pisălog tîmpit, cu ochii oblici!", îl apostrofă în gînd Kick, „Nici acu' nu-ți dai seama de unde vine crema aia regeneratoare pe care vrei s-o vinzi? Crezi că-i într-adevăr făcută din floare de crin, cultivată special pentru „Louise Towers" de către un ordin de călugărițe din Franța? Nerodule! Află că-i fabricată de uzinele „Towers" din Elizabeth, New Jersey!".

Deși rămăsese neclintit pe locul său, ochii viorii ai lui Kick cercetau atent șirul nesfîrșit de femei docile, așezate la coadă în jurul noului institut „Louise Towers". Păreau că sorb fiecare cuvînt al vorbitorului, în așteptarea clipei cînd vor putea face primele cumpărături.

„Iar voi, gălbioarele mele, habar n-aveți că rujul emolient pe care abia așteptați să-l cumpărați cu cinci dolari — sau cît o fi însemnînd asta în moneda voastră idioată — ne costă numai zece cenți bucata!"

Loulou înțelese prin ce chinuri trecea Kick și-i zîmbi larg. Însă el refuză să-i dea satisfacția de a-i răspunde la surîs, deși știa că nu din vina ei venise aici, la importanta inaugurare a institutului „Louise Towers", într-un magazin înăbușitor din Tokio, în loc să meargă cu barca pe Sound sau să pescuiască în Maine cu vreunul din bunii săi prieteni de la Dalton. Nu ea era vinovată că bunicul fusese nevoit să ia avionul spre New York, aflînd că unchiul Leonard se simțea din ce în ce mai rău.

Și totuși, de ceva tot o acuza pe Louise, în același fel în care știa că ar fi acuzat-o și maică-sa: de simplul fapt că exista și pusese pe picioare „Louise Towers". Pentru că așa cum îi spuseseră de nenumărate ori unii membri ai familiei, de cînd unchiul Charles rupsese orice legătură cu compania — mai rău decît atît, chiar pornise o afacere proprie — bunicul își pusese toată speranța în Kick și, într-o oarecare măsură, în sora lui, Fiona. Era nedrept!

Se foi imperceptibil pe scaun. În aceeași clipă, Louise — prin intermediul unui interpret — își începu ultimul discurs din cadrul festivității.

— Îmi revine cinstea să vă anunț că săptămîna aceasta, Alteța Sa Imperială, prințesa Chichibu, cumnata Majestății Sale, împăratul Hirohito, ne va onora cu augusta sa prezență, vizitînd prima fabrică japoneză „Louise Towers", din Gotemba. Cu acest prilej, municipalitatea din Gotemba a asfaltat drumul care leagă întreprinderea noastră de autostradă...

Mamă, ce gogoși! Kick, care auzise zeci de discuții pe tema asta, știa că influentul său bunic plătise cu bani grei autoritățile din Gotemba, ca să le convingă să pietruiască cîțiva kilometri de șosea. La urma urmei, ce-i păsa lui Kick? Nu era treaba lui.

Aoleu, ce tot zicea acolo Loulou? Exact ceea ce-o rugase să nu spună! Mai rău, uite că întinsese mîna spre el, ca o primadonă pe scenă. Acum trebuia să treacă lîngă ea, în lumina reflectoarelor.

— Am plăcerea să vă prezint tuturor pe reprezentantul tinerei generații Towers — fiul meu, Christopher Towers.

Cum îndrăznea să-l numească fiul ei? Totuși, Kick făcu o plecăciune, așa cum îl învățase bunicul său.

„Te închini o singură dată, adînc, plin de respect. Pe tot cuprinsul Japoniei, ai să vezi bărbați și femei făcîndu-și care mai de care temenele, dar ține minte: asta-i pentru japonezi. Un american se înclină doar o singură dată."

Cît timp dură sejurul la Tokio, Kick afișă o răceală ostentativă față de Louise. Ce dacă își ceruse scuze, spunînd că bunicul insistase ca tînărul să fie prezent? Probabil că era adevărat, dar asta nu-l împiedică să-i telefoneze imediat surorii sale, rămasă în Nantucket, cu familia Parr Dobson.

— Avea dreptate mama, comentă el. Nu poți avea încredere în Loulou. Chiar cînd ți-e lumea mai dragă, hodoronc-tronc! — își calcă cuvîntul și te trezești cu fundu-n baltă!

Benedict știa că Marlene, cumnată-sa, n-ar fi îndrăznit nicicînd să-l cheme de la Tokio dacă situația n-ar fi fost, într-adevăr, foarte gravă. Cu un an în urmă, lui Leonard i se pusese diagnosticul de cancer și imediat după operație, toată lumea crezuse că se va face bine.

„E cu zece ani mai tînăr decît mine, ai să vezi că organismul lui rezistă", îi tot spunea Benedict Marlenei, văzînd evoluția oscilantă a sănătății lui Leonard.

„Benedict nu-și dă seama că și-atunci cînd vorbește despre Leonard al meu, tot la el se gîndește", oftase Marlene. Oare ce se va întîmpla cu ea? Văzuse cu ochii ei ce dur se purta cumnată-său. Chiar și cu cei pe care ar fi trebuit să-i iubească cel mai mult. De exemplu Charles, propriul său fiu. Cînd Leonard nu va mai fi, lipsind-o de veriga de legătură cu familia, nu cumva Benedict o va trata ca pe o intrusă?

Știa că Leonard avusese grijă de ea și de Zoe. Nu va fi niciodată în situația de-a duce lipsă de bani, dar perspectiva cumplitei singurătăți a unei vieți fără soțul ei o făcea să-și dea seama din ce în ce mai mult că nu avea nici o identitate, cu excepția aceleia de doamna Leonard Towers.

Louise și Kick se întorseseră de mult din Japonia, iar tînărul se afla deja la jumătatea trimestrului doi, cînd survenì moartea lui Leonard. La căpătîiul lui se găseau Marlene, Louise și Benedict.

Marlene făcu un șoc, de parcă soțul ei n-ar fi fost niciodată bolnav. Nu plîngea, însă refuza să iasă din cameră. Rămăsese agățată de mîna lui albă, rece și inertă, pînă ce Louise și Benedict reușiseră cumva s-o îndepărteze.

— Ce se va întîmpla de-acum cu mine? Nu mai am de ce să trăiesc. Vreau să mor.

Repetă la nesfîrșit aceleași cuvinte tot timpul cît dură drumul pînă la imensa casă de piatră unde se mutaseră Louise și Benedict.

— Zoe... O ai pe Zoe... Trebuie să fii tare, de dragul ei! îi murmură Benedict, cu chipul răvășit de durere.

Chiar și acum, cînd era cufundată în propria-i suferință, Marlene nu putu să nu remarce cît se schimbase Benedict de la moartea Suzannei.

— Unde-i Zoe? întrebă el, cu glas răgușit.

— La... Stă cu cea mai bună prietenă a ei, Ginny Somner, care are o casă pe insulă. Doamne, oare cum să-i dau vestea? zise mecanic Marlene. Nici nu știu pe ce lume sînt!

— Trebuie să fii tare, pentru binele companiei, Marly. Pentru „Louise Towers".

— Pentru „Louise Towers"? repetă ea, cu voce gîtuită.

Marlene n-ar fi putut spune cine arăta mai șocat: ea sau Benedict. Ce-o apucase pe Louise? Își pierduse mințile? Cum putea fi atît de crudă încît să aducă vorba despre blestemata ei de companie tocmai într-un astfel de moment?

Louise o luă pe după umeri. Marlene nu-și amintea să mai fi văzut la cumnata ei așa un gest.

— Nu-i cazul să discutăm acum, dar într-o zi, cînd va veni vremea, sînt convinsă că te vei dovedi o comoară pentru companie. Anul trecut am discutat de nu știu cîte ori cu Leonard despre această eventualitate.

Toți trei începură să plîngă, dar Benedict părea cel mai copleșit. După cîte nenorociri avusese de înfruntat, nici nu era de mirare.

Și el, și Louise încercară s-o convingă pe Marlene să rămînă la ei peste noapte.

— Ne ducem noi să ți-o aducem pe Zoe, se oferi Louise.

— Nu, nu! O să se sperie. Trebuie să merg eu. Vreau să merg eu.

— Bine, atunci am să sun la familia Somner, și dacă ții neapărat să te duci chiar tu, poate unul din șoferi...

— Nu!

Marlene rămase uluită de propria-i îndrăzneală și de faptul că-l întrerupsese pe Benedict.

— Nu, am să vorbesc cu Tate, șoferul nostru. E un om cumsecade. Și Zoe îl place foarte mult.

O clipă, Benedict redeveni cel dintotdeauna. Se uită la ceas, apoi zise, pe un ton ce nu admitea replică:

— E prea tîrziu ca să mai pleci în noaptea asta. Ai să rămîi la noi, Marly, iar eu am să sun la familia Somner, după care-l voi chema aici pe Tate, pentru mîine dimineață la prima oră. Louise și cu mine te vom însoți, iar eu mă voi ocupa de toate cele necesare.

Louise se asigură că somniferul pe care insistase să i-l dea Marlenei își făcuse efectul, apoi se duse în biroul lui Benedict. El era acolo, cu capul culcat pe birou.

— Iubitule...

Benedict ridică spre ea o privire rătăcită.

— E prea mult, Lou... Prea mult pentru mine...

În ultimul timp, Louise se obișnuise să-l audă repetînd astfel de cuvinte.

Ca de-atîtea ori, începu să-i maseze gîtul, vorbindu-i încetișor, ca unui copil.

— Închide ochii, stai relaxat, sprijină-te de mine.

Pe măsură ce degetele ei reci îi masau mușchii gîtului, Benedict începu să-și mai revină.

— Ce-ai vrut să spui cu Marlene și „Louise Towers"? A fost o glumă?

— Cîtuși de puțin. Marly se împacă foarte bine cu personalul. E una din făpturile acelea delicate care s-ar dărui cu trup și suflet pentru...

— Pentru ce?

— N-aș putea să-ți spun exact... Poate ar face treabă bună cu programele de pregătire. De cînd o știu, întotdeauna a fost mămoasă, grijulie ca o doică... și un fel de agendă ambulantă, care ține minte zilele de naștere ale tuturor, de la cosmeticiene la femei de serviciu.

Louise tăcu o clipă.

— E foarte mîndră că se numeşte Towers. Ai observat? Şi Leonard a ţinut să-mi spună asta, acum cîteva luni, cînd m-am dus să-l văd la spital. Cred că de fapt încerca să scoată de la mine promisiunea că n-o vom abandona pe Marly dacă se întîmplă ceva cu el.

Benedict se ridică brusc în picioare.

— Numai mîndria numelui de Towers nu-i de cine ştie ce folos. Crezi că-i de-ajuns atît ca să-i oferim o slujbă de răspundere?

Luă de pe birou un articol decupat dintr-un ziar şi i-l întinse Louisei.

— Ai citit asta? întrebă el, furios.

Louise văzu titlul: DE CE SĂ CUMPERI O COMPANIE FALIMENTARĂ? Nu-l citise, dar îşi închipuia lesne cam ce cuprindea. Clătină din cap.

— Zilnic descoperi cîte-o ispravă a sarpelui de fiu-meu! Citeşte! O să-ţi întoarcă stomacul pe dos, dar e şi învăţătură de minte.

Ieşi din birou cu paşi rari, aruncîndu-i peste umăr:

— Fă-i o ofertă Marlenei, pînă nu ţi-o ia Charles înainte. Dacă nu mă înşel, întotdeauna au fost în relaţii foarte bune. Oricum, pe mine nu mă mai surprinde nimic.

Îi tremura mîna — semnul profundei dureri şi amărăciuni din sufletul lui, cauzate de Charles şi de... Nu suporta nici măcar să se gîndească la numele surorii ei. După ce spicui repede primele paragrafe ale articolului din revista *Fortune*, începu să citească:

«De ce-ar putea cineva dori să aibă o companie care s-a dovedit fără doar şi poate falimentară? Desigur, costă foarte puţin. Unele corporaţii reuşesc să le obţină chiar şi la un preţ mai mic decît valoarea lor de lichidare.

Iată, de exemplu, compania de estetică achiziţionată de Charles Towers, fiul lui Benedict Towers, atotputernicul preşedinte al giganticei companii farmaceutice „Towers". Deşi funcţionează de numai doi ani, tînăra companie are deja un viitor promiţător. Towers-junior a încheiat o afacere extrem de profitabilă, acceptînd să plătească 8 milioane, dintre care 1 milion în numerar,

urmînd ca restul să fie achitat în zece ani. Iată ce a declarat în primul interviu acordat după această surprinzătoare achiziţie:

„Încă de mic copil, tatăl meu m-a învăţat să descopăr unde se află valoarea. În anii petrecuţi la compania „Towers", am înţeles că un antreprenor individual putea lua mai uşor decizii rapide, ca răspuns la condiţiile fluctuante ale pieţii, cu condiţia să renunţe la personalul inutil şi să ignore pretenţiile Wall-Street-ului pentru cîştiguri trimestriale din ce în ce mai mari. În aceste condiţii, poţi face şi dintr-o mîrţoagă, cal de curse."

În cazul companiei de estetică, asociata domnului Charles Towers — Natasa Mahler — a intuit potenţialul comercial al produsului Smooth-Soap, căruia i se datorează 38% din încasări. Towers m-a informat că în curînd se va extinde producţia acestui săpun, pe viitor prezentat într-un nou ambalaj, de un alb strălucitor — la indicaţiile doamnei Natasa Mahler, renumită pentru priceperea şi experienţa sa în îngrijirea pielii. Cei mai mulţi nu cunosc faptul că doamna Mahler este sora ...»

Louise rupse bucăţele articolul pe care tocmai îl citise. Natasa va trebui să plătească pentru acest afront. Dar cînd? Cît mai era de aşteptat pînă să se termine cu tot infernul ăsta?

Trecuse cu mult de mizul nopţii. Înainte de-a citi articolul, se simţise istovită, dornică să se ducă la culcare. Acum ştia că nu va putea cu nici un chip să adoarmă. Scoase pe birou o foaie de hîrtie gălbuie, de corespondenţă, şi începu să scrie:

«Dragă mamă,

Scrisoarea dumitale, care a ajuns abia după trei săptămîni, m-a umplut de tristeţe. Aşa cum ţi-am scris şi ţi-am spus de atîtea ori cînd am vorbit la telefon, mă simt vinovată pentru că Natasa te-a părăsit, lăsîndu-ţi grija de a-i creşte copilul, cînd eşti bătrînă, bolnavă şi obosită.

Nu pot să înţeleg cum de s-a schimbat din înger în diavol, singura ei preocupare fiind banii şi puterea. Iau vina asupra mea, ca să-i mai uşurez păcatele. După cum ştii, a răsplătit marea bunăvoinţă a lui Benedict cu acuzaţii perfide la adresa mea. Mai mult, a pornit o afacere proprie, tot în domeniul

cosmeticii, pentru care l-a ademenit pe fiul soțului meu, făcîndu-l să-și piardă poziția de moștenitor al companiei „Towers", ca să-i fie de folos în afacerile ei. O antrepriză penibilă! Ambiția Natașei nu cunoaște limite.

În timp ce dumneata muncești pe brînci, eu plîng pentru tot ce s-a întîmplat. Dar așa cum știi — din fapte reale și nu din bazaconiile pe care le auzi de la Natașa, Benedict și cu mine facem tot ce ne stă în putință ca să te aducem aici, împreună cu Kristina. Te rog mult să insiști ca Kristina să-și continue lecțiile de engleză cu prietenul părintelui Kusy. Îți jur că într-o zi va avea ocazia să folosească ce-a învățat...»

După ce termină scrisoarea, Louise căută în sertarul biroului, unde găsi o ilustrată cu un impunător zgîrie-nori: sediul companiei „Towers".

«Dragă Kristina,

Aici, la New York, e foarte tîrziu și totul e cufundat în tăcere, însă eu mă gîndesc la tine, ca întotdeauna. Mă bucur să aud de la buni că ești o fetiță cuminte. Fii convinsă că într-o zi, mătușa și unchiul tău vor găsi o cale de-a te aduce aici, împreună cu buni, ca să trăim cu toții fericiți, în libertate. Deși mamei tale nu-i mai pasă de tine, eu nu te voi părăsi niciodată.»

Îi trimisese deseori Kristinei scrisori de acest gen, de cînd fetița fusese adusă de la Brno înapoi la Praga. Pe măsură ce rîndurile mamei ei deveniseră tot mai triste, și Louise începuse să-și arate totala dezaprobare față de Natașa. Maică-sa crezuse imediat că fusese dată uitării și făgăduise să-i citească Kristinei toate scrisorile de la mătușa ei.

Louise închise ochii și se lăsă pe spate în fotoliul lui Benedict. Deși îl mai auzea cîteodată protestînd, totuși știa că soțul ei nu renunțase la ideea de a-i aduce mama și nepoata în America — de dragul ei. Dar Cortina de Fier era mai impenetrabilă ca oricînd, chiar și în comparație cu anii anteriori rebeliunii din '68. Uneori Louise lua legătura cu un funcționar de la secția cehă a Departamentului de Stat — un oarecare Brian Lasker, pe care-l cunoscuse la o recepție și care fusese foarte măgulit de atenția unei femei ca ea. Doamna Towers

îl rugase să nu-l mai deranjeze pe Benedict, ci s-o anunțe direct dacă dădea de urma soțului surorii ei, Pieter.

Se temea să nu audă că Natașa ar fi făcut demersuri ca Pieter să fie oficial declarat mort. Trecuseră opt ani de la sosirea ei — întîmpinată cu atîta bucurie, ca mai apoi să devină aducătoare de nenorociri.

Louise reciti scrisoarea către maică-sa, după care o puse într-un plic PAR AVION, împreună cu ilustrata. *O antrepriză penibilă!* În sinea ei, nu considerase nici o clipă afacerea Natașei drept o antrepriză penibilă. Pînă ce nu va fi declarată public falimentară, compania soră-sii, va continua să-i stea ca un cui în talpă. Cel mai mult își dorea ca Benedict să-și deschidă brațele și să-l reprimească pe Charles la „Towers", dar asta nu se putea întîmpla cît timp tînărul se încăpățîna să rămînă cu Natașa.

Deși primăvara abia începuse, Jan Feiner considera că e destul de cald să poată lua micul dejun pe terasa apartamentului său cu vedere spre lacul Zürich. Era același apartament unde trăgea de fiecare dată, cel mai bun de la Dolder Grand, hotelul său preferat din Elveția. Ultima oară venise aici împreună cu soția lui. Între timp divorțaseră, iar acum, cînd respira adînc aerul curat de munte, își dădea seama cît se simțea de fericit să fie din nou liber.

Știa că dacă n-ar fi trăit în America, n-ar fi făcut niciodată pasul cu însurătoarea. Americanii manifestau o suspiciune bolnăvicioasă față de bărbații spre patruzeci de ani, care nu fuseseră nicicînd căsătoriți. Deși ziarele avuseseră grijă să se afle pe întreg mapamondul numele prietenei lui, totuși începuse să circule zvonul că ceva era în neregulă cu el. Oricît părea de ridicol, Victor îl prevenise că se lansase chiar acuzația de homosexualitate.

Dacă ar fi rămas în Europa, nimeni nu s-ar fi preocupat de starea lui civilă. Se lăsase împins spre însurătoare de către Victor, în perioada cînd se îndrăgostise de o tînără unguroaică, ce-i amintea oarecum de Louise. Dar nu durase mult. E drept, făcuse pasul, însă cele optsprezece luni și jumătate de căsnicie

se dovediseră a fi un dezastru. Începînd de atunci, Victor nu mai îndrăznise să se amestece în viaţa lui particulară.

Dimpotrivă. Situaţia se schimbase. Acum Victor se arăta talentat, dar uşuratic, prea ahtiat de laude, prea slobod la gură cu presa. Deja Jan fusese nevoit să intervină de mai multe ori pentru ca fratele său să-şi păstreze slujba. Una din misiunile sale la întrevederea din această dimineaţă, cu preşedintele companiei „Averbach", era aceea de a-l convinge că neinspiratul atac lansat de Victor în răspînditul ziar comercial *Women's Wear Daily*, cu privire la ultima realizare de la „Louise Towers", nu va afecta cu nici un chip negocierile începute cu Charles Towers, de la „Nataşa Aesthetique".

Jan nu înţelegea ce relaţii erau între Towers şi fiul său, nici între cele două surori. Presa încercase, deşi fără prea mare convingere, să publice unele istorii despre „scandaluri în familie", mai ales atunci cînd, spre surpriza tuturor, compania farmaceutică „Towers" îşi pusese întreg stocul de acţiuni la dispoziţia publicului, cu excepţia departamentului cosmetic, evaluat la 130 milioane de dolari şi cumpărat de însuşi Benedict Towers.

Jan îşi amintea perfect fiecare clipă din seara petrecută la Paris, alături de Louise, neliniştită de apropiata sosire a surorii ei la graniţa austriacă. Aşteptase momentul acesta atîta timp şi luptase pentru el din toate puterile. Fusese foarte mişcat văzînd cît o iubea Louise pe surioara ei. Oare ce se întîmplase? De ce nu mai exista nici urmă din această dragoste? Dacă tratativele cu „Nataşa Aesthetique" se desfăşurau conform planului, Jan spera să afle cîndva secretul.

În timp ce şoferul de la „Averbach" se grăbea să-l ducă la sediul principal, din centrul oraşului Zürich, Jan aruncă o privire la ziarele care-l aşteptau pe bancheta din spate: *International Herald Tribune*, *Financial Times* şi cîteva publicaţii elveţiene. *Tribune* preluase un întreg articol din *The New York Times*, despre ceea ce Louise Towers numea „crema de prevenire a îmbătrînirii" — *Wrinkle Fighter* [1] — care din prima săptămînă cînd fusese lansată pe piaţă,

1 *Wrinkle Fighter* (engl.) — literal „Cea care luptă cu ridurile". (n.t.)

bătuse toate recordurile de vînzare, în ciuda preţului ei piperat, de 50 de dolari.

Nicicînd nu existase vreo cremă cu un nume atît de sugestiv. După părerea lui Jan, cauza unui asemenea succes era surprinzătoarea declaraţie a FDA, făcută cu un an în urmă: razele de soare nu numai că favorizează cancerul pielii, dar o predispun la îmbătrînire prematură. Corespondentul de la *Times*, un adevărat Sherlock Holmes, cîntărise toate argumentele, ajungînd la concluzia că o minte genială de la „Louise Towers" („din cîte bănuim, însăşi fondatoarea") îşi dăduse seama că, folosind ingrediente care acţionau ca o peliculă protectoare, puteau prezenta o cremă nu numai ca antisolară, dar în acelaşi timp ca antirid.

Singura întrebare pe care şi-o punea ziaristul era exact aceea la care şi Jan şi-ar fi dorit un răspuns: cum reuşise Louise Towers să producă o astfel de cremă atît de curînd după declaraţia publică a FDA?

«Concurenţa a emis ipoteza că firma „Louise Towers" cunoştea dinainte importanta declaraţie a agenţiei guvernamentale.»

Victor se lansase în tot felul de acuzaţii apărute în presă, insinuînd că „Louise Towers" mituise funcţionari guvernamentali, dar cercetările ulterioare dovediseră că învinuirile nu aveau o bază reală. În acelaşi timp, Jean nu se îndoise nici o clipă că ideea unei astfel de prezentări a produsului venea de la Louise. Era în concordanţă cu modul ei original de a gîndi — bazat pe principii învăţate de la uimitoarea sa predecesoare, renumita Helena Rubinstein.

Jan oftă adînc. Păsăruica din colivia de aur — aşa cum o numea în gînd pe Louise — făcuse din nou un ou de aur, în beneficiul celui ce-o ţinea prizonieră: Benedict Towers.

Nu-i purta cîtuşi de puţin pică pentru acest mare succes. Şi totuşi, din cauza lui Benedict, era mai pornit ca oricînd s-o ia înaintea companiei „Louise Towers".

Aşezat la masa neagră şi lucioasă de abanos, aflată în biroul conducerii, în dreptul ferestrei care-i oferea o priveliştе dumnezeiască asupra Alpilor, Jan prezentă pe scurt celor

douăzeci și doi de membri ai consiliului de administrație situația afacerilor cu cosmetice în America.

— Poate că această industrie nu mai este „rezistentă la inflație și recesiune economică", dar în orice caz oferă mari posibilități. Mi-aș permite să dau drept exemplu uluitoarea, copleșitoarea reacție a publicului la crema *Wrinkle Fighter*, lansată de „Louise Towers".

Se opri cîteva clipe, timp în care cîțiva din membrii consiliului dădură din cap în semn de încuviințare.

— Avem de-a face cu o lovitură de maestru în domeniul marketing-ului. „Louise Towers" nu fabrică produse pentru plajă, neavînd nici o tangență cu uleiurile și loțiunile de bronzare. Totuși, au folosit ingrediente antisolare specifice, într-o emulsie destul de simplă, exploatînd uluitorul avertisment public dat de FDA în legătură cu îmbătrînirea prematură a pielii sub efectul razelor solare. De fapt, „Louise Towers" s-a folosit de anunțul FDA-ului pentru a-și spori propriile cîștiguri.

Reușise să trezească interesul acestor capete de lemn, dintre care știa că cel puțin jumătate considerau sub demnitatea lor să discute despre afacerile din industria cosmetică. Din fericire, președintele companiei nu făcea parte din această categorie.

Jan își concepuse introducerea în timpul zborului spre Zürich, cu avionul firmei. În continuare, trecu la miezul problemei, ridicînd ușor tonul, pe măsură ce aducea elogii puțin cunoscutei companii pe nume „Natașa Aesthetique".

— Din discuțiile preliminare cu Charles Towers, am căpătat convingerea că încă n-a sosit momentul să ieșim în față, dar după cum evoluează această afacere, cred că ar fi de un real folos pentru unele din proiectele noastre pe termen lung. Natașa are același fler în afaceri ca și sora ei, Louise Towers. Mai mult decît atît, dă dovadă de zelul unui misionar, criticînd multe antreprize americane, a căror reușită se bazează pe minuni săvîrșite peste noapte...

— Are dreptate, încuviință unul din membrii consiliului.

— Bineînțeles, numai că ea nu înțelege că industria e ținută ca într-o cămașă de forță de decretul din 1938, cu privire la produsele cosmetice. Ori se știe că actul respectiv

nu numai că n-a fost anulat, dar nici măcar supus unor amendamente! Puțini pricep că FDA-ul nu are nici bani, nici personal suficient ca să cerceteze riguros industria cosmetică și să arunce la coș vechile dispoziții și regulamente. Să ne amintim, domnilor, că în 1938 nu se inventase încă nici măcar hrana congelată, care constituie baza alimentației de astăzi a americanilor.

Vreo doi-trei membri ai consiliului începură să-și dreagă glasul. Îl mai auziseră pe Jan perorînd pe această temă.

— Deci care e propunerea dumneavoastră?

— Dacă Charles Towers își va realiza planurile pentru ultima parte a anului în curs și prima perioadă din anul următor, cred c-ar trebui să discutăm în ce măsură ne-ar interesa o participare limitată, nu neapărat în procentaj majoritar. Cînd va vedea Charles Towers ce înseamnă o infuzie de capital, de exemplu în publicitate — ceea ce pe moment încă nu-și poate permite — ca să nu mai vorbim de posibilitățile de care dispunem în domeniul cercetării, cred că nu va avea nimic împotriva patronajului nostru. Mă tem că n-a moștenit rezistența lui taică-său în lupta necruțătoare cu concurența.

— Atunci, vei urmări îndeaproape cum evoluează lucrurile și ne vei ține la curent.

Era mai curînd un ordin decît o întrebare, totuși Jan răspunse:

— Desigur, domnule.

Nimeni nu avusese vreo obiecție. Jan îi cunoștea suficient de bine ca să-și dea seama că repurtase o victorie. Dacă reușea să încheie o afacere cu Charles Towers și Natașa, nu se îndoia că Louise va suferi, însă la urma urmei, vina era a ei și-a urîciosului de Benedict Towers.

Marlene fusese mesagerul. Nu-i plăcea acest rol, însă știa că Leonard avusese întotdeauna o mare slăbiciune pentru nepotul lui, Charles. Din cauza bolii de care suferea, nimeni nu îndrăznise să-i povestească despre înrăutățirea relațiilor dintre Benedict și fiul său, cu atît mai puțin despre compania

de cosmetică pe care tînărul o achiziționase pentru Natașa. Însă Marlene știa că Leonard ar fi fost de acord cu strădaniile ei de-a menține legătura dintre Charles și copiii surorii sale.

În privința lui Kick, pînă în prezent nu reușise mare lucru. Louise și Benedict îi urmăreau fiecare mișcare, de parcă ar fi fost un mic prinț. Nu același lucru se întîmpla și cu Fiona.

În calitate de vicepreședintă a companiei „Louise Towers", Marlene nu-i pusese lui Charles decît o singură condiție: să n-o aducă pe Natașa la întîlnirile cu nepoata sa, și nici să nu-i pomenească numele. Personal nu avea nimic împotriva fetei, însă știa că ea era mărul discordiei.

De regulă, pe Marlene o treceau toate nădușelile ori de cîte ori aranja o întrevedere pe ascuns. Nu și astăzi. Fiona și Charles erau invitații ei la ceai, iar Benedict și Louise se aflau tocmai la capătul lumii, ca să asiste la lansarea cremei *Wrinkle Fighter* în Australia și Noua Zeelandă, unde se pare că clientela feminină se bătea pe noul produs.

Prima sosi Fiona, care se întorcea de la școală, cu părul blond căzut în ochi ca de obicei, cu buzunarele jachetei bleumarin doldora de tot felul de prostioare, mai cu seamă acadele. Marlene nu știa niciodată ce surpriză îi rezerva Fiona. Întotdeauna fusese un copil cu toane. Astăzi însă, spre marea ei bucurie, Fiona se arăta vioaie și comunicativă.

— Auzi, tanti Marly, vineri seara mă duc cu un grup de colegi la Studio 54. Se pare c-o să fie ceva trăsnet. Midgey îl cunoaște pe Steve Rubell, așa că avem ocazia să vedem cele mai rele... cele mai mari... Pff! Depinde cum privești lucrurile...

Se aruncă într-un fotoliu, cu rochița dezvelindu-i coapsele.

— Mor de foame!

Marlenei nu-i plăcea deloc vestea cu Studio 54, dar nu era chip să stea împotriva Fionei. Ba chiar îl auzise pe Benedict spunînd că fata era și mai încăpățînată decît maică-sa. Își dădu seama că ar fi trebuit să-și arate dezacordul, dar nu reuși să spună decît:

— Faci prea mult caz de chestia asta!

Fiona îi aruncă o privire bănuitoare.

— Pun prinsoare că dumneata n-ai fost acolo niciodată. Nu-i genul dumitale.

Începu să chicotească.

— Nu lasă înăuntru pe oricine. Au la intrare niște... niște... paznici...

— Niște huligani! o întrerupse Marlene.

Simțea cum o ia durerea de cap. Spera că Charles nu va întîrzia prea mult.

— Ai dreptate, nu-i genul meu. Dar cred că nu e nici de nasul tău. N-ai decît cincisprezece ani. Ești minoră. După lege n-ar trebui să-ți dea voie înăuntru și bine-ar face.

Fiona deschise ochii mari.

— Tanti dragă, te asigur că noaptea n-arăt deloc de cinș'pe ani. Oricum, am aproape șaiș'pe.

Din fericire pentru Marlene, se auzi clopoțelul de la intrare. Fiona scoase un țipăt de bucurie.

— E Charlie! Unchiul meu cel scump! Unchiul Charlie! Abia aștept să văd ce mai pune la cale cu Natașa!

— Ei, Fiona, nu uita ce mi-ai promis! o dojeni Marlene.

Însă fata deja dăduse fuga la ușă, sărind de gîtul unchiului ei.

Charles se roși de plăcere. La fel păți și cînd era în încurcătură, își aminti Marlene. Dragul de el! Nu-și putu stăpîni un oftat cînd Fiona începu să turuie ca o moară stricată, ținîndu-se de capul lui Charles să vină și el la Studio 54.

— În miezul păcatului! Știi ce înseamnă asta, așa-i, unchiule Charles? întrebă ea cu un glas numai lapte și miere.

La ora șase, cînd Marlene hotărîse s-o trimită pe Fiona acasă, în East Seventy-third Street, la ușă își făcu apariția Tate. După cîteva exclamații de protest, fata îl sărută de nenumărate ori pe Charles și țîșni pe ușă, nu înainte de-a se întoarce din prag, cu o privire vicleană.

— Va trebui să nu ne mai întîlnim așa, unchiule. Te vor spune veținiî?

— Piei din ochii mei, hotomancă mică!

Cînd ușa se închise în urma ei, în încăpere se lăsă o tăcere adîncă.

— Ai timp să bei ceva? îl întrebă Marlene, sperînd că răspunsul va fi negativ.

Deşi Louise şi Benedict se aflau la mii de mile depărtare, se temea ca nu cumva să sune telefonul, iar ea ea să se trădeze în vreun fel.

Charles nu părea să se grăbească.

— Mi-ar face plăcere... Scotch cu sifon...

În timp ce ea se duse la dulăpiorul-bar să pregătească băutura, răsună vocea grijulie a lui Charles:

— Am auzit că muncești mult la companie. Natașa a fost întotdeauna de părere că ai putea face treabă grozavă în ce privește specializarea personalului, pentru că dumneata le vezi pe toate și nu uiți nimic.

Marlene nu mai ținu cont de regula pe care și-o autoimpusese.

— Chiar așa a spus? întrebă ea, în culmea încîntării... Da... E adevărat... Mi-ar place mult, dar Louise...

Șovăi o clipă, neștiind cum va reacționa Charles la auzul acestui nume. El o privea nepăsător.

— ...Louise încă nu s-a hotărît ce-ar putea face cu mine. Mi-a spus că n-a mai întîlnit un program de orientare atît de lung ca al meu.

Începu să rîdă, cu un aer de autocompătimire.

— Oricum, ești vicepreședintă. Pentru început nu-i rău.

În vorbele lui nu era nici un înțeles ascuns, nici o ironie, nici o răutate. Ca membru al familiei Towers, înțelesese care trebuiau să fie relațiile dinăuntrul clanului. Marlene ar fi vrut ca și ceilalți din cadrul companiei să fi văzut lucrurile la fel.

Își dăduse la încheietura mîinii cu o picătură de Bravado, noul parfum „Louise Towers", care urma să fie lansat în curînd. Ar fi vrut să-l roage pe Charles să-l miroase și să-i spună părerea lui, dar știa că era cu neputință. Încercă să schimbe discuția.

— Tu cum o mai duci?

Dorea într-adevăr să știe, dar nu intenționa să îndrepte conversația spre subiecte prea personale.

Charles își cocoță picioarele pe măsuță. Se simțea perfect în largul lui.

— Tanti Marly, trebuie să-ți spun că pe plan profesional situația e excelentă. Natașa...

Fără voia ei, Marlene ridică mîna. El înțelese imediat.

— Stai liniștită, n-am de gînd să-ți înșir acum toate realizările ei... de fapt, ale noastre...

Zîmbi ușor răutăcios.

— Însă vezi dumneata, ceea ce trebuie să învețe cei de la compania „Towers" e diferența dintre piețele de desfacere. Voi produceți pentru elită, noi pentru marele public. Prin urmare, nici vorbă de concurență. Crezi c-aș fi pornit vreodată o afacere prin care să mă lupt cu propria mea familie?

O privi atent.

— Am discutat de multe ori și cu tata. Sper ca într-o zi să fie mîndru c-am reușit și eu să fac ceva prin forțe proprii. E drept că nu ne întîlnim prea des, dar nu sîntem dușmani.

Marlene rămăsese tăcută. Își dădea seama că el îi sesizase indiferența. Ar fi vrut să-i dea dreptate, dar din cîte auzise, nu era prea sigură ce părere avea Benedict despre unicul său fiu. Tot ce știa era că Louise își ura de moarte sora.

— Păcat că nu putem fi cu toții împreună, murmură ea într-un tîrziu. Ca altădată...

— Crezi c-ar fi mai bine dacă... am intra în legalitate?

O clipă, ea nu înțelese ce voia să spună.

— În legalitate?

— Da.

Glasul lui sunase neobișnuit de arțăgos.

— Să îndreptăm lucrurile. Dacă înaintăm acum cererea, pînă anul viitor vom avea actul prin care soțul Natașei va fi declarat oficial decedat. Crezi că dacă ne căsătorim, vom fi acceptați din nou în familie?

Marlene simți că i se face rău. Ce-ar fi putut răspunde? Că Benedict ar fi fost probabil de acord, în timp ce Louise — Dumnezeu știe din ce motiv — nici n-ar fi vrut să audă?

— Nu știu, Charles... Mi-ar place să-ți pot da un răspuns, dar nu știu.

Tulburată, îi umplu din nou paharul, deși ar fi dorit să-l vadă odată plecat.

— De ce n-a divorțat Natașa de soțul ei?

— Nu poți divorța de cineva declarat dispărut, altfel ar fi făcut-o de mult! replică Charles, oarecum sfidător. Vreau să am și eu un rost al meu, tanti Marly... Să-i ofer Natașei siguranța unui cămin... Poate chiar să avem un copil...

— Un copil! repetă ea, înspăimîntată.

El se roşi la faţă.

— De ce nu? Majoritatea femeilor la treizeci de ani au copii. De fapt, zilele trecute Natasa chiar credea c-a rămas însărcinată. Amîndoi am fost în culmea fericirii.

— Charlie, şi cum ar fi îndreptat lucrurile un copil?

— Păi... pînă la urmă a fost alarmă falsă, numai că am înţeles amîndoi ce mult ne dorim o familie. Vrem să fim împreună. Pînă acum, nici unul din noi nu era prea sigur ce are de gînd pe viitor. S-au întîmplat atîtea — moartea Suzannei, tot scandalul ăsta din familie, plecarea mea de la „Towers", achiziţionarea companiei „Aesthetique" — încît practic nici n-am avut timp să ne dăm seama dacă voiam să... să ne căsătorim sau nu.

— Iar acum te-ai hotărît?

Pentru prima oară, Marlene se întrebă dacă era adevărat ceea ce-i spusese cîndva Louise, şi anume că Charles era un om slab, pe care Natasa îl juca după bunul ei plac.

Charles evită să-i răspundă.

— I-am promis Natasei că dacă după căsătorie nu vom putea avea un copil, atunci vom înfia unul.

O privi pe Marlene cu un aer rugător.

— Tanti Marly, chiar nu poţi face nimic? Nu poţi încerca să vorbeşti cu Louise? Sînt convins că Natasa suferă cumplit de cînd cu cearta dintre ele. Ar da oricît să se poată împăca cu soră-sa. Dacă ar exista o şansă cît de mică; sînt sigur că n-ar ezita o clipă să vîndă compania. La fel şi eu. Uneori o aud plîngînd noaptea, pe întuneric. Mie îmi spune c-a visat, dar ştiu bine că-i trează şi că tot sucesţe şi răsucesţe în minte cele petrecute, încercînd să înţeleagă de ce-i Louise aşa pornită împotriva ei. N-are nici o veste despre maică-sa şi nici despre fetiţa ei, Kristina. După cum stau lucrurile, s-ar putea să nici nu mai fie în viaţă.

Arăta atît de disperat, încît Marlene simţi că-i dau lacrimile. Ar fi fost în stare de orice numai să-l ajute, însă ştia că sprijinul ei ar fi fost de scurtă durată. Louise continua şi-acum s-o intimideze. Natasa era un subiect tabu, la fel ca şi compania „Natasa·Aesthetique", ba chiar şi Charles. Cu toate acestea, Marlene se trezi spunînd:

— Voi face tot posibilul.

Pe chipul lui se citea neîncrederea. Veselia afişată în prezenţa Fionei se topise de mult. Se ridică, adresîndu-se Marlenei cu o voce lipsită de intonaţie:

— Ştiu că dacă ai să încerci, ai să reuşeşti. Să vedem ce se mai întîmplă în lunile ce vor veni.

Multă vreme după plecarea lui, Marlene continuă să se plimbe de colo-colo prin încăpere. Nu avea nici un chef să răsfoiască manualul de cosmetică, pe care-l adusese acasă pentru studiu. Oare era cazul să-şi ia inima în dinţi şi să facă pe mediatoarea între Natasa şi Louise?

N-avea nici o îndoială că ruptura nu se produsese între Benedict şi Charles, deşi cumnatul ei se supărase îngrozitor cînd fiul său părăsise compania. Era convinsă că dacă s-ar fi dres relaţiile între cele două surori, tatăl şi fiul aveau să se împace curînd după aceea.

Chiar dacă Natasa era o femeie invidioasă, intrigantă şi avidă de putere — aşa cum spuneau cîţiva din susţinătorii Louisei — era limpede că Charles intenţiona să-i ofere numele lui. În cazul acesta, nu era mai bine pentru toată lumea dacă în familia Towers ar fi existat relaţii civilizate?

„Pace, nu război" — aceasta fusese deviza lui Leonard: în familie, în negocieri şi în afaceri. Înainte de culcare, Marlene îşi respectă tabietul de-a deschide jurnalul zilnic, încercînd să consemneze tot ce-şi amintea din conversaţia cu Charles.

Nu stinse lumina pînă nu-şi spuse rugăciunea, mulţumind lui Dumnezeu că, într-un fel, încă se lăsa îndrumată de Leonard: acum ştia că trebuia să facă tot ce-i stătea în putinţă ca să readucă pacea în familie.

Londra, 1978

— Dacă asta-i face pe copiii ăia tîmpiți să te placă mai mult, n-au decît să-ți spună Loulou pînă le-o veni rău! Iar dacă nătăfletul de bărbatu-tău preferă același nume, n-are decît! Ce e un nume[1]?

Louise, care stătea lîngă lady Diana Cooper, aflată la volanul micului ei Austin negru, se gîndi că era prea riscant să-i spună că la prînz înțelesese cu totul greșit aluzia ei la folosirea poreclelor. Englezii aveau prostul obicei de-a te încolți la ora mesei, cerîndu-ți părerea și sugestia în legătură cu tot soiul de trăznăi.

Dacă-i păsa că o numeau Loulou? Cine știe cînd se scăpase față de Diana, pomenind de greutățile pe care i le făceau copiii, și-acum Diana adusese faptul în discuție. Desigur, asta trebuia să fie. În afară de Alexandra Sanford, Louise nu avea nici o confidentă acasă, în America. În schimb în străinătate existau vreo cîteva, printre care și lady Diana.

Londra era ultima escală din călătoria de o lună pe care o făcea împreună cu Benedict — de fapt, o vacanță în doi, cu prilejul aniversării nunții de argint. Nici nu-i venea să creadă

1 *Ce e un nume?* — aluzie la celebra replică a Julietei din piesa *Romeo și Julieta* de William Shakespeare. (n.t.)

că deja trecuseră douăzeci și cinci de ani din viața ei. Cum Benedict lăsase alegerea în seama soției, Louise preferase călătoria în locul unei petreceri cu un mare număr de invitați. Benedict fusese cît se poate de încîntat. De cînd „Towers" devenise o companie pe acțiuni, dispunea de ceva mai mult timp liber, deși continua să rămînă în postul de conducere.

În orice caz, Louise detesta ideea unei astfel de petreceri, la care ar fi trebuit să reziste o seară întreagă, zîmbind amabil tuturor, sărbătorind în public — și nu în doi — cea mai de seamă realizare a vieții ei: douăzeci și cinci de ani de căsnicie.

Așadar se hotărîseră să plece la Baden-Baden. Cumpăraseră o stațiune abandonată de pe malul lacului Tegernsee, lîngă Pădurea Neagră, în ideea de-a înființa un alt institut „Louise Towers"; căutaseră un amplasament pentru o nouă uzină farmaceutică „Towers" în Germania, rămăseseră cîteva zile în ospeție la cuplul princiar din Monaco (prințesa Grace chiar le mărturisise că folosea cu regularitate *Wrinkle Fighter*); apoi plecaseră la Veneția, ca să locuiască în magnificul *palazzo* al lui Peggy Guggenheim, de pe Canale Grande, plin de cele mai reușite opere de artă și sculptură modernă.

Benedict insistase ca Louise să le studieze și să le rețină pe toate — Pollock[1], Klee[2], Picasso[3], Henry Moore[4]. Nici nu-i fusese prea greu, iar Benedict rămăsese uluit de cunoștințele Louisei în acest domeniu.

De dimineață dăduse liber șoferului, spunîndu-i că vremea era atît de frumoasă încît prefera să se întoarcă la hotel mergînd pe jos. Apoi se lăsase convinsă de Diana să facă cunoștință cu priceputa ei *guru*[5]. Ah, măcar de s-ar fi împotrivit!

Mașina intră, hurducîndu-se, în traficul aglomerat de la Hyde Park Corner. Louise își ținea răsuflarea, rugîndu-se la toți sfinții să ajungă cu bine la faimoasa *guru*, în Mews, în apropiere de Hill Street.

1 *Jackson Pollock* (1912—1956) — pictor american (n.t.)

2 *Paul Klee* (1879—1940) — pictor și desenator german de origine elvețiană. (n.t.)

3 *Pablo Picasso* (1881—1973) — pictor, grafician, sculptor și ceramist spaniol. (n.t.)

4 *Henry Moore* (n. 1898) — sculptor englez. (n.t.)

5 *Guru* — învățător, maestru. (n.t.)

Deşi îngrozită de cursa nebunească şi de cele două rînduri de scări aproape verticale, de îndată ce păşi în sanctuarul cosmetic Carla Crespia — cum se numea celebrul salon de frumuseţe londonez — Louise se bucură că acceptase să vină. Carla — adică *guru* — „cu cîţiva ani mai mică decît mine", după cum precizase lady Diana, ea însăşi în vîrstă de optzeci şi şase de ani — era pe-atît de gîrbovită şi zbîrcită pe cît de zveltă şi neridată era clienta ei. Louise se arătă de-a dreptul fascinată de „laboratorul" Crespia, pe ai cărui pereţi erau expuse sute de flacoane minuscule.

— Carla foloseşte aromaterapia în îngrijirea şi vindecarea pielii, o informă cu mîndrie Diana. Toate astea, arătă ea spre sticluţele etichetate de pe pereţi, conţin loţiuni miraculoase, preparate din extrase de flori şi plante, special pentru fiecare din clientele Carlei.

— De fapt, în ce constă aromaterapia? întrebă Louise, privind spre Carla, în speranţa că va primi un răspuns direct, şi nu prin intermediul Dianei.

— În aplicarea, sau uneori inhalarea, unor substanţe volatile prescrise...

— Pentru întinerire, ca în cazul meu! sări triumfătoare Diana.

— Aşa e, my lady.

Carla vorbea cu un pronunţat accent străin.

Deşi agasată, Louise se străduí să-şi păstreze zîmbetul.

— Aţi putea să-mi mai daţi nişte amănunte?

— Aplicarea anumitor substanţe volatile are drept rezultat relaxarea totală, care-i cu totul altceva decît starea de inerţie. Dispariţia tensiunii musculare eliberează energia.

Deşi vocea Carlei era monotonă, totuşi Louise devenea din ce în ce mai curioasă.

— ...Destupă porii şi face pielea foarte receptivă la ingredientele active. În anumite condiţii...

Lady Diana îşi mişcă scaunul pe podea. Louise o vedea cum îşi pierde treptat răbdarea. Spre marea ei nemulţumire, Diana spuse:

— S-a făcut tîrziu.

Îi arătă Louisei ceasul de la mînă.

— Sînt sigură că iubitul tău soţ se întreabă pe unde umbli.

— Aş putea să obţin şi eu o programare? Mi-ar face plăcere să discutăm mai mult despre ce mi-aţi povestit. Ştiţi, eu am o companie de cosmetică, în...

— Ştiu cine sînteţi, o întrerupse Carla, cu aceeaşi figură inexpresivă.

Pe Louise o săgetă o bănuială.

— De unde sînteţi?

— Din Praga. Nepotul meu, Juta, a reuşit să fugă în 1968, împreună cu sora dumneavoastră, Natasa. Are o părere foarte bună despre ea.

Entuziasmul Louisei pentru aromaterapie se stinse brusc.

Diana începu să se mire ce mică era lumea, însă Louise stătea pe ghimpi să plece mai repede. Simţi ochii Carlei aţintiţi asupra ei pînă ce coborî scările, ieşind în stradă, la lumina soarelui.

— N-ai făcut programare?

— Nu, trebuie mai întîi să mă uit în agendă. Nu ştiu cît timp mai rămîne Benedict la Londra. S-ar putea să n-am cînd să mă duc.

— De altfel, nici n-ai nevoie, draga mea. *Wrinkle Fighter* luptă pentru tine.

Deşi Louise se jurase să se întoarcă la hotel pe jos, neavînd curaj să urce din nou în micul Austin, acum se instală lîngă Diana, cu mişcări de somnambulă. Ajungînd la Claridge's, îşi luă rămas-bun de la Diana, fără a-şi da prea bine seama ce-i spusese.

„Nepotul meu, Juta, a fugit din ţară împreună cu sora dumneavoastră, Natasa... Are o părere foarte bună despre ea..."

De cum trecu pragul apartamentului, nu se mai putu stăpîni şi izbucni în plîns. Har Domnului, Benedict nu se întorsese încă! Se aruncă pe pat, plîngînd cu sughiţuri, de furie şi supărare. Îşi dădea frîu liber lacrimilor reţinute atîta amar de ani. Totul îi părea fără sens. Nu înţelegea de ce, dar avea senzaţia că în această după-amiază, simpla menţiune a numelui de „Natasa" rupsese zăgazurile vechii ei dureri şi nefericiri.

După vreo oră, cînd abia se mai liniştise, deşi cu ochii încă roşii de plîns, Benedict năvăli în cameră ca o furtună.

Era furios la culme. Niciodată nu încerca să-şi ascundă furia.

— Ai vorbit cu careva, cu careva *anume* — repetă el — de la secţia cehă a Departamentului de Stat? Vreau să spun, fără ştirea mea?

Ea se cutremură din cap pînă în picioare. De ce trebuiau să se întîmple toate tocmai azi? Benedict o smuci de mînă, silind-o să se ridice în picioare.

— Ce dracu ai mai pus la cale?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Dacă te referi la cineva de la secţia cehă — atunci da! Da!

Lacrimile vărsate mai devreme, reacţia ei la auzul numelui Natasei, o făcuseră pe moment incapabilă de-a mai simţi ceva, ca şi cum Benedict s-ar fi răstit la o persoană străină.

— L-ai rugat pe Lasker — Brian Lasker — să încerce să dea de urma lui Pieter Mahler?

O însfăcase de umeri, strîngînd-o gata să-i fărîme oasele.

— Lasker?

Nu încercase să tragă de timp, aşa cum făcuse de atîtea ori cînd avea de înfruntat tonul inchizitorial al lui Benedict. De data asta chiar nu-şi amintea numele tînărului, deşi îi era clar la ce se referise soţul ei.

— Da, Lasker! L-A-S-K-E-R!

El o apucă de bărbie, silind-o să-l privească în faţă. Louise îi simţi tremurul degetelor. Se uită în ochii lui, calmă şi reţinută.

— Da, cred că Lasker îl cheamă. L-am cunoscut acum cîţiva ani la o recepţie de la Departamentul de Stat. Am discutat cu el. De ce? E interzis prin lege?

Benedict îi dădu drumul şi începu să se plimbe de colo-colo prin uriaşa sufragerie, aşa cum făcea întotdeauna cînd era furios.

— Fără ştirea mea... Fără ştirea mea... murmură el. Ştii bine ce penibil mi-a fost să mă ocup de familia ta de sărăntoci, să simt curiozitatea din glasurile unor hîrtogari şi pierde-vară, care-mi dădeau raportul despre tot ce făcea o bătrînă coafeză de la Praga. În toţi aceşti ani...

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întîmplat?

Nici urmă din nerăbdarea şi emoţia de altădată cînd Benedict îi aducea veşti din Cehoslovacia. Suferise prea mult. Nu mai voia să audă nimic.

— De ce-a trebuit să apelezi la altcineva? De ce nu mi-ai spus mie? Ţi s-a părut că nu fac destul ca să aflu...

— Să afli ce?

— Dacă Mahler mai trăieşte sau nu! urlă el exasperat.

— Şi mai trăieşte?

De-abia puse întrebarea, că-i năvăli tot sîngele în obraz. Înainte să-şi dea seama, gîndurile ei nerostite o trădaseră, arătîndu-i lui Benedict ce mult dorea să afle răspunsul.

Benedict o privi ţintă cîteva clipe, apoi zise cu o voce de gheaţă:

— Persoana în chestiune şi-a îndeplinit misiunea, Louise. Pe biroul tău din New York se află un raport despre un bărbat grav rănit în timpul revoltei şi care abia de curînd şi-a recăpătat memoria. Omul a fost identificat ca fiind Pieter Mahler. E un individ înrăit de viaţă, ranchiunos şi încă handicapat fizic de pe urma rănilor. La întoarcere te aşteaptă două scrisori de la el, trimise prin ambasada noastră: una pentru tine, una pentru soţia lui.

Benedict ridică uşor glasul.

— N-o să-ţi facă plăcere să le citeşti. Vă acuză pe amîndouă că v-aţi părăsit familia. Pe tine te învinovăţeşte că ţi-ai ademenit sora în lumea bogată a capitalismului, lăsîndu-l pe el să se chinuie să-şi crească fetiţa, avînd drept unic sprijin o femeie bătrînă şi bolnavă. Te urăşte pentru tot răul pe care i l-ai făcut. Încă mai speră că dacă Natasa va afla că el trăieşte, atunci va reuşi să se „salveze" de sub influenţa ta nefastă. Nostim, nu crezi?

Louise nici nu-l mai auzea. O bucurie năvalnică luase locul... cum îi spusese Carla?... *inerţiei!* Chiar aşa! Fusese inertă, dar acum îşi recăpătase puterea de-a simţi.

Pieter trăia. Aşadar, Natasa nu era liberă.

Cine-ar fi putut spune cum va reacţiona la aflarea veştii? Îl jelise pe Pieter mai bine de doi ani. Fără îndoială că ţinuse foarte mult la el, tot aşa cum şi Charles îşi iubise odinioară soţia, pe Blythe. Amîndoi încercaseră să se consoleze împreună. Louise nici nu-şi dădea seama ce expresie se aşternuse pe

chipul ei: habar n-avea ce limpede i se citea pe față bucuria că Pieter trăia.

Se duse lîngă Benedict, dar el sări în picioare.

— Să nu te apropii de mine! Ești fericită, așa-i? Ce încîntare să afli că soțul surorii tale e teafăr și nevătămat! S-ar putea ca Natașa chiar să vrea să se întoarcă la Praga. Văd totul atît de clar în ochii tăi! Care să fie oare motivul acestei bucurii?

— Benedict...

— Să nu îndrăznești să mă mai întrerupi! De ce dintr-o dată parcă ți s-a luat o povară de pe suflet? De ce? De ce?

Era livid la față și tremura tot de furie.

— Benedict, eu... încercă din nou Louise, speriată.

— Gura! Suzanne m-a prevenit. Chiar și ticăloasa de soră-ta a spus asta cu gura ei. Tot timpul l-ai vrut pe Charles, pe fiul meu, pe tînărul Towers. Tîrfă nenorocită! Altfel de ce-ai fi fost așa pornită pe soră-ta, după ce ani întregi te-ai luptat ca s-o aduci aici? Cîndva mi-am închipuit că nu-i decît invidie profesională.

Pufni, disprețuitor.

— Am fost surd și orb la tot ce era în jurul meu. Și totuși, pe undeva a existat întotdeauna un semn de întrebare.

Tremurînd toată, Louise încercă să-i pună o mînă pe braț. El se smuci, ca mușcat de șarpe.

— Nu m-atinge! Fără știrea mea... atîția ani... Nici nu mi-a venit să cred cînd mi s-a spus azi că Lasker te căuta, ca să-ți dea o veste bună! Pentru tine era, într-adevăr, o veste bună!

— Te înșeli, Benedict. Te rog, ascultă-mă.

— M-am săturat să te tot ascult! Te-am crezut cînd mi-ai spus că nu era nimic între tine și Feiner. Ce dobitoc am fost! Nici nu mă mai mir că „Avery" face tot ce-i stă în putință ca să ne ruineze. Fără îndoială, Feiner era amantul pe care l-ai înșelat cînd am apărut eu.

— Nu-i adevărat! strigă ea. E-o nebunie să-ți închipui că eu și Charles...

El își ridică brusc mîna de parcă ar fi vrut s-o pălmuiască.

— Nu-l acuz pe Charles. Dacă ți-ar fi dat o șansă cît de mică... dar pe el îl interesau numai fetele de vîrsta lui. Mi-am alungat fiul din cauza ta. Suzanne a avut dreptate tot timpul. Nu-i de mirare că Charles a vrut să plece de la „Louise

Towers". Dracu' știe de cîte ori oi fi încercat să-l seduci, tîrfă nesătulă ce ești! Și eu, care mi-am bănuit fiul — să mă ierte Dumnezeu! Eu, care te-am lăsat să mă asmuți împotriva lui și-a soră-tii! L-am îndepărtat de la moștenirea care i se cuvenea! De n-ai fi fost tu, n-ar fi părăsit în vecii vecilor compania.

Acum își spuneau cuvîntul toți anii de suspiciune și gelozie adunați între ei. Louise nu reușea în nici un fel să-l potolească. În cele cîteva ore care urmară, telefonul sună de mai multe ori, dar nici Benedict și nici Louise nu ridicară receptorul. Avuseseră de gînd să meargă la teatru, dar acum nici unul din ei nu-și mai amintea de asta.

Amîndoi se găseau într-un teritoriu neutru, unde prezentul încetase să existe, iar trecutul îi învăluia din toate părțile — un trecut pe care Benedict îl descoperea plin de minciuni și înșelătorii din partea ei, un trecut însemnînd pentru el peste douăzeci de ani de suferință, începînd de la prima trădare, cînd soția lui lua pe ascuns pastile anticonceptionale, ca să nu rămînă însărcinată.

— Dezmățată... tîrfă... ambiție oarbă... M-ai mințit de la început... Te-ai prefăcut că mă iubești... Suzanne a avut dreptate, ea m-a prevenit...

Benedict repeta la nesfîrșit numele fiicei moarte, care-l avertizase încă de la început. Într-un tîrziu se așeză într-un fotoliu, sleit de puteri, fără a-i îngădui Louisei să se apropie.

— Pleacă de-aici! Du-te și sun-o pe soră-ta! Spune-i vestea pe care crăpi de nerăbdare să i-o dai. Sună-l și pe fiu-meu. Să știe că eu am renunțat să mai lupt. N-ai decît să fii a lui, dacă te-o mai vrea — ceea ce nu prea-mi vine a crede! Eu unul sînt prea bătrîn. Nu-mi mai trebuie nimic. M-am săturat de toate — și în primul rînd de tine!

Louise se duse în dormitor, simțind durere în tot trupul, cu fruntea zvîcnind, ametită de cîte se petrecuseră în ultimele ore. Era dărîmată, dar nu putea să plîngă. Rămase trîntită pe pat, cu ochii în tavan, așteptînd să audă trîntindu-se ușa camerei alăturate, semn că Benedict ieșise din viața ei. Dar totul rămînea cufundat în tăcere.

Cînd sună telefonul, sări ca arsă. Aprinse lampa de la căpătîiul patului și ridică receptorul.

— Alo?

Auzi vocea portarului, care-o informa că șoferul lor aștepta la intrarea hotelului. Dorea să-i dea vreo dispoziție? Louise se uită la ceasul de pe noptieră. Era aproape miezul nopții. Șoferul îi aștepta de la șapte — acum o viață de om! — ca să-i ducă la teatru.

— Nu, nu, spune-i să treacă să-l ia pe soțul meu mîine dimineață, la ora obișnuită.

„Mîine dimineață, la ora obișnuită..." Exista vreo speranță ca mîine să fie o dimineață ca toate celelalte? Ce-ar fi putut spune, să-l convingă pe Benedict că nu trăise o minciună, că ea îl iubea și-l respecta, că era mîndră de a-i fi soție și că niciodată nu și-ar fi dorit să se mărite cu altcineva? Că el o învățase cum să iubească și să se facă iubită și că-i fusese credincioasă timp de douăzeci și cinci de ani?

Era adevărat, însă ar fi fost o minciună să-i spună că nici nu se gîndise vreodată să-l înșele? Oare în noaptea aceea i s-ar fi dăruit lui Charles? Se înfioră pînă în adîncul sufletului. Nici nu îndrăznea să-și amintească clipele de-atunci. Cel mai important lucru era să-l convingă pe Benedict că-l iubea și că niciodată nu iubise pe altcineva în afară de el.

Își perie părul, se spălă pe dinți, apoi își scoase taiorul, punîndu-și doar un négligé vaporos. Fusese cea mai îngrozitoare zi din toată căsnicia ei. Niciodată nu va mai îmbrăca taiorul ăsta!

Deschise ușa de la sufragerie, cu inima bătînd să-i spargă pieptul. Benedict stătea pe același fotoliu unde-l lăsase.

— Benedict... șopti ea.

Bărbia i se sprijinea în piept.

— Benedict...

În astfel de situații, Louise obișnuia să-l trezească cu blîndețe, conducîndu-l apoi pînă la pat.

„Te implor, Doamne, fă să fie totul bine. Ajută-mă și adu-l din nou în brațele mele."

Îngenunche în fața lui Benedict. Din colțul gurii lui se prelingea un firicel de salivă. Louise îi puse încetișor mîna pe umăr, murmurînd:

— E timpul să te culci, iubitule...

Trupul lui se prăbuși, inert, pe podea... În raza de lumină venind dinspre dormitor, figura lui Benedict avea o expresie ciudată, contorsionată. Simți cum urcă în ea un val de groază. Aprinse veioza de lîngă fotoliu și scoase un țipăt. Un ochi era închis, celălalt pe jumătate deschis. Nu dormea. Își pierduse cunoștința.

Cu ajutorul directorului de la Claridge's, în mai puțin de o oră, Louise reuși să-l ducă pe Benedict la spitalul clinic din Londra, unde doctorii nu-i îngăduiră să rămînă la căpătîiul lui. După încă trei ore, se confirmă diagnosticul de infarct, fiind transferat la terapie intensivă.

— Mergeți să vă odihniți, doamnă Towers. Pentru moment, nu-i puteți fi de nici un folos. De-abia peste douăzeci și patru de ore vom fi în situația de a ști precis ce s-a întîmplat.

Glasurile medicilor erau reci și severe, neadmițînd nici o replică.

— Prefer să aștept aici, răspunse ea, cu aceeași răceală.

Ridicară din umeri, lăsînd-o singură în sala de așteptare. Pe la ora șase, îl sună disperată pe Tim Nolan, președinte al sucursalei britanice „Towers" timp de aproape treizeci de ani. Peste trei sferturi de oră, Tim era la spital. Tot atunci se ivi și unul dintre doctori, făcîndu-i semn Louisei să se apropie.

— Soțul dumneavoastră reacționează pozitiv la tratament, însă e prea devreme ca să ne pronunțăm asupra consecințelor.

— E conștient? Știe ce s-a petrecut cu el? Pot să-l văd?

— Și-a recăpătat principalele reflexe. Pentru moment însă, nu sînt admise vizite.

Aruncă o privire către locul unde se afla Nolan.

— E rudă cu dumneavoastră? Nu vă poate duce acasă?

— Un vechi prieten de familie, răspunse ea, dînd semne de nerăbdare. Soțul meu știe că sînt aici?

Doctorul șovăi o clipă, apoi încuviință, dînd scurt din cap. Louise înțelese. Benedict știa, dar refuza s-o vadă.

Se prăbuși pe un scaun, cu fața în mîini. Dorea nespus ca Benedict să trăiască, și în același timp, voia ca ea să moară. Tot ce se petrecuse era din vina ei. Se simțea o femeie bolnavă,

o minte bolnavă — dar pentru moment nu-i rămînea altceva de făcut decît să se întoarcă la hotel, unde să ia un somnifer puternic, ca să uite de toți și de toate pentru cîteva ore.

A doua zi, sosi de la New York medicul lui Benedict, Arthur Priestley, împreună cu un renumit cardiolog, Isidore Rosenfeld. După patruzeci și opt de ore, Benedict fusese scos de la terapie intensivă și mutat într-o rezervă. În cele din urmă, cineva veni s-o caute pe Louise în sala de așteptare unde-și petrecuse cea mai mare parte a timpului în ultimele două zile. Acum putea să-și viziteze soțul.

Louise păși pe coridor în urma asistentei, din ce în ce mai neliniștită. Trebuia să sosească și Charles. Oare Benedict fusese anunțat? Se cuvenea să afle vestea de la ea?

Louise știa că Nolan primise înaintea ei îngăduința de-a vedea bolnavul. Probabil Tim își dăduse seama că între ei doi se întîmplase ceva, însă Louisei nu-i păsa prea mult. Majoritatea directorilor de la reprezentantele străine ale companiei farmaceutice „Towers" nu știau decît să execute ordine, fără a îndrăzni vreodată să aibă altă părere decît șeful.

Benedict zăcea culcat, palid și tras la față, cu o mulțime de tuburi și sîrmulițe atașate de trupul său. Lîngă patul înalt de spital se afla un monitor, afișînd bătăile neregulate ale inimii. Ochii Louisei se umplură de lacrimi. El o scosese din mizerie și întuneric, împlinindu-i toate visurile, iar ea îl răsplătise cu supărări și nerecunoștință.

— Benedict...

— Da, Louise... Privește-ți opera...

Vorbise în șoaptă, dar cuvintele lui o izbiră în urechi ca niște urlete. Știa că nu le va uita cît va trăi.

Nu-i putea spune decît un singur lucru:

— Te iubesc, Benedict.

Lacrimile începură să-i curgă șiroaie pe obraz.

— Te-am iubit întotdeauna... Ți-am fost tot timpul credincioasă.

— Cu gîndul, cu vorba și cu fapta.

Nu fusese o întrebare. Deși abia auzită, remarca lui suna ca o batjocură. Totuși, o lăsă să-i ia mîna într-ale ei și să-l mîngîie. Nu mai avea puterea să se opună.

— Da, cu gîndul, cu vorba și cu fapta. Iartă-mă, dragul meu... Te iubesc...

El încuviință din cap, cu un aer obosit.

— Te cred... Curînd ai să-ți vezi prietenul — adică fiul meu, Charles... Vine aici. Și dacă nu ies prea repede din spital, l-am chemat și pe Kick...

O privi țintă o clipă — o clipă înfiorătoare — de parcă n-ar fi recunoscut-o.

— Kick e celălalt fiu al meu, dar pe el n-o să mi-l alunge nimeni, gîfîi Benedict. Trebuie să-și continue studiile.

— Benedict, Charles e fiul meu vitreg, nu prietenul meu! zise ea pe ton ce nu admitea replică. Ai să vezi că totul va fi bine. Vom fi din nou o familie unită.

— Ce bine-ar fi!

Îi răspunsese foarte politicos, ca unui străin. Își cobora încet-încet pleoapele.

— Benedict, ține minte că te iubesc.

N-o mai auzi. Adormise din nou, cu gura ușor întredeschisă.

Tîrziu în aceeași seară o sună Charles și amîndoi căzură de acord să meargă la spital a doua zi de dimineață, deși Louise îl prevenise că pentru Benedict era prea obositor să primească vizita a două persoane odată. Nu mințise, dar în același timp nu se simțea în stare să suporte prezența simultană a tatălui și a fiului.

Dimineața se îmbrăcă, alegîndu-și cu grijă hainele, apoi își cercetă atent machiajul, căutînd eventuale semne de îmbătrînire, dar nu găsi nici unul. Încercă să se convingă că n-o făcea pentru Charles. Încercă să-și păstreze calmul, dar trebuia să admită că se simțea tulburată la gîndul că-l va revedea după atîtea luni. Mai mare decît neliniștea, însă, era teama.

Nu renunțase niciodată să fie o autodidactă, așa că de curînd citise Jung[1]. Un singur paragraf îi lămurise ceea ce nenumărate ședințe de psihiatrie nu reușiseră s-o facă să înțeleagă:

1 *Carl Gustav Jung* (1875—1961) — psiholog și psihiatru elvețian, discipol al lui S. Freud. (n.t.)

„Teama față de destinul erotic e cît de poate de firească, pentru că el nu se poate prevedea cu nici un chip."

Ori ea tînjea după imprevizibil. Trecuse multă vreme de cînd Benedict încă reușea să-i răscolească simțurile. Chiar dacă își dăduse și el seama de asta, totuși niciodată nu deschisese subiectul. Oare era posibil ca pînă și pentru un bărbat cu experiență — ca Benedict — gesturile și pozițiile din timpul actului sexual să nu mai prezinte nici un interes? O mai dorea și acum, nu prea des, dar cu regularitate — sau poate era doar o necesitate fiziologică. Nici prin gînd nu-i trecea să-l refuze, însă nu cumva pasivitatea și lipsa ei de plăcere însemnau o întoarcere la frigiditatea din trecut?

— A venit domnul Charles Towers.

— Poftește-l sus.

Stabiliseră să se întîlnească în holul hotelului, însă acum că sosise clipa, nu se simțea în stare să-l întîmpine într-un loc atît de frecventat.

Cînd auzi soneria, îi pieri din minte orice alt gînd în afară de bucuria de a-i revedea chipul frumos și blajin.

— Louise...

Charles avea ochii în lacrimi. Pentru ea nu mai conta de ce venise acolo.

— Charlie! Ah, Charlie!

Se repezi să-l îmbrățișeze, de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru din lume. O clipă brațele lui o înlănțuiră, dar înainte să-i simtă bătăile inimii și asprimea bărbii pe obraz, el se trase înapoi.

— Nu ne-am văzut de-atîta vreme... începu ea.

Dar Charles îi tăie vorba, tremurînd de neliniște.

— Ce face tata?

La dracu! Privirea lui... Aceeași ca a lui Benedict... și totuși cît de diferită de a lui! Privirea care confirma adevărul spuselor lui Jung. Imprevizibilul se produsese. Simți că n-o mai țin picioarele. Începu s-o obsedeze altă frază a lui Jung — „vechea dorință, care revine încet-încet în minte."

Își întoarse capul. Pentru binele tuturor, trebuia să dreagă lucrurile, o dată pentru totdeauna.

— Abia așteaptă să te vadă. Doctorii spun că prezența ta îi va face foarte bine.

— Vreau să merg la el chiar acum, zise Charles, nerăbdător. Oare... oare o să-și revină?

— Din cîte-am auzit de la doctorul Rosenfeld, va trebui să-și schimbe total modul de viață. Gata cu efortul, cu țigările și băutura!

Louise privi la bărbatul frumos din fața ei, admirîndu-i sănătatea și vitalitatea. Deodată, nu se mai gîndi la ce spune.

— Are nevoie de tine, Charlie. Are nevoie de tine mai mult ca oricînd. Nu vrei să te întorci la noi, la „Towers"?

Charles se întunecă la față. Louise se îngrozi auzindu-i răspunsul.

— Fără șantaje sentimentale, Louise! Știi bine că locul meu e acum în altă parte. Tata și cu mine avem de pus la punct mai multe lucruri înainte ca eu să încerc să iau o hotărîre. În orice caz...

Se opri, fixînd-o cu o privire mînioasă și încărcată de repros.

— ...de unde să știu eu dacă asta e dorința tatei, și nu a ta? Nu te dai bătută, așa-i? Nici măcar într-un asemenea moment.

Niciodată nu-i vorbise astfel, nici în seara aceea, în biroul lui. Nu-i arăta ostilitate, dar cu siguranță nici prietenie. Toate bunele ei intenții de-a se interesa de soarta Natașei se topiră ca prin farmec. Avusese de gînd să-i povestească ce aflase despre Pieter, să-i propună să se apuce să muncească cot la cot, pentru binele personal și profesional al familiei.

Intenționase să-i spună că dacă totul mergea bine, cele două companii — „Louise Towers" și „Natașa Aesthetique" — s-ar fi putut asocia, spre avantajul amîndurora. Și mai presus de orice, sperase să găsească o cale ca ei doi — „cei mai tineri din familie" — să „îngroape securea de război,,.

Nu făcuse decît să se amăgească. Nu se înșelase presupunînd că Natașa îl montase pe Charles împotriva ei. Înainte de-a părăsi compania și familia, n-ar fi îndrăznit nici în ruptul capului să-i vorbească astfel.

Înainte de-a apuca să-i răspundă, sună telefonul. Erau anunțați că sosise mașina care trebuia să-i ducă la spital. Louise răsuflă ușurată. Așa cum îi repetase de-atîtea ori Benedict, uneori era preferabil să tacă, decît să spună vorbe pe care mai tîrziu le-ar fi regretat.

Spera să poată lua masa cu Charles, ca să încerce să-i întindă o mînă, să șteargă cu buretele greșelile din trecut, însă el plecă de la spital fără să-i dea de știre. Seara tîrziu, cînd Louise se întoarse istovită la hotel, n-o aștepta nici un mesaj.

— Cum ți s-a părut Charlie? o întrebase Benedict, proaspăt bărbierit, dar încă tras la față.

— Am impresia c-o duce cît se poate de bine.

— Mie mi-a spus că-i foarte fericit cu pragheza lui... așa cum eram și eu cîndva cu a mea.

Dacă voise s-o rănească, reușise. Însă cel puțin ironia era semn că începea să se înzdrăvenească.

Nu-i trebui prea mult pînă să-și dea seama că Charles evita pe orice căi s-o întîlnească.

Se vedeau uneori pe holul spitalului. O singură dată se întîmplă să fie amîndoi în sala de așteptare, în timp ce doctorii îl consultau pe Benedict. Altfel, Charles nu făcu nici o încercare de-a o întîlni sau de a-i adresa cuvîntul.

— Unde stai, Charles?

— La niște prieteni.

— Ai timp să luăm cina împreună, într-un loc mai liniștit?

— Îmi pare rău, dar nu am! De cum îmi spune doctorul Priestley că tata e pe drumul bun, plec în Elveția.

— Cu afaceri?

— Da.

După vreo două săptămîni, doctorul Priestley aranjă ca Benedict să fie externat, urmînd să se întoarcă în apartamentul de la Claridge's, sub supravegherea permanentă a unei infirmiere. Charles plecă și el în Europa. La o săptămînă de la externare, cum Benedict devenea din ce în ce mai arțăgos, ba plîngîndu-se că-i era dor de casă, ba rîvnind la un sandviș cu pastramă („strict interzis", după spusele doctorului Priestley), ba preocupat de soarta companiei și-a nepoților săi, Kick și Fiona, într-un tîrziu medicii acceptară să-l lase să se întoarcă la New York cu unul din avioanele companiei considerîndu-l suficient de înzdrăvenit pentru a suporta călătoria.

— Pînă la urmă, să știi că tot răul a fost spre bine, îi spuse el Louisei, în drum spre Statele Unite.

Stătea cu capul sprijinit pe umărul ei.

— Zău?

Louise spera să-l audă vorbind despre relația lor.

— Charlie... Dragul de el...

Vocea i se pierdu încet-încet, așa cum se întîmplase deseori în ultimele săptămîni, de parcă n-ar fi avut destulă putere să-și ducă gîndul pînă la capăt.

— Da, da... Cred c-am reușit să închidem o parte din vechile răni. Nu-i un băiat rău... Dar nu-i nevoie să-ți spun asta tocmai *tie*.

În vocea lui se simțea o vagă ironie. Se rezemă de scaun, cu ochii închiși.

— Femeia e de vină cînd bărbatul își pierde mințile, dar poate că, pînă la urmă, Charles a plesnit-o bine...

Era rîndul Louisei să vorbească. Deschise gura să-i răspundă, deși o încerca o senzație de rău fizic.

— Și eu cred că Charlie e foarte fericit cu Natașa. Cine știe, poate în curînd vom fi din nou cu toții.

— I-ai spus lui Charlie că soțul Natașei trăiește?

— Nu. Nici tu?

— Nici eu. Îți mărturisesc că m-am gîndit la cu totul alte lucruri, replică el cu asprime.

Întoarse capul să privească afară prin hublou.

— Noroc că am avut inspirația să fac din „Towers" o companie pe acțiuni.

Avea aerul că vorbește de unul singur.

— Nimeni nu mi-ar putea reproșa că nu m-am gîndit la timp, că nu m-am ocupat de toți din familie...

— Întotdeauna te-ai gîndit din timp la toate...

— Am încercat, dar omul nu știe niciodată cînd va primi o lovitură. Dacă aș fi pregetat...

Se întoarse către ea, cu o expresie încordată.

— Dacă s-ar fi aflat că sînt bolnav, n-am fi primit niciodată prețul pe care l-am cerut.

— Dar n-ai pregetat...

Îi mîngîie brațul cu afecțiune.

— După cum știi, „Louise Towers" ne aparține în întregime. E un concern de familie, așa cum a fost inițial și compania farmaceutică.

— Ai făcut bine, dragul meu.

Ce altceva să-i spună? Din *Wall Street Journal* aflase mai multe decît de la Benedict și Norris, care n-o ținuseră la curent nici cu restructurarea imperiului „Towers", nici cu evaluarea și păstrarea companiei „Louise Towers", cînd Benedict se gîndise s-o cumpere pentru a face din departamentul cosmetic o antrepriză privată.

Și-acum, ca și atunci, își spuse că Benedict făcuse totul pentru ea, recunoscîndu-i meritele în ridicarea puternicei și extrem de apreciatei companii „Louise Towers". El nu-și exprimase niciodată mulțumirea, însă Louise nici nu putea concepe că ar fi existat un alt motiv. Pentru ea era dovada că Benedict o considera o Towers, la fel ca și pe nepoții pe care-i adora.

În weekend-ul de după sosirea lor la New York, familia organiză o mică petrecere în cinstea lui Benedict, în casa din Seventy-third Street. Kick veni și el acasă, primind învoire de la colegiu. Marlene își făcu apariția devreme, însoțită de Zoe. După ele urmară Fiona și cîțiva veri ai lui Benedict, de diferite vîrste, împreună cu nevestele și cu copiii. Singurele persoane prezente care nu făceau parte din familie erau soții Norris.

În tot salonul răsunau numai remarci încurajatoare.

— Arăți grozav, Benedict.

— Ne bucurăm din suflet că te-ai întors la New York.

— Aici totul e O.K., Benedict. Nu trebuie să-ți faci nici un fel de griji, acum că te-ai pus pe picioare.

— Bunicule, ai slăbit și-ți stă foarte bine. Ți-ar veni nemaipomenit în noua uniformă Ralph Lauren, pentru studenții de anul întîi! se alintă Fiona, ghemuindu-se la pieptul lui.

— De ce dracu te-ai dat cu porcăria aia de ruj cafeniu, Fi? o întrebă Benedict, zîmbindu-i afectuos. Cumva ultimul răcnet la „Louise Towers"?

Fiona chicoti, fără urmă de stînjeneală.

— E o chestie ieftină de la „Max Factor". Să știi că m-am pus pe economii.

— Aș vrea s-o văd și pe asta! sări Kick. Atunci cum rămîne cu pantofii din piele de căprioară pe care tocmai ți i-ai cumpărat? Pun pariu că ăia nu-s deloc ieftini...

— De ce nu spui că-s pantofi Ultrasuede de la Halston, la jumătate preț?...

Benedict ascultă amuzat ciorovăiala celor doi frați. Cînd văzu că sporea numărul decibelilor, se ridică greoi, îndreptîndu-se spre Norris și soția lui, Becky, care stăteau de vorbă cu niște veri de-ai lui, în ușa terasei cu vedere spre grădină. Louise nu-l scăpa din ochi, însă știa că Benedict detestă dădăceala. Se înțeleseseră că dacă el va fi obosit și va dori să se retragă mai devreme, își va cere scuze, spunînd că avea de dat un telefon urgent. Astfel, oaspeții nu s-ar fi alarmat și nici nu s-ar fi simțit obligați să plece. Fiind o ocazie specială, Benedict își îngăduise să fumeze o țigară — de altfel, interzisă — însă Louise vedea limpede că-i foarte istovit.

Îi făcu semn lui Banks — majordomul adus de la Londra cu aproape patru ani în urmă, în locul lui Thorpe, care se pensionase.

— E vremea să-l chemi la telefon pe domnul Towers, Banks.

Îl urmări apropiindu-se pe Benedict, și spre marea-i ușurare, sotul ei se scuză și porni spre bibliotecă, sprijinindu-se de brațul lui Banks.

Cînd ușa se închise în urma lui, Norris se apropie de Louise.

— Sînt îngrijorat pentru el, Louise. Parcă nu mai are putere.

— Trebuie să se menajeze. Nu-mi doresc decît să-l fac să nu uite asta nici o clipă.

— Am să te-ajut și eu, Louise. Contează pe mine. Am să trec zilnic, să-l țin la curent cu treburile companiei, pînă ce se va simți în stare să vină singur la birou.

În dimineața următoare, Louise nu mai avu nevoie să-l convingă pe Benedict să stea în pat. Drumul spre casă îl obosise mai mult decît și-ar fi închipuit.

— Te superi dacă dau o fugă pînă la birou? îl întrebă ea, neliniștită. Nu vreau decît să văd cum merg treburile și mă întorc imediat.

El îi aruncă o privire ciudată.

— Vrei să ajungi cu corespondența la zi, așa-i?

— Dacă te referi la scrisorile sosite de la Praga, atunci da. Vreau să le citesc, deși pentru mine nu înseamnă mare lucru.

— Cînd ai de gînd să-i dai surorii tale vestea cea bună? Au trecut cîteva săptămîni de cînd te-au anunțat. Nu crezi că-i timpul să pui capăt necazurilor ei? Ca să nu mai vorbesc de ale tale...

Ea încuviință, fără a-i lua în seamă ironia, apoi îi aranjă pernele, îi aduse telefonul lîngă el și-i adună ziarele înșirate pe tot patul.

— Fii liniștit. Cu prima ocazie, îi spun Natașei. A așteptat zece ani, mai poate răbda cîteva ore.

Se aplecă să-l sărute pe frunte, dar el îi luă obrazul în palme și-o sărută apăsat pe gură.

— N-am încredere în tine, însă... te rog, întoarce-te repede.

De cum se urcă în mașină, Louisei începu să-i pară rău că plecase. Îi lipsea Benedict. Se hotărî să treacă repede prin birouri, atît cît să-i asigure pe toți că patronul se simțea bine, apoi să citească scrisoarea de la Pieter Mahler și, în funcție de ea, să vadă care era cea mai bună cale de a-i da de știre Natașei.

Era neliniștită și neobișnuit de agitată, parte pentru că trebuia să ia legătura cu sora ei după atîta timp, parte din cauza stress-ului din săptămînile precedente. Cînd mașina opri la semafor, pe Fifth Avenue, îi veni ideea că cel mai simplu era ca Natașa să primească vestea direct de la Lasker, de la Departamentul de Stat. După aceea, îi va expedia scrisoarea lui Pieter, împreună cu o notă explicativă, în care să precizeze că inițiase noi căutări, în beneficiul ambelor familii. Avînd în vedere atitudinea manifestată de Charles la adresa ei, Louise avea acum pentru el sentimente amestecate — ceva între iubire și ură..

Cînd ajunse în apropiere de sediul companiei „Towers", sună telefonul din mașină. Louise era cu gîndul dus departe, la mama ei din Praga, la Kristina și la Pieter. Se întreba în ce măsură sosirea acestui om cu sufletul rănit și plin de resentimente va afecta viețile tuturor celor de aici.

— Doamnă Towers... Doamnă Towers...

Pebbler, noul șofer, un tînăr pe care-l angajase chiar înainte de plecarea în Europa, trase mașina lîngă bordură. Văzîndu-i figura răvășită, Louise apucă în grabă receptorul.

Era Banks.

— Domnul Towers a avut o nouă criză, doamnă! vorbi el aproape în șoaptă. Am chemat ambulanța.

Mașina ajunse în fața locuinței din East Seventy-third Street chiar în clipa cînd ambulanța dădea colțul. Însă pînă cînd îl transportară pe Benedict la spitalul din New York, unde aștepta o armată de doctori și de asistente, era deja prea tîrziu. Benedict Towers murise la ora 10.05 dimineața, în urma unui al doilea infarct. Nimeni și nimic pe lume nu l-ar mai fi putut salva.

Memoria îi juca feste. Louise nu-și mai amintea cine fusese la înmormîntare, cu excepția lui Kick și a Fionei, stînd de-o parte și de alta și ținînd-o fiecare de cîte o mînă. Charles se afla lîngă Fiona, ținînd-o de cealaltă mînă. Reținuse însă că Madderlake îi urmase întocmai instrucțiunile, decorînd altarul numai cu flori neparfumate — ochiul boului, dalii, gingașe anemone japoneze — în culorile preferate ale lui Benedict, îndeosebi portocaliu, purpuriu și galben intens: nuanțe palide, de toamnă. Alt amănunt de care-și amintea era autobuzul de pe Fifth Avenue, pierdut în mijlocul unui șir de limuzine, în clipa cînd ea ieșise din biserică, dusă de valul de oameni care asistaseră la slujbă.

«La biserică a fost o mare de oameni», avea să citească ea mai tîrziu. «Șefi de stat, industriași, artiști, medici, ziariști din cele patru colțuri ale lumii.»

Dar Louise nu văzuse pe nimeni din toți aceștia. Întrebase de o singură persoană:

— A fost și Natașa?

— Da, îi răspunsese neliniștită Marlene. A fost și ea, cam în rîndul doi sau trei.

Peste o lună, aveau să se mai țină slujbe în memoria lui Benedict: una la Washington, una la New York, iar în anul următor, în multe orașe din lume, unde se aflau reprezentanțe ale companiei. Anunțul funebru fusese conceput de Louise, urmînd să fie tipărit pe hîrtie albă cu chenar negru și trimis la mii de oameni, vechi salariați de la „Towers", prieteni și cunoștințe de pretutindeni.

Din clipa cînd fusese silită să accepte imposibilul, acționase ca un robot. Nu numai că nu se prăbușise — așa cum se așteptau cu toții, dar se ocupase chiar și de detalii la care nimeni nu se gîndise și nu dorise să fie lăsate în seama ei.

— Ai văzut la Louise măcar o lacrimă? îl întrebase Becky Norris pe soțul ei, care nu se putuse abține să nu plîngă.

— Nu, răspunsese el în șoaptă. Lacrimile ei nu se văd... Dar cred că în adîncul inimii plînge tot timpul. Aș prefera să-și descarce sufletul. În cîteva ocazii — chiar și săptămîna trecută, în Seventy-third Street, mi-am dat seama că poate claca foarte ușor. Crede-mă, Becky, să fii soția lui Benedict Towers n-a fost chiar floare la ureche.

— Iar tu știi asta mai bine ca oricine. Aș îndrăzni să spun c-ai fost căsătorit cu el mai mult decît Louise.

Blîndețea surîsului reuși să înlăture asprimea acestor cuvinte.

— Dar copiii? Am avut impresia că Louise se împacă destul de bine cu Kick. Nu-s prea sigură de Fiona...

— Ai dreptate: Într-adevăr, Kick s-a atașat de Louise. Iar ea a făcut totul pentru copiii ăștia. Fiona încă-i dă bătaie de cap. Și cred că nu se va schimba. Noroc că-i plecată la niște cursuri de artă explicată, împreună cu cîteva colege de la școală.

— Bănuiesc că Louise răsuflă ușurată.

— Mi-e groază de ziua de marți.

— Îmi închipui, dar poate că Louise știe deja.

— Nu știe. Am încercat să-l conving pe Ben să-i explice de ce nu vrea să lase compania pe mîna ei. Părerea mea e c-ar fi trebuit s-o lase... Dar el schimba întotdeauna subiectul. Cu siguranță exista un motiv — nu știu care anume. Poate se temea ca Louise să nu vîndă compania după moartea lui. N-am reușit să aflu niciodată.

— Oricum, rămîne o femeie foarte bogată. Cu sau fără companie, o să aibă de furcă! Frumoasă cum e, va fi ținta tuturor vînătorilor de zestre.

Norris clătină din cap, dojenitor. Cum puteau fi femeile atît de dure? Chiar și soția lui îl șoca uneori. Dar nu spuse decît atît:

— Compania înseamnă totul pentru Louise, iar Benedict știa asta foarte bine. N-am înțeles niciodată ce era în mintea lui cînd venea vorba de familie. Am impresia că numai Suzanne știa cum să-l ia. După moartea ei, Ben n-a mai fost niciodată același.

Louise își privi trupul gol, reflectat de pereții îmbrăcați în oglinzi ai cabinetului de toaletă. Își ciupi puternic coapsa, urmărind atentă cum i se înroșea carnea. Era vie — și totuși, se simțea ca moartă. Fiecare vorbă, fiecare gest, fiecare mișcare erau un adevărat act de voință. Avea senzația că-i un producător care toarnă pe rînd scene din propria-i viață. În minte îi răsuna glasul neîmblînzit și neiertător al regizorului care-o îndrumase:

„Nu te trăda prin nimic. Nimeni nu trebuie să știe ce-i în sufletul tău. E calea cea mai sigură de-a nu face greșeli."

Vocea lui Benedict o ținea trează în miez de noapte și-o însoțea clipă de clipă în cursul zilei. Pentru Louise, realitatea încetase să existe din clipa cînd ajunsese la spital și îngenunchease lîngă corpul neînsuflețit al lui Benedict.

În dimineața de marți, se trezise cu gîndul că peste cîteva ore urma să-i întîlnească pe executorii testamentari numiți de soțul ei, amîndoi avocați, aflați de ani de zile în slujba companiei: Gregory Phillips și Ashton Foxwell, care luase locul lui Leonard.

Era prima întrevedere de acest fel: Phillips îi dăduse de pe-acum a înțelege că testamentul lui Benedict avea nenumărate complicații, referindu-se nu numai la compania „Louise Towers", dar și la tutela Louisei asupra lui Kick și a Fionei. Louise îl rugase pe Norris să fie pregătit să vină la

ea acasă, în caz că-i va telefona, întrucît îşi făcuse nişte planuri pe care dorea să le discute în prezenţa avocaţilor.

Bunul şi credinciosul Norris! Ani la rînd rămăsese în dreptul uşii din sala de şedinţe, în timp ce rudele lui Benedict, dintre care nici una nu se putea nici pe departe măsura cu el, se aşezau pline de importanţă în jurul mesei de consiliu, ca să aprobe atîtea iniţiative sănătoase... venite tot din partea lui!

Louise intră sub duş, cu gîndul la evenimentele anului 1974. Oare Benedict ştia sau bănuia că are necazuri cu inima atunci cînd luase neaşteptata decizie de-a vinde acţiunile companiei farmaceutice, pentru a o asigura pe viitor — nemaivorbind de profiturile fiecărui membru al consiliului? Fusese pus în gardă asupra unor probleme de sănătate atunci cînd cheltuise o avere să păstreze „Louise Towers" ca proprietate privată, în folosul ei? Doctorii o asiguraseră că nu, şi că cele două crize de inimă, dintre care cea de-a doua fatală, fuseseră — după cum se exprimase doctorul Priestley — „voinţa lui Dumnezeu".

Oare ce va simţi cînd printr-o simplă semnătură, compania care-i purta numele şi pentru care muncise atît, va intra sută la sută în proprietatea ei? Ţinea bine minte de cîte ori spusese Benedict: „juma'-juma'". Auzise aceste cuvinte în nenumărate rînduri, începînd cu ziua cînd inaugurase micul magazin de pe East Sixty-second Street.

Ultima oară le rostise nu de mult: după reuşita vînzare a acţiunilor „Towers", cînd amîndoi sărbătoriseră numirea ei ca preşedintă a gigantului pe nume „Louise Towers", care dispunea de institute, fabrici, proprietăţi funciare în douăsprezece ţări, milioane de dolari în bancă şi poate peste douăzeci de mii de salariaţi în întreaga lume.

Fără a sta pe gînduri, Louise îmbrăcă acelaşi taior negru, cu croială simplă, pe care-l purtase la înmormîntare. Apoi coborî scările, revizuind în minte tot ce avea de gînd să spună.

„Domnule Phillips, deşi soţul meu mi-a povestit că domnul Norris — cel mai credincios dintre angajaţii săi — a fost răsplătit cu un stoc considerabil de acţiuni, atunci cînd a avut loc punerea în vînzare a companiei „Towers", aş dori să găsiţi o cale de a-i oferi la „Louise Towers" o funcţie corespunzătoare meritelor lui, ca semn al consideraţiei pe

care i-o port şi a încrederii în viitorul companiei. Vreau ca domnul Norris să simtă că face parte din familie. Ştiu că soţul meu n-a putut lua această hotărîre, fiind silit să se supună condiţiilor stabilite de tatăl său. Domnule Phillips, domnul Norris trebuie să fie convins că şi dumneata, şi eu luptăm să schimbăm aceste condiţii."

Louise nu ştia dacă avea vreo şansă de izbîndă, tot aşa cum nu cunoştea dedesubturile afacerilor lui Benedict.

Oboseala din ultimele zile începea să-şi spună cuvîntul. Aţipise fără veste, stînd în fotoliu, în salonul unde, cu numai două săptămîni mai înainte, Banks o ajutase să organizeze o petrecere atît de reuşită. Şi totuşi, băuse două cești de cafea neagră — ceea ce nu-i stătea în obicei, pentru că devenea nervoasă. Şi-aşa era destul de agitată. Ciudat cum o tulbura gîndul că va stăpîni ceva ce fusese întotdeauna o parte din fiinţa ei. La urma urmei, nici nu avea intenţia să-i aducă schimbări radicale.

La zece şi jumătate punct, îşi făcură apariţia Phillips şi Foxwell. Louise îi spuse lui Banks să-i conducă în biblioteca lui Benedict. I se părea firesc să discute într-o încăpere de unde soţul ei îşi dirijase o bună parte din afaceri.

Dădu mîna cu avocaţii şi-i invită să ia loc pe scaunele din jurul măsuţei de lîngă şemineu. Cei doi se aşezară. Se lăsă o tăcere stînjenitoare. Ca să depăşească momentul, Louise se trezi spunînd:

— L-am rugat pe Norris să rămînă la birou, urmînd să-i telefonez şi să-l chem aici.

Phillips îşi aplecă, mirat, capul într-o parte:

— Norris? repetă el.

— Da. Voiam să vă cer sfatul. E prematur să vă întreb, dar aş dori să ştiu dacă-i posibil să-i ofer lui Norris un loc în consiliu la „Louise Towers".

Nu avusese de gînd să deschidă discuţia atît de curînd, însă pur şi simplu uitase cu desăvîrşire mica introducere pregătită dinainte. Ceva din atitudinea avocatului o tulbura profund.

Amîndoi păreau surprinşi, dar Louise continuă:

— E drept că Norris a fost răsplătit cu un stoc de acţiuni, la momentul cînd a fost scoasă la vînzare compania „Towers", dar aş vrea să-mi arăt şi eu cumva recunoştinţa. Aş propune...

— Doamnă Towers...

Tonul lui Phillips îi îngheță sîngele în vine.

— Da?

— Dacă-mi permiteți, aș prefera să amînăm pentru mai tîrziu tot ce nu ține de principalul scop al întîlnirii noastre de azi: citirea testamentului.

Deschise o servietă micuță, de unde scoase o scrisoare, pe care i-o întinse Louisei.

— Domnul Towers a cerut să vă înmînez această scrisoare înainte de citirea testamentului. Bănuiesc că în ea veți găsi toate explicațiile pentru prevederile domniei sale cu privire la „Louise Towers".

Louise deschise scrisoarea. Erau două pagini, așternute cu scrisul dezordonat al lui Benedict.

«Scumpa mea Ludmilla, pe care-am preschimbat-o în cea mai perfectă Louise — Louise Towers...»

Cuvintele îi jucau înaintea ochilor.

— N-o pot citi în clipa asta.

Vorbise atît de încet, încît Phillips se aplecă spre ea, ca să audă ce spune. Într-o pornire spontană, îi acoperi mîna cu mîna lui osoasă.

— Ar fi mai bine dacă... vă rog, faceți un efort...

Ea își îndreptă spatele și împături scrisoarea, punînd-o înapoi în plic.

— O voi citi mai tîrziu. Dacă-i vorba de vreo explicație în legătură cu compania, prefer s-o aud din gura dumneavoastră.

Apoi adăugă, cuprinsă de-o furie subită:

— Nu înțeleg de ce-ar mai fi nevoie de o explicație. Compania a fost înființată în 1954, avîndu-ne drept coproprietari pe mine și pe soțul meu, în procente egale. De-a lungul timpului, soțul meu m-a asigurat...

Phillips tuși scurt.

— După cîte știți, o întrerupse el, patrimoniul companiei „Louise Towers" a fost evaluat separat, în 1974, la o sută treizeci de milioane de dolari. În urma anumitor modificări și transferuri către compania farmaceutică, domnul Towers a

plătit echivalentul a o sută optsprezece milioane de dolari, ca să se asigure că „Louise Towers" va avea un statut similar cu cel deținut inițial de compania „Towers".

„Dă-i drumul odată!" țipă ea în gînd. „Dacă Benedict mă lovește din mormînt, atunci mai bine să se întîmple în clipa asta! Chiar dacă va fi greu de suportat, vreau să aflu *acum!*"

Testamentul, scris pe hîrtie velină, se găsea pe masă, în fața avocatului.

— Citiți testamentul, domnule Phillips! îi ceru ea, pe un ton ce nu admitea replică.

— „Eu, Benedict Towers, din orașul, districtul și statul New York, fac cunoscut și declar că acesta este testamentul meu definitiv, prin care revoc toate celelalte dispoziții și codicile anterioare."

Louise era obișnuită cu glasul rece și impersonal al lui Gregory Phillips. Din nou trebuia să facă eforturi pentru a-și alunga oboseala. Mai mult decît atît, pe lîngă gîndirea încețoșată de nopțile fără somn, o cuprinse o senzație de amețeală. Pe măsură ce avocatul citea obișnuitele formule introductive, începea să crească în ea o sumbră presimțire.

— Cuvintele *„restul averii mele"* se referă la absolut toate celelalte bunuri mobile și imobile. Cuvintele *„soția mea"* au în vedere pe Louise Katrina Towers. „Fundație" înseamnă „Fundația Benedict Towers", iar „companie" — „Louise Towers, Incorporated"... „Las toate bunurile mele personale, cu excepția colecției de artă și sculptură, soției mele, dacă va fi în viață după moartea mea. Așa cum stipulează deja documentele Fundației din 1951 și 1970, colecția respectivă va reveni sus-numitei Fundații. Această dispoziție nu se referă și la picturile dăruite de mine soției. Dacă oricare din rudele mele de sînge ar ridica pretenții la bunurile personale lăsate moștenire soției, o rog să ia în considerație astfel de solicitari cît mai echitabil și cu judecata ei limpede dintotdeauna. Dacă soția îmi va su-

pravietui, îi las moștenire întreaga mea avere, cu excepția a tot ce am deținut sau concesionat în numele companiei..."

Se opri și adăugă pe același ton:

— Doamnă Towers, aici există unele detalii pe care am să vă rog să le citiți singură.

Apoi se grăbi să continue:

— „...cu excepția locuinței din bulevardul South Ocean 5006, Palm Beach, Florida: Turnul Sănătății și al Frumuseții"... continuă el să citească. „Las soției mele toate drepturile asupra locuinței din East Seventy-third Street 3B, New York, și-i dăruiesc casa din Trellis Canyon 500, Bel Air, California, precum și ranch-ul..."

În urechile Louisei răsună un țipăt:

— Stai!

Fusese glasul ei! Țipătul îi scăpase fără voie. Începu să priceapă ce aveau să-i comunice avocații.

— Nu mai citi. Vreau să-mi spui clar, nu în limbajul vostru avocățesc. Doresc să aflu ceea ce voi doi deja știți. Cine-i noul proprietar al companiei „Louise Towers"?

Phillips și Foxwell schimbară o privire între ei, dar tot Phillips luă asupră-i sarcina de a-i răspunde.

— Sînteți sigură că nu vreți să citiți mai întîi scrisoarea?

Încerca să fie amabil, dar Louise nu de asta avea nevoie, Se gîndi cu amărăciune că nici nu era obișnuită cu așa ceva.

— Domnule Phillips, din ce-ați citit pînă acum, reiese limpede că înțelegerea avută cu soțul meu, pe care m-am bazat în toți acești ani cît am muncit ca să asigur succesul companiei fondate și dezvoltate de mine, este...

Nu găsea un cuvînt potrivit. Avea mintea rătăcită. Simți că e gata să leșine. Speriat, Phillips sări în picioare.

— Doamnă Towers...

Ea își încleștă degetele pe brațele fotoliului.

— N-am nimic. Sînt obosită, e-adevărat, dar pot să suport și-această lovitură. Spuneți-mi, explicați-mi, ce se ascunde în spatele acestor „excepții" de la bunurile aflate în patrimoniul companiei?

Nu se știe cum, dar în clipa aceea îi veni în minte bătrîna regină Maria a Angliei[1], care nu-și încovoia niciodată umerii, ținîndu-se tot timpul dreaptă, cu gîtul parcă înțepenit în enormul guler plisat. Louise își înălță capul. Nu va da nimănui satisfacția de-a o vedea îngenuncheată.

— Doamnă Towers, cred c-ar trebui să continui cu citirea testamentului, care de altfel vă este foarte favorabil, îndeosebi în ce privește procentajul acțiunilor de la compania farmaceutică „Towers". Numai de-aici aveți aproape zece milioane de dolari și...

— Domnule Phillips, e nevoie să te rog și-a doua oară? Nu înțelegi ce doresc să lămurim?

Louise își apropie fața de-a lui și zise cu glas șuierător:

— *Compania*, domnule Phillips — ce se va întîmpla cu „Louise Towers"?

Phillips oftă și-i aruncă o privire lui Foxwell, care clătină din cap, resemnat.

— Foarte bine.

Dădu tacticos testamentul la o parte și începu să-i explice, în fraze pe înțelesul ei, dispozițiile lui Benedict în legătură cu „Louise Towers".

— „Louise Towers" îi revine lui Christopher Towers, care va primi drept de control asupra ei la împlinirea vîrstei de treizeci de ani, cu anumite condiții, între care aceea de-a fi lucrat minimum cinci ani în beneficiul companiei. Aceleași cerințe sînt valabile pentru sora lui, Fiona și pentru verișoara lor, Zoe. Amîndouă pot face parte din consiliul de administrație, din momentul atingerii vîrstei de douăzeci și opt de ani, dacă ceilalți membri se declară mulțumiți cu munca depusă de ele pînă atunci.

— Consiliul? Și cine va mai fi în consiliu cînd Kick va avea treizeci de ani, adică peste doisprezece-treisprezece ani?

Phillips părea încurcat.

— Păi... asta ar urma să stabiliți dumneavoastră și cu Norris. Cum Christopher vă este fiu adoptiv, domnul Towers a fost convins că veți acționa în interesul lui.

---

1 Este vorba de regina *Maria I Tudor* (1553—1558). (n.t.)

Louise se ridică atît de brusc, încît scaunul se răsturnă pe spate, izbindu-se de perete. Știa că pe chip i se citea disperarea, dar nu-i păsa. Ar fi vrut să înșface scaunul, masa și testamentul și să le-azvîrle cît-colo, făcînd țăndări toate geamurile din bibliotecă.

— Dar dacă împlinind treizeci de ani, tînărul Christopher Towers va binevoi să vîndă compania? Fiind vorba de o corporație, ar avea dreptul s-o facă?

Phillips tuși, ca să-și dreagă glasul.

— Întrucît deține cea mai mare parte a acțiunilor, da — cu condiția ca majoritatea membrilor consiliului să fie de acord. Însă e limpede că domnul Towers spera să nu se ajungă la astfel de situații limită. În orice caz, a stipulat ca „Louise Towers" să nu fie vîndută concurenței, ci mai întîi să fie oferită unui membru al familiei.

— Norris știe toate acestea?

— N-aș putea să vă spun, doamnă Towers.

— Dar copiii?

— Nu, în nici un caz. Dacă-mi veți îngădui să citesc mai departe, veți vedea că domnul Towers a lăsat acest lucru la latitudinea dumneavoastră. În ce privește eventualitatea ca Kick să afle înainte de-a împlini douăzeci și cinci de ani...

Luă din nou testamentul.

Louise se întinse spre el, de parcă ar fi vrut să i-l smulgă din mînă.

— Nu! Nu mai vreau să aud nimic. Sînt sigură că voi afla totul din scrisoare.

Începu să se plimbe de colo-colo prin încăpere. Șocul trecuse. Acum rămînea realitatea, în toată cruzimea ei.

— Dar Charles? De ce nu se pomenește în testament și despre el?

Izbucni într-un rîs sarcastic.

— Bine-ar mai fi sunat: „Louise Towers" și „Natașa Aestethique"!

Phillips nu-i răspunse.

— De ce?

Stătea cu o mînă în șold, cu ochii negri scăpărînd de mînie, cu părul întunecat accentuîndu-i paloarea feței. Nici unul dintre avocați n-o văzuse vreodată atît de tulburată. Amîndoi rămaseră fără replică.

— Trebuie să înțelegeți... se bîlbîi Foxwell, ...că în trecut a existat o răcire a relațiilor dintre ei... și domnul Towers a... a suferit mult. A interzis orice amestec al domnului Charles în afacerile companiei „Louise Towers"... Totuși, a fost adăugat un codicil, prin care dumnealui moștenește o parte din acțiunile companiei farmaceutice. Această clauză a fost inclusă de domnul Benedict chiar... chiar înainte de întoarcerea sa la New York.

— Cînd?

Phillips răsfoi testamentul și citi data. Benedict semnase în zilele de după prima criză, cînd se afla la hotelul Claridge's.

— Și... Natașa?

Rostise numele cu mare efort.

Phillips clătină din cap.

— Nu, nu. Desigur, domnul Towers s-a gîndit la cîțiva servitori mai credincioși, la salariați și susținători ai companiei, la domnul Norris, la Audrey Walson...

— Asta cine mai e?

Phillips răsfoi din nou testamentul.

— „O rentă anuală de douăzeci de mii de dolari bunei și credincioasei mele prietene, Audrey Walson, salariată la FDA."

Era o sumă apreciabilă. Oare ce făcuse „buna și credincioasa" Audrey Walson ca s-o merite? Însă Louise și-o scoase din minte într-o clipă. O munceau gînduri mult mai importante. Se socoti destul de stăpînă pe sine ca să marcheze sfîrșitul întrevederii.

— Vă mulțumesc, domnilor. Cred că mă voi duce în salon, ca să citesc scrisoarea răposatului meu soț, după care voi încerca să mă odihnesc puțin.

Îi conduse pînă în holul de la intrare, simțindu-se același robot teleghidat de glasul lui Benedict: „Nu-i lăsa să ghicească ce-i în mintea ta." „N-am să-i las, n-am să-i las!" îi răspunse ea în gînd. „Numai cînd am să fiu singură în camera mea, am să pot striga în gura mare cît te urăsc!"

Cu ochii uscați, se așeză pe pat, ca să citească ultima scrisoare pe care i-o adresase Benedict. Așa cum se așteptase, nicăieri nu răzbătea adevăratul motiv pentru care lăsase compania pe numele lui Kick.

«Cînd vei citi aceste rînduri, eu voi fi plecat dintre cei vii. Sînt convins că vei rămîne înconjurată de prieteni și colaboratori și

cumpătați, care își cunosc îndatorirea de-a avea grijă de tine pentru tot restul vieții. Dar amîndoi știm că numai atît n-ar fi de-ajuns.

În lipsa sprijinului meu, nu pot lăsa întreaga povară a unei companii așa de importante numai pe umerii tăi frumoși. N-ai avut niciodată răspunderea financiară a „Louisei Towers". Această sarcină i-a revenit priceputului Norris — bineînțeles sub îndrumarea mea. Acum, cînd ai rămas singură, nu trebuie să te pun la muncă și mai grea. Dimpotrivă, vreau să muncești mai puțin, ca să poți studia — așa cum ai făcut și pînă acum, învățînd mai multe despre lume și minunățiile ei — și ca să călătorești, fără să te preocupe alte griji.

Afară de cazul cînd intenționezi să te lansezi într-o nouă afacere, vei avea destui bani ca să faci ce vrei și să te duci unde vrei: să te bucuri de libertate, odată scăpată de răspunderea muncii tale.»

Oare ce însemna acest paragraf? Nu cumva testamentul îi mai rezerva vreo surpriză? O mai aștepta vreo restricție, venită de dincolo de mormînt, prin care i se asigura independența financiară numai cu condiția să se supună indicațiilor lui Benedict? Citi mai departe, fără să-și poată stăpîni un fior:

«Poți să faci ce și cît vrei pentru „Louise Towers". Intenționez să te scap de grija companiei, știind că pot conta pe tine ca să-i crești pe copiii noștri adoptivi — nepoții mei prin naștere — pregătindu-i să preia ștafeta de unde ai lăsat-o tu... »

Trei zile Louise nu ieși din cameră. Îi spuse lui Banks că dorea să nu fie deranjată. Nici nu putea mînca, atît era de jignită, umilită și furioasă. Nu făcea decît să bea cești întregi de ceai de iasomie, care nu reușeau s-o calmeze cu nici un chip.

Nu răspunse la telefon. Nu era „acasă" pentru nimeni. În cea de-a patra zi, își aruncă privirea pe lunga listă a celor care o sunaseră: Kick — o dată; Marlene și Norris de două-trei ori în fiecare zi; Alexandra Sanford și fiica ei, Harriet Davidson — zilnic. Chiar și Penelope, nepoata Alexandrei, în vîrstă de cincisprezece ani, o căutase o dată. Nici un semn de la Fiona sau de la Charles, în schimb... Louisei i se tăie răsuflarea dînd cu ochii de numele Natașei. Natașa îi telefonase de două ori.

Louise n-avea de gînd s-o sune pe Natașa, dar prezența ei pe listă o determină să se dea jos din pat. Printr-o ironie a soartei, din cauza morții subite a soțului ei, uitase să-și înștiințeze sora că bărbatul ei trăiește.

Sîmbătă dimineață, Banks o anunță că venise Norris împreună cu soția, ca s-o întrebe cum se simte.

— Vă rog, doamnă, fiți bună și vorbiți cu dumnealor prin interfon. Eu n-am reușit să-i liniștesc. Au spus că nu pleacă pînă ce nu află din gura dumneavoastră că nu sînteți bolnavă.

Louise nu-i purta pică lui Norris, deși cu siguranță fusese la curent cu intențiile lui Benedict.

— Bine, Banks. Fă-mi legătura cu domnul Norris.

Era conștientă că glasul îi suna neconvingător și rece.

— Bună, Norris. Îți mulțumesc c-ai trecut pe-aici... Încerc să-mi dau curaj...

— Hai să luăm dejunul împreună. Te rog. Toată lumea îți simte lipsa.

— Nu pot... Cel puțin nu azi. Poate luni.

— Îmi promiți?

— Nu-ți promit nimic.

— Atunci află că nu accept să mă refuzi.

Norris încercase să fie ferm.

— Vin să te iau luni pe la prînz. Avem multe de discutat... și de realizat.

Avea dreptate, totuși Louise repetă:

— Nu-ți promit nimic.

Nici nu puse bine receptorul în furcă și telefonul sună din nou.

— Doamnă, sora dumneavoastră, Natașa Mahler, v-a căutat azi-dimineață, să întrebe dacă o puteți primi în cursul după-amiezii. I-am spus că probabil nu, dar a insistat.

— Nu pot! zise repede Louise.

— I-am cerut numărul la care poate fi găsită, dar mi-a răspuns că are treburi în oraș, așa că va trece pe aici în jur de patru și jumătate — cinci, ca să-i comunic hotărîrea dumneavoastră.

— Spune-i că n-am cum s-o primesc, Banks.

— Astăzi acceptați să vorbiți cu membrii familiei sau cu prietenii, în caz că vă sună?

— Poate că da, Banks.

Se simțea cumplit de istovită. Nici nu trecură cinci minute, că Banks o chemă din nou.

— Vă caută un domn, pe nume Jan Feiner. Zice că-i un vechi prieten de-al dumneavoastră și că e convins că veți vrea să-i vorbiți.

Louise șovăi, apoi brusc își dădu seama ce mult dorea să audă glasul lui Jan. Dumnezeu îl trimisese într-un ceas de cumpănă ca acesta!

— Lou... Louise... Ah, Louise, te-am sunat zi de zi la birou. N-am vrut să te caut acasă. Louise, tare-mi pare rău... Sînt consternat! Așa un om!

Louise nu ținea să asculte nici un fel de elogii la adresa soțului ei, cu atît mai puțin de la Jan. Nu se poate să nu-i fi ajuns la ureche cît îl urîse Benedict.

— Jan...

Oare simțise nota de implorare din vocea ei?

— Jan, mă bucur nespus să te aud... Nici nu-ți închipui cît de bine-mi face...

— Și eu mă bucur să te aud, dar pari foarte slăbită. Cum te simți? Nu vrei să ieșim împreună, să bem ceva sau să luăm ceaiul?

— Nu... Nu încă... Nu chiar acum. Poate ceva mai tîrziu, cînd am să mă simt...

Glasul i se stinse. Oare cum trebuia să se simtă? Dorită, admirată, capabilă, sigură și de viitor, nu numai de trecut?

— Alo? Alo, ești la aparat?

Telefonul scotea în evidență accentul polonez al lui Jan. Îi plăcea să-l asculte. Îi redeștepta afecțiunea de altădată față de el.

— Da, sînt aici. M-ar bucura grozav să ne vedem. Chiar foarte curînd, îți promit.

— Vreau să-ți spun ceva, Louise, ceva ce va apărea curînd și în ziare. Trebuie să afli totul de la mine, înainte să citești în presă. Pe urmă vom discuta despre tine, despre viitorul tău.

Dacă avea de gînd s-o anunțe că urma să se căsătorească a doua oară, Louise nu putea decît să se bucure. Știa că făcuse multe greșeli, printre care aceea de a-l elimina pe Jan din viața ei. Se mira să constate cu cîtă căldură îi vorbise, după cîte îndurase de la ea.

— Să te sun săptămîna viitoare?

— Sigur că da.

De cum puse receptorul în furcă, începu să regrete că nu acceptase să-l vadă în weekend. Camera devenise dintr-o dată prea goală, prea tăcută, prea lipsită de prezența lui Benedict. Soțul ei avusese dreptate. După ce-i ascultase o viață întreagă instrucțiunile, acum că rămăsese văduvă, nu mai putea gîndi de una singură. Își umplu cada, turnînd și spumant cu miros de crin, noul produs al companiei „Louise Towers". Rămase în baie timp îndelungat. Poate chiar atipise, pentru că la un moment dat se trezi clănțănind din dinți de frig. Pînă la ora patru, se gîndise și se răzgîndise de nenumărate ori dacă s-o primească pe Natașa.

Încă nu se hotărîse cu ce să se îmbrace, dar oricum, era prima dată după multe zile cînd își lăsa deoparte halatul de casă. Pînă la urmă, alese o rochie cadrilată gri cu negru, legîndu-și părul — deja puțin cam lung — cu o panglică de catifea neagră.

Oare soră-sa o va găsi mai îmbătrînită? Și cum mai arăta ea? Deși o văzuse de cîteva ori la televizor, nu mai dăduse ochii cu Natașa de la scena aceea îngrozitoare, petrecută în apartamentul din Park Avenue, cînd azvîrlise în ea cu o sticlă din parfumul atît de sugestiv denumit *Revelation*.

În situația prezentă, gîndul că Natașa trăia și-și conducea compania împreună cu Charles o umplea de disperare. Își spunea că în comparație cu „Louise Towers", „Natașa Aesthetique" era o firmă mică. Dar ce conta? Era a lor, puteau face cu ea tot ce doreau.

Chiar cînd se hotărîse că nu va fi în stare să suporte întîlnirea, sună Banks ca s-o anunțe că sosise Natașa.

În loc să răspundă „Nu pot s-o văd", Louise puse încet receptorul în furcă, fără să scoată o vorbă, și începu să se plimbe de colo-colo.

„Primește-o!" îi răsună în urechi vocea lui Benedict.

Natașa era mai înaltă decît și-o amintea și infinit mai elegantă. Purta un taior bleumarin, frumos croit, iar în jurul umerilor avea un șal de cașmir de aceeași culoare. Louise îi întinse mîna. Natașa încercă s-o îmbrățișeze, dar Louise se trase înapoi, nesigură pe ea, cu sufletul prins într-o încleștare de emoții noi și vechi.

Natașa avea în mînă un buchet de orhidee. Era în obiceiul cehilor să aducă flori, atît la înmormîntări, cît și la ocaziile

fericite. Nu cumva ziua de azi însemna și una, și alta? Louise o invită în bibliotecă.

— Vrei un ceai? o întrebă ea.

— Cu plăcere.

Se așternu tăcerea. Louise se pricepea grozav să păstreze tăcerea, fără să se simtă stînjenită. Apoi începură să vorbească amîndouă odată. Louise se opri. Natașa își urmă gîndul.

— De-atîtea ori am vrut să te văd! Ți-am simțit lipsa. E cumplit ce s-a întîmplat între noi. Doar eu port toată vina. Te rog, iartă-mă.

Louise simți un nod în gît. Pentru prima oară de la moartea lui Benedict nu-și mai putea stăpîni lacrimile. Dar nu trebuia să plîngă. Nu!

— Te iert! articulă ea cu mare greutate.

— Oh, Ludm... Louise, îți înțeleg suferința. Știi că și eu am suferit la fel.

Începu să vorbească repede, în cehă.

— Noi... adică Charles și cu mine, vrem să ne întoarcem în sînul familiei, să fim cu tine. Eu ca o soră, Charles ca un frate.

Louise ar fi dorit să-i strige să tacă. Vechea furie și gelozie puse din nou stăpînire pe ea, întunecîndu-i mintea. N-avea ce face cu Charles ca frate, nici acum, nici altă dată. Iar dacă pentru asta trebuia să-și piardă sora, foarte bine, va renunța la Natașa!

Făcu eforturi să se controleze. Din fericire, tocmai atunci își făcu intrarea Banks, aducînd ceștile de ceai, așezate pe o tavă de argint.

— Mă ocup eu de ceai, Banks! zise Louise, străduindu-se să cîștige timp. Lămîie? Lapte? Nu vrei să guști prăjitură de ciocolată făcută de doamna Poole?

Natașa începu din nou s-o caine, plină de compătimire. Louise încercă s-o oprească, dar nu reuși.

— Louise, poate într-o zi vom avea ocazia să lucrăm din nou împreună. Noi doi vrem să recuperăm toți anii petrecuți departe de familie. E pentru prima dată cînd trec pragul acestei case. Ce minunăție! Tu nici nu știi cum ne-am aranjat în apartamentul nostru...

Apartamentul nostru... Noi... Al nostru...

„Taci odată!" îi veni să țipe. „Taci, n-auzi? De ce-a trebuit să fii tu cu Charles, și nu eu?"

Natașa se aplecă spre ea, cu aerul că voia să-i facă o mărturisire.

— Louise, trebuie să vii să stai la noi. Ești prima care află că am... am făcut cerere să mi se acorde statutul legal de văduvă. E posibil...

Glasul îi tremura de emoție și mîndrie.

— ...E posibil să am un copil.

Se corectă repede.

— Adică... sînt însărcinată.

Pe chipul Louisei se citea disperarea. Dar Natașa atribui expresiei ei un alt sens.

— Nu te speria, Louise, doctorul spune că pot ține sarcina. Pot să am un copil.

O clipă glasul i se frînse.

— N-am nici un fel de vești de la mama sau de la Kristina. Nimic. Le-am scris, dar n-am primit nici un răspuns. Nici unul. Știi ceva de ele?

Louise își încleștă pumnii, ca să-și stăpînească tremurul degetelor.

— Da, răspunse ea cu voce de gheață. Știu. Veștile au sosit chiar în ziua în care a murit Benedict.

Mințise fără ezitare.

— Natașa, trebuie să-ți spun că cererea ta nu-și are rostul. Nu ești văduvă. Pieter trăiește. A fost rănit la Brno și și-a pierdut memoria. E invalid, dar în viață, și locuiește la Praga, împreună cu mama și cu Kristina.

Natașa rămase încremenită, cu ochii țintă la Louise. Din palid, obrazul i se făcuse livid.

— Trăiește? Pieter? Ești sigură?

— Sînt foarte sigură. Am la birou scrisoarea pe care ți-a trimis-o. N-am citit-o. Tocmai mă îndreptam spre birou cînd Benedict...

Se opri brusc. O clipă, aproape avusese senzația că soțul ei e încă în viață.

— Benedict mi-a spus că-i o scrisoare tristă. Pieter mă acuză că te-am tras după mine, că te-am ademenit cu perspectiva unei vieți mai bune, astfel încît i-ai părăsit pe toți și-ai plecat. Amîndouă scrisorile au sosit deschise. Cred că-i isprava cenzurii americane. Din cîte mi s-a spus, Pieter speră să fiți din nou împreună și astfel să puneți capăt tuturor

necazurilor. Îmi pare rău că nu ți-am trimis-o pînă acum, dar cred că înțelegi de ce. Am să cer să-ți fie adusă chiar azi.

Natașa se ridică, cu obrazul scăldat în lacrimi.

— Nimic nu s-a schimbat... vorbi ea încet. Așa-i, Louise? Te bucuri că Pieter e în viață. Văd că ceea ce mi-am închipuit odinioară era adevărat. E adevărat și-acum...

Pe chipul ei se citea o nespusă durere.

— Ce-i cu tine, Louise? Explică-mi și mie odată pentru totdeauna. Îl iubești pe Charles, nu-i așa? Dar el nu te iubește. De ce nu accepți realitatea? Pe mine mă iubește ca femeie, pe tine ca pe-o soră.

Data trecută țipaseră, azvîrliseră cu obiecte de prin cameră. Fusese o scenă cumplită și dezgustătoare. Acum nu se auzea decît ticăitul ceasului din bibliotecă.

Cînd începu să vorbească, Louise redevenise calmă și detașată. Înțelesese însă că o ura pe femeia din fața ei.

— Natașa, după cîte văd eu, n-ai priceput nimic de la viață. Dacă ești hotărîtă să ai un copil din flori, poate-ar trebui să încerci să te maturizezi înainte de a-ți aduce pruncul pe lume. Din ceea ce mi s-a relatat, Peter scrie că nu se va lăsa pînă ce nu va fi din nou alături de tine. Poate-ar fi cazul să-ți cauți de pe-acum o ascunzătoare.

Tăcu, apoi adăugă cu sarcasm:

— Asta pentru că nu pari prea dornică să părăsești lumea capitalistă ca să te întorci la soț și la copil, în Cehoslovacia.

Natașa își așeză cu grijă ceașca pe farfurioară.

— Mi-e milă de tine, Louise! zise ea încetișor. Tu ești cea care mai are multe de învățat. Sînt foarte fericită cu Charles. Ne vom sfătui amîndoi ce-i mai bine de făcut în situația nou creată. Încă nu știu, dar...

Își înfășură șalul în jurul gîtului, pregătindu-se de plecare.

— Nu mă voi ascunde niciodată, indiferent că voi avea sau nu un copil. Am sperat că vestea asta îți va face plăcere, dar înțeleg că nimic din ce-i bine pentru Charles și pentru mine nu te poate bucura. Și totuși, trebuie să-ți spun. Tocmai am încheiat negocierile prin care o companie renumită va investi în firma noastră. Știrea va apărea în ziare săptămîna viitoare. Un gigant de talia companiei „Towers" ne va sprijini în proiectele noastre de extindere. E vorba de „Averbach" din Europa, cunoscută în America sub numele de „Avery".

JAN

Los Angeles, 1982

Din culisele scenei hotelului Hilton, decorată festiv, Natașa cerceta cu privirea sala tixită de oameni, pe care ea îi numea „trupele noastre".

Peste cîteva minute urma să le adreseze cuvîntul, la cea mai mare gală de premiere din istoria companiei. Va felicita și înmîna ceasuri gravate celor pe care în noile publicații ale companiei îi numea „eroii noștri". Era vorba de vînzătorii și vînzătoarele anului, care cu isteține, uneori viclenie și tenacitate, vînduseră produsele companiei „Natașa" (se renunțase la cuvîntul „Aesthetique" din denumirea companiei), precum și de cumpărători din întreaga țară — de cele mai multe ori oameni importanți și cu bani mulți — care își dirijau magazinele de cosmetice ca niște mari potentați.

Neliniștită, număra pe degete celelalte grupuri cărora trebuia să le mulțumească pentru performanțele realizate. Deși după o aprigă dispută cu Charles, căzuse de acord că în primul rînd vor fi menționați comișii voiajori, în ceea ce-o privea pe ea, succesul companiei începea și se sfîrșea cu vînzătoarele din magazine (pe care insista să le numească „cosmeticiene Natașa"). Urmau directorii programelor de specializare și directorii regionali, la îndemnul cărora comișii voiajori îi sfătuiau pe patronii de magazine cum să-și aranjeze vitrinele, astfel încît să-și vîndă cît mai multă marfă către clienți. Încă

de la începutul şederii la „Louise Towers", învăţase că în acest gen de afaceri nu era suficient să-ţi plasezi marfa în magazine. Dacă nu exista cerere pe piaţă, produsele erau returnate.

În cei trei ani de cînd „K. Avery" începuse să finanţeze publicitatea, lansările de noi produse şi pregătirea personalului, cosmeticele „Natasa" începuseră să aibă căutare. Era motivul pentru care directorul general Jan Feiner acceptase să subvenţioneze nu numai gala de premiere de azi, dar chiar şi extrem de costisitoarea campanie publicitară pe 1982 (inclusiv reclamele TV) pe punct de-a fi iniţiată. Natasa era convinsă că în acest fel vor reuşi să opereze o schimbare majoră în atitudinea publicului faţă de produsele cosmetice puse în vînzare la farmacii mai accesibile ca preţ.

În mijlocul scenei, în dreptul microfonului, se găsea o masă, la care stătea Charles, discutînd însufleţit şi bine-dispus cu cele mai bune cosmeticiene pregătite de companie, precum şi cu cîteva farmaciste.

Fiecare dintre acestea dublase, sau uneori chiar triplase, vînzările companiei „Natasa" din anul precedent. La dreapta lui Charles se afla o fată de la Farmacia populară din Washington D.C. Arăta foarte fericită şi chiar avea toate motivele să fie. Vînduse produse „Natasa" în valoare de aproape cinci mii de dolari într-o singură lună. Performanţa era uşor de realizat în cazul preţurilor ridicate de la „Louise Towers", dar mult mai greu de atins cu preţurile mici de la „Natasa". *Economie de bani* — nu va trece mult şi mesajul acesta va răsuna tare şi limpede pe tot cuprinsul Statelor Unite. Natasa abia aştepta să vadă reacţia Louisei.

Luminile se stinseră şi orchestra atacă un acord majestuos, marcînd apariţia Natasei în lumina reflectoarelor. Cîndva îi era teamă să vorbească în public, mai ales din cauza accentului şi a greşelilor de limbă engleză. Acum înaintă încrezătoare pînă în mijlocul scenei, conştientă că rochia de catifea bleumarin îi sublinia talia subţire, scoţîndu-i în evidenţă tenul fără cusur şi părul de un castaniu strălucitor.

În primele clipe, se străduí să cuprindă cu privirea întreaga sală, pînă la ultimele rînduri, acum cufundate în întuneric. Acolo se găseau tot „trupe de-ale ei", poate nemulţumite că nu primiseră locuri în rîndul întîi, rezervat invitaţilor de onoare.

„Adresează-te în primul rînd lor, să nu se simtă trecuţi cu vederea. Fă-i şi pe ei fericiţi", o învăţase unul din cei mai mari psihologi ai discursului din New York. Specialistul îi ghicise de la început firea şi personalitatea şi ştia că Natasa se va gîndi mai puţin la faptul că se afla pe scenă, dacă se va concentra asupra acelor oameni obişnuiţi, care se luptau să-şi cîştige existenţa — aşa cum se întîmplase şi cu ea odinioară. Şiretlicul izbutea de fiecare dată.

Se dezlănţui un asemenea ropot de aplauze încît Natasa se văzu nevoită să-şi ridice braţele de cîteva ori, înainte de-a putea începe să vorbească. Charles se minuna — ca de fiecare dată — ce superb arăta Natasa cu machiajul profesionist realizat special pentru această ocazie. El unul şi-ar fi dorit s-o vadă astfel cît mai des, însă nu era stilul ei. După ce pierduse sarcina, tînăra îşi dăduse seama că arăta epuizată — departe de-a face o bună reclamă unei firme pe cale să capete un naş elveţian, cu buzunarele doldora de bani şi dispus s-o propulseze în vîrful ierarhiei din industria cosmetică. Aşadar, începuse să folosească fard de obraz şi ceva mai mult rimel. Astăzi era pur şi simplu strălucitoare, ca pe vremea cînd făcea demonstraţii în colaborare cu Project-TV: purta gene false, fard de pleoape ca o ceaţă fumurie şi un ruj trandafiriu. Conturul gurii fusese desenat cu un creion de buze, a cărui nuanţă îi reliefa rotunjimea pometilor.

— Pe tot cuprinsul Statelor Unite, produsele „Natasa" sînt din ce în ce mai apreciate — şi asta datorită dumneavoastră, *tuturor*...

După cuvîntul *tuturor* se opri o clipă, aşa cum o învăţase psihologul.

— ...Clienţii noştri sînt fericiţi să poată cumpăra produse cosmetice la preţuri atît de mici. Datorită *dumneavoastră* (altă pauză), publicul e dornic să afle cît mai multe din calităţile acestor produse, iar *dumneavoastră* (pauză) sînteţi cei care le dezvăluiţi aceste taine.

Charles încuviinţă din cap, plin de mîndrie, auzind-o ce perfect pronunţă cuvîntul „dornic"[1]. Natasa avusese mari dificultăţi cu acest cuvînt, dar cu încăpăţînarea dintotdeauna, refuzase să găsească un sinonim, afirmînd că nimic nu-l putea

1 În original: *thirsty* — însetat (n.t.)

înlocui. Uneori se trezea noaptea și începea să-i exerseze pronunția. Iar acum, era în elementul ei.

— A fost o idee strălucită, inspirată de public și pe care am pus-o în practică mai întîi cu băncile din sud-est. Astfel, fiecare depunător care deschidea sau depunea într-un cont cincizeci de dolari, sau mai mult, primea gratuit un produs „Natașa", care se găsea numai în anumite farmacii. Inițiativa s-a bucurat de un asemenea succes, încît va fi repetată în Florida și pe coasta de vest.

Charles cunoștea discursul pe dinafară. Gîndul îi zbură departe, în timp ce Natașa citea numele persoanelor care urmau să fie premiate, invitîndu-le să urce pe scenă. După această ceremonie, ecranul va fi coborît, iar el va merge lîngă Natașa, pentru a prezenta „trupelor" noua campanie de publicitate TV, care era sigur că-i va lăsa pe toți cu gura căscată. Ah, cum vor mai spumega cei de la „Louise Towers" cînd vor vedea reclamele! N-avea ce să le facă! În dragoste și în război totul e permis. Louise le arătase cît se poate de clar că respecta acest principiu. Gîndul la ea îl făcea și-acum să clocotească de furie.

De n-ar fi fost Louise, azi putea fi căsătorit cu Natașa. Dacă femeia asta nu și-ar fi continuat căutările, cine știe, poate Pieter ar fi fost declarat oficial decedat. Lasker, tînărul de la Departamentul de Stat, le spusese lui și Natașei că revenirea lui Pieter la Praga se datora exclusiv insistențelor Louisei și banilor împinși pe sub mînă în dreapta și-n stînga. Lasker își închipuise că cei doi aveau să-i poarte o recunoștință fără margini. Dar se înșelase, deși nici unul nu-și dăduse pe față adevăratele sentimente.

De n-ar fi fost Louise, Charles era sigur că Natașa n-ar fi pierdut nici sarcina — deși sărmana nu-și învinovățea sora de nimic. Luase singură hotărîrea să nu urmeze sfatul avocatului de-a încerca să divorțeze de Pieter.

— Nu acum. Acum nu pot, spusese ea după cîteva zile de adîncă tristețe. Ai mei își închipuie că i-am părăsit. De asta nu mi-au răspuns la scrisori. Dacă divorțez de Pieter după ce-am aflat că trăiește, nu voi mai avea nici o șansă de împăcare.

O clipă, ochii îi scăpărară furioși, amintindu-i de Louise. Fusese singura ei izbucnire.

— Vreau să-mi recapăt fetița, Charlie. Nu mi-am pierdut speranța. Nu renunț să le scriu, nu renunț să încerc. Într-o zi, dorința mea se va împlini.

Charles fu nevoit să accepte. Nu-i convenea, dar nu avea încotro. Teoretic locuiau în apartamente separate, deși toți prietenii apropiați știau că trăiesc împreună. De cînd cu asocierea cu „K. Avery", fuseseră prea ocupați ca să mai aibă timp să discute despre divorț, așa cum ar fi fost cazul, acum cînd aflaseră că Pieter trăia. Charles își făgăduise de mai multe ori să deschidă subiectul, dar n-o făcuse niciodată.

Debbie Smithie, năpîrstocul acela de fată de la Farmacia populară, mititică și devotată companiei, tocmai urca pe scenă, ca să primească medalia de „Cosmeticiană a anului". Ce bucurie pentru ea, se gîndi Charles, observîndu-i tocurile scîlciate ale pantofilor (probabil cei mai buni pe care-i avea) și un fir de ață atîrnîndu-i din tivul fustei de catifea prost croite și lucioasă de atîta purtat. Vînduse un număr impresionant de produse — după toate aparențele, un adevărat record al Farmaciei populare. Însă pe Charles l-ar fi mirat să afle că în afară de comision domnișoara Smithie cîștiga mai mult de o sută de dolari pe săptămînă. Își notă în agendă să meargă s-o vadă în exercițiul funcțiunii, la farmacia unde lucra. Dacă într-adevăr era atît de pricepută pe cît o arăta cifra vînzărilor, poate că se va găsi la companie un loc și pentru ea.

Natașa se aplecase s-o sărute. Era atît de înaltă față de Debbie, încît publicul izbucni în rîs, apoi în urale, cînd Natașa o ridică în brațe, cu forța unei amazoane.

Charles se încruntă. Natașei încă îi plăcea să se poarte ca un copil. Era o greșeală. Unul din motivele pentru care Louise reușise să construiască un imens imperiu fusese aureola ei de mister. Cu asta atrăgea publicul — ca Meduza antică, se gîndi Charles, mînios.

Nebunul ăla de Victor, fratele lui Jan Feiner, îi spusese că Jan fusese cel care-o învățase pe Louise tainele meseriei și că multe din formulele ei fuseseră furate de la Jan, pe cînd lucrau împreună la „Rubinstein". Charles încercase să deschidă subiectul față de Jan, dar acesta îi dăduse a înțelege că refuză orice discuție pe tema asta.

Totuși, Charles știa că și Helena Rubinstein se învăluise în mister, conducîndu-și imperiul ca o regină, nu ca o patroană. Probabil că de la ea învățase Louise cît de folositor era

misterul în afacerile din domeniul cosmeticii. Rubinstein n-ar fi luat niciînd în braţe o vînzătoare, purtîndu-se prosteşte în faţa salariaţilor companiei. Şi nici Louise. Într-o bună zi Natasa va trebui să înveţe avantajele misterului.

În spatele ei deja fusese coborît ecranul uriaş. Era rîndul lui Charles să vină în faţă, pentru a strînge mîna medaliaţilor. Apoi aceştia se întoarseră emoţionaţi la locurile lor din sală. Din nou se dezlănţui o furtună de aplauze. Surîse fericit, ca un copil, şi-şi duse palmele la urechi.

Ştia că în spatele lui va fi proiectat numele Natasei, scris de mînă cu ruj de buze de culoare roşie, apoi chipul unuia din cele mai cunoscute manechine americane, Lyric Masters. În sală se lăsă o tăcere respectuoasă şi plină de curiozitate.

— Dragi prieteni şi colegi, dragele mele „trupe", nu-i nevoie să vă mai spun numele frumoasei tinere pe care o vedeţi acum — cel mai cunoscut chip din întreaga Americă...

În sală răsunară strigăte şi fluierături.

— Lyric! Lyric! Lyric!

— Dacă aveţi răbdare, nu peste mult timp veţi avea prilejul s-o vedeţi pe Lyric în persoană.

Din nou se auziră strigăte entuziaste, dar Charles ridică mîna, cu un gest imperios.

— Natasa şi cu mine sîntem fericiţi să vă anunţăm că Lyric Masters a semnat un contract de exclusivitate pentru reclamele noastre, urmînd să prezinte cosmeticele „Natasa" — primul manechin care nu mai face reclamă produselor de lux!

Rumoarea din sală creştea, aşa că Charles ceru din nou să fie linişte.

— Urmăriţi cu atenţie de ce această superbă fată a ales tocmai produsele cosmetice „Natasa"! zise el pe un ton imperios.

„K.Avery" finanţase un studiu amănunţit, care urma să stabilească dacă prezenţa unui chip cunoscut avea şanse de-a spori vînzarea cosmeticelor — îndeosebi a produselor pentru îngrijirea tenului. Studiul arătase că „Estée Lauder" şi „Revlon" înregistraseră mari succese cu acest procedeu, iar recent „Lancôme" semnase un contract similar cu Isabella Rossellini, sora actriţei Ingrid Bergman. Toate însă îşi vindeau produsele în magazine de lux. „Louise Towers" ocupa locul trei în top, fără a folosi nici un chip celebru în reclamă, decît din cînd în-cînd figura ei.

Cea mai mare companie cosmetică din ţară, „Cover Girl", cu aceeaşi arie de distribuire ca a lor, lansase ideea unui chip celebru, care să prezinte exclusiv un anumit produs — în cazul lor, machiajul. Asta se întîmplase în urmă cu douăzeci de ani, cînd televiziunea se afla abia la începuturi.

Oare procedeul avea să dea aceleaşi rezultate şi în îngrijirea pielii — un domeniu mult mai dificil, pentru că aici intervenea şi încrederea în producător.

Natasa era de părere că da, iar Feiner se declarase în cele din urmă de acord, datorită mesajului original pe care-l implica reclama.

Pe ecran apăru Lyric, care se plimba pe o străduţă însorită şi mărginită de copaci, aplecîndu-se să miroase cîte o floare dintr-un gard viu.

— Sînt o fată foarte naturală, se auzi glasul ei, vorbind rar şi convingător. Iubesc frumuseţea naturală.

Cîteva clipe ecranul înfăţişă peisajul din jur, apoi aceeaşi priveliste, văzută pe fereastra sălii de baie.

— Cînd sînt în casă, continuă glasul, îmi place ca pielea mea să aibă acelaşi miros proaspăt şi natural. Fără chimicale — ca în produsele vîndute în marile magazine. Chimicalele nu fac decît să ridice preţul cosmeticelor. Eu folosesc cele mai bune şi mai naturale ingrediente, recomandate de specialişti care ştiu să ofere clienţilor tot ce-i mai bun — specialiştii de la „Natasa Skincare"[1].

Pe ecran se ivi chipul lui Lyric, în prim plan, în aparenţă nemachiat. Arăta incredibil de frumoasă şi seducătoare, dar mai ales proaspătă şi naturală. După o nouă proiectare a privelistii strălucitoare de afară, chipul fetei reveni pe ecran, odată cu cuvintele:

— Firma „Natasa" nu vrea să plătiţi mai mult decît e necesar pentru îngrijirea pielii dumneavoastră. De ce să cumpăraţi cu cincizeci de dolari această cremă (o mînă albă şi frumoasă prezenta crema *Winkle Fighter* de la „Louise Towers"), cînd puteţi obţine noua cremă antirid „Natasa" (aceeaşi mînă ţinea acum un borcănel de un alb imaculat, cu eticheta „Preventage"[2]) — un tratament sigur de prevenire a

1 *Skin care* (engl.) — îngrijirea pielii (n.t.)

2 *Preventage* — de la engl. *prevent* (a preveni) şi *age* (vîrstă) = prevenirea îmbătrînirii. (n.t.)

îmbătrînirii, la prețul de numai 9.95 dolari. De ce să plătiți mai mult? Cele mai bune produse cosmetice „Natașa" vă sînt puse la dispoziție în fiecare farmacie, la prețuri accesibile pentru toată lumea.

De data asta, Charles așteptă să se potolească aplauzele, uralele, aclamațiile, apoi se apropie de microfon.

— Doamnelor și domnilor, Natașa și cu mine avem deosebita cinste de-a vă prezenta cea mai frumoasă adeptă a produselor noastre — Lyric Masters!

Louise scăpase primele apariții ale mult-discutatei și controversatei reclame a firmei „Natașa", întrucît se afla într-o croazieră în sudul Pacificului, împreună cu vechea ei prietenă Alexandra Sanford, fiica acesteia, Harriet Davidson, soțul ei Henry și fiica lor Penelope, care purta numele surorii gemene a lui Harriet. Nu voise să meargă, însă Paunch — soțul Alexandrei — murise cu un an în urmă și amîndouă gemenele o rugaseră cu lacrimi în ochi „să le ajute să ridice moralul bietei lor mame".

Fusese un adevărat complot, pentru că în curînd avea să descopere că moralul Alexandrei era excelent. Pe drumul de la Bora-Bora la Tahiti, flirtase fără rușine cu toți ofițerii de pe vas, mergînd seara la culcare cu mult după ei. Louise se gîndise deseori că Alexandra și Paunch își aveau fiecare viața lui, iar croaziera menită „să ridice moralul mamei" nu făcea decît să-i confirme bănuiala. Oricum, din acest punct de vedere, ea se deosebea fundamental de Alexandra.

Cînd trăia Benedict, Louise își dorise de multe ori să fie singură, dar acum descoperea că singurătatea nu era așa cum își imaginase. Departe de-a fi o oază și-un refugiu, se dovedea o închisoare, o încarcerare a minții și spiritului — indiferent că s-ar fi aflat înconjurată de oameni într-o călătorie, sau nu.

Într-o zi, descoperise că lumea era alcătuită numai din cupluri — oriunde se ducea, la restaurante, la teatru, nemaipunînd la socoteală balurile și dineurile de binefacere la care trebuia să participe în calitate de președintă a companiei „Louise Towers".

Numai în laborator se simțea în largul ei. Era conștientă că petrecea prea mult timp acolo. Cu toate rezultatele strălucite pe care le obținea, cea mai importantă contribuție la succesul companiei erau aparițiile publice. Știa și asta, dar nu mai avea nici energia, nici entuziasmul s-o facă, în pofida concurenței crescînde.

Lipsa ei se simțea din plin. Norris nu înceta să i-o repete. Nenorocirea era că nu-i păsa nici de asta. De ce i-ar fi păsat? Deși cei mai mulți nu-și dădeau seama, în realitate nu era decît dădaca lui Kick. Cu alte cuvinte, mai curînd ea ar fi avut nevoie să-i ridice cineva moralul.

Continua să vorbească și să se miște ca un robot. Chiar Alexandra îi atrăsese atenția asupra acestui lucru, încercînd s-o descoase și să afle ce se întîmpla cu ea. Așa cum îi spunea mereu fiicei sale Harriet, „Nu-i numai șocul după moartea soțului. Sînt sigură că mai există un motiv".

Deși Louise nu se arăta dispusă la confesiuni, totuși cît timp dură croaziera, Alexandra se ținu de capul ei zi și noapte.

— Să nu-ți închipui că aici nu sînt bărbați. Să știi că nici eu, la vîrsta mea, nu le duc lipsa. Esențialul e să-ți găsești o ocupație, să călătorești. Să nu te uiți urît — așa cum faci tu. Cînd te-aștepți mai puțin, îți poate ieși în cale un bărbat fermecător. Cînd ne întoarcem acasă, am să-ți găsesc eu un cavaler sau doi.

— Un cavaler?

— Întocmai, scumpa mea Louise.

Alexandra îi vorbise ca unui copil mic.

— Unul dintre acei bărbați fermecători și inofensivi, cu care poți ieși în lume... de pildă la tenis. *Women's Wear* le-a găsit și o titulatură foarte potrivită — „bărzăuni de societate asexuați". Oricum, mai bine cu unul din ei, decît să te arăți singură.

Atinsese un punct nevralgic.

— De ce nu vinzi compania? întrebase ea. Ești încă tînără. Cîți ani ai? Cincizeci? Cincizeci și doi? Nu mă mir că toate femeile se dau în vînt după crema ta: abia dacă-ți dă cineva treizeci și cinci...

Louise se străduise să fie la curent cu treburile companiei și să meargă zilnic la laborator, de fiecare dată cînd se găsea la New York — asta tocmai pentru că Benedict voise s-o țină

departe de „Louise Towers". Soțul ei nu intenționase să vîndă compania, ci doar să păstreze continuitatea numelui și renumelui de Towers, prin Kick și Fiona.

În cursul „croazierei de ridicare a moralului", Louise avusese o singură conversație utilă, cu Henry Davidson, ginerele Alexandrei, de profesie avocat, a cărui înfățișare blajină ascundea o minte ascuțită ca briciul. Henry zburase cu avionul la Papeete, alăturîndu-se grupului la jumătatea călătoriei. Louise nu-l cunoștea prea bine, însă felul lui de-a fi reținut și dezinvolt îi dădea senzația că se putea încrede în el.

— Testamentul lui Benedict... în privința companiei mele... a fost cu totul altceva decît mi-am închipuit.

Henry venise lîngă ea, sprijinindu-se de balustradă, cu privirea ațintită asupra valurilor ce se spărgeau de vas. Mai era puțin pînă la cină. Deși el continua să rămînă tăcut, Louise simțise că trebuia să-i vorbească. Nu-i povestise prea mult, doar atît cît să-i dea a înțelege cum suferea de pe urma acelor nedrepte restricții. Îi destăinui că deși toată lumea credea că a moștenit compania pentru care muncise o viață întreagă, în realitate „Louise Towers" urma să revină nepoților lui Benedict, Kick și Fiona, pe care amîndoi îi adoptaseră la moartea părinților lor.

— Te rog să nu spui nimic nimănui, nici măcar lui Harriet. Nu știu de ce ți-am dezvăluit toate astea, dar...

Văzînd privirea lui plină de reproș, renunță să-și ducă gîndul pînă la capăt.

— Dacă-ai să simți nevoia să-mi spui mai mult, sună-mă. Poate că nu-i chiar totul pierdut.

Și Henry Davidson îi dăduse numărul lui direct de la birou.

Prima reclamă TV a Natașei fusese dată pe post în februarie, dar Louise n-o văzu decît în martie, la întoarcerea din călătorie. Norris o prevenise la ce trebuia să se aștepte. Citise și comentariile din presă: „Natașa își face o intrare zdrobitoare... testînd preferințele cumpărătorilor, într-o nouă și impresionantă campanie de publicitate TV" — suna consemnarea din influentul *Cosmetics World*[1] al lui John Ledes.

«Nu-i nevoie să fii un geniu ca să înțelegi că în spoturile publicitare de comparare a prețurilor, „Natașa Skincare" face

1 *Cosmetics World* (engl.) — „Lumea cosmeticii".(n.t.)

aluzie la crema Wrinkle Fighter, produsă de „Louise Towers"», scria *The New York Times*.

«DARUL LUI „K. AVERY" PENTRU FIICA SA ADOPTIVĂ, „NATAȘA": O CAMPANIE PUBLICITARĂ ÎN VALOARE DE CÎTEVA MILIOANE» — era titlul articolului din *Advertising Age*[1].

Împreună cu Marlene și cu personalul secțiilor de marketing și publicitate ale companiei „Louise Towers", Louise privi de cîteva ori atît versiunile scurte, cît și cele complete de la reclamele TV ale firmei „Natașa Skincare", în sala de proiecții de la etajul 40 al blocului „Towers".

Era la fel de imposibilă ca întotdeauna, deși nu-i scăpase nici un amănunt. Dougy Faseff, acum vicepreședinte al sectorului de marketing pentru SUA, o văzu bătînd din picior o dată sau de două ori.

Louise se ridică de pe scaun, și în aceeași clipă în sala de proiecție se aprinseră luminile. Spre uimirea tuturor, surîdea. Dar surîsul ei era departe de-a exprima încîntarea.

— Ei, ce părea ai, Lou... Louise?

Dee Possant, despre care toți cei de la marketing crezuseră că va trece de partea Natașei, nu se simțea nici acum în largul ei cînd folosea numele mic al Louisei, deși în calitate de director general, i se îngăduise de multă vreme acest semn de familiaritate.

Louise privi rînd pe rînd la toți cei prezenți în sala de proiecție. Trecură cîteva momente stînjenitoare. Cu mișcări încete, aproape teatrale, își scoase mănușile cenușii, din piele de căprioară.

— Se pare că-i cazul să nu ne mai purtăm cu mănuși, nu credeți? A sosit vremea să trecem la treabă!

Rămăsese cu ochii pironiți asupra lui Dougy, însă vorbea ca pentru sine.

Privind la toate acele reclame inteligente, care în mod evident denigrau compania „Louise Towers" și în general produsele cosmetice cu prețuri ridicate, puse în vînzare la magazinele de lux, simțise cum îi crește adrenalina. Părea incapabilă să mai gîndească. Trebuia să scape de această senzație de non-identitate. I se topise și durerea stîrnită de

1 *Advertising Age* (engl.) — „Epoca publicității" (n.t.)

cruzimea de dincolo de mormînt a lui Benedict. Însă în primul rînd, îi creștea disprețul și ura față de Charles. Cum putuse fiul marelui Towers să se preteze la așa ceva?

— Unde-i Norris?

— În Canada, îndrăzni cineva să răspundă.

— Ca să-i îmbuneze pe cei de la Eaton, adăugă Dee. Am avut ceva necazuri cu niște produse... Nimic important! se grăbi ea să adauge.

Louise o țintui cu o privire de gheață.

— Totul este important! Să nu uitați asta nici o clipă!

Își îmblînzi puțin tonul.

— Știu că nu v-am fost de cine știe ce ajutor în ultimii ani, dar de-acum încolo situația se schimbă. Paradoxal, dar porcăria pe care tocmai am văzut-o a fost exact tonicul de care aveam nevoie. Trebuie să vă spun că mă simt mai în formă ca oricînd.

Toți cei de față o înconjurară, plini de entuziasm.

— Vai, Louise, dar asta-i o veste grozavă! chițăi Marlene.

— Cînd pornim la atac? întrebă încîntat Dougy.

— La dracu, chiar în clipa asta!

Nu-i venea să creadă că spusese „La dracu!", dar spre marea ei ușurare, ceilalți izbucniră în aclamații entuziaste.

— Mă duc să-l sun pe Norris! zise Dee, nerăbdătoare.

— Nu. Am să-l sun chiar eu.

Louise ieși din sala de proiecții în mare grabă și cu obrajii în flăcări. Era pusă pe fapte mari. Parcă devenise alt om. Începu să fredoneze încetișor aria Elizei din *My Fair Lady*[1]:

— Lasă tu, Charlie Towers, lasă tu[2]!

Începînd din ziua aceea, Louise se întoarse la companie, acordînd muncii ei o atenție deosebită. Programa zilnic ședințe cu diverși șefi de secție, colinda țara în lung și-n lat, cum nu mai făcuse de ani de zile, vizita institutele „Louise Towers", discuta plină de elan cu specialistele de aici, studia rapoarte internaționale, lucrînd deseori pînă după miezul nopții. De asemenea, își pregăti cu mare atenție cîteva apariții în direct,

1 *My Fair Lady* — operetă de Loewe, al cărei libret e bazat pe subiectul piesei *Pygmalion* de G.B. Shaw. (n.t.)

2 Numele de Charles Towers înlocuiește pe cel al lui Henry Higgins, personaj din piesa *Pygmalion*. (n.t)

descoperind spre marea ei satisfacție că nu-și pierduse priza la public. Femeile continuau să-i urmeze sfaturile și recomandările în privința produselor firmei, „dînd năvală să le cumpere" — după cum relata pînă și distinsul *Wall Street Journal*, într-o scurtă consemnare despre compania „Louise Towers", apărută în urma vizitei ei la „Saks".

Singurul lucru pe care continua să-l refuze cu înverșunare erau interviurile cu presa.

— Încă nu sînt pregătită pentru asta, dar cînd salvele noastre de tun își vor atinge ținta...

Nu mai avea nevoie să-i precizeze lui Norris că nu se referea nici la „Lauder", nici la „Lancôme", nici la „Revlon"...

— ...atunci voi avea și eu ceva de spus. La anul, cînd Kick va termina colegiul și va veni la companie, vom ține o conferință de presă. Acum însă, nu. N-am nevoie de așa ceva. Și nici compania.

Norris era mai mîndru de ea ca oricînd. Louise redevenise femeia frumoasă și fascinantă de care se îndrăgostise Benedict Towers.

Într-o seară, Louise plecă de la birou tîrziu, pe la zece și jumătate, împreună cu secretara, care ducea două serviete pline. Afară aștepta un reporter. Peste cîteva zile fotografia ei apăru în toate ziarele din oraș, însoțită de diverse comentarii: «Louise Towers se întoarce», «Harnica milionară și-a reluat munca».

— La telefon domnul Jan Feiner, președintele companiei „K. Avery".

Louise tocmai își bea ceașca de ceai de iasomie, mulțumită de rezultatele obositoarei ședințe pentru alocarea fondurilor destinate publicității.

— Sînt într-o consfătuire. Îl sun eu mai tîrziu.

Într-adevăr, chiar dorea să-l sune. Să-l sune și să-i spună verde în față ce părere avea despre el. Ce tupeu avusese omul ăsta! Louise continuă să-și soarbă ceaiul, odihnindu-se înainte de următoarea ședință. De ani de zile nu se mai simțise atît de plină de elan.

Secretara bătu la ușă, făcînd un pas înăuntru.

— Domnul Feiner vrea neapărat să se întîlnească cu dumneavoastră. Zice că vă stă la dispoziție oricînd doriți.

Louise clătină din cap cu mirare.

— În cazul acesta, va avea cam mult de aşteptat.

În săptămîna care urmă, Jan insistă cu telefonul în fiecare zi. Din partea Louisei, putea s-o caute pînă-n ziua de apoi, dar Norris îşi dădu cu părerea că poate era bine să vadă ce avea de spus.

— E un pion important, iar investiţiile lui în „Natasa Skincare" încep să-şi arate roadele — fie că ne place sau nu. Mă refer la avîntul pe care l-a luat compania surorii tale... Şi din moment ce nu te mai porţi cu mănuşi...

O privi cu admiraţie nedisimulată.

— ...înseamnă că şi „Louise Towers" va fi din nou ca altădată. Aş vrea totuşi să ştiu ce-i în mintea lui.

De fapt, şi Louise ar fi vrut să afle acelaşi lucru. Dar unde să se întîlnească? Într-un loc în care Jan să fie net dezavantajat: în biroul ei! Cu toate acestea, nu suporta ideea ca omul pe care cîndva îl socotise prieten şi care acum plătea armamentul greu îndreptat de Natasa împotriva ei, să păşească în sanctuarul unde se simţea cea mai fericită, unde se ţineau şedinţele la nivel înalt, în „cabinetul de război" — cum îl numeau directorii de la „Louise Towers".

În cele din urmă, îşi zise că era mai bine să se întîlnească într-un loc cît mai frecventat. Ziarele n-aveau decît să facă tot felul de presupuneri şi să-şi exerseze imaginaţia, anunţînd că aveau loc cine ştie ce negocieri. În primul rînd, ţinea neapărat să le strecoare un junghi în inimă lui Charles şi Natasei, indiferent dacă erau sau nu la curent cu această întîlnire.

Se înţelese să se vadă cu Jan Feiner la prînz, la restaurantul The Four Seasons, care începuse să fie cunoscut drept un local al elitei. Maşina se apropia de East Fifty-second Street, dar Louise continua să aibă aceleaşi sentimente amestecate. Ar fi trebuit să-l urască pe Jan tot atît de mult cum îl ura pe Charles, şi bineînţeles, pe Natasa. Totuşi, era limpede că nu-i purta ranchiună.

La urma urmei, ea fusese cea care-i întorsese spatele la Paris şi după moartea lui Benedict. Refuzase să-l vadă şi să-i vorbească pînă şi atunci cînd aflase de la Natasa că Jan intenţionase să-i facă această ofertă în primul rînd chiar ei. Se purtase faţă de el ca o străină, de fiecare dată cînd îl

întîlnise pe la reuniunile specialiştilor din cosmetică. De ce Jan ţinuse, totuşi, s-o întîlnească? Avea să afle în curînd.

Deşi punctuală, Louise ştia că Jan venise mai devreme şi o aştepta la masa de colţ, pe stînga, rezervată oaspeţilor celor mai de seamă. Era conştientă că toţi ceilalţi clienţi ai restaurantului întorseseră capul după ea. Se bucura că-şi luase taiorul roşu şi mulat pe corp, model al noului şi apreciatului creator de modă Azzedim Alaia. Îşi dădea seama că atrăgea toate privirile. Încîntarea îi spori văzînd că şi Jan părea foarte tulburat.

— Arăţi absolut fantastic!

„Nu mulţumită ţie", îi răspunse ea în gînd, surîzînd imperceptibil şi salutîndu-l cu o uşoară înclinare a capului.

— Nici nu-ţi închipui cît sînt de fericit c-ai acceptat să ne întîlnim.

Ea îl privi drept în ochi. Pe chipul lui Jan mai apăruseră cîteva riduri, iar părul începuse să-i încărunţească la tîmple. Purta ochelari cu ramă groasă, care-i dădeau o înfăţişare de politician.

— Nu cred că-i cazul să ne pierdem vremea cu politeţuri, Jan. Am venit pentru că tu ai insistat să ne vedem şi pentru că vreau să ştiu ce ai să-mi spui.

Glasul Louisei fusese rece şi măsurat, dar ochii ei negri scăpărau de mînie.

Paul Kovi, unul din cei doi patroni ai restaurantului, veni să-i salute. Din schimbul de cuvinte prietenoase cu Jan, înţelese că acesta era un client permanent.

Cerură fiecare cîte un Perrier. Jan începu să vorbească, în timp ce Louise studia meniul.

— De ce n-ai acceptat să mă vezi după moartea soţului tău? De ce nu mi-ai dat nici o şansă să-ţi spun la ce mă gîndisem?...

— Soră-mea a ajuns la tine prima, replică ea cu răceală.

— Nu-i adevărat. Asta era doar un aspect secundar al planului meu.

Brusc, îşi puse mîna peste mîna ei înmănuşată. Ea încercă să-şi tragă degetele, dar Jan o reţinu.

— Ştii bine ce sentimente am avut întotdeauna pentru tine, Louise. Şi soţul tău ştia. De asta cred că nu i-am purtat niciodată pică pentru cîte mi-a făcut. Şi nici nu mi-am plecat

urechea la vorbele lui Victor, care tot timpul a încercat să mă întoarcă împotriva ta.

Rîse încetişor.

— Şi-a dat toată silinţa... Îl cunoşti pe Victor. Şi totuşi, n-am putut niciodată să te consider o femeie rea.

Ea încercă din nou să-şi retragă mîna, dar Jan continua s-o reţină.

— Aş putea spune că te răzbuni abia acum. Sînt convinsă că fratele tău e foarte mulţumit.

Jan nu-i dădu atenţie.

— Să mă răzbun? Ce idee! Sînt om de afaceri, Louise, ca şi tine. Ştii bine că mereu am dorit să lucrăm din nou împreună, ca la început. Ceea ce ţi-am spus la Paris e valabil şi azi, dar după ce-am avut parte de artileria grea a lui Towers...

Îşi încreţi nasul, rîzînd ca un copil.

— ...mi-a pierit cheful. Mi-am dat seama că n-avea rost să insist, aşa că mi-am îndreptat atenţia spre altă firmă, cea mai bună după tine: sora ta.

Louise simţea că furia îi dădea putere. Îşi smulse mîna dintr-a lui.

— N-am venit aici ca să discut despre Natasa şi nici despre conspiraţia împotriva companiei mele.

— Ce conspiraţie?

— Uite ce e, Jan! Şcuteşte-mă cu aerul ăsta de inocenţă şi nu mai fă pe niznaiul. Te porţi de parcă ai fi proprietarul unui ziar de scandal, care pretinde că habar n-are ce cuprind paginile propriei sale publicaţii. De ce-aţi folosit în reclamă tocmai *Wrinkle Fighter*, ca exemplu de produs cu preţ prea ridicat? De ce nu o cremă antirid de la „Chanel" sau „Lauder", cînd amîndouă costă mult mai scump decît *Wrinkle Fighter?*

— A fost o treabă bună, replică el hotărît. Ţi-am făcut publicitate, deşi ştii bine că numele firmei producătoare n-a fost pomenit, iar Natasa n-a precizat niciodată că-i vorba de o cremă „Louise Towers".

Se opri şi-o privi pe Louise cuprins de mirare. Dumnezeule, ar fi dat oricît să poată face dragoste cu ea, s-o vadă goală, s-o facă să palpite de dorinţă, aşa cum descoperea uluit că încă o doreşte el. Cîteva momente se lăsă în voia unor vise nebuneşti, întrebîndu-se ce-ar fi s-o ducă în noul şi

somptuosul său apartament cu vedere spre fluviu, s-o culce pe imensul pat rococo de lîngă fereastră şi s-o silească să-i aparţină la lumina zilei. Era o speranţă deşartă? Oare va ajunge să trăiască clipa asta?

— Nu-mi vine să-mi cred ochilor cît eşti de frumoasă, Louise. Cînd ai intrat, toţi bărbaţii au întors capul după tine. Ai silueta unei puştoaice de cincisprezece ani.

Aruncă o privire spre sînii ei rotunzi şi se corectă:

— De optsprezece!

Li se aduse comanda, dar nici unul dintre ei nu avea poftă de mîncare.

— Louise, vreau să-ţi fac o comunicare oficială. „Averbach" doreşte să cumpere „Louise Towers". E gata să ofere investiţii mari, la toate nivelele, pe o perioadă de cinci ani, ca să achiziţionaţi şi alte uzine, în vederea unor noi pieţe de desfacere. Bineînţeles, vrem să rămîi preşedintă cît timp vei avea plăcere.

Ochii Louisei se umplură de lacrimi. Bănuise ce avea să-i spună Jan. Sperase şi, în acelaşi timp, se temuse să audă o astfel de propunere. Jan îi văzu lacrimile, dar nu zise nimic.

— Intenţionăm să pornim o afacere în stil mare, cu „Natasa" şi alte achiziţii pentru publicul larg, unde cererea e din ce în ce mai mare, şi cu „Louise Towers" ca principalul giuvaer al cununei noastre de firme de prestigiu.

Îşi coborî glasul, ca să adauge:

— Ar fi o naivitate să-ţi spun că vom fi ca pe vremuri. Vremurile s-au schimbat, însă noi vom lucra tot împreună. Nici nu-mi imaginez c-ar exista o echipă mai potrivită.

„Vreau să muncesti mai puţin şi să înveţi mai multe despre minunile lumii în care trăim..."

Brusc, îi veni în minte cuvintele din ultima scrisoare a lui Benedict. Soţul ei nu voise nici măcar s-o lase să rămînă la „Louise Towers". Făcuse totul ca s-o împiedice să revină la companie, închipuindu-şi că va fi mult prea umilită ca să-şi continue lucrul. La început avusese dreptate. Iată, în faţa ei se găsea un bărbat lipsit de invidie, care o admirase pentru munca de atîţia ani, iar ea pur şi simplu nu putea profita de ocazia unică pe care i-o oferea ei şi companiei.

Jan îi înţelese greşit lacrimile.

— Dacă te întrebi cum vom reuși să lucrăm cu toții împreună, te asigur că nu-i nici o problemă. Oricare ar fi neînțelegerile dintre tine și sora ta — eu unul habar n-am de unde a pornit tot necazul — te anunț că „Averbach" e adeptul descentralizării, cu excepția controalelor financiare. „Natașa Skincare" funcționează independent, avînd propriul ei consiliu de conducere, iar „Avery" îi verifică bugetul de două ori pe an. La fel se întîmplă și cu celelalte achiziții ale noastre. De aceleași condiții ar beneficia și „Louise Towers". Desigur, în cazul tău...

— Nu pot, Jan.

Era mai palidă ca de obicei.

— De ce, Louise? E o asociere de mare viitor! insistă el. Ce ți-am spus la Paris e perfect realizabil, acum că Benedict nu mai este, iar compania farmaceutică „Towers" nu se arată preocupată de cosmetică. „Louise Towers" o să aibă mult de furcă cu concurența de la ora actuală. E timpul să înfruntăm împreună greutățile, cu ajutorul unui solid program de investiții.

— Nu pot. Mi-e imposibil, repetă ea.

De astă dată în glas i se citea limpede tristețea.

— Ce vrei să spui? Hai mai bine să stăm de vorbă cu Norris și cu juriștii de la „Louise Towers", ca să discutăm în amănunt.

— Nu! refuză ea categoric.

Gîndul că Jan ar putea afla cum o umilise Benedict o umplea de rușine. Trebuia să plece, înainte de a-și pierde cumpătul. Se ridică, dar Jan o trase înapoi pe scaun, aproape cu violență.

— Nu-i lăsa pe ceilalți să vadă cît mă urăști! Ai cel puțin bunul simț să nu mă faci de rîs în fața tuturor!

— Oh, Jan, dar nu te urăsc! Nici vorbă! Chiar după ce Natașa... Chiar...

— Chiar ce? Ți-am dovedit de-atîtea ori ce simt pentru tine. Ce pot să cred decît că puțin îți pasă de mine, așa cum nu ți-a păsat nici pînă acum și nici nu-ți va păsa vreodată?

Își goli paharul cu Perrier și-și termină cafeaua. Ea tăcea, știind că de îndată ce va încerca să vorbească, va izbucni în plîns.

— Deci acesta e răspunsul? Nu te interesează! Îmi declari război?

Încerca să pară nepăsător, dar fără rezultat.

— Jan...

Glasul i se frînse.

Ah, dacă Jan ar fi știut! Dar nu-i putea spune, era prea rușinos!

— Jan... murmură Louise a doua oară. Aș vrea să rămînem prieteni. Te admir și țin la tine mai mult decît îți închipui, dar...

Din nou își găsea cu greu cuvintele.

— ...împrejurările nu ne sînt favorabile. Îți doresc tot binele din lume...

El se ridică și se înclină, cu un aer ușor batjocoritor.

— Vai ce drăguț din partea dumneavoastră, doamnă Towers! Permiteți-mi să vă întorc aceleași bune urări. Și eu vă doresc tot binele din lume.

În aceeași după-amiază, Louise îi telefonă lui Henry Davidson.

Către sfîrșitul săptămînii se duse să-l întîlnească, luînd cu ea o copie a testamentului.

— Nu-ți promit nimic, dar dacă există un punct nevralgic, îți promit că nu-mi va scăpa.

Louise nu-și făcea prea mari iluzii. De-a lungul anilor, văzuse singură cu cîtă atenție își conducese Benedict afacerile: „Întotdeauna să cauți punctele nevralgice".

De zeci de ori îl auzise repetînd același sfat, în vreme ce el însuși strîngea șurubul, tocmai ca să se asigure că nu există nici o portiță de scăpare.

Era atît de ocupată și de dornică să aducă „Louise Towers" pe locul întîi, încît nu-și pierdu vremea cu gînduri inutile. Departamentul de marketing o zorea să contracareze efectul produs de Lyric Masters de la „Natașa Skincare", prin prezența unui chip care să reprezinte compania „Louise Towers". Dar Louise refuză categoric.

— Ceilalți ne imită pe noi, dar noi nu imităm pe nimeni! zise ea mînioasă, refuzînd să vadă diapozitive cu candidatele pentru spoturi publicitare.

În schimb începu căutările pentru o nouă companie de publicitate. Contractul fu cîștigat de firma „Doyle, Dane & Bernbach", cu un anunț scris în caractere mari, prin care se

precizau realizările companiei „Louise Towers", precum și numărul dermatologilor care lucrau aici pentru a ajuta fiecare clientă să aibă o piele netedă, catifelată și fără riduri. Ideea dădu rezultate, ca și mini-clinicile înființate de Louise în magazinele de lux din întreaga Americă. Sprijinită de o masivă campanie de relații cu publicul, inițiativa avu drept rezultat un mare număr interviuri în presă și la televiziune, în care personalul de la „Louise Towers" sublinia faptul că numai în astfel de centre se puteau obține sfaturi și tratamente avizate în privința îngrijirii tenului.

„Farmaciile sunt pentru medicamente și pastă de dinți", suna fraza pe care directorii de la „Louise Towers" trebuiau s-o transmită cosmeticienelor, urmînd ca acestea s-o lanseze clientelor.

Însă Louise se afla încă în căutarea unei idei magnifice, care să dea lovitura de grație lui Charles și Natașei. Nu pentru că produsele *Natașa Skincare* ar fi amenințat vînzările firmei „Louise Towers".

Așa cum remarca *Business Week*, în pofida criticii implicite din campania publicitară a Natașei, cele două companii nu se aflau în competiție propriu-zisă, întrucît — cel puțin deocamdată — clientela lor era complet diferită. În caz de recesiune economică, diferența de prețuri ar fi putut reduce clientela Louisei Towers, îndeosebi în marile magazine, însă pe moment, în strălucitorul deceniu opt, nici nu se punea problema. *Business Week* nu avea de unde ști că deși vînzările de la „Louise Towers" creșteau, obsesia Louisei de-a o pune în umbră pe Natașa era legată de motive personale.

În anul următor, „ideea magnifică" îi veni pe neașteptate, pe cînd se întorcea de la Paris cu un avion Concorde, după o călătorie-fulger la institutele din Europa. În timp ce răsfoia ziarul *Herald Tribune*, răsturnă din nebăgare de seamă paharul de vin al pasagerului de lîngă ea.

— *Merde!*[1]

Louise întoarse capul, cu gînd să-și ceară scuze. Era enervată că în pofida cererii exprese formulate de biroul ei, avea un pasager pe scaunul de alături — deși fuseseră

1 *Merde!* — înjurătură franțuzească (n.t.)

cumpărate ambele locuri, tocmai pentru a i se asigura liniștea. Nu-i stătea în obicei să facă scene, dar acum se întîmplase incidentul cu paharul!

Vinul roșu pătase mîneca unui costum de alpaca, după toate aparențele foarte scump. Ridică privirea și întîlni doi ochi la fel de negri și impenetrabili ca ai ei. Chipul îi era vag familiar — o figură care-i dădea un ușor sentiment de neliniște: o versiune mai tînără a marchizului de Sade[1].

— Vă rog să mă iertați.

— N-ar trebui să citiți un ziar așa de mare într-un avion atît de mic, doamnă Towers.

Glasul lui i se părea prea englezesc, iar pronunția prea corectă. Parcă ghicise și o vagă notă de ironie. Oare-l cunoștea? Probabil că nu. Ochelarii ei negri nu reușeau să-i ascundă faima. În astfel de ocazii, îi lipsea grozav flotila de avioane a companiei de produse farmaceutice „Towers". Din cînd în cînd se folosea de ele, numai că fiind vorba de o companie pe acțiuni, trebuia să suporte costul călătoriei. Oricum, nu putea conta la nesfîrșit pe acest privilegiu.

În aceeași clipă, apăru stewardesa, ținînd în mînă un pahar cu sifon.

— Alt costum distrus! zise tînărul, pe un ton nepăsător.

— Dacă vreți să-mi lăsați numele și adresa dumneavoastră, voi avea grijă să fiți despăgubit.

Louise își scoase stiloul de aur, gata să noteze.

— Cît sînteți de îndatoritoare, doamnă Towers! Dar aș prefera mai curînd să vă ofer eu un taior, decît să-mi plătiți dumneavoastră costumul.

Louise îl privi nedumerită. Apoi brusc, își aminti. Era un peruan sau columbian — oricum, de origine sud-americană — creator de modă... Destina și mai nu știu cum... Auzise despre el de la cîțiva prieteni. Chiar Harriet purtase în timpul croazierei un model de-al lui, pe care Louise îl admirase în mod deosebit. Își aminti vag că WWD îl considera unul din tinerele talente de mare viitor. Curînd după aceea, fusese

1 *Marchizul de Sade* — Donatien Alphonse François, marchiz de Sade (1740—1814): scriitor francez, autor de romane socotite scandaloase, care au anticipat literatura psihanalitică. (n.t.)

invitat la Paris ca să lucreze pentru casa „Dior"... sau pentru „Ricci"...

Louise își spuse în sinea ei că tipul avea o figură de-a dreptul sinistră: cu sprîncene negre și stufoase, îmbinate deasupra ochilor întunecați, cu nas acvilin, cu o gură mare și cinică. Dar tînărul zîmbi. Zîmbetul îl preschimba în cu totul alt om, așa cum spunea cîndva Benedict și despre ea. Avea dinți de un alb strălucitor și un surîs dulce, aproape sexy.

— Derek Destina, zise el, întinzîndu-i mîna.

— Louise Towers.

Louise îi strînse mîna, apoi își privi palma cu dezgust. Era lipicioasă de la vinul roșu.

— *Merde!* murmură el din nou.

Își înmuie cu grijă șervețelul în sifon și șterse degetele Louisei.

Deși Louise detesta să stea de vorbă cu necunoscuți, Derek Destina se dovedi un însoțitor atît de agreabil, încît pînă la sfîrșitul călătoriei îl ascultă vorbind, ba chiar se trezi rîzînd amuzată de comentariile și descrierile lui ironice, în legătură cu diferența dintre croitoria și confecțiile pariziene.

— Cînd David Hockney a aflat că Mark Bohan s-a inspirat din picturile lui pentru a-și realiza cea mai recentă colecție, habar n-avea cine-i individul. „Cine-i ăsta"? a întrebat el. „Unul din cei mai mari creatori de modă din Paris", i s-a răspuns. Iar replica lui Hockney a fost de tot hazul. „De-acum încolo am să fur și eu de la oricine."

Înainte de aterizare, Destina îi arătă un carnețel, plin de desene și schițe ale unor țesături exotice și viu colorate.

— Sînt de-a dreptul extraordinare! se entuziasmă Louise. Pentru cine le-ați făcut?

— Știți să păstrați un secret?

Același zîmbet de star de cinema.

— Știu... dacă vreau.

— Eu oricum vă spun. Am primit o propunere interesantă de la „Elizabeth Arden". Probabil ați aflat că au licența Fendi pentru parfum și pentru „Chloe" al lui Karl Lagerfeld. Apropo, Karl a slăbit cu treizeci și șapte de livre[1]: fălcile i s-au topit de tot...

1 *Livră* — măsură englezească de greutate, echivalentă cu 0,453 kg. (n.t.)

Destina îi aruncă o privire piezișă.

— ...odată cu alte părți interesante ale corpului.

Făcu o pauză, așteptînd reacția Louisei, dar ea rămase impasibilă.

— Poate nu știți că „Elizabeth Arden" are reputația de-a descoperi noi creatori de modă. Acum cîțiva ani, domnișoara Arden în persoană l-a descoperit pe Oscar de la Renta.

Pentru prima oară, în glasul lui se citea o notă de respect.

— Ea l-a sprijinit cînd a venit pentru prima oară în America, după plecarea din Santo Domingo. Acum, „Elizabeth Arden" e proprietatea unei companii farmaceutice — „Lilly" sau „Gardenia" sau cum îi mai spune — așa că încearcă și ei să patroneze pe cineva, măcar de dragul respectabilității. Îi interesează ceea ce fac eu. De fapt, acesta e și motivul venirii mele la New York. Vreau să văd ce-mi oferă.

Pe Louise o amuza ideea ca un gigant de talia companiei farmaceutice „Eli Lilly" să caute să cîștige respect printr-un aranjament cu Derek Destina. Ce naivi erau și artiștii ăștia! Pentru că din ceea ce văzuse în carnetul lui, Destina era cu siguranță un artist.

— Vreți să vă duc cu mașina?

— V-aș rămîne îndatorat.

Directorul de la Air France veni s-o întîmpine în ușa avionului, apoi o însoți pînă trecură de controlul pașapoartelor și de vamă. Destina o urma ca un cățeluș ascultător. La ieșirea din aeroport, se auzi un strigăt:

— Derek, Derek! Sînt aici!

Pe deasupra mulțimii, Louise văzu un băiat blond și înalt, care făcea semne disperate cu mîna.

— Se pare că totuși te-așteaptă cineva.

— Da' de unde! răspunse el încetișor. E doar o cunoștință. Probabil că-i venit pentru altcineva.

Destina își flutură rapid mîna spre băiat, apoi porni alături de ea, către limuzina parcată în fața aeroportului.

— Să știți că n-am glumit, zise el prietenos, în timp ce se îndreptau spre centru. Mi-ar place să schițez un model pentru dumneavoastră... Un fel de dar...

— Nici vorbă, dar aș dori să văd colecția.

Apoi se hotărî și adăugă:

— Dacă nu vă surîde oferta celor de la „Arden", poate vreți să discutați și cu noi.

El zîmbi larg.

— Mi-ar face plăcere. Nu ţin să lucrez cu concurenţa, acum cînd v-am cunoscut.

Din nou o privi cu coada ochiului.

— Mai curînd aş lucra cu o femeie sclipitoare decît cu o gaşcă de inşi cu bani, de la o companie farmaceutică.

Cuvintele lui nu-i scăpară Louisei — „o femeie sclipitoare", „o gaşcă de inşi cu bani". Ea nu făcu nici un comentariu, ci doar îi întinse cartea de vizită, zicînd:

— Nu-i vorba de concurenţă, dar s-ar putea să vă oferim ceva interesant. Sunaţi-mă la acest număr.

Destina frunzări grăbit vraful de scrisori adunat în lipsa lui — cotidiene new-yorkeze, între care şi *Women's Wear* — după care făcu un duş. Ieşind din baie, auzi cheia în uşa apartamentului său din Central Park South.

Se privi în oglindă, admirîndu-şi părul negru, tuns scurt. Şuviţele încă ude se lipiseră de frunte, subliniindu-i liniile bărbăteşti ale feţei.

„Fizionomie romană", aşa cum îl descrisese Bernard, milionarul obez şi cu mutră nătîngă, pe care-l întîlnise la clubul bărbaţilor din apropiere de Faubourg St.-Honoré.

— Aşa e, Pilat din Pont! replicase unul din isteţii de pe Seventh Avenue, care deschisese ochii asupra lumii abia aici, la Paris şi care uneori scăpa hăţurile în asemenea hal, încît trebuia stăpînit şi legat la gard ca un armăsar ieşit din minţi.

Destina se instală regeşte în fotoliul aurit din dormitorul său alb, cu vedere spre Central Park. Era îmbrăcat într-un halat tot alb, de bumbac, după un model schiţat de sine însuşi, cu o coroană micuţă, aurită, deasupra buzunarului drept. Ridică receptorul, dar nu formă nici un număr, pentru că în aceeaşi clipă năvăli în apartament băiatul de la aeroport.

Uşa dormitorului se izbi de perete. Destina puse repede receptorul în furcă.

— Pe cine suni? De-abia ai ajuns acasă după săptămîni întregi şi te-ai pus pe telefoane? Cu cine vrei să vorbeşti? De altfel, puţin îmi pasă!

Băiatul scotea urlete aproape isterice.

— Va să zică eu fac rost de maşină şi te-aştept aşa cum mi-ai spus, cot la cot cu toţi ţărănoii, iar tu treci nepăsător prin faţa mea, împreună cu madam P..., şi mă saluţi din mers, ca pe o slugă...

— Şi ce, nu eşti?

Vorbise dezinvolt şi ironic, pe un ton gen Noël Coward[1].

— Ce să fiu? Ah, foarte nostim, n-am ce zice! Aşa i se spune acum? Iar cucoana cine-i? Aia cu nasul pe sus! Mai bine şi-ar vedea de-ale ei! Deci domnul Destina i-a pus gînd rău — ei sau banilor pe care-i are! Cine-i tipa?

Băiatul începu să plîngă. Destina se plictisise să-l asculte.

— Nu-i treaba ta, iubitelule!

— Ştiu eu cine e!

— Atunci de ce mai întrebi, vierme jalnic ce eşti?

Se ridică şi-şi puse mîna pe spătarul scaunului, luînd un aer de comandă. Fără urmă de regret, adăugă:

— Îmi pare rău, dar ţi-am mai explicat de-atîtea ori că afacerile sînt afaceri. Iar madam P..., cum i-ai spus tu într-un acces de lirism, e o afacere de mare viitor. Totuşi...

Făcu o pauză, apoi arătă spre sala de baie.

— Plăcerea e plăcere. Du-te şi spală-ţi instrumentul înainte să te apropii de mine şi dezinfectează-ţi cu Lysol toate orificiile pe care le-au vizitat şi alţii în lipsa mea, cocotă masculină ce eşti!

Blondul îşi dădu capul pe spate, sperînd să poată face pe indiferentul. Încă nu-i trecuse supărarea, dar Destina era obişnuit cu astfel de ieşiri. Aprecia că băiatul ar mai fi prezentat interes cel mult cîteva luni, după care... De fiecare dată exista un alt „după care".

Blondul ieşi de sub duş, înfăşurat într-un halat de baie. Arăta ca un băiat de la seminarul catolic, cu pielea alb-trandafirie, cu părul cînepiu lipit de ţeasta la fel de trandafirie. Destina simţi cum urcă în el un val de dorinţă. De la început îl atrăsese pielea aceea roz şi părul deschis la culoare. În clipa aceea, băiatul nu părea să aibă mai mult de şaiaprezece-şaptesprezece ani. El spunea că a împlinit douăzeci, dar cu siguranţă mintea.

1 *Noël Coward* — scriitor american contemporan, autorul romanului satiric *Pomp and Circumstance*. (n.t.)

Tînărul se îndreptă spre patul de un alb imaculat, pe care stătea tolănit Destina.

— M-am săturat să fiu tratat ca un...

Destina îl trase atît de violent lîngă el, încît îl auzi cum se lovise de lemnul patului cu fluierul piciorului. Îi apăsă o mînă pe gură, în timp ce cealaltă se strecură sub halatul de baie.

— Taci! murmură Destina, cu un zîmbet care i-ar fi amintit Louisei de marchizul de Sade chiar mai mult decît surîsul din avion.

— Taci! Cred c-ai uitat cu cine vorbești, așa-i?

Începu să-și plimbe mîna pe sub halatul blondului, care scotea gemete de plăcere.

— Cred c-ai uitat cine-i aduce băiețelului țoale din piele și cizme noi de la Paris, așa-i? Cine-i îngăduie să lucreze într-un apartament luxos, să-l servească la pat, ba chiar uneori să-i poarte și hainele unicat?

Cu fiecare întrebare și pe măsură ce degetele experte ale lui Destina se mișcau pe sub halat, gemetele și scîncetele băiatului se întețeau. Blondul se agăță de el cu amîndouă mîinile.

— Cred c-ai uitat cine te-a scăpat din ghearele acelor hippy de la The Pit, așa-i? Iar tu mă copleșești cu nerecunoștința ta, de cum mă întorc acasă! Mi se pare mie că iubițelul are nevoie de o lecție, așa-i?

Destina zîmbi spre chipul angelic al tînărului, acum leoarcă de sudoare. Seara se anunța lungă și foarte plăcută.

Louise pregătise toată documentația pe care trebuia s-o studieze Norris. Dacă l-ar fi convins pe el, rămînea o simplă formalitate să capete și acordul directorilor de la „Louise Towers". Dougy Faseff se simțea în elementul lui: primise sarcina să realizeze un panou cu schițele vestimentare ale lui Derek Destina. Nu știa la ce-i slujeau doamnei Towers, dar era munca la care se pricepea cel mai bine. Panoul aranjat în biroul ei era impresionant. Nu se mai mira că doamna Towers ghicise talentul lui Destina. Țipul cîștigase chiar și mult rîvnita medalie Coty. Dougy o înștiințase că în ultimii ani Destina se bucurase de o asemenea publicitate, încît îi fusese greu să hotărască ce aspecte ale creației lui erau mai reprezentative.

Pe birou, Louise avea date care știa că-l vor interesa pe Norris: informații și cifre despre alți creatori din domeniul cosmeticii și parfumurilor — nume care contribuiseră enorm la creșterea profiturilor corporațiilor respective. De exemplu „Squibb", principala concurență a companiei farmaceutice „Towers", cumpărase „Charles of the Ritz", trezindu-se dintr-o dată în posesia drepturilor la numele faimosului Yves Saint Laurent, grație prevederii fostului președinte al companiei, Richard Salomon, care achiziționase aceste drepturi după ce văzuse numai o singură colecție Saint Laurent, prin anii '60.

— Ne-am preocupat atît de mult de dezvoltarea companiei, încît am uitat cui îi datorăm primul nostru mare succes! îi spuse Louise lui Norris, în timp ce priveau amîndoi colecția lui Destina.

Norris întoarse capul spre ea, zîmbind.

— *Revelation?*

— Bineînțeles! Încă mai achită o mulțime din notele noastre de plată. De altfel, în afară de *Bravado,* nici un alt parfum produs de noi n-a mai fost atît de bun. Fără îndoială, un motiv ar fi și că americancele au deprins foarte tîrziu moda parfumurilor. Iar acum... dar nu-i nevoie să-ți spun eu ce se întîmplă! Din raport reiese că de cînd „Revlon" a lansat *Charlie...*

— Cînd a fost asta?

Louise răsfoi paginile raportului întocmit cu meticulozitate de către secția de marketing.

— Acum unsprezece ani, în '72, cînd cifra anuală de vînzare a parfumurilor se ridica abia la trei sute de milioane de dolari. Parcă nici nu-mi vine să cred.

Strîmbă din nas cu dezgust.

— N-am acordat suficientă atenție acestui aspect. După cum știi, în prezent parfumurile ne aduc aproape 1,5 miliarde dolari și tot nu putem spune că am valorificat suficient această posibilitate.

— Nu-i așa că Charlie Revson a cumpărat numele lui Norrell pentru cosmetică? Dacă mi-aduc bine aminte, Becky mi-a spus că Norrell a fost primul creator de parfumuri american. Eu o tachinez, fiindcă-i mai place și-acum să-l folosească, deși cred că-i una din puținele femei care-o mai

face, pentru că faima parfumului respectiv nici n-a durat prea mult.

Louise îl privi cu admirație. Norris nu înceta s-o uimească cu cîte știa.

— Ai dreptate. Revson a fost suficient de isteț ca să lanseze ceea ce el numea primul parfum creat de un american. Becky are gust: Norrell e foarte priceput, însă n-a făcut prea mare caz de parfumul respectiv nici cînd trăia Revson.

— Asta pentru că nu purta numele lui! rîse Norris. Abia cînd i-a putut da propriul lui nume a cheltuit și banii necesari ca să facă din *Charlie* parfumul numărul unu. Cei de la „Revson" au avut mare noroc cu el.

Louise clătină din cap.

— Nu-i vorba de noroc, Norris. Revson era vulpoi bătrîn. El a sesizat amănuntul care ne-a scăpat nouă — sau poate nu i-am acordat suficientă atenție: motivul revoluției din industria parfumurilor... Motivul cererii enorme de pe piață: ceea ce Kick numește „cochetăria străzii".

Schimbă o privire rapidă cu Norris. Amîndoi se gîndiseră la același lucru.

— Să-l rog să... începu ea.

Dar în aceeași clipă, Norris îi luă vorba din gură:

— Să-l luăm în companie!

Cu o lună înainte, Kick începuse un stagiu preliminar de un an, timp în care trebuia să se familiarizeze cu fiecare departament al companiei. În anul următor avea să călătorească în Europa, la sucursalele „Louise Towers".

— Roagă-l pe Kick Towers să vină aici pentru cîteva minute. Cred că-i la secția „Cumpărări", împreună cu Talbot.

Kick bătu politicos la ușă, apoi intră în birou cu pași mari și sigur de sine.

„Har Domnului că nu seamănă cu neamul Towers! Nici cu Benedict și nici măcar cu Charles", se gîndi Louise.

Numai ochii de un albastru intens, ca ai Suzannei, îi mai aminteau de trecut. Dar era prea puțin ca s-o tulbure.

— Ei, Kick, cum merge?

— Bine, domnule, chiar foarte bine.

Kick zîmbi respectuos spre Norris, exact așa cum bănuia că se cuvine. Era limpede că se simțea cît se poate de în largul lui.

— Știi cine-a făcut astea? îi arătă Norris panoul. Îți spune ceva numele lui?

— Desigur, domnule. E vorba de Destina. Fiona se dă în vînt după el. Lucrează la o colecție pariziană pentru...

Șovăi o clipă.

— ...Cred că pentru „Lanvin", dar am să-i rog pe puști să verifice.

Louise știa că „puștii" erau prietenii din grupul Fionei. Kick îi numea astfel, deși unii erau de-o vîrstă cu el, dacă nu cumva mai mari. Întrucît tînărul locuia împreună cu Fiona, Louise nu cunoștea mare lucru despre viața lui particulară.

— Puștii ăștia — cum le spui tu — cumpără parfumuri? îl întrebă ea.

Apoi adăugă, ca din întîmplare:

— Ce mai poartă fetele?

Kick părea nedumerit. Norris îi sări în ajutor.

— Prospectăm piața, Kick! O treabă de rutină, care deseori dă rezultate uluitoare. Cu timpul ai să te obișnuiești și tu.

— Da... Sigur... Păi... le plac produsele noastre.

Kick avea un aer încurcat.

— Nu-ți fă griji dacă folosesc produse de-ale concurenței, îl liniști Norris. Asta ne și interesează.

— De fapt, cumpără „Halston", dar poate că le plac hainele lui. Eu unul nu pot să sufăr parfumul ăsta.

— Le place moscul? întrebă Louise.

— Da, dar de unde știi? Penny Davidson descoperă tot soiul de locuri unde se prepară astfel de parfumuri. De fapt, da! Le place grozav moscul.

— De ce oare?

— E... natural, chiar sexy aș putea spune. Penny mi-a povestit că se obține din glandele nu știu cărui cerb, însă eu cred că-i mai degrabă...

— Dar ambalajul? întrebă Norris.

Kick rămase fără grai.

— Nu știu ce...

— Cum se vinde? Sub ce nume? Marcă înregistrată sau pirat?

— Ah, înțeleg! Gașca lui Penny îl cumpără în niște sticluțe maronii, ca de medicamente, care se pot apoi reumple. Dar am văzut și un parfum cu eticheta „Mosc", adăugă el mîndru.

— Sînt convins! replică sec Norris. Vînzările de mosc de la „Jovan" se ridică la circa cincizeci de milioane de dolari pe an, iar parfumul e distribuit în cincizeci de țări.

Kick nu-și putu stăpîni un fluierat admirativ.

— Crezi că pe cei de vîrsta ta i-ar interesa un parfum creat de unul ca Destina? întrebă Louise, încercînd să pară nepăsătoare.

Făcu doi-trei pași spre panou, cu spatele la Kick, ca și cum nici n-ar fi interesat-o răspunsul.

— Sau poate că generația ta preferă alt creator?

— Da. Calvin Klein... și Ralph Lauren, dar el deja vinde miresme!

— Esențe... arome... parfumuri... îl corectă Norris cu blîndețe. Nu uita în ce domeniu lucrezi acum. Glumești, dar chiar pe socoteala ta! N-aș vrea vreodată să fii citat cu reavoință, așa că te rog să te obișnuiești cu terminologia corectă.

Kick tăcu abătut.

— Ce părere ai avea despre un parfum Destina? întrebă din nou Louise.

— Nu știu, răspunse Kick. Cred că da, adică... nu văd de ce nu. Toamna trecută toți purtau ținuta sport creată de el. De ce nu și-o mir... un parfum sport?

Aruncă o privire de jur-împrejurul biroului, de parcă ar fi căutat o portiță de scăpare.

Louisei i se făcu milă de el.

— Bine, Kick. Îți mulțumim pentru ajutor.

După ce tînărul plecă, Norris spuse:

— Nu cred că grupul lui Kick și-al Fionei e un eșantion reprezentativ, nici chiar pentru cea mai bună clientelă „Louise Towers". Oricum, băiatul nostru i-a dat acestui Destina nota maximă. Părerea mea e c-ar trebui să-l luăm la noi, să vedem care sînt trăsăturile de bază ale creației lui — asta dacă ne hotărîm să-i lansăm colecția — și-apoi să obținem dreptul de a-i folosi numele pentru cosmeticele și parfumurile noastre. Zici c-a refuzat oferta celor de la „Arden"?

— Da. Se pare că ar fi trebuit să accepte prea multe constrîngeri, „prea mult control asupra talentului și creației sale", și-n primul rînd...

Louise ridică din sprîncene, așa cum îl văzuse făcînd pe Benedict, cu un efect deosebit.

— ...nu-l putea suferi pe șeful lui direct — tipul care-i controla bugetul la „Lilly". Se pare c-a fost invitat în biroul conducerii, la Indianapolis. După întrevedere, a descoperit că nevasta boss-ului dădea în cinstea lui o petrecere cu vin și brînzeturi, în jurul unui havuz construit în mijlocul sufrageriei, special pentru această ocazie. A fost o lovitură mult prea dură pentru cît e el de susceptibil.

Louise rîse, așa cum făcuse și atunci cînd auzise istorioara chiar din gura lui Destina, împreună cu cîteva comentarii caustice. Norris, însă, nici nu zîmbi.

— Înțeleg ce vrei, Louise.

Se așeză cu mișcări greoaie, privind-o pe deasupra biroului ei de marmură.

— Cred că-i o idee interesantă, pe care trebuie negreșit s- o luăm în discuție. Sînt de acord cu tine că nimic nu ne împiedică să ne extindem, cum a făcut și „Arden" cu ani de zile în urmă. Iar noi sîntem într-o situație mai bună decît erau ei atunci. Avem deja spațiu în New York, Washington și Los Angeles, ca să nu mai vorbim de compartimentul modă și accesorii. Pînă aici, totul e perfect. Putem lansa și un parfum creat special pentru noi, ba chiar o serie întreagă de parfumuri. Totuși...

Se aplecă în față, sprijinindu-se cu coatele de birou.

— N-aș vrea să aleg pe cine nu trebuie. După cum știi, începînd cu anul viitor, vreau să mai slăbesc ritmul, în vederea pensionării mele din '85.

Louise închise ochii.

— Ah, Norris, te rog, să nu vorbim despre asta acum.

El bătu ușor cu palma în masă.

— Louise, pentru tine nu-i o noutate. Dar revenind la Destina, n-am de gînd să mă complic cu un cabotin, oricît ar fi el de dotat. Nu merită efortul. Asta-i tot ce-aveam de spus. Să-l primim și să vedem cît ne-ar costa și ce reacție va avea publicul.

Două luni mai tîrziu, Destina o sună pe Louise ca să-i relateze ultima bîrfă. Aproape nu trecea zi fără să-i telefoneze,

deşi pînă acum nu se încheiase nici un acord între avocatul său şi cei ai companiei „Louise Towers".

— E adevărul adevărat, Louise! murmură el în receptor. „Chanel" tocmai l-a angajat pe Karl Lagerfeld ca să se ocupe de următoarea lor colecţie. Să vezi ce răsunet va avea chestia asta! Nici „Arden" nu-şi iroseşte timpul, acum pregăteşte un nou parfum Lagerfeld. Ştii bine că nu trebuie să pierdem trenul. Dacă nu ajungem curînd la o înţelegere, m-am hotărît — e drept, de nevoie, *c'est la vie!* — să mă întorc la Paris şi să-mi iau *pa* de la voi.

Louise nu se lăsă impresionată. N-avea nici o îndoială că Destina încerca să facă pe grozavul. Împărtăşea părerea lui Norris şi a avocaţilor companiei că pretenţiile lui erau prea mari.

— Mă surprinde, replică ea cu răceală, că „Chanel" angajează pe cineva care are deja contract cu altă companie cosmetică. De altfel, numele lor a supravieţuit atîta timp tocmai datorită parfumurilor.

„*Touché*"[1]! se bucură Louise în sinea ei.

A doua zi, Destina zbură la Paris, fără să-i dea de ştire. Se întoarse la sfîrşitul săptămînii, aducîndu-i în dar o pălărie cu pene multicolore, pe care i-o înfăţişă drept adevăratul motiv al călătoriei neprevăzute.

— E singurul loc din lume unde mai există croitorese care ştiu să coase pene.

Două săptămîni mai tîrziu, cînd Fiona trecu pe la companie ca să-l invite pe Kick la dejun, Destina se găsea în biroul Louisei, pentru semnarea unui contract pe cinci ani cu „Louise Towers, Incorporated", prin care se angaja să prezinte două colecţii pe an. Norris nu era prea mulţumit de clauzele contractului: ambele părţi se puteau retrage după trei ani, fără a fi obligate la despăgubiri, şi se prevedea un spor de 15% în caz de reînnoire a contractului pentru ultimii doi ani. Totuşi, Norris nu se lăsase nici înduplecat, nici înduioşat de tactica teribilistă a tînărului avocat al lui Destina, astfel încît contractul era mult mai flexibil decît pretinsese acesta la început. Şi mai ales, nu aveau nici un fel de obligaţii, în caz

1 *Touché* (fr.) — atins (n.t.)

că nu-şi respectau opţiunea de-a folosi numele lui pentru unul sau mai multe parfumuri. Norris îşi dădea perfect de bine seama că Destina nu-l plăcea. Dar l-ar fi îngrijorat mai curînd contrariul.

Aflînd de venirea Fionei, Louise o invită, împreună cu Kick, în sala de consiliu de la „Louise Towers", ca să ciocnească o cupă de şampanie în cinstea semnării contractului.

— Destina, am plăcerea să-ţi prezint schimbul de mîine al companiei „Louise Towers": Fiona şi Christopher — sau Kick — Towers, copiii mei adoptivi şi nepoţi ai răposatului meu soţ, Benedict.

Deşi folosea cît se poate de des aceste cuvinte, puţini îşi dădeau seama cît adevăr zăcea în ele.

Surîse larg tuturor celor de faţă, apoi se întoarse către Destina.

— Trebuie să-ţi spun că, fără voia lui, Kick ne-a determinat pe mine şi pe Norris să pornim demersurile finalizate în această dimineaţă. El ne-a povestit cît te admiră tînăra generaţie.

„Generaţie bogată, impresionabilă şi probabil incredibil de inocentă!" îşi zise Destina, dînd mîna politicos cu fraţii Towers. Kick îi plăcu de la prima privire: părea vulnerabil, în ciuda aparenţei nonşalante a copilului de bani gata. Probabil era la fel de influenţabil ca şi tînărul ce-l aştepta în apartamentul din Central Park South. Numai că lui Kick nu-i pusese gînd rău. Ar fi fost o imensă prostie. Ştia bine unde sînt ascunse ouăle de aur şi n-avea nici cea mai mică intenţie să le calce în picioare.

Zîmbi candid cînd Norris ridică paharul, toastînd pentru primii paşi ai companiei în lumea modei, cu ajutorul unui talent de excepţie — Derek Destina. Nu rezistă să nu se uite cu coada ochiului la Kick, în timp ce pe la spate făcea un gest obscen cu degetele la adresa lui Norris. Dragul de Kick! Uite ce se înroşise! Era de-a dreptul adorabil!

Totul era adorabil, cu excepţia imbecilului de Norris, numai că Destina n-avea de gînd să se împiedice de unul ca *el*. Nu, nu! Planul lui pe cinci ani fusese pus la punct pînă în cele mai mici amănunte — chiar aşa! — iar acum nimeni şi nimic nu-l mai putea opri să aibă un cuvînt greu de spus, atît în afacerile cît şi în viaţa personală a Louisei Towers.

Wshington D.C., 1987

„Fraţii Feiner" — aşa cum erau deseori numiţi în presă Jan şi Victor, preşedintele şi respectiv, vicepreşedintele secţiei de cercetare şi dezvoltare de la „K. Avery" — intrară grăbiţi în sala unde urma să se ţină conferinţa medicală anuală de la Academia de Ştiinţe din Washington.

Sosiseră mai devreme cu cîteva minute, dar sala de conferinţe era deja plină de reputaţi cercetători, profesori, doctori, dermatologi, reporteri şi redactori. Pe cei mai mulţi îi cunoşteau din vedere. Ocupîndu-şi locurile rezervate în rîndul întîi, Jan murmură, fără să-şi privească fratele:

— Aş vrea să fie şi Louise aici!...

Victor se înroşi de mînie. Nu-i venea să-şi creadă urechilor. Louise! Ce-l apucase pe Jan, de se gîndea tocmai la tîrfa aia dezmăţată, la căţeaua intrigantă care făcuse totul pentru a-l distruge? Îi dădură lacrimile de furie. Numai cît pomenise numele ei blestemat şi-i stricase tot cheful. Încruntat, deschise gura ca s-o înjure ca la carte, dar tocmai atunci se stinse lumina şi pe scenă începu să coboare un ecran uriaş.

Cei doi fraţi îşi aruncară unul altuia o privire tăioasă. Victor îl prevenise pe Jan că s-ar putea ca pînă şi la această reuniune serioasă şi austeră să aibă parte de proiecţii. Jan îi replicase că-şi făcea iluzii. În clipa cînd ecranul înfăţişă un

diapozitiv cu o pictură celebră, Victor zîmbi satisfăcut. Celebrul profesor dermatolog pe care atîta lume se adunase să-l asculte recurgea din nou la procedee nonconformiste.

Pictura, pe care o văzuseră de-atîtea ori la British Museum, era *Fîntîna tinereţii*, a artistului german Lucas Cranach[1].

În sală se auziră cîteva chicoteli — probabil persoane care nu cunoşteau tabloul ce reprezenta oameni bătrîni, obosiţi şi gîrboviţi, stînd la rînd ca să se scalde în fîntînă, de unde ieşeau plini de energie şi elan — dar, mai ales, tineri.

Jan se aplecă în faţă, dornic să nu piardă nici un cuvînt. Profesorul începu să vorbească, folosind pluralul în loc de singular, pentru a da de înţeles că cercetarea medicală era în primul rînd o muncă de echipă.

— *De cele mai multe ori cînd ţin o prelegere, prezint acest tablou, pentru că ilustrează ceea ce noi, dermatologii, privim ca o misiune educativă sacră. Transformarea unei copile adorabile într-o babă plină de zbîrcituri nu-i inevitabilă. Nu trecerea anilor e de vină, ci imprudenţa de a expune pielea la razele solare.*

Deşi supărat pe Jan, Victor începea să se destindă pe măsură ce profesorul îşi urma dizertaţia. Nu peste mult timp avea să suie şi el pe podium, lîngă celebrul dermatolog, pentru a-i primi felicitările. Abia aştepta să vadă mutrele mirate ale cîtorva persoane din sală — medici renumiţi, care-l priveau mereu de sus şi care declaraseră presei că el nu era nici pe departe la fel de priceput ca fratele lui mai mic, Jan.

În sfîrşit, venise şi ziua lui norocoasă! Publicul va auzi de la marele dermatolog că medicamentul la care Victor Feiner lucrase ani şi ani de zile — miraculosul AC3 — întîrzia şi chiar contracara efectul de îmbătrînire prematură a pielii sub acţiunea razelor solare. Tratînd acneea cu AC3 timp de doisprezece ani, cel mai renumit profesor dermatolog american descoperise că medicamentul lor cu vitamina A avea neaşteptate şi binevenite efecte secundare, despre care vorbea şi acum...

— ...Pielea devenea trandafirie, catifelată şi netedă, iar punctele negre dispăreau. De la deschiderea clinicii de prevenire a îmbătrînirii pielii, cu şase ani în urmă, colegii mei şi cu mine am început să studiem zeci de pacienţi cu

1 *Lucas Cranach* (1472—1553) — pictor şi gravor german. (n.t.)

piele îmbătrînită prematur, sub acțiunea luminii și radiațiilor solare. Pe toți i-am tratat cu succes, folosind AC3.

Pictura lui Cranach fu urmată de fotografii realizate înainte și după tratarea cu AC3, pe care profesorul indica cele mai notabile aspecte ale regenerării pielii. Apoi prelegerea se încheie și se aprinse lumina. Victor se întrebă dacă și Jan îi auzea la fel de puternic bătăile inimii. În aceeași clipă, profesorul îi pronunță numele.

Jan fusese cu ideea ca Victor să urce pe podium și să povestească despre primele lor cercetări cu AC3, despre greutățile întîmpinate pînă ce produsul începuse să se bucure de aprecierea meritată, despre primul patent acordat companiei „Averbach", pentru vindecarea acneei, și despre cel obținut de celebrul dermatolog, pentru folosirea medicamentului în combaterea îmbătrînirii pielii sub acțiunea razelor solare. Întrucît se adresa unor oameni care înțelegeau termeni din fizică și chimie, Victor simți cum îi dispare orice urmă de nervozitate și începu să relateze totul, cu lux de amănunte.

— Da' n-are de gînd să mai termine odată? șopti cineva pe rîndul din spatele lui Jan. Dacă o mai ține mult așa, adormim dracului cu toții!

Jan se ridică brusc în picioare, începînd să aplaude. Victor clipi nedumerit, apoi se întoarse către cunoscutul profesor, aplaudînd la rîndul lui. Ovațiile se potoliră abia după cîteva minute și profesorul reuși, în sfîrșit, să anunțe că firma „K. Avery" — ramura americană a giganticei companii elvețiene „Averbach" — acceptase să subvenționeze un nou program de cercetare clinică, în valoare de mai multe milioane de dolari, „pentru noua întrebuințare, a produsului AC3 în prevenirea îmbătrînirii pielii — prima cercetare de acest gen din întreaga lume".

Jan urcă pe scenă, ca să dea mîna cu profesorul. Se așternuse o tăcere mormîntală. Toți înțelegeau semnificația momentului. Dacă rezultatele cercetării se dovedeau concludente, însemna că s-a terminat odată pentru totdeauna cu ridurile. Cine știe, poate că aceasta era și mult-așteptata soluție a „cosmeceuticelor"[1] — produse totodată cosmetice și farmaceutice, care urmau să se bucure de binecuvîntarea FDA!

1 Cosmeceutice — cuvînt compus din „cosmetice" și „farmaceutice". (n.t.)

Și ce companie va culege laurii unei astfel de realizări? Așa cum aveau să scrie a doua zi toate ziarele, nimeni alta decît compania finanțată de „K. Avery": „Natașa", dușmanul declarat al firmei „Louise Towers".

La televizor Destina părea mai în vîrstă, poate pentru că purta părul mai lung. Oricare ar fi fost motivul, nu era s-o afle tocmai de la Louise.

— Prin urmare, în loc de numere ca la „Chanel", ați convins-o pe Louise Towers să folosească inițialele numelui dumneavoastră pentru ceea ce ar reprezenta o mini-colecție de parfumuri. Ia să vedem... D-E-S-T...

Joan Lunden începu să numere pe degete.

— O serie de șapte parfumuri, așa-i?

Avea aerul că o interesează într-adevăr răspunsul.

— Exact.

Destina luă în mînă flaconul aurit și-l ridică spre cameră, astfel încît să se vadă litera D.

— Primul parfum din serie — desigur, „D" — combină mai multe esențe subtile și neobișnuite, dînd un efect asemănător cu cel al hainelor create de mine, prin alăturarea diverselor tipuri de material. Dacă acest parfum se va bucura de succesul pe care-l sperăm noi, atunci va urma „E", precum și o formulă deosebit de sexy pentru litera „S". În prezent lucrez la „E" și „S", împreună cu experții de la „Louise Towers".

În ciuda minciunilor care se țineau lanț, Louise nu se putu abține să nu rîdă, văzînd atîta îndrăzneală. Accentul englezesc fără cusur, pe care i-l-remarcase încă din prima clipă în avion, era de mare efect la televiziune, la fel ca și mișcările trupului lui, cînd grațioase ca de balerin, cînd primejdioase ca de matador.

Nimeni nu se pricepea la relații cu publicul ca el. Cui îi mai puteau trece prin minte asemenea idei? La urma urmei, nici nu erau rele, dacă nu puneai la socoteală și costul punerii lor în practică. Datorită extravaganței lui Destina și totalei lui ignorânțe în privința mecanismului de creare și lansare a unui parfum, durase aproape trei ani pînă să fie produs „D".

— Timpul acordat emisiunii noastre se apropie de sfîrșit.

Cu o plecăciune plină de respect, Destina picură cîțiva stropi din noul său parfum pe încheietura Joanei Lunden. Prezentatoarea începu să rîdă, înveselită. Louise închise televizorul. Emisiunea *Bună dimineața, America!* tocmai se încheia, cu zîmbetul de-acum celebru al lui Destina, care se pregătea să-și ia rămas bun de la telespectatori.

Oare s-o sune pe Dee Possant și s-o avertizeze să nu facă o criză de inimă, pentru că totul era o pură invenție a lui Destina? Să-i spună că nici „E", nici „S", nici „T", nici celelalte litere nu fuseseră vreodată discutate, nici măcar în formă preliminară, sub aspectul investițiilor — necum să lucreze la ele experții companiei?

Dar chiar cînd porni spre telefon, acesta începu să sune.

— Vă caută domnul Christopher Towers, doamnă.

Banks era singurul care insista să-i spună lui Kick pe numele de botez.

— Ei, ce zici? Așa-i c-a fost grozav?

— Grozav? Doar știi și tu că nu-s decît scorneli! Noi n-am...

— Ah, Louise, sigur că știu, dar zău că nu-i o idee rea!

Kick rîdea în hohote.

— Da' se pricepe să mintă, nu glumă!

Asta punea capac la toate. Nu mai avea nevoie să sune pe nimeni de la marketing. Dacă lui Kick nu-i păsa, de ce i-ar fi păsat ei? Ca să vezi cît o ajuta flăcăul ăsta! Louise spera că instinctul n-o înșeală și că Kick începea s-o placă la fel de mult cît îl plăcea și ea.

Sună ca să mai ceară niște cafea. Dintr-o dată se simțea nespus de deprimată, sentiment la care contribuia și memoriul de pe birou. Conceput în mare detaliu de către Jewelson, șeful secției finanțe de la „Louise Towers", documentul avea drept obiect cele mai recente cheltuieli, „pur și simplu scandaloase", făcute de Destina.

Louise era de acord cu epitetul găsit de Jewelson. Într-adevăr, cheltuielile lui Destina erau scandaloase. Individul își depășea bugetul anual de cheltuieli cu 150%. Ea era singura care îndrăznea să-l abordeze pe această temă și să-i smulgă promisiunea că „va fi cuminte". Pînă acum își ținuse cuvîntul doar cîteva luni, pînă cînd descoperise alte stimulente pentru „efervescența sa creatoare". Așa cum sublinia cu asprime

Jewelson, situația era cu atît mai gravă cu cît abia îi reînnoiseră contractul pentru următorii doi ani — după multe scene și mult tapaj, despre care, har Domnului, Jewelson nu știa nimic.

Unul din ultimele servicii aduse companiei de credinciosul Norris, înainte de pensionare, fusese să-i vîre în cap lui Destina că era mult mai bine să accepte o prelungire de doi ani, cu un spor de salariu de 20% — așa cum prevedea contractul inițial — decît să plece de la „Louise Towers" fără nici o garanție că, în vremurile ce se anunțau din ce în ce mai grele, cineva îi va mai cumpăra dreptul de-a da numele lui unui parfum.

Louise descoperise că sub toate aerele și toanele lui Destina se ascundea o oarecare obiectivitate. Aflînd de la Norris ce daune va avea de plătit companiei „Louise Towers" pentru dreptul asupra parfumului „D", individul semnase ca un mielușel, în mai puțin de douăzeci și patru de ore. Dar nici nu mai dăduse alte semne de cumințenie. Acum că plecase Norris, Louise regreta că-i reînnoise contractul, deși colecția lui de modă continua să se vîndă cu succes în buticurile „Louise Towers" și în marile magazine din întreaga Americă, iar parfumul era cotat pe primul loc atît la New York, cît și la Los Angeles.

Nu cumva Destina începuse să se drogheze? Gîndul o obseda încă de cînd Dougy Faseff lansase o atare presupunere, cu ocazia unei audiențe penibile și lacrimogene pe care i-o solicitase cu cîteva zile în urmă. Destina era plecat din oraș, ca să „ademenească" și să seducă grupul de doamne din jurul președintelui Reagan, aflat pe Coasta de Vest, cu primul său parfum — „*D*" — care se bucura de un succes „spectaculos" — după cum scria *Women's Wear*.

Dougy era înspăimîntat că l-ar putea supăra pe Destina. Cu ochii în lacrimi, îi mărturisise Louisei cum nutrea convingerea că în ciuda atîtor ani cît lucrase la „Louise Towers", Destina avea acum destulă influență ca să se debaraseze de el „cît ai clipi din ochi". Dougy își plesnise sugestiv degetul mare și arătătorul, mimînd gestul cuiva care aruncă o murdărie la coșul de gunoi.

Louise încercase să-l liniștească, dar nu-i fusese prea ușor. Adevărul era că Destina reușise să aibă un cuvînt greu

de spus, iar în probleme de creație, ambalaj, publicitate, prezentare în magazine, de regulă avea dreptate. Cînd ea îi punea la îndoială flerul, Destina rămînea bosumflat zile la rînd, ba chiar juca și scena cu plecarea neașteptată — de obicei peste hotare. Întotdeauna se întorcea cu scuze din cele mai fantastice, aducînd cu sine cine știe ce obiect („să-l folosim ca model de cutie pentru noua noastră cremă de noapte"): podoabă, bijuterie, rochie unicat pentru Louise, ca și pălăria cu pene cumpărată de la Paris în '83, cu cîteva luni înaintea semnării contractului cu compania. Ultimul dar către ea fusese cît se poate de inspirat: Powder Blue, un pisoi siamez, cu blăniță mătăsoasă, de un gri-albăstrui, care acum o fixa cu privirea lui de nepătruns.

Louise cercetă lista ultimelor cheltuieli făcute de Destina — multe din ele marcate de Jewelson ca nejustificate prin chitanțe: 1.200 $ pentru mașină pe 23 martie, 3.050 $ pentru materiale și... „diverse". În lipsa chitanțelor, compania refuza să-l ramburseze. Pe Louise n-o îngrijorau scenele care-ar fi urmat. Se întreba dacă aceste sume fuseseră, într-adevăr, plătite unor furnizori de droguri, așa cum îi dăduse a înțelege Dougy, foarte pe ocolite. Chiar dacă Destina se droga, totuși talentul lui nu avea nimic de suferit. Oricine își putea da seama că schițele sale erau de-a dreptul uimitoare.

Se schimbase ceva în comportamentul lui? O mai respecta așa cum îi făcuse impresia că o respectă la început? Dar oare avea respect pentru cineva? Probabil că nu. Uneori o ironiza pe Marlene de față cu ceilalți, pînă cînd i se umpleau ochii de lacrimi. Apoi, pe neașteptate, spunea sau făcea ceva care-o convingea pe sărmana femeie că-l are în fața ei pe Leonardo da Vinci.

Louise îl asigurase pe Dougy că nu va fi concediat atîta timp cît soarta companiei va fi în mîinile ei. Nu folosise chiar aceste cuvinte, dar Dougy înțelesese ce voia să spună și plecase liniștit și împăcat. Și el — ca și toți ceilalți — nutreau convingerea că Louise va conduce compania pînă la adînci bătrînețe, avînd grijă ca cei mai vechi salariați, printre care și el, să fie protejați chiar și după moartea sa.

Numai ea, Norris și cu avocații știau că zilele și anii se scurgeau inexorabil înspre următorul deceniu și că numai

peste trei ani, în 1991, Kick va împlini treizeci de ani, devenind atotputernicul președinte al companiei „Louise Towers", cu dreptul de-a concedia pe oricine, inclusiv pe Louise!

Întrucît secretul era cunoscut numai de o mînă de oameni, nimeni nu bănuia nimic, iar Kick n-avea nici cea mai mică idee ce-l așteaptă. Avocații căzuseră de acord că deocamdată nu era cazul să i se spună. Poate că și ei — la fel ca Louise — erau conștienți că nimeni nu se afla sub influența lui Destina mai mult decît naivul și încrezătorul Kick, care tocmai își termina al cincilea an de stagiu în companie. Tînărul nu știa nici că bunicul său insistase ca el să lucreze timp de cinci ani în toate departamentele firmei „Louise Towers" — condiție obligatorie pentru a fi numit ulterior în postul cel mai înalt.

La împlinirea sorocului dorit de Benedict, Kick avea să însumeze aproape zece ani de practică, timp în care reușise să muncească cu ușurință și plăcere, spre deosebire de Fiona.

— Ca și Charles, spusese cîndva Marlene.

Louise era conștientă că-i scăpase o grimasă de durere: ca și data trecută, cînd renunțase la faimoasa-i mască de impasibilitate, la auzul veștii triste primite de la Henry Davidson, și anume că testamentul lui Benedict era inatacabil.

— E beton! spusese el, lăsînd deoparte răceala lui obișnuită. Soțul dumitale n-a scăpat din vedere nici un amănunt.

Oare ce va crede Kick despre ea în ziua cînd îl va informa că la împlinirea vîrstei de treizeci de ani va deveni președintele companiei? Își va aminti cum îl îndrumase și cum îl ajutase în anii lungi de ucenicie? Va continua să-i ceară sfatul? Sau o va pune pe liber, descotorosindu-se de ea ca de o haină veche?

Ca de fiecare dată cînd începeau s-o frămînte astfel de întrebări, Louise se apucă de lucru cu deosebită rîvnă. Pe birou se găsea o listă bătută la mașină, cu persoanele care-o căutaseră la telefon. Printre acestea se număra și Fiona, care confirma invitația la dejun pentru aceeași zi.

Într-adevăr, întîlnirea figura și în agenda zilnică a Louisei. Dar perspectiva nu era de natură s-o înveselească.

Totuși, cînd Fiona își făcu apariția la Le Cirque, cu cinsprezece minute întîrziere, Louise rămase plăcut surprinsă

văzînd-o ce bine arăta în taiorul în carouri, cambrat pe talie și de foarte bun gust.

„La fel de nepunctuală ca maică-sa", își zise Louise.

Fără a-și cere scuze, Fiona îi trimise o sărutare din vîrful degetelor, apoi atacă imediat subiectul care stătea la baza acestei invitații.

— Acum cîteva luni ai citit că „Avery" subvenționează un vast program de cercetare clinică privind noul produs de prevenire a îmbătrînirii: AC3-ul...

În timp ce povestea, Fiona își dădu brusc capul pe spate. Louise încremeni. La baza gîtului, acoperită de obicei de părul cîrlionțat, se zărea o mușcătură.

Amintirea o năpădi ca un junghi în inimă. Își plecă privirea, începînd să-și caute în poșetă ochelarii cu lentile fumurii. Prinsă de firul povestirii, Fiona nu observase nimic.

— Din cîte se aude, „Avery" continuă să pompeze bani în AC3, însă eu știu de la un prieten cu relații sus-puse că acest medicament este foarte puternic și poate da efecte secundare negative, dacă nu-i folosit la indicațiile medicului. „Avery" vrea să-l prezinte drept primul leac împotriva îmbătrînirii și-apoi să intercondiționeze utilizarea lui de cea a produselor *Natașa*.

Fiona devenea din ce în ce mai agitată.

— Trebuie să luăm atitudine în vreun fel! Să dovedim că AC3-ul poate fi dăunător. Să știi că Natașa ne îngroapă de vii!

— Cine ți-a povestit toate astea? întrebă scurt Louise.

— Nu pot să-ți spun.

— Atunci dă-mi voie să nu te cred.

În aceeași după-amiază, Louise îi relată lui Kick discuția avută cu sora lui.

— Ai vorbit ceva cu Fiona despre AC ?

— Da. Mie mi se pare că are dreptate! replică el, luînd apărarea soră-sii. Fără îndoială, „Avery" are tot interesul să bată moneda pe calitățile regeneratoare ale produsului. Femeile din toată lumea vor da năvală să-l cumpere, fără ca astfel să pericliteze vînzările „Natașei".

— Cred că noi n-ar trebui să ne amestecăm sub nici o formă. Am putea fi acuzați că facem ca vulpea cu strugurii. Nu vreau să iau nici un fel de „atitudine". Ar dura luni de zile

— poate chiar ani — pînă să adunăm dovezi pentru FDA. Sincer să fiu, mă șochează că Fionei i-a dat prin minte așa ceva.

— Louise nu vrea să se amestece! îi raportă Kick Fionei, la sfîrșitul zilei, cînd sora sa veni să-l ia de la birou. Știi bine ce înseamnă asta. Dacă a luat o hotărîre, nimeni și nimic n-o va face să se răzgîndească. În orice caz, e prea devreme ca să ne batem capul. Să așteptăm și să vedem ce se întîmplă.

Fiona își înconjură umerii cu brațele, începînd să se legene pe scaun, ca un copil îmbufnat.

— M-am săturat s-o tot văd pe Louise luînd hotărîri în numele companiei. Nu mai suport s-o aud spunînd: „N-am de gînd să..."

Fiona o imitase atît de bine, încît Kick izbucni în rîs fără voia lui.

— E așa de demodată cu toate loțiunile și poțiunile alea ale ei, aduse din Cehoslovacia! Durează ore întregi să le aplici și săptămîni pînă se văd rezultatele. Altceva vor femeile de azi!

— Și ce anume, dacă nu te superi?

— Efecte imediate. Măști pentru ten, ca cele care se vînd ca pîinea caldă la „Natașa". Dai jos stratul de celule îmbătrînite și sub el apare pielea tînără și catifelată.

— Parc-ar fi un basm din *O mie și una de nopți* sau o minune cinematografică! replică sec Kick.

— Minunile cosmetice chiar *sînt* un fel de minuni cinematografice. De fapt, *ar trebui* să fie o distracție și o plăcere, nu toată corvoada asta: creme demachiante, creme fond de ten, creme nutritive... Eddie spune...

— Care Eddie?

Fiona făcu o strîmbătură.

— Un prieten de-al meu... Cineva care e la curent cu tot ce se petrece.

Își privi fratele cu un aer sfidător.

— E vremea să începem să lucrăm împreună, Kick. Ca frate și soră, ca niște Towers. E vremea să avem și noi un cuvînt de spus la „Louise Towers". Desigur, *tu* ar trebui să fii cel care ia deciziile. Hai să pregătim o „lovitură de palat" și să preluăm cîrma companiei.

Deşi rîdea, ochii ei aveau o strălucire aparte. Kick o cunoştea bine şi ştia că o asemenea privire nu promitea nimic bun.

«Dragă mătuşă Louise,

Zilele trecute am trăit o întîmplare fericită. Stăteam la coadă cu prietena mea Radka Maudrova, la Circorama — cinematograful de lîngă parcul Iulius Fucik — cînd deodată a venit la noi o doamnă de la Obuk, magazinul de confecţii. Ne-a invitat la o prezentare de modă la Dum Mody (care-i o casă de modă) şi trebuie să-ţi spun cu mîndrie că am fost aleasă ca manechin. Din păcate, Radka e prea mică de statură!

Buni s-a bucurat grozav. Tata nu. Îţi trimit o fotografie. E cam întunecată şi arată de parcă aş avea părul negru, şi nu roşcat. Asta pentru că n-a funcţionat blitz-ul. Oricum, măcar vei avea idee de cum m-am prezentat pe podium...»

Kristina auzi scara scîrţîind sub greutatea unor paşi şi împinse repede scrisoarea sub pat. De cîteva zile, taică-său o spiona mai mult decît oricînd. Şi-aşa era cumplit să trăieşti cu gîndul că pereţii au urechi. Acum nici măcar în familie nu se mai putea simţi în largul ei.

Deschise uşa, dar pe palier nu văzu pe nimeni. De la parter răzbătea sunetul cunoscut a două glasuri bătrîneşti, care tuşeau şi se certau. Bunică-sa şchiopăta prin bucătărie, cu un picior atins de artrită, plîngîndu-se tot timpul că trebuia să hrănească trei persoane, cînd mîncarea de-abia dacă ajungea pentru una singură. Pe de altă parte taică-său îi răspundea răstit, printre accesele de tuse, umplînd bucătăria cu rotocoale de fum de la ţigara fără filtru, care-i atîrna veşnic în colţul gurii sau între degetele îngălbenite.

Ce cumplită era viaţa alături de ei! Şi totuşi, cît îi compătimea pe aceşti doi oameni la care ţinea ca la ochii din cap! Nouăsprezece din cei douăzeci şi unu de ani ai ei tot auzise că maică-sa o abandonase de dragul unei vieţi uşoare şi îmbelşugate. I se spusese — şi ea credea — că femeia care-o adusese pe lume se întorsese chiar şi împotriva propriei

surori, Louise Towers — deşi aceasta o ajutase să ajungă în lumea liberă.

Fără îndoială, îşi disprefuia mama, la fel ca buni şi ca tata. Nici nu voia să audă de ea. Şi totuşi, înţelesese de mult că Natasa Mahler ar fi avut cu totul altă soartă, de n-ar fi fost atît de frumoasă — aşa cum o văzuse în fotografii.

Din experienţa mamei şi din cele cîteva reviste de cinema pe care ajunsese să le răsfoiască, Kristina pricepuse că un chip atrăgător şi o siluetă zveltă reprezentau o cale de-a scăpa de sărăcie, de întuneric şi chiar de Cehoslovacia.

Pînă şi în mohorîta Pragă, o femeie frumoasă o ducea mai bine decît celelalte. De-ar fi acceptat măcar jumătate din invitaţiile pe care le primea, era convinsă că ar fi avut mai multă pîine pe masă, mai mult peroxid pentru salonul dărăpănat şi mizerabil care trecea drept cabinet cosmetic, şi chiar mai multe ţigări pentru tatăl ei invalid.

Iar din cîte-i spunea bunică-sa, şi ea era „deosebită", aşa cum fusese renumita mătuşă Louise, cîndva Ludmilla. În decursul anilor, ascultase cu plăcere zecile de istorioare povestite de buni, despre conţi, ambasadori şi prinţi refuzaţi de Ludmilla, pînă în ziua cînd se îndrăgostise de un chipeş general, care eliberase Praga de sub ocupaţia germană, dovedindu-se a fi cel mai bogat om din America!

De cînd se întorsese taică-său de la Brno, Kristina învăţase că era mai bine să nu-i dea ocazia s-o vadă „vopsită ca una de-alea de fac trotuarul" — aşa cum vorbea el despre femeile care foloseau ruj de buze. Un astfel de obicei „te băga în bucluc". Erau tot cuvintele lui. Chiar şi fără explicaţiile bunicii, Kristina ştia că taică-său trecuse prin multe necazuri, aşa că nu trebuia să-l supere, nici să-l facă să-şi închipuie că „ar fi luat-o pe urmele maică-sii". Ah, de-ar fi existat o şansă cît de mică! Însă nici vorbă! Nimeni, nici chiar idolul ei, Vaclav Havel, nu întrezărea un viitor optimist, aducător de libertate şi condiţii de viaţă mai bune. Ah, blestemaţii ăştia de ruşi!

Se hotărîse să lucreze ca manechin la Obuk şi să-şi trăiască viaţa cît mai profitabil. Odinioară, maică-sa visase să se facă balerină. Păpuşile-balerine care aparţinuseră Natasei încă mai stăteau, prăfuite, pe raftul din odăiţa unde acum dormea fiica ei. În locul visului, Kristina alesese să muncească, străduindu-se să devină cel mai bun model din

țară. Se privi în oglindă, închipuindu-și că se afla pe podium, în rochia aceea aspră care-i dăduse niște mîncărimi îngrozitoare pe tot corpul. Maestrul de la Obuk îi spusese că trebuia să-și perfecteze ținuta. Astfel, ori de cîte ori taică-său era plecat, Kristina urca și cobora scările cu cîte o carte pe cap, ca să-i intre în obicei să stea cu spatele drept.

— Kristinaaaa!

Glasul bunicii o înștiința că supa era gata. Supa aceea de cartofi, mai mult apă. Dacă tot se hotărîse să se facă manechin, n-o mai interesa că hrana era neîndestulătoare. Știa bine că manechinele mîncau foarte puțin.

Coborî în goană scara, cu gînd să termine scrisoarea către mătușa Louise în aceeași seară. Îi va spune, ca de-atîtea alte ori, că orice-ar fi fost, se putea socoti mai norocoasă decît multe din prietenele ei, pentru că avea o mătușă atît de bună și de iubitoare, care-i inspira încredere și care-i îndeplinea toate dorințele. Iar de ani și ani de zile, mătușa Louise luase locul mamei care-o părăsise.

— Ai văzut asta?... Și asta!... Și asta!

Cu chipul schimonosit de furie, Victor azvîrli pe biroul lui Jan un teanc de articole decupate din ziar.

— Sigur că le-am văzut... Sau oricum, ceva asemănător... răspunse Jan, încercînd să pară calm.

Victor parcurse cu pași mari biroul dintr-o parte într-alta, apoi se trînti pe canapeaua lungă, din fața ferestrei prin care East River se vedea sclipind în lumina soarelui de vară.

— «Efecte secundare dezastruoase... edeme, exfoliere, roșeață pronunțată... O femeie care a avut de suferit de pe urma medicamentului AC3 dă în judecată compania „K.Avery"»...

Cum Jan nu răspundea, fratele lui continuă să citească cu glas tare:

— «Astăzi, FDA a anunțat că toată această iresponsabilă campanie de presă și televiziune pentru AC3, considerat un remediu contra îmbătrînirii, s-a preschimbat într-un delir la scară națională. Femei de pretutindeni dau năvală la oricine are

cît de cît o pregătire medicală și fac rost de rețete, fără să fie avertizate și asupra reacțiilor secundare, așa încît de multe ori, efectul este contrar celui scontat. Pînă în prezent, uzina producătoare — „K.Avery" — n-a făcut nici un comentariu, dar cîștigurile lor s-au triplat de cînd cu valul de publicitate referitor la AC3.»

— Porcăria asta o să ne întîrzie cu ani de zile aprobarea FDA-ului! urlă Victor.

Începu din nou să se plimbe agitat în jurul biroului lui Jan.

— Aici e mîna Louisei Towers. Îi recunosc fiecare cuvînt. Exact genul de atacuri murdare la care se pricepe atît de bine.

— Ești nebun! N-ai nici o dovadă că scandalul pornește de la Louise. Totul a început anul trecut, cînd *Medical Journal* a publicat niște rezultate comparative privind eficiența produsului AC3 asupra regenerării tenului. Îmi fac reproșuri că nu mi-am dat seama încă de pe atunci la ce interpretări va da naștere raportul și că AC3-ul va fi prezentat drept o cremă de întinerire. Uitasem că femeile sînt gata să plătească orice preț pentru a scăpa de riduri.

Victor simți tristețea din vocea lui Jan, dar refuză s-o ia în seamă și bătu violent cu pumnul în birou.

— Nici nu contează ce spun eu, așa-i? Nu m-ai crezut niciodată, nici măcar acum, după atîția ani! Întotdeauna ai fost legat la ochi cînd venea vorba de femeia aia! Îți spun că toate aluziile la felul cum ne-am sporit profiturile de pe urma unui produs netestat, toate acuzațiile extrem de transparente și exemplele aruncate de ochii lumii, implicația că am lansat ceva spectaculos dar și riscant, fără a ne gîndi o clipă la cumpărători, toate astea sînt lucrătura unui dușman, a unui dușman periculos, același care ne-a dat de furcă ani de zile. Știi foarte bine la cine mă refer: la femeia care ți-a furat parfumul, care te-a trimis în Siberia, care a încercat întotdeauna să te ruineze, căteaua care, Dumnezeu știe de ce, încă reușește să te îmbrobodească — Louise Towers.

După ce Victor ieși, aproape cu ochii în lacrimi, Jan întinse mîna după receptor cu un gest obosit și-l sună pe Peter Taunton, șeful departamentului de relații cu publicul, dîndu-i dispoziții să pregătească un comunicat de presă. Fie

că era sau nu vorba despre un complot bine gîndit, cu scopul de-a discredita AC3 și compania „Avery", Jan se înșelase cumplit asupra efectelor publicității făcute produsului pe tot cuprinsul Statelor Unite. Nu se așteptase ca femeile să folosească nediscriminat medicamentul, în speranța că-și vor vedea ridurile dispărînd peste noapte.

— O adevărată nenorocire, Pete! Ce și-au zis femeile? Dacă un strop face așa de bine, atunci în cantitate și mai mare, rezultatul va fi spectaculos! Și s-au apucat să-și dea pe față cîte-o jumătate de tub, de parc-ar fi fost pastă de dinți! Adică de zece ori mai mult decît cantitatea indicată! Ciudățenia e că dacă pentru acnee au respectat doza recomandată de medic, cînd s-a pus problema ridurilor, n-au mai ținut cont de nimic și și-au turnat pe față cît mai mult!

De regulă, Taunton era o fire foarte circumspectă.

— Nu cred că atacurile din presă au fost întîmplătoare, zise el, spre marea surpriză a lui Jan.

— Ai stat de vorbă cu fratele meu?

— Nu, de ce?

— N-are importanță. Ce-ai vrut să spui adineauri?

— Am trecut pe la „Natașa", ca să discut ceva cu Charles Towers. Tipul mi-a spus că era intrigat de insistențele și aluziile cu care-l sîcîia de luni de zile nepoata lui, Fiona Towers. Tot timpul aducea vorba de „miraculosul nostru medicament" — sînt chiar cuvintele ei — spunînd de fiecare dată, mai în glumă, mai în serios, că Charlie n-ar trebui să fie prea încîntat de realizarea celor de la „Avery", pentru că mai curînd sau mai tîrziu, aveau să intre la apă.

— Doamnă, vă caută un anume domn Feiner.

— Mulțumesc, Banks.

Louise oftă, fericită. Pînă la urmă, tot o sunase. În ultimele săptămîni, aflase din ziare că Jan avea necazuri cu AC3. Intenționase să-i telefoneze chiar ea, dar îi lipsise curajul. Ridică receptorul, nerăbdătoare, sperînd că Jan dorea s-o vadă, invitație pe care se pregătea s-o accepte din toată inima.

— Jan! Ce mai faci?

— Nu e Jan. Sînt Victor Feiner, fratele lui. Cel care te vede în adevărata lumină și știe că ești o femeie rea și periculoasă. De data asta ai mers prea departe...

— Stați puțin! Despre ce este vorba?

Victor Feiner! Nu-i venea să creadă că Victor avusese tupeul să-i telefoneze. Tocmai el, care ani la rînd nu pierduse nici o ocazie de a-și arăta ura, prin atacuri violente în presă.

— E vorba de conspirația pusă la cale cu fiica dumitale vitregă. Ticăloasa aia mică a trăncănit verzi și uscate față de unchiu-său, Charles Towers — altul pe care-ai încercat să-l ruinezi! — și-a scăpat unele aluzii la planurile voastre de-a ne face una cu pămîntul.

— Planurile noastre? repetă Louise.

Glasul îi tremura de furie.

— Care planuri? Domnule Feiner, vă înșelați dacă...

— Nu mă lua pe mine cu „domnule Feiner"! Te previn că m-am săturat de intrigile dumitale la adresa fratelui meu. Poate că el e destul de naiv să nu-și dea seama cu cine are de-a face, dar eu știu prea bine ce-ți poate pielea.

Pe măsură ce vorbea, Victor se înfierbînta tot mai mult.

— Te avertizez, doamnă Mare-și-Tare, că am de gînd să mă răzbun și să te-azvîrl în șanțul de unde te-ai ridicat. Află că nu glumesc cîtuși...

Louise puse încet receptorul în furcă. Avea impresia că-și păstrase calmul, dar mîinile îi tremurau. Victor Feiner o amenințase? Glasul lui păruse încărcat de toată ura adunată vreme de ani de zile. Își aminti cum îl cunoscuse, cu ocazia acelui dejun plicticos de la Londra. Încă de pe-atunci el îi dăduse a înțelege că n-o agrea, dar de-aici și pînă la a o amenința cu răzbunarea... Niciodată nu simțise în vocea cuiva mai multă ură, nici chiar la Benedict, cînd era în culmea furiei.

„Fiica dumitale vitregă a trăncănit verzi și uscate față de unchiu-său, Charles Towers — altul pe care-ai încercat să-l ruinezi! — și-a scăpat unele aluzii la planurile voastre de-a ne face una cu pămîntul."

De-atîta vreme își stăpînise sentimentele, încît pînă la urmă reușise să se gîndească la Charles fără să-i dea lacrimile. Devenise indiferentă față de el și față de Natașa. Cel puțin așa credea. Însă mai presus de orice, trebuia să înțeleagă la ce se referise Victor.

Ca și cum n-ar fi avut și-așa parte de destule amenințări! Numai cu o zi în urmă citise că Steven Holt, „cel mai apreciat biograf neoficial din întreaga lume", primise un avans de două milioane de dolari ca să scrie povestea vieții ei. Pînă atunci mai apăruseră două-trei biografii de mîna a doua, pline de jumătăți de adevăr și minciuni sfruntate, dar pe care nu le cumpărase nimeni. Cu Holt era altceva. Desigur, departamentul de relații cu publicul de la „Louise Towers" fusese prevenit să nu ofere nici un fel de date, însă toată lumea știa că reputația lui Holt nu se baza pe calitățile lui literare, ci pe capacitatea de-a pătrunde în intimitatea celor mai mari personalități — familia Agnelli, familia Mellon și cel mai recent triumf al său, o uluitoare carte despre regele Spaniei, vîndută în milioane de exemplare.

Tot o amenințare era și Destina, care de cum îl contraria cineva, începea să se laude cu ofertele primite de la Hollywood. Ultima ispravă fusese o criză de gelozie, din cauza unui creator de modă italian, un anume Armani, care se bucura de un succes imens pe Coasta de Vest.

Încă șocată, Louise se duse în cabinetul de toaletă, ca să se pregătească pentru importanta întîlnire cu Kick și cu avocații. Sosise ziua cînd tînărul urma să afle detalii despre un viitor trasat cu mare grijă de Benedict Towers, bunicul lui și soțul ei — omul care-i înșelase așteptările. Se înfioră la gîndul că Steven Holt ar fi putut dezvălui tuturor cît se încrezuse în Benedict și ce puțin îl cunoscuse.

Îi plăcea să fie punctuală, dar de astă dată se simțea secătuită de puteri. Se prăbuși pe șezlong, mîngîind blănița pufoasă a lui Powder Blue și încercînd să-și recapete stăpînirea de sine.

Întîlnirea fusese fixată de Gregory Phillips și Ashley Foxwell — cei doi executori testamentari ai lui Benedict. Cu o lună în urmă, Phillips îi spusese Louisei că „sosise timpul", privind-o cu aceeași expresie implacabilă dintotdeauna. Louise se așteptase la aceste cuvinte. Se gîndise că era de datoria-ei să comunice data, dar ca de obicei, Benedict avusese dreptate. Femeile, spunea el, cu sau fără voia lor, tergiversează deciziile pe care în subconștient nu vor să le ia.

Har Domnului, avocații socotiseră că Fiona nu avea ce căuta nici la întrunire, nici la dejunul pe care-l vor lua

împreună Kick, Louise și avocații — dată fiind lipsa ei de interes și preocupare pentru munca în companie. Mai departe, cădea în sarcina lui Kick să-și întrebe sora dacă intenționa ca pe viitor să rămînă la companie sau nu.

În drum spre birou, Louise încercă să-și scoată din minte acuzațiile și amenințările lui Victor Feiner, dar acestea continuau s-o obsedeze. Să fi fost o simplă coincidență că de cum ajunse la companie, îi ieși în cale grăbită tocmai Fiona, care lucra la alt etaj și folosea alt ascensor?

Fata era îmbujorată la față de emoție, dar de la primele ei cuvinte, Louise simți că-i îngheață sîngele în vine.

— Nu-i grozav tot ce se scrie în presă împotriva lui AC3?

Văzînd expresia de pe chipul Louisei, se opri brusc.

— S-a întîmplat ceva?

— Da, și încă foarte rău. Îngrozitor de rău! răspunse Louise, încruntată. Te rog să suni la biroul meu și să-ți fixezi o audiență pentru după-amiaza asta.

Furioasă, Fiona nu-i răspunse și porni ca o vijelie către ascensor.

Din nou, Louise simți că-i tremură mîinile. Nu era un început prea bun pentru ziua grea care urma. Spera și chiar se ruga în gînd să-și poată stăpîni sentimentele. Se duse în baia luxoasă de lîngă biroul ei și se opri în fața oglinzii de la fereastră: cea în care testase personal nenumărate produse *Louise Towers*. Pielea ei rămăsese absolut netedă, fără nici un rid. Nu făcuse nici o operație estetică, deși *The National Enquirer* publicase un articol calomnios despre „misterioasa ei ședere" la una din cele mai cunoscute clinici de chirurgie estetică din Brazilia.

Ce departe de adevăr era imaginea din oglindă, care nu arăta decît ceea ce vedea toată lumea: o femeie între două vîrste, cu un ten alb, catifelat și transparent, cu ochi negri și adînci și cu părul castaniu închis — singurul retuș adus trăsăturilor ei naturale, care îmblînzea negrul strălucitor de altădată, ascunzînd în același timp cele cîteva fire argintii de la tîmple.

Dar cum arăta și cum se simțea în realitate erau două lucruri cît se poate de diferite. Astăzi redevenise o fată de douăzeci de ani, vulnerabilă și lipsită de apărare, așa cum fusese în Elveția, cînd se lăsase antrenată de pasiunea mistuitoare a lui Benedict.

Singură și înfricoșată, Louise respiră adînc, îndreptîndu-și umerii, apoi ieși pe coridor, pornind spre sala de consiliu, unde așteptau Phillips și Foxwell. Imediat intră și Kick, cu un surîs liniștit și vesel. Nu cumva aflase deja care era scopul întrunirii? De altfel, ce mai conta? Louise trebuia să admită că tînărul pusese umărul, trăgînd din greu pentru binele companiei. Nu era un talent ieșit din comun și de n-ar fi purtat numele de Towers, probabil că n-ar fi ajuns în vecii vecilor director general. Dar nici n-ar fi dezamăgit pe nimeni.

Cu toții luară loc la o măsuță de lîngă fereastră. Cum nici unul din avocați nu se hotăra să vorbească, Louise deschise singură discuția.

— Kick, începu ea, privindu-și țintă nepotul. În 1954, bunicul tău, Benedict Towers, mi-a oferit o ocazie unică, subvenționînd deschiderea unui salon de cosmetică, pe care eu mi-l doream foarte mult. Astfel a luat ființă primul institut „Louise Towers".

Avocații îi aruncară o privire temătoare, neînțelegînd unde voia să ajungă. Louise își puse repede mîna peste mîna lui Kick.

— Sub îndrumarea lui Benedict Towers, din acea „micuță ghindă" — cum spuneți voi, americanii — a crescut „stejarul Louise Towers".

Nu-și pregătise dinainte discursul, dar cuvintele îi veneau cu ușurință.

— Iar pentru că bunicul tău — ca și mine, de altfel — a dorit în primul rînd ca acest stejar să poarte pentru totdeauna numele de Towers, a schițat un proiect privind viitorul companiei. Detaliile le vei auzi din gura domnului Phillips.

Louise era convinsă că dacă lui Phillips i-ar fi stat în fire, pur și simplu i-ar fi sărit de gît ca s-o sărute. Așa însă, îi aruncă unul din rarele și timidele lui zîmbete aprobatoare, după care, întorcînd paginile actului pe care ea îl cunoștea atît de bine, începu să citească.

Era limpede că Kick nu știa și nici măcar nu visase vreodată să audă ceea ce asculta acum, cu ochii în lacrimi.

— „...numai dacă va îndeplini anumite condiții și în primul rînd, pe aceea de-a lucra cel puțin cinci ani în beneficiul companiei, pînă la împlinirea vîrstei de treizeci de ani."

Kick își șterse ochii cu dosul palmei și-și drese glasul. Deodată sări în picioare și-o strînse la piept pe Louise, zicînd:

— Sînt năucit! Înțelegi? Nă-u-cit! Nici nu mi-ar fi trecut prin minte așa ceva și... și... înțeleg că... deja mi-am făcut stagiul de cinci ani, astfel încît... te-ai... te-ai hotărît să-mi spui...

Încercă o glumă.

— Pentru că ai primit referințe bune despre mine. Adevărat?

— Adevărat, răspunse Foxwell, deși Kick continua s-o privească stăruitor pe Louise. După cum ai auzit, bunicul tău a pus aceleași condiții și pentru sora ta, Fiona, și pentru verișoara voastră, Zoe. În ceea ce-o privește pe Fiona...

Se întoarse spre Louise. Ea nu se sfii să continue.

— Kick, cred că ești de acord cu mine că membrii consiliului încă n-au putut decide dacă e în interesul companiei ca Fiona să lucreze aici sau nu. La momentul potrivit, ție îți revine sarcina să-i explici drepturile de care dispune, cu condiția să se arate la înălțimea așteptărilor bunicului ei.

Dejunul care urmă se desfășură într-o atmosferă destul de oficială, dar din fericire nu dură prea mult. Se discută mai puțin despre eventualul transfer de putere și mai mult despre noile restricții FDA în domeniul cosmeticii și despre problemele pe care le aveau de înfruntat cei de la „K. Avery" cu AC3-ul.

După plecarea avocaților, Kick o conduse pe Louise înapoi la birou.

— Încă nu-mi vine să cred, zise el. Sînt convins că ție trebuie să-ți mulțumesc, Louise. Să știi că nu m-am așteptat la asta nici o clipă și n-am să uit cît voi trăi ce-ai făcut pentru mine.

Cît de departe de adevăr era Kick! Și totuși, în sala de consiliu Louise își dăduse seama într-o străfulgerare de moment că trebuia să-l lase să creadă că fusese și ideea ei, nu numai a lui Benedict! În felul acesta avea șanse să-și păstreze poziția.

Se întoarse spre Kick, cu surîsul enigmatic pe care băiatul i-l cunoștea atît de bine.

— Știu că n-ai să mă dezamăgești!

— Agenții sînt cele mai importante persoane la Hollywood! spuse un bărbat care aducea cu un vrăbioi.

Avea un nas mare și ochelari cu rame de os. Grupul adunat în jurul lui părea să-l asculte cu venerație. Destina își ținea pleoapele pe jumătate plecate, dar nu-i scăpa nimic. Marele producător, pe care sperase să-l întîlnească acolo, făcu vreo cîțiva pași spre vrăbioi.

Destina se întinse cît era de lung, ridicîndu-și brațele în aer și săltîndu-și mușchii, convins că producătorul, cu ochiul lui de cunoscător, nu putea să nu-i remarce silueta zveltă, pielea bronzată și netedă, precum și anumite părți anatomice, frumos reliefate de slipul negru. Își trase pe el o cămașă de bumbac de aceeași culoare, atît de fină încît era aproape transparentă, și se apropie cu pași mari de grupul din jurul vrăbioiului.

— Dînsul controlează jumătate din vedete, actori, regizori și scenariști, așa încît vă sfătuiesc să vă purtați foarte frumos cu Mike Ovitz. Și cum Mike spune că eu sînt idolul lui, rezultă că-i un tip într-adevăr tare simpatic!

Se auziră cîteva rîsete și chicoteli amuzate.

În următoarele patruzeci de minute, pe terasă se perindară fel de fel de grupuri, de forme tot atît de diferite ca și urmele lăsate de valuri pe nisipul plajei Malibu. Era un continuu du-te vino. Cercul din jurul vrăbioiului se împărți în două, apoi în trei, pînă ce Destina ajunse în configurația dorită: așezat pe unul din șezlongurile cu prosoape turcoaz, chiar lîngă celebrul producător care, văzut de-aproape, se dovedea mai păros decît îl crezuse.

— Am auzit de tine de la Jean-François. Derry Destina, așa-i? Se pare că ești un tip foarte original, chiar și după standardele cele mai exigente.

Destina îi adresă zîmbetul său cel mai pervers.

— Nimeni din cei care mă știu bine nu-mi spune Derry. Nu mi s-a adresat nimeni astfel, nici chiar pe vremuri, cînd eram cunoscut numai pentru originalitate — sub numele de Derek Destina. Acum sînt numai Destina, renumit mai ales...

Rîse provocator.

— ...pentru pricepere și experiență.

Producătorul, care făcuse trei mari succese de casă unul după altul, își mișcă imperceptibil piciorul gol, atît cît să-l atingă pe cel al lui Destina.

— Înțeleg, zise el cu un ușor accent din Vestul mijlociu. Destulă pricepere cît să-ți faci pedichiura. Ce ojă ai folosit, Shy Sebum de la „Louise Towers"?

Ironia din glasul lui îl călca pe nervi pe Destina, care totuși se străduia să rămînă calm.

— *Touché!* rîse el provocator.

Va să zică, marele producător își închipuia că nu avea de-a face decît cu un caraghios oarecare de la o companie cosmetică! O clipă se întrebă dacă la Hollywood își imagina cineva cîți bani se puteau cîștiga din afacerile cu cosmetice și ce gratificații substanțiale obținuse el după succesul zdrobitor al parfumului *„D"*.

Părul lui Destina flutura ușor sub briza molcomă a Pacificului. Producătorul se trase și mai aproape. Amîndoi se culcară pe spate pe șezlongul dublu.

— Te necăjesc, zise producătorul, subțiindu-și glasul ca un copil.

Dar Destina nu se lăsă amăgit.

— Ți-am văzut lucrările. Foarte interesante! Ești un adevărat talent. Poate-ai aflat că intenționez să torn o nouă versiune la *Vrăjitorul din Oz*.

Dacă aflase! Inima lui Destina începu să bată nebunește. Nu sperase că tipul va aduce atît de repede vorba despre subiectul pe care el ardea de nerăbdare să-l abordeze: filmul de care discuta toată lumea. *Variety* scrisese că cel care va schița costumele pentru acest film se va bucura de faima creatorilor din zilele de glorie ale Hollywood-ului. Alegerea lui Destina ar fi fost o încununare a succeselor sale de pînă acum, făcînd din el cel mai mare creator de modă din lume. Astfel, și-ar putea trăi viața exact așa cum dorea: în palate, ca Lagerfeld și St.Laurent, nu la cheremul unei babe parvenite și îngîmfate ca „madam Towers" și nepoții ei plicticoși și prost-crescuți.

Producătorul îi puse pe genunchi mîna acoperită de peri galbeni-roșcați.

— Mi-ar place să discutăm despre asta într-o zi... Cînd ai să lași deoparte rujurile de buze...

Trecuse o lună de cînd Louise și avocații îi dăduseră lui Kick incredibila veste că la împlinirea vîrstei de treizeci de

ani, va deveni proprietarul şi preşedintele companiei de cosmetică „Louise Towers". Îi trebuise ceva timp pînă cînd să înţeleagă amploarea schimbării survenite în viaţa lui. În plus, mai avusese de furcă şi cu Fiona, care plecase fără veste la Londra, împreună cu un prieten, întorcîndu-se neagră de supă- rare, pentru că individul o părăsise fără scrupule. Pe lîngă toate acestea, Louise o mai şi suspecta de-a fi răspîndit diverse zvonuri, zădărnicind speranţele pe care şi le pusese „Avery" în AC3.

Dar cea mai grea sarcină care-i revenea era să-l convingă pe Destina să reînnoiască contractul. Măcar de-ar fi expirat în 1991, cînd Kick avea să preia conducerea companiei! Avocaţii îl avertizaseră că nu-i puteau fi de nici un folos. De la plecarea lui Norris şi pînă în 1991, Louise era cea care lua deciziile. Ori Louise declarase sus şi tare că se săturase de fasoanele şi ameninţările lui Destina. Dacă nu-i venea mintea la cap, ea una era hotărîtă să nu-i mai înghită toanele. E drept că nici lui Kick nu-i plăcea atitudinea lui Destina, însă privea problema din alt unghi.

După părerea lui, talentul lui Destina nu avea pereche în lume, decît poate cu excepţia lui Lagerfeld, pe care concurenţa îl acaparase pînă în secolul al XXI-lea. Oare Louise chiar nu-şi dădea seama de toate astea?

În seara aceasta, după ultima ceartă dintre ea şi Destina, Kick fusese nevoit să meargă — fără ştirea Louisei — să-l împace, să-l roage şi să-i dea „superstar-ului" cuvîntul de onoare că dacă reînnoia contractul în termenii ceruţi de mătuşa sa, începînd din 1991 el unul va face tot posibilul ca designerul să nu-şi regrete hotărîrea.

Kick se privi în oglindă, dîndu-şi de pe frunte cîteva şuviţe rebele. Nu-i plăcea cum arată. Oricît muncea de mult, tot nu reuşea să mai dea jos din talie şi de pe şolduri. Destina îi recomandase o nouă formă de masaj pentru topirea celulelor adipoase, dar Kick nu fusese de acord. Pentru a nu ştiu cîta oară, îşi dori să aibă şi el capacitatea lui Destina de-a munci aparent fără efort. Ba chiar să găsească în muncă o plăcere. Trebuia să-l facă pe Destina să priceapă nu numai cît îl preţuia, cît îl admira şi cît voia să-l sprijine, dar în acelaşi

timp, să-l sfătuiască să aibă răbdare pînă ce cîrma companiei va trece în mîinile sale...

Interfonul sună, ca să-l anunţe că prima problemă pe care-o avea de rezolvat se afla în drum spre biroul lui. Dînd cu ochii de Fiona, rămase şocat.

— Surioară, ce-i cu...?

Se opri. Niciodată nu ştia cum să vorbească cu femeile.

— Dă-mi mie haina! Tocmai mă pregăteam să deschid o sticlă de Domaine Ott, care-ţi place aşa de mult.

— Nu vreau. M-am lăsat de băutură, zise ea cu un aer sumbru, trîntindu-se pe canapea.

— Nu zău! Foarte interesant! Şi cărui fapt se datorează această hotărîre?

— Sînt aşaaa de deprimaaată, Kick!

Băiatul o luă de după umeri.

— N-are rost, Fiona. Ca ăsta poţi găsi cîţi vrei!

Îi întoarse faţa spre el, vorbindu-i cu asprime:

— Mi-a spus Louise...

Fiona încercă să se smulgă din îmbrăţişarea lui, dar Kick nu-i dădu drumul.

— Te rog să mă asculţi. Louise a primit un telefon de la fratele lui Jan Feiner — parcă Victor... — unul din grangurii cei mari la „Avery". Se pare că se cunoşteau mai de mult. Află că acest Victor a ameninţat-o, acuzînd-o că ea a dezlănţuit campania de presă împotriva lui AC3. Aşadar, Louise a vrut să ştie ce s-a întîmplat.

Kick clătină din cap cu tristeţe.

— Surioară, de data asta eşti vîrîtă pînă în gît. Louise a aflat de toate aluziile şi comentariile tale faţă de reporterii ăia ahtiaţi după scandal.

Fiona începu să plîngă, dar Kick nu se lăsă înduioşat. Era obişnuit cu astfel de tertipuri.

— Ascultă-mă, Fiona. Te iubesc mult. Te-am rugat să vii aici în această după-amiază pentru că vreau să-ţi ofer o şansă: am de gînd să te tratez ca pe-o femeie în toată firea.

Văzînd-o că stă gata să izbucnească, îi relată pe scurt ce aflase de la Louise şi de la avocaţi, inclusiv faptul că toţi cei de la companie ştiau prea bine că Fiona nu făcuse mare brînză, de patru ani de cînd intrase la „Louise Towers".

În vreme ce Kick vorbea, o ușoară roșeață începu să coloreze obrajii Fionei. Fata se ridică, zîmbind. O amuza să-l audă cum își plînge de milă.

— Oh, Kick, e nemaipomenit! exclamă ea într-un tîrziu. De ce nu mi-ai spus pînă acum? Va să zică, peste doi ani tu vei fi șeful cel mare? Iar dacă mă port bine, pot și eu să fac parte din consiliu, să primesc acțiuni și să iau decizii?

Glasul îi tremura de fericire.

— Da, dar numai dacă-ți bagi mințile în cap și te pui pe treabă, în loc să-ți pierzi vremea cu indivizi fără căpătîi, cu lipitori care nu știu altceva decît să alerge după zestre.

Folosise același ton ca și bunicul lui. Fiona înțelese.

— Avocații mi-au lăsat mie răspunderea de-a decide cînd și cum vei putea intra în consiliu, și te rog să mă crezi...

Vorbea rar și apăsat, alegîndu-și cu grijă cuvintele.

— ...oricît mi-ai fi de dragă, nu te voi lua în companie decît dacă-mi dovedești că vrei să faci treabă serioasă.

Văzîndu-i privirea mîhnită, se ridică și adăugă, zîmbind ușor:

— Acum pot să deschid sticla de Domaine Ott?

— Da, Kick! Sigur că da!

Kick cunoștea și această intonație rugătoare din glasul ei, așa că nu se lăsă impresionat.

— Așadar, Fi, ce răspuns îmi dai? Ai de gînd să-mi urmezi sfatul?

— Kick, îți promit că n-am să te dezamăgesc. Va fi cu totul altceva, dacă vom lucra pentru noi.

— E doar un punct de vedere...

În timp ce Kick turna vinul, Fiona își scoase pudriera și-și rujă buzele.

— Arăt ca dracu! zise ea, cu glas voit nepăsător. Dar în calitate de soră a președintelui ales, îți făgăduiesc să-mi dau toată silința. Să știi că mă simt cu totul alta. Nimic nu face cît gîndul că te bucuri de putere și că, în sfîrșit, vom scăpa de jugul Louisei. Ciudat că Steven Holt se interesează de ea tocmai acum, cînd e pe cale să iasă din afaceri.

— Stai așa! Eu n-am spus că Louise va pleca de la companie. Să-ți fie clar că avem nevoie de ea! Cine-i Holt? Cumva tipul care vrea să scrie o carte despre Louise?

Și înainte ca Fiona să-i poată răspunde, adăugă încruntat:

— Sper că n-ai de gînd să-i dai vreo informație!

Ea îndepărtă întrebarea cu o fluturare a mîinii.

— N-ai de ce să-ți faci griji. L-am cunoscut la un cocktail zilele trecute, dar toată lumea m-a prevenit că-i periculos.

Îi aruncă lui Kick o privire malițioasă.

— Totuși, trebuie să-ți spun că arată foarte bine...

— Fiona!

— Nu, ai răbdare, frățioare! Frățiorul meu scump!

Fiona își încrucișă picioarele, într-o atitudine plină de modestie.

— Acum am și eu ceva să-ți spun, ceva care poate te va surprinde. Știai că odinioară „K.Avery" i-a făcut Louisei o dată sau de două ori o ofertă pe care nu știu cîți și-ar fi putut permite s-o refuze — o ofertă de mai multe milioane de dolari?

— Ca să vîndă compania?

— Întocmai, răspunse Fiona, cu tonul sec și grăbit al unui om de afaceri.

— Unchiul Charles a aflat cumva și l-a întrebat pe Jan Feiner dacă era adevărat. Ei bine, Jan i-a confirmat. Iar culmea este...

Făcu o pauză, ca să dea mai multă greutate spuselor ei.

— ...că, după părerea unchiului Charles, Feiner ar mai fi încă interesat. Tipul consideră că asocierea unuia dintre cele mai prestigioase nume din cosmetică cu firma Natașei, care se bucură de un imens succes de piață, ar fi o realizare fără precedent, nemaivorbind că ambele companii ar beneficia de uriașele fonduri pentru cercetare și dezvoltare alocate de gigantul elvețian „Averbach". Mie mi se pare grozav, dar mă întreb de ce l-a refuzat Louise.

— Pentru că nu putea lua nici o hotărîre și pentru că bunicul ținea neapărat ca afacerea să rămînă în mîinile familiei Towers. De-asta mi-a și lăsat-o moștenire mie... Adică nouă.

— Mda, cred că ai dreptate. Dar îmi închipui ce draci au apucat-o cînd a aflat!

— Greșești. Louise mi-a spus că nu numai bunicul, ci și ea s-a gîndit să conduc eu compania.

— Totuși, dacă tot ce mi-ai spus e adevărat, e bine ca pe viitor să ținem seama de acest fapt. Nu vom reuși niciodată un astfel de pas, cît timp o avem pe Louise în coasta noastră.

Știi bine relațiile dintre ea și soră-sa, deși pe mine nu m-ar deranja deloc să lucrez cu Natașa.

— Ciudat, Fi, dar să știi că de cînd cu toate evenimentele astea, m-am gîndit deseori să-l sun pe unchiul Charles și să-i cer sfatul. Poate că acum, după ce-am discutat și cu tine, mă voi duce să-l văd.

Kick se lăsă pe spate în fotoliu, învîrtind între degete paharul cu vin.

— Mai multe milioane zici? Mă întreb dacă era vorba și de contracte de management. Nu mi-ar displace să pun mîna pe banii ăștia, cu un contract pe... să zicem zece sau cinci ani, prin care m-aș obliga să conduc prima lor companie cosmetică de prestigiu. Oricum, ar fi de o mie de ori mai bine decît ceea ce știu că mă așteaptă în după-amiaza asta.

— Kick, te rog eu, du-te și vorbește cu unchiul Charles. Nu-ți dai seama ce grozav ar fi ca familia Towers să se adune din nou împreună?

— De acord, numai că nu vreau s-o văd pe Natașa. Încă nu sînt pregătit pentru o astfel de întîlnire, care m-ar sili să-i spun Louisei tot soiul de minciuni.

Kick își umplu din nou paharul.

— Nu uita, Fi, că nimic nu se va schimba doi ani de-acum încolo. Trebuie să stăm liniștiți pînă pe la mijlocul lui '91. Pînă atunci, cine știe dacă nu cumva va vrea să ne cumpere alt mare concern, înglobîndu-ne cu totul, în dorința lui de extindere și de distrugere a unui competitor de renume ca „Avery"?

Kick aruncă o privire la ceas.

— Doamne, Fiona, ți-am spus că trebuie să plec. Iartă-mă, iubito, dar am întîrziat!

— Ai întîlnire cu o fată? îl întrebă ea cu un aer viclean.

— Poți să-i spui și așa. Nu, aș vrea eu! De-aia mă plîngeam de ce mă așteaptă în după-amiaza asta. Trebuie să-l conving pe Destina să accepte o prelungire a contractului pe cel puțin încă doi ani. Louise nu mai vrea să audă de el.

Fiona se prefăcu înspăimîntată, dar el se grăbi să adauge:

— Știu bine că ne dă multă bătaie de cap, dar oricum, e un tip grozav de talentat.

— Măcar o dată sînt și eu de acord cu Louise. Nu pot să-l sufăr pe individ!

Își luă aceeași mimică înfricoșată.

— Numai că voi două sînteți în minoritate. Destina ne face o publicitate extraordinară, clientele îl adoră, iar el este în stare să vîndă absolut orice. Pînă și Dougy, care nu-l înghite cîtuși de puțin, recunoaște că în meseria lui e genial.

— Și-atunci, care-i buba?

— Ne cere un vagon de bani și mai multă „libertate".

În drum spre noul apartament al lui Destina, situat în Park Avenue, cu o scară interioară în spirală, ducînd la terasa și grădina acoperită, Kick se lăsă în voia bucuriei de a visa la ce viață îl aștepta în viitor, începînd cu '91. Din clipa cînd va putea lua singur decizii, va analiza și eventualitatea de-a vinde compania unui concern. Știa că testamentul bunicului cuprindea cîteva clauze cu referire precisă la vînzare, dar avocații îi dăduseră a înțelege că ar fi existat o cale de-a le contracara.

Se părea că în momentul cînd va deveni moștenitorul companiei, „Louise Towers" îi va aparține, el avînd drept de decizie — afară de cazul în care consiliul de administrație ar fi socotit măsurile lui ca fiind necumpătate sau nefavorabile dezvoltării companiei. Era un gînd care putea ușor să i se suie la cap.

După o jumătate de sticlă de șampanie Cristal, timp în care tot încercase să se simtă în largul lui pe marginea patului imens, cu husă de catifea, din apartamentul lui Destina, Kick se întrebă dacă era cazul să-i facă acestuia vreo confidență, altfel discuția nu ajungea la nici un rezultat. Destina cînd protesta, cînd se bosumfla, cînd se închidea într-o tăcere solemnă, cînd îl lua pe Kick de mînă, mărturisindu-i că-l admira ca pe nimeni altul — poate cu excepția unui producător de la Hollywood, care-i oferise „luna de pe cer", numai ca să accepte să plece în California și să lucreze împreună la noul lui film, *Vrăjitorul din Oz*.

— Vezi tu, dragul meu Kick Christopher Towers (lui Kick îi plăcea la nebunie pronunția britanică, perfect corectă, a lui Destina), nu-i vorba că eu nu mă simt apreciat așa cum merit. Venerabila doamnă care îți este în același timp bunică

vitregă și mamă adoptivă — în treacăt fie spus, vouă americanilor tare vă mai place să vă complicați! — e ab-so-lut în-cîn-ta-tă de succesul parfumului „*D*", dar nu face ab-so-lut ni-mic pentru „*E*", al doilea din serie! E pur și simplu ridicol! Pe urmă tipii ăia vul-gari de la marketing! Ha-bar n-au de modă!

Destina își turnă un pahar de apă minerală dintr-o carafă verzuie de cristal, cu o etichetă argintie pe care scria „Perrier". Apoi, fără să mai aștepte vreun răspuns, întrebă cu un glas plin de tristețe:

— Mă mai poți învinui că sînt atît de supărat, dragul meu Kick?

Sigur că nu putea. Dimpotrivă, se vedea silit să admită că Destina avea dreptate. Tot ce spusese era perfect adevărat. Iar acum, de cînd își cunoștea viitorul, Kick abia se stăpînea să nu dea fuga la birou și să-și cheme secretara, ca să-i dicteze dispoziții importante, obligîndu-i pe cei de la marketing să accepte condițiile lui Destina în ce privea cosmetica și moda. De ce n-o făcuseră pînă acum? De ce nu i se dăduse personalul cerut de luni de zile?

După ce-l ascultă aproape un ceas încheiat, Kick înțelese că nu avea de discutat numai despre prelungirea contractului, dar și despre dorința lui Destina de a fi tratat ca un geniu fără egal.

Kick, care se ametise puțin de la șampanie, se jură că avea să convoace de urgență consiliul, indiferent ce-ar fi zis Louise. În aceeași clipă, își făcu apariția un negru tînăr și superb — Kick nu găsea alt cuvînt, mai potrivit — aducînd un bol cu caviar apetisant și o tavă cu pîine prăjită, tăiată în feliuțe foarte subțiri. Negrul ieși din nou, întorcîndu-se de astă dată cu un vas în care se afla o pudră fină, ca de talc, și un suport oriental, minunat lucrat, de care atîrnau cîteva lingurițe delicate.

Destina îl privi pe Kick, rămas cu ochii la negrul care tocmai se pregătea să iasă din cameră. Pe buze îi apăru surîsul pe care Louise îl numea „à la marchizul de Sade".

— Așa-i că-i frumos? Îl cheamă John, e noul meu servitor. Vrea să se facă manechin. I-aș putea găsi ceva pe Coasta de Vest.

— Pe Coasta de Vest? repetă Kick pe un ton plîngăreț. Parcă spuneai că încă nu te-ai hotărît. De asta am și venit aici, ca să te conving să rămîi la noi.

Destina se aplecă, luă una din lingurițele lucrate cu mare artă și-și puse puțin praf alb pe încheietura mîinii.

— „Luna de pe cer..."

Părea că vorbește de unul singur. Brusc, se întoarse spre Kick, cu un zîmbet cuceritor.

— Ce-ți dorește inima, prietene? Perle din Marea Caspică sau zăpadă albă din Marea Sargaselor?

Zăpadă? Așadar, ce se spunea la birou era adevărat. Destina se droga cu cocaină. Kick nu se simțea șocat. Se mira, însă, că drogurile nu-l afectau pe designer în munca lui.

Îl urmări cu privirea cum își dusese mîna la nas, respirînd adînc, cu ochii închiși. Apoi Destina deschise pleoapele, ațintindu-și asupra lui Kick pupilele dilatate și strălucitoare. O clipă, tînărul fu tentat să încerce. N-avea de ce să-i facă rău. Ar fi fost o experiență interesantă, dar... dar... era prea nerăbdător să-și ducă la bun sfîrșit misiunea de-a reînnoi contractul lui Destina, în termenii acceptați de Louise.

Destina luă cu linguriță încă puțină pudră, oferindu-i-o lui Kick. Tînărul clătină din cap în semn de refuz.

— Altădată. Nu în astă seară. Cum m-aș putea simți relaxat, cînd tu spui că vrei să pleci de la noi?

— Ce părere ai? Nu ți-am spus că am primit o ofertă la care nu pot da cu piciorul?

Apoi repetă cu glas șoptit și melodios:

— Luna de pe cer...

Pentru a doua oară în decurs de cîteva ore, spusese că nu putea respinge o ofertă.

— Mai așteaptă! izbucni Kick. Te rog, nu te pripi să iei o hotărîre. Nu-ți pot dezvălui acum chiar totul, dar dacă accepți propunerile Louisei și semnezi un nou contract pentru doi ani, îți promit că nu vei regreta. Sînt gata să-ți dau în scris că în '91 voi fi în situația de-a concura cu orice ofertă ți s-ar face — fie chiar și „luna de pe cer"...

În timp ce vorbea, își dădu seama ce mult îi va lipsi Destina. Omul acesta adusese strălucire și bucurie în viața lui. De-abia începuse să-l cunoască mai îndeaproape. Nu suporta gîndul că ar fi putut să plece.

Începu să plouă. Stropii izbeau ritmic în fereastră. Destina se ridică alene și trase draperiile roșii și grele. Ropotul ploii încetă și se așternu o tăcere adîncă.

Destina se opri în picioare în fața lui Kick, cu brațele încrucișate într-o atitudine severă și arogantă.

— Nu înțeleg ce vrei să spui. Te rog să te explici.

— Nu pot! Nu-ți cer decît să ai încredere în mine.

Îl privea de parcă ar fi fost un străin.

— De ce aș avea încredere în tine?

Și înainte ca Kick să apuce să-i răspundă, se așeză lîngă el pe pat, începînd să-l mîngîie pe umăr. Kick ar fi vrut să se tragă mai deoparte, dar se temea să nu-l jignească.

— Ai încredere în mine, repetă el cu glas nesigur.

Destina continuă să-l mîngîie din ce în ce mai stăruitor. În cele din urmă, își apropie buzele de urechea lui Kick, gîdilîndu-l cu răsuflarea.

— Am să-ți dau de știre mîine dimineață! șopti el.

— Unde-i Destina? întrebă Louise, deși cunoștea dinainte răspunsul.

Dorea ca Kick să înțeleagă o dată pentru totdeauna că designerul avea o comportare iresponsabilă și că devenise aproape imposibil de lucrat cu el.

Oare de ce se înroșise Kick? Neliniștea ei crescu, văzîndu-l cum privea de jur-împrejurul mesei din sala de consiliu, de parcă s-ar fi așteptat să dea cu ochii de Destina. Cumva pentru că aflase deja ce-i cu el? Sau poate absența lui Destina îl punea în încurcătură, fiindcă toți cei de față știau că era o ședință cu prezența obligatorie, la care urma să se discute un eveniment de importanță capitală — a douăzeci și cincea aniversare a primului „Turn[1] al Sănătății" și a primei „Stațiuni de înfrumusețare"?

Louise își mută privirea asupra lui Dougy, conștientă că acesta abia aștepta să anunțe consiliului vestea pentru care o sunase și pe ea acasă, la prima oră.

1 Joc de cuvinte, bazat pe analogia dintre cuvîntul englezesc *tower* (turn) și numele de Towers. (n.t.)

— A fost chemat...

Dougy își țuguie buzele, disprețuitor.

— ...pentru probleme de stat.

— Probleme de stat?

Kick părea uluit și jignit. Louise răsuflă ușurată. Era clar că băiatul nu știa nimic.

— Asta ce vrea să însemne?

— Ei bine! răspunse Dougy, zîmbind satisfăcut. Întîmplarea face că știu — deși domnul Destina nu s-a ostenit să dea nici un fel de explicații. A plecat să pregătească Hollywood-ul pentru o vizită regală.

Dougy își înălță sprîncenele.

— E drept că nu de prima mărime, dar am aflat de la niște relații pe care le am acolo că domnul Destina se ocupă să transforme o vilă din Beverly Hills în castelul lui Oz.

Kick arăta de parcă ar fi primit o lovitură în plex.

— Oz? mîrîi Dee Possant. Ce dracu înseamnă toată porcăria asta?

Louise ciocăni în masă o singură dată. Era suficient ca toți cei de față să devină atenți.

— Înseamnă că pe domnul Destina nu-l interesează nici cît negru sub unghie aniversarea noastră. Însă noi tocmai de asta ne-am adunat aici. Dee, spune-mi te rog ce propuneri ai pentru anunțurile ce urmează a fi afișate în magazine și la institute...

Ședința dură pînă aproape spre seară. Nimeni nu mai aduse vorba despre absența lui Destina. Kick abia își făcuse simțită prezența. Gîndul lui rămăsese în cu totul altă parte. Rareori se simțise atît de trist și de dezamăgit. Se desfăcuse cu greu din îmbrățișarea lui Destina, convins că acesta îl plăcea mult și că relația lor profesională putea fi de-acum dublată de-o frumoasă prietenie. Și totuși, Destina știuse tot timpul că nu va veni la această importantă ședință și că va pleca să lucreze la *Vrăjitorul din Oz*, pentru producătorul care-i oferise „luna de pe cer".

Iar dacă Destina n-avea de gînd să se întoarcă prea curînd, trebuia oare să se ducă după el, pe Coasta de Vest, ca să vadă ce-l atrăgea atît de mult la Hollywood? La urma urmei, acum nu mai risca să-și piardă slujba. Pînă în 1991 nu făcea decît să calce apa.

Kick prinse privirea Louisei aţintită asupra lui, neliniştită şi cercetătoare. Cînd mătuşa lui respinse scurt ideea ca o celebritate sau un manechin cunoscut să fie prezentat la festivitate drept noua emblemă a produselor companiei, tînărul interveni pe un ton cu totul nou, în care se ghicea stăpînul:

— Cred că faci o mare greşeală, Louise.

Rămase surprins de hotărîrea cu care vorbise, ca şi toţi cei adunaţi în sala de consiliu. Nimeni nu îndrăznea să i se adreseze astfel Louisei — iar el avea cele mai puţine drepturi s-o facă. Şi totuşi, se străduise să fie respectuos.

— Nu se pune problema ce importanţă prezintă Lyric Masters pentru „Nataşa" sau Isabella Rosellini pentru „Lancôme". Cele mai frumoase manechine sînt pe cale să devină celebrităţi naţionale. Fetele din ziua de azi le imită tot aşa cum mamele lor imitau vedetele de cinema. Tocmai ca să atragem tineretul, ar trebui să ne găsim şi noi drept chip reprezentativ un superstar.

Ştia că-l imită la rîndu-i pe Destina, folosind aceleaşi cuvinte pe care le auzise din gura acestuia. Numai că de astă dată îi dădea perfectă dreptate. Era necesar să găsească un chip nou, iar dacă Louisei nu-i plăcea ideea... ei bine... În disperarea lui, îşi aduse aminte ce-i povestise Fiona cu o seară în urmă despre oferta lui „K. Avery" de-a cumpăra compania.

— Te-am ascultat cu atenţie, Kick! răspunse Louise, fără să se tulbure. Însă nu sînt de părerea ta. Femeile nu cumpără niciodată un produs pentru că o celebritate declară că-l foloseşte — deşi multe vedete sînt clientele noastre. Nu ne trebuie un astfel de patronaj de ocazie. Renumele nostru s-a consolidat prin performanţe şi rezultate concrete.

Kick remarcă iritat că Louise considera discuţia încheiată şi-acum se întorsese spre Owen Rhylls, noul director al secţiei „Esenţe", pe care reuşise să-l aducă de la „Revlon".

— Domnule Rhylls, pentru aniversare avem nevoie de un nou parfum.

Enervarea lui Kick se preschimbă într-o bucurie năvalnică. Va să zică, pînă la urmă tot va exista un parfum „*E*" — cea mai frumoasă cale de-a încheia pace cu Destina, dîndu-i astfel şi un motiv ca să rămînă la companie.

Însă cuvintele Louisei îl înghetară.

— Domnul Rhylls a venit la noi cu promisiunea de-a realiza ceva extraordinar. De cîtva timp, dumnealui lucrează cu un nou tip de uleiuri volatile, extras din flori proaspete.

Zîmbi tuturor celor din jurul mesei.

— Ştiţi cu toţii că „Louise Towers" s-a lansat spectaculos cu primul ei parfum, pe nume *Revelation*. Surpriza domnului Rhylls va fi un al doilea *Revelation* — ceva cu totul special, pentru că şi ocazia e deosebită. Acum am să vă rog pe toţi să vă gîndiţi la un nume sugestiv.

Dar chiar cînd Kick se pregătea să vină cu întrebarea, i-o luă înainte Dougy Faseff, confirmîndu-i cele mai negre bănuieli.

— Prin urmare, nu-i vorba de „*E*" din seria de parfumuri Destina?

Dougy rîdea, în culmea încîntării.

Chipul Louisei rămăsese impasibil.

— Nu. Cred că-i vom oferi domnului Destina plăcerea de a-şi continua seria prin mijloace proprii.

Kristina auzi vestea în timp ce se înghesuia să ajungă în piaţa Jungmannova, împreună cu alte mii şi mii de oameni.

— A picat Husak... Husak şi-a dat demisia... Sîntem liberi!... Sîntem liberi!... În sfîrşit!... În sfîrşit!...

Ţinînd-o strîns de mînă pe prietena sa cea mai bună, Radka, Kristina cînta împreună cu mulţimea în delir, nebună de fericire, fără să-i pese de fulgii de zăpadă care străluceau agăţaţi în părul ei, ca nişte pietre preţioase. Timp de mai bine de trei săptămîni ieşise în stradă zi de zi, împreună cu ceilalţi. Demonstrase, participase la greva generală, blocase străzile alături de alţi oameni uniţi într-o baricadă vie, pînă ce demisionase mai întîi Milos Jakes, un comunist conservator şi şef al Politburo-ului, apoi Husak! Dacă era adevărat — şi Kristina nu se îndoia de asta nici o clipă — însemna că tatăl ei avusese dreptate să fie optimist după venirea la putere a lui Gorbaciov, iniţiatorul *perestroikăi*.

— Tancurile ruseşti nu vor mai călca pe pămîntul nostru, să ne înăbuşe revolta ca în 1968! spusese taică-său chiar în aceeaşi dimineaţă.

Fusese anul pe care Pieter îl ura cel mai mult, pentru că atunci îl părăsise soția — Natașa, mama Kristinei — și tot atunci Husak luase locul lui Dubcek, instaurînd un regim de teroare și privațiuni, cum nu mai cunoscuseră decît pe vremea naziștilor.

Kristina avea lacrimi în ochi, ca și Radka și toți ceilalți, deși toți zîmbeau și rîdeau în gura mare, strigîndu-și bucuria spre înaltul cerului, printre dangăte de clopote, claxoane de mașini și sirene de vapoare. Pretutindeni se sărbătorea ziua cînd scumpa lor țară își cîștigase, în sfîrșit, libertatea, ca și restul Europei de est. Începînd din vară, regimurile comuniste se prăbușiseră ca un joc de domino.

„De parcă ar fi fost izbăvite de blestemul vrăjitoarei celei rele", se gîndea Kristina.

Acum pășea într-un șir de treizeci-patruzeci de oameni, din coloana nesfîrșită care se îndrepta spre piața Wenceslas. Aici mulțimea începuse să cînte un cîntec nou:

— Havel... Havel... Havel...

Bunul și blîndul lor erou național!

Kristina rămase pe străzi ceasuri întregi, iar cînd se întoarse acasă, văzu că și pe strada ei lumea dansa mazurka, bînd bere și fumînd împreună, de parcă ar fi fost sărbătoarea Crăciunului, de care-i mai despărțeau încă două săptămîni. Pînă și taică-său discuta însuflețit în fața casei, fără să se sprijine în cîrje și fără să fie susținut de nimeni. Kristina dădu năvală pe ușa de la intrare, gata-gata s-o răstoarne pe bunică-sa, care tocmai ieșea, cu obrajii îmbujorați de fericire.

— Oh, Kristina, Kristina...

Bătrîna izbucni în plîns.

— Tocmai am pus receptorul în furcă. Era mama... nu, iartă-mă... voiam să spun mătușa ta, Ludmilla... adică Louise. Vine aici... Vine acasă cu primul avion...

Dar Louise nu se întoarse la Praga cu avionul. Se hotărîse să parcurgă drumul în tihnă, într-o mașină condusă de un șofer ceh sau de cineva care cunoștea bine țara. Voia să se bucure de lumina și de sunetele cunoscute, să-și scalde privirea în priveliștea meleagurilor pe care nu le mai văzuse

de atîta amar de vreme, să-și potolească dorul de țară, după o absență de peste patruzeci de ani. Oare cum va suporta reîntoarcerea? Nu-și dădea seama. Tot ce știa era că de cînd auzise la televizor despre ceea ce presa americană numea „revoluția de catifea din Cehoslovacia", nu mai avusese alt gînd decît să se întoarcă acasă. Nu-i păsase nici de supărarea lui Kick cînd se arătase neînduplecată față de Destina, nici de știrea că nepotul ei plecase în weekend la Malibu, ca să-l viziteze pe creatorul de modă, nici de aroganța și impertinența Fionei, care-i sugerase să le cumpere acțiunile, astfel încît ei doi să nu se mai amestece în treburile companiei.

Nu mai conta decît gîndul să-și revadă mama și s-o convingă să vină cu ea în America, unde s-o poată îngriji pînă cînd va închide ochii. Iar dacă Pieter și Kristina doreau și ei s-o însoțească, foarte bine. Louise nu avea nimic de ascuns. Nici măcar nu dorea să-i pună într-o situație penibilă pe Charles și Natașa. În sfîrșit, se ridicase deasupra unor astfel de sentimente meschine.

Totuși, nu reuși să ajungă în Cehoslovacia decît în prima săptămînă de după Anul Nou. Deasupra ghișeului pentru controlul pașapoartelor era un tablou cu Vaclav Havel. Altfel, nimic nu părea să se fi schimbat din acea neuitată zi a anului 1968, cînd o așteptase pe Natașa, în ploaie, la granița cu Austria. Funcționarii erau tot încruntați și bănuitori și-și purtau arma la vedere. Fără îndoială, se aflase de venirea ei. Cu toate acestea, un vameș tînăr, cu obrazul plin de coșuri, îi deschise cele două valize, controlînd și scuturînd fără grabă fiecare în parte din pachetele în ambalaje colorate, pe care apoi le puse la loc, tot unul cîte unul.

În drum spre Praga simți că-i îngheață sîngele în vine, cînd un lung convoi de tancuri rusești, mișcîndu-se cu încetineală de melc, îi făcu semn să tragă pe dreapta, unde trebui să aștepte mai bine de o jumătate de oră, pînă cînd să treacă și ultimul blindat.

— Se întorc acasă, în Lituania sau Azerbaidjan, după douăzeci de ani petrecuți pe meleaguri străine! îi explică șoferul. O mică parte din cele cinci divizii sovietice, care „păzesc Cehoslovacia, ca să-i asigure liniștea și pacea internă", adăugă el, zîmbind sarcastic.

De îndată ce ajunseră printre colinele joase şi acoperite de zăpadă, şoferul mări viteza. Louise încerca să-şi regăsească unele din amintirile copilăriei. Străbăteau podişul Boemiei, unde odinioară îi plăcea să se uite cum se culegea hameiul pentru berea Pilsner. Trecură prin satele troienite, cu căsuţe de granit şi biserici în culori pastelate, pînă cînd, ca trezită din vis, recunoscu povîrnişul abrupt al unuia din dealurile de la marginea capitalei.

— Opreşte aici! ceru ea cînd ajunse în centrul oraşului.

Un soare cu dinţi încerca să-şi facă loc printre nori. Oamenii erau zgribuliţi, dar pe străzi se vedea o mare animaţie, iar în cafenelele de pe trotuar se înghesuiau nenumăraţi clienţi. Louise ar fi vrut să rămînă puţin la o cafenea, ca să se simtă o părticică din toată acea mulţime.

— Stai cu mine! îi zise ea şoferului.

El înţelese.

Privelişte oraşului o surprinse. Pe lîngă gospodine grăbite, în haine ponosite, şi oameni de afaceri înfofoliţi în paltoane, zări fete şi băieţi tunşi după moda punk, cu părul ridicat în sus ca o creastă, cu inele în nas şi în urechi, îmbrăcaţi cu tricouri şi purtînd la gît eşarfe zdrenţuite, în culorile naţionale — roşu, alb, albastru. La un moment dat trecu un grup de adepţi ai sectei Hare Krishna, toţi cîntînd, toţi în veşminte lungi, de culoarea şofranului. În urma lor venea un bărbat în uniformă militară, înalt şi chel, care mergea cu pas cadenţat, ţinînd pe umăr o gîscă împăiată.

Louise privi întrebătoare spre şofer. Între timp, oamenii de la mesele învecinate se ridicaseră în picioare, începînd să aplaude.

— Ăsta i-a costat pe cehi douăzeci şi unu de ani din viaţă, îi explică şoferul. Numele preşedintelui căzut de la putere, Husak, vine de la *husa* — gîscă!

Louise rămase la cafenea timp de aproape o oră, ca să privească trecătorii. În cele din urmă se ridică. Sosise clipa să treacă rîul şi să meargă acasă.

Oare întotdeauna fusese casa lor aşa de mică? Louise era atît de emoţionată, încît la început se temu să nu fi greşit strada. Se opri în prag, şovăind înainte de-a bate în uşa crăpată, cu vopseaua aproape luată, dar chiar atunci o rafală de vînt o deschise de perete. Dinăuntru năvăli un miros

cunoscut, în care se amesteca iz de vopsea de păr, soluţie de permanent şi carne friptă. O năpădi o tristeţe fără seamăn şi lacrimile începură să-i curgă şiroaie pe obraz. Redevenise fata care plecase din această cocioabă mizeră ca soţie a lui Milos, pe care-l însoţise în America, unde avea să înceapă o viaţă nouă.

Cîteva clipe mai tîrziu, pe scări coborî în goană o fată superbă, îmbrăcată în minijupe, cu picioare incredibil de lungi. Avea trăsături exotice, cu pometii ridicaţi, cu ochii de culoarea migdalei. Pe umeri îi flutura o cascadă de păr roşcat.

Fata plîngea şi rîdea în acelaşi timp, îngăimînd printre lacrimi, în limba cehă:

— Mătuşica Ludmilla... mătuşa Louise... Louise Towers... Eu sînt Kristina.

În aceeaşi clipă, Louise îşi dădu seama că „Louise Towers, Incorporated" va avea pînă la urmă „un chip reprezentativ" — şi ştia şi-al cui va fi acela.

— Iartă-mă c-am întîrziat, Charles.

Jan Feiner întîrziase doar cu cinci minute. Luaseră obiceiul ca la două luni odată să servească prînzul împreună la The Four Seasons. Pe Charles îl iritau nespus oamenii nepunctuali. Ar fi dorit ca toată lumea să-i semene lui în această privinţă — mai ales Natasa, care nu reuşea niciodată să fie gata la timp. Observă însă că Feiner avea o figură răvăşită.

— Ai necazuri? îl întrebă Charles cu blîndeţe, fără a se aştepta la confidenţe.

Se înţelegeau bine, dar nu erau şi nici nu puteau fi prieteni în adevăratul sens al cuvîntului.

Spre mirarea lui, Jan nu pregetă să-i răspundă.

— Da, dar de data asta nu cu AC3-ul. Fratele meu nu se simte bine. E extenuat de prea multă muncă, dar nu vrea să recunoască. Bun, acum ce doreşti să serveşti?

Bucătăria de la The Four Seasons se număra printre cele mai renumite din ţară, însă la fel ca şi alţi mari oameni de afaceri, clienţi ai restaurantului, Jan şi Charles comandară

un singur fel, cel mai ușor, peste la grătar și cîte o sticlă de „Perrier". În următoarea jumătate de oră, Charles îl puse la curent pe Jan cu situația încasărilor, a noilor conturi deschise în bancă și cu atmosfera generală din industria cosmetică — „atît de larg consum, cît și de elită", cum îi plăcea lui să spună. În ultimele treizeci de minute ale dejunului care de regulă dura cam o oră, Jan aduse în discuție noi idei, oferindu-i lui Charles toate informațiile necesare despre atitudinea companiei „Averbach" față de cosmetică și în special, față de „Natașa".

Și totuși, astăzi Charles șovăia să vorbească.

— Jan... ăă... m-am gîndit c-ar trebui să-ți spun... copiii surorii mele... nepoții mei, Kick și Fiona Towers... Știi că și-au pierdut ambii părinți într-un accident de avion, petrecut cu mulți ani în urmă... Mmm... de cînd... de cînd am plecat de la compania tatălui meu, din motive de familie, nu m-am prea văzut cu Kick, însă de dragul sorei mele, am ținut legătura cu Fiona...

— De fapt ce vrei să spui, Charles?

În glasul lui Jan se citea oboseala. După o nouă izbucnire a lui Victor, în aceeași dimineață, simpla mențiune a numelui de Towers îl indispunea cumplit.

Charles își dresc glasul.

— Amîndoi au vrut să stea de vorbă cu mine în timp ce Louise era plecată la Praga, să-și vadă familia. Știau că tu... adică „Avery"... dorea cîndva să cumpere „Louise Towers".

— Da, și?

Tonul lui Jan fusese sec și prea puțin încurajator.

— Se pare că tata nu i-a lăsat compania Lou... mamei mele vitrege... așa cum presupune toată lumea... Moștenirea îi revine lui Kick, care va deveni proprietarul companiei la împlinirea vîrstei de treizeci de ani. Cu anumite condiții. O parte din acțiuni au fost atribuite de tata Fionei și verișoarei ei, Zoe.

Charles părea stînjenit, dar cum Jan nu spunea nimic, se văzu silit să continue.

— Trebuie să-ți mărturisesc că vestea m-a surprins. Kick mi-a povestit că ideea n-a fost doar a tatălui meu, ci și a Louisei — ceea ce eu nu prea cred. Mai curînd mi se pare că

Louise s-a așteptat să-i fie încredințată conducerea companiei, dat fiind tot ce-a făcut pentru ridicarea ei.

„Așa și e!" își zise Jan, încruntat.

— În orice caz, motivul vizitei lor a fost să... sondeze terenul... să vadă dacă eu știu ceva... dacă „Avery" mai e și-acum interesat să cumpere „Louise Towers". Zilele trecute, Kick a citit în *Wall Street Journal* că „Averbach" dorea să achiziționeze o firmă de prestigiu.

Jan continua să tacă. Charles socoti că era cazul să insiste.

— Acum cînd „Unilever" a intrat în cosmetică, iar „Procter & Gamble" au devenit o concurență serioasă, mi s-a părut că întrebarea nepoților mei nu era chiar lipsită de temei.

În mintea lui Jan roiau tot felul de gînduri. Acum înțelegea de ce refuzase Louise oferta firmei lui și de ce fusese atît de tulburată în ziua cînd se întîlniseră, tot în acest restaurant. Nu credea nici o clipă că ea dorise ca nepoții să moștenească „Louise Towers". Era ridicol. Îl privi cu răceală pe Charles, amintindu-și amenințările primite din partea lui Benedict, prin intermediul avocaților săi, după ce-i făcuse Louisei propunerea de-a cumpăra compania. Așadar nu se înșelase asupra acestei femei: toată viața fusese o pasăre închisă într-o colivie de aur... Într-un Turn[1] de Aur. Ce monstru, acest Benedict Towers!

— Și dacă ne mai interesează, ce intenții au tinerii Towers, pe care-i văd atît de întreprinzători?

Avea aerul că glumește, dar în sinea lui clocotea de furie.

„Trădători ticăloși!" își spuse el. „Au așteptat să plece Louise, ca să trateze cu dușmanul ei de-o viață!"

Charles rîse stingherit.

— Păi... nu prea știu. Impresia mea e că și-au pierdut răbdarea. Kick are douăzeci și opt de ani, așa că nu poate prelua conducerea încă doi ani de-acum încolo. Pe de altă parte, și unul și altul își dau seama că anumite lucruri trebuie făcute acum — tocmai cele cu care nu e de acord Louise.

Expresia așternută pe chipul lui Charles la rostirea numelui Louisei îl lămuri definitiv pe Jan asupra sentimentelor acestuia față de maică-sa vitregă.

---

1 Un nou joc de cuvinte bazat pe asocierea între *tower* și numele propriu „Towers". (n.t.)

„Ah, Louise! Ludmilla! Sărmana de tine! Cît ești de singură!" se gîndi el. „Ai avut bani, ai avut putere, dar ce viață trebuie să fi dus în familia asta de șacali!"

Charles își răsucea între degete colțul șervețelului.

— Nepoata mea, Fiona, a fost de mică tare încăpățînată — ca și soră-mea, Suzanne. Copiii aveau abia zece-unsprezece ani cînd le-au murit părinții.

— Îmi amintesc.

— Fiona mi-a spus că de curînd i-a sugerat Louisei c-ar trebui să vîndă compania cîtă vreme mai prezintă interes... Astfel ar beneficia de nenumărate înlesniri, acum cînd concurența e atît de aprigă,.. A sfătuit-o să profite de-o ofertă cu care ea și Kick sînt de acord.

— Îmi închipui ce bine i-a picat Louisei! zise Jan, ridicînd sarcastic din sprîncene.

— Așa e, dar n-o cunoști pe Fiona. Cînd Louise a refuzat-o, nepoată-mea a insistat. Pînă la urmă, i-a spus că dacă avea de gînd să mai conducă „Louise Towers" încă doi ani, era mai bine să cumpere partea nepoților, ca ei să nu se mai amestece, altfel amîndoi aveau de gînd să-i facă viața iad!

— Cum? sări Jan, scandalizat. Ce viperă-i fetița asta!

— Vezi tu, eu îi înțeleg și pe copii! urmă Charles, făcîndu-se că nu observă privirea disprețuitoare a lui Jan. După ce Kick va intra în drepturile sale, nimic nu-l va împiedica să se descotorosească de Louise.

Cum Jan se încruntase, continuă ceva mai sigur pe el:

— Oricum, nu cred s-o facă... Pe urmă, mai sînt și ceilalți din consiliu...

— De care Kick se poate „descotorosi" la fel de ușor, numind un alt consiliu — cu soră-sa și, dacă nu mă înșel, cu o verișoară?

— Da, e adevărat, dar te asigur că nu va lua o astfel de măsură — măcar de ochii lumii. Chestiunea e că dacă Louise vrea să conducă fără probleme încă doi ani, nu-i rămîne decît o singură soluție.

— Să cumpere acțiunile nepoților?

Lui Jan nu-i venea să-și creadă urechilor. Se lămurise și în privința lui Charles.

— Cum ar putea Louise... adică doamna Towers... să-și permită o astfel de sumă, fără să facă niște datorii uriașe? Ori o datorie în vremurile pe care le trăim... Vorbești serios?

Observîndu-i consternarea, Charles dădu înapoi. Dar nu prea mult.

— Nu, bineînțeles c-ar fi o nebunie. Oricum, Louise n-ar comite o asemenea imprudență. Trebuie totuși să accepte realitatea că tata a hotărît soarta companiei „Louise Towers" și că el a vrut ca firma să fie condusă de cei mai tineri membri ai familiei Towers. Dacă „Avery" se arată încă interesat de companie, Kick și Fiona sînt de părere că afacerea trebuie încheiată acum, cînd în contract poate figura o clauză referitoare la Louise. Ei nu se vor împotrivi în nici un caz.

— Cîtă bunăvoință! murmură Jan.

Uneori se mirase ce duri și lipsiți de scrupule erau elvețienii, dar în comparație cu neamul Towers, bieții de ei păreau doar niște dulci copii!

Sosise vremea să se arate și el lipsit de scrupule.

— Deci tu ai impresia că peste doi ani Kick va fi dispus să accepte oferta noastră?

— Da, dar mai trebuie să știi ceva. Tot el m-a prevenit că testamentul lui Benedict îl împiedică să vîndă compania cuiva din concurență. N-a vrut să consulte un avocat înainte de-a ști sigur dacă „K. Avery" își menține propunerea. Consilierii juridici i-au dat a înțelege că atunci cînd va conduce compania, va putea decide asupra unor măsuri imposibil de luat acum. Probabil ți-ai dat seama de ce.

„Ba bine că nu!" comentă Jan în sinea lui. „Of, biata mea Louise!"

— OK, Charles, dă-mi voie să mă mai gîndesc la ce mi-ai spus. Îți mulțumesc că m-ai pus la curent cu situația companiei.

Însă Jan știa că, de-acum încolo, sentimentele lui pentru Charles nu vor mai fi niciodată aceleași.

Întorcîndu-se la birou, îl chemă pe Frank Gelb, șeful sectorului financiar, al cărui nas de copoi îi fusese deseori de mare ajutor.

— Află tot ce poți despre starea finanțelor de la „Louise Towers"... Despre situația personalului... orice... Aștept un raport amănunțit peste o săptămînă... Pînă la urmă, poate totuși

o achiziționăm... Și încă ceva, Frank: te rog mult să rămînă numai între noi, da?

Din păcate, Laurie Brockman, secretara lui Frank Gelb, locuia în același apartament cu Amy Hitchcock, secretara lui Feiner. Laurie presupunea că și de data asta fratele președintelui era la curent cu toate problemele companiei. Cele două secretare aveau o situație privilegiată. Munca era singurul lor interes comun, la fel cum slujba la „Avery" era singurul lucru interesant din viață.

În lunea următoare, în timp ce-i turna lui Victor încă o ceașcă de cafea, Amy remarcă în treacăt ce frig fusese în weekend la birou, unde își petrecuse cîteva ceasuri bune dactilografiind raportul despre „Louise Towers".

Victor era gata-gata să se înece cu cafeaua.

— Care raport?

— Cel cerut de domnul Jan... Vrea să știe dacă „Louise Towers" e de vînzare.

Amy clătină din cap nedumerită, văzînd că Victor sare ca ars și se repede spre biroul fratelui său. Însă Jan plecase dis-de-dimineață, cu treburi în California.

În aceeași seară, Victor refuză să ia tranchilizantul prescris de doctor și rămase treaz pînă tîrziu, compunînd o scrisoare prin care își dădea demisia, în caz că Jan avea într-adevăr de gînd să cumpere „Louise Towers". Soția lui, Elise, încercă să-i scoată din cap o asemenea idee, deși în principiu împărtășea părerea lui Victor despre doamna Towers.

— De ce să suferim noi din pricina femeii aleia?

În cele din urmă, Victor zvîrli stiloul cît-colo.

— Ai dreptate. N-are rost. Dacă plec de la companie, atunci cine să mai aibă grijă de Jan?

Își ridică brațele spre cer, în semn de neputință.

— Mai rămîne un singur lucru. Trebuie să găsesc o cale s-o elimin pe femeia asta din viețile noastre o dată pentru totdeauna. Ah, Doamne Dumnezeule, învață-mă ce să fac!

New York, 1990

— Cea mai bună explicație ar fi că nu mi-am iubit niciodată soțul.

Penelope Davidson înghiți în sec, uluită. Oare fuseseră chiar vorbele Louisei Towers? Își dădea ea seama de gravitatea afirmației? Penelope nici nu îndrăznea să se miște, de teamă ca Louise să nu-și piardă firul gîndurilor. Ce păcat că toate aceste însemnări aveau să rămînă în fișierul cu necroloage al ziarului!

După trei luni de cînd o intervieva pe Louise, Penelope ajunsese s-o respecte mai mult ca pe oricine. Louise o botezase, fiind și cea mai bună prietenă a bunicii ei. Își petrecuseră vacanțele împreună. Fata se număra printre puținele persoane care-o văzuseră pe Louise nemachiată — chiar și așa, arăta incredibil de frumoasă. Deși pînă acum aflase atîtea despre ea, totuși de fiecare dată cînd începeau să lucreze împreună, Penny se simțea cuprinsă de același amestec de stimă și timiditate, care-i inhiba orice reacție.

— Există și un altfel de iubire, care implică respect și admirație. Benedict m-a învățat tot ce știu...

Penny nu se arătă deloc surprinsă. Era firesc ca după ce recunoscuse că nu-și iubise niciodată soțul, Louise să-l ridice acum în slăvi, ca să mai îndulcească bruschețea mărturisirii.

— Am fost nespus de fericiți împreună, cu toată diferența de vîrstă dintre noi...

Louise se opri, observînd cum Penny îi sorbea cuvintele.

— ...şi în ciuda geloziei copiilor lui... sfîrşi ea, văzînd cum Penelope împinsese reportofonul ceva mai aproape.

Interviurile erau foarte obositoare, dar în acelaşi timp o ajutau să-şi limpezească gîndurile. Era surprinsă că Penelope n-o întrebase niciodată de ce-i dădea atîtea detalii — mult mai multe decît ar fi avut nevoie pentru dosarul-necrolog. Curînd însă avea să-i răspundă fetei şi la această întrebare nerostită.

Ca să contracareze încercarea lui Holt de-a scrie o carte — care, după cîte îi spuseseră cei de la „Relaţii cu publicul", nu progresa prea mult, deşi se părea că Fiona îi furnizase informaţii — Louise se hotărîse să scrie ea însăşi una. Înregistrările făcute de Penny pentru necrolog îi erau utile şi Louisei, care intenţiona să le asculte cu atenţie, dîndu-şi frîu liber amintirilor, şi-apoi să vadă ce anume putea fi publicat şi ce nu.

Adunase deja zeci de pagini de însemnări amănunţite, iar în ultimele zile se gîndise că dacă Penny era atît de capabilă, îi putea oferi ocazia unică de-a scrie o carte care să cuprindă adevărul despre viaţa ei.

După ce Anne Marie intră să ia tava cu ceştile de cafea, Louise îşi notă în carnet să nu uite s-o invite pe Penny într-una din zilele dinaintea festivităţii, apoi se duse în dormitor, urmată de Powder Blue.

Fiecare lună a anului 1990 adusese un uriaş consum nervos. Mai întîi emoţia de a-şi revedea mama, apoi certurile cumplite cu Pieter Mahler, în privinţa viitorului Kristinei. Deşi conştient că el unul nu-şi putea ajuta fata cu nimic, Pieter încercase sistematic să împiedice accesul Kristinei la o viaţă fericită şi plină de succese — lucru de care Louise nu se îndoia nici o clipă.

„Mi-ai luat nevasta, acum îmi iei şi fiica! Pleacă de-aici! Cară-te! N-avem nevoie de tine, femeie rea ce eşti!"

Culmea era că *aveau* nevoie. Louise încercase prin toate mijloacele să-l convingă pe Pieter, oferindu-le lui şi Kristinei o călătorie clasa întîi cu avionul în America, o casă nouă şi cea mai atentă îngrijire medicală. Însă el refuzase, ca şi maică-sa, care spunea că acum în ţara lor există libertate şi n-avea nici un rost să mai plece — mai ales că, oricum, era

prea bătrînă. Însă Kristina se hotărîse şi, într-o bună zi, îşi făcuse apariţia la hotelul unde stătea Louise: toată numai zîmbet, ţinînd în mînă paşaportul şi o valijoară roasă pe la colţuri.

În timp ce Anne Marie îi peria părul lung şi negru, Louise zîmbi propriei imagini din oglindă, încreţindu-şi nasul. Aşa aducea cu Kristina. Ce surpriză grozavă va fi s-o prezinte pe Kristina Mahler — sînge din sîngele ei — ca pe „noul chip reprezentativ" al companiei „Louise Towers"! Louise ştia că Kristina o consideră ca pe mama ei. Şi chiar ar fi putut să-i fie mamă. Fata spusese de la început că nu voia nici s-o vadă şi nici să stea de vorbă cu maică-sa. Mai mult decît atît, înţelegea perfect că pentru a face senzaţie cu ocazia aniversării, trebuia ca pînă atunci nimeni să nu afle despre sosirea ei în America. Fata avea un deosebit simţ al scenei. Măcar dacă taică-său nu s-ar fi răzgîndit şi-ar fi rămas acasă, în loc să le urmeze în America! Cu cîteva zile în urmă îşi făcuse apariţia în uşă. Sosise cu biletul lăsat de cumnată-sa, care voise să nu aibă mustrări de conştiinţă, în caz că el ar fi revenit asupra hotărîrii iniţiale.

Pentru personalul de la „Louise Towers" venirea lui fusese o belea în plus. Louise îi oferise o sumă substanţială, o bună îngrijire şi ocazia de a vizita Statele Unite — toate în schimbul promisiunii de-a nu se arăta la faţă pînă în ziua aniversării şi de-a nu încerca s-o vadă pe Natasa — care reprezenta „concurenţa". Ce-avea de gînd să facă după aceea era treaba lui — şi a Natasei!

După numai patruzeci şi opt de ore cei de la marketing o avertizaseră pe Louise că influenţa lui Pieter asupra fiicei sale era cît se poate de nefastă şi că Kristina suferea îngrozitor. Tot secţia de marketing sugerase că ar fi fost mai bine ca Kristina să nu-şi mai întîlnească tatăl pînă după festivitate. Evident, Louise îşi dăduse acordul imediat.

Cu o zi înainte, Pieter urlase la ea şi-o ameninţase, furios că nu dădea de urma Kristinei. Nu ştia de cîte ţipete şi ameninţări avusese parte Louise într-o viaţă întreagă! Oricum, nu va mai trece mult şi domnul Mahler îşi va putea decide singur calea — Louise spera s-o aleagă pe aceea spre Cehoslovacia şi să lase fata în pace!

Fredonînd un cîntecel, Louise se strecură în aşternutul răcoros. Anne Marie îi aşeză pernele mari, astfel încît să poată

lucra în pat, unde-şi adusese însemnările şi benzile. Louise continuă să murmure melodia de la „Valsul patinatorilor", pentru că, doar cu cîteva luni în urmă, îşi găsise vechea cutie muzicală şi descoperise că putea asculta cîntecul fără să plîngă.

După ce Anne Marie ieşi, Louise închise uşa. Cu Powder Blue tolănită lîngă ea, puse de la început banda cu înregistrarea din aceeaşi zi. Chiar dacă Penelope nu avea ţinută, în schimb se pricepea de minune să pună întrebări, scormonindu-i memoria şi limpezindu-i gînduri despre care întotdeauna ştiuse că există, dar niciodată nu încercase să şi le clarifice.

„...în ciuda geloziei copiilor lui."

Se încruntă auzind telefonul. După conversaţia privind programul pentru serbare, îl rugase pe Banks să n-o mai deranjeze decît dacă era absolut necesar.

— Vă caută domnul Feiner, doamnă. Domnul Jan Feiner.

Louise zîmbi. Dragul de el, ce prieten bun se dovedise întotdeauna! Însă acum nu se simţea în stare să discute nici afaceri, nici vestea primită de la Jan, despre complotul celor doi nepoţi adoptivi, care plănuiau să vîndă compania fără ştirea ei.

— Spune-i domnului Feiner că nu pot vorbi cu el în clipa asta, dar că mîine îmi va face cea mai mare plăcere să onorez invitaţia lui la cină. Şi, Banks, te rog, nu mă mai deranja decît în caz de urgenţă. Mulţumesc.

„...Gelozie..."

Glasul de pe bandă tocmai pomenise despre gelozia copiilor lui Benedict. În cazul Suzannei, fusese cît se poate de adevărat, dar cum putea să-i poarte pică? Probabil i se păruse de neconceput ca taică-său să ia în căsătorie o femeie care nu numai că le fusese servitoare, dar era abia cu cîţiva ani mai mare decît ea şi decît Charles.

Cît despre Charles, nici acum nu-şi dădea seama prea limpede ce sentimente avea faţă de el. Probabil că aşa va fi întotdeauna. Îi arătase în chipul cel mai umilitor cu putinţă că-i era indiferentă, deşi cu siguranţă îşi aducea aminte cum în noaptea aceea, la birou, îi stîrnise simţurile, aducîndu-l pînă în pragul nebuniei. Era convinsă că aici trebuia căutată cauza deciziei lui Benedict de-a lăsa moştenire lui Kick compania ridicată prin munca ei.

Bani şi sex — sex şi bani. Iată cele două lucruri capabile să mişte munţii din loc, să dezlănţuie tragedii, să răstoarne

regi şi să distrugă regate. Nici măcar nu se supărase — cum ar fi făcut cîndva — pe lipsa de loialitate a lui Kick. Simţea tristeţe şi dezamăgire, poate şi teamă. Dar era mult prea îngrijorată pentru el, ca să se supere. Cum să-i deschidă ochii asupra unui om lipsit de scrupule ca Destina, care ducea o viaţă primejdioasă, sub influenţa drogurilor?

Era pe deplin convinsă că în Destina îşi găsise un duşman de moarte. Toţi i-o spuseseră, chiar din clipa în care îi refuzase reînnoirea contractului. Nici designerul nu se ferise să i-o declare deschis, imediat după ce Louise citise despre el în *Women's Wear*, aflînd că nu obţinuse contractul pentru *Vrăjitorul din Oz*, iar Hollywood-ul fusese departe de a-l primi cu braţele deschise. Acum căuta disperat de lucru. Avea nevoie de bani, ca să-şi cumpere drogurile care deja nu mai erau un secret pentru nimeni. Dougy o informase ce se vorbea pe Seventh Avenue şi anume că Destina era dator vîndut furnizorilor de droguri. Se înfioră amintindu-şi de tonul lui la telefon, la început glumeţ şi curtenitor, apoi dur şi obraznic, de îndată ce-l ameninţase că nu avea motive să-i fixeze o întrevedere.

Numai Kick era atît de naiv încît să se lase păcălit. Acum voia bani şi putere. Nu mai avea răbdare să aştepte pînă anul viitor, cînd urma să preia conducerea companiei, şi asta din cauza promisiunilor făcute de Destina. Dougy îi spusese Louisei că Kick îi împrumutase bani acestuia, în speranţa că-l va determina să revină la „Louise Towers" de îndată ce el va deveni preşedinte.

Kick era influenţabil şi uşor de manevrat, iar Louise o învinuia pe Fiona că profită de slăbiciunea fratelui ei. Parcă o şi auzea spunînd: „Din cîte am auzit de la Phillips, testamentul precizează că dacă totuşi compania va fi vîndută, ea trebuie mai întîi oferită unui membru al familiei!" Cu alte cuvinte, fata asta aiurită şi răsfăţată îndrăznea — şi chiar cu acordul lui Kick! — să „ofere" compania ridicată de Louise într-o viaţă de om, compania care-i purta numele! Mai mult decît atît: i-o „oferea" chiar ei spre cumpărare, de la atotputernicii fraţi Towers. Altfel nu-i rămînea decît alternativa de-a primi propunerea firmei „K. Avery".

Louise se sprijini în perne. Nu-l va ierta pe Benedict cît va trăi. Niciodată! În cartea ei nu va uita să pomenească

despre această trădare — avertisment dat tuturor femeilor, să nu se încreadă niciodată într-un bărbat, mai cu seamă într-unul cu bani și cu putere.

Powder Blue sări brusc în picioare, încordată și cu urechile ciulite. Fără să oprească banda, Louise începu să-i mîngîie blănița mătăsoasă.

— Ce-i cu tine, P.B.[1]?

Louise auzi zgomote. Pași pe scară... Pași necunoscuți. Se ridică în capul oaselor, cu urechile la pîndă.

— Anne Marie? Ce s-a întîmplat? Anne Marie, tu ești?

Cineva apăsă pe clanță, dar ușa era încuiată.

— Deschide! tună amenințător glasul unui bărbat. Deschide, sau o omorîm pe cățeaua asta de cameristă!

— E-adevărat, Anne Marie? Ești în primejdie?

Camerista izbucni în plîns, tipînd că avea o țeavă de pistol lipită de tîmplă. În aceeași clipă răsună o împușcătură, dar Anne Marie continua să țipe. Louise îngheță. Trăia senzația bizară că totul se întîmpla altcuiva... că altcineva era amenințat de către... De către cine? Și Helena Rubinstein, și Estée Lauder fuseseră atacate de oameni primejdioși, disperați și lacomi de bani, care le jefuiseră sub amenințarea cu moartea. Cine era dincolo de ușă? Cine dorea să-i facă rău?

Cum abia își citise notele, în minte începură să-i roiască numele unor oameni care-ar fi avut motive s-o distrugă: Pieter Mahler, obișnuit cu violența și vrînd cu orice preț s-o ia pe Kristina de lîngă ea, ducînd-o în Cehoslovacia; Destina, înnebunit de ură și disperat să facă rost de bani, ca să-și plătească drogurile; Victor Feiner, care-o amenințase că-și va răzbuna fratele, pentru cîte pătimise de pe urma ei. Și numele de pe banda care continua să se deruleze... Natașa! Natașa, umilită de propria-i soră timp de douăzeci de ani. Oare știa că în curînd urma să îndure cea mai mare umilință dintre toate, și chiar din partea fiicei sale?

Louise încercă să apese pe butonul soneriei de alarmă.

Nu funcționa. Cei de-afară începură să forțeze ușa. Louise se ridică din pat și se duse să deschidă. În aceeași clipă, își dădu seama că merita să moară.

1 P.B. — prescurtare de la Powder Blue. (n.t.)

New York, 1991

Totul în jur era încremenit — liniștea de după furtună, cînd oamenii pășesc în vîrful picioarelor și-și mișcă trupurile cu băgare de seamă, parcă temîndu-se să nu stîrnească o nouă rafală de vînt. Îmi simțeam pleoapele grele și cred că plînsesem vreme îndelungată. Speram că nu am ochii înroșiți.

Încercînd să-mi dezlipesc pleoapele, am fost răsplătită de cea mai dumnezeiască priveliște: toată familia era adunată în jurul meu, ca într-o imagine de vis. Probabil chiar visam, pentru că o vedeam și pe mama, cu obrazul scăldat în lacrimi, așa cum o știam dintotdeauna. Iar lîngă ea... Pieter! Îl recunoșteam pe Pieter Mahler, împreună cu fiica sa, Kristina și cu... Natașa! M-a năpădit o dorință nebună să plîng din nou, dar lacrimile refuzau să vină.

— Natașa...

Știu că i-am rostit numele cu voce tare și plină de încredere, dornică să-i dau a înțelege că tot timpul am vrut să fiu cu adevărat sora ei. Dar n-am reușit să scot decît o șoaptă.

— Ludmilla! Ludmilla! Doamne, mulțumescu-ți ție, Doamne! Mătușă Ludmilla... Louise... Louise...

Mama, sora și nepoata mea vorbeau în cehă, dar toate spuneau același lucru.

— Ce... ce s-a... întîmplat?

Rînd pe rînd, visul căpăta contururi tot mai clare: erau acolo şi Charles, şi Kick, ba chiar şi Fiona, palidă şi deznădăjduită. Răspunsul la întrebare venea chiar de la ea.

— Ai fost foarte bolnavă... luni de zile ai stat în comă...

Întotdeauna voia să fie prima, să conducă discuţia, să spună ce avea de spus. Poate că aşa era sortit, poate că ea, şi nu Kick, va ajunge la cîrma companiei. Nu-mi dădeam seama prea bine la ce trebuia să mă aştept, dar eram convinsă că totul avea sens.

— În comă?

Am încercat să ridic mîna, ca să-mi şterg o lacrimă, dar n-am reuşit s-o mişc din loc. Era legată la tot soiul de aparate, aşa cum văzusem şi la Benedict.

— Am să mor?

Nu mă temeam să aud răspunsul, pentru că, într-un fel, mă simţeam ca şi moartă, mai ales că-i vedeam pe toţi adunaţi în jurul patului — probabil un pat de spital: oameni care nu se mai întîlniseră de ani de zile şi care erau familia mea.

— Nu, dragă Louise. Slavă Domnului, de-acum ştim că eşti în afară de orice pericol. Ai să te faci bine, iar noi ne vom strădui să-ţi arătăm ce mult...

Pe Kick îl înecase plînsul. Nu-mi venea să-mi cred ochilor.

— Iartă-mă; Louise, iartă-mă! Ai să mă poţi ierta vreodată?

Nu înţelegeam de ce trebuia să-l iert, dar îl iubeam, aşa că am încercat din nou să vorbesc cu glas tare, ca să mă audă.

— Întotdeauna am să te iert pentru tot... Dar cu ce-ai greşit acum?

Eram sfîrşită, totuşi am izbutit să înţeleg ce voia să-mi spună:

— Destina... Şi tot ce ţi-a făcut... Ai avut dreptate încă de la început. Mi-e atît de ruşine!

— Destina!

Mi-am amintit de omul cu chipul ascuns sub mască şi m-a cuprins o groază fără seamăn. Şi odată cu ea, o durere cumplită, sfîşietoare.

— Da, Destina.

Din nou răspunsese Fiona.

— I-am spus mereu lui Kick să n-aibă încredere în el. Individul şi-a închipuit că-i floare la ureche să spargă casa în după-amiaza cînd cei mai mulţi servitori aveau zi liberă, iar tu te duceai de regulă să joci bridge. Aşa că a pus la cale lovitura şi-a trimis doi dintre încîntătorii săi amici!

În glasul ei se ghicea un amestec de ură şi de duioşie.

— Au fost prinşi?

De fapt, nici nu-mi păsa. Tot ce-mi doream, era să închid iarăşi ochii, însă ştiam că nu se poate şi că întreaga familie voia să rămîn trează, ca să le dovedesc că încă trăiam.

Deşi mă simţeam istovită, am remarcat că Fiona era în largul ei, ca purtătoare de cuvînt a familiei.

— Sigur c-au fost prinşi! De cum a apărut în ziare ştirea — nici nu-ţi închipui ce vîlvă a făcut în toată lumea! — că oferim o recompensă substanţială oricui va putea furniza vreo informaţie, au şi început să apară turnătorii: şobolani care mureau să-l vadă pe Destina după gratii, unde-i e şi locul — cel puţin asta-i părerea mea. Acum e la puşcărie. Şi uite că nimeni nu dă fuga să-i plătească banii de cauţiune.

Lîngă patul meu se afla infirmiera — o femeie cu chipul săpat în piatră.

— Acum trebuie să plecaţi, le-a spus ea celor din familie.

— Veniţi şi mîine... Vă rog... Mîine...

Era frumuşică, dar foarte severă.

Cînd mă voi întrema, am să cer o infirmieră ceva mai blîndă.

— Sigur că pot veni şi mîine, m-a liniştit asistenta.

M-a fulgerat un gînd, răsărit din amintirea acelei zile îngrozitoare.

— Unde-i Powder Blue?

Kick şi Fiona s-au uitat unul la altul cu priviri întristate. Am înţeles că nu mă înşela memoria.

— Au omorît-o?

Toţi cei de faţă au încuviinţat din cap. Ca prin vis, mi-am amintit că ultima imagine înainte ca totul să se întunece fusese sîngele... sîngele lui Powder Blue pe cearşafurile albe.

— Mîine... Vă iubesc... Pe curînd... Mulţumesc lui Dumnezeu...

Am simţit un val de căldură în inimă, văzînd cum Kick o ţinea de mînă pe Kristina. Kick era pe drumul bun. De

undeva mi-a răsunat în urechi un rîs sarcastic: „invazia cehă". Era glasul Suzannei.

Rămasă singură, am închis ochii. Toţi plecaseră. M-a copleşit o îngrozitoare senzaţie de izolare, de sfîrşeală. În încăpere intrase cineva. Nu voiam să-mi ridic pleaopele, iar sora cea severă spunea cuiva că trebuie să-mi dea medicamentul. Apoi mi-a ridicat perna.

Am deschis ochii, surprinsă că-mi fusese mai uşor decît prima oară. Sora aştepta în dreapta mea, ţinînd în mînă un pahar de carton şi o pastilă. Privirea mi-a fost atrasă de un obiect de pe noptieră. Era ceva cunoscut... şi drag...

— Te rog... am arătat spre noptieră.

Sora a pus deoparte pastila şi paharul, după care mi-a întins obiectul.

Era un flacon micuţ. L-am recunoscut imediat — *Revelation,* în ambalajul lui original, din 1953.

— Unde... cum a ajuns aici?

— L-a adus un domn, care a venit să întrebe de starea dumneavoastră. Tot el v-a lăsat şi un bilet, urîndu-vă grabnică însănătoşire. Îl puteţi primi mîine?

Asistenta cea drăguţă zîmbea de parcă mi-ar fi citit gîndurile. Poate chiar reuşise. Jan.

— Da! am strigat din tot sufletul, deşi la urechile ei nu ajungea decît o şoaptă.

În sfîrşit, aveam şi eu o *revelaţie.*

— SFÎRŞIT —

Consilier literar: Mirella Elena Dominteanu
Tehnoredactare computerizată: Ş. CRISTEA
Tiparul executat sub comanda nr. 40435
la Regia Autonomă a Imprimeriilor
Impimeria „CORESI" — Bucureşti
ROMÂNIA